

Giới thiệu Ma Diện Ngân Kiếm

Các bạn đang thưởng thức tác phẩm Ma Diện Ngân Kiếm thuộc thể loại kiếm hiệp của tác giả Kim Vũ. Truyện có nội dung nói về Y Mộng Lăng mặt tựa Phan An, sử cây kiếm ngọc giết người không chớp mắt. Biết bao nhiêu đóa hoa bị chàng quyến rũ rồi đọa đầy. Đoạt giai nhân, sát nhạc phụ, trên đời có người như vậy chẳng? Tại sao chàng làm thế? Có ai chinh phục nổi chàng không? Để trả lời những khúc mắc này, xin các bạn đọc bộ võ lâm bí kíp Ma Diện Ngân Kiếm thì sẽ rõ.

Mời đọc giả cùng khai thác tiếp tựa truyện online hay này.

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Ngân Sam quái khách

Gió! Rụng đổ cây cối.

Mưa! Sầm sập như thác.

Sấm! Long trời lở đất.

Chớp! Xé rách màn trời đen tối.

Đêm khuya! Không khí âm trầm thâm tạo thành khung cảnh kinh hoàng đến độ nghẹt thở. Thình lình...

Mấy tiếng nổ lớn (Bình! Bùng!....) vang dậy xen lẫn trong tiếng mưa gió âm ỉ! Những tiếng nổ đó không phải là tiếng sấm động mà là tiếng động do một luồng kinh lực dũng mãnh hùng hậu đập vào hai cánh cửa dày nặng của Huyết Hoắc bảo lam bật tung sập đổ.

Ai? Ai đã dám cả gan xâm phạm Huyết Hoắc bảo một vị trí võ lâm nổi tiếng khắp gần xa.

Ai mà không biết Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh là một nhân vật võ lâm giang hồ nổi tiếng tàn ác lang độc?

Cả một vùng Giang Bắc đã có mấy ai dám coi thường Huyết Hoắc bảo?

Một bóng người xông pha mưa gió xẹt vào Huyết Hoắc bảo như một ánh điện chớp. Thân pháp rất nhẹ nhàng mau lẹ. Trên hình bóng lả lướt một áo dài màu bạc tỏa ánh sáng lấp lánh nổi bật trong nền trời đen tối. Lưng đeo một thanh trường kiếm cũng màu bạc. Một khuôn mặt tươi cười hiền lành.

Đó chỉ là một chiếc mặt nạ che kín diện mạo thật của bóng đen - Mặt nạ Tiểu Diện Phật.

Giữa lúc đó một giọng quát âm trầm:

- Hừ! Mí dám cả gan đến nộp mạng!

Theo liền tiếng quát hơn mười bóng đen tủa ra vây chặt lấy bóng người mặc áo màu bạc vừa xông vào Huyết Hoắc bảo.

Những đạo hàn quang lạnh người từ những món binh khí tỏa ra.

Những ánh mắt sáng quắc ghê người tia ra lấp lánh.

Tất cả tạo thành một không khí rừng rợn khiến mọi người trong cuộc đều lạnh mình rớn gáy.

Đột nhiên hai luồng nhồn quang sắc lạnh như hai luồng điện từ phía sau chiếc mặt nạ tươi cười chiếu ra như hai ánh đèn pha quét nhìn chung quanh một lượt....

- Ha.... Ha.... Ha!....

Bóng đen bí mật mặc áo màu bạc ngửa cổ cất lên hồi cười sảng sặc vang dậy át hẳn cả tiếng mưa gió sầm chớp với một thanh thế ghê người.

Thêm nữa chiếc mặt nạ Tiểu Diện Phật màu bạc lấp lánh trong bóng tối lại càng tăng vẻ kỳ dị khiến không khí hầu như muốn nghẹt thở.

Thình lình. Bóng đen mặc áo bạc tiến lên hai bước đến gần một ông già tóc trắng như cước có một khuôn mặt trầm lặng khí vũ bất phàm trầm giọng hỏi:

- Các hạ có phải là Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh Bảo chủ Huyết Hoắc bảo không?

Giọng nói của bóng đen mặc áo bạc tuy trầm nhẹ nhưng rõ rệt lồng lộng trong không khí tiết ra một luồng kinh lực đặc dị làm rung động tâm thần người nghe.

Lão già tuổi trạc ngũ tuần này không ai khác lạ mà chính là Huyết Hoắc bảo chủ Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh.

Vì oai danh của Huyết Hoắc bảo ở vùng Giang Bắc đã vang rền khắp giang hồ từ mấy chục năm nay do hành động lang độc của vị Bảo chủ lại thêm một chiêu bày thức Thất Đồ Huyết Thủ là môn tuyệt học thâm độc khiến ai nghe cũng phải kinh hãi bay hồn.

Hiện nay giang hồ võ lâm chưa dễ đã có mấy ai dám gọi thẳng đến danh hiệu của Thất Đồ Huyết Hoắc.

Thế mà hôm nay chỉ có một mảnh giấy nhỏ với hàng chữ: “Hoắc Doanh sẽ chết trong đêm nay” do một kẻ thần bí nào liệng vào Huyết Hoắc bảo đã làm cho Huyết Hoắc bảo chủ phải nghi ngờ kinh hãi, quả là một chuyện ngoài sức tưởng tượng.

Mảnh giấy quái gở đó đã xuất hiện trong Huyết Hoắc bảo một cách quá đột ngột quá thần bí đến nỗi một tay kiêu hùng bá chủ một phương như Thất Đồ Huyết Hoắc cũng phải nhận là có bàn tay ma quỷ nhúng vào.

Từ trước đến nay chính tay hắn ta đã nhúng vào biết bao hành động lang độc gian ác để gây nên địa vị danh vọng ngày nay....

Những hành động ấy chẳng bao giờ hắn để tâm vương bận, mà chỉ có một việc xảy ra cách đây hai mươi năm...

Việc ấy đã làm hắn chẳng lúc nào quên được, tưởng rằng bay theo với thời gian qua đi nhưng không ngờ, quả thật hắn không ngờ được rằng hôm nay cũng lại vì việc ấy đã làm hắn lo sợ kinh hoàng tập trung tất cả cao thủ đệ nhất trong bảo để chờ đợi...

Chính lúc này ngay cả bản thân Thất Đồ Huyết Hoắc cũng không rõ rồi sự việc sẽ xảy ra như thế nào. Do đó trên nét mặt lão ta đã hiện ra vẻ kinh hoàng bất an, một tình trạng mà trong suốt hai mươi năm trời qua chưa hề có đối với lão.

Cuối cùng một kẻ bí mật mặc áo màu bạc với chiếc mặt nạ Tiểu Diện Phật che kín khuôn mặt thật theo sau mảnh giấy nhỏ với hàng chữ quái đản đã đột ngột thần bí xuất hiện.

Chẳng những thế, thái độ của kẻ lạ còn tỏ ra ngông cuồng chẳng coi Thất Đồ Huyết Thủ và bao nhiêu cao thủ trong Huyết Hoắc bảo ra cái thá gì! Một nét âm độc hiện trên khuôn mặt của Thất Đồ Huyết Thủ kèm theo nụ cười âm trầm quái dị tạo thành không khí nặng trĩu.

Chỉ mới một tiếng cười nhạt lạnh lẽo của hắn ta thốt ra mà đã có hai bóng người với ba món binh khí từ trong đám đông bắn vọt ra chồm về phía người đeo mặt nạ mặc áo màu bạc. Một thanh trường kiếm tỏa hào quang chói mắt.

Hai ngọn Phán Quan bút với màu ô quang âm trầm

Hai bóng người vừa chồm về phía người mặc áo bạc chính là hai tay chánh phó Tổng quản Huyết Hoắc bảo :

Kỳ Chính Thất Kiếm Thời Phi Vũ và Âm Dương Phán Ngũ Kim Đồng đều là nhân vật hắc đạo nổi danh mấy chục năm về trước.

Hắc! Một tiếng cười nhạt lạnh lẽo sắc bén đầy vẻ khinh miệt được thốt ra từ miệng người mang mặt nạ mặc áo màu bạc.

Đồng thời với thân pháp mau lẹ xảo diệu thấp thoáng như một bóng ma chỉ trong chớp mắt đã thoát ra ngoài vòng tấn công của kiếm bút hơn bốn thước.

Tiếp theo là cánh tay mặt từ trong ống tay áo màu bạc rộng thùng thình từ từ vuren ra.

Một đóa hoa màu vàng xuất hiện trên bàn tay phải Ngân Sam khách - người mặc áo màu bạc - đóa hoa có hình thù rất đặc dị tia ra những đạo kim quang sáng ngời trong đêm tối.

Hàng loạt tiếng kêu kinh ngạc :

- Ô! Kim Hoa!..

Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh trở cặp mắt kinh hoàng, nét mặt luôn luôn biến đổi mấy lượt và hắn lên từng nét nhăn kỳ dị hợp đủ mọi tâm trạng kinh, kỳ, nghi hoặc sợ hãi...

Đúng vậy, đóa kim hoa xuất hiện trên tay người mặc áo bạc chính là môn ám khí “Kim Hoa Thiểm” tùy thân sử dụng của một nhân vật có võ công tuyệt học kỳ dị, danh tiếng vang rền khắp võ lâm giang hồ cách đây hai mươi năm với danh hiệu Địa Tà một trong số hai đại ma đầu Thiên Ma Địa Tà mà mỗi khi sử dụng môn ám khí kể trên đều chưa bao giờ có kẻ nào được thoát chết.

Đóa kim hoa vừa xuất hiện liền theo với hai ngón tay của Ngân Sam khách (người mặc áo bạc) phi ảo thành ba đường cong sáng loáng kỳ dị và như thể mọc rễ dính liền vào đầu ngón tay.

Tất cả động tác và sự việc xảy ra đều rất nhanh rất đẹp hầu như chỉ diễn biến trong một chớp mắt.

Trong khi đó chiếc mặt nạ Tiểu Diện Phật trên khuôn mặt Ngân Sam khách vẫn luôn luôn hiện nét tươi cười hiền từ.

Chỉ có hai luồng nhờn quang từ hai lỗ hồng trên mặt nạ tia ra là thêm phần sắc lạnh ghê người.

Hai nét cực đoan ấy phối hợp làm thành một trạng thái kỳ dị đặc biệt khiến người xung quanh có cảm giác nội tâm không sao tả được.

Hắc! Lại một tiếng cười nhạt sắc bén xen lẫn trong tiếng mưa gió sầm sập. Tiếng cười sắc bén khiến người nghe phải lạnh mình.

Thình lình người mặc áo bạc cong ngón tay khẽ búng một cái.

“Vù...” đóa kim hoa kỳ dị phát ra tiếng rít trong gió làm thành vết sáng dài như ánh chớp lượn vòng xung quanh Kỳ Chính Thất kiếm Thòi Phi Vũ và Âm Dương Phán Ngũ Kim Đồng.

Trên nét mặt của hai người đều hiện vẻ kinh hoàng đến cực độ vì họ đã nhận ra chính là môn ám khí “Kim Hoa Thiểm” kịch độc với thủ pháp kỳ tuyệt ghê người của tay đại ma đầu Địa Tà năm xưa.

Theo với nét mặt sợ hãi, thân hình thấp thoáng, trường kiếm huy động, song bút đảo lộn.

Trong một giây thoáng hiện lên hoảng loạn lung tung.

Vậy mà hai bóng người không tài nào vẫy vùng thoát khỏi được vầng kim quang do đóa kim hoa kỳ dị phát xuất.

Một loạt những tiếng “lách tách lách tách.... vù... vù” hình như vang lên cùng một lúc đưa nhau rít trong không khí khiến mọi người phải bàng hoàng rung động.

Thế rồi vầng kim quang lóe lên sáng rực một đóa kim hoa hóa thành hai vầng cánh cung kỳ dị, những tia lửa vàng xẹt ra tua tủa rực rỡ làm chói cả mắt. Đó là những mũi kim vàng nhỏ như sợi tóc.

Hai tiếng kêu rống thảm thiết như tiếng sói tru quỷ khóc rợn người.

- Huych! Huych.

Kỳ Chính Thất kiếm Thòi Phi Vũ và Âm Dương Phán Ngũ Kim Đồng đều buông rơi khí giới ngã gục xuống đồng bùn lầy.

Cả hai đều máu me đầy mình với bao nhiêu lỗ thủng nhỏ hầu như chẳng còn chỗ da thịt nào hở.

Máu hòa với nước mưa nhuộm đỏ cả một vùng đất lầy lội lại càng làm tăng thêm cảnh tượng khủng bố sâu thẳm thê lương.

Một giọng nói âm trầm lạnh lẽo từ sau chiếc mặt nạ Tiểu Diện Phật thoát ra :

- Ta chỉ tìm tên Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh để trừng trị. Vậy các ngươi kẻ nào còn dám vọng động nữa hãy coi hai gã vừa rồi mà làm gương.

Giọng nói tuy đượm vẻ khinh thường đặc ý nhưng cũng không kém phần nặng nề uy hiếp.

Người trong Huyết Hoắc bảo ai nấy đều ngẩn ra như tượng gỗ. Từng món binh khí vẫn tỏa hào quang lạnh người gội trong mưa gió. Nhưng ngoại trừ vẻ lo sợ kết hợp với nét kinh hoàng ra không có một chút gì biến động khác.

Sắc mặt Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh thì lại càng nhợt nhạt khó coi.

- Hắc hắc!.. Hắc hắc!....! Kèm theo mấy tiếng khan nở một cách miễn cưỡng trên miệng Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh cặp mắt hần ta loé lên tia hung quang từ từ bước lên mấy bước ôm quyền nói :

- Hoắc mỗ không ngờ các hạ là....

Từ thế bước ra ôm quyền nói chuyện của Thất Đồ Huyết chẳng những tỏ ra rất tự nhiên mà lại còn có vẻ thân mật vô cùng khiến không ai có thể nhận ra chút gì là thù địch.

Nhưng....

Lời nói chưa dứt song chương vừa giờ lên nửa chừng....

Thình lình hần ta lao mình chồm về phía đối phương như một ánh chớp. Song chương rưng lên màu đỏ như máu liên tiếp ba bóng chương tếu nhau tiết ra một luồng nhiệt lực như thiêu như đốt với những phương vị góc độ kỳ xảo tràn về phía người mặc áo màu bạc - Ngã Sam khách.

Dụng tâm làm cho đối phương sợ ý đề phòng để tấn công thình lình đó là thủ đoạn lang độc quen dùng xưa nay của Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh.

Và đó cũng là môn tuyệt học đưa hần đến chỗ nổi danh. Một chiêu thi triển bảy thức liên hoàn khiến địch thủ không biết đường nào mà phòng đó chính là môn công phu Thất Đồ Huyết Thủ. Chỉ thấy bóng chương đảo lộn biến ảo đầy trời, luồng kinh lực tuôn tràn khắp vùng rộng lớn chung quanh với hơi nóng hùng hực. Thất Đồ Huyết Thủ quả là tuyệt học ghê người.

Huống chi Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh lại cố ý muốn một chiêu hạ sát được đối phương ngay nên hẳn đã sử dụng đến mười thành công lực.

Nhưng ngọn Thất Đồ Huyết Thủ đã làm cho mọi người trên chốn giang hồ nghe danh mình từ trước đến nay đánh ra chỉ thu được một hồi cười khanh khách giòn dã như tiếng chuông rền.

Ngân Sam khách chỉ lắc động thân hình vài cái đã nhẹ nhàng bắn vọt lên cao hơn bốn trượng như một luồng điện xẹt thoát khỏi ngoài vòng kinh lực của Thất Đồ Huyết Thủ một cách rất dễ dàng.

- A!....

Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh không ngăn được tiếng kêu kinh ngạc.

Trong khi đó tiếng cười sang sảng vẫn vang lên từng chấp trên không trung.

Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh từ từ ngừng đầu với ánh mắt lơ dờ ngược nhìn lên không.

Thân hình bóng người mặc áo màu bạc, chiếc mặt nạ tươi cười lấp lánh mang theo giọng cười trong suốt từ từ chuyển lượn trên không với một vẻ ảo diệu kỳ đặc khiến ai nấy cũng phải thẩn thán phục.

“Thiên Mã Hành Không”!

Bóng người áo bạc đã sử dụng môn kinh công tuyệt học thần kỳ: “Thiên Mã Hành Không” của một vị giai nhân kiều mỵ nghiêng nước nghiêng thành từ mười năm trước biệt hiệu là Tịch Mịch Vân Thường Lăng Ba mà từ thời đó cho đến nay chưa có môn tuyệt học nào vượt qua.

Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh không bao giờ ngờ tới rằng người mặc áo bạc thần bí đã sử dụng môn ám khí tịch độc “Kim Hoa Thiểm” của một đại ma đầu nổi danh hơn hai mươi năm về trước là Địa Tà mà lại còn biết thi triển phép kinh công tuyệt học Thiên Mã Hành Không để tránh thoát tuyệt chiêu Thất Đồ Huyết Thủ của hắn được.

Giữa lúc đó bóng người áo bạc đã từ trên không nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất như một chiếc lá rụng, đồng thời thanh kiếm màu bạc bên sườn cũng từ từ rời khỏi bao.

Thanh ngân kiếm vừa ra khỏi bao đã chấn động rung rung phát ra ánh ngân quang chói mắt kỳ dị.

Trong giây phút không khí tại tràng bỗng trở nên trầm lặng một cách rợn người nghẹt thở.

Những nét kinh dị hãi sợ lần lượt hiện khuôn mặt của Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh rồi cuối cùng trở thành màu nhợt như một kẻ sắp chết.

Đứng....

Không còn nghi ngờ gì nữa đây là chiêu khởi đầu của pho Tịch Lịch kiếm pháp, một pho kiếm mà năm xưa do tay đại kiếm khách Thiên Ma đã làm khắp giang hồ võ lâm thời bấy giờ phải bay hồn vỡ mặt.

Tịch Lịch kiếm pháp, Thiên Mã Hành Không, Kim Hoa Thiểm là ba môn tuyệt học phân biệt ở ba tay kiệt hiệt Thiên Ma, Địa Tà và Lăng Ba Ngọc Nữ, ngày nay lại tập trung trong tay một khách mặc áo bạc thần bí, không khiến mọi người kinh hãi sao được.

Năm xưa Thiên Ma, Địa Tà là hai tay võ lâm kiêu hùng chơi với nhau rất thân chỉ một cái trợn mắt đậm chân của bất cứ một người nào trong hai tay này đã đủ làm cho võ lâm rung động.

Tuy nhiên cũng nghe đồn Lăng Ba Ngọc Nữ một giai nhân tuyệt sắc lúc bấy giờ đối với hai tay tà dị này cũng có một mối tình rất kỳ bí....

Nhưng không ai ngờ rằng cách đây hơn hai mươi năm Thiên Ma đột nhiên mất tích không thấy bóng dáng xuất hiện giang hồ....

Chẳng ai hiểu lý do tại sao?....

Không! Đương nhiên là có một số người hiểu rõ nội tình về sự mất tích của Thiên Ma nhưng số người ấy rất ít và họ giữ kín như bình không ai chịu tiết lộ tí gì.

Sau khi Thiên Ma mất tích khoảng nửa năm, Lăng Ba Ngọc Nữ cũng một mình ẩn cư trong một u cốc không chịu lộ dạng.

Nàng đổi tên tòa sơn cốc thành “Tịch Mịch cốc” do đó danh hiệu “Tịch Mịch Vân Thường” của nàng cũng được lan truyền khắp giang hồ bốn phương.

Cũng một dạo lúc bấy giờ.

Một vị Thần tăng của phái Thiếu Lâm đã thừa lúc Thiên Ma mất tích triệu tập các vị chư môn sáu đại môn phái đem theo mười hai đại cao thủ Đạt Ma viện Thiếu Lâm tự vây đánh Địa Tà. Sau ba ngày giao đấu kịch liệt nguy hiểm, rút cuộc họ đã hạ được Địa Tà phế hết võ công của tay ma đầu này rồi dồn vào trong Tử Vong cốc.

Từ đó “Tứ Vong cốc” được coi là “Võ lâm cấm địa”, không cho bất cứ một giang hồ võ lâm nào tiến vào Tứ Vong cốc, đồng thời cũng ngăn cấm Địa Tà không được rời khỏi đây nửa bước, mặc dầu võ công đã bị phế hết.

Từ đó trở đi ba nhân vật giang hồ võ lâm từng làm mưa làm gió, ngạo thị giang hồ nhất thời, không còn thấy bóng dáng xuất hiện lần nào nữa. Không dè sau đó hai mươi năm mọi người hầu như đã quên lãng không còn nhớ đến nữa, thì người mặc áo bạc - Ngân Sam khách - thần bí xuất hiện...

Đúng người ta đã dần dần quên hình dáng và sự nghiệp hiển hách của ba nhân vật kiêu hùng ấy rồi.

Nhưng...

Đối với Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh thì không thể dùng thời gian mà xóa nhòa được cảnh tượng như đã in sâu trong đầu não hằn ta từ thời bấy giờ đến nay. Hắn đã nổi danh giang hồ gần hai mươi năm nay rồi. Hắn đã trở thành nhân vật có tên tuổi hiển hách khắp vùng Đại Giang Nam Bắc với danh hiệu Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh.

Người trong giới giang hồ võ lâm ai mà không biết môn tuyệt học Thất Đồ Huyết Thủ mà hằn ta nhờ nó để được nổi danh chính là môn tuyệt học do Địa Tà truyền dạy cho hằn.

Từ trước đến nay điều này hình như là một điều đại bí mật mà hằn ta không bao giờ muốn nhắc đến hay nói cho đúng hơn không dám nhắc đến.

Thế mà..... hôm nay.....

Bỗng nhiên bao nhiêu tâm trạng kinh dị, sợ hãi, mê hoặc hầu như còn kèm theo sự phẫn nộ kết hợp làm thành như một dòng thác lũ cuộn cuộn chảy trong cơ thể và tràn trên nét mặt ngơ ngác của hằn. Hằn biết thần tử vong sắp đến và hình như hằn cũng biết rằng dưới tình trạng này hằn sẽ không có cách nào cũng như sức nào để kháng cự nữa! Thành linh....

Một tia chớp giật, một loạt tiếng sét nổ đùng đùng như long trời lở đất.

Trong giây phút hãi hùng ấy, từ sau chiếc mặt nạ Tiểu Diện Phạt, phát ra tiếng hú dài lãnh lút. Thanh ngân kiếm kỳ dị dựng ngược lên trời phát ra ánh sáng chói lòa và cũng mau như làn điện chớp vạch thành một vòng bán nguyệt kỳ dị. Tích Lịch kiếm pháp đã được triển động. Một tia điện quang từ đầu mũi kiếm xẹt ra nháng lên lượn quanh Thất Đồ Huyết Doanh một vòng.

Một tiếng kêu rống thê thảm như xé rách màn trời vọt tận mây xanh. Sự việc xảy ra chỉ trong nháy mắt nhanh như chớp rồi lại trở về yên lặng như cũ.

Một thân người từ từ ngã xuống một tiếng huých, xác của Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh. Bấy giờ không còn ai nhận ra được là Bảo chủ Huyết Hoắc bảo đã vang danh nhất thời vùng Giang Bắc nữa.

Vì diện mạo ông ta đã biến đổi, khắp mình trên dưới quần áo râu tóc đều bị cháy trụi, toàn thân đen sạm như cục than không ai còn nhận ra là một thi thể người ta nữa.

Một mùi gây khét tan lẫn vào không khí, khiến cả một tòa Huyết Hoắc bảo như chìm trong vùng thê lương sâu thẳm!....

Lại một vùng ngân quang loé lên, thanh ngân kiếm kỳ dị đã trở vào nằm trong vỏ bao một cách lặng lẽ.

Thủ pháp thật là lạ lùng. Tư thế thật là mỹ diệu.

- Ha ha ha!.... Ha ha ha!

Chiếc mặt nạ Tiểu Diện Phạt khê rung động, tiếng cười sang sảng vang dội xen lẫn trong tiếng mưa gió gầm thét! Ngân Sam khách chỉ khê lắc động hai cánh tay, liền có một dải lụa bạch bay lên không trung rồi từ từ rớt xuống. Còn thân hình ông ta thì nhấc bổng lên như chiếc cầu vồng bay xẹt ra bên ngoài Huyết Hoắc bảo, chớp mắt đã biến mất trong màn đêm đen tối.

Gió vẫn ù ù thổi! Mưa vẫn sầm sập đổ! Những bóng người kinh sợ vẫn đứng ngây ra như một loạt tượng gỗ.

Chỉ có những món khí giới cầm chặt trong tay đang dựng ngược được từ từ ngã xuống như là đuối sức! Đột nhiên! Một lần chớp nhoáng lên soi rõ cảnh tượng thê thảm dưới mặt đất, đồng thời cũng soi rõ dải lụa trắng từ tay Ngân Sam khách quăng ra lúc sắp rời bước. Trên tấm lụa bạch mấy hàng chữ rất rõ rệt nổi lên ghi danh tánh bốn nhân vật võ lâm :

Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh.

Ngọc Kim Câu Bạch Vũ.

Đàn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ

Tuyệt Chương Phong Hà Thúc Tinh Nhạc.

Bốn nhân vật này đều là những tay có tên tuổi hùng bá nhất phương và hàng chữ tên Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh đã bị một vết máu tươi bôi kín.

Hiển nhiên trận huyết kiếp kinh tâm táng đóm đêm nay tại Huyết Hoắc bảo chỉ mới là trận mở màn cho nhiều cuộc chém giết sau này sắp tiếp diễn....

Ừ... ừ ừ ừ ừ....

Những hồi sấm chớp rền rĩ dậy trời dậy đất. Cả tòa Huyết Hoắc bảo cũng bị chấn động rung rinh.

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Ngọc Nữ Băng Tâm

Tường Vi hội! Một bang hội đã có một lịch sử sáng lập từ hơn hai mươi năm nay, vang danh khắp vùng Đại Giang Nam Bắc độc bá một phương, thế lực rất là hùng hậu.

Nhất là tại vùng lưu vực sông Trường Giang gặp những người của Tường Vi hội có mặc áo thêu một bông hoa hường trên ngực áo bên trái là không ai dám trêu chọc.

Trước đây hơn một năm vị Hội chủ sáng lập Tường Vi hội Ngọc Kim Câu Bạch Vũ, nhân dịp bà vợ kết tóc bị qua đời, ông ta đột nhiên về ẩn trao lại chức Hội chủ cho cô con gái độc nhất là Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi tiếp quản.

Thật không ai ngờ một thiếu nữ kiều mỵ như Bạch Tường Vi mà lại là một nhân vật hùng tài đại lược so với cha nàng là Ngọc Kim Câu Bạch Vũ, còn có nhiều dã tâm gấp bội.

Trong thời gian tiếp quản chức vụ Hội chủ chưa đầy một năm, chẳng những nàng đã thu tập được không ít các cao thủ nhất thời trong khắp giang hồ để trợ giúp cho Tường Vi hội, mà còn đưa thế lực của hội phát triển xuống tận vùng Giang Hà. Riêng trong nội bộ cũng chấn chỉnh rất là kỷ luật nghiêm minh.

Một bữa nọ trong đại sảnh của Tường Vi hội bỗng nhiên như có vẻ gì khác lạ. Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi ngồi nghiêm trang trên chiếc ghế cao chạm trổ, chẳng khác một bông hường lớn đang độ tươi nở.

Đứng kính cẩn trước mặt nàng gồm có các nhân vật :

Tổng giám Tường Vi hội Cửu Đầu Ô Khoái Dư Sinh, Tả Hiệp giám Thập Nhị Kim Tiền Tiêu Cung Cúc, Hữu Hiệp giám Thăng Tỵ Kỳ Tăng Cửu Đồ. Ngoài ra còn có hai vị Hương chủ của Kim Ngân lương đường Thần Phiến thư sinh Trương Vân Hạc và Phiến Giang Long Hóa Nguyên.

Năm người này đều là nhân vật tối chủ yếu và cũng là những đại công thần của Tường Vi hội. Ngoại trừ một lần trước đây hơn một năm trong dịp tiếp quản chức Hội chủ, nàng có triệu tập một lần đủ mặt năm nhân vật Tổng giám, Hiệp giám và hai vị Đường chủ, bây giờ nàng mới lại triệu tập lần thứ hai đủ mặt cả năm người.

Nét mặt Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi, trước đây vốn đã lạnh lùng, nay hình như lại phủ thêm lên một tầng hàn khí rợn người. Cả một tòa Tường Vi sảnh rộng lớn chứa được cả mấy trăm người lúc này thật im lìm không một tiếng động nhỏ có thể cái kim rớt xuống đất cũng nghe.

Quả thật là một điềm khác lạ.

Đột nhiên cặp mày lá liễu cong vút trên cặp mắt trong sáng của Bạch Tường Vi khẽ cau lại sau khi coi xong mảnh giấy nhỏ đang cầm nơi tay, nàng ngược lên nhìn Cửu Đầu Ô Khoái Dư Sinh hỏi :

- Khoái tổng giám, chuyện hôm trước bốn Hội chủ giao cho ngài lo liệu đã xong xuôi rồi chưa?

Giọng nói thật là nhỏ nhẹ. Phải, giọng nói của Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi hầu như luôn luôn nhỏ nhẹ, nhưng cũng luôn luôn lạnh lùng đến rợn người.

Cửu Đầu Ô Khoái Dư Sinh ho khan một tiếng giờ bàn tay gầy đét đầy móng nhọn đen sì, vân vê bộ ria mép, miệng nhếch cười để lộ hàm răng vàng khè đầy bựa nói :

- Bẩm Hội chủ mấy hôm trước đây chính bốn nhon đã thân đến mời lão Hội chủ.

- Được! Ta biết rồi!....

Cửu Đầu Ô Khoái Dư Sinh chưa nói hết câu thì Ngọc Nữ Băng Tâm đã lên tiếng ngắt lời! “Ta biết rồi” bất luận việc gì xảy ra nàng cũng đều nói có ba tiếng như trên. Chỉ có nàng biết và người đã được nàng giao phó công việc biết là được rồi.

Kể đó nàng lại hỏi :

- Tổng giám có cho cha ta biết rõ mọi chuyện xảy ra như thế nào không?
- Chuyện ấy tôi đã được Hội chủ căn dặn nhiều lần đòi nào dám quên.
- Ô! Được!

Đoạn nàng đưa ánh mắt nhìn năm người một lượt hỏi tiếp :

- Chắc các ông đều đã hay biết câu chuyện thâm thúy tại Huyết Hoắc bảo vùng Giang Bắc xảy ra cách đây nửa tháng rồi chứ?

Kim Đường hương chủ Thần Phiến thư sinh bỗng phát ông tay áo cất tiếng cười ha ha :

- Trương mỗ đã biết Hội chủ chỉ có vì chuyện ấy mà thôi!

Trong khi nói hần ta ôm quyền hướng về phía Bạch Tường Vi chào một cái rồi nhường mảy tỏ vẻ kiêu ngạo nói tiếp :

- Kính bẩm Hội chủ, Trương Vân Hạc mỗ không tin rằng địch nhân có mọc được ba đầu sáu tay gì mà đáng sợ....

Vừa nói hần vừa lắc lư cái đầu đội chiếc mũ văn sĩ làm cho hai cái giải mũ bay đi bay lại lất phất, bộc lộ vẻ đắc ý và ghen tức....

Nhưng một tiếng cười nhạt đã nổi lên ngắt ngang lời nói của hần hỏi :

- Vậy dễ thường ông có ba đầu sáu tay chắc?

Chẳng khác bị một gáo nước lạnh dội xuống giữa đầu, Thần Phiến thư sinh cảm thấy rợn người, lạnh từ ngoài da thấu vào tận tâm khảm.

Nhất là tiếng cười nhạt lạnh lùng lại được thốt ra từ cái miệng xinh đẹp tươi thắm của Bạch Tường Vi.

Trong Tường Vi hội, ai cũng biết đó là sự biểu lộ điều không vui chất chứa từ trong nội tâm của Bạch Tường Vi. Và hình như lúc nào người ta cũng chỉ thấy Ngọc Nữ Băng Tâm cười như vậy.

Từ trước đến nay chưa ai được nhìn thấy nàng ta cười một cách cởi mở vui vẻ, hay cất tiếng cười khanh khách bao giờ.

Hầu như nàng ta không hề biết gì rằng con người ta sống trên cõi đời là có lúc bộc lộ tâm trạng vui mừng khoái lạc.

Cho nên người ta đã nối thêm vào cái tên Ngọc Nữ của nàng hai chữ Băng Tâm cũng là vì nguyên do này. Tuy nhiên từ trước đến nay chưa có ai dám gọi thẳng danh hiệu của nàng như thế bao giờ.

Thái độ của nàng ta vốn là như thế. Đối với bất cứ ai, chẳng bao giờ nàng ta tỏ ra dễ dãi....

Thần Phiến thư sinh Trương Vân Hạc là một nhân vật do nàng ta mời về giúp Tường Vi hội từ sau khi nàng tiếp chương chức vị Hội chủ.

Là một thiếu niên thư sinh mới ngoài hai mươi tuổi, Trương Vân Hạc vừa gia nhập hội đã được Bạch Tường Vi nhắc lên hàng Đường chủ, lãnh đạo Kim Ngân đường đủ rõ ràng nàng đối với họ Trương đã có sự ưu ái đặc biệt.

Thật ra Trương Vân Hạc cũng là một tay du hiệp giang hồ đương thời, đệ tử của Thiết Phiến lão nhân Trương Trảng Thủy, nhân phẩm nghi biểu đều bất tục. Lại thêm tám mươi một thức Huệ Phong Truy Vân Phiến Pháp tung hoành từ khi xuất đạo giang hồ đến nay chưa gặp đối thủ ngang tay. Chỉ phải một bệnh là kiêu ngạo hay ghen tị. Tuy nhiên đứng trước mặt Ngọc Nữ Băng Tâm thì vẻ kiêu ngạo ganh tị của chàng ta cũng chìm đi.

Chính tự chàng ta cũng không hiểu rõ là tại sao mình lại hết lòng tận lực vì Tường Vi hội?

Đương nhiên là vì Bạch Tường Vi.

Đối với nàng, Trương Vân Hạc đã kính mà lại sợ mà cũng vừa yêu vừa sợ! Đã biết bao nhiêu lần chàng ta định bộc lộ lòng yêu chất chứa trong tim, khi có dịp đứng trước mặt Bạch Tường Vi. Nhưng không hiểu tại khi gặp mặt nàng ta thì bao nhiêu dũng khí lại tiêu tan mất cả không thốt nên lời.

Kể thì cũng tội, chàng ta có cảm giác hình như Bạch Tường Vi là một cô gái không biết tình dục là gì hay nói cho đúng không có nhân tính.

Chuyện ấy có đúng như thế hay không? Có lẽ cũng chỉ có một mình nàng hiểu lấy mà thôi.

Đứng trước mặt Bạch Tường Vi và bốn nhân vật đầu não đồng ngũ mà nhận lãnh một câu hỏi lạnh lùng như vậy, Trương Vân Hạc có cảm giác như nhận lãnh một gáo nước lạnh dội xuống đầu, nụ cười lạnh lùng kiêu ngạo bị tắt trên môi, chiếc đầu đội mũ văn sĩ thôi lắc lư.

May thay, giữa lúc ấy một bóng người từ bên ngoài hốt hoảng chạy vào Tường Vi sảnh, mà bóng người đó lại chính là một đầu lĩnh dưới quyền thuộc hạ của hần biệt hiệu Lăng Lý Xà Hành Trương Bân, nên hần thừa dịp khe hở một tiếng quay ra quát hỏi :

- Trương đầu lĩnh, nhà ngươi làm cái gì mà xông xông xáo xáo thế? Dễ thường nhà ngươi đã quên hết kỷ luật của Tường Vi hội rồi chăng?

Tất cả sự bức dọc mắt mặt ban nãy hầu như hần đã thừa dịp này mà trút hết lên đầu gã thuộc hạ vô tội.

Chỉ thấy gã đầu lĩnh họ Trương sợ hãi xanh mặt run giọng :

- Kính bẩm Đường chủ ty chức đầu dám!

Vừa nói gã vừa cúi rạp thân mình chào Trương Văn Hạc một cái, rồi hai tay kính cẩn đưa trình một mảnh giấy nhỏ nói tiếp :

- Sở dĩ ty chức đã thất lễ là vì có một người cầm tấm thiệp này đòi xông bừa vào để gặp Hội chủ. Y đã xông xáo vượt qua hơn mười vọng canh gác, mà không vọng nào đủ sức ngăn cản được cho nên ty chức phải mạo muội....

- Thế à!

Trương Văn Hạc giật thót mình mặt lộ vẻ kinh dị.

Thực ra chẳng riêng gì hần ta, mà tất cả mọi người có mặt trong Tường Vi sảnh lúc này ai là người không ngạc nhiên kinh hãi!....

Tường Vi Tổng giám Cửu Đầu Ô Khoái Dư Sinh đột nhiên quát lớn

- Đưa nào thế?....

Đồng thời hần ta chồm tới giật lấy mảnh giấy trên tay Trương Bán....

Vừa liếc mắt đọc hết hàng chữ trên mảnh giấy hần vùng ngửa cổ cười lên hăng hắc một hồi dài mà rằng :

- Ma Diện công tử Y Mộng Lăng!.... Một gã vô danh tiểu tốt ta chưa hề nghe tiếng bao giờ!

Khoái Dư Sinh sở dĩ được giang hồ tặng danh hiệu Cửu Đầu Ô chẳng những vì hần giả trá gian ngoan mà lại giao du rất rộng kiến văn rất quảng bác.

Hần bảo Ma Diện công tử là một gã vô danh tiểu tốt tất nhiên không sai.

Những tiếng nói của Khoái Dư Sinh chưa dứt, bỗng nhiên một hồi cười dài sang sảng.... ha.... ha.... ha.... lồng lộng trong không khí át hẳn cả tiếng nói của đôi phương, làm rung động tâm thần tất cả mọi người có mặt tại tràng.

Hiển nhiên người phát ra tiếng cười là một cao thủ có nội công rất thâm hậu.

Những ánh mắt kinh dị phần nộ quét nhìn về hướng phát ra tiếng cười và tất cả đều ngạc nhiên sững sốt vô cùng, vì người lạ mới xuất hiện là một công tử phong lưu tuyệt thế khí độ cao quý bất phàm, thần thái phong nhã thoát tục. Cặp chân mày không thưa không rậm với cặp mắt trong suốt lóng lánh. Chiếc mũi dọc dừa, đôi môi đỏ như thoa son, hai hàm răng trắng như bạch ngọc....

Ngũ quan cân đối kết hợp thành một khuôn mặt xinh đẹp tươi cười pha lẫn tính chất mê hoặc quyến rũ thoát ra vẻ hào khí anh phong. Nếu như chàng ta không thốt ra hồi cười lạnh lạnh vừa rồi, nếu như bên mình chàng ta không đeo thanh trường kiếm màu bạc lũng lẳng, có lẽ chẳng ai dám bảo là người am hiểu võ công.

Tấm áo dài màu bạc. Thanh trường kiếm màu bạc lại càng làm nổi bật nét đặc biệt....

Trước đây Thần Phiến thư sinh Trương Văn Hạc đã có thể nói là rỗng trong loài người. Nhưng nay so với thanh niên lạ mặt này thì lại không thấm vào đâu.

Tiếng cười vừa dứt thanh niên lạ khế nhún vai nói :

- Đúng! Ma Diện công tử chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt!

Giọng nói tuy rất nhẹ nhàng êm ái, nhưng có một âm vận rất kỳ đặc, khiến người nghe không thể phân biệt là mang tâm trạng gì mà tự dừng trong tâm linh mỗi người đều nổi lên một trận rung động kỳ dị không thể kiềm chế.

Chàng ta quét ánh mắt nhìn Bạch Tường Vi một cái rồi bước tới hai bước ôm quyền nói :

- Kẻ vô danh tiểu tốt Y Mộng Lăng xin kính chào Tường Vi hội chủ!

Ngọc Nữ Băng Tâm khẽ hừ một tiếng lạnh nhạt, cau mày hỏi :

- Công tử là....

Giọng nói của nàng vẫn nhẹ nhàng và lạnh lẽo như băng.

Nhưng nàng chỉ mới thốt được ba tiếng “công tử là....” rồi bỗng dừng im bất.

Nàng không biết phải nói tiếp như thế nào, vì nếu ngờ lời nghiêm trách là kẻ đã dám tự do xông vào Tường Vi sảnh thì chẳng hóa ra mất hết thể thống của hội ư? Hơn nữa khuôn mặt xinh đẹp mê hoặc tươi cười của chàng khách lạ đã khiến nàng đột nhiên có cảm giác khác lạ, tim nàng nhảy thình thịch, một tâm trạng mà từ trước đến nay nàng chưa hề có.

Giữa lúc đó, đột nhiên nhiều tiếng la hét hoảng từ miệng Tả hữu hiệp giám hội đường :

- Ô! Áo bạc, kiếm bạc, mặt...

Đứng, manh áo dài màu bạc, thanh trường kiếm màu bạc, khuôn mặt tươi cười.... giống hệt như Ngân Sam khách đã gây thảm kịch tại Huyết Hoắc bảo trước đây, chỉ có một điểm phân biệt là chiếc mặt nạ Tiểu Diện Phật được gỡ bỏ để lộ khuôn mặt thật, luôn luôn tươi cười quyến rũ.

Từng nét mặt hiện diện tại tràng đều biến đổi lộ vẻ khẩn trương, tâm trạng đang rung động nhiều loạn của Ngọc Nữ Băng Tâm cũng trầm xuống.

Chàng khách lạ đẹp trai tự xưng là Ma Diện công tử Y Mộng Lăng vừa xuất hiện, mang theo một giọng cười sang sảng dòn tan với dáng điệu hào hoa phong nhã, kèm theo bộ mặt luôn tươi cười, như có một ma lực thần bí quyến rũ đã làm cho mọi người tại tràng đều bàng hoàng ngỡ ngàng, quên cả sự nhận xét theo con mắt nhà nghề của những tay đã từng lăn lộn giang hồ vang danh võ lâm.

Hiển nhiên lắm, vì chàng ta đã có những nét biểu hiện rất rõ rệt, đúng như người áo bạc đã từng gây thảm kịch ghê gớm tại Huyết Hoắc bảo vừa qua thể mà họ đã không biết.

Chỉ thấy Tả Hiệp giám Thập Nhị Kim Tiền sau khi kêu dứt tiếng, liền vùng mạnh hai tay một cái.

“Véo véo véo!....” Mười hai mũi kim tiêu xé không khí vạch thành những đường cong cánh cung theo nhiều góc độ kỳ dị bắn về phía Ma Diện công tử Y Mộng Lăng.

Đây chính là môn tuyệt học “Tam Hồ Đoạt Mệnh” của Thập Nhị Kim Tiêu có một oai lực rất phi thường khó mà tránh né.

Thập Nhị Kim Tiền Tiêu Cung Túc sở dĩ có được địa vị và danh vọng như ngày nay là nhờ trước đây đã có không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm bị mất mạng dưới thủ pháp “Tam Hồ Tuyệt Mệnh” này của hắn.

Những mũi kim tiêu nối đuôi nhau xé không khí vạch thành những đường xẹt như ánh điện chớp, quả thật gây cho người ta có cái cảm giác tránh né khó khăn.

Nhưng kết quả của môn tuyệt học ấy chỉ mang lại chuỗi cười khăng khắc ròn rã....

Tiếp theo tiếng cười, một bóng người màu bạc lấp loáng qua lại vài cái, làm thành một đạo ngân tuyến đẹp để kỳ diệu bay vút lên không.

Với một thân pháp khinh linh tuyệt diệu, Ma Diện công tử Y Mộng Lăng đã bay vút ra ngoài vòng phạm vi oai lực của thủ pháp tuyệt học “Tam Hồ Đoạt Mệnh” rất dễ dàng thanh thoát. Chàng ta đã bay lượn hai vòng tại một độ cao hơn hai trượng phía trên nóc sảnh, rồi mới nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất như một chiếc lá khô lia cành.

Trên khuôn mặt tươi cười vẫn luôn luôn tỏa ra một sức quyến rũ thần bí, cặp mày kiếm khê như rồng vài cái, và nhún vai một cách rất thần nhiên, hỏi :

- Bốn công tử nghĩ rằng, chắc các vị ở đây ai cũng biết thân pháp tuyệt đỉnh của bốn nhân vừa thi triển gọi là phép khinh công Thiên Mã Hành Không (ngựa trời đi trên không) chứ?

Đúng đây là môn khinh công tuyệt học vô thượng Thiên Mã Hành Không! Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi từ ban nãy tới giờ, vẫn ngồi lăm lăm trên chiếc ghế bọc da cộp, nghe hỏi bỗng đứng phắt dậy, nhếch cặp môi hồng thốt tiếng cười nhạt lạnh lùng hỏi :

- Nói vậy có phải các hạ là người áo bạc đã gây thảm kịch chém giết ghê tởm tại Huyết Hoắc bảo cách đây gần nửa tháng hay không?

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng chưa kịp trả lời đã nghe có tiếng người quát mắng :

- A! Giỏi cho tên nhãi con, mi dám ngang cồng coi thường thiên hạ.... phen này Thần Phiến thư sinh Trương Vân Hạc mỗ sẽ cho mi biết....

Vừa quát mắng Thần Phiến thư sinh vừa trầm hừ chưởng rút cây quạt sắt gài trong lưng một tiếng “xoẹt”, vùng trước mặt một vòng, biến ảo thành mây vàng phiến ảnh kỳ dị, và tiếng quát chưa dứt thân hình hắn đã chồm đến công liên tiếp bảy đường quạt về phía địch thủ.

Thủ pháp xuất chiêu mau lẹ, dũng mãnh và kỳ dị phi thường quả không hổ danh môn tuyệt học Huệ Phong Truy Vân Phiến Pháp.

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng nhẹ nhàng bước xéo sang bên cạnh nửa bước, thân hình bắn lui trong một thoáng giây như điện chớp đã thoát ra ngoài vòng phiến ảnh của đối thủ, với một thân pháp rất ung dung tiêu sái phiêu dật, khiến Thần Phiến thư sinh phải tức giận gầm lên như cộp, thân hình xoay chuyển đuổi theo đối phương.

Nhưng khi ánh mắt vừa rảo đến chỗ đối phương đang đứng hẳn bỗng dừng ngăn người và nét mặt biến đổi một cách khác thường.

Thực ra chẳng phải một mình hắn ta mà tất cả mọi người có mặt ai nấy đều kinh hãi vô cùng. Vì trên tay Ma Diện công tử Y Mộng Lãng đang cầm nắm nghĩa chiếc giải mũ văn sĩ của Thần Phiến thư sinh Trương Văn Hạc.

Điều làm cho mọi người phải kinh ngạc đây, là với một nhân vật như Thần Phiến thư sinh Trương Văn Hạc, võ công cao siêu tới mức hầu như đã được liệt vào hàng nhất lưu cao thủ võ lâm, thế mà cái giải mũ của mình đang đội lại bị người ta lấy mất lúc nào không hay, thì thật là ngoài sức tưởng tượng.

Chẳng những thế mà mọi người đứng bên ngoài đã để ý chăm chú cũng không hay nổi, thì thật là một điều làm người ta phải thán phục khôn cùng. Có thể nói trong giới giang hồ võ lâm hiện thời, hầu như ít có nhân vật có thủ pháp và thân pháp kỳ dị như thế.

Ngay cả Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi, vốn là con người nổi tiếng lạnh lùng sắt đá, mà trên khuôn mặt băng tuyết cũng hiện lên nét kinh dị khác thường. Từ trước tới giờ, nàng chưa hề chịu khuất phục một người nào. Vậy mà đối với Ma Diện công tử, nàng đã phải tâm phục cả về nghi biểu lẫn võ công. Nàng thâm tự nghĩ :

“Nếu quả chàng ta không phải là.... mà mình thu phục được và cùng mình kết.... thì còn gì bằng...”

Trong một giây phút nội tâm nàng đã biến động đến nỗi ngay cả chính nàng cũng không hiểu nữa.

Nhưng Ma Diện công tử Y Mộng Lãng thì chàng đã thâm hiểu và vẻ mặt tươi cười trên nét mặt chàng ta hầu như lại càng tỏa ra một sức quyến rũ phi thường làm mê hoặc được người đối diện.

Và một giọng nói êm nhẹ như ru tự miệng chàng thốt ra :

- Bỏn công tử xem ra có lẽ các người đều đã bị hành động của người áo bạc tại Huyết Hoắc bảo làm cho bay hồn vỡ mặt rồi, nên mới hoảng hốt thấy ai cũng đánh chó gì?

Giọng nói thật là trong trẻo êm nhẹ như ru, tan lẫn vào không khí một cách mơ hồ, khiến không ai có thể căn cứ giọng nói để mà đoán biết tâm trạng được. Ngừng một chút, chàng ta lại tiếp :

- Đã vậy, để bỏn công tử cho các người một sự chứng thực!

Dứt lời chàng ta hướng ra cửa cất tiếng gọi :

- Tiểu Vân Tước Nhi vào đây! Tiểu Vân Tước Nhi?!....

Từng cặp nhón quang kinh dị cùng hướng ra phía cửa với ý nghĩ :

Có lẽ nào Ma Diện công tử Y Mộng Lãng lại còn đem theo một....

Không! Ứng theo tiếng gọi tiến vào Tường Vi sảnh chỉ là một thiếu niên. Một thiếu niên trạc mười sáu mười bảy tuổi ăn mặc theo lối thư đồng, nhưng lại rất đẹp, làn da trắng hồng cặp mắt đen láy....

Một gã thư đồng mà có phong thái chẳng kém chủ nhân bao nhiêu, thì thật là điều làm cho người đều kinh dị và hâm mộ hết sức! Hầu như đã có chuẩn bị sẵn sàng từ trước, nên vừa bước vào phòng, Tiểu Vân Tước Nhi đã lệ làng đến bên cạnh Ma Diện công tử Y Mộng Lãng hai tay nâng lên một tờ giấy trắng và một ngọn bút lông đã thấm mực.

Y Mộng Lãng cầm bút lệ làng viết mấy chữ lên tờ giấy. Đoạn chàng ta lạnh lùng liệng cây bút xuống đất một tiếng “bách”.

Sau khi liệng cây bút, chàng ta liền cầm tờ giấy dơ cao lên trước mặt mọi người.

Chữ - Với nét bút rần rỏi tròn lẩn vừa bay bướm như rồng phi phượng vũ, vừa đượm nét hào mại tỏa uy khí ghê người. Đó là năm chữ :

“Bạch Vũ chết đêm nay”!

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Biến ảo mê loạn

Bạch Vũ chết đêm nay! Tường Vi hội sở dĩ có tình trạng đặc dị như hôm nay là vì hôm qua đã đột nhiên nhận được một mảnh giấy báo với năm chữ như trên.

Mảnh giấy năm chữ ấy đúng như mảnh giấy đã xuất hiện tại Huyết Hoắc bảo đạo trước, cũng giấy màu trắng không ký tên với năm chữ đơn giản: “Bạch Vũ đêm nay chết”!

Mảnh giấy quái dị ấy hiện vẫn nằm trong tay vị nữ Hội chủ Tường Vi hội Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi.

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng hình như đã có sắp đặt trước, nên khi gọi gã thư đồng Tiểu Vân Tước Nhi vào là viết ngay năm chữ ấy.

Chỉ có vẻn vẹn năm chữ mà đã làm cho bao nhiêu người kinh hãi phần nộ! Những người ấy đều lại là những tay khét tiếng như Cửu Đầu Ô Khoái Dư Sinh, Thập Nhị Kim Tiêu Cung Túc, Thảng Tự Kỳ Tăng Cửu Đồ....

Lại còn cả hai vị Đường chủ của Kim Ngân lưỡng đường, cũng đều kinh hãi tức giận hét vang như sấm một lượt.

Ngay cả con người rất lạnh lùng xưa nay là Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi mà cũng phải run người biến sắc.

Chỉ thấy nàng khẽ gợn cánh tay ngà ngọc, ngăn cản sự xao động ồn ào trong sảnh, rồi nhẹ nhàng tiến đến trước mặt Ma Diện công tử Y Mộng Lăng cách khoảng ba thước, phóng ra hai đạo nhồn quang sắc lạnh, nhìn khuôn mặt xinh đẹp quyen rũ của đối phương gần giọng hỏi :

- Chỉ mấy chữ ấy đủ để chứng minh các hạ không phải là....

Chẳng riêng gì nàng mà phải nói tất cả mọi người trong Tường Vi hội, có mặt tại hội sảnh, ai nấy đều có một nhận xét khẳng định rằng chàng thiếu niên lạ trước mặt, chính là người áo bạc đã dùng chiếc mặt nạ Tiểu Diện Phật để ngụy trang xuất hiện tại Huyết Hoắc bảo đạo trước.

Chỉ nghe Ma Diện công tử Y Mộng Lăng ngắt lời biện bạch :

- Bỏn nhân chỉ muốn cô nương đối chiếu tự dạng sẽ nhận ra sự thực ngay! Dứt lời chàng ta đưa tay về phía trước một cái. Lối xuất thủ của chàng thật là kỳ, thật là tuyệt, đã dồn cho đối phương không còn đường tránh né mà phải tự động đón lấy mảnh giấy.

Đem so hai tự thể, quả nhiên bất cứ ai cũng có thể phân biệt không phải do một người viết. Xem xét so sánh xong tự dạng trên hai mảnh giấy, Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi từ từ ngược mặt hỏi :

- Thế tại sao các hạ cũng sử dụng được môn khinh công Thiên Mã Hành Không?....

- Bỏn công tử đã dám mạo muội đến đây thì lai lịch của người viết năm chữ trên mảnh giấy kia, chẳng phải là điều bí mật đối với bỏn nhân. Lại nói về môn tuyệt học Thiên Mã Hành Không thì đâu phải chỉ có người áo bạc xuất hiện tại Huyết Hoắc bảo là biết triển dụng mà thôi?

Tới đây Ma Diện công tử Y Mộng Lăng ngừng lại giây lát như để cho mọi người cùng thẩm ý rồi mới nói tiếp :

- Chẳng hay các người ở đây có ai biết Không Không Nhất Tẩu hay không?

Không Không Nhất Tẩu?!....

Lại một vẻ kinh dị hiện lên trên khuôn mặt mọi người.

Một giáp tí về trước, Không Không Nhất Tẩu xuất hiện Trung Nguyên một lần với thần kỳ hạo khí đã làm chấn động võ lâm nhất thời, và được mọi người thời bấy giờ coi là quái kiệt cái thế. Nhưng không đầy một năm sau, nghe nói vị quái kiệt này đã lui ra tận vùng Nam Hải xa xôi, từ đó không còn ai còn gặp lại bóng dáng ông già có thần công tuyệt học siêu việt ấy nữa.

Đến nay mọi người tại tràng lại đột nhiên nghe Ma Diện công tử Y Mộng Lăng nhắc đến danh hiệu Không Không Nhất Tẩu, nên ai nấy đều tỏ vẻ chăm chú pha lẫn nét kinh ngạc.

Chỉ thấy trên khuôn mặt tươi cười của chàng tỏ ra nét đặc ý nói tiếp :

- Vừa rồi tại hạ dứt được cái giải mũ trên đầu vị nhân huynh họ Trương kia là nhờ thi triển thân pháp khinh công kỳ diệu “Cửu Bộ Thái Lăng Hoa” và một nửa chiêu “Xảo Trích Vân Nghê” trong pho Không Không Minh Ly thập bát thủ của Nam Hải Không Minh đảo đó!

Đúng vậy, thân pháp ấy thủ pháp ấy, quả thực là khoái tiệp thần kỳ, khiến ai cũng phải kính phục.

Chỉ có khi nhắc đến chiếc giải mũ thì Thần Phiến thư sinh Trương Văn Hạc bất giác lửa giận bốc lên tận đỉnh đầu, hấn ta trừng mắt quát lớn :

- Điều ấy chỉ chứng minh là mi có liên hệ với Không Không Nhất Tẩu mà thôi, Chớ ăn thua gì đến người khác, hôm nay ta không thể tha mi được!

Dứt tiếng hấn ta liền xoè cây quạt sắt tấn công về phía đối phương những chiêu thế mãnh liệt chứ không nương tay.

Y Mộng Lăng khẽ nghiêng mình lui ra hai bước, không thèm nhìn Thần Phiến thư sinh một cái. Nhưng nụ cười luôn luôn nở trên khóe miệng của chàng bỗng nhiên tắt hẳn, giọng âm trầm :

- Đúng! Không Không Nhất Tẩu chính là ân sư tại hạ, nhưng người đã bị kẻ phản đồ là người mặc áo bạc mang mặt nạ Tiểu Diện Phật tên gọi Cửu Tinh sát hại ngay từ trước khi hấn vào Trung nguyên, gây ra thảm cảnh tại Huyết Hoắc bảo!

- Sao? Mi nói sao? Người áo bạc tại Huyết Hoắc bảo tên gọi Cừu Tinh?

- Phải! Y chính tên là Cừu Tinh, sư đệ của tại hạ, và cũng là kẻ định sát hại lão Hội chủ của các vị tại đây đêm nay, cho nên tại hạ mới phải lặn lội ngàn dặm đuổi theo hắn vào đây để chế xác hắn ra làm trăm mảnh, cho xứng tội tên phản đồ của Nam Hải Không Minh đảo.

Trong giọng nói của Y Mộng Lãng vẫn êm nhẹ như ru, nhưng đượm thêm vẻ bi thống và thành thực vô cùng.

Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi hình như có phần bị mê hoặc, nhưng giọng nói của nàng vẫn lạnh lùng như băng :

- Nói vậy mục đích của các hạ đến đây là để....

Y Mộng Lãng vội tiếp lời :

- Sở dĩ Y mạo muội đến làm rộn quý vị hội là định yêu cầu Hội chủ cho tại hạ được tạm lưu ở đây một ngày, sau khi thuận lợi diệt được phản đồ của sư môn, tại hạ nguyện sẽ xả thân để đền đáp ân đức.

Nghe nói, Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi hơi mấp máy cặp môi mọng đỏ, và trên khuôn mặt sáng đẹp tợ trăng rằm hiện lên vài nét nhăn kinh dị.

Nàng nhìn khuôn mặt chàng trai có một ma lực đặc dị mà tâm trạng dao động bất an. Bình tĩnh, quả quyết là thái độ sở trường của nàng từ trước tới nay mỗi khi xử lý công việc. Thế mà hôm nay không hiểu tại sao bỗng dưng nàng lại trở nên do dự mất cả tự kỷ, vì một khuôn mặt có một ma lực vô hình được kết hợp bởi ngũ quan cân đối, với nụ cười quyến rũ luôn luôn hé mở trên môi.

Ngọc Nữ Băng Tâm là một cô gái vẫn được mệnh danh là người không biết ở trên cái thế giới này có hoan hỉ, có khoái lạc, có tình dục.... Có phải nàng không biết thật chăng?....

Đúng vậy! Nhưng chỉ là trước kia.... Còn hiện tại, trước vẻ phong hoa tuyệt thế và nghiễm bất phàm của Ma Diện công tử Y Mộng Lãng, lại còn có giọng nói êm nhẹ như ru đầy sức quyến rũ mê hoặc, đã bắt giác in sâu vào tận tâm tư nàng.

- Ô! Đã bắt đầu sơ canh rồi, chắc chỉ độ lát nữa là Cừu Tinh sẽ tới!

Trong tiếng nói nhẹ nhàng có một sức hấp dẫn kỳ dị làm rung động tâm thần của Ngọc Nữ Băng Tâm.

Nàng nhướn cặp mày liễu, cặp mắt trong sáng càng lóng lánh thêm. Đó là nét tượng trưng khi nàng chọn lựa quả quyết một việc gì.

“Được” - Nàng thốt tiếng có vẻ cương quyết, rồi quay sang gã đầu lĩnh Lăng Lý Xà Hành Trương Bán ra lệnh! - Trương đầu lĩnh ra bảo chúng nó dọn tiệc đãi khách!

Trong số những người có mặt tại Tường Vi hội sảnh, ngoại trừ gã Tổng giám Cừu Đầu Ô Khoái Dư Sinh thân nhiên ngồi mỉm cười, vắn vể mấy sợi râu dê lưa thưa dưới cằm, còn ai nẩy đều kinh ngạc mở lớn cặp mắt.

Nhất là Kim đường Đường chủ Thần Phiến Trương Vân Hạc, hắn ta xếp mạnh cây quạt sắt một tiếng “xoẹt” lật đật nói :

- Kính bẩm Hội chủ, làm như vậy không.... không được!

Nhưng hắn ta không thể nào ngờ rằng, Ngọc Nữ Băng Tâm lại nhếch mép cười nhạt lạnh lùng hỏi vặn :

- Nếu vậy Trương đường chủ thử cho biết làm thế nào là “được”!

-

Trương Vân Hạc chỉ há miệng chớ không nói được ra lời, chính ra thì hắn cũng không dám nói nữa. Vì dưới tình trạng hiện tại, cũng chẳng có cách xử trí nào ổn thỏa hơn?

- Ha ha ha!.... Ha ha ha!

Ma Diện công tử Y Mộng Lãng thốt lên hồi cười sang sảng gờ rỏi cho Trương Vân Hạc :

- Bạch hội chủ! Còn gã thư đồng Tiểu Vân Tước Nhi của Tiểu thiểm công tử Y Mộng Lãng cũng phiên Hội chủ cho người chiêu cố!

Sẵn sự bức dọc trong bụng, nên khi nghe nói, Trương Vân Hạc bấu môi tiếp lời giọng khinh miệt :

- Cái gì là Tiểu thiểm công tử. Ta xem cái bản mặt của nhà ngươi chỉ nên gọi là Ma Thiểm “Tức mặt ma” - thì đúng hơn!

“Ma thiểm” - “Mặt ma” Đúng vậy, chẳng những Thần Phiến Trương Vân Hạc, mà mọi người hiện diện trong Tường Vi hội sảnh và ngay cả Ngọc Nữ Băng Tâm ai nấy cũng đều có cảm giác như thế. Nhưng chỉ có Trương Vân Hạc dám nói ra mà thôi.

“Mặt ma!”

Y Mộng Lăng thân nhiên nhún vai nói :

- Mặt ma thì mặt ma cũng được chứ sao. Vì Tiểu thiêm là tự bản công tử đặt lấy, và nghe nó đỡ chói tai hơn Mặt ma một chút mà thôi!

Nói xong, chàng ta quay lại nhìn gã thư đồng Tiểu Vân Tước Nhi nhún vai một cái.

Đối với chàng ta, bất cứ động tác nhỏ nào cũng đều tỏ ra thân nhiên siêu thoát.

Cái nhún vai vừa rồi, vừa để biểu lộ thái độ bất cần, mà hình như còn để ngầm bảo với Tiểu Vân Tước Nhi :

“Họ thêm cho ta cái danh hiệu mới gọi là “Mặt Ma” kể cũng hay đấy chứ”! Ngoài ra, chẳng hiểu còn có thêm hàm ý gì không? Có lẽ chỉ có Tiểu Vân Tước Nhi là biết! Chỉ thấy Tiểu Vân Tước Nhi cũng bất chước nhún vai một cái với thái độ thân nhiên, siêu thoát, chẳng sai chủ nhân một nét.

Đoạn, gã nô nự cười hân hỉ hai núm đồng tiền trên má, quay mình bước theo Lăng Lý Xà Hành đi ra.

Một lát sau, đèn đuốc sáng lên, cả một tòa đại sảnh Tường Vi hội sáng trưng như ban ngày, Tiếp theo, một bàn tiệc linh đình được dọn ra.

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng, chẳng những võ nghệ cao mà tửu lượng cao.

Chàng ta ứng tiếp mọi người, cười nói vui vẻ khiến không khí bữa tiệc đầy vui nhộn. Lại thêm những chuyện cảm, kỳ, thư, họa, tuyết, nguyệt, phong hoa, cho đến chuyện võ lâm hắc, bạch lưỡng đạo, tam giáo, cửu lưu chuyện gì chàng ta cũng rành rở. Chuyện nào chàng ta cũng kể được có đầu có đuôi, khúc chiết ly kỳ, khiến ai cũng phải thán phục.

Hình như bất cứ về phương diện nào, Ma Diện công tử cũng đều tỏ ra đột xuất, kỳ đặc, bất phàm...

Phong độ tiêu sái bất phàm, nói năng hoạt bát hấp dẫn của chàng, đã áp phục được mọi người, kể cả Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi.

Đặc biệt nhất, đến độ không thể tin được là trong bữa tiệc, nhờ sự ăn nói, phong thái độc đáo, chàng ta đã làm tan biến vô hình cái không khí hiềm nghi từ khi mới đến.

Ma Diện công tử quả là một hùng tài hiếm có trong chốn võ lâm giang hồ từ mấy trăm năm nay, có thể nói là một “Quý tài”, kể cũng không quá đáng. Đương nhiên, sở dĩ chàng ta được như vậy cũng là nhờ rất nhiều vào khuôn mặt tươi cười kỳ dị, do sự kết hợp của ngũ quan một cách cân đối tuyệt mỹ.

Do đó hầu như có một ma lực vô hình mà người ta không biết lấy gì để mô tả, chỉ biết mơ hồ sâu thẳm làm sao?.... Một sự tươi cười không tài nào liễu giải luôn luôn thấp thoáng trong cảm giác của người ta.

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng quả là một nhân vật thần kỳ bất khả trắc.

Trong sự cười nói hào phong của chàng ta đã làm Bạch Tường Vi, một cô gái được mọi người mệnh danh là Ngọc Nữ Băng Tâm, làm chủ một bang hội lớn, cũng phải hiện lên vẻ tươi vui thích thú trên khuôn mặt xinh đẹp như hoa như ngọc. Đã đẹp, nét tươi vui lại càng làm nàng đẹp thêm, đẹp một cách không sao diễn tả.

Chẳng những Bạch Tường Vi, mà cả trăm nhân vật đầu não trong Tường Vi hội cũng bị say sưa chìm đắm trong cử chỉ nói cười của Ma Diện công tử mà không biết.

Chỉ có Y Mộng Lăng, qua nét tươi cười quyến rũ của chàng ta là có thể thấy rõ chàng ta là người có dụng tâm cố ý. Mà sự dụng tâm cố ý của chàng ta hình như để làm cho Ngọc Nữ Băng Tâm ngã lòng, tiến lên một bước nữa là lấy được lòng tin của nàng.

Đến hiện tại, thì chàng ta đã có thể khẳng định và tin tưởng rằng mình đã thực hiện được phần nửa cái dụng tâm ấy.

Thời gian qua vùn vụt, một canh hết lại tới một canh....

Tiếng trống canh đã điểm ba tiếng. Đêm đã qua già nửa mà đêm nay....

Trong tâm tư Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi cũng như trong ý nghĩ của Tổng giám Cửu Đầu Ô Khoái Dư Sinh đều cho rằng sự xảy ra bất tường đối với lão Hội chủ Ngọc Kim Câu Bạch Vũ trong đêm nay, hầu như là một việc khó có thể xảy ra.

Nghĩ cho kỹ, kể cũng là một việc khó có thể xảy ra thật, vì họ đã có xếp đặt chu đáo từ trước, mà lại ngoại trừ hai người họ ra, không còn tới một người thứ ba nào biết.

Nhưng....

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng đột nhiên đứng dậy khẽ hừ một tiếng mà rằng :

- Đến rồi.

Đến rồi đây là chỉ người áo bạc tên Cửu Tinh....

Quả nhiên, một chuỗi cười dài sang sảng :

Ha ha ha.... Ha ha ha!.... từ trên nóc Tường Vi hội sảnh dội xuống.

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng quả có một nhĩ lực rất miễn cưỡng. Đúng vậy, tất cả đối với chàng ta hầu như về mặt nào cũng tỏ ra đột xuất hơn người.

Hiện tại ở trong Tường Vi hội sảnh rõ ràng chàng ta đã là người được tín nhiệm.

Tiếng hừ chưa dứt, chàng ta đã khẽ nhún vai một cái thân hình biến mất như một trận gió.

- “Cửu Tinh mi chạy đâu cho thoát”! - Tiếng quát mắng của Ma Diện công tử vang trên nóc sảnh.

Ngọc Nữ Băng tâm Bạch Tường Vi cũng nghiêng mình phóng ra với thân pháp mau lẹ phi thường. Kế tiếp là Khoái Dư Sinh, Cung Túc, Trương Vân Hạc.... từng bóng người nối gót phóng ra với binh khí cầm sẵn trên tay.

Mặt trắng lơ lửng giữa cao không tỏa ánh sáng vàng vạc.

Bọn họ ra khỏi cửa là nhất loạt phóng lên nóc Tường Vi hội sảnh. Nhưng họ chỉ chậm trễ trong thoáng mắt, trên nóc hội sảnh đã không còn một bóng người. Dưới ánh trăng sáng, từ phía xa ngoài mười trượng một bóng người màu bạc lấp lánh xẹt ra khỏi Tổng đàn Tường Vi hội như một lần điên chớp.

Thân ảnh thấp thoáng phiêu động như bóng ma quái, khiến người ta không thể phân biệt được là Ma Diện công tử Y Mộng Lăng hay là....

Cả một khu vực phạm vi Tường Vi hội bóng người qua lại thấp thoáng hỗn loạn. Một tiếng cười nhạt lạnh lẽo điểm trên môi Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi, biểu lộ sự bức tức từ nội tâm theo thói quen của nàng.

Trong Tổng đàn Tường Vi hội có tới mấy trăm người, và lại bố trí khắp xung quanh thế mà lại để cho địch nhân tự do đến lại tự do đi. Tuy nhiên địch nhân chưa làm gì được, nhưng để cho chỉ có một người ngoài hội là Ma Diện công tử đuổi theo thì mất mặt quá!....

Chỉ thấy Ngọc Nữ Băng Tâm khẽ dậm gót sen quát :

- Tất cả đều là đồ vô dụng!

Đoạn nàng khẽ nhún chân lao mình đuổi theo như một lần chớp. Nhưng đến khi thân hình nàng ra khỏi khu vực Tổng đàn Tường Vi hội thì bóng người mặc áo bạc cũng đã biệt dạng.

Từ phía sau lưng nàng vẫn vang lên tiếng ồn ào hỗn loạn.

Đồng thời có mấy bóng người nối gót chạy theo nàng.

- Kính bẩm Hội chủ không nên một mình....

- Kính bẩm Hội chủ....

Đó là tiếng gọi của Thần Phiến Trương Vân Hạc và Cửu Đầu Ô Khoái Dư Sinh. Nét mặt Ngọc Nữ Băng Tâm vốn đã lạnh lùng nay lại càng tỏa hàn khí ghê người.

Vì lúc mới sanh nàng, mẹ nàng là người ốm yếu bệnh tật nên từ bé đến giờ ít khi nàng được gặp mặt mẹ. Còn cha nàng Ngọc Kim Câu Bạch Vũ thì đối với nàng cũng như đối với mọi người khác “nghiêm khắc và lạnh lùng”! Nàng chưa từng được sự vuốt ve âu yếm và cũng chưa hề gặp điều gì trái ý bao giờ. Trong khi người áo bạc gây thảm cảnh tại Huyết Hoắc bảo làm náo động giang hồ như hiện nay thì sự quan tâm của bọn người dưới sự lãnh đạo của nàng như Khoái Dư Sinh và Trương Vân Hạc đương nhiên là mang đầy hảo ý! Thế mà chẳng hiểu tại sao đêm nay đối với lời kêu gọi của hai người đó nàng lại nảy sinh phản cảm.

Hắc! Nàng khẽ cất tiếng cười nhạt lạnh lùng đưa tay vén làn tóc, rồi lác động thân hình bay vút đi không thèm quay đầu lại.

Thân hình của nàng tuyệt mỹ, tuyệt khoái, nàng đã thi triển môn khinh công tuyệt học Lược Ảnh Phù Quang.

Trong chớp mắt tiếng ồn ào hỗn loạn, tiếng hò hét kêu gọi đã bị nàng bỏ lại phía sau, không còn nghe thấy gì nữa, mà chỉ nghe tiếng nước chảy rì rào từng chập trước mặt. Thì ra nàng đã phóng đi một hơi tới tận bờ sông.

Gió hiu hiu thổi, ánh trăng mờ nhạt soi mặt nước trường giang gọn lên từng đợt sóng bạc lăn tăn. Cảnh đêm trăng đẹp biết bao nhiêu và cũng hiu quạnh biết bao nhiêu. Nàng thở phào một hơi dài nhẹ nhõm, buông mình ngồi xuống phiến đá cạnh bờ sông.

Trong lúc buông mình ngồi xuống, đột nhiên nàng cảm thấy tâm tư bình hòa yên tĩnh nhưng cũng lẻ loi cô tịch vô cùng. Bỗng dừng lại một trận xao động khôn tả nổi lên mặt sóng tâm tư của nàng. Một hình bóng mơ hồ, một khuôn mặt mơ hồ hiện lên, đây là....

Là một tâm tình nằm sâu kín trong tâm linh nàng đã bị khuấy động?! Kẻ nào đã đem lại cho nàng cái tâm trạng ấy? Phải chăng chàng trai có khuôn mặt ma quái quyến rũ, có tài đột xuất về mọi mặt chăng?....

Thình lình....

Một tiếng động lạ lọt vào tai nàng, phát xuất từ ngôi miếu Thủy Thần phía sau lưng. Ngọc Nữ Băng Tâm đảo nhón quang một vòng, nhếch môi nở nụ cười nhạt lạnh lùng cổ hữu, nhún chân nhảy vút về phía ngôi miếu Thủy Thần.

Trong tòa miếu cũ tối đen như mực.

Một vài ánh trăng nhỏ yếu ớt xuyên qua lỗ hồng ngói và rơi vào trong miếu, nhìn rõ một pho tượng Thủy thần nằm đổ trên bệ, cùng mấy pho tượng thủy quỷ, gãy đầu gãy tay nằm lổng chông khắp nơi, lại càng làm không khí thêm phần ghê sợ.

Ngọc Nữ Băng Tâm từ từ đảo ánh mắt khắp một lượt. Rõ ràng vừa có tiếng động, vừa có bóng người thoáng hiện tại sao lại....

Thình lình một luồng gió lạnh thổi phả qua sáu gáy nàng, khiến nàng không thể kìm hãm được tiếng kêu kinh ngạc :

“Á”.

Cánh tay mặt nàng vung lên. Một chiếc Ngọc Kim câu tòa ánh sáng màu đỏ lấp loáng dài hơn một thước được nàng rút cầm nơi tay quét ra phía sau như một ánh điện chớp. Nàng đã thi triển chiêu thế “Nửa chuyển cần khôn” trong pho tuyệt học Ngọc Kim câu. Nhưng....

Bịch! Mạch môn cổ tay nàng đã bị giữ chặt và cả thân hình thon nhỏ của nàng cũng bị kéo ngã vào lòng một người lạ khiến nàng rùng mình thốt tiếng kêu kinh hãi “Á”.

- Tại hạ đây, Bạch cô nương chớ ngại!

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Huyết tanh lại hiện

Giọng nói êm nhẹ làm rung động tâm tư Ngọc Nữ Băng Tâm và một khuôn mặt đầy vẻ xinh đẹp quyến rũ lại hiện ra trước mắt nàng! chàng trai lạ chính là Ma Diện công tử Y Mộng Lăng.

- Ô?! Các hạ?....

- Tại hạ đã thất sách, để cho Cừu Tinh hoảng sợ chạy mất!

Y Mộng Lăng đã nói ra đúng cái điều mà Ngọc Nữ Băng Tâm đang nghi ngờ trong lòng.

Và trong giây phút ấy Bạch Tường Vi bỗng có một cảm giác khác lạ truyền vào tận tâm khảm, đó là do cánh tay của Y Mộng Lăng vừa vòng ôm ngang eo lưng thon nhỏ của nàng. Đồng thời cổ tay trái của nàng cũng bị một bàn tay khác nắm lấy khiến cả thân hình nàng ngã tựa sát vào giữa ngực Ma Diện công tử.

Nàng giẫy mạnh một cái định thoát ra nhưng không được.

- Ngươi? - Tiếng ngươi từ miệng nàng thốt ra một cách lạnh lùng ghê người đượm vẻ tức giận.

- Anh yêu em! - Nàng đã được trả lời bằng ba tiếng thật đơn giản với âm điệu thật êm ái như ào như mộng.

Tâm linh nàng chấn động. Thân hình nàng rung lên. Trong làn không khí đặc dị có pha lẫn sự mê hoặc quyến rũ.

Thình lình nàng nghiêng chặt hàm răng ngọc ngược nhìn lên....

Khuôn mặt xinh đẹp tươi cười tỏa ra một ma lực thần bí lay động trước mắt nàng mỗi lúc một áp tới gần.

- Ngươi... Nhà ngươi không được....

Nàng lại cố sức vùng vẫy nhưng kinh lực đã mất hết. Tiếng nói cũng rung rung....

Cái phản ứng mà nàng nhận được là....

Một cánh tay rắn chắc ôm ngang lưng nàng mỗi lúc một chặt khiến khoảng cách giữa hai người không còn chỗ hờ.

- Anh yêu em thật đấy!

Âm điệu như ảo như mộng lại phảng phất bên tai nàng, làm tâm thần nàng rung động, rung động đến cả mỗi thần kinh tế bào trên toàn thân nàng....

Thế rồi cặp môi nóng bỏng gắn chặt vào cổ nàng từ từ di động.

Một cảm giác tê buồn kỳ dị len vào tâm linh thần trí nàng. Trong một giây phút thần trí nàng đã bị rơi vào sự mâu thuẫn cực đoan, thân hình nàng không ngớt rung động.

Nàng.... Hầu như nàng đã không còn sức vùng vẫy kháng cự nữa.

Thực ra tình trạng này nàng đã sớm dự biết từ lúc nghe Ma Diện công tử Y Mộng Lăng gọi nàng bằng ba tiếng Bạch cô nương mà không gọi là Bạch hội chủ.

Làn môi nóng bỏng thiêu đốt tâm linh nàng từ cổ lần lần di chuyển đến mang tai, đến gò má....

Lúc này thì Ngọc Nữ Băng Tâm không còn sức kiềm chế nữa, miệng nàng khê thốt tiếng rên hư.... hư.... hai mắt nàng từ từ nhắm lại.... Cuối cùng bốn vành môi đã tìm gặp nhau, gắn chặt vào nhau....

Cạch! Một đạo kim quang nháng lên, cây Ngọc Kim câu trên tay Bạch Tường Vi bị rút xuống đất gây thành tiếng động khác lạ, nhưng tiếng động ấy chẳng chút làm kinh động họ mà chỉ soi rõ thêm gót chân rung động của Bạch Tường Vi kiểng lên.

Một lát sau.

Bốn vành môi từ từ rời nhau và hai thân hình cũng từ từ tách ra.

Thình lình....

Đét! - Bạch Tường Vi vung tay tát Y Mộng Lăng một cái thật mạnh.

Đây là một trạng thái tâm lý rất kỳ diệu.

- Ngươi.... dám.... ta....

Tiếng nói của nàng rung rung không còn rõ nữa.

Nét tươi cười tuy ngưng hiện trên khuôn mặt Y Mộng Lăng nhưng vẫn tỏa ra một ma lực kỳ dị đầy sức quyến rũ mê hoặc....

- Anh yêu em thật đó! Chẳng lẽ em lại nhẫn tâm từ chối tình yêu của anh hay sao?

-

Ngọc Nữ Băng Tâm đâu còn nói gì được nữa. Và lúc này chính nàng cũng có điểm ngạc nhiên không hiểu tại sao mình lại đánh Y Mộng Lăng một tát tai?....

Vì Y Mộng Lăng đã nói tiếng nói quá đột nhiên hoàn toàn ra ngoài dự đoán của nàng.

Chẳng lẽ Ma Diện công tử Y Mộng Lăng lại quả thực không hiểu được tiếng tâm thành của một thiếu nữ hay sao?....

Chẳng lại một cái tát tai đã làm tan nát cõi lòng của chàng hay sao?....

Ma Diện công tử từ từ cúi xuống nhặt cây Ngọc Kim câu rút dưới đất đặt vào tay Bạch Tường Vi nói tiếp :

- Vậy thì anh xin từ biệt nhé. Em hãy giữ lấy cái này kéo khi mất đi sẽ vĩnh viễn không bao giờ tìm thấy đâu!

Đúng “Có những cái khi đã mất đi sẽ không bao giờ tìm lại được”, lời nói của chàng đầy ý nghĩa sâu xa.

Dưới ánh trăng mờ nhạt khuôn mặt xinh đẹp lại hiện lên nét tươi cười rạng rỡ đầy ma lực.

Chàng quay mình từ từ cất bước. Quả thật chàng định bỏ đi.

Một sự xao động từ trong thăm đáy tâm tư Bạch Tường Vi rợn lên.

Tâm trạng nàng lúc này thật là phức tạp, phức tạp một cách cùng cực! Đột nhiên nàng cất tiếng run run :

- Ngươi.... hãy đứng lại!....

Ma Diện công tử ngừng chân từ từ quay mình.

- Ngươi!....

- Anh yêu em thật đấy!

Khuôn mặt đầy ma lực bí mật lay động cùng âm điệu êm ái như ru làm rung động con tim của nàng.

Chỉ thấy chàng lật đặt bước thêm mấy bước nắm chặt lấy hai cổ tay nõn nà của nàng nói tiếp :

- Thật đấy! Tin anh đi!

- Em....

Nàng ngược mắt nhìn khuôn mặt tươi cười xinh đẹp đã làm mê hoặc, rung động lòng nàng. Thế rồi chàng và nàng ôm chặt lấy nhau.

Trong một thoáng nàng cảm thấy con tim yên định, tâm tình thư thái mãn túc! Còn chàng, trên khuôn mặt đẹp trai thoáng hiện lên một nét rất đặc dị.

Một cánh tay vòng ngang lưng thon nhỏ của nàng từ từ nhẹ nhàng vuốt....

- Hư hư!....

Bốn vành môi lại tìm nhau gắn chặt....

“Cạch”! Chiếc Ngọc Kim câu lại từ tay nàng buông rơi xuống đất.

“Bụt”! Tiếng giải quần nàng bị đứt đứt.

Nàng đột nhiên mở lớn cặp mắt phượng lò dò yếu ớt hỏi trong hơi thở :

- Anh?.... không....

- Anh yêu em! Anh yêu em quá....

Giọng nói êm ái quyến rũ lại làm rung động tâm tư và lu mờ lý trí nàng.

Hai vành môi nóng bỏng lại bịt kín miệng nàng, đốt cháy tim nàng.

Hư!.... Hư!....

Tiếng rên yếu ớt dồn dập, cặp mắt nàng lại khép kín dưới làn mi cong vút.

Từng lớp áo lớp quần rớt xuống phủ lên chiếc Ngọc Kim câu che kín làn ánh sáng đỏ rực của chiếc vòng ngọc chiếu ra.

Thế rồi....

Hai bóng người quện chặt lấy nhau ngã xuống chìm vào trong bóng tối...

* * * * *

Đêm - yên lặng và tươi đẹp biết bao nhiêu.

Từ trong ngôi miếu Thủy thần cũ bay ra tiếng hơi thở đặc dị làm xao xuyến lòng người....

Ai bảo Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi có con tim làm bằng sắt đá. Ai bảo nàng không biết mùi vị dục tình trên cái thế giới loài người này.

Vì nàng đã bị dồn ép thái quá nên khi bùng nổ thì không thể hãm được.

Hai bóng người lại lặng lẽ mặc quần áo trong bóng tối rồi âu yếm dìu nhau ra khỏi ngôi miếu Thủy thần.

Họ là Ma Diện công tử Y Mộng Lăng và Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi.

Đương nhiên trên khuôn mặt tươi cười quyến rũ của Y Mộng Lăng lúc này đã pha lẫn nét đắc ý.

Còn nét mặt hây hây tươi thắm của Bạch Tường Vi trước kia phủ một lớp sương lạnh nay đã hiện lên đầy vẻ say sưa thoải mái được thêm nét e thẹn sung sướng! Trông nàng lúc này lại càng đẹp, đẹp một cách rung động lòng người.

- Ô! - Ma Diện công tử Y Mộng Lăng đột nhiên thốt tiếng kêu kinh ngạc!

- Cái gì thế? - Bạch Tường Vi ngược nhìn chàng hỏi giọng rất thân mật lo lắng....

- Em Tường Vi! Chúng ta bỏ Tổng đàn theo địch ra đây không chừng bị trúng kế diệu hổ ly sơn....

Quả nhiên đây là một nghi vấn mà Y Mộng Lăng hỏi một cách rất đột nhiên, nhưng chỉ thấy Bạch Tường Vi khẽ mỉm cười tự đắc :

- Dù cho có bị như thế thật đi nữa cũng không sao, vì mấy hôm trước em đã chuẩn bị kỹ lưỡng, và mượn cơ mời cha em vào ẩn trong động Bách Hoa Nham rồi!

A! Nếu thế thì hay quá! Nguyên động Bách Hoa Nham là một nơi rất bí ẩn của Tường Vi hội. Hơn nữa chính kẻ gửi giấy hăm dọa là Cửu Tinh cũng không biết Ngọc Kim Cầu Bạch Vũ đã dời vào ẩn tại địa điểm kín đáo này?

Y Mộng Lăng ngừng nhìn sắc trời nói tiếp :

- Sắp sang canh tư rồi chúng ta nên trở về thì vừa!

- Dạ!

Sau tiếng đáp, nét mặt Bạch Tường Vi trở nên lạnh lùng.

Trong một đêm nay có thể nói là một sự đột biến trong đời nàng. Biến đổi một cách lớn lao khôn tả. Mà khi nhắc đến trở về, bất giác lại kéo nàng trở về khung cảnh hiện tại.

Những khuôn mặt.... Những công việc.... làm nàng quá phiền rộn....

Nhưng đâu có thể không trở về được?

Trong sự âu yếm diu dờ họ dạo bước trên đường trở về.

Nhưng mới được một hồi Y Mộng Lăng đột nhiên ngừng chân nắm chặt tay nàng nói :

- Anh thấy em nên về trước một lát rồi anh sẽ về theo.... thì tiện hơn!

Bạch Tường Vi buông tiếng thở dài, cặp chân mày khẽ nhướng lên.... thầm ý nàng định nói: “Có gì mà không tiện. Sự thực trước sau vẫn là sự thực. Cần gì phải sợ người khác chê cười.” Hơn nữa cũng chẳng một kẻ nào dám có thái độ như vậy đối với nàng! Nhưng khuôn mặt của chàng ta quả có một ma lực khiến người khác khó cưỡng lại, nên chẳng những nàng đã không nói ra được điều mình muốn nói mà còn nhẹ gật đầu.

Huống chi theo lời của Y Mộng Lăng cũng có lý phần nào. Vì mặc dầu sự thực vẫn là sự thực, nhưng hiện giờ nàng vẫn là vị Hội chủ của Tường Vi hội, nên trước khi sự thực chưa bộc lộ rõ rệt, ít ra cũng nên bảo trì lấy sự tôn nghiêm cho nàng. Do đó nàng đã ngoan ngoãn tuân lời người yêu dạo bước đi trước.

Vừa rời khỏi Y Mộng Lăng, nàng đột nhiên cảm thấy một sự buồn não vô cùng. Nàng cũng không hiểu vì vấn đề “tình yêu” đột nhiên làm rộn nàng, hay buồn bực vì sắp phải trở về với hiện thực.

Lần này trên đường về, nàng đã cất bước một cách ưỡ ỏi chậm chạp, chớ không thi triển khinh công tuyệt học như lúc ra đi. Vậy mà quãng đường từ bờ sông về Tường Vi Tổng đàn vẫn hầu như quá ngắn....

Về gần tới nơi, bỗng nhiên từ hướng Tường Vi hội sánh nhiều tiếng ồn ào náo loạn khiến nàng lo ngại nghĩ thầm :

“Chẳng lẽ.... chẳng lẽ lại xảy ra chuyện chẳng lành thật ư?”

Nàng nhướng cặp mày liễu tía ra hai luồng lãnh khí, khẽ lắc thân hình bắn vọt lên không vượt tường phi vào đại sảnh.

Một tiếng reo lớn :

“Hội chủ đã về!” khi nàng vừa đặt chân vào hội sảnh! Những tiếng ồn ào huyền ảo đột nhiên lắng xuống, tiếp theo là một bóng người từ trong đám đông lách ra cất tiếng :

- Bẩm Hội chủ đã trở về đúng lúc quá, xin Hội chủ hãy xem cái này.

Người vừa bước ra là Tường Vi Tổng giám Khoái Dư Sinh. Một nhân vật đã từng tung hoành giang hồ mấy chục năm mà lúc này cũng đỏ mặt hồng腮 sắc mặt nhợt nhạt như kẻ sắp chết.

Hắn đưa trình một mảnh giấy đến trước mặt Bạch Tường Vi tiếp lời :

- Bẩm Hội chủ cái này ty chức vừa mới nhận được

“A”!

Vừa nhìn qua mảnh giấy, Bạch Tường Vi kêu lên một tiếng kinh hoàng. Trên mảnh giấy cũng vẫn nét bút như mảnh giấy nàng đã nhận được trước đây với mấy chữ :

“Mau đến động Bách Hoa Nham mà nhặt xác”!

Sự việc xảy ra quả là ghê gớm khiến người ta khó có thể tin được.

“Đi”! - Đối phương đã chỉ rõ địa điểm thì sự việc xảy ra quá hiển nhiên rồi còn trù trù gì nữa?

Cả một đoàn người trong Tường Vi hội sánh đem theo đèn đuốc sáng rực ùn ùn kéo về phía hướng động Bách Hoa Nham như bay.

Trăng tàn chênh chếch phấp phây, chiếu ánh sáng mờ nhạt xuống mái ngói Tường Vi hội sảnh. Tất cả cảnh vật đều tỏ ra yên lành bình tĩnh như chẳng có biến cố gì trọng đại xảy ra!

- Thường nhai chủ!.... Thường nhai chủ!....

Gần tới cửa động, Khoái Dư Sinh lật đặt lên tiếng gọi lớn. Nhưng tiếng kêu gọi của hắn bỗng dừng im bất, vì cảnh tượng trước mắt đã làm Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi và tất cả mọi người trong Tường Vi hội có mặt đều lộ vẻ ngạc nhiên đứng ngẩn ra kinh hãi.

Trên tảng đá cạnh cửa động một đồng máu tươi đọng bên cạnh một xác chết, hai mắt lồi ra vẫn còn hiện vẻ bi thống hoảng sợ, với cái đầu đập bét lòi óc bầy nhầy. Xác chết nằm đó chính là xác lão Hội chủ Tường Vi hội Ngọc Kim Câu Bạch Vũ.

Rõ ràng là bị sát hại, mà cũng có điểm giống như tự sát.

Thê thảm! Thật thê thảm quá! Thình lình một bóng người từ trong đám đông lách ra. Ma Diện công tử Y Mộng Lăng. Phải chăng đúng là chàng ta.

Chàng ta bước đến cạnh xác chết của Ngọc Kim Câu Bạch Vũ rút trong bàn tay xác chết một mảnh lụa trắng.

Trên mảnh lụa bốn hàng chữ ngay ngắn ghi tên bốn người :

Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh, Ngọc Kim Câu Bạch Vũ, Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ, Tuyết Chương Phong Hà Thúc Tinh Nhạc.

Và hai hàng chữ đầu đã bị máu tươi bôi bỏ. Chàng ta nhìn mảnh lụa khẽ buông tiếng thở dài :

- Tại hạ nhất thời sơ ý không nghĩ đến, quả nhiên đã lại để cho Cừu Tinh đắc thủ đêm nay.

Đúng vậy! (Bạch Vũ đêm nay chết). Người áo bạc mang tên Cừu Tinh lại gây nên cảnh huyết tanh giống như thảm cảnh tại Huyết Hoắc bảo trước đây! Mà lại còn ra tay một cách thần bí khôn lường! Cừu Tinh! Một nhân vật đáng hận và đáng sợ vô cùng! Bạch Tường Vi xạ hai luồng nhỡn quang sắc lạnh rọi trên khuôn mặt Cừu Đầu Ô Khoái Dư Sinh, rồi lại rọi lên khuôn mặt của Ma Diện công tử Y Mộng Lăng.

Khoái Dư Sinh khẽ cúi đầu bước lui ra sau một bước. Còn Y Mộng Lăng thì lại tiến lên hai bước nhìn Bạch Tường Vi nói :

- Thôi! Người đã chết không sống lại được nữa, cô nương nên bớt sầu bi để bảo trọng thân thể!

Bạch Tường Vi bất giác khẽ rung mình một cái, người thứ nhứt lên tiếng an ủi nàng lại là Ma Diện công tử Y Mộng Lăng! Chỉ nghe chàng ta thốt tiếng bi phần :

- Việc đã qua bỏ đi, nhưng việc sắp tới phải theo, ta nhất định thề vì sự phụ ta, vì bá phụ ta mà trả thù! Ta quyết định đến chỗ Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ mới được!....

Ngừng một chút chàng nói tiếp :

- Ta tin rằng ta sẽ làm được như lời ta nói!

Bạch Tường Vi đứng cúi đầu buồn bã không nói câu gì. Và lúc này trên khuôn mặt xinh đẹp luôn luôn tươi cười của Ma Diện công tử đã phủ lên một lớp sương lạnh, đượm vẻ bi thống nghiêm trọng.

Hai hàng lệ nóng từ khoé mắt Bạch Tường Vi tràn ra chảy xuống má.

Trong một đêm, đối với nàng sự việc đã đổi thay một cách lớn lao quá! Mà chàng - Công tử Mặt nạ Y Mộng Lăng - thì là một thiếu niên quá đặc xuất bất phàm, tất cả phương diện nào cũng vượt người, khó mà dò xét tìm hiểu để xác định có nên đặt lòng tin vào chàng hay không?

Chương 5: Đồ trường gây sóng gió

Khoảng giữa đại lộ Tam Hòa phía Tây thành Bắc Kinh một tòa nhà lầu nguy nga tráng lệ nằm riêng biệt trên một khu đất rộng. Đây tức là khu Tiền trang của nhà cự phú Chu Kỳ, gia tài có hàng trăm ngàn vạn.

Chu thị Tiền trang là một cơ sở ngân hàng lớn lao danh tiếng, có đặt chi nhánh ở nhiều thị trấn lớn như Lạc Dương, Kim Lăng và khắp vùng Đại Giang Nam Bắc.

Phía sau Tiền trang còn mở thêm một saòng bạc rất lớn với đủ các ngón chơi như bài cầu, mạt chược....

Người đứng chủ cai quản saòng bạc là một tay cao thủ nhất lưu trong làng cờ bạc, giới giang hồ đã nổi tiếng cả hai chục năm, mặc dầu là có những ngón gian bịp, nhưng thủ đoạn rất cao cường chưa hề bao giờ bị lộ tẩy.

Sòng bạc được chia ra các khu Kim sảnh, Ngân sảnh và hai căn nhà hầm, sự phân chia ba khu vực kể trên, không phải là căn cứ vào số tiền bạc đến chơi mà là tượng trưng cho khu vực chơi lớn, nhỏ, nhiều, ít. Và đương nhiên những nhân vật đến mỗi khu cũng có địa vị và thân phận bất đồng.

Đêm đã bước sang canh hai. Ngoài đường phố người đã bắt đầu thưa thớt. Nhưng trong saòng bạc phía sau Tiền trang nhà họ Chu thì lại là lúc đông đảo náo nhiệt nhất.

Từng cặp mắt trở lên sáng rực nhìn vào saòng bài với những khuôn mặt đủ vẻ: nhăn nhó, hớn hờ. Kẻ được, rống lên cười hô hố, kẻ thua thở những hơi dài náo ruột, khiến không khí saòng bạc trở nên khẩn trương một cách đặc biệt dị thường.

Bỗng nhiên....

Hai bóng người xuất hiện nơi cửa Kim sảnh.

Một người mặc áo dài màu bạc, lưng đeo thanh trường kiếm màu bạc, khí độ cao quý, cử chỉ hòa nhã, khuôn mặt luôn luôn đượm vẻ tươi cười, quả không hổ là một trang công tử hào hoa.

Chàng ta chính là Ma Diện công tử Y Mộng Lăng vừa từ Tổng đàn Tường Vi hội đến đây.

Đứng phía sau chàng là một thiếu niên thư đồng ăn mặc cùng một màu sắc như chủ nhân.

Từ khi hai nhân vật hào hoa tuấn nhã này xuất hiện, vẻ phong lưu tuấn tú của họ đã làm tất cả mọi người có mặt trong Kim sảnh đều sững người im lặng! Những kẻ có mặt tại đây đều là nhân vật có tiếng trong thành Bắc Kinh, nhưng đối với hai chàng thiếu niên mới đến họ đều chưa gặp mặt bao giờ.

Nhất là nơi này lại không phải là nơi xuất hiện của những nhân vật anh tuấn bát phàm như hai chàng.

Nhưng trên nét mặt đầy vẻ tươi cười quyến rũ của công tử Y Mộng Lăng vẫn thản nhiên trước bao nhiêu cặp mắt kinh dị nhìn chàng. Chàng thong thả bước đến ngồi xuống bên cạnh một bàn bửu ngẫu ở chính giữa.

Tiểu đồng bụng đến một chén trà, chàng đón lấy và móc túi thường ngay một đỉnh bạc nặng khoảng năm lạng với thái độ hết sức thản nhiên.

Những người đến saòng bạc này nếu không là tay cự thương, thì cũng là con gia đình hào phú trong thành Bắc Kinh, nhưng với lối thường tiền cho gã tiểu đồng bụng nước một cách hậu hĩ như thế thì quả là mờ kỷ lục thứ nhất vậy.

Lúc này trên bàn bạc, sau một lát ngưng lại kinh ngạc vì sự lộ diện của Ma Diện công tử, cuộc đen đỏ lại bắt đầu tiếp tục.

Người làm cái là một tiểu lão đầu, có hàm râu dê lưa thưa với cặp mắt chuột lộ tinh quang lấp lánh.

Không nói ai cũng rõ, tiểu lão này là một trong số ba tay thủ hạ đắc lực của Đạn Chỉ Thần Kiếm tên gọi Liễu Ngũ tiên sinh.

Liễu Ngũ tiên sinh trên phương diện võ nghệ nội ngoại công đều đã liệt vào hàng xuất sắc, nhất là nghề chơi bạc thì lão lại có một thủ pháp rất độc đáo và thâm đắc.

Lóc cóc lóc cóc!....

Bàn tay gầy guộc của lão cầm bốn con súc sắc rải vào lòng chiếc bảo hộp sơn đen bóng loáng, rồi nhón hai ngón tay nhắc chiếc nắp hộp đập xuống.

Lão ta nhếch môi cười nhìn Y Mộng Lăng :

- Mời công tử chơi một ván cho vui!

- Ủ!....

Y Mộng Lăng không thèm nhìn Liễu Ngũ Tiên Sinh một cái, chỉ khẽ nhếch miệng cười từ từ nâng chén trà hóp nhẹ một hóp, đặt chén xuống mặt bàn, rồi đột nhiên ngừng đầu nhìn chằm chằm vào mặt đối phương. Mỗi cử chỉ động tác của chàng đều có khí thế siêu tục bất phàm. Nhưng chỉ có cặp nhãn quang là khác hẳn.

Cái nhếch miệng cười, khiến tâm thần người ta bàng hoàng bất định, thì cái nhìn của cặp nhãn quang lại làm cho người ta chân động run sợ tận tâm can.

Chỉ thấy chàng đưa tay đẩy nhẹ chén trà trước mặt ra xa nửa thước, bình thân nói :

- Rồi! Mỗ đặt tiếng này một trăm vạn lạng hoàng kim đấy!

Một chén trà thường năm lạng bạc, đã là phá lệ. Một trăm vạn lạng hoàng kim một tiếng bạc, thì quả là một phá lệ đầu tiên từ ngày sông bạc Chu Thị Tiền trang thiết lập đến nay!

Từng khuôn mặt, từng cặp mắt lộ vẻ kinh ngạc sững sờ! Mấy sợi râu dê lưa thưa dưới cằm Liễu Ngũ tiên sinh rung động, và trên khuôn mặt hần hần lên từng nếp nhăn kích động!

- Hắc, hắc, hắc!

Hần cười khan mấy tiếng hỏi :

- Công tử nói đùa làm chi thế?

- Y Mộng Lăng công tử chưa bao giờ biết nói đùa!

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng?....

Cái chết thần bí của Ngọc Kim Câu Bạch Vũ cổ lão Hội chủ Tường Vi hội và sự tích của Ma Diện công tử Y Mộng Lăng, đã loan truyền khắp chốn giang hồ tới tận Bắc Kinh.

Huống chi tên họ của Đan Chi Thần Kiếm Chu Kỳ cũng được Ma Diện công tử Y Mộng Lăng ghi trên mảnh lụa trắng, mà lại đứng ngay sau hàng tên của Ngọc Kim Câu Bạch Vũ. Nói một cách khác, có nghĩa là sau cái chết của Bạch Vũ là đến lượt Đan Chi Thần Kiếm Chu Kỳ.

Đối với một sự việc liên quan đến an nguy tính mệnh, thì đương nhiên Chu Kỳ và bộ hạ của ông ta phải biết, cho nên trong mấy ngày qua, bề ngoài Chu thị Tiền trang xem vẫn có vẻ bình thường, nhưng thực ra bên trong khẩn trương vô cùng, ai nấy trong trang đều hồi hộp chờ đợi một biến cố xảy ra từng giờ từng phút.

Vừa rồi Y Mộng Lăng mới xuất hiện Liễu Ngũ tiên sinh đã có ý nghĩ cảnh giác.

Đến nay sau câu hỏi, quả nhiên....

Chỉ có một điều nghe nói Ma Diện công tử đến đây để gây.... nhưng lại đột nhiên thấy chàng ta xuất hiện tại sông bạc thì không rõ có dụng ý gì?....

Khi nghe Ma Diện công tử Y Mộng Lăng xưng danh tước, hai gã bảo vệ sông bạc đã tròn mắt chăm chú nhìn chàng và gã thư sinh tiểu đồng Tiểu Vân Tước Nhi đứng sau lưng chàng.

Thấy vậy Tiểu Vân Tước Nhi khẽ bấu môi nhún vai một cái, rồi thò tay vào bọc lấy ra một đỉnh bạc khê dùng hai ngón tay thon nhỏ trắng muốt kẹp vào giữa đỉnh bạc. Lập tức đỉnh bạc được ngắt làm đôi bằng phẳng hai đầu, không một tiếng động nhẹ. Xong cậu nhỏ này dúi vào tay hai gã bảo vệ sông bạc mỗi gã một nửa đỉnh bạc, khẽ mỉm cười nói :

- Tại hạ khuyên hai vị hãy đứng yên chớ lộn xộn!

Hai gã lúc này đã kinh hoàng xanh mặt, đâu còn dám nhúc nhích!

Liễu Ngũ tiên sinh đề chặt bàn tay trên nắp hộp xóc với nét mặt vô cùng khẩn trương. Cả sông bạc bị chìm trong không khí im lìm ghê rợn!

Giữa lúc đó, đột nhiên con bạc ngồi bên cạnh Y Mộng Lăng đứng phắt dậy vỗ bàn một tiếng “rầm” cất giọng oang oang :

- Hừ! Cái anh này giỏi thật! Người ta mới thua hết cả mấy trăm lạng bạc, mới vết túi còn hơn một trăm lạng định gõ tiếng cuối cùng thì mi đến phá thói! Có muốn làm gì thì cũng phải đợi cho đứt bàn này đã chứ!....

Người vừa lên tiếng là một đại hán cao lớn giọng nói ồm ồm như lệnh võ.

Liễu Ngũ tiên sinh vội vàng tươi cười nói :

- Mạnh gia làm gì mà nóng thế? Nếu ông bạn cho rằng vị công tử đây đến phá rồi làm mất vận hên của ông bạn, thì ông bạn có thể thu hồi tất cả số bạc đã thua ngày mai sẽ lại chơi!....

Câu nói của Liễu Ngũ tiên sinh quả là đầy thủ đoạn khôn ngoan, hắn đã đẩy sự bất hòa sang phía khách chơi.

Gã đại hán được Liễu Ngũ gọi là Mạnh Gia trợn mắt hừ một tiếng quát lớn :

- Thiêm Điện Khoái Dao này không tin là thế được! Hãy mở đi!

Liễu Ngũ tiên sinh vẫn đề tay trên nắp hộp xóc, cặp mắt chuột lộ tinh quang lấp lánh nhìn lên khuôn mặt tươi cười quyến rũ của Ma Diện công tử và chén trà trước mặt chàng. Rõ ràng là hắn cố ý....

Bình! Thiêm Điện Khoái Dao Mạnh Vũ vỗ mạnh xuống bàn một cái, rồi thuận đà gạt bay chén trà xuống đất bẻ tan tành miếng sành hử :

- Chỉ dám uống một chén trà mà khoác lác đòi đánh một tiếng một trăm lạng hoàng kim, chắc là thằng này điên rồi!

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng chợt đứng phắt dậy. Nét tươi cười kỳ dị vẫn đọng trên khuôn mặt chàng ta, nhưng lúc này tỏa thêm ra một vẻ sắc lạnh khiến người ngồi chung quanh cảm thấy ngộp thở.

Cả khu sòng bạc trong Kim sảnh lại chìm trong không khí im lìm ghê rợn!....

Từng luồng nhờn quang kinh dị tia ra, càng làm tăng thêm vẻ khảm trương tốt độ. Ai nấy đều đình ninh thế nào hôm nay sòng bạc của họ Chu khó tránh khỏi....

Nhưng...

Ha, ha, ha, ha....

Sau chuỗi cười trong trẻo, chỉ thấy Ma Diện công tử Y Mộng Lăng khẽ nhướn cặp mày kiếm nhún vai nói :

- Ông bạn đây thật hào hùng thẳng thắn đáng mến. Được! Y mỡ nghỉ đánh tiếng này!

Một thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi khí huyết đang hăng mà nhìn được như vậy, thì quả là ngoài sức tưởng tượng của mọi người!

Thiêm Điện Khoái Dao Mạnh Vũ thì lộ vẻ bất an, thấy rằng cử chỉ của mình có phần quá lỗ, quá hẹp hòi!

Một cơn sóng gió khủng khiếp hầu như tan đi, nhưng ai có thể ngờ được rằng tiếp theo đó là một cơn bão táp ghê hồn nổi dậy!....

Lóc cóc, lóc cóc!....

Liễu Ngũ tiên sinh khẽ híp cặp mắt chuột gian xảo hộp xóc xóc xóc trong tay hắn chuyển động lia lịa, tiếng khua động của bốn con xúc xắc trong hộp kéo lại sự chú ý của các con bạc ngồi sòng.

Lóc cóc....

Cạch! Hộp xóc được đặt nhẹ xuống mặt bàn.

Từng cái cổ vươn dài ra.

Từng cặp mắt thò lỗ.

- Mở! Bốn đỏ này!

Nắp hộp xóc bật lên. Những tiếng thở dài buông thông. Kèm theo tiếng cười ha hả khoái trá của Liễu Ngũ tiên sinh!

- Bốn tứ! Cái ăn tuốt!....

Từng đồng tiền phình vàng bạc được lùa vào một chỗ.

Cặp mắt của Thiêm Điện Khoái Dao Mạnh Vũ trở lên thất thần. Lần này hắn lại thua, thua sạch không còn một đồng dính túi.

Tiếng cười của Ma Diện công tử Y Mộng Lăng của Liễu Ngũ tiên sinh... khiến nội tâm hắn kích động không thể diễn tả.

- Mạnh Gia! Vận hên của ông hết thật rồi, nếu không...

Giọng nói sắc nhọn chói tai khiến Mạnh Vũ càng thêm bối rối. Thịnh linh hắn sa sầm nét mặt cười nhạt hăng hắc :

- Đúng! Chúng ta đều nhờ vào tay bạn tay để sinh sống cho nên tại hạ nghĩ rằng....

- Ô! Ông bạn sợ hả?

Liễu Ngũ tiên sinh bắt giác ngẩn người, nhưng chỉ trong giây thoáng hấn lại lìm dìm cặp mắt chuột đợm về tươi cười âm hiểm.

Một kẻ đã sống quá nửa đời người trong nghiệp cờ bạc gặp nhiều chuyện ngộ nghĩnh, cay cú, nhưng hấn không bao giờ ngờ có chuyện cay cú như hôm nay, mà chuyện đó lại liên quan ngay tới mình hầu như hết đường tránh né.

- Được! Đã vậy Liễu mỡ xin hầu tiếp Mạnh gia!

Dứt lời hấn đẩy hộp xóc đến trước mặt Mạnh Vũ nói tiếp :

- Xin mời Mạnh gia xóc trước!

Mạnh Vũ đưa bàn tay thô kệch vơ bốn con xúc xắc liệng xuống lòng hộp kêu lách cách.

“Lóc cóc, lóc cóc....” hộp xóc chuyển động trên tay gã, những con xúc xắc trong hộp cũng khua lên chuỗi tiếng kêu thu hút....

Họ đều là những nhân vật giang hồ, một lời nói nặng chín vạc. Một khi thắng bại đã rõ lập tức một cánh tay mặt bị chặt cụt. Quả là một ván cờ bạc liều lĩnh ghê hồn!....

Từng nét mặt khảm trương hồi hộp kể cả Mạnh Vũ.

Chỉ có Liễu Ngũ tiên sinh là nét mặt luôn luôn giữ vẻ tươi cười đầy nham hiểm.

Riêng Ma Diện công tử Y Mộng Lăng thì hầu như bất cứ một sự trạng gì xảy ra cũng không làm tắt được vẻ tươi cười mê người trên khuôn mặt đẹp trai của chàng.

Cách! Tiếng động của chiếc hộp xóc dần xuống mặt bàn, chẳng khác dần lên tâm khảm các con bạc ngồi chung quanh.

Sau khi mở, trên khuôn mặt của Khoái Dao Mạnh Vũ thoáng hiện nét tươi cười :

- Mười một điểm! Đến lượt Liễu tiên sinh xóc!

Liễu Ngũ tiên sinh bung hộp xóc lên. Lóc cóc lóc cóc!....

Sau khi đặt hộp xóc xuống bàn, lão ta cũng nhìn đối phương chăm chăm, bàn tay khẳng khiu của lão chia ra hai ngón khô đét như hai cái que kẹp nắp hộp từ từ nhấc lên....

Thiểm Điện Khoái Dao Mạnh Vũ tròn trĩnh cặp mắt, trán nổi gân xanh, mồ hôi vã ra như tắm rót xuống từng giọt lớn bằng hạt đậu.

Lại bốn lục! Không khí toàn tràng chìm xuống đến độ muốn ngộp thở, từng cặp nhãn quang nhìn chăm chặp về phía Khoái Dao Mạnh Vũ hồi hộp!....

Hà hà hà!....

Sau chuỗi cười sặc sụa Khoái Dao Mạnh Vũ cất tiếng trầm trầm :

- Rồi! Kể như thằng Mạnh Vũ này hôm nay vận quá đen!

Dứt lời lão ta đưa tay trái cầm thanh đao trên mặt bàn chặt xuống đầu vai phải....

- Khoan!....

Giữa lúc lưỡi đao sắp liếm gọn cánh tay phải của Mạnh Vũ thì một tiếng quát nổi lên, đồng thời một vệt hào quang lạnh người nháng lên.

Thanh đao trên tay Mạnh Vũ đã bị đoạt mất.

Người đoạt đao là Ma Diện công tử Y Mộng Lăng.

Sự việc xảy ra một cách thần kỳ đột ngột, đến ngay cả Khoái Dao Mạnh Vũ cũng không rõ mình bị đoạt đao bằng thủ pháp gì.

Thanh cương đao nặng nề khi lọt sang tay Ma Diện công tử Y Mộng Lăng chỉ thấy chàng ta khua vài vòng sáng loáng, rồi thần nhiên liệng xuống mặt bàn giọng đều đều :

- Thanh đao này có thể chặt được cánh tay của các vị thì cũng có thể chặt được hai cánh tay này của Y Mộng Lăng mỡ. Liễu Ngũ tiên sinh tại hạ tình nguyện đem hai cánh tay này để thay thế Mạnh gia chơi một bàn với Tiên sinh có được chăng?....

- Công... công tử....

Liễu Ngũ tiên sinh ngược mắt nhìn đối phương, không hiểu vì sao mà khuôn mặt đẹp trai quyến rũ của đối phương đã làm lão ta chột dạ không nói được hết câu.

- Hừ! Một đôi ba như vậy còn đòi gì nữa, hay là tiên sinh sợ rồi?....

Liễu Ngũ tiên sinh mặc dầu đã có cảm giác sờn lòng chột dạ nhưng đâu có thể im lặng thừa nhận là “sợ” cho được. Chỉ thấy nét mặt hấn sau vài nét nhăn hằn lên rồi nghiêng răng đầy hộp xúc xúc đến trước mặt Y Mộng Lăng nói :

- Được! Mời công tử xóc trước!

Bốn con xúc xúc từ trong hộp đổ ra mặt bàn. Y Mộng Lăng vờ gọn vào lòng bàn tay xóc xóc vài cái rồi lại liệng xuống lòng hộp. Đoạn chàng từ từ ngừng đầu với nét mặt tươi cười quái dị đẩy nhẹ chiếc hộp sang phía Liễu Ngũ tiên sinh nói :

- Liễu Ngũ tiên sinh cứ khách sáo làm gì! Xin mời Tiên sinh xóc trước đi!

Một cái nhếch môi cười âm thầm thoáng hiện trên miệng Liễu Ngũ tiên sinh :

- Cũng được! - Đoạn lão ta bung lấy cái hộp khê rung tay một cái “Cạch” chiếc hộp được đặt xuống mặt bàn nhưng bên trong bốn con xúc xúc đã biến mất.

Thình lình lão ta vung tay một vòng trước mặt. Lóc cóc, lóc cóc! Bốn con xúc xúc đã lại nằm gọn trong lòng hộp đồng thời một bàn tay lão ta dè trên nắp hộp.

- Mở này!

- Khoan!

“Bách”! Bàn tay dè nắp hộp của Liễu Ngũ tiên sinh chưa kịp nhấc lên thì một bàn tay của Y Mộng Lăng đã dè dính lên trên.

Vẫn với nét tươi cười đầy ma lực trên khuôn mặt đẹp trai, Y Mộng Lăng hỏi :

- Lại bốn lục rồi phải không?

Giọng nói tuy nhỏ nhưng có âm điệu kỳ dị làm rung động lòng người.

Liễu Ngũ tiên sinh thân hình rung động mãnh liệt hàng râu dè thừa thốt gai lên. Lão hiểu rõ trong bụng là hôm nay đã gặp tay đối thủ bất trị.

Lão ngấm ngấm dùng sức rút bàn tay ra nhưng không tài nào nhúc nhích nổi.

Từng giọt mồ hôi bằng hạt đậu trên trán lão từ từ nhỏ xuống giọng run run :

- Công... công tử định làm gì?....

- Làm gì hả?

Khuôn mặt đầy ma lực áp gần lại :

- Chẳng lẽ tiên sinh vẫn chưa hiểu ra sự tai hại mất mặt của nhân vật đường đường đại danh trong sông bạc của Chu thị Tiền trang mà lại đi chơi cờ gian bạc lận ư?

Khi nói câu này giọng của Y Mộng Lăng đột nhiên hạ thấp xuống. Có lẽ chỉ có một mình Liễu Ngũ tiên sinh là nghe rõ, và hình như Y Mộng Lăng cũng có ý nói cho một mình lão ta nghe được mà thôi!

- Tại.... tại hạ....

Mồ hôi tiếp tục nhỏ xuống. Trong khi giọng nói lão ta lặc đi như muốn hết hơi không thốt thành tiếng...

- Chẳng lẽ tiên sinh muốn Y mổ vạch rõ thủ đoạn của ngài trước mặt đồng đạo con bạc ư?

Vẫn giọng nói êm nhẹ như gió thoảng và nét mặt tươi cười đầy ma lực.... Nhưng....

“Hắc”! Một tiếng cười nhạt lạnh lùng đến rợn người thốt lên, tiếp theo là một tiếng gào rống thê thảm. Liễu Ngũ tiên sinh loạng choạng bật lùi ra phía sau năm bước rồi ngã bổ ngửa dưới đất, sắc mặt tái nhợt, hơi thở hỗn hển toàn thân run bần bật. Tay trái lão cầm tay phải của mình đã bị chặt lia khỏi bả vai. Máu từ nơi vết tiện chảy ra ròng ròng thấm ướt nửa thân áo đang mặc.

Bốn con xúc xúc nằm trong lòng hộp quả nhiên lại bốn lục! Trên khuôn mặt tươi cười quái dị đượm thêm vẻ đắc ý Y Mộng Lăng thân nhiên nhún vai nói :

- Liễu Ngũ tiên sinh! Ngài còn kém xa lắm! Nghe nói ở đây chỉ có Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân cô nương mới là tay xuất sắc của cái nghề này. Phiền tiên sinh làm ơn mời cô ấy mời tiếng!

Đúng vậy! Liễu Ngũ tiên sinh còn sai một bậc. Một tay đã lẫn lóc quá nửa đời người trong giới cờ bạc bịp lặn hôm nay đã bị thua bởi tay Ma Diện công tử Y Mộng Lăng. Nét đau đớn hằn rõ trên khuôn mặt nhăn nhúm tái nhợt, Liễu Ngũ tiên sinh cố gượng đứng dậy giọng hậm hực :

- Được! Gã họ Y! Thằng Liễu Ngũ này không bao giờ quên cái ơn của nhà ngươi hôm nay. Non nước còn dài, thế nào chúng ta cũng có ngày gặp lại nhau!

Dứt tiếng hẳn ta lao đảo bước ra.

Giữa lúc đó thỉnh thoảng có mấy bóng người thấp thoáng nhảy vào Kim sảnh. Một giọng nói thanh tao vang động trong không khí.

- Ai muốn gặp Chu Tiểu Phân bốn cô nương đây?

Âm điệu tuy rất dịu dàng quyến rũ, nhưng đầy phần hận!

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Thần kỳ tuyệt diệu

Người vừa lên tiếng là một thiếu nữ chưa đầy mười bảy tuổi.

Nàng mặc một bộ quần áo lụa trắng mỏng eo lưng thon nhỏ, gót chân bước đi uyển chuyển nhẹ nhàng, nàng quả là một thiếu nữ tuyệt đẹp, đẹp một cách mê hồn.... Theo sau nàng là hai ả a hoàn và hai tay đại hán lực lưỡng tạo thành một khí thế rất đặc dị.

Đối lại, một khuôn mặt tươi cười đẹp trai với cặp mắt trong sáng tỏ hai đạo hào quang cũng tạo thành một khí thế rất đặc dị, hầu như trong sự hân hoan có pha lẫn đôi phần kích động. Ma Diện công tử tươi cười lên tiếng :

- Đương nhiên là tại hạ Ma Diện công tử Y Mộng Lăng đây!

- Là công tử!

Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân đưa cặp nhãn quang sáng rực nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đẹp trai tươi cười quyến rũ của đối phương.

Hầu như khuôn mặt này đang rung động xoay chuyển trước mặt nàng, và còn có một ma lực làm đảo lộn thần trí nàng.

Nàng không hiểu tại sao, nàng cũng không thể diễn tả nổi các cảm giác trong nội tâm nàng lúc này. Vì cái cảm giác ấy nàng chưa gặp bao giờ.

Một lát sau nàng mới lên tiếng :

- Có phải công tử có tâm đến phá sòng hay không?

- Tại hạ! - Ma Diện công tử Y Mộng Lăng khẽ nhún vai một cái nói tiếp - Tại hạ nghe nói Tiêm Chưởng Phong Vân Chu cô nương chẳng những xinh đẹp tuyệt trần mà bốn con xúc xắc trong bàn tay xinh xắn nhỏ nhắn của cô nương cũng phong vân vạn biến, thiên hạ vô song nên tại hạ muốn được lãnh giáo!

Âm điệu của chàng êm dịu nhẹ nhàng đầy giọng tán thưởng và tăng bốc làm cho vẻ bất mãn trên khuôn mặt Chu Tiểu Phân đã giảm đi. Đây cũng hầu như là một bệnh chung của mọi người, ai cũng thích được nghe những lời khen nịnh mặc dầu sự thật có đôi phần sai lạc.

Chỉ nghe Y Mộng Lăng nói tiếp :

- Đương nhiên tại hạ cũng biết Chu cô nương chẳng dễ dàng gì xuất hiện trở tài, nên hôm nay tại hạ mới phải bày ra trò chơi đánh ván bài kinh lạ để làm kinh động đến cô nương!

- Y Công tử đã biết ngón nghề của tiểu nữ thiên hạ vô song vậy tiểu nữ khuyên công tử hãy nên....

- Cái đó là do vận của cô nương đang hên, chứ không liên quan gì tới tại hạ.

Chu Tiểu Phân bắt giác lại ngay nhiên đưa cặp nhãn quang sắc lạnh như nước ra nhìn chăm chăm vào mặt đối phương.

Y Mộng Lăng nhướng cặp mày kiểm nói :

- Tại hạ cùng cô nương đánh một ván trăm vạn lạng hoàng kim kèm thêm ngọc thể cô nương đi theo tại hạ nữa!

Giọng nói êm nhẹ tỏ ra vô cùng khinh đạm bình tĩnh hầu như trên cõi đời này chẳng có việc gì đáng làm cho chàng ta phải mang chút khẩn trương hay nghiêm trọng.

- Công tử cùng tiểu nữ đánh một ván với trăm vạn lạng hoàng kim kèm theo thân thể tiểu nữ nữa?....

Trong câu hỏi lại của Chu Tiểu Phân đầy vẻ kinh dị!.... Một ván bạc hai người như thế ai mà không phải kinh dị? Nhất là sau một trăm vạn lạng hoàng kim còn kèm theo “Ngọc thể cô nương nữa đi theo tại hạ!”

- Đúng! Như vậy là chơi hết mình cả người lẫn của nếu thắng sẽ được tất cả chẳng lẽ cô nương sợ không dám chơi?

Trong ánh mắt kinh dị của Chu Tiểu Phân thoát ra một trạng thái bàng hoàng khó nói. Trầm ngâm một lúc khá lâu nàng mới nhẹ nhàng hỏi :

- Chẳng lẽ công tử tin chắc mình sẽ thắng?

- Đúng! Nếu không thì tại hạ đến đây làm gì? - Giọng nói êm nhẹ của Ma Diện công tử đầy vẻ tự tin.

Chu Tiểu Phân bỗng đưa bàn tay ngọc vuốt nhẹ mấy sợi tóc lòa xòa trước trán cất tiếng cười khanh khách một hồi :

- Y Mộng Lăng! Kể ra công tử cũng quá cuồng vọng và tự tin đấy!....

Tôi đây nàng nhẹ nhàng đi động gót sen đến ngồi xuống cạnh bàn nói tiếp :

- Nhưng mà cái kiểu chơi này cũng có vẻ kỳ thú nên bốn cô nương cũng muốn xem bản lĩnh của công tử ra sao!

Dứt lời nàng quay qua bảo hai a hoàn :

- Đem dụng cụ ra đây!

- Dạ! - Một a a hoàn đáp tiếng rồi lui ra.

Lúc này tất cả con bạc có mặt trong Kim sảnh đều ngừng cuộc chơi xúm lại vây chung quanh bàn bừa ngầu. Ai nấy đều im lặng hồi hộp đợi xem một tấn kịch hay sắp diễn.

Cái việc Tiêm Chưởng Phong Vân công nhiên xuất hiện tại sông bạc Chu thị Tiền trang từ trước tới nay chỉ mới xảy ra có một lần cách đây hơn một năm. Lúc bấy giờ một tay cờ bạc khét tiếng giang hồ với danh hiệu Thiên Áo Thủ Thời Kỳ đã dùng một thủ thuật thiên biến vạn hóa hầu như vết sạch vốn liếng của sông bạc họ Chu.

Giữa lúc Thiên Áo Thủ Thời Kỳ vui thích cười đắc ý thì Chu Tiểu Phân xuất hiện.

Thế rồi trong tiếng lóc cóc khua động của bốn con súc sắc với không khí khẩn trương từng giây từng phút Chu Tiểu Phân đã quật ngã Thiên Áo Thủ Thời Kỳ. Nàng đã bảo toàn được sông bạc Chu thị Tiền trang, khiến một tay cờ bạc khét tiếng giang hồ phải rút lui với sự thất bại sâu cay. Và cũng từ đó nàng được mọi người trong giới đồ bác tặng cho mỹ hiệu Tiêm Chưởng Phong Vân.

Hôm nay sông bạc họ Chu lại một phen nữa gặp nguy khốn, mà lần này khí thế của Ma Diện công tử Y Mộng Lăng còn có phần hơn Thiên Áo Thủ Thời Kỳ năm trước.

Chu Tiểu Phân lần này có thể bằng vào thần kỳ tuyệt kỹ của mình để cứu vãn con sóng gió được chăng?

Con a hoàn đi ra lúc nãy đã trở lại mang theo một cái hộp xóc chế tạo bằng bạch ngọc tinh xảo, đặt xuống bàn. Đồng thời còn có một lão già theo sát sau lưng nàng, lão già tuổi độ ngũ tuần tóc đã điểm hoa râm, thân thể tráng kiện da dẻ hồng hào cặp mắt xạ tinh quang sáng ngời.

Ông ta chính là chủ nhân Chu thị Tiền trang một tay phú hào khét tiếng vô lâm Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ.

Chu Tiểu Phân mở nắp chiếc hộp xóc bằng bạch ngọc, cầm bốn con súc sắc bằng sừng đen lên tay rải xuống gây thành tiếng lóc cóc thanh thoát êm tai hấp dẫn, khiến không khí đồ trang càng thêm khẩn trương. Nàng nhìn đôi phương đang ngồi thán nhiên mỉm cười hỏi :

- Xin công tử cho biết cách chơi như thế nào?

- Khách tùy chủ tiện mời cô nương cứ đưa ý kiến trước.

- Tính điểm nhé!

- Được!

Chu Tiểu Phân bung chiếc hộp ngọc lên. Lóc cóc, lóc cóc!.... Tiếng khua động thanh thoát hấp dẫn của bốn con súc sắc bằng sừng đen được gọt đũa tinh xảo.

Thình lình một tiếng quát nhẹ :

- Khoan!

Tiếng của Đan Chi Thần Kiếm Chu Kỳ. Chi thấy ông ta nhìn Y Mộng Lăng trầm giọng nói :

- Với số trăm vạn lạng hoàng kim toàn thể bốn trang góp lại được đủ số. Vậy Y công tử cũng nên hiểu qua về luật lệ chơi bạc xưa nay chứ?

- Có phải chủ sòng muốn tại hạ phải đưa tiền ra làm bằng chứng không?

- Đúng vậy, tiền lạng có bao nhiêu chơi bấy nhiêu. Một trăm vạn lạng vàng đâu phải chi nói miệng không?....

- Có lý!

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng liền chìa ngón tay út bên tay trái rút ra một chiếc nhẫn lớn trên mặt nhẫn chạm hình một khuôn mặt Phật Di Lặc đang tươi cười với một kỹ thuật chạm khắc vô cùng tinh vi trông hình sống động như khuôn mặt thật.

Nét mặt Đan Chi Thần Kiếm Chu Kỳ đột nhiên biến hẳn, trở nên tái nhợt run giọng hỏi :

- Công... công tử.... với Thiên Ma.... có....

Chiếc nhẫn có hình khuôn mặt tươi cười chạm khắc trên mặt chính là tín vật “Tiểu Hồn Chi Hoàn” của một ma đầu lừng danh vô lâm năm xưa tên hiệu Thiên Ma!

Vẫn khuôn mặt tươi cười thần bí, Y Mộng Lăng lên tiếng hỏi :

- Chẳng hay vật nhỏ mọn này có đủ giá trị không?

- Công tử lấy đâu được cái này?

- Chuộc lại của tiệm cầm đồ.

Y Mộng Lăng khẽ nhún vai một cái nói tiếp :

- Tiệm cầm đồ của lão Chu ở Bắc Kinh đấy!

- Tiệm cầm đồ Chu lão?

Nét mặt Chu Kỳ lộ vẻ kinh ngạc vì tiệm cầm đồ Chu lão chính là một chi nhánh của Chu thị Tiền trang. Lão nhẹ buông tiếng thở dài vì nếu quả đúng là món đồ của tiệm Chu lão cầm được thì lão có thể tìm hiểu một cách dễ dàng về xuất xứ.... Nghĩ đến đây lão ngừng nhìn lên bắt gặp ánh mắt của Chu Tiểu Phân con gái lão đang nhìn lão, lão nhẹ gạt đầu.

Chu Tiểu Phân cũng khẽ gạt đầu một cái, rồi bàn tay ngọc nâng chiếc nắp hộp xóc lên nhìn bốn con súc sắc miệng nhỏ nhẹ hỏi :

- Công tử đánh “tài” hay đánh “xiu”?

- Đánh “xiu”!

Chiếc nắp hộp ngọc đập xuống. Hai bàn tay trắng muốt của Chu Tiểu Phân nhịp nhàng chuyển động....

“Cạch”! Chiếc hộp đặt nhẹ xuống mặt bàn bốn con súc sắc bên trong ngừng khua động. Cặp mắt trong như nước hồ thu của Chu Tiểu Phân không rời khuôn mặt tươi cười quyến rũ của Y Mộng Lăng. Bàn tay xinh xắn như búp măng của nàng đề trên nắp hộp.

Thình lình bàn tay nàng khẽ hất lên nhắc theo nắp hộp. Trong lòng hộp bốn con súc sắc nằm song hàng nhau thành một vạch ngang....

Ồ!.... Những tiếng khinh ngạc cùng thốt ra một lượt không khí đồ trường (sòng bạc) bao trùm về khăn trương hồi hộp kèm theo những tiếng thì thầm bàn tán!

Trên cặp môi đỏ như son của Chu Tiểu Phân điểm nụ cười đắc ý. Về mặt Chu Kỳ cũng hẳn lên hai nét nhăn của cái cười thỏa mãn! Đối với cô con gái yêu, Chu Kỳ rất tin tưởng, Chu Tiểu Phân cũng rất tự tin. Và cho đến lúc này cặp mắt nàng vẫn không lúc nào rời khỏi khuôn mặt tươi cười đầy ma lực của Y Mộng Lăng. Mặc dầu không nhìn xuống lòng hộp xóc nhưng nàng biết chắc rằng bốn con súc sắc thế nào cũng nằm song hàng nhau cùng một mặt “Nhất”

- Bốn nhất! Đúng bốn điểm!

Giọng nói của nàng thốt lên đầy quyền rũ :

- Công tử thua rồi!....

- Sao biết?

- Sao biết!

- Bốn mặt “nhất” là bốn mặt nhỏ nhất của bốn con súc sắc chứ còn sao nữa!

Cười! Vẫn nét tươi cười đầy quyền rũ trên khuôn mặt đẹp trai, Y Mộng Lăng ngừng đầu đưa tay kéo hộp xóc vào lòng vợ bốn con súc sắc lên tay khẽ xóc vài cái rồi rải xuống lòng hộp đập nắp.

Thình lình chàng khẽ nhượng cặp mày kiếm quát nhẹ một tiếng hất cổ tay đẩy chiếc hộp ra phía trước từ từ đưa ánh mắt nhìn mọi người chung quanh một cái thần nhiên chậm rãi nói :

- Chu cô nương thua rồi!

- Tôi thua?....

- Đúng! Tự tay cô nương mở nắp hộp xem!

Mọi người có mặt đều kinh ngạc không tin, Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân có thể thua. Một trăm phần trăm không thể thua!

“Cạch” Chu Tiểu Phân lật lòng đưa hai ngón tay thon nhỏ bật phóc nắp hộp.

Ồ! Lại nhiều tiếng kêu kinh ngạc cùng thốt ra một lượt. Từng cặp nhôn quang kinh dị trao đổi qua lại không ai nói được lời nào.

Trong lòng hộp bốn con súc sắc nằm chồng lên nhau con nằm trên cùng mặt “nhất” màu đỏ chói....

Thủ pháp thật tuyệt diệu kinh người!

Chu Tiểu Phân vẫn giọng tin tưởng :

- Đầu có gì là lạ, đây chỉ là một thủ pháp vặt vãnh mà thôi. Bốn con súc sắc phải hoàn toàn hiện điểm thì mới có thể gọi là được chứ?

- Đúng vậy! Sao cô nương không coi thử những con súc sắc nằm phía dưới xem?

Nét mặt Chu Tiểu Phân thoáng lộ vẻ ngạc nhiên. Nàng đưa hai ngón tay khẽ nhấc con súc sắc nằm trên cùng ra.

Ồ!....

Chẳng những mọi người có mặt tại tràng đều trở mắt đến độ con ngươi gần muốn nhảy ra khỏi tròng, mà ngay cả Chu Tiểu Phân cũng không ngăn được tiếng kêu kinh ngạc thốt ra.

Con súc sắc thứ hai nằm dưới, mặt “nhất” đã bị mài phẳng lý chẳng còn chút dấu vết gì, con thứ ba, con thứ tư cũng đều một biến trạng không sai.

Mọi người tại tràng, ngoại trừ Ma Diện công tử Y Mộng Lăng và gã thư đồng Tiểu Vân Tước Nhi đứng đằng sau lưng chàng ai nấy đều kinh ngạc ngẩn người.

- Thế này là thế nào?....

- Đánh “xiu” cứ nhìn điểm tính!

Đương nhiên phải kể là Y Mộng Lăng được!

- Ha ha ha! - Sau chuỗi cười ròn rã Công tử Y Mộng Lăng đứng dậy nói :

- Thôi được! Bàn này xí xóa vì đây chỉ là một thủ pháp vặt vãnh thôi. Chúng ta chơi bàn khác!

Chu Tiểu Phân ngược nhì khuôn mặt tươi cười thần bí của đối phương tâm thần rung động! Nàng vội vàng dời ánh mắt sang phía khác gắng lại :

- Đây là tự ý công tử nói ra đấy nhé!

- Cái đó tự nhiên rồi!

Chu Tiểu Phân khẽ cắn chặt hàm răng đều đặn trắng muốt như bạch ngọc. Bàn tay lật lòng thả vào lòng hộp xóc bốn con súc sắc khác, đập hộp, nâng

lên. Lóc cóc lóc cóc.... “Cạch!”....

- Chấn hay lẻ?

Vấn nét tươi cười thần bí Ma Diện công tử Y Mộng Lăng khẽ hỏi :

- Chu cô nương muốn chơi chấn lẻ hả?

- Phải!

- Lẻ!

- Chấn!

- Khoan!

Chu Tiểu Phân định nhấc tay lật nắp hộp, thì Y Mộng Lăng đã mau lẹ hơn đưa một bàn tay chặn nhẹ lên ngọc chuông của nàng giữ lại.

Chu Tiểu Phân ngược mắt khẽ quát :

- Công tử định....

Đột nhiên nàng có cảm giác như khuôn mặt tươi cười thần bí kia áp gần lại. Từ trong cặp mắt sáng ngời lóng lánh kia ẩn chứa một ma lực vô hình làm chấn động tâm can rồi loạn thần trí nàng! Cặp môi tươi đỏ của nàng mấy lần máy động nhưng hình như có một luồng luồng khí ngăn chặn nơi cổ họng làm nàng không thốt được thành lời nói tiếp.

- Chu cô nương tại hạ bảo lẻ đấy!

Chu Tiểu Phân tránh rời ánh mắt nhưng âm điệu êm ru kỳ đặc trong lời nói đối phương vẫn làm rối loạn thần trí nàng. Lại thêm một bàn tay đối phương trên bàn tay nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng truyền sang một luồng nhiệt lực kỳ dị nhai cắn thân thể da thịt nàng!

Bàng hoàng!.... Kích động!.... Rối loạn!.... Những tâm trạng cực kỳ phức tạp chỉ trong một thoáng cuộn cuộn dâng trào trong thân thể nàng! Trong một giây thoáng ấy nàng có cảm giác rất mong lung khó chịu, rồi hình như có một sức mạnh gì lớn lao đột nhiên sản sinh trong cơ thể nàng và muốn phát tiết ra bằng cách buông tiếng khóc lớn, hoặc.... Nàng cũng không rõ tại sao đột nhiên có tâm trạng thống khổ mâu thuẫn? Đương nhiên là vì chàng công tử có khuôn mặt đầy ma lực Y Mộng Lăng.

Thốt nhiên tâm linh nàng rung động, từ nơi khóe mắt nàng hai giọt lệ nóng hổi từ từ lăn xuống miệng khẽ lấp bắp :

- Đúng.... đúng là.... lẻ!....

Dứt tiếng, đầu nàng khẽ cúi xuống, một giọt nước mắt nóng hổi rớt xuống ngay bàn tay Y Mộng Lăng.

Nắp hộp xóc mở lên. Bốn con súc sắc xuất hiện trước mắt mọi người với bốn mặt khác nhau :

“Từ ngũ tam nhất” mười ba điểm.

Lẻ!....

Ha ha ha!....

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng lớn tiếng cười :

- Một trăm vạn lạng hẹn trong ba ngày quý phủ phải đem đến cho tại hạ ở căn phòng phía tây Đông Thăng khách điểm đường Mã Lộ.

Tới đây ánh mắt chàng chuyển sang phía Chu Tiểu Phân nói tiếp :

- Và cả Tiểu Phân cô nương nữa! Ha ha ha!.... Ha ha ha!....

Trong tiếng cười khoái trá, chàng ta dẫn gã thư đồng Tiểu Văn Tước Nhi ra khỏi kim sảnh đi thẳng, không thèm ngoảnh nhìn lại một cái.

Cả khu Kim sảnh ngoài dư âm tiếng cười trong trẻo của Ma Diện công tử ra không còn một tiếng động nhỏ gì nữa.

Chu Tiểu Phân đã thua. Thua hết cả cơ nghiệp Chu thị Tiền trang kèm theo cả thể xác nàng nữa.

Mọi người tại tràng ai mà không thấy thảm nhưng còn biết nói gì.

Một bóng người nhanh nhẹn bước theo ra cửa sảnh. Người đó là Thiểm Điện Khoái Dao Mạnh Vũ.

Trong khi đó Chu Tiểu Phân đưa tay bụng mặt khóc nức lên chạy vụt vào trong! Còn lại là bầu không khí nặng trĩu thê thảm với một đám người đứng ngẩn ra như những pho tượng gỗ.

Khoái Dao Mạnh Vũ định cố chạy theo Y Mộng Lăng vì dù sao thì chàng công tử hào hoa phong nhã này đối với hắn cũng có chút ơn cần phải giáp mặt cảm tạ cho phải lễ.

* * * * *

Đêm đã quá canh ba, người đi trên đường đã thưa thớt. Hắn chạy nhanh thêm một đổi đã nghe tiếng trò chuyện của Y Mộng Lăng và gã thư đồng tuấn nhã. Tiếng gã thư đồng có vẻ gắt gao :

- Thôi đi anh đừng có dẫu tôi, mưu toan của anh đâu có thể qua mặt được tôi, tôi đã nói rõ bất cứ việc gì cũng được, còn việc ấy thì nhất định tôi không chịu!

- Em hãy nghe anh giải thích vì anh có nỗi khổ tâm của....

Rõ ràng giữa Công Tử Y Mộng Lăng và gã thư đồng Tiểu Vân Tước Nhi có chuyện cãi cọ tranh chấp, mà hầu như câu chuyện chẳng phải thường.

Khoái Dao Mạnh Vũ bất giác ngạc nhiên, tự động chậm bước, do đó tiếng trò chuyện của hai người cũng chẳng nghe được rõ lắm nữa.

Thình lình....

“Đét”! - Tiểu Vân Tước Nhi vung tay tát công tử Y Mộng Lăng một cái khá mạnh.

Khoái Dao Mạnh Vũ hết sức ngạc nhiên, ngừng hẳn chân không dám bước tới, hắn nghĩ thầm không hiểu hai thầy trò đối phương đã xảy ra chuyện gì! Chỉ thấy Tiểu Vân Tước Nhi quảy quả bỏ đi còn Y Mộng Lăng thì đứng lạng thình một lát, rồi cũng khẽ nhún vai một cái, đứng đĩnh đạc bước.

Khoái Dao Mạnh Vũ chẳng hiểu gì cả, chỉ biết giữa hai người chắc có điều gì méch lòng.... Thình lình, một luồng gió lạnh chụp xuống giữa đầu....

Hắn chỉ kịp quay lại, ngạc nhiên khẽ thốt :

- Ủa! Công tử.... - thì đã bị một khúc cây lớn bằng bắp tay dánh xuống đầu một tiếng “Cốc” gục xuống bất động!

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Khách lữ phong vân

Ánh dương ban mai, tỏa ánh sáng vàng rực rỡ trải xuống khắp phố phường thành Bắc Kinh. Một đêm đã qua...

Nhưng...

Những sự việc bất thường xảy ra trong đêm, trước khi trời chưa sáng tỏ, đã lan tràn khắp cửa miệng mọi người...

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng xuất hiện tại sông bạc Chu thị Tiền trang. Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân cô nương thất bại chưa cay dưới thần kỹ của Ma Diện công tử!...

Nhưng điều làm mọi người kinh ngạc tốt độ là ván bạc chơi bằng một trăm vạn lượng hoàng kim kèm theo cả thể xác của Chu Tiểu Phân, ái nữ của chủ sông Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ!

Một trăm vạn lượng vàng đủ làm cho tiền trang của nhà họ Chu sụp đổ không phương góc dậy, và là một đá kích lớn cho nhà hào phú khét tiếng võ lâm mấy chục năm qua.

Sự việc xảy ra đã mang một tính chất kỳ dị chưa hề bao giờ phát sinh tại Bắc Kinh, nhất là lại phát sinh ngay vào một tay hào phú khét tiếng và một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt diệu về nghề nghiệp.

Hơn một năm về trước đối với Chu Tiểu Phân người ta tán thưởng, nhưng ngày nay người ta than tiếc. Còn đối với công tử Y Mộng Lăng trong tầm mắt mọi người đều xem như một nhân vật thần kỳ bí ẩn. Mà thực tình chàng ta thần kỳ bí ẩn thật!

Ba ngày! Chỉ trong hạn kỳ có ba ngày Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ sẽ áp dụng hành động gì? Hay là đành phải giao nộp cho đối phương một trăm vạn

lặng vàng cùng cô gái yêu?!

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng, chàng thiếu niên hào hoa tuấn nhã ấy sẽ có hành động gì?

Trong sự quan tâm bàn tán người ta chú ý đến Chu thị Tiền trang. Người ta cũng chú ý cả đến căn phòng phía Tây của Đông Thăng khách điểm. Nhưng người ta quên đi một vài việc chung cùng phát sinh trong đêm là Liễu Ngũ tiên sinh bị tiện mất một cánh tay phải và Khoái Dao Mạnh Vũ bị một gậy đánh lén vào đầu đang còn hôn mê bất tỉnh.

Cửa lớn của Chu thị Tiền trang suốt ngày đóng kín, chìm trong không khí sâu muộn, đó là cảnh tượng mới xảy ra lần đầu tiên từ khi tiền trang của họ Chu mở cửa khai thác đã hơn hai mươi năm qua.

Mà căn phòng phía Tây của Đông Thăng khách điểm, một tòa đại khách điểm nổi tiếng trang nhã tại Bắc Kinh cũng chìm trong không khí vắng lặng của đông im lìm!

Một tòa độc viện có thể chứa đủ hàng ba mươi người, nay chỉ còn có hai thầy trò Ma Diện công tử, thì quả là vắng vẻ cô độc rồi. Thế mà hôm nay ngoài một vài lần đưa cơm hay quét phòng, điểm tiểu nhị cũng không được bén mảng đến cửa phòng những khi không có sai gọi. Vậy thì ai dám bảo một vị công tử hào hoa tuấn nhã có vẻ mặt tươi cười đáng mến ấy không có điềm kỳ quái bất thường.

Nhưng đấy chỉ là sự bàn tán ước đoán chớ ai dám đến gần mà hỏi cho biết sự thật.

Dưới bầu không khí chờ đợi hồi hộp ấy cả thành Bắc Kinh lại qua đi một ngày xao động...

* * * * *

Mảnh trăng giữa thảng chệnh chênh treo trên ngọn hàng cây phía Tây tòa Tây Sương độc viện.

Đêm đã bước sang canh hai.

Bên trong độc viện từ xẩm tối đến giờ không một tiếng động cũng không một ánh đèn.

Im lìm!... Khiến người ta có cảm giác như bị bao trùm trong vùng không khí vừa thần bí vừa đáng sợ!...

Bỗng nhiên...

Một bóng đen vệt đi nhanh như một tia điện và nhẹ nhàng như một trận gió tiến vào Tây Sương độc viện, ẩn mình trong một chỗ tối trên nóc lầu.

Và cũng trong lúc ấy...

“Kẹt” cánh cửa sổ lầu được đẩy ra kèm theo tiếng người hỏi :

- Có phải Chu Tiểu Phân đấy không?

Tiếng nói mang một âm điệu nhẹ như ru, tiếng nói của Ma Diện công tử Y Mộng Lăng.

Bóng người ẩn trong chỗ tối đứng thẳng lên toàn thân rung động.

- Tại hạ biết thế nào đêm nay cô nương cũng tới, xin mời vào phòng!

Chu Tiểu Phân mấy lần mấy động cặp môi như thầm nói lên tâm trạng đã đến thì đương nhiên là phải vào rồi... Kế đó chỉ thấy nàng khẽ lắc động hai vai một cái thân hình bắn vọt lên không chao lượn một vòng rồi lao vào cửa sổ.

Trong phòng, Ma Diện công tử Y Mộng Lăng với tư thế nửa ngồi nửa nằm trên một chiếc ghế dựa lớn, trên khuôn mặt đẹp trai vẫn nét tươi cười kỳ dị quyền rũ!... Thần thái của chàng ta tỏ ra hết sức thản nhiên, khẽ ngược nhìn Chu Tiểu Phân một cái rồi mỉm cười :

- Tại hạ chờ cô nương đã lâu lắm. Tiểu Phân! Đêm nay cô nương trông xinh đẹp quá!

Trên nét mặt nàng thoáng hiện vẻ kích động, đôi môi nhấp nháy mấy lần như muốn nói mà không thốt thành tiếng.

Đã suốt mấy ngày qua, nàng sống trong tâm trạng bị phần miên man và mâu thuẫn quá độ...

Một nét đẹp trai tươi cười kỳ dị, một phong thái hào hoa phong dật và giọng nói êm nhẹ như ru luôn luôn hiện đến khuấy rối nàng, làm nàng không tự kìm hãm được mình vì những ý nghĩ, tâm trạng kích động, bức dọc... Nàng thấy có rất nhiều lời cần phải nói, cần phải gặp chàng ta để nói cho hết những sự việc xảy ra hôm trước, để giải quyết một lần cho xong hết.

Nhưng đêm nay nàng đã đến, nàng đã gặp chàng, thế mà không hiểu tại sao, nàng lại chẳng nói được câu gì?

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng thấy nàng lặng thinh thì đứng dậy nói :

- Nào! Tiểu Phân! Cô nương hãy lại gần đây cho tại hạ ngắm nhìn cô nương một lát!

Vừa nói, chàng ta vừa cầm lấy cổ tay nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng.

Thình lình, Chu Tiểu Phân bước lùi ba bước, khẽ quát :

- Công tử! Xin công tử chớ quá suồng sã, công tử nên biết...

- Ủ! Tại hạ biết rồi! Cô nương đã khóc có phải chăng?

Anh trắng mờ nhạt xuyên qua cửa sổ soi trên khuôn mặt nàng, lại càng thấy nàng xinh hơn, đẹp hơn, quyến rũ hơn. Nhưng, chỉ có cặp mắt là sưng đỏ... Quả thật nàng đã khóc, khóc nhiều lần chớ chẳng phải một lần.

Cứ mỗi lần nàng thấy bóng dáng người cha, xưa nay đang vui vẻ tráng kiện, nay bỗng chốc biến thành một người ưu tư suy lão thì lại không thể ngăn được từng cơn sụt lệ!

Một sự nghiệp do cha nàng mất hàng mấy chục năm cực khổ gầy dựng, chẳng lẽ nay nhất đán bị huỷ tiêu tan bởi bàn tay nàng ư?

Nghĩ đến đây, bất giác, một niềm bi phần dâng trào, nét mặt nàng lạnh lùng rắn lại :

- Công tử biết đêm nay tôi đến đây làm gì không?

- Tất nhiên là đến gặp tại hạ chớ còn gì nữa?

- Đúng! Tôi cần đến đây gặp công tử để giải quyết cho xong câu chuyện giữa chúng ta!

- Hôm qua tại hạ đã có nói biện pháp giải quyết rồi. Mà cô nương đã thua rồi phải không?

- Chính ra là công tử đã thua!

Cặp mắt Chu Tiểu Phân xạ ra hai đạo nhồn quang sắc lạnh như dao tiến tới hai bước gần giọng nói tiếp :

- Đúng ra là chặn chớ không phải lẻ!

- Thế tại sao cô nương lại chịu thua?

- Là vì công tử đã thi thố thù đoạn!

- Tại sao lúc bấy giờ cô nương không vạch rõ ra?

Tới đây Ma Diện công tử cũng bước gần tới hai bước môi điểm nụ cười thật quyến rũ nói tiếp :

- Phải chăng cô nương đã thích, đã yêu tại hạ? Đúng không?...

Chu Tiểu Phân chấn động tâm thần cặp má ửng đỏ. Trong khi đó, Ma Diện công tử bỗng thình lình nắm chặt lấy cổ tay nàng, khiến nàng không kịp tránh né, hồi gắng :

- Có đúng thế không?

- Buông tôi ra! Tôi hận anh lắm!

Vừa nói, một tay còn lại của nàng thoi mạnh vào lồng ngực nở nang rắn chắc của Y Mộng Lăng, trong khi ấy, khuôn mặt tươi cười của chàng ta vẫn mỗi lúc mỗi áp lại gần.

- Tiểu Phân! Em đừng dối anh nữa! Mà em cũng đừng tự dối mình nữa. Anh biết em đã yêu anh, và anh cũng cần cho em biết là anh cũng đã yêu em, nên anh mới làm như thế. Vừa đến Bắc Kinh là anh đã đến thẳng Chu thị Tiền trang, thì em đủ thấy...

Những lời nói đầy ma lực, êm nhẹ như rót vào tai lại càng làm chấn động tâm can, mê loạn thần trí Chu Tiểu Phân. Mà sự thực, tâm trạng của Chu Tiểu Phân cũng gần đúng như thế.

Chiếc nhẫn chạm khắc hình Tiểu Diện Phật, tín vật của Thiên Ma năm xưa, quả thật là món hàng của tiệm cầm đồ Chu lão cầm được, nhưng không còn ai nhớ và tìm ra được là do kẻ nào đem đến cầm thế.

Sau khi rời khỏi Tổng đàn Tường Vi hội hướng về Bắc Kinh, nếu quả đúng như lời đồn đại thì cái việc Ma Diện công tử Y Mộng Lăng đến ngay sông bạc họ Chu để đợi người sư đệ của chàng tên gọi Cừu Tĩnh là đúng. Vì Cừu Tĩnh là một phần đồ của Nam Hải Không Minh đảo đã thần bí gây ra hai vụ án mạng chấn động võ lâm Trung Nguyên vừa rồi.

Nhưng Ma Diện công tử Y Mộng Lăng lại là một nhân vật kỳ đặc bất phàm. Chàng ta làm như vậy cũng có thể là vì mình, mà cũng có thể là vì chàng yêu Chu Tiểu Phân cô nương thật

Tuy nhiên có điều như thế tỏ ra chàng ta đã quá ích kỷ.

- Tiểu Phân! Anh yêu em! Thật đấy!

Một khuôn mặt đẹp trai, hai đạo nhon quang như lửa và cặp môi nóng hực hầu như có một ma lực không thể chống cự áp lại phía nàng.

Khuôn mặt tươi cười thân bí của Ma Diện công tử trong bóng tối hình như tỏa ra một vẻ đặc ý vô hình với ý nghĩ thâm bảo: “Với ta, còn có một thiếu nữ nào đủ sức cự tuyệt?” Quả là một cái cười đầy cuồng ngạo đặc ý, tự tin. Tuy nhiên vẫn pha lẫn đôi chút ám ảnh không thể dấu được!...

- Anh yêu em, anh cần em...

Trong giọng nói như mộng ảo ấy có pha chút rung động đặc dị! Đây không phải là chàng tự mình kích động mà là cốt để làm mê hoặc chấn động một tâm hồn trinh nữ còn thuần khiết!...

Chàng ôm gọn thân hình nàng trong vòng tay. Sự việc phát sinh rất là tự nhiên và hợp lý. Chàng bế nàng bước vào phía trong, bước đến bên chiếc giường nệm gối êm ấm.

- Lăng huynh!... Sớm muộn gì em cũng là của anh... Nên đợi khi chính thức đăng hoàng...

Mặc dầu nói thế nhưng giọng nói nàng thảo thảo như kẻ hết hơi, chứng tỏ nàng đã bị mê mẩn tâm thần và đây chỉ là phản ứng yếu ớt của một thiếu nữ.

Thốt nhiên...

Khuôn mặt tươi cười của Ma Diện công tử chợt rần lại. Chàng khẽ đôi môi hôn vào nơi mang tai nàng đồng thời một bàn tay rút lấy một chéو giấy nhỏ dưới cái gối uyên ương để lộ ra một chút.

“Khuyến dỗ gian dâm rồi sát hại, gửi trả một cái xác không hồn, bức thủ tiền tài phá huỷ cơ nghiệp của người ta, những ý định ấy ta đều rõ hết, như thế thật là quá tàn khốc!”

Đó là những hàng chữ viết trên chéو giấy nhỏ cài dưới gối. Chàng đã nhận ra bút tích và biết là của ai rồi. Chàng có cảm giác như bị một gáo nước lạnh dội xuống đầu.

Chàng ta đã lạnh mình...

Chàng lẹ làng giấu chéو giấy dưới gối, rồi xô nhẹ thân hình đang nóng hừng hực của Chu Tiểu Phân sang một bên ngồi dậy.

Chàng cúi đầu như trầm tư, như để suy gẫm từng chữ từng câu trên mảnh giấy! Kể ra thì tàn khốc thật nhưng mà là một kế hoạch hoàn toàn mỹ mãn.

- Anh... Anh làm sao thế?

Trong câu hỏi của Chu Tiểu Phân có pha lẫn sự ngạc nhiên kích động!

Y Mộng Lăng từ từ quay đầu, hơi nhượng cặp mày kiếm nét mặt trở về với vẻ tươi cười kỳ bí phát ra những luồng sóng mê hoặc khẽ nhắc :

- Em có biết rằng anh yêu em lắm không?

Giọng nói êm ái như ru đượm vẻ thành thật tha thiết khiến Chu Tiểu Phân đờ đẫn cặp mắt không biết trả lời ra sao. Câu hỏi này nàng nghe đã nhiều lần...

Tới đây Y Mộng Lăng lại khẽ buông tiếng thờ dài tiếp lời :

- Tất cả đều do anh không tốt mà ra!

Vừa nói chàng vừa khoác chiếc áo ngoài cho Chu Tiểu Phân...

Lúc này cặp má nàng bùng đỏ, con tim nhảy thình thịch mê hoặc say đắm...

Nàng e ấp thỏ thẻ :

- Có phải anh định...

- Chúng ta đến gặp cha em.

- Gặp cha em?...

- Phải! Anh cần phải làm lễ bái kiến nhạc phụ kéo người...

- Anh... nói thực...

Chu Tiểu Phân nhào vào lòng Y Mộng Lăng hai hàng lệ sung sướng từ từ lăn xuống má, nàng cất giọng âu yếm :

- Em tin rằng anh thực tình yêu em và em cũng tự tin rằng mình không yêu lầm người!

Đúng! Những lời lẽ cử động đặc dị này quả có đủ hấp lực làm cho ai cũng phải cảm động.

Do đó mà Chu Tiểu Phân đã có một tấm lòng tin tưởng chặt chẽ, tuy nhiên tận đáy lòng nàng vẫn chưa gạt bỏ được một vài cảm giác quái dị phảng phất.

Thực ra với một mẫu người như Ma Diện Công tử Y Mộng Lăng thì chàng ta nghĩ gì, làm gì ngoài trừ tự chàng ta biết ra, còn ai người ngoài mà có thể hiểu được. Huống chi có lúc tự chàng ta cũng còn chưa hiểu mình một cách rõ rệt nữa?...

- Em nên biết rằng anh đã yêu em thì dù có gặp hoàn cảnh nào anh cũng chỉ yêu có một mình em mà thôi!

Nằm trong lòng Y Mộng Lăng thân hình Chu Tiểu Phân rung lên với một cảm giác lâng lâng khôn tả. Nàng ôm chặt lấy người yêu như để biểu lộ rằng nàng đã quá cảm động sung sướng khó nói thành lời.

Riêng chàng trên khuôn mặt tươi cười cổ hữu có phảng phất vài nét bất thường. Cặp mắt chàng như nhìn xa vời vợi tận đâu, không hề nhìn lại chéo giấy dẫu dưới gối và thân hình cô gái đầy hấp lực này lửa đang nằm trong lòng.

Thình lình...

Từ trong cặp mắt xa vời ấy thoáng hiện lên ánh quang mang rợn người!...

Lại một quyết định mới được bắt đầu trong con người thần bí. Hai đạo quang rợn người ấy như để biểu hiện sự cương quyết và tự tin của chàng ta.

Chàng ta lại khẽ nhún đôi vai vài cái, nét mặt lại hiện vẻ tươi cười kỳ dị...

Chàng nhẹ nhàng kéo tay Chu Tiểu Phân :

- Thôi chúng mình đi!...

Chu Tiểu Phân ngược cặp mắt long lanh đăm đăm nhìn khuôn mặt xinh đẹp siêu phẩm thoát tục của Y Mộng Lăng môi nở nụ cười.

Cái cười như bông hoa hé nở của nàng lại càng làm tăng thêm vẻ đẹp vô cùng hấp dẫn của một thiếu nữ đang độ căng tràn nhựa sống.

Nàng sung sướng vì đã tìm được một vị lang quân xứng tâm vừa ý chung sống trọn đời.

Nhưng thế thường giấc mộng đẹp đến nhanh thì cũng hay đi nhanh!

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Tiệc mừng kinh biến

Một đêm lại qua đi...

Đề trả lại không khí xao động khi trời vừa hừng sáng trên bộ mặt thành Bắc Kinh. Không ai ngờ được rằng chỉ mới sau hai đêm đã có sự thay đổi lớn lao.

Cánh cửa lớn nhà họ Chu sau một ngày đóng kín im ỉm nay lại được mở toang.

Tất cả đều trở lại về bình thường như cũ chỉ có khác là chủ nhân của Tiền trang họ Chu, Đan Chi Thần Kiếm Chu Kỳ đã sai người tung đi hàng loạt hồng thiếp báo hi. Chẳng những trong thành nội Bắc Kinh mà cả trong vòng một trăm dặm thành ngoại, phàm những tay võ lâm có tên có tuổi cùng những tay phú hào thương mại, mỗi người đều nhận được một tấm hồng thiếp.

Một tiệc lễ cưới linh đình của Tiềm Chương Phong Vân Chu Tiểu Phân thành hôn với Ma Diện công tử Y Mộng Lăng.

Đây là chủ ý của Y Mộng Lăng, một việc làm có thể giúp Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ tránh được cảnh tán gia bại sản lại phải về được một tay rể quý thì ông ta còn biết nói gì nữa.

Quả lời nói không sai, tiền đi đến đâu là việc xong đến đấy. Đại hồng y thiếp được in ấn xong cấp tốc trong đêm và sáng tinh sương hôm sau đã bay đi khắp ngã.

Các công việc bề bộn khác, nào là sắp đặt tân phòng, chuẩn bị tiệc tùng, gia nhân trong nhà họ Chu kẻ qua người lại lăng xăng tấp nập...

Trời vừa xẩm tối đèn đã treo, hoa kết tung bùng. Một không khí vui mừng náo nhiệt tràn ngập trong ngoài trang viện.

Trái lại, căn phòng phía tây Đông Thăng khách điểm lại vắng ngắt như tờ. Vì từ lúc trời mờ sáng Ma Diện công tử Y Mộng Lăng đã được Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ sai người ra đón vào trang. Chỉ có điểm khác lạ là khi vào trang chỉ có một mình chàng, còn gã thơ đồng đẹp trai Tiểu Vân Tước Nhi không rõ đã bỏ đi đâu?...

Trong cái không khí tung bùng náo nhiệt ấy, họ đã quên bằng đi cái ám ảnh của tấn tuồng khủng bố tại Huyết Hoắc bảo và Tường Vi hội vừa qua, chẳng ai còn thêm nhớ đến cái chuyện nhỏ nhặt ấy nữa. Lúc này trong trang viện nhà họ Chu chỉ còn có đèn với hoa. Khắp cả ba toà Kim sảnh, Ngân sảnh, Địa Ốc đều bày bàn tiệc la liệt, hai bên vách tường đôi liễn mừng rỡ phủ kín.

Vừa hoàng hôn, khách mừng từ các nơi kéo đến có hàng mấy ngàn người ngồi kín khắp các bàn tiệc trong ngoài.

Trong khi ăn uống họ chuyện trò bàn tán với một không khí hiếu kỳ, nóng lòng chờ đợi sự xuất hiện của cặp tân hôn Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân, Ma Diện công tử Y Mộng Lăng hai nhân vật đã lừng danh tên tuổi khắp nơi.

Giữa lúc đó...

Nếu có ai để ý sẽ bắt gặp tại nơi cửa phòng nghỉ ngơi của tân lang bỗng hé mở. Gã thơ đồng đẹp trai Tiểu Vân Tước Nhi bước vào với vẻ mặt lạnh lẽo như băng, nhìn Y Mộng Lăng lúc này đã mặc quần áo tân lang rực rỡ, buông thõng một câu :

- Tôi đến có lời chúc mừng công tử!

Giọng nói lạnh lẽo đến ghê người, chưa bao giờ có ai dùng giọng điệu chúc mừng như thế. Vậy mà Ma Diện công tử Y Mộng Lăng vẫn với vẻ tươi cười hớn hở hấp tấp đứng dậy nói :

- Tiểu Vân Tước Nhi, ta biết thế nào em cũng trở về, từ trước đến nay chưa bao giờ em nỡ bỏ ta trong lúc ta cần đến em, có phải không?...

Ngưng một chút chàng ta nói tiếp :

- Ta đã sẵn sàng tất cả rồi chỉ còn...

Chàng ta nhìn sang hai người tớ hầu đứng bên cạnh rồi chợt im bặt tại đây. Tiểu Vân Tước Nhi bĩu môi tỏ vẻ bất mãn vẫn với giọng lạnh như băng :

- Tôi về đây chủ yếu là để báo cho công tử biết rằng : Bọn Tường Vi hội đã kéo đến đây và đang ở ngoài sảnh đường kia.

Nghe nói vẻ tươi cười cổ hữu chợt biến mất trên khuôn mặt đẹp trai của Ma Diện công tử.

Hôn lễ sắp sửa cử hành mà nữ Hội chủ Tường Vi hội đã mò đến Tiền trang họ Chu. Quả thật là một vấn đề rắc rối khó khăn, không biết chàng ta sẽ giải quyết ra sao?

Tiểu Vân Tước Nhi khề nhượng mảy, nhún vai đứng đĩnh :

- Thôi! Tôi xin cáo từ công tử!

- Khoan!

Ma Diện công tử vội vàng đứng dậy ngược nhìn Tiểu Vân Tước Nhi nét mặt tươi cười thần bí lại lay động đi theo với giọng nói êm ru như hát :

- Người ta luôn là thế đấy, không bao giờ nhận chân ra rằng những cái hiện có là đáng quý, chỉ khi nào mất đi thật rồi mới hiểu rằng mình đã làm. Cho nên bất luận là gì chúng ta cũng nên biết quý báu mà giữ chặt lấy những gì đã có!

Giọng nói thật là êm ái như rót vào tai, như ru vào cõi lòng người nghe. Âm vị trong lời nói của chàng xa xôi có lẽ ít ai đã hiểu, nhưng Tiểu Vân Tước Nhi đã lãnh hội nên nét mặt cậu ta lộ ra vài biến đổi khác thường. Thấy vậy Y Mộng Lăng tiếp lời :

- Bây giờ em hãy nghe ta nói vài câu có được chăng?

Không đợi Tiểu Vân Tước Nhi trả lời, chàng đã quay sang hai gã đứng hầu nói :

- Hai chú hãy ra ngoài một lát.

Hai gã người hầu đáp: “Dạ” bước ra.

“Bằng”! Cánh cửa phòng khép chặt!

Trong khi đó ngoài sảnh đường hai cây đuốc Long Phượng lớn bằng bắp tay đã được đốt cháy, làm sáng rực lóng lánh khuôn chữ “Hy” to lớn bằng vàng treo giữa sảnh.

Các tân khách chờ xem hôn lễ cử hành đứng chật ních hai bên, một lối đi từ ngoài cửa sảnh dẫn vào trung đường được trải bằng một tấm thảm gấm màu đỏ. Thế rồi từng hồi trống nhạc trang nghiêm trỗi lên át đi những tiếng bàn tán ồn ào.

Từng cặp mắt chờ đợi hướng ra cửa trong khi tai inh ỏi tiếng pháo nổ ran rì...

Họ đều nóng lòng chờ đợi cặp tân hôn xuất hiện, mở màn một cuộc hôn lễ chính thức thành vợ chồng của Tiêm Chương Phong Vân Chu Tiểu Phân và Công Tử Mặt Ma Y Mộng Lăng, trong một thiên tình sử đầy tính chất truyền kỳ.

Ngồi trên một chiếc ghế bành bọc gấm ở giữa trung đường, Đan Chi Thần Kiếm Chu Kỳ chốc chốc lại quay nhìn sang vị phu nhân ung dung quý phái ngồi ghế bên cạnh, nét mặt đầy vẻ vui mừng thỏa mãn, và cũng hướng nhìn ra cửa sảnh chờ đợi.

Nhưng...

Sau một tràng pháo dài, âm nhạc khởi tấu sang lượt thứ hai mà cặp tân nhân vẫn vắng bóng chưa thấy lộ dạng.

Thế rồi âm nhạc tấu đi tấu lại tới lượt thứ sáu vẫn chẳng thấy động gì, sự tình quả có điểm khác thường quái dị!

Lúc này chẳng những chủ nhân biến sắc ngồi đứng không yên, mà các tân khách trong lễ đường cũng đều tỏ vẻ hồi hộp nhìn nhau thầm thì bàn tán!

Cuối cùng vì quá nóng lòng, Chu Kỳ liền đứng dậy bước ra cửa sảnh đường.

Giữa lúc ông ta bước ra cách cửa sảnh còn khoảng một trượng, thì khuôn mặt tươi cười kỳ dị của ông rề quý hiện ra trước mặt. Ma Diện công tử Y Mộng Lăng đã xuất hiện. Thái độ chàng ta vẫn ung dung nhàn nhã đi song song với Tiêm Chương Phong Vân Chu Tiểu Phân hướng vào lễ đường.

Tiếng âm nhạc vụt nổi lên trầm bổng hầu như bị ảnh hưởng kích thích.

Cặp tân hôn đang uyển chuyển cất bước chẳng khác cặp Tiên đồng Ngọc nữ hạ phàm.

Kinh kỳ, hăm mộ, ganh ghét, có người còn tỏ ra không tin là người phạm. Thậm chí có người còn buột miệng kêu lên một cái hết sức kinh ngạc.

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng quả đúng như lời người ta đã bàn tán xôn xao, chàng có một phong thái bất phàm phiêu dật xuất trần!...

Tiêm Chương Phong Vân Chu Tiểu Phân tuy mặt hoa hơi cúi thấp, nhưng ẩn hiện trong vương lụa mỏng che mặt, vẫn không dấu được vẻ lóng lánh của cặp thu ba dọn sóng cang làm tăng nét yêu kiều diễm lệ của một vị tiên nữ giáng trần.

Thế gian đã có những người xinh đẹp tuần nhã đến thế, mà họ lại được kết hợp thành đôi thành lứa, thì quả là hoàn mỹ vô cùng.

Đan Chi Thần Kiếm Chu Kỳ yên tâm buông tiếng thở dài nhẹ.

Trong khi ông ta hân hoan nhìn cặp tân hôn, bước lui trở vào được hai bước, thì bỗng nhiên một bóng người từ trong đám tân khách nhảy vọt ra đứng cản trước mặt tân lang và tân giai nhân.

Bóng người vừa xuất hiện, cũng là một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần, cài một bông hoa Tường Vi màu trắng. Thiếu nữ này chính là nữ Hội chủ Tường Vi hội, một nhân vật đã lừng danh giang hồ Nam Bắc.

Nàng là người đã đem tất cả tình cảm sâu kín trong đáy lòng cũng như thể xác dâng hiến cho Ma Diện công tử Y Mộng Lăng!

Chuyện ấy đương nhiên là chỉ có nàng và chàng biết với nhau mà thôi.

Khi còn ở Tổng đàn Tường Vi hội, nàng đã hoàn toàn đặt hết tin tưởng vào chàng, và bằng lòng để cho chàng đến Bắc Kinh.

Đến nay nàng cũng lại có mặt tại Bắc Kinh. Khi tới nơi những lời lọt vào tai nàng trước nhất là cô ái nữ của Đan Chi Thần Kiếm đêm nay sẽ làm lễ vu quy, mà tân lang lại chính là người yêu lý tưởng của nàng Ma Diện công tử Y Mộng Lăng. Thoạt nghe tin, nàng đã lặng người bàng hoàng chẳng khác một tiếng sét bên tai.

Bi thương!... Uất hận!...

Nhưng ngoài mình gánh chịu ra, còn biết bày tỏ với ai?

May nhờ hoàn cảnh trau dồi, từ lúc nhỏ nàng đã luyện được một ý chí kiên cường sắt đá, chẳng khác một khối băng lạnh, nên nàng mới đủ sức bình tĩnh chịu đựng, dẫn hai vị Hương chủ và một vị Hiệp giám đến thẳng tiền trang họ Chu để cho biết rõ hư thực.

Đến khi nhìn thấy tận mắt, nàng nhảy ra đứng trước cặp tân nhân lạnh lùng gần giọng :

- Anh đã dám can đảm làm lễ cưới?...

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng vẫn không tắt nụ cười kỳ dị trên môi khẽ nhún vai thản nhiên :

- Em hiểu lầm anh rồi! Anh nghĩ rằng...

- Em hiểu lầm?...

Bạch Tường Vi lạnh lùng thốt lên ba tiếng ngắt lời chàng, nói tiếp :

- Tôi nghĩ rằng tôi đã hoàn toàn lầm rồi, nên quyết không để người khác bị lầm lỡ gạt găm nữa!

- Sau này thực tế sẽ chứng minh cho em thấy!...

Đến lúc này mà Công Tử Mặt Ma Y Mộng Lăng còn đủ can đảm dùng hai tiếng "sự thực" để nguy biện. Chẳng những thế chàng ta còn nhún vai một cái hết sức thản nhiên.

Sau vòng lựa mông che mặt, cặp mắt Chu Tiểu Phân trở lên kinh ngạc quá đi! Trong khi đó thì một bàn tay nàng được một bàn tay nắm lấy truyền sang một luồng nhiệt lực thấu qua gan bàn tay chuyển vào tận buồng tim. Đương nhiên là bàn tay của Ma Diện công tử. Trong luồng nhiệt lực từ bàn tay ấy truyền vào cơ thể hầu như có một ma lực mãnh liệt trấn định được tâm thần chấn động kinh dị của nàng, đem đến cho nàng một niềm tin tuyệt đối.

Nàng tin rằng sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra. Nàng tin rằng con người đứng cạnh nàng - Ma Diện công tử - đã chân thành yêu nàng.

Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ lật đặt quay lại sắc mặt có vẻ giận nhìn Bạch Tường Vi khế quát :

- Hiền đệ nữ! Cháu làm thế là sai rồi! Hãy gạt bỏ giao tình giữa ta và cha cháu trước kia không nói, mà chỉ nói riêng giữa cháu với Tiểu Phân, cháu nữ lòng nào vô duyên vô cớ phá rối hạnh phúc của nó!...

- Hừ! Vô duyên vô cớ!...

Bạch Tường Vi đột nhiên ngắt lời Chu Kỳ, cặp môi nàng bĩu ra với thói quen cố hữu biểu lộ sự bất mãn cười nhạt nói tiếp :

- Chu bá phụ! Cháu vì non dại đã hồ đồ lầm lẫn nhất thời, không dè bá phụ là người lịch lãm từng trải gần hết đời người mà cũng hồ đồ mê lẫn!...

- Ta hồ đồ mê lẫn?...

- Phải! Bá phụ có biết Ma Diện công tử Y Mộng Lăng là ai không?

Nàng ngừng lại nhìn sang Y Mộng Lăng một cái nói tiếp :

- Hắn đã bịa ra một chuyện rất hay ho để dối gạt mọi người, dối gạt cháu, bây giờ hắn lại đem đến để dối gạt Tiểu Phân hiền muội!...

- Anh ấy dối với em hoàn toàn thật tình mà!

Chu Tiểu Phân lên tiếng biện hộ Y Mộng Lăng vì những lời lẽ cừ chi của chàng đem qua đã gây cho nàng một ấn tượng sâu xa. Nàng tin rằng một kẻ có tình lừa gạt tình yêu của nàng không bao giờ có được cử chỉ hành động như thế.

- Hừ! Thật tình! - Giọng nói của Bạch Tường Vi vừa lạnh lùng pha lẫn ý chế giễu - Chu hiền muội có hiểu anh ấy thật tình là ai không?

- Chị bảo anh ấy là ai? Chẳng lẽ là...

- Đúng! Hắn là kẻ đã sát hại Hoắc bá, sát hại cha chị, bây giờ lại sắp sửa định sát hại Chu bá bá đấy!

- Là hắn?...

Chẳng riêng Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ, mà tất cả mọi người có mặt đều kinh hãi biến sắc. Từng cặp nhòm quang sắc bén nhìn chăm chú về phía Ma Diện công tử!

- Là tôi?...

Thần sắc Y Mộng Lăng chẳng chút biến đổi, chàng khẽ lắc đầu bước lên một bước giọng nhẹ nhàng :

- Em Tường Vi! Em nên nghe anh, quả tình anh có sự khổ tâm..

Giọng nói của chàng ta rất êm nhẹ, êm nhẹ có lẽ chỉ một mình Bạch Tường Vi nghe rõ, trong âm điệu êm nhẹ có pha lẫn một hấp lực đặc dị làm chấn

động tâm thần nàng.

Sau giây phút cố gắng trấn tĩnh nàng lại gần giọng :

- Anh lại định mưu toan đánh lừa người khác nữa phải không? Anh chính là kẻ mang tên Cừu Tinh mà anh bịa ra để dối gạt mọi người có phải không?
- Trước khi sự thực chưa rõ rệt, anh không hoàn toàn chối cãi lời em gán ghép. Tuy nhiên anh tin rằng em cũng không có bằng cứ gì, để chứng minh anh là kẻ đã sát hại cha em mang tên là Cừu Tinh!

Dứt lời nét mặt tươi cười quai dị lại lay động, trên khuôn mặt đẹp trai của chàng tỏa ra một hấp lực vô cùng mê hoặc!...

Chàng ngược nhìn Chu Kỳ, nhìn Tiểu Phân, quét nhìn nét mặt kinh ngạc của mọi người có mặt đứng chung quanh chậm rãi nói tiếp :

- Sự thật trước sau vẫn là sự thật. Rồi đây sự thật sẽ đến để chứng minh...

Giữa lúc đó, một tiếng thét lạnh lạnh chói tai khiến người nghe phải rùng mình sởn gáy. Tiếp theo là những tiếng la hét hoảng kinh dị.

Dưới ánh đuốc sáng trưng như ban ngày một thân người bị treo lủng lẳng trên xà nhà, cặp mắt trợn ngược, nét mặt xám ngắt!... Trông cảnh tượng thật vô cùng kinh khủng!

Nạn nhân bị treo lại chính là vợ của Đan Chi Thần Kiếm Chu Kỳ, mẫu thân của Chu Tiểu Phân, thì thật là một chuyện hãi dị ngoài sức tưởng tượng!

“Bình”!

Thân hình Chu phu nhân đang bị treo lủng lẳng trên cao bỗng nhiên rớt xuống, đồng thời một tấm bạch bố dài chừng một trượng buông theo, trên tấm bố hiện lên năm chữ: “Chu Kỳ đêm nay chết”. Mỗi chữ đều lớn bằng cái đầu!

Thấp thoáng bên ánh sáng của hai cây đuốc Long Phụng phía sau tấm bạch bố, đột nhiên hiện ra một bóng người khoác ngân y lấp lánh, bên sườn đeo lưng lẳng thanh trường kiếm màu bạc, che kín diện mạo bằng tấm mặt nạ Tiểu Diện Phạt. Tất cả đều hiện lên trong một thoáng, như ánh điện chớp rồi lại biến mất!

Đúng là Tiểu Diện Ngân Sam khách lại thỉnh linh xuất hiện với một khí thế ghê người, hãi người, làm cho người ta khó thể tin là sự thật, tạo cho không khí trong sảnh trở nên ngưng đọng ngột thở!...

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Thảm họa kinh hồn

Tiếng trống điểm canh ba.

Chu thị Tiền trang chìm trong bầu không khí trầm lắng ghê rợn! Chỗ cắm hai ngọn đuốc long phụng nay đã được thay bằng hai cây bạch lạp lớn và một lư hương.

Phía sau bàn hương nến là một cổ quan tài bằng gỗ đàn sơn đen.

Một căn lễ đường vô cùng nhiệt náo thế mà chỉ sau một canh trường đã trở thành một căn linh đường thê lương sầu thảm. Vì nữ chủ nhân Chu thị Tiền trang Chu phu nhân đã thảm tử! Hôn lễ đương nhiên không thể tiếp tục cử hành dưới tình trạng này được nữa. Huống chi Ma Diện công tử Y Mộng Lăng lại bị một vết thương khá nặng phải nhờ nữ Hội chủ Bạch Tường Vi dìu đưa về.

Ma Diện công tử sau khi băng bó vết thương, ngo lời khuyên nhủ cha con Chu Kỳ rồi lui vào hậu đường nghỉ ngơi. Bạch Tường Vi cũng dẫn hai vị Hương chủ cáo từ.

, “Chu Kỳ đêm nay chết” năm chữ của người áo bạc thần bí lưu lại đã làm không khí về đêm đầy vẻ rùng rợn khủng bố. Người tuy đã đi nhưng tất nhiên sẽ lại xuất hiện trong Chu thị Tiền trang để ứng nghiệm với lời hăm dọa đã để lại mà chưa bao giờ thất tín.

Ai cũng có ý nghĩ ấy nhưng không ai nhắc đến mà cũng chẳng ai muốn nhắc đến.

Canh tư vừa điểm.

Trước cửa linh đường đột nhiên một bóng người lẳng lặng xuất hiện.

- Á!..

Hai gã trang đình canh gác linh sàng cùng thốt lên tiếng kêu kinh ngạc Nhưng bóng người lặng lẽ xuất hiện không phải là người áo bạc họ kính sợ mà là chủ nhân của Chu thị Tiền trang - Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ.

Hai gã trang đình vội vàng đứng dậy hành lễ :

- Lão gia chưa đi nghỉ ư!

Nét mặt Chu Kỳ lạnh lùng trang nghiêm, khẽ buông tiếng “Ừ” rảo bước vào sảnh.

Ông ta không ngủ! Mà cũng không làm sao ngủ được trong khi tâm tư nặng một tâm trạng vô cùng phức tạp bị thống phần hận lo sợ!....

Ông ta khẽ buông tiếng thờ dài :

- Cho hai người đi nghỉ để ta coi chừng cho!....

- Thừa lão gia, chúng tôi...

- Ta bảo các người hãy đi ngủ!

Trong Chu thị Tiền trang ai còn dám cãi lời Chu Kỳ, hai gã trang đình hãi sợ lặng cúi đầu quay đi.

Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ thở ra một tiếng ngồi xuống nhìn theo hai gã thủ hạ.

Thốt nhiên....

Thân hình ông ta run lên, cặp mắt thô lỗ, đôi môi mấp máy định nói nhưng lại hình như không thốt thành tiếng.

Hiện lên trước mắt ông ta năm chữ quái dị “Chu Kỳ đêm nay chết” được viết lên phía sau lưng hai gã trang đình....

Trong phút kinh ngạc ông ta trở mắt nhìn theo năm chữ quái dị khuất sau khuôn cửa.

“Hắc” - Ông ta bỗng thốt tiếng cười nhạt phần hận trầm giọng :

- Đã muốn lấy mạng của Đạn Chi Thần Kiếm này sao không quang minh chính đại xuất hiện mà lại lén lút hèn hạ như thế?

A!.... á á á!..

Hồi đáp câu hỏi của ông ta là một tràng tiếng động quái dị phát xuất từ hướng cổ quan tài đặt giữa sảnh....

Nét mặt Chu Kỳ thâm biến, nghĩ thầm :

“Chẳng lẽ có ma!..” vì trong cổ quan tài kia chẳng đựng thân xác thảm tử của người vợ kết tóc của ông ta ư?

Thế rồi một giòng máu phần nộ kích động tràn lan khắp cơ thể ông ta như muốn nổ tung. Đột nhiên ông ta chồm tới mấy bước giơ tay phát mạnh một cái....

“Bình”! Tấm nắp quan tài dày nặng bị kinh lực của ông ta hất tung ra gây thành tiếng động lớn.

Một cỗ thi thể cứng nhắc từ trong lòng quan tài bắn vọt ra. Đó chính là thi thể của Chu phu nhân nhưng tư thế bắn ra quá kỳ dị, quá đột nhiên....

Chu Kỳ bàng hoàng kinh hãi, tung mình nhảy lui mấy bước, thân hình loạng choạng hầu như muốn ngã.

“Huyech”! Thi thể bị rút xuống đất phát ra tiếng động ghê rợn, kể đó là một bóng người thấp thoáng bay ra như một bóng ma....

Manh áo choàng màu bạc, thanh trường kiếm màu bạc, chiếc mặt nạ Tiểu Diện Phật....

Không khí vụt trở nên đặc dị quái đản dồn ép đến ngộp thở. Nhất là hai ánh mắt sắc lạnh như dao tiết ra từ hai lỗ trống trên chiếc mặt nạ.

Cặp nhon quang ấy như dán chặt lên khuôn mặt Chu Kỳ, đồng thời thân ảnh màu bạc cũng lừ lừ tiến gần từng bước.... từng bước....

- Chu Kỳ! Năm xưa vì có gì các người sát hại “Thiên Ma”? Trả lời ngay!

Giọng nói trầm lạnh, mỗi tiếng thốt lên chẳng khác tiếng sét đánh xuống đầu Chu Kỳ khiến tâm thần ông ta hoảng hốt, toàn thân chấn động không ngừng!....

Sắc diện ông ta lần lần thay đổi, cuối cùng đã tái mét không còn hột máu....

- Kha kha kha!....

Đột nhiên ông ta thốt lên chuỗi cười thảm lệ :

- Vì hôm nay mi đã sát hại nàng, hãy đền mạng....

Tiếng “nàng” ông ta nói đây đương nhiên là chỉ Chu phu nhân, vợ của ông ta!

Tiếng quát của ông ta vừa dứt, cánh tay mặt ông ta đã nhanh như điện chớp vung lên, từ trong ống tay áo năm mũi tên ngắn đã vạch thành năm đường vòng cung, lấp lánh bay về cô hòng người áo bạc.

Lối xuất thủ vô cùng mau lẹ khiến đối thủ khó mà đề phòng.

Đây chính là chiêu thức Long Trảo Tam Hiên, một chiêu thức rất đặc ý vô cùng lợi hại của Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ đã nhờ nó nổi danh giang hồ vô địch.

“Hắc”! - Sau tiếng cười lạnh lẽo như băng thoát ra từ sau chiếc mặt nạ Tiểu Diện Phật, thân hình màu bạc thấp thoáng né tránh với một góc độ kỳ dị, đồng thời tả chưởng lật nhẹ cung lên một vòng!....

“Bốp”!.... “Hự”!....

Mạch môn cổ tay Chu Kỳ đã bị giữ chặt trong một bàn tay địch thủ, ngay cả đến thủ pháp của địch thủ thi triển như thế nào ông ta cũng không kịp nhận ra.

Sự trạng xảy ra quá thần kỳ, quá đột ngột khiến người ta khó thể tin được! Thủ pháp này chính là chiêu thức Kinh Chu Hãn Nguyệt trong pho Không Không Minh Ly Thập Bát Thủ do Không Không Nhất Thủ độc sáng đã từng chấn động võ lâm nhất thời.

- Nói mau!....

Âm thanh phát ra từ sau chiếc mặt nạ Tiểu Diện Phật càng thêm trầm lắng chấn động....

- Nhà ngươi....

Hai tiếng “nhà ngươi” từ miệng Chu Kỳ thốt ra với âm điệu run run pha lẫn những tâm trạng phức tạp kinh hãi, nghi hoặc, phẫn nộ, cừ hận bất định....

Thật vậy, đối với Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ lúc này ngoài sự chấn kinh, tâm trạng quả đã lâm vào hoàn cảnh bất định hoang mang....

Bộ y phục màu bạc, thanh trường kiếm màu bạc. Chiếc mặt nạ Tiểu Diện Phật....

Tất cả những cái ấy chẳng có gì đáng quái dị mà chỉ có một đốm kim quang lấp lánh hiện lên trước ánh mắt của lão ta là đáng để ý. Đó là chiếc nhẫn khắc chiếc mặt nạ Tiểu Diện Phật mang trên ngón tay vô danh bên trái của địch thủ đang giữ chặt mạch môn của lão làm khí huyết lão đảo ngược!

Cặp mắt Chu Kỳ nổi lên những tia máu đỏ vẽ những đường gân xanh trên trán nổi hẳn lên với từng giọt mồ hôi bằng hạt đậu rớt xuống. Lão ta phẫn nộ gằn giọng :

- Ta đã sớm nghĩ đến nhà ngươi là....

Giữa lúc đó một tiếng thét lạnh lạnh ngắt ngang lời Chu Kỳ.

Tiếp theo là một bóng người nhỏ nhắn xuất hiện trước cửa linh đường, bay vút vào trước những con mắt kinh ngạc hãi sợ của bọn thủ hạ Chu thị Tiền trang.

Tiêm Chương Phong Vân Chu Tiểu Phân.

Nét mặt nàng mang nặng nỗi bi thống cừ hận. Thân hình nàng chưa tới cánh tay ngà ngọc nàng đã vung lên loang loáng như ánh điện chớp.

“Veo veo” “vu vu” hơn mười đạo hào quang phát ra tiếng kêu xé gió rợn người với nhiều phương hướng kỳ dị vạch thành những vòng cánh cung bay đầy khoảng không gian nơi linh đường.

Đây chính là thủ pháp Thập Long Hồi Vũ, tuyệt học cao nhất của Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ. Trước đây giang hồ đã có biết bao anh hùng nhân vật và hắc đạo kiêu hùng bị thất thế trước môn tuyệt học Thập Long Hồi Vũ, và Chu Kỳ cũng nhờ môn tuyệt học này nổi danh với bốn hiệu Đạn Chi Thần Kiếm.

Nhưng theo sau những ngọn đạn chỉ kiếm từ tay Chu Tiểu Phân phóng ra là một tiếng thét kinh hãi rùng rợn từ cửa miệng nàng thốt lên! Tiếng rú thanh thoát vút tận cao không, xen lẫn tiếng rống thê thảm.

Máu thịt be bét!....

“Huych”! Một bóng người nát bấy rớt ngay trước mặt Chu Tiểu Phân đã làm nét mặt chưa hết vẻ bi phẫn ngạc nhiên.

Một cảnh tượng không thể ngờ tới mà chính nàng cũng không thể ngờ tới.

Thế mà lại là sự thực. Xác người bị thảm tử dưới tuyết học Thập Long Hồi Vũ của nàng lại là phụ thân nàng. - Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ!

Một sự thật không thể chối cãi.

Cha nàng đã chết thảm bởi chính tay nàng!

Trong giây thoáng, khuôn mặt tươi cười lay động nàng chỉ kịp nhìn thấy bàn tay đối thủ giữ huyết mạch môn của cha nàng khẽ trầm xuống hất lên một cái. Thế là cả thân hình nặng nề của Chu Kỳ bị bắn tung lên cao đảo lộn ba vòng. Thế rồi một tiếng kêu rống rùng rợn nổi lên, mười mũi chỉ kiếm dài không đầy tấc gang bay lượn trên không đã xuyên gọn tất cả vào thể xác của Chu Kỳ, mũi nào cũng xuyên trúng huyết trí mạng.

Tất cả những diễn biến ấy hầu như chỉ xảy ra trong một nháy mắt!

Lúc này Chu Tiểu Phân đã bị thống đến độ toàn thân ngậy ra hầu như không một cảm giác! Trong khi đó thì người mặc áo bạc lại ngửa cổ phát ra chuỗi cười sảng sặc sỡ lạnh như dao cắt, tựa hồ như muốn nói :

- “Chu Kỳ đêm nay chết!”. Lời nói của ta có bao giờ sai đâu!

Thân ảnh màu bạc lay động bay vút lên không làm thành một đường vòng cánh cung tuyệt mỹ mang theo tiếng cười lạnh lạnh khoát trá, đồng thời buông rơi xuống để lại một tấm lụa trắng. Trên tấm lụa ba vết máu tươi đã xóa nhòa ba hàng chữ: Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh, Ngọc Kim Câu Bạch Vũ và Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ, chỉ còn lại một hàng chữ chưa bị vết máu bôi xóa là Tuyệt Chương Phong Hà Thúc Linh Nhạc.

Chàng ta đã đi không bị cản trở, thực ra cũng chẳng ai dám cản trở.

Chu Tiểu Phân vút ôm lấy thi thể phụ thân, nàng khóc òa lên trong một niềm bi phẫn cùng cực, pha lẫn sự hối hận đau thương. Chỉ trong một đêm nàng đã mất cả một người cha và một người mẹ thân yêu. Còn hai người anh thì hiện đều vắng mặt, một người ở Kim Lăng, một người ở Lạc Dương, trong cơn hoạn nạn chỉ có một mình nàng đơn chiếc ở Bắc Kinh. Huống chi cái chết của thân phụ nàng đã khiến nàng không bao giờ gột bỏ được sự khiên trách tự trong nội tâm.

Đúng vậy, thủ đoạn của người mặc áo bạc đưa Chu Kỳ đến cái chết quả đã làm nàng đau khổ suốt một đời. Đối với một thiếu nữ như nàng, thủ đoạn ấy thực quá tàn khốc.

Thình lình, Chu Tiểu Phân ngừng lên, người ta nhận thấy trong những giọt nước mắt nàng có pha lẫn màu máu, hàm răng trắng ngà ngọc nghiền chặt, giọng run run :

- Ta phải trả thù nếu không thì chẳng làm được gì.

Đột nhiên thân hình nàng lao vút ra cửa ngõ nhào vào lòng một người....

Người mặc áo dài màu bạc?

Thân hình nàng run rẩy kích động miệng òa khóc nức nở.

- Tiểu Phân! Đừng khóc nữa!

Giọng nói dỗ dành của công tử y Mộng Lăng êm nhẹ như rót bên tai. Và sau mấy tiếng thờ, chàng ta nói tiếp :

- Anh cũng phải lên đường ngay bây giờ!

Chu Tiểu Phân sững sốt ngừng lên, mắt đăm lệ, giọng run run :

- Sao! Anh cũng lại bỏ em đi nữa?....

Nàng vừa hỏi vừa nhìn khuôn mặt đầy quyền rũ của chàng giọng đau khổ. Lúc này đối với nàng, chỉ có Ma Diện công tử Y Mộng Lăng là người gần gũi nhất, mặc dầu cuộc hôn lễ bị khuấy phá chưa thành, nhưng nàng cũng đã chính thức trở thành vị hôn thê của chàng rồi. Thế mà nay chàng lại định bỏ đi nốt!.... Giọng nàng trở nên cương quyết ít :

- Không! Nhất định em không cho anh đi! Phải trả thù nếu không thì chẳng làm được gì!

- Có phải em đã nói vậy không?....

Giọng nói êm ái ngọt ngào có sức hấp dẫn kỳ dị vẫn đều đều bay thoảng bên tai Chu Tiểu Phân :

- Anh cũng biết trong lúc này anh không nên xa em nhưng anh không thể để cho kẻ sát nhân xa chạy cao bay, phen này nhất định anh sẽ phải thành công!....

- Vậy thì em cũng....

- Tiểu Phân! Em cần phải ở lại thu xếp công việc gia đình chứ! Em có thể bỏ thí thân xác cha mẹ mới chết được chăng?

Thật vậy, lúc này nàng không thể bỏ đi theo chàng. Nàng cúi đầu lặng lẽ, những giọt nước mắt pha máu lại từ từ lăn xuống!

- Nếu như anh không thể cắt được đầu, moi được tim kẻ thù mang về kính tế nhạc phụ nhạc mẫu, lúc bấy giờ em sẽ đến tìm gặp anh để chúng ta cùng lo việc báo thù.

Giọng nói của chàng tỏ ra rất cảm động pha lẫn nỗi buồn ly biệt. Chàng âu yếm đặt lên má nàng những cái hôn nồng nàn kèm theo những lời vô cùng quyến rũ :

- Tiểu Phân! Anh yêu em, anh không muốn xa cách em giây phút nào nhưng.... nhưng còn mối thù không đội trời chung của chúng ta chẳng lẽ không trả ư?

- Anh Mộng Lăng!....

Lời nói của nàng bị ngắt ngang bằng những, tiếng ư ư.... bốn lần môi như gấn chặt vào nhau!....

Trong giây phút này tất cả những bi lương thế thiết chẳng còn vướng bận họ, cái thế giới hiện tại hầu như chẳng có việc gì đủ để làm vướng bận họ trong lúc này nữa.

Thốt nhiên Y Mộng Lăng nhẹ nhàng đẩy Chu Tiểu Phân ra, giọng an ủi :

- Thôi! Anh phải đi cho kịp!

Bốn bàn tay đan chặt vào nhau như không muốn rời.

- Anh Mộng Lăng!....

- Tiểu Phân! Anh yêu em! Em nhớ là lúc nào anh cũng nghĩ đến em!

Vừa nói chàng vừa gỡ bàn tay rời khỏi tay nàng le lảng phóng mình đi để lại phía sau bốn tiếng “Hẹn ngày tái ngộ”.

Trong chớp mắt, bóng hình màu bạc mất hút sau bóng đêm.

Thân hình Chu Tiểu Phân rung động, cặp môi nàng rung động, mãi một lúc sau nàng mới khẽ thốt lên :

- Anh Mộng Lăng! Hẹn có ngày tái ngộ!

Giọng nói của nàng thật thoáng nhẹ, hầu như nàng chỉ nói cho một mình nàng nghe thôi. Hai hàng huyết lệ lại từ từ lăn xuống đôi gò má u buồn! Bầu không khí trong sảnh đượm vẻ sầu bi thế thiết.

Cái đau từ biệt, cái khổ sinh ly, có thể nói là hai cái đau khổ nhất của con người sống trên cái thế giới hiện tại!

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tử biệt sinh ly

Tiếng trống điểm canh ba.

Chu thị Tiền trang chìm trong bầu không khí trầm lắng ghê rợn! Chỗ cắm hai ngọn đuốc long phụng nay đã được thay bằng hai cây bạch lập lớn và một lư hương.

Phía sau bàn hương nến là một cỗ quan tài bằng gỗ đàn sơn đen.

Một căn lễ đường vô cùng nhiệt náo thế mà chỉ sau một canh trường đã trở thành một căn linh đường thế lương sâu thẳm. Vì nữ chủ nhân Chu thị Tiền

trang Chu phu nhân đã thăm tử! Hôn lễ đương nhiên không thể tiếp tục cử hành dưới tình trạng này được nữa. Huống chi Ma Diện công tử Y Mộng Lăng lại bị một vết thương khá nặng phải nhờ nữ Hộ chủ Bạch Tường Vi dìu đưa về.

Ma Diện công tử sau khi băng bó vết thương, ngo lời khuyên nhủ cha con Chu Kỳ rồi lui vào hậu đường nghỉ ngơi. Bạch Tường Vi cũng dẫn hai vị Hương chủ cáo từ.

“Chu Kỳ đêm nay chết” năm chữ của người áo bạc thần bí lưu lại đã làm không khí về đêm đầy vẻ rùng rợn khủng bố. Người tuy đã đi nhưng tất nhiên sẽ lại xuất hiện trong Chu thị Tiền trang để ứng nghiệm với lời hăm dọa đã để lại mà chưa bao giờ thất tín.

Ai cũng có ý nghĩ ấy nhưng không ai nhắc đến mà cũng chẳng ai muốn nhắc đến.

Canh tư vừa điểm.

Trước cửa linh đường đột nhiên một bóng người lẳng lặng xuất hiện.

- Á!..

Hai gã trang đình canh gác linh sàng cùng thốt lên tiếng kêu kinh ngạc Nhưng bóng người lẳng lẽ xuất hiện không phải là người áo bạc họ kinh sợ mà là chủ nhân của Chu thị Tiền trang - Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ.

Hai gã trang đình vội vàng đứng dậy hành lễ :

- Lão gia chưa đi nghỉ ư!

Nét mặt Chu Kỳ lạnh lùng trang nghiêm, khẽ buông tiếng “Ừ” rảo bước vào sảnh.

Ông ta không ngủ! Mà cũng không làm sao ngủ được trong khi tâm tư nặng một tâm trạng vô cùng phức tạp bị thống phần hận lo sợ!....

Ông ta khẽ buông tiếng thờ dài :

- Cho hai người đi nghỉ để ta coi chừng cho!....

- Thưa lão gia, chúng tôi....

- Ta bảo các người hãy đi ngủ!

Trong Chu thị Tiền trang ai còn dám cãi lời Chu Kỳ, hai gã trang đình hải sợ lạng cúi đầu quay đi.

Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ thở ra một tiếng ngời xuống nhìn theo hai gã thủ hạ.

Thốt nhiên....

Thân hình ông ta run lên, cặp mắt thô lỗ, đôi môi nấp máy định nói nhưng lại hình như không thốt thành tiếng.

Hiện lên trước mắt ông ta năm chữ quái dị “Chu Kỳ đêm nay chết” được viết lên phía sau lưng hai gã trang đình....

Trong phút kinh ngạc ông ta trở mắt nhìn theo năm chữ quái dị khuất sau khuôn cửa.

“Hắc” - Ông ta bỗng thốt tiếng cười nhạt phần hận trầm giọng :

- Đã muốn lấy mạng của Đạn Chi Thần Kiếm này sao không quang minh chính đại xuất hiện mà lại lén lút hèn hạ như thế?

A!.... á á á!..

Hồi đáp câu hỏi của ông ta là một tràng tiếng động quái dị phát xuất từ hướng cổ quan tài đặt giữa sảnh....

Nét mặt Chu Kỳ thảm biến, nghĩ thầm :

“Chẳng lẽ có ma!..” vì trong cổ quan tài kia chẳng đựng thân xác thăm tử của người vợ kết tóc của ông ta ư?

Thế rồi một giồng máu phần nộ kích động tràn lan khắp cơ thể ông ta như muốn nổ tung. Đột nhiên ông ta chồm tới mấy bước giờ tay phát mạnh một cái....

“Bình”! Tấm nắp quan tài dày nặng bị kinh lực của ông ta hất tung ra gây thành tiếng động lớn.

Một cỗ thi thể cứng nhắc từ trong lòng quan tài bắn vọt ra. Đó chính là thi thể của Chu phu nhân nhưng tư thế bắn ra quá kỳ dị, quá đột nhiên....

Chu Kỳ bàng hoàng kinh hãi, tung mình nhảy lui mấy bước, thân hình loạng choạng hầu như muốn ngã.

“Huych”! Thi thể bị rớt xuống đất phát ra tiếng động ghê rợn, kể đó là một bóng người thấp thoáng bay ra như một bóng ma....

Manh áo choàng màu bạc, thanh trường kiếm màu bạc, chiếc mặt nạ Tiểu Diện Phật....

Không khí vụt trở nên đặc dị quái đản dồn ép đến ngộp thở. Nhất là hai ánh mắt sắc lạnh như dao tiết ra từ hai lỗ trống trên chiếc mặt nạ.

Cặp nhon quang ấy như dán chặt lên khuôn mặt Chu Kỳ, đồng thời thân ảnh màu bạc cũng lừ lừ tiến gần từng bước.... từng bước....

- Chu Kỳ! Năm xưa vì có gì các ngươi sát hại “Thiên Ma”? Trả lời ngay!

Giọng nói trầm lạnh, mỗi tiếng thốt lên chẳng khác tiếng sét đánh xuống đầu Chu Kỳ khiến tâm thần ông ta hoảng hốt, toàn thân chấn động không ngừng!....

Sắc diện ông ta lần lần thay đổi, cuối cùng đã tái mét không còn hột máu....

- Kha kha kha!....

Đột nhiên ông ta thốt lên chuối cười thâm lệ :

- Vì hôm nay mi đã sát hại nàng, hãy đền mạng....

Tiếng “nàng” ông ta nói đây đương nhiên là chỉ Chu phu nhân, vợ của ông ta!

Tiếng quát của ông ta vừa dứt, cánh tay mặt ông ta đã nhanh như điện chớp vung lên, từ trong ống tay áo năm mũi tên ngắn đã vạch thành năm đường vòng cung, lấp lánh bay về cổ họng người áo bạc.

Lối xuất thủ vô cùng mau lẹ khiến đối thủ khó mà đề phòng.

Đây chính là chiêu thức Long Trảo Tam Hiền, một chiêu thức rất đặc ý vô cùng lợi hại của Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ đã nhờ nó nổi danh giang hồ vô địch.

“Hắc”! - Sau tiếng cười lạnh lẽo như băng thoát ra từ sau chiếc mặt nạ Tiểu Diện Phật, thân hình màu bạc thấp thoáng né tránh với một góc độ kỳ dị, đồng thời tả chưởng lật nhẹ cung lên một vòng!....

“Bốp”!.... “Hự”!....

Mạch môn cổ tay Chu Kỳ đã bị giữ chặt trong một bàn tay địch thủ, ngay cả đến thủ pháp của địch thủ thi triển như thế nào ông ta cũng không kịp nhận ra.

Sự trạng xảy ra quá thần kỳ, quá đột ngột khiến người ta khó thể tin được! Thủ pháp này chính là chiêu thức Khinh Chu Hãn Nguyệt trong pho Không Không Minh Ly Thập Bát Thủ do Không Không Nhất Thủ độc sáng đã từng chấn động võ lâm nhất thời.

- Nói mau!....

Âm thanh phát ra từ sau chiếc mặt nạ Tiểu Diện Phật càng thêm trầm lạnh chấn động....

- Nhà ngươi....

Hai tiếng “nhà ngươi” từ miệng Chu Kỳ thốt ra với âm điệu run run pha lẫn những tâm trạng phức tạp kinh hãi, nghi hoặc, phẫn nộ, cừ hận bất định....

Thật vậy, đối với Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ lúc này ngoài sự chấn kinh, tâm trạng quả đã lâm vào hoàn cảnh bất định hoang mang....

Bộ y phục màu bạc, thanh trường kiếm màu bạc. Chiếc mặt nạ Tiểu Diện Phật....

Tất cả những cái ấy chẳng có gì đáng quái dị mà chỉ có một đốm kim quang lấp lánh hiện lên trước ánh mắt của lão ta là đáng để ý. Đó là chiếc nhẫn khắc chiếc mặt nạ Tiểu Diện Phật mang trên ngón tay vô danh bên trái của địch thủ đang giữ chặt mạch môn của lão làm khí huyết lão đảo ngược!

Cặp mắt Chu Kỳ nổi lên những tia máu đỏ vẽ những đường gân xanh trên trán nổi hẳn lên với từng giọt mồ hôi bằng hạt đậu rớt xuống. Lão ta phẫn nộ gằn giọng :

- Ta đã sớm nghĩ đến nhà ngươi là....

Giữa lúc đó một tiếng thét lạnh lạnh ngắt ngang lời Chu Kỳ.

Tiếp theo là một bóng người nhỏ nhắn xuất hiện trước cửa linh đường, bay vụt vào trước những con mắt kinh ngạc hãi sợ của bọn thủ hạ Chu thị Tiền trang.

Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân.

Nét mặt nàng mang nặng nỗi bi thống cừ hận. Thân hình nàng chưa tới cánh tay ngà ngọc nàng đã vung lên loang loáng như ánh điện chớp.

“Veo veo” “vu vu” hơn mười đạo hào quang phát ra tiếng kêu xé gió rợn người với nhiều phương hướng kỳ dị vạch thành những vòng cánh cung bay đầy khoảng không gian nơi linh đường.

Đây chính là thủ pháp Thập Long Hồi Vũ, tuyệt học cao nhất của Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ. Trước đây giang hồ đã có biết bao anh hùng nhân vật và hắc đạo kiêu hùng bị thất thế trước môn tuyệt học Thập Long Hồi Vũ, và Chu Kỳ cũng nhờ môn tuyệt học này nổi danh với bốn hiệu Đạn Chi Thần Kiếm.

Nhưng theo sau những ngọn đạn chi kiếm từ tay Chu Tiểu Phân phóng ra là một tiếng thét kinh hãi rùng rợn từ cửa miệng nàng thốt lên! Tiếng rú thanh thoát vút tận cao không, xen lẫn tiếng rống thê thảm.

Máu thịt be bét!....

“Huych”! Một bóng người nát bấy rớt ngay trước mặt Chu Tiểu Phân đã làm nét mặt chưa hết vẻ bi phần ngạc nhiên.

Một cảnh tượng không thể ngờ tới mà chính nàng cũng không thể ngờ tới.

Thế mà lại là sự thực. Xác người bị đâm từ dưới tuyệt học Thập Long Hồi Vũ của nàng lại là phụ thân nàng. - Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ!

Một sự thật không thể chối cãi.

Cha nàng đã chết thảm bởi chính tay nàng!

Trong giây thoáng, khuôn mặt tươi cười lay động nàng chỉ kịp nhìn thấy bàn tay đối thủ giữ huyết mạch môn của cha nàng khẽ trầm xuống hất lên một cái. Thế là cả thân hình nặng nề của Chu Kỳ bị bắn tung lên cao đảo lộn ba vòng. Thế rồi một tiếng kêu rống rùng rợn nổi lên, mười mũi chi kiếm dài không đầy tấc gang bay lượn trên không đã xuyên gọn tất cả vào thể xác của Chu Kỳ, mũi nào cũng xuyên trúng huyết trí mạng.

Tất cả những diễn biến ấy hầu như chỉ xảy ra trong một nháy mắt!

Lúc này Chu Tiểu Phân đã bị thống đến độ toàn thân ngậy ra hầu như không một cảm giác! Trong khi đó thì người mặc áo bạc lại ngửa cổ phát ra chuỗi cười sáng sắc lạnh như dao cắt, tựa hồ như muốn nói :

- “Chu Kỳ đêm nay chết!” Lời nói của ta có bao giờ sai đâu!

Thân ảnh màu bạc lay động bay vút lên không làm thành một đường vòng cánh cung tuyệt mỹ mang theo tiếng cười lạnh lạnh khoát trá, đồng thời buông rơi xuống để lại một tấm lụa trắng. Trên tấm lụa ba vết máu tươi đã xóa nhòa ba hàng chữ :

Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh, Ngọc Kim Câu Bạch Vũ và Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ, chỉ còn lại một hàng chữ chưa bị vết máu bôi xóa là Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Linh Nhạc.

Chàng ta đã đi không bị cản trở, thực ra cũng chẳng ai dám cản trở.

Chu Tiểu Phân vút ôm lấy thi thể phụ thân, nàng khóc òa lên trong một niềm bi phần cùng cực, pha lẫn sự hối hận đau thương. Chỉ trong một đêm nàng đã mất cả một người cha và một người mẹ thân yêu. Còn hai người anh thì hiện đều vắng mặt, một người ở Kim Lăng, một người ở Lạc Dương, trong cơn hoạn nạn chỉ có một mình nàng đơn chiếc ở Bắc Kinh. Huống chi cái chết của thân phụ nàng đã khiến nàng không bao giờ gột bỏ được sự khiên trách tự trong nội tâm.

Đúng vậy, thủ đoạn của người mặc áo bạc đưa Chu Kỳ đến cái chết quả đã làm nàng đau khổ suốt một đời. Đối với một thiếu nữ như nàng, thủ đoạn ấy thực quá tàn khốc.

Thình lình, Chu Tiểu Phân ngừng lên, người ta nhận thấy trong những giọt nước mắt nàng có pha lẫn màu máu, hàm răng trắng ngà ngọc ngiến chặt, giọng run run :

- Ta phải trả thù nếu không thề chẳng làm người.

Đột nhiên thân hình nàng lao vút ra cửa ngõ nhào vào lòng một người....

Người mặc áo dài màu bạc?

Thân hình nàng run rẩy kích động miệng òa khóc nức nở.

- Tiểu Phân! Đừng khóc nữa!

Giọng nói dịu dàng của công tử y Mộng Lăng êm nhẹ như rót bên tai. Và sau mấy tiếng thở, chàng ta nói tiếp :

- Anh cũng phải lên đường ngay bây giờ!

Chu Tiểu Phân sững sốt ngừng lên, mắt đầm lệ, giọng run run :

- Sao! Anh cũng lại bỏ em đi nữa?....

Nàng vừa hỏi vừa nhìn khuôn mặt đầy quyền rũ của chàng giọng đau khổ. Lúc này đối với nàng, chỉ có Ma Diện công tử Y Mộng Lăng là người gần gũi nhất, mặc dầu cuộc hôn lễ bị khuấy phá chưa thành, nhưng nàng cũng đã chính thức trở thành vị hôn thê của chàng rồi. Thế mà nay chàng lại định bỏ đi nốt!.... Giọng nàng trở nên cương quyết ít :

- Không! Nhất định em không cho anh đi! Phải trả thù nếu không thì chẳng làm người!

- Có phải em đã nói vậy không?....

Giọng nói êm ái ngọt ngào có sức hấp dẫn kỳ dị vẫn đều đều bay thoảng bên tai Chu Tiểu Phân :

- Anh cũng biết trong lúc này anh không nên xa em nhưng anh không thể để cho kẻ sát nhân xa chạy cao bay, phen này nhất định anh sẽ phải thành công!....

- Vậy thì em cũng....

- Tiểu Phân! Em cần phải ở lại thu xếp công việc gia đình chứ! Em có thể bỏ thí thân xác cha mẹ mới chết được chẳng?

Thật vậy, lúc này nàng không thể bỏ đi theo chàng. Nàng cúi đầu lặng lẽ, những giọt nước mắt pha máu lại từ từ lăn xuống!

- Nếu như anh không thể cắt được đầu, moi được tim kẻ thù mang về kính tế nhạc phụ nhạc mẫu, lúc bấy giờ em sẽ đến tìm gặp anh để chúng ta cùng lo việc báo thù.

Giọng nói của chàng tỏ ra rất cảm động pha lẫn nỗi buồn ly biệt. Chàng âu yếm đặt lên má nàng những cái hôn nồng nàn kèm theo những lời vô cùng quyền rũ :

- Tiểu Phân! Anh yêu em, anh không muốn xa cách em giây phút nào nhưng.... nhưng còn mối thù không đội trời chung của chúng ta chẳng lẽ không trả ư?

- Anh Mộng Lăng!....

Lời nói của nàng bị ngắt ngang bằng những tiếng ư ư.... bốn lần môi như gấn chặt vào nhau!....

Trong giây phút này tất cả những bi lương thâm thiết chẳng còn vương bận họ, cái thế giới hiện tại hầu như chẳng có việc gì đủ để làm vương bận họ trong lúc này nữa.

Thốt nhiên Y Mộng Lăng nhẹ nhàng đẩy Chu Tiểu Phân ra, giọng an ủi :

- Thôi! Anh phải đi cho kịp!

Bốn bàn tay đan chặt vào nhau như không muốn rời.

- Anh Mộng Lăng!....

- Tiểu Phân! Anh yêu em! Em nhớ là lúc nào anh cũng nghĩ đến em!

Vừa nói chàng vừa gỡ bàn tay rời khỏi tay nàng le lảng phóng mình đi để lại phía sau bốn tiếng “Hẹn ngày tái ngộ”.

Trong chớp mắt, bóng hình màu bạc mất hút sau bóng đêm.

Thân hình Chu Tiểu Phân rung động, cặp môi nàng rung động, mãi một lúc sau nàng mới khẽ thốt lên :

- Anh Mộng Lăng! Hẹn có ngày tái ngộ!

Giọng nói của nàng thật thoảng nhẹ, hầu như nàng chỉ nói cho một mình nàng nghe thôi. Hai hàng huyết lệ lại từ từ lăn xuống đôi gò má u buồn! Bầu không khí trong sảnh đượm vẻ sầu bi thâm thiết.

Cái đau tử biệt, cái khổ sinh ly, có thể nói là hai cái đau khổ nhất của con người sống trên cái thế giới hiện tại!

Chương 11: Thiếu nữ bí mật

Trông điểm canh năm.

Vàng dương rạng đỏ góc chân trời phía Đông. Trên con đường hướng ra cửa Tây thành Bắc Kinh, một bóng người thong thả đếm bước.

Mang cái áo dài màu bạc, thanh trường kiếm màu bạc, thần thái u nhân, bước đi thanh thoát. Người ấy không ai khác lạ hơn là Ma Diện công tử Y Mộng Lăng. Chỉ có điểm khác lạ là trên khuôn mặt tươi cười thần bí của chàng ta lúc này hầu như phủ lên một nỗi buồn khôn tả, cặp mày kiếm luôn luôn cau lại. Chàng ta cố vận dụng trí óc để sắp đặt giải quyết ít một vấn đề vô cùng quan yếu....

Bỗng nhiên tiếng vó ngựa cấp cấp khua động bầu không khí trầm tĩnh từ phía sau vang lên.

Bốn con ngựa màu trắng như tuyết kéo một cỗ xe màu đen trang trí lịch sự chạy tới như bay và dừng lại bên cạnh Y Mộng Lăng. Cặp chân mày chàng ta khẽ nhướng lên một cái, nét tươi cười thần bí lại hiện lên trên khuôn mặt đẹp trai, những nỗi lo buồn suy nghĩ trong tâm tư như đã được gạt hẵn sang một bên, chàng nhẹ nhàng cất tiếng hỏi :

- Có phải em Tường Vi đây không?

- Phải!

Tiếp theo là tám cửa rèm xe lay động và giọng nói ngọt lịm buông ra :

- Lên đây đi anh!

Nét tươi cười kỳ dị bỗng ngưng lại trên gương mặt Y Mộng Lăng vì chàng ta đã nghe ra tiếng nói trong xe rất lạ, không phải là Bạch Tường Vi.

Nhưng thời gian vừa đúng canh năm và đúng nơi chàng hẹn với Bạch Tường Vi. Vậy thì người trong xe là ai? Chàng cất tiếng hỏi :

- Ai trong xe đây?

- Có phải anh đợi Bạch Tường Vi không? Sao không lên xe đi?

Trong giọng nói êm ái có pha lẫn chút bất mãn.

Y Mộng Lăng hết sức phân vân vì cuộc hẹn hò giữa chàng với Bạch Tường Vi ở đây chỉ có chàng với nàng biết mà thôi! Tuy nhiên chàng cũng lẹ làng tung mình nhảy lên xe.

“Kịch” Cánh cửa xe nặng nề đóng lại, bốn con ngựa cùng cất cao cổ hí dài, bánh xe lại lạng đi lốc cốc!....

- Bạch cô nương!.... Ủa!....

Nhảy lên xe, Y Mộng Lăng thần nhiên vừa ngồi xuống vừa cất tiếng nhưng nửa chừng chàng bỗng cất tiếng kêu kinh ngạc vì chàng vừa nhìn rõ diện mạo cô gái ngồi đối diện.

Giọng nói cô gái êm ái quyến rũ, thân hình tỏa ra một mùi thơm mê hoặc, ai chẳng nghĩ rằng nàng phải là trang mỹ nhân thiên hương quốc sắc. Nhưng sự thật lại trái hẳn. Nàng chẳng những không đẹp mà còn xấu xí.... Xấu xí một cách kinh tởm ghê người!

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng đã ngạc nhiên đến độ phải ngồi thừ người ra, chàng không tin được rằng trên thế gian này lại có con người xấu đến thế!

- Hi hi hi!....

Xú nữ nhếch cặp môi dày thâm si để lộ hai hàm răng vàng khè. Giọng cười thật êm ái quyến rũ nhưng với cái tôn dung xấu xa quái dị dưới con mắt của Y Mộng Lăng càng làm chàng ta ghê tởm đến nổi da gà.

Cô gái lại còn chớp chớp cặp mắt tam giác, gợn tay vén mớ tóc quăn vàng tựa mớ râu ngô, giọng nũng nịu hỏi tiếp :

- Có phải anh định hỏi Bạch Tường Vi cô nương không?

Thái độ nũng nịu của cô gái càng làm Y Mộng Lăng ghê tởm muốn mửa. Nét tươi cười tuy vẫn hiện trên khuôn mặt chàng nhưng giọng nói hơi có vẻ bất mãn.

- Phải! Nàng đâu?

- Ủa! Anh nói không biết nàng đâu thì làm sao em biết được?

Câu trả lời của cô gái thật tuyệt diệu khiến Ma Diện công tử Y Mộng Lăng cũng bất giác ngạc nhiên như hình như chàng không ngờ được rằng một cô gái xấu xí kỳ dị như thế mà lại trả lời được một câu hết sức kỳ tuyệt.

Xưa nay chàng vốn là một nhân vật cuồng ngạo tự phụ vô song. Thế mà hôm nay chàng lại thất thểu trước một cô gái xấu xí ghê tởm thì thật là một chuyện quái dị. Lại còn Bạch Tường Vi không hiểu nàng ta đi đâu?

Ai có thể ngờ được rằng chính lúc vừa đứng canh năm Bạch Tường Vi đến chỗ hẹn với Y Mộng Lăng tại cửa Tây thành Bắc Kinh thì cũng vừa lúc cỗ xe ngựa màu đen chuyển bánh đi lại phía sau một đám bụi mù.

Nàng đã đến chậm một bước, Y Mộng Lăng không biết. Tuy nhiên ai dám bảo không có người biết? Vì phía sau Bạch Tường Vi có một bóng người nhỏ thỏ thấp thoáng ẩn hiện như một bóng ma. Đây mới chính là một điều đáng nghi vấn!

Nét tươi cười kỳ dị mê hoặc lay động trên khuôn mặt đẹp trai của Y Mộng Lăng, tiếp đó là một hồi cười dài ha hả vang dậy, chàng ta khẽ nhướn cặp mày kiếm hỏi :

- Câu trả lời của cô nương thú vị quá, vậy tôi có thể biết cô là ai không?

- Em tên Thanh Thanh!

- Ô! Cái tên đẹp quá, đẹp như người vậy!

Thanh Thanh uốn éo thân mình béo mập như chiếc bô tượng. Cặp mắt tam giác lộ ánh vui mừng nói tiếp :

- Có lẽ trên thế gian này chỉ có một mình Y công tử là nói thật thôi! Vì em nghĩ nếu em không đẹp thì tiểu thư nhà em đã chẳng đổi cái tên cũ của em là Tiền Tiền ra Thanh Thanh!

Y Mộng Lăng khẽ nhúng vai nghĩ thầm :

“Thế gian sao lại có hạng người ngu ngốc đến thế?”

Đoạn chàng cất tiếng mỉa mai :

- Ô! Chắc tiểu thư nhà cô cũng xinh đẹp như cô chứ nhỉ?

Thanh Thanh uốn cặp môi thâm dày cong lên giọng tự đắc :

- Không phải em nói khoe chứ tiểu thư nhà em có thể đẹp nhất thiên hạ! ô!....

Y Mộng Lăng xích lại gần Thanh Thanh hỏi tiếp :

- Thanh Thanh! Tên của em đã hay đẹp, như vậy chắc tên của tiểu thư nhà em phải hay lắm?....

Giọng nói của Y Mộng Lăng êm ái ngọt lịm chẳng khác một cặp tình nhân ngồi tâm sự với nhau.

Thanh Thanh với một sắc tướng còn hời hợt hơn Trư Bát Giới có bao giờ đã được nghe những lời tán tụng ngọt ngào bùi tai như thế?

Cô ta tí mắt nhìn Y Mộng Lăng rung rinh từng thớ thịt đầy mỡ.

Bàn tay Y Mộng Lăng rất tự nhiên khẽ cầm lấy cổ tay cô ta, giọng thật quyến rũ :

- Sao? Có phải thế không cô?

- Phải! Tiểu thư em tên....

Thình lình lúc đó cỗ xe bỗng xóc nảy lên như cán phải cục đá lớn khiến thân hình Y Mộng Lăng và Thanh Thanh đều lao đảo lắc lư. Lúc xe hơi đảo thì nét mê hoặc say đắm trên khuôn mặt Thanh Thanh cũng trầm xuống.

Cô ta rút cổ tay trong tay Y Mộng Lăng, dựa lưng vào thành xe quay mặt đi không thèm ngoái nhìn chàng một cái.

Y Mộng Lăng vẫn nhẹ nhàng hỏi tiếp :

- Thanh Thanh! Cô vẫn chưa cho tôi biết quý danh của tiểu thư....

Nhưng câu trả lời của Thanh Thanh đã làm cho Y Mộng Lăng phải lạnh người :

- Tiểu thư tôi nói anh là người rất giỏi tâm kế khôn ngoan quý quyết, quả không sai chút nào, suýt nữa tôi mắc mưu anh!

- Tiểu thư cô cần dặn cô....

- Những lời tiểu thư tôi cần dặn tôi không thể tiết lộ cho anh biết được. Tốt hơn hết là tôi tránh nói chuyện với anh. Bây giờ yêu cầu anh đừng nói gì nữa!

Nét mặt tươi cười Y Mộng Lăng bỗng trầm xuống nhưng chỉ trong giây thoáng cháng lại tỏ vẻ hết sức thản nhiên khề nhún vai như chẳng có chuyện gì. Chắc chàng ta nghĩ bụng :

“Tính nét các cô gái xấu xí thường hay quái dị quả không sai!”

Cỗ xe ngựa vẫn nổi lên từng nhịp lóc cóc bay trên mặt đường.

Chân trời phía Đông đã rạng đỏ.

Y Mộng Lăng bỗng nhiên đứng dậy :

- Tại hạ phải xuống xe đi có việc!

- Xuống xe?....

Câu hỏi của Thanh Thanh pha lẫn nét kinh dị.

Y Mộng Lăng khề hừ một tiếng :

- Thật ra tại hạ không nên lên xe từ lúc ở thành Bắc Kinh mới phải.

- Nhưng tiểu thư tôi sai đi đón công tử!

- Tôi có biết tiểu thư nhà cô là ai đâu?

“Bình” một trận gió từ ngoài thốc vào cửa xe đã bị Y Mộng Lăng đẩy bật ra. Nhưng một cánh tay của chàng đã bị Thanh Thanh nắm lại.

Nét mặt tươi cười thần bí của chàng lay động pha lẫn vẻ đắc ý từ từ quay lại :

- Thanh Thanh cô....

Nhưng giữa lúc đó....

“Pắc” một tiếng động khô khan kỳ dị vang lên.

Cổ tay Y Mộng Lăng đã bị dính chặt vào một chiếc còng bằng sắt màu đen nhánh và hình như còn một đầu còng dính liền nơi cổ tay Thanh Thanh.

- Ủa!....

- Đây là do tiểu thư tôi cần dặn, hề thấy Y công tử không bằng lòng mà định bỏ đi thì lập tức dùng còng dính với tay tôi, vậy xin công tử vui lòng một chút.

- Ha ha ha!....

Y Mộng Lăng ngửa cổ cười sảng sặc.

- Hừ cô tưởng rằng cái còng mục này giữ được mỗ hửn?

Vừa nói chàng ta vừa đưa bàn tay mặt, chụp lấy sợi dây còng, vận nội công định bẻ gãy nhưng nét mặt tươi cười chàng ta bỗng trầm lại.

Thì ra với một sức nội lực lò hỏa thuần thanh của chàng ta hùng hậu như thế mà không tài nào bẻ gãy được sợi dây còng nhỏ bé chỉ bằng ngón tay.

Thanh Thanh ngồi thản nhiên nhường cặp mày rậm chổi xệ xuống đành nói :

- Cây còng này được chế luyện bằng loại cương tinh ở hắc kim, công tử không bẻ gãy được đâu, mà chia mở thì lại do tiểu thư tôi giữ ở nhà!.

Nụ cười quyến rũ trên môi Y Mộng Lăng bỗng tắt đi, nét mặt chàng trầm xuống.

Thanh Thanh lại nói tiếp :

- Tiểu thư tôi còn nói rằng nếu công tử cố ý quyết tâm đi thì dẫn theo tôi đi, bằng không thì tự chặt bỏ lại một bàn tay cũng được. Hi hi hi..

Vừa nói cô ta vừa nghiêng đầu liếc mắt đưa tình.

Lúc này nét tươi cười thần bí lại trở lại trên khuôn mặt Y Mộng Lăng. Chàng ta thân nhiên khẽ lắc đầu nhún vai một cái từ từ ngồi xuống.

Chàng nghĩ thầm “Quả chàng đã gặp một đối thủ ngang tay.”

Từ lúc đặt chân lên cỗ xe ngựa đến bây giờ, suốt dọc đường mỗi hành động của chàng hầu như đều nằm trong sự dự đoán, của đối phương. Vừa nghĩ chàng vừa ngược nhìn cô gái xấu xí miệng lẩm bẩm :

- Có biết người biết ta mới gọi là một cuộc ganh đua công bình. Mình không dè người ta lại biết về mình một cánh rành rẽ như thế. Nếu như mình cũng được biết về người ta ít nhiều thì thế nào mình cũng thắng...

Hừ! Tự tin một cách cuồng ngạo! Thật vậy, con người mà Thanh Thanh tự xưng là “tiểu thơ nhà tôi” chàng không hề biết một chút gì, người ở đâu? Hình thù ra sao chàng mù tịt? Có quen biết liên hệ gì với Bạch Tường Vi hay không chàng cũng chẳng rõ.... Nếu không, chàng đâu có đến nỗi bị người khách khổng chế hoàn toàn như thế?

Trong khi đó Thanh Thanh lại cười nhạt nói tiếp :

- Đừng khoác lác! Công tử sức mảy mà....

Y Mộng Lăng đột nhiên đứng phắt dậy nét mặt lạnh lùng :

- Nếu bây giờ tại hạ chặt một cổ tay của cô nương rồi bỏ đi, cô nương nghĩ sao?

- Hi hi hi!....

Chàng không ngờ tới phản ứng của Thanh Thanh sau câu đe dọa của chàng lại là một chuỗi cười trong trẻo bình thản!

- Thanh Thanh! Cô cười cái gì thế? Tôi sẽ chặt cổ tay của cô nương đấy!

- Thừa công tử em nghe rõ rồi ạ!

Cô ta hình như cố nín cười nói tiếp :

- Tiểu thơ em cũng đã có bảo thế!

- Thế à!

- Phải! Tiểu thơ em cho biết trước là thế nào công tử cũng sẽ hành động như thế!....

Vừa nói cô ta vừa chum chim cười nhìn Y Mộng Lăng tỏ vẻ đắc ý, khi cô ta thấy chàng khẽ nhún vai thì cô ta cũng nhún vai nói tiếp :

- Tiểu thơ em có dặn thêm là cứ yên chí, khi mà công tử có ý định như thế thì đã về đến nhà rồi.

- Đến nơi rồi à?

- Phải! Đến nơi rồi, công tử hãy nhìn xem!

Không cần nhìn ra Y Mộng Lăng cũng đã có cảm giác là tới nơi địa điểm rồi, vì cỗ xe đang chạy nhanh bỗng dừng chậm lại. Lúc này chàng mới thực cảm thấy con người mà cô gái xấu xí tự xưng là “tiểu thơ nhà tôi” quả là con người ghê gớm phi thường. Và đến lúc này hình như chàng lại nổi máu anh hùng hiếu thắng không muốn bỏ đi nữa, mặc dầu có cơ hội bỏ đi được.

Lòng hiếu thắng ai mà chẳng có, nhất là con người vốn đầy tính tự phụ và cuồng ngạo như Ma Diện công tử Y Mộng Lăng. Lại nữa ai mà không muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Cờ sai một nước

Cỗ xe vừa ngừng bánh, cô gái xấu xí liền giơ chân khẽ đạp cửa xe bung ra miệng nói: “Đến nơi rồi!” còn một cánh tay giơ lên kéo theo Y Mộng Lăng

đứng dậy dục :

- Thôi xuống xe chứ công tử!

Y Mộng Lăng thân nhiên nhường mảy nhúng vai theo cô gái xuống xe.

Trước mắt chàng, một tòa lầu các nhỏ có lan can cửa sổ chạm trổ rất mỹ thuật, chung quanh tòa lầu trồng đầy đặc loại Lan đang độ trổ hoa rực rỡ. Tòa lầu tuy nhỏ nhưng bố trí rất hoa lệ, khí khái phi phàm.

Y Mộng Lăng ngáp một cái, miệng khen :

- Tòa lầu các xây cất tinh xảo lịch sự quá!

Giữa lúc đó một giọng nói oang oang như lệnh võ từ trên tòa lầu các vọng xuống :

- Thanh Thanh đã về đấy hả?

Đồng thời hình một thiếu nữ nhỏ nhắn là lướt như gió thổi bay hiện ra trước khung cửa.

Giọng nói như lệnh võ từ miệng thiếu nữ thốt ra chẳng? Không có lý! Cặp mắt của Ma Diện công tử quét nhìn một lượt, hình như trong bụng chàng thăm nhủ :

“Thế nào cũng phải có một đại hán vạm vỡ nữa đứng đâu đây!”

Trong khi đó Thanh Thanh giơ một tay lên vẫy vẫy miệng trả lời :

- Ồ! Chị đã đúng hẹn hoàn thành nhiệm vụ trở về đây.

Dứt lời cô ta lại nhếch mũi hít hít nói tiếp :

- Tiểu Tiểu! Chị đã ngửi thấy mùi thơm ngon quá, em mau mau chuẩn bị, chị đói muốn chết rồi đây nè.

- Hừ! Thật là một con quỷ tham ăn, thôi đi vào mà ăn đi!

Lần này thì không còn nghi ngờ gì nữa vì giọng nói oang oang lệnh võ quả đã được thốt ra từ miệng cô gái eo lá gió thổi muốn bay.

Tên cô ta là Tiểu Tiểu, còn tên cô gái dẫn chàng về đây tên là Thanh Thanh. Vừa nghĩ nét mặt Y Mộng Lăng vừa thoáng hiện lên vẻ kỳ dị, chàng ta đưa ánh mắt nhìn từ thân hình nhỏ nhắn eo lá của Tiểu Tiểu đưa sang thân hình phi mập đồ sộ của Thanh Thanh, rồi lại chuyển sang thân hình Tiểu Tiểu. Thật là quái gở, nếu đổi được giọng nói đi thì họa may còn tương xứng phần nào.

Còn ánh mắt của Tiểu Tiểu thì nhìn chằm chằm xuống Ma Diện công tử không chớp, bụng thăm nghĩ: “Nụ cười thật mê người, phong thái hào nhả!....”

Trên thế gian sao lại có chàng trai xinh đẹp đến thế?

Thanh Thanh bỗng lên tiếng dục Y Mộng Lăng :

- Chắc công tử cũng đói rồi! Chúng ta cùng đi ăn đi!

Vừa nói cô ta vừa cất bước. Trong khi đó Y Mộng Lăng vẫn đứng im chảng nhúc nhích làm cho Thanh Thanh vừa bước được hai bước đã khựng lại. Hai cổ tay hai người vẫn dính chặt với nhau bằng một cây cồng bằng ô hắc cương tinh đen nhánh.

Thanh Thanh ra sức kéo không chuyển động được Y Mộng Lăng thì cô ta tức giận giậm chân bành bịch!

- Hà hà hà....

Tiểu Tiểu đứng trên cửa lầu đưa bàn tay nhỏ bé bưng miệng cười.

Đáng lẽ giọng cười của cô bé này phải là giọng cười nhẹ nhàng khúc khích, thì trái lại giọng cười lại ồ ề ha ha chẳng những nghe chói tai mà còn không tương xứng với con người chút nào.

Y Mộng Lăng thân nhiên ngược nhìn Thanh Thanh hỏi cộc lốc :

- Đi ăn sáng hả?

Dứt tiếng, chẳng thấy chàng ta xuất thế mà đã thấy thân hình chàng ta di động về phía trước năm sáu bước kéo theo cả thân hình đồ sộ của Thanh Thanh khiến cô ta lao đảo đứng không muốn vững.

- Ha ha ha!.... - Tiểu Tiểu lại cười cười rũ rượi gập cả thân mình lại.

Thanh Thanh chu cặp môi dày thâm sì như mồm heo, xéch ngược cặp mắt tam giác :

- Thật ghét quá! - Âm điệu của cô ta thật là dịu dàng êm ái, giả được nhắm mắt lại nghe mà không thấy hình thù thì mê ly biết mấy.

Trong sảnh đường, trên mặt bàn bày la liệt đủ các món ăn thơm ngon và một nồi cháo hạt sen bốc khói nghi ngút. Ma Diện công tử Y Mộng Lăng ngồi xuống ăn uống rất tự nhiên chẳng chút khách sáo. Trong khi Thanh Thanh vô cùng tức tối bực dọc, vì tay phải của cô ta bị còng dính liền với tay trái của Y Mộng Lăng, còn lại tay trái của cô ta cầm gấp thức ăn rất là ngượng ngịu, khiến cô ta tức giận tròn mắt thở phì phì.

Tiểu Tiểu đứng bên cạnh bực cười ha hả.

Cuối cùng Thanh Thanh cất tiếng hừ lạnh nhạt :

- Chẳng lẽ bốn cô nương chịu ngồi ngó nhà người ăn hết hay sao?

Dứt lời cô ta chẳng buồn dùng chén đũa mà thò cả bàn tay hộ pháp bốc ăn nhồm nhoàm, bùng cả nồi cháo lên húp sùm sụp.

Chỉ trong giây thoáng cả một nồi cháo hạt sen và thức ăn trên bàn đã được cô ta thu dọn sạch trơn.

Hành động thô tục của Thanh Thanh chẳng những làm Tiểu Tiểu đứng một bên phải lẩn ra cười mà Y Mộng Lăng cũng không nhịn được cười thành tiếng.

Ăn xong cô ta vỗ bành bạch vào bụng miệng lảm bảm :

- Ai dám bảo ta không được ăn no!

Ngoại trừ âm điệu dịu dàng thanh tao ra, Thanh Thanh thật chẳng có vẻ gì là một cô gái cả. Kể đó cô ta ngược nhìn Y Mộng Lăng dục :

- Thôi bây giờ tôi dẫn công tử đi gặp tiểu thơ.

Vừa đặt chân lên chiếc thang lầu, nét mặt Thanh Thanh đột nhiên trở nên nghiêm trang. Chưa gặp con người, mà cô ta tự gọi là “Tiểu thơ nhà tôi” mà cô ta đã tỏ vẻ hết sức cung kính.

Tới trước một khuôn cửa bán nguyệt, Thanh Thanh giơ tay trái khê gõ vào cánh cửa ba tiếng.

- Vào đi!

Một giọng nói thanh tao êm tai khiến người nghe phải bàng hoàng mê mẩn. Trên khuôn mặt thần bí của Y Mộng Lăng thoáng hiện lên vẻ khác lạ, hình như giọng nói quyến rũ từ trong phòng bay ra đã khiến chàng có đôi phen ngây ngất.

Thanh Thanh cẩn thận nhẹ tay đẩy cánh cửa, một mùi thơm mát thoang thoang bay ra.

Đúng là hương khuê của một thiếu nữ.

Thanh Thanh còn đứng ngoài cửa chưa nhúc nhích thì Y Mộng Lăng đã rào bước vào phòng.

Trong phòng bày biện trang trí hoa lệ lại phối hợp màu sắc rất khéo léo, càng làm cho người vào có cảm giác lâng lâng thư thái.

Một thiếu nữ vóc dáng yếu điệu ngồi ngoảnh mặt ngó ra cửa sổ. Mớ tóc mây bỏ lỏng xuống ngang lưng đen nhánh óng mượt. Chỉ nhìn phía sau lưng cũng đủ thể hiện được vẻ yêu kiều diễm lệ của cô gái.

- Thừa tiểu thơ! Em đã tuân lệnh mời được Y công tử về đây rồi!

“Gâu gâu”!

Hỏi đáp Thanh Thanh là hai tiếng chó sủa! Kể đó giọng êm ái thanh tao của thiếu nữ :

- Im! Ngoan nào!

Vừa nói cô gái vừa từ từ xoay mình lại.

Một con chó nhỏ màu trắng như tuyết, cặp mắt đỏ long lanh, đang nằm trong lòng nàng ngoe nguẩy cái đuôi trông thật đáng yêu. Nhưng lúc này ai mà còn tinh thần chú ý đến con chó xinh đẹp ấy nữa?

Nàng.... Một cô gái tuổi trạc đôi tám có vẻ đẹp mơ màng huyền bí, đẹp ngoài sức tưởng tượng.

Cặp mắt chân mày, cái miệng sống mũi, làn môi hàm răng. Mỗi bộ phận trên cơ thể nàng hầu như đều mang một vẻ đẹp hoàn toàn, khiến người đối diện phải bàng hoàng ngơ ngẩn mê mẩn tâm thần.

Nhất là cặp má hây hây như cánh phù dung, khi cười hiện lên hai núm đồng tiền, lại càng tăng thêm vẻ hoa quý cao nhã vô hình, khiến người nhìn tự nhiên sinh lòng kính mến.

Trong một thoáng, trên khuôn mặt tươi cười thần bí của Ma Diện công tử Y Mộng Lăng chợt như phủ lên một lớp sương mỏng.

Chàng đã động lòng.

Thật vậy, đứng trước một giai nhân tuyệt thế, đẹp như tiên nữ giáng trần ai có thể dửng dưng cho được!

- Y công tử! Dọc đường chắc làm phiền công tử lắm?

Giọng nói sao mà êm ái dịu dàng quyến rũ đến thế!

Vừa nói, gót sen nàng vừa uyển chuyển bước đến trước mặt Y Mộng Lăng mang theo một mùi thơm ngậy ngát.

Nàng nhẹ nhàng thả con chó nhỏ xuống đất, rồi rút ra một chiếc chìa khóa cầm nơi hai ngón tay thon thon búp măng mở khóa chiếc còng. Mỗi cử chỉ động tác nhỏ nhặt của nàng cũng đều gợi lên muôn ý phong tình làm mê mẩn tâm thần người đối diện.

- Thanh Thanh, em có thể lui xuống đi nghỉ đi!

Thanh Thanh khẽ dạ một tiếng, từ từ di chuyển cái ghế xác đồ sộ xuống lầu. Một thiếu nữ xinh tuyệt, đẹp tuyệt như nàng mà lại sử dụng hai ả người hầu quái dị như vậy thì thật là khác thường.

- Công tử có phải là Ma Diện công tử Y Mộng Lăng đấy không?

Một âm điệu dật dìu như tiên nhạc lại văng vẳng nổi lên bên tai Y Mộng Lăng. Chàng ta thở ra một hơi dài, hình như cố gắng lắm mới thoát được ra khỏi vòng của áp lực vô hình, và nụ cười thần bí lại tiếp tục hiện trên đôi môi, khẽ nhúng vai một cách rất thần nhiên khẽ trả lời:

- Phải tại hạ đây!

- Công tử có biết tôi là ai chăng?

- Biết chứ!

- Ủa lạ thật!

Y Mộng Lăng khẽ nhướn mày nói tiếp:

- Cô nương là hóa thân của sắc đẹp có đúng thế không?

Vừa nói cặp mắt chàng như dán chặt vào thân hình đối phương, đồng thời bước chân chàng cũng tự động di chuyển chung quanh nàng một vòng ngắm nhìn một cách hết sức tham lam.

Nét mặt nàng bỗng trầm xuống phủ lên một lớp sương lạnh buốt tiếng ngao mạn:

- Công tử có biết tôi đã rõ hết từng cá tính và hành động của công tử không?

- Biết chứ!

- Công tử có biết tại sao tôi mời công tử về đây không?

- Biết chứ!

Với hai tiếng “Biết chứ” một cách khẳng định, thần thái Y Mộng Lăng trước sau vẫn tỏ ra hết sức thần nhiên hình như chàng ta quả đã biết trước thật.

“Hừ” - Một tiếng hừ lạnh lùng! Lạnh lùng đến ghê người!

Nhôn quang của Y Mộng Lăng chợt chạm phải luồng nhôn quang của thiếu nữ, khiến chàng có cảm giác khác thường là một thiếu nữ tuyệt sắc như thế mà sao lại có ánh mắt sắc lạnh....

Đột nhiên một giọng nói cũng không kém phần sắc lạnh làm chàng rùng mình:

- Cho công tử hay rằng có thể đây là nơi vùi xương của gã cuồng bạo Y Mộng Lăng!

- Ồ!.... - Chàng ta thần nhiên lắc đầu.

- Tại hạ không tin là cô nương nữ đối phó với tại hạ như thế đâu! Mà tại hạ biết sở dĩ cô nương mời tại hạ về đây là vì tất cả cái gì của Ma Diện công tử

đều đột xuất bất phàm, những cái gì của Y Mộng Lăng đều xuất chúng khác hẳn người thường. Còn cô nương là người đẹp nhất thế gian này cho nên cô nương mới tìm tại hạ, mà tại hạ cũng mới đến với cô nương có phải thế không?

- Công tử....

- Tại hạ biết chắc như thế mà!

Y Mộng Lăng lên tiếng ngắt lời nàng, chàng lại còn hết sức tự nhiên cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng nói tiếp :

- Cô nương cứ yên tâm, tại hạ sẽ không bao giờ phụ bạc cô nương đâu!

Bộ mặt tươi cười thần bí, giọng nói êm đềm tạo thành một sức quyến rũ kỳ lạ làm rung động tâm thần người đối diện.

Nhưng....

“Đét!” - Một bàn tay ngà ngọc của thiếu nữ đã in lên khuôn mặt thần bí kỳ dị của Y Mộng Lăng tạo thành tiếng động khô khan!

Thân hình Y Mộng Lăng loạng choạng, hai bên mép máu chảy rỉ rỉ!

Ánh mắt thần tuấn, nụ cười kỳ dị bị tiếng “Đét” khô khan làm lắng xuống, đọng lại. Đối với một nhân vật kiêu ngạo tự phụ như Ma Diện công tử Y Mộng Lăng có thể nói là một đả kích nặng nề lần thứ nhất gặp phải.

- Y Mộng Lăng! Nhà ngươi hãy coi chừng, bốn cô nương không phải như những cô gái khác đâu.

Đúng vậy, nàng chẳng phải như những cô gái khác. Nàng đẹp, đẹp một cách kỳ tuyệt. Nhưng Y Mộng Lăng thì chàng lại có cảm giác, nàng khác biệt các thiếu nữ khác ở điểm khó đối phó.

Tuy nhiên một kẻ đầy tự phụ như chàng chẳng lẽ lại chịu thua ư?

Chàng đưa tay khẽ quệt vết máu bên mép rồi với thái độ hết sức thần nhiên nhún vai nói :

- Thế hả? - Tiếp theo là nụ cười thần bí lại hiện lên trên cặp môi tạo thành một ma lực kỳ dị.

Lúc này trên khuôn mặt phù dung của thiếu nữ đẹp tựa thiên tiên hầu như cũng hằn lên vài nét kích động khác thường. Có lẽ phương tâm nàng đã rung chuyển!....

Hình như nàng cũng có cảm giác chàng trai hào hoa phong nhã trước mặt quả là tay đối thủ đáng sợ.

Thình lình Y Mộng Lăng sấn lên một bước rồi nhanh như điện vòng cánh tay ôm ngang eo lưng thon nhỏ của thiếu nữ kéo sát vào lòng....

- Công tử....

Mớ tóc mây óng mượt như nhung của nàng bị một bàn tay khác của Y Mộng Lăng khẽ đan sát vào da đầu nhẹ kéo ngửa mặt nàng lên....

Một khuôn mặt tươi cười thần bí toát ra sức hấp dẫn kỳ dị lay động trước mắt nàng, hai khuôn mặt từ từ áp lại gần nhau.

- Công... Công tử....

Tiếng nói êm dịu cũng rung động theo với nhịp rung động trong tâm linh nàng.

Thế rồi hai làn môi nóng bỏng dính chặt vào hai làn môi thơm mọng của nàng, chặn hẳn những lời nàng sắp định thốt ra.

Cánh tay ngọc của nàng giờ lên rồi lại rung rung xuôi xuống, trong khi đó gót sen thon nhỏ của nàng từ từ tự động nhón lên!.... Thế rồi cả thân hình nàng rướn lên tạo thành một đường cong. Kỳ diệu, không khí bỗng trở nên huyền ảo tâm tình ngây ngất....

Quả là mỹ diệu huyền ảo ngây ngất!

Sau khi thỏa mãn, Y Mộng Lăng mới nhẹ nhàng lỏng vòng tay ngang lưng nàng, khẽ nhún vai buông ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm giọng đặc ý :

- Một cái tát đổi một cái hôn nồng thấm quả thật cảm xứng, chẳng ai thua thiệt.

- Thế hả?....

Giọng nói của nàng cũng êm dịu thần nhiên không kém, không những thế nàng còn nhoèn miệng cười lộ hai núm đồng tiền duyên dáng, đồng thời thân hình nàng chuyển động gọi lên hết những đường cong nét đẹp mê hồn.

Âm vận uyển chuyển réo rắt như nhạc tiên đã đủ làm cho người ta mê mẩn say đắm, lại còn thêm nụ cười hé mở vạn chủng phong tình, càng đưa người ta đến chỗ tiêu hồn lạc phách.

Thế rồi cả một khối da thịt trong ngọc trắng ngà ngã nằm gọn trong lòng Ma Diện công tử Y Mộng Lăng...

Trên khuôn mặt tươi cười đắc ý của chàng ta còn pha lẫn vẻ tự tin :

- Anh biết mà, thế nào em cũng nói...

Vừa nói, chàng vừa giơ tay khẽ vuốt mớ tóc mây óng mượt của nàng.

Nhưng giọng nói êm đềm như ru ấy bỗng dừng tắt ngang thay vào đó là một tiếng kêu kinh ngạc!....

Chàng đã vô tình, thật ra chàng cũng không tài nào né tránh được, vì người ngọc trong tay đã thừa lúc chàng điên đảo say đắm trong sóng nhạc tình yêu, điểm vào huyết Thập Cốc âm mạch kỳ môn của chàng.

Đây quả thật là một sự việc xảy ra ngoài ý định của chàng.

Nàng uyển chuyển từ trong lòng chàng đứng dậy nhoẻn miệng cười :

- Đúng vậy, đương nhiên em sẽ phải cho công tử biết em là ai. Thúc Gia Ngọc, công tử có nghe ai nói cái tên ấy bao giờ chưa?

Tới đây, nét mặt nàng bỗng trầm xuống thốt lên tiếng cười nhạt sắc lạnh nói tiếp :

- Con gái của Tuyệt Chương Phong Hà Thúc Tinh Nhạc!

Nàng, nàng là Thúc Gia Ngọc, con gái của Tuyệt Chương Phong Hà Thúc Tinh Nhạc!....

Sau khi huyết Thập Cốc bị chế, nét tươi cười thần bí trên khuôn mặt Y Mộng Lăng còn lay động...

Từ lúc xuất đạo giang hồ đến nay, chàng luôn luôn hí hửng người khác, thế mà ở đây chàng đã bị thất bại hoàn toàn...

“Đét đét!” - Hai vết bàn tay đủ năm ngón in hằn rõ trên khuôn mặt đẹp trai của chàng, kèm theo hai giòng máu tươi rỉ ra hai bên mép.

Tất cả cảm giác chàng đều rõ rệt và lãnh hội trọn vẹn, chỉ tiếc là chàng không thể vận khí, cũng không thể nhúc nhích.

- Bây giờ bốn cô nương cũng cần phải cho nhà ngươi biết rõ chính bản thân nhà ngươi là ai chứ!

Âm điệu dặt dìu như tiền nhạc vang lên bên tai Y Mộng Lăng nhưng lại mang đầy tính chất khinh bạc trào lộng!

- Nhà ngươi tức là Cửu Tinh, một cái tên mà ngươi tự bịa ra dối gạt mọi người có phải thế không?

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Ma Diện nguy khốn

Khách, khách, khách, khách!....

Thúc Gia Ngọc vùng vằng cố buồm chuỗi cười dài với một vẻ vô cùng đắc ý. Cặp mày liễu nàng khẽ nhướng lên nhìn Ma Diện công tử Y Mộng Lăng giọng lạnh lùng :

- Bốn cô nương biết công tử định tìm gặp bốn cô nương nên bốn cô nương mới phải tìm gặp công tử trước.

Đúng vậy, Ma Diện công tử đang cần gấp nàng, cho nên chàng ta ước hẹn với Bạch Tường Vi tại cửa Tây thành Bắc Kinh, cũng là đề dò hỏi về tung tích của Tuyệt Chương Phong Hà Thúc Tinh Nhạc. Vì trước đây mười năm, Hà Thúc Tinh Nhạc đột nhiên quy ẩn, nhưng vì giang hồ ít có ai hiểu rõ ông ta quy ẩn ở đâu. Và Ma Diện công tử tin rằng thế nào Bạch Tường Vi cũng rõ tung tích.

Thúc Gia Ngọc tha thướt kéo ghế ngồi xuống nói tiếp :

- Cái ngày mà công tử đến Bắc Kinh, bốn cô nương cũng đã có mặt ngay tại đấy, nhưng sợ dĩ chờ mãi đến hôm nay bốn cô nương mới mời thỉnh công tử là vì bốn cô nương muốn hiểu rõ một cách thật tường tận về công tử, cũng như công tử đã hao phí thời gian mấy ngày để tra xét tình hình Chu thị Tiền trang vậy!

Nghe nói, cặp mắt của Y Mộng Lăng tròn xoe, tia ra hai đạo quang mang kỳ dị :

- Thế ra tất cả mọi cử chỉ hành động của tại hạ ở Bắc Kinh cô nương đều rõ cả?

- Đúng vậy, từ khi công tử đến Bắc Kinh, vào nhà trọ đánh bạc, tổ chức tiệc hôn như thế nào, bốn cô nương đều rõ cả, chỉ riêng có việc Chu bá bá bị thảm tử, thì bốn cô nương không ngờ tới!....

Theo ý nàng nói thì Tuyết Chương Phong Hà Thúc Tĩnh Nhạc cha nàng đối với Đạn Chỉ thần kiếm Chu Kỳ là bạn tri giao thân thiết, đương nhiên nàng phải ra mặt can thiệp khi thấy những sự kiện xảy ra tại Chu thị Tiền trang mới đúng, đằng này trái lại, nàng trước sau vẫn không lộ diện. Mục đích của nàng là cốt để đoạt lấy thắng lợi hôm nay một cách chắc chắn.

Lúc này Y Mộng Lăng mới như chợt thấy rằng đối thủ của mình chẳng những đẹp như thiên tiên mà cũng lạnh lùng một cách đáng sợ! Trong lúc Y Mộng Lăng trầm tư suy nghĩ thì giọng cô gái đối diện vẫn đều đều êm nhẹ bên tai :

- Công tử có thấy bốn cô nương đã tổn khá nhiều tâm cơ vì công tử chăng?... Cho nên bốn cô nương cần phải biết một vài điều chưa được rõ lắm, chẳng hạn giữa hai cái tên Cửu Tinh và Ma Diện công tử!....

So với Y Mộng Lăng, Thúc Gia Ngọc cũng có đủ tài trí bất phàm và tính tự kiêu tự tin không kém. Những điều nàng dự tính thấy điều xảy ra đúng như nàng nghĩ, mặc dầu vừa rồi cũng phát sinh một điểm sóng gió nhỏ, nhưng nàng tin tưởng mãnh liệt rằng việc nàng đã định làm tất nhiên sẽ phải thành công.

Nàng khẽ dơ bàn tay ngà ngọc vuốt nhẹ trên lưng con chó nhỏ, miệng nói :

- Cung! Mau vào đem cây Thiên Quỷ Thần Địch ra đây cho ta!

“Thiên Quỷ Thần Địch!”

Y Mộng Lăng với huyết Thập Cốc bị chế, không thể nhúc nhích lại tròn xoe cặp mắt tia ra hai đạo nhồn quang kinh dị! Thúc Gia Ngọc, một mỹ nữ tuyệt sắc trước mặt chẳng lẽ lại có liên hệ gì với Thiên Quỷ giáo?....

Thiên Quỷ giáo do Quỷ Cưu bà bà sáng lập! Quỷ Cưu bà bà nguyên là một nhân vật đại tài của võ lâm Trung Nguyên. Trước đây địa vị của bà ta trong giới Hắc đạo tuy có kém hơn bọn Thiên Ma, Địa Tà đôi chút, nhưng tâm địa lang độc và hai bàn tay thấm máu của bà ta thì lại vượt hơn nhiều.

Sau thời gian Thiên Ma bị hại và Địa Tà bị các phái chưởng môn dưới sự lãnh đạo của Liễu Liễu thần tăng phái Thiếu Lâm vây đánh, phé hết võ công, dôn vào ở trong một vùng cấm địa tại Tử Vong cốc, thì Quỷ Cưu bà bà cũng bị Liễu Liễu thần tăng đánh bại phải chạy trốn ra vùng Miêu Cương.

Thế rồi trong một cơ duyên hạnh ngộ, Quỷ Cưu bà bà tìm được pho sách Thiên Quỷ Bí Lục do một tay ma đầu oai chấn khắp vùng Miêu Cương biên thùy mấy trăm năm trước là Thiên Quỷ Dị Ma sáng tác.

Trong pho Thiên Quỷ Bí Lục ghi chép toàn loại võ học tà môn chấn động kim cổ.

Quỷ Cưu bà bà liền tụ tập võ học Thiên Quỷ Dị Ma kế tục sự nghiệp uy hiếp vùng Miêu Cương và sáng lập Thiên Quỷ giáo.

Mười năm trước đây Thiên Quỷ giáo lại công nhiên mở rộng thế lực vào Trung Nguyên.

Giáo đồ Thiên Quỷ giáo đi đến đâu gây sự chém giết kinh hoàng đến đấy, máu tanh tươi khắp giang hồ võ lâm. Cuối cùng người ta lại nhớ đến vị Thiếu Lâm thần tăng đã vang danh một thời.

Thế nhưng người ta chưa kịp bước vào căn phòng Dưỡng Tâm thất để cung thỉnh vị thần tăng xuất diện thì một tấm thiệp đã bay vào Thiếu Lâm tự!....

Tấm thiệp do Quỷ Cưu bà bà gửi đến ký tên Thiên Quỷ giáo hoàng ước hẹn Liễu Liễu thần tăng tham dự một trận quyết đấu tại Bạch Vân Lĩnh.

Lập tức vị thần tăng với chòm râu bạc như tuyết phủ ngang ngực, vác cây Tử Kim thiền trượng đơn thân độc mã phó ước.

Một trận so tài đấu lực giữa Liễu Liễu thần tăng và Thiên Quỷ giáo hoàng Quỷ Cưu bà bà diễn ra trên Bạch Vân Lĩnh tại Võ Công sơn suốt một tháng ròng.

Kết quả ra sao? Không một ai rõ! Có người nói Liễu Liễu thần tăng đã bị bại.

Sau khi trở về Thiếu Lâm tự, không ai nghe được tin tức gì của vị thần tăng này nữa. Hình như ông ta bị bại trận thật. Tuy nhiên, từ đó, Thiên Quỷ giáo do Quỷ Cưu bà bà lãnh đạo, từng gây cảnh chém giết kinh người cũng đột nhiên im hơi lặng tiếng....

Thế là thế nào?....

Quả là một bài toán không lời giải đáp, chẳng khác chuyện thắng bại của Liễu Liễu thần tăng tại Bạch Vân Lĩnh.

Thế nhưng đã có ai dám trêu vào Thiên Quỷ giáo của Quỷ Cưu bà bà?... Nhất là mấy năm gần đây, Thiên Quỷ giáo đã thu hút được thêm không biết

bao nhiêu là kỳ nhân dị sĩ võ lâm kiêu hùng.

Thúc Gia Ngọc, một thiếu nữ xinh đẹp như thế mà lại có liên hệ với một giáo hội đầy tính chất thần bí khủng bố như vậy ư?

Không! Ai cũng nói rằng “Không”! Vậy thì Thiên Quý Thần Địch chỉ là một ổng sáo có danh hiệu trùng hợp mà thôi.

Con chó nhỏ lông trắng như tuyết với cặp mắt đỏ lửa đã nhẹ nhàng tựa con mèo bạch nhảy lên đầu giường dùng mõm tha một ổng sáo màu đen bóng loáng nhảy vào lòng Thúc Gia Ngọc.

Vật mà Thúc Gia Ngọc gọi là Thiên Quý Thần Địch chỉ nhỏ bằng cây đũa, dài khoảng một thước nhưng có rất nhiều lỗ nhỏ chỉ chít.

Thúc Gia Ngọc đỡ lấy cây Thiên Quý Thần Địch, khẽ vuốt ve con chó cưng

- Cưng giỏi quá!....

Con chó tỏ vẻ vui sướng sủa lên mấy tiếng gâu gâu....

Cầm cây Thiên Quý Thần Địch, Thúc Gia Ngọc uyển chuyển di động gót sen đến trước mặt Y Mộng Lăng kê đầu ổng địch vào lỗ tai chàng khẽ thổi một luồng gió thơm vào lỗ tai chàng....

Một cảm giác tê tê ngứa ngứa!.... Y Mộng Lăng mặc dầu bị cầm chế huyết Thập Cốc không thể động đậy, nhưng cũng cảm thấy tâm thần nao nao lâng lâng!....

Thình lình Thúc Gia Ngọc khẽ gơ bàn tay nhỏ nhắn đẩy Y Mộng Lăng loạng choạng bước ra phía sau hai bước.

Khuôn mặt tươi cười thần bí lại bắt đầu rung động pha lẫn vẻ kinh dị! Hiển nhiên Thúc Gia Ngọc đã giải khai huyết đạo cho Y Mộng Lăng.

Chỉ thấy chàng ta khẽ nhún vai buông ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm :

- Thúc cô nương! Kể ra cô nương cũng còn có lương tâm đấy!....

Thái độ của chàng ta lúc này chẳng những đã siêu thoát mà giọng nói cũng êm nhẹ quyến rũ vô cùng.

- Thế à?

Thúc Gia Ngọc cũng cười nụ cười rất tươi rất đẹp với hai núm đồng tiền duyên dáng, cặp mắt nàng trong vắt như nước hồ thu liếc nhìn Y Mộng Lăng nói tiếp :

- Chẳng lẽ để công tử đứng ngay đơ như một khúc cây mà bản cô nương nói chuyện một mình thì chán quá!

Giọng nói của nàng sao mà trong trẻo quyến rũ đến thế, khiến Ma Diện công tử Y Mộng Lăng, một kẻ được giải khai huyết đạo thoát con nguy hiểm cũng bất giác nao nao bồn loạn tâm tẩn!....

Khi đó giọng nói êm êm như điệu nhạc vẫn nổi lên :

- Bây giờ công tử hãy trả lời tôi mấy câu hỏi nhé?

- Xin mời cô nương đặt câu hỏi.

- Tại sao công tử lại giả dạng làm hai người và mang hai cái tên?....

Vừa hỏi, cặp nhãn quang của nàng vừa nhìn chăm chăm vào nét mặt của Y Mộng Lăng như để tìm tòi phát hiện điều gì trên gương mặt tươi cười thần bí của đối phương.

Ngưng một chút nàng lại hỏi :

- Có phải để tiện việc trả thù hay không?

- Ha ha ha ha!....

Nàng không dè chỉ được đối phương hỏi đáp bằng một chuỗi cười dài và một câu hỏi ngược lại :

- Tại hạ hoàn toàn chẳng hiểu ý của cô nương ra sao?

Làn môi Thúc Gia Ngọc hơi mấp máy, trên nét mặt như thoáng hiện vẻ thất vọng và thình lình nàng cất tiếng lạnh lùng :

- Y Mộng Lăng! Biết điều nhà ngươi hãy trả lời bản cô nương cho đàng hoàng!

Nét mặt nàng biến đổi, giọng nói nàng cũng trở nên vô cùng sắc lạnh như xoáy vào lỗ tai người nghe.

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng cũng không kém, chàng ngửa cổ vùng cất tiếng cười dài :

- Ha ha ha!.... Nói những chuyện chẳng có ý nghĩa gì thật vô ích quá! Tại hạ xin kiêu từ cô nương!

Dứt tiếng chàng ta khẽ nhúng vai một cái rồi thần nhiên quay mình cất bước ra cửa.

- Khoan!

Một bóng người thấp thoáng chận ngang trước mặt Y Mộng Lăng, hiển nhiên là Thúc Gia Ngọc.

Thân pháp nàng mau lẹ đến nỗi Y Mộng Lăng cũng phải giật mình sợ hãi thẳm. Tuy nhiên nét mặt tươi cười thần bí của chàng vẫn không chút thay đổi mà còn tỏ ra hết sức thần nhiên, nhúng vai hỏi :

- Cô nương có chắc cản được tại hạ không?

Cặp nhon quang lấp lánh của Thúc Gia Ngọc nhìn thẳng vào khuôn mặt thần bí của đối phương, rồi thỉnh thoảng vung cánh tay ngà ngọc một vòng, từ năm ngón tay búp măng thon nhỏ tia ra năm luồng bạch khí xẹt vào giữa mặt địch thủ với năm góc độ kỳ tuyệt đặc dị, khiến một người có tuyệt học siêu tuyệt như Y Mộng Lăng cũng bị dồn ép thối lui hai bước dài và trên gương mặt chàng hiện vẻ kinh dị.

- Trời! Thiên Quỷ Thất Trảo!

Thiên Quỷ Thất Trảo là một môn tuyệt học của Thiên Quỷ giáo vậy thì Thúc Gia Ngọc là người của Thiên Quỷ giáo không còn nghi ngờ gì nữa! Một tà giáo quái dị kinh người có giáo đồ là một thiếu nữ đẹp tựa thiên tiên thật chuyện lạ ngoài sức tưởng tượng, trách nào mà nàng chẳng sử dụng hai ả thị nữ cũng quái dị như Thanh Thanh và Tiểu Tiểu.

Một ả mang cái tên thanh nhã với giọng nói dịu dàng thì lại có thân hình mập ú đồ sộ, gương mặt xấu xa kinh tởm, còn một ả duyên dáng thên gọi thanh tao thì giọng nói lại ồ ề như tiếng lệnh võ!

- Phải! Một thế Uy Lâm Thiên Hạ trong bộ Thiên Quỷ Thất Trảo, kể ra nhà ngươi cũng có chút kiến thức đấy. Bây giờ liệu nhà ngươi có thể thoát đi không?

Y Mộng Lăng thần nhiên không đáp, chỉ khẽ nhúng vai một cái với thái độ vô cùng sái thoát rồi thỉnh thoảng chàng ta tung ra một cánh tay khua trước mặt Thúc Gia Ngọc! Lối xuất thủ của chàng ta cũng mau lẹ đột ngột như lối xuất thủ của Thúc Gia Ngọc vừa rồi và còn có phần xảo diệu hơn nữa.

Một thế Tinh Nguyệt Phủ Trảm trong pho Không Không Minh Ly Thập Bát Thủ tuyệt học của Nam Hải Không Minh đảo.

Lập tức Thúc Gia Ngọc bị dồn lui ba bước dài, vẻ tươi cười như hoa trên khuôn mặt nàng vụt tan biến.

Trong khi đó thì một giọng nói vô cùng đặc ý từ miệng đối phương thốt ra :

- Liệu bây giờ cô nương có còn cản được tại hạ không? Thôi xin chào nhé! Cô nương đẹp lắm, thế nào tại hạ cũng lại tìm đến với cô nương một ngày rất gần đây!....

Giọng điệu của chàng đầy vẻ tự tin.

- Khách khách khách!....

Thúc Gia Ngọc chợt ngửa cổ thốt tiếng cười ròn rã và sau chuỗi cười là một câu hỏi :

- Thật là khinh cuồng mà còn tức cười nữa có phải không công tử?

Giọng nói thật ngọt ngào êm dịu nhưng hình như có pha lẫn ẩn chứa một trở lực rất mãnh liệt khiến Y Mộng Lăng mới quay đi được hai bước đã phải đột nhiên ngừng lại.

Một con người đầy tự phụ kiêu ngạo như chàng ta mà nghe câu nói đó cũng thấy thiếu phần thư thái. Tuy nhiên nét tươi cười trên gương mặt chàng không hề biến đổi. Chàng nhúng vai nói tiếp :

- Ô! Đã thế tại hạ không muốn đi nữa!

- Bỏ cô nương đâu có ngăn cản, nhưng nhà ngươi cứ thử bỏ đi xem có được không và cũng để cho nhà ngươi được tâm phục khẩu phục.

Một kẻ đã tự tin mà lại gặp kẻ khác tự tin hơn thật kỳ phùng địch thủ!

Ngưng một chút, Thúc Gia Ngọc ngược cặp mắt trong sáng nhìn Y Mộng Lăng nói tiếp :

- Nhà ngươi đã nhận biết tuyệt học của Thiên Quỷ giáo thì chắc nhà ngươi cũng đã có nghe đến danh hiệu “Thiên Ty Độc Cổ” chứ?

- Thiên Ty Độc Cô?

- Phải! Vừa rồi bốn cô nương đã dùng Thiên Quỷ Thần Định thôi loại độc cổ ấy vào lỗ tai nhà ngươi rồi.

Nét tươi cười thân bí trên khuôn mặt Y Mộng Lăng như bị một lớp băng tuyết đột nhiên bao phủ làm ngưng đọng lại.

Trong khi đó Thúc Gia Ngọc lại nở nụ cười rất tươi đẹp và tiếp theo với giọng vô cùng quyến rũ :

- Có thể nói sinh mạng của Ma Diện công tử Y Mộng Lăng đã hoàn toàn nằm trong tay Thúc Gia Ngọc này rồi!

Nét mặt Y Mộng Lăng vẫn đượm vẻ thần bí pha lẫn chút đau khổ, đứng thờ người lặng thinh, thực ra lúc này chàng ta cũng chẳng biết nói gì nữa. Vì đây là lần thứ nhất chàng ta gặp thất bại mà không ngờ lại thất bại một cách thảm hại đến thế.

Thúc Gia Ngọc lại nói tiếp :

- Bồn cô nương đã nói không bao giờ để cho nhà người làm mưa làm gió nữa có phải không?

Dứt lời, nàng liền kê ống Thiên Quý Thần Địch lên làn môi mọng đỏ.

Mấy tiếng véo von cao vút nổi lên.

Âm thanh tuy chỉ đơn điệu, chuyển qua chuyển lại nhưng vút nhọn như xoáy vào màng tai chẳng khác tiếng quỷ khóc thần gào khiến người nghe phải rùng mình rợn gáy! Sau mấy tiếng địch, sắc mặt Ma Diện công tử bỗng biến đổi hẳn.

Hơi thở hỗn hển, đứt quãng, cặp mắt trở lên như muốn lọt ra khỏi tròng, từng giọt mồ hôi như hạt đậu rơi xuống lỗ chũm, lẫn gân xanh trên trán nổi hằn lên.

Tiếng địch sắc nhọn đã làm cho đầu óc chàng ta nhưc nhối khôn tả.

Nhức đầu, một bệnh chưa bao giờ có đối với một người như Y Mộng Lăng, thế mà bây giờ chàng ta đã bị một cơn đau nhức đầu như hết còn chịu đựng. Xem vậy đủ rõ Thiên Ty Độc Cô quả là một loại độc vật có sức mạnh kỳ dị hãi người.

- Y Mộng Lăng! Có phải Cừu Tinh cũng là nhà người không?

Thúc Gia Ngọc ngưng thổi địch cho đối phương có cơ hội lấy lại hơi thở rồi đưa ra câu hỏi vừa rồi. Đây chỉ là một sự phán đoán theo tài trí của nàng được biết nhưng chưa có kết luận chắc chắn nên nàng đặt câu hỏi để chứng minh thêm.

Y Mộng Lăng khẽ lắc đầu mỉm cười được vẻ chua chát :

- Vậy tức là không có người mang tên Cừ Tinh phải không?

- Tại hạ tưởng rằng cô nương đã biết rõ Cừu Tinh tức là sư đệ của tại hạ, một gã phản đồ của Nam Hải Không Minh đảo chứ!

Lời hỏi của Thúc Gia Ngọc đã lợi hại mà lời trả lời của Y Mộng Lăng cũng thật khôn khéo lanh lợi.

- Vậy thì Tiểu Vân Tước Nhi là ai?

- Là một gã tiểu đồng của tị hạ nhưng y đã bỏ tị hạ đi chỗ khác vì bất mãn về hành động đánh bạc của tị hạ lúc ở thành Bắc Kinh!....

Hà! Tiểu Vân Tước Nhi y là đứa bé rất tốt! Trong lúc nói chàng ta đã đưa tay lên sờ hai bên má như để nhớ lại cảnh tượng đêm nọ, trong lúc phẫn nộ, Tiểu Vân Tước Nhi đã đánh chàng hai cái tát tai rồi vùng vằng bỏ đi. Trong ánh mắt chàng thoáng hiện hoang mang kỳ dị! Phải chăng một sự nhớ nhung đang dày vò tâm khảm?

Cặp mắt Thúc Gia Ngọc cũng rục lên ánh kỳ dị hỏi tiếp :

- Hấn đâu phải chỉ là gã thư đồng của nhà người mà thôi?....

- Đúng! Không sai tý nào!

Y Mộng Lăng chẳng những không chối cãi mà còn坦然 nhiên nhường mà nói tiếp :

- Hấn còn có thể nói là bạn rất thân, rất tốt của tai ha vì hấn đã tận tình giúp đỡ tai ha nhiều lần.

- Đúng! Hán là bạn tốt của ngươi, tốt đến độ dám giả danh là Cừu Tinh để giúp ngươi thi hành thủ đoạn tàn độc và thoát khỏi có phải không?

Quả là một lối hỏi thẳng băng khiến đôi phương phải chần hình e ngại.

Nét tươi cười trên khuôn mặt Y Mộng Lăng chợt ngưng đọng lại.

- Sao! có đúng thế không?

- Ha ha ha!???

Một chuỗi cười dòn dả bỗng nổi lên, kể đó là một âm điệu thật nhẹ nhàng êm ái đánh tan niềm tin của Thúc Gia Ngọc :

- Thật tại hạ cũng không hiểu cô nương đã căn cứ vào đâu mà có ý nghĩ như thế? Tuyệt! Tuyệt diệu!

- Hắc! - Một tiếng cười nhạt lạnh lẽo rung người, gương mặt xinh đẹp của Thúc Gia Ngọc như phủ lên một làn sương lạnh :

- Y Mộng Lăng, nhà ngươi nói thật đấy chứ?

- Tại hạ nói thật hoàn toàn!

Giọng điệu của nàng vô cùng tự tin. Giọng điệu của chàng cũng vô cùng khẳng định.

Chàng và nàng, Y Mộng Lăng với Thúc Gia Ngọc, tất cả những gì biểu hiện ra bên ngoài như cử chỉ, hành động, phong độ, dung mạo đều hình thành một đối tượng so sánh rất rõ rệt.

Lúc này Ma Diện công tử Y Mộng Lăng đã trúng Thiên Ty Độc Cổ, hăm thân trong vòng nguy khốn có thể mất mạng lúc nào không hay.

Nhưng chàng đã từng nói :

“Biết mình biết người mới là cuộc cạnh tranh công bằng”.

Hiện tại chàng đang phải nỗ lực mà còn hết sức tự tin nữa. Chàng đã nắm vững yếu tố tất thắng. Từ lúc chàng xuất đạo giang hồ đến nay, đã có nhiều cô gái từng bị mê say mất hẳn ý chí phấn đấu dưới gương mặt xinh đẹp tươi cười đầy ma lực vô hình cùng giọng nói êm nhẹ quyến rũ của chàng.... Như Bạch Tường Vi, Chu Tiểu Phân!....

Bây giờ đến Thúc Gia Ngọc cũng là một cô gái. Tuy nhiên nàng có điểm khác biệt mà cũng vì điểm khác biệt ấy nên chàng mới phải cố tìm hiểu và dùng phương pháp bất đồng khác để chinh phục.

Cũng có thể chàng không dùng đến nét mặt tươi cười thân bí hoặc âm điệu nhẹ nhàng êm tai mà dùng những lời lẽ mê hoặc....

Thúc Gia Ngọc lại lặng lẽ đặt ông Thiên Quý Thần Dịch lên môi.

Âm thanh đơn điệu cao vút sắc nhọn lại phù động trong không khí.

Sắc lạnh Y Mộng Lăng lại thay đổi, trong nét tươi cười kỳ dị được thêm vẻ đau khổ. Chàng đột nhiên nghĩ thầm, tự nhủ :

“Nếu phen này không thắng thì có thể cái tên Ma Diện công tử Y Mộng Lăng sẽ biến mất trên cõi thế gian này.”

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Hương khuê nổi sóng

Những âm thanh đơn điệu chói lọi vẫn buông ra đều đều.

Ma Diện công tử hai tay ôm đầu nghiêng răng ken két! Cuối cùng như không thể chịu đựng chàng ta đã lăn nhào xuống đất cất tiếng kêu la thống thiết!....

Với cá tính của Y Mộng Lăng, hầu như khó có một sức mạnh gì khiến chàng ta phải tỏ ra bị thảm đến thế, vậy mà tiếng địch sắc nhọn của Thúc Gia Ngọc đã khiến cả bộ đầu óc của chàng ta như muốn bể tung, như có trăm ngàn con sâu kiến đục cắn, như hàng loạt kim nhọn đâm chọc....

Một sự đau đớn vô cùng khốc liệt ấy chỉ có người đã từng nếm trải mới lãnh hội được. Gương mặt xinh đẹp tươi cười thần tuấn của Y Mộng Lăng lúc này đã tắt nộ cười kỳ dị thần bí, mà hằn lên những vết máu tươi rì rì! Cái con người thần tuấn bất phàm, phong nhã bây giờ chỉ còn lại những nét thô lương thâm lệ ghê người đáng sợ....

Cặp mắt trong ướt như nước hồ thu của Thúc Gia Ngọc nhìn Y Mộng Lăng chớp chớp với vẻ đắc ý nhưng không giấu nổi pha lẫn vẻ thương xót! Thế rồi tiếng địch đang cao vút sắc nhọn chợt từ từ hạ thấp.

Thình lình....

Y Mộng Lăng chồm phất dậy giữa cỏ cát tiếng cười ha hả!.... Như man như dại đồng thời lao đầu ngay vào bức tường trước mặt.

Tất cả mọi biến chuyển đều xảy ra một cách đột ngột trong nháy mắt....

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng đã quyết định lấy cái chết để giải thoát!....

Trên gương mặt Thúc Gia Ngọc chợt hiện lên nét kinh dị biểu lộ sự rung động từ trong nội tâm, và nàng đã nhanh như một làn chớp, xuất thủ tung ra một chưởng.

“Bình” Y Mộng Lăng bị trúng chưởng, thân hình bắn dạt ra hơn trăm thước, rớt xuống chân tường.

- Hừ! Đường đường là một nam nhi mà lại chết như vậy, thật không dè!....

- Tại hạ đã nói thật mà cô nương còn dầy vò hành hạ thì thà rằng chết như thế còn tỏ ra.... Đúng vậy, thà rằng chết như thế còn tỏ ra có cốt khí!....

Trong khi nói, chàng ta đã không buồn ngừng mặt mà âm điệu cũng thoát nhẹ như chỉ để nói cho một mình mình nghe, vậy mà đã làm cho phương tâm của nàng vô cùng chấn động!....

Chàng nói chưa dứt những điều muốn nói thì thân hình đã rung lên và phun ra hai búng máu tươi! Cứu được tính mạng chàng thoát chết nhưng cũng khiến chàng trọng thương.

- Ô! Nhà ngươi bị trọng thương? - Trong âm điệu của nàng có pha lẫn vẻ thương hại.

Đây là một tâm trạng đáng lẽ không thể có mà lại xảy ra, khiến chính bản thân nàng cũng chẳng hiểu tại sao!....

Sự biến động tình cảm của con người quả không biết thế nào mà lường - Sống chết còn chẳng màng gì huống chi là thương tích! Thật là hào khí khiến đối phương phải tâm phục.

Y Mộng Lăng từ từ ngừng lên, trên gương mặt thần sắc không còn có vẻ tươi cười cố hữu mà mang một nét trầm mặc khiến người ngoài khó dò xét ước đoán được tình cảm nội tâm, chàng ta nói tiếp :

- Bất luận cô nương tin hay không tin, tại hạ cũng cần phải nói mấy câu chân tâm thoát tự đáy lòng!

- Nhà ngươi cứ nói!

- Cô nương có tin rằng chỉ nhất kiếm chung tình không?....

Chàng vừa nói vừa giương đứng dậy bước đến gần Thúc Gia Ngọc tiếp lời :

- Hiện thời tại hạ tin rồi đó!

- Nhà.... nhà ngươi nói...

Không phải do lời nói của Y Mộng Lăng mà lại do cặp nhãn quang long lanh kỳ dị của chàng ta đã làm chấn động phương tâm của nàng, khiến giọng nói nàng run run chẳng thốt thành lời...

Bốn tiếng “nhất kiếm chung tình” nàng không dám nói, nhưng với tài hoa tuyệt thế, phong độ tiêu sái, nghi dung thần sắc, khí khái bất phàm của Y Mộng Lăng quả thực đã khiến nàng động tâm ngay từ khi vừa giáp mặt chàng.

Mà cũng đúng thế thật, có cô gái nào mà đứng được trước một vị công tử đẹp trai hào hoa phong nhã như Y Mộng Lăng.

Chàng chỉ có một điều duy nhất khiến người ta bất mãn là thái độ ngoan thế bất cung của chàng trên tình trường.

Y Mộng Lăng nói tiếp :

- Tại hạ nhận thấy tại hạ đã đem lòng yêu cô nương thật sự!....

Nét mặt trầm mặc, khiến lời nói của chàng càng tỏ ra thận trọng vô cùng. Mà mỗi tiếng từ miệng chàng thốt ra hầu như đều được phát xuất tự đáy lòng, làm xao động con tim đối phương.

- Tôi yêu cô nương, tôi yêu cái sắc đẹp của cô nương, nhất là về trí tuệ tài hoa cao tuyệt của cô nương, cũng có thể là trước khi chưa gặp cô nương, tại hạ đã có cảm giác yêu cô nương rồi!

Những lời nói êm ái tán thưởng, vừa tăng bốc, lại đượm vẻ thành thật làm cảm động mê hoặc người ta biết bao nhiêu! Thế rồi với thái độ hết sức tự nhiên, chàng đưa hai tay đặt nhẹ lên đôi bờ vai nàng :

- Gia Ngọc, anh yêu em lắm!

Chàng đã trực tiếp gọi bằng tên nàng! Không đợi nàng kịp phản ứng, chàng đã lẹ làng vòng cánh tay ôm kéo nàng vào lòng.

- Ngươi.... Ngươi....

Tiếng thứ nhất đờm về tức tối, tiếng thứ hai đờm về kinh dị và phẫn nộ. Nhưng khi đó :

- Á!.... Ngươi....

Sau tiếng kêu thét thứ ba, toàn thân nàng khê rung lên mềm nhũn trong lòng Y Mộng Lăng.

Vì nàng đã bị Y Mộng Lăng bắt thần dùng một ngón tay điểm trúng huyệt Thất Tinh. Một luồng nhiệt lưu kỳ dị lưu chuyển trong cơ thể nàng, đột phá phòng tuyến lý trí của nàng, rung động tâm linh nàng và cũng chấn động từng mỗi tế bào “tình dục” trong cơ thể nàng!....

“Dục tình” nổ tung trong thân thể nàng.

Y Mộng Lăng khê nhưong cặp mày kiếm, trên gương mặt lại hiện lên nét tươi cười thần bí.

- Anh yêu em! Anh yêu em nhiều lắm! Gia Ngọc!

Thanh âm của chàng ta lại trở nên êm nhẹ như mộng như ảo....

Cặp má Thúc Gia Ngọc, hai núm đồng tiền cũng hiện lên một cách vô cùng duyên dáng kêu gọi. Hai cánh tay ngà ngọc tựa ngó sen vòng ra sau lưng chàng ghì chặt xuống....

Thình lình....

“Soạt!” Vạt áo sa mỏng của Thúc Gia Ngọc bị Y Mộng Lăng xé rách một mảnh lớn, làn da trắng như tuyết bộc lộ. Kề đó.... tung....

- Anh.... Anh chớ....

Thân hình nàng khê rung động với giọng nói run run đờm về hình hài

- Gia Ngọc! Anh rất cần em!....

Giọng nói như mộng ảo lại đè lấp một chút lý trí của nàng vừa chớm nở do sự kinh hãi....

Thế rồi từng mảnh vải cuối cùng trên mình nàng lần lượt thoát hết.

Một thân hình lồ lộ bốc lửa với hai ngọn vu phong trông thật mê hồn lạc phách....

Trong khi đó một bàn tay có ngón mang chiếc nhẫn khắc hình Tiểu Diện Phật đã vờ vập dày vò một cách chẳng chút thương tiếc!....

Những tiếng rên đầy mê hoặc quyến rũ nổi lên từng chập!....

Thân hình nàng không ngớt rung động, một luồng khí lưu kỳ dị xông xáo cuồng loạn trong cơ thể nàng như muốn chia sẻ nàng ra từng mảnh vụn.

Thật vậy, chàng cần.... mà nàng.... cũng cần!....

Tiếp theo những tiếng rên được thoát ra hoàn toàn do tính chất thèm khát “dục vọng” đầy quyến rũ! Thế rồi hai thân hình quyến chặt lấy nhau ngã xuống....

Những tiếng “Á!....” “Ú!....” “Nhè nhẹ....”

.... (Dịch giả tự kiểm duyệt 3 dòng)

Con chó trắng nhỏ nằm phục bên cạnh giường cặp mắt đỏ về phía đó, phát ra những tiếng gừ gừ kỳ dị!....

Nó đã ghen!....

Lâu lắm, lâu lắm....

Sau một thời gian không biết bao lâu, tất cả đều yên lặng, con chó nằm bên cạnh cũng thôi không phát ra tiếng kêu gừ gừ quái dị, gương mặt tươi cười thần bí mới lay động và từ từ ngừng lên.

Trong khi đó gương mặt ngà ngọc như đoá hoa phù dung, hai má còn rục đỏ mồi hôi chưa khô, nhưng phủ lên một lớp khí lưu kỳ dị....

Là bi thống, là phần nộ, là mê hoặc, là.... là các loại tâm trạng cực đoan tô thành.

Sự trạng đã xảy ra mà chính bản tâm nàng không bao giờ muốn, còn đề phòng ráo riết nữa là khác, thế nhưng sự thực vẫn là sự thực. Một sự thực vô cùng tàn khốc!

- Gia Ngọc! Em đẹp lắm!

- Có phải nhà ngươi cố ý hay không?

- Gia Ngọc! Anh không bao giờ....

“Không bao giờ....” Vậy thì tại sao chàng ta lại dùng ngón tay đè vào huyệt thất tình của nàng để khiến nàng bị “dục tình” làm mờ lý trí.

Nét mặt Thúc Gia Ngọc đột nhiên biến đổi, biến đổi một cách hãi người, ghê người! Thành linh....

- Ngươi hãy rút ngay!

Theo liền với tiếng thét lạnh lạnh, cánh tay ngà ngọc của nàng vụt tung lên, đẩy ra hai luồng kinh lực đập vào giữa ngực Y Mộng Lăng một tiếng “bịch”, đánh tan nét tươi cười thần bí trên khuôn mặt chàng ta. Chỉ thấy thân chàng như một con điều đứt gỏi bắn tung ra cửa.

“Oẹ!.... Oẹ!....” Mấy bùm máu tươi phun ra.

“Bình” “Rắc rắc rắc....” mấy cái bàn ghế bị thân hình chàng rớt xuống đè gãy. Một lúc thật lâu mới thấy chàng hơi cựa cựa....

Thúc Gia Ngọc vợ lấy mảnh áo rách che vội tấm thân ngà ngọc, đồng thời cầm lấy tấm áo dài màu bạc liệng lại chỗ Y Mộng Lăng, nghiêng rặng thét giọng lạnh lạnh :

- Rút ngay! Nhà ngươi hãy rút ngay cho khuất mắt ta, nếu để ta còn thấy mặt sẽ chết không có chỗ chôn!....

Trong âm điệu của nàng đượm vẻ mâu thuẫn và thống khổ.

Cho đến hiện tại, nàng vẫn nhận Y Mộng Lăng tức là Cừu Tình. Nhưng giữa nàng với chàng đã xảy ra....

Khó khăn lắm Y Mộng Lăng mới gượng đứng dậy được, nhưng nét mặt tái nhợt không còn chút máu, tuy nhiên nụ cười thần bí không ngừng lay động.

Chàng lao đảo mấy bước mới dừng vững thân hình, ngược mắt thất thần nhìn Thúc Gia Ngọc khẽ nói :

- Gia Ngọc!.... Gia Ngọc!.... Anh yêu em lắm! Thật đấy!..

Hai tiếng “thật đấy” e rằng chính bản thân chàng ta cũng chưa dám khẳng định. Mà hầu như đây là một thói quen của chàng ta, đến với bất cứ một người nào chàng ta cũng quen dùng hai tiếng ấy, thế mà luôn luôn đủ sức làm mê hoặc người ta....

- Ta bảo ngươi hãy đi đi! - Thúc Gia Ngọc hét lên lần thứ hai.

Hai chân Y Mộng Lăng lao đảo bước lê ra của....

Thúc Gia Ngọc cũng thần thờ cúi đầu, làn tóc mây đen óng xõa xuống phủ kín đôi bờ vai, từng giọt nước mắt từ từ trào ra, lăn xuống má.

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng đã đi, đi khỏi hương khuê của Thúc Gia Ngọc; đi khỏi tòa thúy lâu u nhã tinh xảo. Ra đi đem theo cả niềm hoan lạc của Thúc Gia Ngọc, nhưng riêng chàng ta đem theo được cái gì?

Không! Chẳng được một cái gì cả.

Một tấm thân mang trọng thương loạng choạng lê từng bước một.

Đột nhiên chàng có cảm giác cô đơn lẻ loi trống rỗng.... Tại sao? Chàng cũng chẳng rõ. Vì từ lúc lớn đến giờ chàng có gặp phải hoàn cảnh như thế này đâu.

Đột nhiên....

- Y công tử, Y công tử! Thông thả đợi tiểu nữ một chút!

Theo lên với giọng nói kêu gọi êm dịu, một thân hình đồ sộ lao đến. Ả thị tỳ béo mập xấu xí của Thúc Gia Ngọc nhưng lại có cái trên rất đẹp là Thanh Thanh. Tới nơi ả cúi vào tay Y Mộng Lăng một gói giấy nhỏ nói tiếp :

- Y công tử! Thuốc chữa thương!

Tôi đây à cũng bắt chước Y Mộng Lăng nhún vai một cái nói tiếp :

- Tiểu thơ tôi bảo công tử nên nghe lời tiểu thơ tôi, đừng đi đến Thiên Quỷ giáo!

- Thuốc!.... Đừng đến Thiên Quỷ giáo! Ha ha ha!....

Y Mộng Lăng nhắc lại mấy tiếng của ả thị tỳ Thanh Thanh rồi vùng ngửa cổ thót lên chuỗi cười dài rộn người...

Đột nhiên chàng vung tay gạt phắt gói thuốc rớt xuống đất rồi loạng choạng quay gót.

Thanh Thanh trở cặp mắt tam giác ngạc nhiên nhìn theo sau lưng chàng...

Làm sao ả có thể hiểu được....

Thật vậy, ai có thể hiểu được tâm trạng chàng ta lúc này?...

* * * * *

Hoàng hôn...

Vàng kim ô trái ánh nắng vàng nhạt chênh chếch bên sườn những giải núi xa xa....

Làn gió chiều nhẹ nhẽ thổi. Trên cao bầy chim về tổ khẽ cất tiếng kêu....

Cảnh tượng thật vô cùng yên tĩnh, hòa bình.

Nhưng....

Bên cạnh một bìa rừng, hai vệt máu tươi chạy dài đã phá tan bầu không khí yên tĩnh, hòa bình ấy! Máu!.... Chạy dài sâu vào bên trong cánh rừng một quãng, bỗng hiện ra một bóng người ngồi xếp bằng mê man dưới đám cỏ dại.

Bóng người ngồi chính là Ma Diện công tử Y Mộng Lăng. Hai mắt chàng nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, mình mặc manh áo dài màu bạc, lưng vẫn cài một thanh trường kiếm màu bạc.

Một người trong thời gian gần đây đã dùng chiếc mặt nạ Tiểu Diện Phật che kín diện mạo gây ra mấy vụ giết chóc thảm khốc thần bí, tiếng tăm vang dậy khắp giới giang hồ võ lâm.

Từ căn thúy lâu bước xuống, chàng ta đã loạng choạng lê gót, chàng không nhớ đã đi bao xa. Dọc đường chàng cũng không nhớ bao nhiêu lần huyết khí đảo lộn và phun ra từng búng máu tươi....

Máu nhòn nhọt có vị mặn mặn....

Sau một thời gian ngắn ngủi, chàng ta đã khuấy động giang hồ, thu được bao nhiêu những điều thỏa mãn, đắc ý. Mặc dầu hiện tại, chàng đang hứng chịu cảnh thê lương lạnh lẽo.

Thật vậy, chàng đã được rất nhiều....

Phương tâm của Bạch Tường Vi. Tình yêu của Chu Tiểu Phân. Tiết trinh của Thúc Gia Ngọc.... Còn nữa.... Đương nhiên là còn nữa.

Trong khi đó chàng ta chưa mất gì ngoài một quãng thời gian với chút tâm cơ.

Thế nhưng hiện giờ chàng có cảm giác như đánh mất một cái gì.

Chính chàng cũng không biết mất mát cái gì nữa, mà chỉ lơ mơ thấy rằng như đã đánh mất cái gì khá lúc mới xuất đạo giang hồ.

Vì hiện tại chàng mang nội thương trầm trọng, vết thương trầm trọng ấy chính là một đả kích nặng nề vào lòng tự tin, tự phụ, tự tôn của chàng từ trước tới nay.

Tiếp tục loạng choạng lê gót, nhưng khi tới bìa rừng nọ thì bỗng nhiên cặp mắt tối sầm, trời đất đảo lộn, máu tươi lại từ trong miệng ộc ra.

Chàng gục xuống một lát, rồi cố gượng bò lết vào bãi cỏ dại, ngồi dậy xếp bằng từ từ vận tụ chân khí.

Dần dần chân khí ngưng đọng nơi kim đỉnh thần hộ rồi vận chuyển khắp châu thân. Đây chính là môn đại pháp “Bàn Cổ Ngưng Tự” do sư phụ chàng Không Không Nhất Tẩu, một kỳ nhân mấy chục năm về trước truyền thụ.

Cũng chỉ có môn tuyệt học nội công chí cao này, với người có công phu tạo nghệ bất phàm như chàng mới có thể thi triển được phép khinh công Thiên Mã Hành Không làm cho mọi người phải tấm tắc khen ngợi.

Vàng kim ô đã chìm mất sau rặng tây sơn, màn đêm từ từ buông xuống Đột nhiên....

“Rắc rắc rắc....” mấy tiếng động kỳ dị vang lên phía bên trong cánh rừng. Tiếng chân người bước, mà không phải chỉ có một người.

Cặp chân mày Y Mộng Lăng khẽ nhướng lên. Trong bầu không khí trầm tịch hiện lên nét xao động.

Gương mặt tươi cười thần bí của Y Mộng Lăng lại lay động. Bất kể người đến đó là ai, có phải vì chàng ta hay không, chàng ta cũng cần bộc lộ để cho kẻ đó không thể ước đoán được tâm trạng lúc này.

Tiếng chân bước mỗi lúc mỗi gần và ngừng lại trước mặt chàng. Sự thực đã rõ ràng, họ đã vì chàng mà đến.

Hắc hắc hắc!....

Sau một chuỗi cười quái dị, giọng nói có vẻ quen quen :

- Y công tử, không dè chỉ có mấy hôm mà chúng ta đụng đầu nhau trong một hoàn cảnh như thế này, thật vô cùng hạnh hội!.... Vô cùng hạnh hội!....

Thật không ngờ kẻ mới đến lại là Tụ Lý Càn Khôn Liễu Ngũ, một tay vừa bị thua chàng tiếng bạc tại Chu thị Tiền trang mất một cánh tay.

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng từ từ mở mắt, quả nhiên Liễu Ngũ tiên sinh đang đứng trước mặt chàng, đằng sau hắn còn có bốn đại hán nữa.

Một cây thiết xích, hai thanh trường kiếm sáng loáng, một ngọn Cửu Tiết Liên Hoàn Chiên đang nhắm người chàng, kèm theo những cặp hung quang sáng rực rợn người.

Mỗi thù bị cụt một cánh tay, mất chỗ làm ăn trên chốn giang hồ.

Liễu Ngũ đâu thể quên được. Hắn ta cũng tự hiểu rõ công lực của mình, hiểu rõ công lực của Y Mộng Lăng, nhưng hiện nay đối phương đã mang trọng thương, hắn đâu có thể bỏ lỡ cơ hội trả mối thù chẳng đội trời chung ấy.

Y Mộng Lăng đảo mắt nhìn đối phương khắp lượt, thần nhiên hỏi :

- Bây giờ các hạ muốn gì?

- Ha! Hà! Hà!.... Sự đời có đi có lại, hôm nay đến lượt lão phu thắng tiếng bạc này....

Vừa nói hắn vừa đưa tay về bộ râu dê thừa thốt dưới cằm tỏ vẻ đắc ý vô cùng.

- Đánh cuộc!

- Phải! Lần trước chúng ta đánh với nhau bằng một cánh tay không đủ thích thú, nên hôm nay Liễu mỗ tìm gặp các hạ để đánh một tiếng nữa bằng cả sinh mạng này!

- Đánh bằng sinh mạng?

Y Mộng Lăng thần nhiên nở nụ cười thần bí nói tiếp :

- Ồ, kẻ ra như thế mới thú, nhưng...

- Mi sợ hả? Hà hà hà....

Liễu Ngũ tiên sinh trỏ giọng cười đắc ý nói tiếp :

- Y công tử hôm nay ngài có sợ cũng chẳng xong!

Y Mộng Lăng ngược mắt tia ra hai đạo lãnh quang sắc bén nhìn đối phương chậm rãi :

- Tại hạ thấy rằng một sinh mạng của Liễu Ngũ tiên sinh không đáng giá....

Ánh mắt sắc lạnh của chàng đảo nhìn đối phương một lượt nói tiếp :

- Nhưng phụ thêm tất cả bốn sinh mạng của đồng bạn các hạ kẻ cũng tạm đủ, nào đánh cuộc như thế nào, mời các hạ lên tiếng.

Hắc hắc hắc! - Liễu Ngũ tươi cười cười khan một hồi.

- Y Mộng Lăng! Khá lắm! Bây giờ Liễu mỗ chém các hạ năm kiếm trước, nếu các hạ không chết, các hạ sẽ chém lại bọn mỗ mỗi người một kiếm, như vậy rất công bình có phải không?

Y Mộng Lăng bất giác chấn động tâm thần.

Lối chơi gì mà kỳ lạ vậy? Nhưng mà trong tình trạng hiện tại thì đánh cuộc bằng lối nào cũng chẳng hơn gì. Nghĩ đoạn, chàng ta thần nhiên khề nhún vai, thái độ vô cùng sái thoát như chẳng coi sự sống chết vào đâu.

Lúc đó Liễu Ngũ tiên sinh đã từ tay một đại hán đứng cạnh đón lấy một thanh trường kiếm, thẳng cánh nhằm thân hình Y Mộng Lăng đang ngồi xếp bằng, bừa xuống! Đột nhiên....

Khà khà khà khà!....

Một chuỗi cười như sấm dậy đình tại chổi óc rung động cả bầu không khí, tiếp theo là giọng nói âm trầm :

- Khoan! Đánh cuộc như vậy không công bằng!

Liễu Ngũ tiên sinh ngừng tay hạ kiếm, đảo ánh mắt kinh dị nhìn dáo dác. Không phải riêng mình hắn mà tất cả mọi người tại tràng đều nhất loạt đưa ánh mắt về phía phát ra tiếng nói.

Từ trong lùm cây rậm, một người đứng đĩnh bước ra.

Cách ăn mặc của người đó thật quê mùa cục mịch, quần bằng vải bố xanh, hai ống ngắn cùn còn gần đầu gối, mang áo cũng bằng vải xanh cộc, tay rộng thùng thình, chân đi hài cò, đặc biệt đầu đội một cái nón lá sùm sụp che kín cả mặt, sau lưng thò ra một khúc chuối bằng sừng đen của một loại binh khí gì không rõ.

Vừa đứng đĩnh bước ra, người nọ vừa cười hề hề nói :

- Cá tính của lão hủ có một khuyết điểm duy nhất là khoái đánh cuộc, từ nhỏ tới lớn, lão đã đánh bao nhiêu lần cuộc với đủ mọi cách thức, không hề hôm nay ở đây lại gặp được tri kỷ!.... Hà hà hà....

Dứt lời người này bước đến ngồi xuống cạnh Y Mộng Lăng nói tiếp :

- Nào chúng ta ngồi xuống đây làm vài bàn chơi cho đỡ ghiền!

Nét mặt Liễu Ngũ tiên sinh biến đổi một cách hết sức khó coi, hân lạnh lùng cất tiếng hừ, gằn giọng :

- Ông bạn nên nhớ đây là một cuộc đánh đố của chúng ta bằng sinh mạng đấy!

- Ô! Lão hủ biết nhưng lão cũng đề nghị thêm một cách chơi thật thú vị, thật kích thích....

Tới đây người nọ liền gơ tay lật chiếc nón lá ngửa mặt nói tiếp :

- Các người hãy nhìn cặp mắt, kết quả thua cuộc của lão đấy!

Thì ra lão ta là một trung niên hán tử, tuổi độ ngoài bốn mươi, hai tròng mắt sâu hoắm. Một người mù! Chiếc nón lá lại đội chộp lên đầu lão ta sùm sụp che kín cả khuôn mặt.

Liễu Ngũ tiên sinh khề nhếch mép cười âm độc, rồi thỉnh lình khua kiếm bỏ thẳng xuống đầu người nọ một nhát nhanh như chớp!

Đối với một người mù mà hân im lặng hạ độc thủ một cách đột ngột như thế thật là vô cùng độc ác!

Y Mộng Lăng chỉ kịp thốt tiếng kêu kinh hãi: “Coi chừng!” thì một tiếng rú dài đã lãnh lót vút tận cao không.

Tiếp theo là một đạo hàn quang lấp lánh bay lượn.

Một tiếng rống thê thảm nổi dậy! Máu tươi tung toé như mưa!

“Bịch” thân hình Liễu Ngũ tiên sinh gục xuống, chiếc đầu lia khỏi cổ, bắn ra một quãng xa hơn một trượng.

Trên tay người mù cầm chặt cán chuối một thanh đao mỏng, lưỡi dài tám thước, mũi đao hướng thẳng lên trời.

Thanh đao dài kỳ dị, người xuất thủ cũng khoái tiện một cách kỳ dị.

Liễu Ngũ tiên sinh, một nhân vật sống lẫn lộn trong nghề cờ bạc gần trọn đời người, đã sinh nghề từ nghiệp, mất mạng trong một nháy mắt.

Thật ghê người! Thật hãi người! Người mù nọ là ai?

Chỉ thấy cổ tay trái lão ta khề hất một cái. “Coong” một tiếng kêu nhẹ ngân rền, lưỡi đao dài mỏng vụt lóe lên một vệt hàn quang lạnh người; đảo lộn một vòng rồi trong chớp mắt được thâu hồi sau lưng người mù.

Thủ pháp thần kỳ và khinh khoái khôn tả.

Ma Diện công tử tròn tròn cặp mắt nghĩ thầm :

“Đạo pháp này....”

Trong khi đó, người mù vẫn không buồn ngừng đầu, chỉ khẽ phui hai bàn tay vào nhau, cất tiếng quát hỏi :

- Còn ai muốn đánh cuộc bằng sinh mạng nữa?....

Tiếng quát của ông ta vừa dứt, bỗng nhiên hàng loạt thân cây trong phạm vi chừng một trượng ào ào rã rắc đổ xuống.

Chỗ gãy, thân cây nào cũng bằng phẳng, cao cách mặt đất khoảng bảy thước. Rõ ràng là kiệt tác của đạo hàn quang từ thanh trường đao của người mù phát xuất đao lộn một vòng vừa rồi tạo thành.... Thật hết sức thần kỳ!

Bốn đại hán do Liễu Ngũ tiên sinh dẫn theo trợ quyền lúc này đều tái mét mặt mày, kéo nhau lùi mất trước khi những thân cây chung quanh rạp đổ hết.

Gương mặt tươi cười thần bí của Y Mộng Lăng rung động một cách kỳ dị, chàng ta một thể ngẩn được thốt tiếng kêu :

- Phi Long Tự Đạo!....

Phi Long Tự Đạo! - Đúng vậy. Hơn ba mươi năm trước đây, một thiếu niên mới tuổi với thanh nhuyển đao dài hơn tám thước, thiên dụng đao pháp Phi Long tự đã gây chấn động võ lâm, tạo nên nhân hiệu “Phi Long Thần Đạo!” Nhưng thời gian không đầy nửa năm, thanh nhuyển đao dài kỳ dị với đao pháp Phi Long Tự đã đột nhiên biến mất trên giang hồ.

Không ai biết đóa võ lâm kỳ ba mới hiện ấy đi đâu, thất tung vì lẽ gì?

Hiện tại, sau ba mươi năm, võ lâm giang hồ hình như đã dần dần quên lãng danh hiệu Phi Long Thần Đạo.

Cho đến hôm nay Ma Diện công tử Y Mộng Lăng thật không ngờ rằng con người vang danh võ lâm thuở đó lại xuất hiện đúng lúc cứu chàng thoát chết. Chàng lật ôm quyền hướng về phía người mù :

- Có phải tiền bối là Phi Long Thần Đạo Hồ Công Cửu tiền bối đã oai chấn giang hồ một thời trước đây không?

“Hà hà hà!” - Phi Long Thần Đạo Hồ Công Cửu đột nhiên ngửa cổ cười sảng sặc :

- Thật không ngờ cái tên Phi Long Thần Đạo đã bị người đời bỏ quên từ lâu, ngày nay lại được tiểu tử nhắc đến!....

Giọng nói của ông ta đầy vẻ cảm thán thâm lương! Chứng tỏ con người đã một thời lừng lẫy xưa kia phải có một tâm sự u uẩn gì.

Chỉ nghe ông ta khẽ buông tiếng thờ dài :

- Chú em chắc là người mà gần đây thường đồn đại là Ma Diện công tử Y Mộng Lăng phải không?

Y Mộng Lăng nhướng mày nghĩ thầm :

“À! Thì ra ông ta đã biết rõ về mình.”

Thực ra thì không ai ngờ, mặc dầu Phi Long Thần Đạo đã đột nhiên thất tung trong giới giang hồ hơn ba mươi năm, nhưng bước chân ông ta không ngừng đi lại khắp chốn giang hồ, ông ta vẫn luôn luôn lưu ý đến mọi sự việc giang hồ xảy ra. Chỉ có điều ông ta đã khéo léo nguy trang, ăn mặc quê mùa cục mịch, lại luôn luôn đội chiếc nón lá sùm sụp che kín diện mạo nên không ai nhận ra mà thôi. Huống chi cũng đã ba mươi năm nay ông ta chưa hề lộ diện xuất thủ lần nào. Cũng do lẽ đó mà Ma Diện công tử Y Mộng Lăng nổi danh ầm ĩ trong mấy ngày đây, đương nhiên ông ta đã biết rõ.

Y Mộng Lăng lên tiếng đáp :

- Tại hạ chính là Y Mộng Lăng đây.

- Có phải chú em bị trọng thương không?

Ma Diện công tử bất giác giật mình, chàng hết sức ngạc nhiên vì một con người mù lòa như ông ta mà lại có thể nhận ra chàng chàng bị nội thương, thật hết sức kỳ quái. Thực ra nếu Phi Long Thần Đạo không biết rõ chàng bị trọng thương thì hà tất ông ta phải hiện thân cứu viện.

- Thừa phải, cảm tạ tiền bối cứu mệnh, chỉ tiếc là....

- Tiếc là làm sao?

Y Mộng Lăng đột nhiên ngừng lời không nói tiếp, nhưng bị Phi Long Thần Đạo hỏi dồn, chàng đành phải nhún vai đáp :

- Tiếc là vẫn bối chẳng còn sống được bao lâu nữa!

- Tức là vì bệnh nội thương ấy phải không?

- Không!

- Vậy thì vì gì?

Y Mộng Lăng do dự giây lát mới nói :

- Tiền bối có biết loại “Kim Ty Độc Cô” không?

- Kim Ty Độc Cô?

Trong giọng nói của Hồ Công Cửu pha lẫn vẻ kinh ngạc và đột nhiên ông ta ngừng mặt, chiếu hai lỗ mắt sâu hoắm nhìn về hướng Y Mộng Lăng. Từ hai lỗ mắt ấy, tuy không có nhồn quang quắc sáng ghê người, nhưng hình như có một áp lực hết sức nặng nề dồn ép, khiến chàng có cảm giác muốn nghẹt thở.

- Có phải chú em trúng loại Kim Ty Độc Cô không?

- Phải!

Phi Long Thần Dao đột nhiên ngửa cổ cười khà khà một hồi thật lâu lắm lắm :

- Thật diệu quá! Diệu quá!.... Diệu quá!

Trên khuôn mặt tươi cười thần bí của Ma Diện công tử hiện lên nét mê hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Uất Kim Hương Điều

Y Mộng Lăng thốt tiếng ngạc nhiên :

- Theo tại hạ được biết thì chất độc Kim Ty Độc Cô chỉ có người sử dụng mới giải được, vậy thì có gì mà diệu, mà tại hạ thì...

- Mà chú em thì không muốn cầu khẩn người đã sử dụng, có phải không?

Không đợi Y Mộng Lăng trả lời, Hề Công Cửu lại nói tiếp :

- Theo lão biết, loại Kim Ty Độc Cô tuy có độc hại nhưng phải nửa năm mới phát tác nguy hại đến tính mạng, trừ phi người thi độc muốn sớm lấy tính mạng của chú em....

Y Mộng Lăng khẽ buông tiếng thở dài :

- Thời gian nửa năm cũng quá đủ rồi!

Hề Công Cửu gật gù :

- Ủ! Kê ra nửa năm cũng quá đủ thật.

Y Mộng Lăng bất giác ngạc nhiên, nghĩ thầm :

“Quái lạ! Chẳng lẽ ông biết hết dự định của mình ư?”.

Chàng ngược nhìn ông già quê mùa đang ngồi trước mặt, nhắc lại ý mình :

- Văn bối muốn nói là thời gian nửa năm đủ để cho văn bối đến Thiên Quỷ giáo một lần và giải quyết nốt mấy việc tư chưa làm xong.

Hề Công Cửu cất tiếng cười hề hề nói :

- Ý của lão muốn nói là sau khi chú em làm xong việc tư của mình, giúp lão đến Cùng Lai sơn một lần, thời gian nửa năm cũng quá đủ thực hiện ý định.
- Cùng Lai sơn!
- Cùng Lai sơn Đặng thế gia đã nổi danh giang hồ hàng trăm năm nay, chắc chú em biết chứ?
- Vãn bối có biết! Phàm một kẻ nào đã lê gót giang hồ thì ít nhiều cũng phải nghe đến danh tiếng Đặng thị Thế gia tại Cùng Lai sơn.

Đặng thị Thế gia đã nổi bật trên chốn giang hồ khoảng hơn một trăm năm nay, kể từ khi Thiên Lý Phi Lãng Đặng Úc Thanh với dải lụa màu dài hơn trượng, sấm đặng giang hồ, tạo nên danh vang tới cao và lập nên cơ nghiệp bền vững truyền qua bốn đời đến ngày nay.

Danh tiếng của Đặng Úc Thanh hàng trăm năm nay tuy không suy giảm, nhưng từ đời thứ ba và thứ tư, đời nào cũng chỉ có một người đơn truyền.

Hiện nay người nối đời Đặng thế gia đời thứ tư là một thanh niên mới ngoài hai mươi tuổi tên Tiểu Bạch Long Đặng Giao Phi đã được liệt vào hàng nhân vật xuất hậu khởi, đệ nhất lưu cao thủ đương thời.

Phi Long Thần Dao Hề Công Cửu đối với Cùng Lai Đặng thế gia có liên hệ gì?

Sau khi đáp lời, Y Mộng Lãng không thấy Hề Công Cửu phản ứng, chàng bèn nói tiếp :

- Chỉ cần vãn bối giải quyết xong chuyện riêng tư, thế nào vãn bối cũng giúp tiền bối một phen. Vậy có chuyện gì xin tiền bối cứ dạy bảo?

Phi Long Thần Dao Hề Công Cửu khẽ gật đầu :

- Chú em có biết rằng chính hai đời Đặng thế gia hiện nay cũng đang bị chất Kim Ty Độc Cổ uy hiếp sinh mạng hay không?

Y Mộng Lãng hết sức kinh dị :

- Thật vậy hả?

Hề Công Cửu buông tiếng thở dài :

- Thật ra công việc cứu người này tự lão phu có thể đi được, nhưng lão phu lại không muốn để cho họ thấy cái thân hình tàn tạ của lão phu hiện nay, trong khi đó lão phu cũng lại hết sức không muốn thay đổi cái cách ăn mặc và lối sống của lão đã sống trong thời gian hơn ba mươi năm rồi.

Quả là tâm trạng của một kẻ anh hùng lạc phách đầy bi thương cảm thán.

Y Mộng Lãng khi nghe đến hai tiếng “cứu người” thì bất giác cặp mắt chàng tia ra hai luồng nhồn quang kỳ dị, nghĩ thầm :

“Chẳng lẽ Phi Long Thần Dao có thuốc giải Kim Ty Độc Cổ?”....

Trong lúc đó Hề Công Cửu vẫn đều đều :

- Không ngờ hôm nay lão lại gặp được chú em, giúp lão giải quyết vấn đề!....

Y Mộng Lãng vẫn lặng thinh, trong bụng hết sức kỳ quái, không hiểu giữa Phi Long Thần Dao với Đặng thị Thế gia có liên hệ gì?

Trầm ngâm một lát, Hề Công Cửu lại nói :

- Chắc chú em rất thắc mắc không hiểu giữa lão phu với Đặng thị có liên hệ như thế nào phải không?

Y Mộng Lãng thành thật đáp :

- Phải!....

Chàng ngược nhìn Hề Công Cửu một lát, nói tiếp :

- Vãn bối nghĩ rằng tiền bối với Cùng Lai Đặng thị tất phải có một chuyện liên quan bất bình phẩm. Nếu như tiền bối thấy có thể tiết lộ được thì vãn bối nghe qua ít nhiều....

Nghe chàng nói, Phi Long Thần Dao bề ngoài tuy không có phản ứng gì rõ rệt, nhưng chàng đã nhìn rõ khuôn mặt che kín dưới lần nón lá phủ sùm sụp, đã hằn lên nét kích động mãnh liệt. Rồi đột nhiên ông ta buông tiếng thở dài, khẽ gật đầu, giọng bùi ngùi đầy cảm khái :

- Lão phu đã nói, khuyết điểm duy nhất trong đời lão phu là khoái đánh cuộc, có phải không?

- Phải! Chính lão tiền bối đã nói cặp mắt bị mất trông là do hậu quả của một sự thua cuộc! Thật ra thì không phải thua cuộc mất cặp mắt, mà thua mất cả quả tim.

- Thua mất con tim?!....

Hề Công Cửu giọng bùi ngùi cảm thán :

- Cái gì mà chẳng đem chơi cuộc được. Cũng như chú em vừa rồi đã đem cả mạng sống mình ra chơi cuộc thì cũng thế!....

Hai lỗ mắt sâu hoắm của Hề Công Cửu hướng về phía Y Mộng Lăng mới khẽ nhếch, nở nụ cười kỳ dị, nói tiếp :

- Nhưng mà, chú em nên nhớ, sau này có chơi cuộc bằng gì thì chơi, chớ tuyệt đối không nên đem “tình yêu” ra mà đánh cuộc, nhất là tình yêu chân thật!

- Đánh cuộc bằng “tình yêu”?

Khuôn mặt thần bí của Y Mộng Lăng hết sức kích động vì một từ ngữ tân kỳ mới lạ “đánh cuộc bằng tình yêu”!

- Phải! Cuộc đời của lão tàn tạ như ngày nay là kết quả trận đánh cuộc bằng tình yêu đấy! Dứt lời, ông ta vô cùng thương cảm từ từ gục mặt.

Thật vậy, từ cổ đã có biết bao nhiêu anh hùng nhân vật bị lôi cuốn ngập lặn trong biển tình gây nên bao nhiêu cảnh bi thương thảm não.... Câu “anh hùng sợ nhất bện chiến thân” cần phải đổi lại thành “anh hùng sợ nhất sa tình lụy” mới là đúng, bện chỉ hủy hoại mất phần thể xác của con người, chớ tình thì làm hao tổn cả thể xác lẫn tâm chí của con người! Xem vậy đủ rõ Phi Long Thần Dao Hề Công Cửu tất phải có một chuyện cũ về tình đầy thống khổ chẳng thể khuây quên!

- Chú em có nghe danh vị kỳ nữ Phiêu Phiêu Tiên Tử Nguyễn Quỳnh Ty không?

Y Mộng Lăng tròn xoe cặp mắt :

- Phiêu Phiêu Tiên Tử? Có phải vị nữ chủ nhân của Củng Lai Đặng gia bảo không?

- Phải! Vợ của Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao!

Dứt lời, ông ta lại gục mặt xuống thật thấp, khiến Y Mộng Lăng không thể nào nhận được nét biến chuyển trên gương mặt ông ta.

Trầm ngâm một lát ông ta mới tiếp lời :

- Năm trước lão đã thua cuộc bởi tay Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao đấy!

Thật vậy, bề ngoài ông ta đã thua cặp mắt, nhưng thực tế bên trong, ông ta đã thua mất tình yêu, thua mất lẽ sống ở đời.

Ba mươi năm trước, Phi Long Thần Dao Hề Công Cửu mười sáu tuổi. Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao cũng chỉ mới hai mươi tuổi. Cả hai đều đang tuổi khí huyết phương xung.

Hề Công Cửu xuất hiện giang hồ chưa đầy nửa năm danh hiệu Phi Long Thần Dao đã nổi dậy như cồn, có cơ lấn lướt cả Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao. Đương nhiên Đặng Giao không bao giờ chịu thua.

Thế rồi hai người tìm gặp nhau, một người sử dụng thanh trường đao kỳ dị, một người sử dụng hai giải lụa màu rực rỡ, cùng thi triển tuyệt học, tỷ thí võ nghệ.

Ngoại trừ việc tỷ võ, hai người cùng ăn một chỗ, ở một nơi, trò chuyện ý hợp tâm đầu, thân thiết như tình ruột thịt. Suốt trong thời gian mười ngày giao đấu võ công, hai người không phận thắng phụ, nhưng trên phương diện tình cảm, hai người đã trở thành đôi bạn thân thiết.

Sau đó, trong một cơ hội ngẫu nhiên, hai người lại đồng thời quen biết Phiêu Phiêu Tiên Tử Nguyễn Quỳnh Ty. Nàng là một giai nhân tuyệt sắc, nàng đẹp không bút nào tả xiết, khiến Phi Long Thần Dao và Mãn Thiên Phi Hoa đều ngơ ngẩn cả tâm thần.

Đêm đó, cả hai đều trần trọc, không ai chợp mắt, sau cùng cả hai đều ngồi dậy bộc lộ tiếng nói của lòng mình, và trong đêm khuya vắng, tiếng cười như điên dại của hai người vang vọng trong không khí mãi mãi không tan, rồi một cuộc đánh đố bằng “ái tình” được diễn ra. Ai chinh phục được người đẹp thì kẻ bại tự móc hai mắt lui khỏi giang hồ.

Ngay lúc bấy giờ chẳng qua chỉ là một câu nói đùa không hơn không kém, nhưng sau này đã quyết định mạng vận của Phi Long Thần Dao Hề Công Cửu.

Ba tháng sau một tấm đại hồng hỷ thiếp gửi đến tay Hề Công Cửu, ông ta đã thất bại thua cuộc.

Ngày đại hỷ, Phi Long Thần Dao Hề Công Cửu ăn mặc chỉnh tề, cầm tấm hỷ thiếp đến Đặng gia bảo.

Đặng Giao cũng không bao giờ ngờ rằng Hề Công Cửu, người bạn thân thiết của mình lại tự móc mắt để giữ lời hứa thua cuộc như thế, ông ta đã ngăn người đứng trợ ra như một khúc gỗ không biết nói gì.

Hai tròng con mắt đầm máu đỏ lôm được đưa tận tay tân lang cùng tấm hỷ thiếp với lời chúc tụng :

- Giao đại ca, đây là đồ mừng của tiểu đệ, xin đại ca thu nhận, cùng chúc đại ca cùng chị Quỳnh Ty trăm năm hạnh phúc! Dứt lời Phi Long Thần Dao quay mình phóng đi, và từ đây biến dạng giang hồ không thấy lộ diện.

Mãn Thiên Phi Hoa thương tâm vô cùng, ông ta đã được hai chữ “tình yêu” trân quý nhưng đã mất đi hai chữ “tình bạn” cũng trân quý không kém.

Riêng Hề Công Cửu, ông ta có thể quên được hai mối tình : tình yêu và tình bạn thân thiết ấy không?

Không! Không thể được! Hà hà hà!

Đột nhiên ông ta ngửa cổ cất tiếng cười dài đượm vẻ bi thương, ngậm ngùi :

- Thôi chuyện đã qua để cho qua luôn, còn nhắc tới làm chi cho thêm đau khổ.

Ông ta từ từ ngừng mặt lên, trên miện nở nụ cười thê lương bi thảm.

Nội tâm Y Mộng Lăng hình như cũng bị cảm nhiễm bởi sắc thái bi sầu đó mà nét tươi cười thần bí trên gương mặt chàng ta cũng ngưng đọng, mà bất giác thốt tiếng thở dài vô cùng cảm khái.

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng thở dài quả là một chuyện hiếm thấy.

Phi Long Thần Dao Hề Công Cửu đột nhiên đổi giọng :

- Chú em có biết bảo vật Uất Kim Hương Điều không?

Y Mộng Lăng tỏ vẻ kinh dị vì cái tên lạ lùng.

- Uất Kim Hương Điều! vẫn bối không hề nghe cái tên quái dị ấy bao giờ! có phải là một giống chim gì không?

- Phải là một giống chim, nhưng không phải một con bằng xương thịt sinh thành, mà do vô số hương kỳ dị tập tụ thành, trông chẳng khác một con chim bạch ngọc.

- Hương khí vô hình tập tụ thành một con chim hữu hình?

- Chuyện vô lý lắm phải không?

Hề Công Cửu tỏ vẻ vô cùng đắc ý thò tay vào bọc lấy ra một hộp nhỏ bằng bạch ngọc chỉ dài và lớn bằng ngón tay cái, chạm trổ hết sức tinh xảo, nói tiếp :

- Đây chú em nhìn xem.

Nấp chiếc hộp bạch ngọc mở ra một luồng bạch quang mờ mờ bốc lên từ từ kết tụ thành hình một con chim nhỏ trong chẳng khác con chim có xương có thịt thật sự.

Hề Công Cửu lại nói tiếp :

- Đây chính là Uất Kim Hương Điều, một kỳ trân có lâu từ trăm thế kỷ trước, người ta truyền lại rằng niên hiệu Trịnh Quán triều Đường Thế Dân cho lệnh Lý Tĩnh làm Đại Tổng quản xuất binh đánh rợ Đột Quyết. Để đề phòng dân tộc này giỏi dùng chất độc, trước khi xuất quân, nhà vua đã cho tập hợp hàng ba ngàn thuật sĩ, thu thập ba ngàn loại dị hương, phí thời gian một trăm ngày đêm, các loại dị hương ấy mới ngưng tụ thành bảo vật Uất Kim Hương Điều, trông chẳng khác một con chim thật.

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng nghe Hề Công Cửu kể chuyện, bất giác buột miệng lẩm bẩm :

- Thật không ngờ Uất Kim Hương Điều lại có một xuất xứ lịch sử huy hoàng như thế, chỉ có điều lạ là tại sao ta chẳng ngửi thấy mùi vị gì?

Phi Long Thần Dao Hề Công Cửu cất tiếng cười ha ha :

- Đây chính là điểm đặc biệt của các loại dị hương, người ta ngửi không thấy nhưng lại rất bén nhạy đối với các loại trùng thú kỳ độc....

Ngưng lại giây lát, ông ta mới nói tiếp :

- Dị hương từ miệng chim phun tỏa ra có thể giải bách độc, mà loại trùng cổ được thu vào trong cơ thể người ta cũng bị hương khí hấp dẫn bò ra.

- Thật vậy hả?

- Chúng ta cứ việc thử xem sẽ biết! Dứt lời ông ta liền cầm lấy con chim nhỏ được kết tụ bằng các loại dị hương hỏi tiếp :

- Chú em bị phóng độc cổ vào trong cơ thể bằng cách nào?

- Bị thổi vào lỗ tai!

Hề Công Cửu không nói gì nữa, chỉ từ từ kê mở con chim thần dị vào cạnh lỗ tai Y Mộng Lăng.

Đột một lát sau, Hề Công Cửu tay cầm thần điều chậm chậm đi chung quanh mình Y Mộng Lăng. Từ mỏ Uất Kim Hương Điều kéo theo từ trong lỗ tai ra một sợi tơ vàng óng ánh. Thời gian độ người nửa chén trà, sợi tơ vàng rấy nhỏ đó đã cuốn khắp mình chàng ta.

Y Mộng Lăng tập trung nhìn kỹ vào sợi tơ vàng óng ánh cuốn khắp mình, chàng bất giác rung động toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Thì ra sợi tơ vàng đó được kết hợp bằng vô số những con sâu nhỏ bằng sợi kim màu vàng móc chân vào nhau.

Một số lượng độc trùng nhiều như thế mà sống trong cơ thể một con người thì thật hãi dị cùng cực!.... Trách nào khi ông Thiên Quý thần địch trời giọng, chàng....

Giữa lúc đó Hề Công Cửu bỗng dừng chân trước mặt Y Mộng Lăng, sợi tơ vàng từ mỏ Uất Kim Hương Điều kéo ra đã hết. Ông ta lập tức thu hồi thần điều vào trong hộp đựng nắp lại, miệng nói :

- Thế là xong, tất cả số Kim Ty Độc Cô trong cơ thể chú em đã được Uất Kim Hương Điều rút ra hết rồi.

Trên nét mặt tươi cười kỳ dị của Y Mộng Lăng thoáng hiện vẻ lo ngại. Chàng ta thầm nghĩ :

“Đúng! Độc Cô đã rút ra hết nhưng loại kỳ độc này lại chẳng cuốn khắp mình, phải làm thế nào bây giờ?”....

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Liễu Liễu thần tăng

- Loại Kim Ty Độc Cô này xem ra thật đáng sợ quá phải không?

Phi Long Thần Dao Hề Công Cửu đột nhiên thốt tiếng :

- Nhưng đáng tiếc nó đã bị hút ra khỏi cơ thể của chú em, hơn nữa nó cũng bị chết theo khí chất độc hóa tan nên chẳng còn gì đáng sợ nữa.

Đứt lời ông ta buông tiếng cười ha hả rồi lệ làng tung chường đẩy ra một luồng nhu phong, lập tức sợi tơ vàng cuốn chung quanh Y Mộng Lăng bị đứt thành trăm ngàn khúc rơi là tả xuống đất.

Y Mộng Lăng hiện vẻ kích động trên khuôn mặt tươi cười thần bí, buông tiếng thở dài nhẹ nhõm :

- Cảm tạ Hề lão tiên bối, ơn đức này vân bối xin ghi lòng tạc dạ chẳng bao giờ dám quên.

- Khỏi cần, khỏi cần nhắc đến ơn với huệ gì cả, vì lão phu còn có điều kiện....

Một cảm giác đặc biệt xao động tận nội tâm Y Mộng Lăng. Rõ ràng Hề Công Cửu đã cứu chàng, đương nhiên là người ân đối với chàng, vậy mà ông ta đã đem ra hai tiếng “điều kiện” để thủ tiêu vấn đề thụ ơn. Mà chính ra Y Mộng Lăng cũng chẳng phải là loại người thích nhận ơn. Có thể lúc còn trẻ Hề Công Cửu cũng thuộc mẫu người đặc biệt như chàng bây giờ, nên ông ta mới lượng giải cái tâm trạng của chàng ngày nay.

Nét tươi cười thần bí trên khuôn mặt đẹp trai của Y Mộng Lăng lại lay động, đối với một nhân vật đã từng gây sóng gió giang hồ trước đây, chẳng những chàng cảm kích mà tự thâm tâm chàng cũng mang một ý niệm hết sức kính trọng. Chàng nghiêm cần đáp lời :

- Nếu vậy vân bối nguyện sẽ đem hết toàn lực kịp thời đến Cùng Lai sơn.

- Được! Nhưng còn một điều chú em cần nhớ kỹ là chớ bao giờ nhắc đến tên lão phu nhé!

Người muốn cứu mà lại không muốn được ai nhắc đến tên, thật là khó hiểu?....

Y Mộng Lăng đứng lặng thỉnh suy nghĩ, Hề Công Cửu bỗng chụp lấy cổ tay chàng, giọng hơi gắt :

- Không được nhắc đến tên ta, chú mày nghe rõ không?

Y Mộng Lăng giật mình :

- Dạ! Văn bối xin tuân mệnh!

Hề Công Cửu thở ra một tiếng, khẽ gạt đầu gối tay vỗ nhẹ vào vai chàng nói tiếp :

- Cách sử dụng bảo vật “Uất Kim Hương Điều” như thế nào, chú em đã rõ rồi, cứ nhớ là chất độc phóng vào cơ thể theo đường nào thì cứ theo đường đó rút ra là được.

Dứt lời ông ta đưa chiếc hộp ngọc đựng bảo vật vào tay Y Mộng Lăng.

Y Mộng Lăng như chợt nghĩ ra, khẽ nhướn mắt hỏi :

- Hề lão tiền bối! Sau khi xong việc rồi, văn bối sẽ hoàn trả lão tiền bối món bảo vật này bằng cách nào?

Hề Công Cửu vùng cát tiếng cười dài :

- Hà hà hà!.... Nhân sinh hà xứ bất tương phùng, cần gì phải ước định thời gian với địa điểm....

Ngưng một chút, ông ta nói tiếp :

- Nói cho ngay, bảo vật ấy lưu bên mình lão cũng chẳng biết dùng vào việc gì, nếu gặp thì trả, bằng không thì chú em cứ giữ lấy. Lão tin rằng chú em chẳng đến nỗi để nó bay mất đầu mà sợ.

- Hề tiền bối! Uất Kim Hương Điều là một kỳ trân tuyệt thế, văn bối đâu dám....

- Có phải chú em thấy đường đất đi đến Cùng Lai sơn xa xôi diệu vợi nên không muốn đi chứ gì?

Y Mộng Lăng mỉm cười hỏi ngược lại :

- Lão tiền bối thử nghĩ xem văn bối có phải là hạng người như thế không?

Hề Công Cửu lại cất tiếng cười ha ha :

- Thế thì được rồi!

Dứt lời ông ta thò tay vào bọc lấy một bình thuốc, đổ ra hai viên thuốc màu đỏ tươi, bốc mùi thơm phưng phức đưa cho Y Mộng Lăng, nói tiếp :

- Uống hai viên “ngọc thỏ nhỡn” này đi, nội thương của chú em sẽ mau bình phục....

- Hề tiền bối! Văn bối đâu....

Hề Công Cửu xua tay ngắt lời chàng, giọng trầm lặng :

- Khỏi phải nhiều lời, chú em nên nhớ kỹ, đây không phải ta vì chú em, mà là ta muốn cho chú em giải quyết việc của chú em mau chóng hơn, để còn giúp ta đi đến Cùng Lai sơn. Hãy uống ngay!

Giọng nói của ông ta trầm lặng, có một sức mạnh vô hình khiến người nghe khó thể cưỡng lại.

Y Mộng Lăng đành lòng phải nhún vai thản nhiên nuốt ực hai viên ngọc nhỡn đan.

Đối với con người có cá tính kỳ quái đặc biệt như Y Mộng Lăng, thật ra phải dùng phương pháp như thế mới thành công được.

Hai viên ngọc thỏ nhỡn đan vừa nuốt khỏi cổ đã trôi ngay vào bụng, làm thành một luồng nhiệt khí hùng hực bốc nóng toàn thân, khiến Y Mộng Lăng bất giác rùng mình cảm thán về sự công hiệu thần tốc của hai viên linh đan. Gương mặt tươi cười thần bí của chàng lại bắt đầu lay động, chàng ta nhìn Hề Công Cửu mỉm cười :

- Hề lão tiền bối! Bây giờ văn bối chuẩn bị đến Tổng đàn của bọn Thiên Quỷ giáo!

Thình lình....

“Hừ”! Một tiếng thét vang rền như sấm động làm cây cối chung quanh cũng nghiêng ngã ào ào, tiếp theo là thân hình Phi Long Thần Dao Hề Công Cửu bắn xẹt lên cao như một ánh điện chớp.

Lập tức hàng trăm đạo hàn quang xẹt lên xẹt xuống giăng mắc đầy trời, sáng lòa chói mắt, vệt thành hình ảnh một con rồng dương nanh múa vuốt, thanh thế thật ghê người. Đây chính là đạo pháp Phi Long tự, năm xưa Hề Công Cửu đã nhờ đó chấn động giang hồ, tạo thành nhũ hiệu Phi Long Thần Dao.

Thế rồi một tiếng rú dài vừa dứt, đạo quang cũng lập tức ẩn biến. Thân hình Hề Công Cửu từ từ hạ xuống trước mặt đứng ngang nhiên ngạo nghễ. Thanh trường đao dài hơn một thước đã được cuộn gọn lại ngang lưng. Trên gương mặt nghiêm trang của ông ta hằn lên nét khích động kịch liệt pha lẫn

về kinh dị đến mức cùng tột.

Nét tươi cười thần bí trên gương mặt của Ma Diện công tử Y Mộng Lăng cũng ngưng đọng. Ngoài về kinh dị, mắt chàng ta còn đượm vẻ nghi hoặc.

Giữa lúc đó....

Rắc rắc rắc!.... Rào rào rào! Một cây cổ thụ cao hàng ba bốn trượng bỗng dưng gãy đổ. Cùng một lượt, một bóng người nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất theo sau một tiếng niệm Phật hiệu “A Di Đà Phật” vang rền như sấm động.

Một vị lão hòa thượng bảo tướng trang nghiêm với chòm râu bạc dài phủ ngang ngực. Chân vừa chạm đất, lão hòa thượng đã vòng tay hướng về phía Hề Công Cửu :

- Hề thí chủ bấy lâu mạnh giỏi chứ? Đạo pháp Phi Long thần đạo của thí chủ càng ngày càng thần bí tuyệt thế, nếu lão tăng không nhờ lan tay sáng mắt có lẽ đã mất mạng dưới ngọn đao của thí chủ rồi!

Phi Long Thần Đạo lớn tiếng hỏi :

- Ngài có phải là Liễu Liễu thần tăng Thiếu Lâm tự đây không?

- Chính bản tăng đây!

Y Mộng Lăng đứng bên cạnh trở mặt nhìn lão hòa thượng không chớp, nét mặt tươi cười lại lay động.

Liễu Liễu thần tăng, một vị Chương môn tiền đại của Thiếu Lâm phái, từ sau khi lui vào Đường Tâm thất, chỉ có một lần xuất sơn theo sự thách đấu của Thiên Quý giáo hoàng cho đến nay, đã hơn mười năm chưa hề xuất hiện giang hồ lần nào nữa.

Thế mà hôm nay, đầu tiên, một nhân vật khét tiếng giang hồ Phi Long Thần Đạo Hề Công Cửu vừa lộ diện, tiếp theo lại đến một vị thần tăng của một môn phái đã lãnh đạo võ lâm hàng mấy trăm năm - Thiếu Lâm phái - cùng một lượt xuất hiện, sự tình quả thật có điểm kỳ dị!

Thình lình có tiếng trầm nặng của Hề Công Cửu :

- Nghe nói ngài đã chui vào Đường Tâm thất để khổ tu đạo hạnh, chẳng hay hôm nay ngài lại đột nhiên xuất hiện, có điều chi chi giáo chăng?

Liễu Liễu thần tăng nhìn Hề Công Cửu một cái không đáp, chỉ hướng sang phía Ma Diện công tử trầm giọng :

- Tiểu thí chủ đây chắc là nhân vật gần đây mới nổi danh là Công Tử Mặt Ma Y thí chủ có phải không?

Y Mộng Lăng thần nhiên đáp cộc lốc :

- Phải!

Chàng hết sức phân vân không hiểu giữa chàng với lão hòa thượng này có liên hệ gì không, nhất là chàng lại chưa hề gặp mặt đối phương lần nào.

Trong khi đó Liễu Liễu thần tăng bước tới hai bước nói tiếp :

- Nếu thế bản tăng đang cần gặp thí chủ đây!

- Tìm gặp tại hạ?....

Nét mặt Y Mộng Lăng thoáng hiện vẻ kinh ngạc, dự cảm của chàng tức nhiên đã đúng. Liễu Liễu thần tăng bỗng nhiên xuất hiện là vì chàng! Chàng khẽ nhún vai thần nhiên :

- Ô! Thật kỳ quá, chẳng hay thần tăng tìm tại hạ có điều gì dạy bảo?

- Có phải tiểu thí chủ định đến Thiên Quý giáo để tìm Tuyệt Chương Phong Hà Thúc Tĩnh Nhạc không?

- Đúng!

Liễu Liễu thần tăng chợt phóng hai đạo nhồn quang sắc lạnh sáng quắc nhìn Y Mộng Lăng trầm giọng :

- Bản tăng chẳng cần biết thí chủ có phải là Cừu Tĩnh hay không và chuyện đã qua bản tăng cũng chẳng cần để ý nữa, chỉ có điều là bây giờ bản tăng khuyên thí chủ chớ nên đến Thiên Quý giáo!

Nhồn quang sắc bén của ông ta hầu như rọi thấu tâm can Y Mộng Lăng, khiến chàng cũng bất giác rung mình e ngại. Mà đáng diệu cũng vô cùng khăng định không có ý gì khuyên can mà là ra lệnh!

- Hà hà hà!....

Không đợi Y Mộng Lăng đáp lời, Phi Long Thần Dao đã ngửa cổ cười sảng sặc một hồi đầy vẻ khinh cuồng ngạo mạng. Đầu ông ta vẫn cúi gằm xuống với chiếc nón lá sùm sụp che kín diện mạo. Dứt tiếng cười ông ta mới lớn tiếng sang sảng :

- Kề xuất gia không ở chùa dưỡng tâm tu tính lại chạy ra ngoài đời xen vào việc của người trần tục! Người ta muốn đi đâu thì đi, mặc tự do của người ta, chứ cần chi mà xen vào lộn xộn?....

Ngừng một lát ông lại ta tiếp :

- Huống cho lão hòa thượng đã từng ấy tuổi đầu, thân gần kề miệng lỗ, thật là....

Mặc dầu ngữ điệu của Hề Công Cửu khắc bạc khó nghe, nhưng Liễu Liễu thần tăng vẫn thản nhiên không chút giận dữ, chỉ khẽ cất tiếng niệm Phật hiệu “A Di Đà Phật” để bày tỏ thái độ.

Ông ta từng làm một vị Chương môn của Thiếu Lâm phái lãnh đạo võ lâm giang hồ, được mọi người kính trọng thì với công phu hàm dưỡng siêu nhân như thế tưởng cũng không lạ lắm.

Nhưng nếu y theo lời Hề Công Cửu, thì ông ta tái xuất giang hồ xen vào công việc của Ma Diện công tử Y Mộng Lăng, quả thật có điểm kỳ lạ.

Chính Ma Diện công tử cũng vô cùng nghi hoặc, không hiểu lý do gì ông ta lại ngăn cản chàng đến Thiên Quỷ giáo tìm Tuyệt Chương Phong Hà Thúc Tĩnh Nhạc?

Trong khi đó thì hai đạo nhồn quang sắc bén của Liễu Liễu thần tăng vẫn không rời Y Mộng Lăng, hình như chờ đợi câu trả lời của chàng.

Chỉ thấy chàng ta nhún vai thung thình đáp :

- Công việc của tại hạ, tại hạ cao hứng thích làm sao thì làm thế, người khác chẳng có quyền can thiệp....

Ngừng một lát chàng tiếp :

- Nhưng tại hạ chỉ cần muốn biết vì lẽ gì lão tăng lại cố ý ngăn cản tại hạ?

Nét mặt Liễu Liễu thần tăng chẳng chút cảm tình, vẫn giọng trầm trầm :

- Chẳng vì gì cả! Bản tăng chỉ khuyên thí chủ không nên làm việc ấy thế thôi!

- Nếu như tại hạ nhất định làm?....

Liễu Liễu thần tăng khẽ nhắm mắt, nét mặt trầm xuống và giọng nói cũng nặng thêm :

- Nếu thí chủ cứ khăng khăng chấp mê bất ngộ thì thí chủ sẽ hối hận vô cùng!

Dứt lời, ông ta vung tay áo quay mình bước đi.

- Khoan!

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng đột nhiên đứng dậy cất tiếng quát nhẹ.

Liễu Liễu thần tăng từ từ quay mình. Y Mộng Lăng như có mây cát tiếng :

- Sự tình xem ra có phần rắc rối, tuy nhiên tại hạ muốn nhắc lại cho lão thần tăng biết rằng tại hạ nhất quyết sẽ đến Tổng đàn Thiên Quỷ giáo một lần mới được!

Đúng vậy, sự tình không phải đơn giản như thế...

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Bách Độc Xà Yển

Tĩnh Sơn Tây.

Trên con đường cái quan dẫn vào dãy Lã Lương sơn. Một con ngựa đen cất bước đều đều như bay trên mặt đường, bỏ lại đằng sau từng lớp bụi vàng.

Ngồi trên lưng ngựa, một thiếu niên khôi ngô tuấn tú mặc áo màu bạc lấp lánh, lưng đeo một thanh trường kiếm cổ nhả cùng màu bạc. Nét mặt chàng thiếu niên luôn luôn hiện nét tươi cười thần bí.

Chàng thiếu niên ấy chính là Ma Diện công tử Y Mộng Lăng! Không đầy một tháng, chàng ta đã dong ruổi vượt qua địa phận Hà Bắc đến dãy Lã Lương sơn thuộc địa hạt tỉnh Sơn Tây.

Lã Lương sơn nơi thiết lập Tổng đàn của Thiên Quỷ giáo, giang hồ võ lâm không còn ai lạ gì nữa.

Y Mộng Lăng vượt hành trình quả thật mau lẹ gấp rút, ngoại trừ thời gian vài ba ngày chữa thương và chuẩn bị hành lý, chàng ta đã đi liên tục ngày đêm không nghỉ.

Chàng cần đi nhanh vì sau đó còn phải vượt Thiểm Tây Nhậm Xuyên đến Cùng Lai sơn để hoàn thành công việc chàng đã hứa với Phi Long Thần Dao Hề Công Cửu.

Lại nữa, chàng cũng cần gấp rút muốn biết lý do gì Liễu Liễu thần tăng đã xuất hiện, đem đến cho chàng bao nhiêu điều nghi hoặc.

Từ khi Liễu Liễu thần tăng xuất hiện, chàng có cảm giác “sự tình có phần rắc rối”.... Mà sự thật đúng là như vậy.

Với Liễu Liễu thần tăng, một nhân vật đã từng giữ địa vị lãnh đạo quần hùng giang hồ một thời gian, đã mang thanh vọng chí cao trong võ lâm, lại đã lui vào Dương Tâm thất hàng chục năm bất văn thế sự. Vậy mà hôm nay lại tái xuất giang hồ thì quả thật sự tình không phải đơn giản!....

Vì vậy Y Mộng Lăng gấp rút muốn tìm hiểu điều nghi vấn này mà chàng biết chắc là có ít nhiều liên quan tới chàng.

Hoàng hôn đã đỏ....

Y Mộng Lăng xuống ngựa trước một khách điểm nhỏ dưới chân núi Lã Lương.

Vào khách điểm, chàng trọ trong một căn phòng thanh tĩnh để nghỉ ngơi vài ngày, chuẩn bị chính thức đầu thiếp vào Tổng đàn Thiên Quỷ giáo gặp Tuyệt Chương Phong Hà Thúc Tĩnh Nhạc.

Đồng thời trong hai ngày ấy, chàng cũng cần phải dò la tìm hiểu cho rõ về tình hình của Thiên Quỷ giáo đã. Đây là một hành động thường lệ của chàng vốn như vậy.

Sau khi com nước, chàng thông thả ngã lưng xuống giường. Có thể nói trong nhiều ngày nay, chàng chưa có được một buổi tĩnh tâm, thả hồn trong giấc nghỉ êm đềm như thế.

Nửa đêm thức giấc, chàng bất giác lại nhớ đến Tiểu Vân Tước Nhi.

Trước đây, những lần đột nhập Tường Vi hội sảnh, gây náo Chu thị Tiền trang, chàng đều được Tiểu Vân Tước Nhi giúp đỡ dò la tin tức rõ ràng.

Ngày nay đến việc chàng phải tự mình độc đoán độc hành. Mà cũng vì tính quá độc đoán độc hành nên Tiểu Vân Tước Nhi mới bất mãn ly khai chàng.

Tiểu Vân Tước Nhi thật là khả ái! Mà cũng chỉ có Tiểu Vân Tước Nhi mới hiểu giải, mới hiểu rõ con người thần bí kỳ đặc như chàng.

Nghĩ đến lúc ở Tường Vi hội sảnh, lúc ở thành Bắc Kinh, với khí thế hào hùng, chấn nhiếp toàn tràng, bất giác chàng tỏ vẻ đắc ý vô cùng.

Chàng đắc ý vì những nét đặc sắc của mình :

Nghi biểu bất phàm, phong độ sái thoát, võ công dị đặc, mưu trí xuất kỳ. Bao nhiêu đó đủ cho chàng tự ngao chiếm đoạt phương tâm của bất cứ một nàng con gái nào.

Huống chi lại thêm gương mặt đẹp trai với nụ cười luôn luôn thần bí không tắt trên môi, giọng nói êm nhẹ như ảo như mộng, đối phó với tất cả mọi việc đều hết sức tự nhiên, làm cho điều giả cũng có thể coi như là thực.

Chỉ có đến lượt Tiêm Chương Ngọc Nữ Thúc Gia Ngọc đã làm cho chàng chấn động tâm thần. Đối với nàng, đến nay vẫn để lại cho chàng một cảm giác khác thường. Không phải luyến ái, cũng chẳng phải hâm mộ.... mà là một cảm giác khó thể mô tả cho rõ.

Thật vậy, với một bàn tay nàng đã làm cho chàng tổn thương lòng tự tin, tự tôn của chàng, nếu như chàng không có ý chí kiên cường, không phải một người có kỷ tri bách xuất, giỏi xét lòng người với nét hào hùng như rồng bay hổ múa, thì chàng đã bị hủy dưới bàn tay ngà ngọc nỏ nà mềm mại của Thúc Gia Ngọc rồi! Tuy nhiên, chàng vẫn nhận thấy rằng mình đã thua sút đối phương. Nhất là thua sút dưới tay một nàng con gái đẹp tợ thiên tiên như Thúc Gia Ngọc.

Gió lạnh từng cơn thổi ào ào đập vào cánh cửa. Bầu trời u ám không một ánh trăng sao, không khí như trĩu nặng. Quả là một đêm tối nặng nề vắng vẻ thăm thẳm!....

Y Mộng Lăng đã lại dần dần chìm vào trong giấc mộng, nhưng vẻ tươi cười thần bí không ngớt hiện trên gương mặt đẹp trai tuấn tú, khiến người ta đối

với chàng có một cảm giác đặc xuất bất phàm.

Thế rồi đột nhiên trong bầu không khí cũng kỳ dị đặc xuất bất phàm ấy, Y Mộng Lăng bỗng lẳng lặng chồm dậy khoác áo dài màu bạc, mang thanh trường kiếm lên lưng, nhảy thót xuống giường.

Một giây những động tác mau lẹ khôn tả ấy càng làm cho không khí u tịch trong căn phòng tối tăm trở nên khản trương thêm.

Chẳng lẽ đã có chuyện gì phát sinh?

Quả nhiên, một tiếng động khác lạ nổi lên ngoài cửa phòng, tiếp theo là mấy tiếng gõ cửa cạch cạch!.... Đã có người đến tìm Ma Điện công tử Y Mộng Lăng.

Nét tươi cười thần bí trên gương mặt chàng ta lại lay động, chàng không ngờ lại có người dám công nhiên đến gõ cửa phòng của mình, chàng bèn khễ lên tiếng hỏi :

- Ai đấy?

- Tại hạ Thiên Quý giáo Tuần Tá Sâm vâng mệnh Hoàng cung Tam trưởng lão Thất Xảo Linh Mai Cổ đến mời Y công tử nhập sơn!

Y Mộng Lăng bất giác giật mình nghĩ thầm :

“Quả nhiên Thiên Quý giáo đã cho người theo dõi đến tìm chàng trước, có lẽ chàng không kịp chờ đợi chuẩn bị nữa. Mà điều kinh kỳ nhất là Thất Xảo Linh Mai Cổ, một quái kiêu Hắc đạo danh chấn giang hồ võ lâm ba mươi năm trước đây mà cũng đã gia nhập Thiên Quý giáo, giữ chức Tam Điện trưởng lão!”....

Du Sơn Tuần Tá Sâm vừa dứt tiếng, Y Mộng Lăng đã thình lình mở tung cửa phòng. Thân hình chàng xẹt ra như một ánh điện, chụp ngay được cổ tay của đối phương là một gã trung niên hán tử tuổi trạc tứ tuần.

Không đợi Y Mộng Lăng mở lời, gã đã lạnh lùng hỏi :

- Y công tử! Người đã dùng một hành động như thế này để đối phó với một kẻ thuộc hạ được lệnh đến mời công tử nhập sơn ư?

Ngữ khí sắc bén của Tá Sâm, bất quá chỉ là một nhân vật tầm thường hạ cấp trong Thiên Quý giáo mà có được khí độ như vậy quả thật chàng không ngờ....

Chàng từ từ buông tay, cất tiếng lạnh lùng :

- Bốn công tử cần hỏi các hạ mấy câu và đây chỉ là một hành động để cảnh cáo cho các hạ biết cái hậu quả của sự giấu diếm không chịu nói sự thật đấy thôi!

Tá Sâm vẫn giọng hết sức lạnh lùng :

- Y công tử thật cũng hẹp lượng quá! Tại hạ đã được Mai trưởng lão căn dặn trả lời tất cả mọi vấn đề của Y công tử nêu ra, những gì mà tại hạ được biết!....

Y Mộng Lăng bất giác lại giật mình nghĩ thầm :

“Thiên Quý giáo quả có phần khó đối phó!”

Chàng bèn khễ cất tiếng hừ :

- Mời Y mỗ nhập sơn là chủ ý của ai thế?

- Tại hạ vâng mệnh của Tam Điện trưởng lão Thất Xảo Linh Mai Cổ hành sự, vừa rồi tại hạ đã có bày tỏ với công tử!....

Ngừng một chút, Tá Sâm lại nói tiếp :

- Thực ra thì Y công tử chẳng phải là muốn vào Hoàng cung của Thiên Quý giáo ư? Như thế thì ai ra lệnh mời mà chẳng được, có khác gì đâu?

Tá Sâm chẳng qua chỉ là một thủ hạ tuần sơn của Thiên Quý giáo mà ăn nói lanh lợi khiến câu hỏi thứ nhất của Y Mộng Lăng chẳng những không dò xét được gì mà còn bị đối phương kín đáo chế nhạo là chẳng khác.

Y Mộng Lăng khễ nhếch mép cười, nhún vai một cái.

Nhưng không đợi chàng mở lời, Tá Sâm đã lại tiếp :

- Nếu Y công tử muốn nhập sơn thì xin mời lên đường ngay bây giờ, tại hạ thiết tưởng dọc đường thời gian thừa đủ để trả lời những câu hỏi của công tử muốn biết.

Dứt lời, hần chẳng cần biết Y Mộng Lăng có đồng ý hay không, đã lẹ làng phi thân nhảy vọt ra khỏi khách điểm.

Trên nét mặt tươi cười thần bí của Y Mộng Lăng thoáng hiện vẻ khác thường. Với con người như chàng mà hôm nay lại bị một thủ hạ tầm thường của Thiên Quý giáo bài bố.

Trước đây, tại Bắc Kinh, trên cỗ xe ngựa màu đen, chàng đã bị một cô gái xấu xí ghê tởm bài bố một lần. Lần này lại một....

Hắc hắc hắc!.... Thân hình chàng cũng lẹ làng như ánh điện chớp bay ra cửa phòng theo với giọng cười âm trầm lạnh lẽo vạch thành một đường vòng cung màu bạc thật đẹp mắt.

Hai bóng người nối nhau đi như bay, chỉ một thoáng đã ra khỏi tiểu trấn, hướng về phía dãy núi Lã Lương.

Lúc này Y Mộng Lăng lại bắt đầu lên tiếng hỏi đối phương đi bên cạnh :

- Tuyệt Chương Phong Hà Thúc Tinh Nhạc giữ địa vị gì trong Thiên Quý giáo?

- Địa vị rất đặc biệt!

- Địa vị rất đặc biệt?....

Quả thật là một nghi vấn lớn đối với Y Mộng Lăng.

Tả Sâm khẽ đáp :

- Ông ta là phụ thân của Thiên Quý giáo chủ.

- Thiên Quý giáo chủ?

- Phải!

Lần này quả tình Y Mộng Lăng đã tỏ ra vô cùng kinh dị! Thiên Quý giáo chủ lại có thể là cô gái mỹ miều Thúc Gia Ngọc được ư? Chàng bất giác thốt tiếng ngạc nhiên hỏi :

- Có phải các hạ muốn nói đến Thiên Quý giáo chủ Thúc Gia Ngọc không?

- Điều ấy tại hạ không rõ vì tại hạ chưa có hân hạnh được gặp mặt Giáo chủ lần nào!

- À! - Y Mộng Lăng khẽ nhún vai và nhướn mày không hỏi gì nữa.

Trên đường vào Tổng đàn Thiên Quý giáo trong dãy Lã Lương sơn phòng vệ rất nghiêm ngặt, tuy chàng chẳng thấy điểm gì khác lạ, nhưng Tả Sâm thì bất thần luôn luôn cảm một lá cờ màu trắng gió cao khỏi đầu phất qua phất lại như để ra ám hiệu.

Khi tới lưng chừng núi thì đêm đã sang canh tư. Đang đi Tả Sâm đột nhiên phất tay tung mình nhảy lên một mỏm đá cao chìa ra sườn núi, quay lại nhìn Y Mộng Lăng một cái rồi trở xuống thung lũng phía dưới núi :

- Y công tử! Chỗ kia là Hoàng cung Thiên Quý giáo!

Nhìn xuống chỉ thấy một tòa lầu thành bao bọc phạm vi rộng khoảng mấy trăm mẫu. Nhà cửa san sát đều xây cất bằng đá cẩm thạch trông hết sức nguy nga tráng lệ, khí khái kỳ vĩ bất phàm, còn hơn chốn Hoàng cung thật mấy phần.

Chỉ có điều không khí có vẻ âm thầm ghê rợn vì cảnh vật im lìm vắng tanh không một bóng người, một ánh đèn!

Tả Sâm thở ra một tiếng nhẹ nhõm nói :

- Xin mời Y công tử cất bước, Mai trưởng lão chắc đang chờ công tử trên một căn lầu cao kia!....

Vừa nói hần vừa quay lại nhìn đối phương nhưng đột nhiên hần trở mắt kinh hãi vì Y Mộng Lăng đã thành linh biến dạng từ lúc nào! Hần bất giác cuồng cuồng run giọng gọi :

- Y công tử! Y công tử!....

Nhưng Ma Diện công tử Y Mộng Lăng đã cố ý rời hần thì khi nào chàng còn để ý đến lời kêu gọi của hần nữa! Chỉ thấy hần quăng mình hấp tấp nhảy tiếp mấy cái lên một mỏm núi cao, tay cầm lá cờ trắng nhỏ phất lia lịa, khi vừa thấy hai bóng người nhảy ra, hần lật đật hỏi :

- Các bạn canh gác ở đây có thấy một người mặc áo bạc đi qua không?

- Người mặc áo bạc?

- Phải, một người mặc áo màu bạc lấp lánh!

Trong khi đó, nơi trước cửa chính của tòa lâu thành, một người mặc áo màu bạc đang cầm cái vòng bằng đồng sáng loáng treo cạnh cánh cổng, đập vào cánh cổng ầm ầm.

Phía trên cánh cửa sắt dày nặng nề, gắn năm đại tự bằng vàng lớn bằng cái đầu :

“Thiên Quý giáo Hoàng cung”.

“Bình, bình, bình!...” tiếng đập cửa vang rền như sấm nổ, làm náo động cả tòa cung đài Thiên Quý giáo.

Đây quả là một biến cố phi thường từ khi Thiên Quý giáo Hoàng cung được thiết lập đến nay. Vậy mà bên trong vẫn im lìm, không một tiếng động hay phản ứng gì.

Tiếng đập cửa tiếp tục vang rền làm chấn động khắp nơi, cả bức tường lâu thành như sắp bị bàn tay Y Mộng Lăng đẩy sập để xông vào.

Giữa lúc đó, hai cánh cổng lớn bỗng từ từ hé mở nhưng vẫn chẳng có bóng dáng một người nào.

Y Mộng Lăng lẹ làng phóng người bay vào.

Cảnh tượng bên trong hiện ra trước mắt chỉ là một đường hầm xây bằng đá trắng rộng khoảng trăm trượng vuông, ánh sáng vào khu vực tòa cung đài Thiên Quý giáo nguy nga cao cả trăm trượng. Dọc hai bên đường hầm là những cây tùng được tía cắt cảnh lá tề chỉnh.

Viên đình lâu các, tường hầm với màu xanh trắng xen nhau, khí phái thật vô cùng tráng lệ, nhất là khu vực lâu đài lại nằm ngay lưng chừng sườn núi. Do đó đủ rõ người lãnh đạo Thiên Quý giáo quả là một nhân vật có hùng tài chánh khí không thể khinh thị.

Y Mộng Lăng vừa bước khỏi cổng thành chợt chung quanh ánh sáng đèn đuốc bùng lên sáng trưng như ban ngày, tiếp theo một giọng nói lạnh lùng âm u vang lên :

- Xin mời Y công tử lên lầu!

Mặc dầu khí thế đối phương có vẻ ghê rợn, Y Mộng Lăng vẫn thản nhiên tiến bước về phía chính điện tòa lâu đình.

Tòa lâu đình kiến trúc khá nguy nga tráng lệ, duy chỉ có một điểm đáng chú ý nhất là ở chính giữa điện có hai cây cột đá trắng to bằng bốn năm vầng người ôm.

Trên sảnh một lão già tuổi trạc lục tuần diện mạo thanh nhã, ngồi nghiêm chỉnh trên chiếc ghế bành.

Cả một tòa chính điện rộng lớn mà chỉ có một mình lão già nọ chớ không thấy một bóng người nào khác. Ngay cả lão già nọ cũng có điểm đặc biệt là lão đã ngồi nghiêm trang bất động hình như không biết có người vừa vào trong điện.

Nét mặt lão ta hết sức lạnh lùng đến nỗi người nhìn phải ghê sợ.

Y Mộng Lăng đã đến đứng trước mặt lão ta một lúc mà lão ta vẫn ngồi bất động với nét mặt không chút thay đổi, thậm chí lão cũng không buồn ngước mắt nhìn lên một cái.

Y Mộng Lăng bèn rùng vai nhếch mép hỏi :

- Có phải các hạ là Tam Điện trưởng lão Thất Xảo Linh Mai Cổ không?

- Phải! Mời ngồi!

Vừa đáp lão ta vừa đưa tay chỉ chiếc ghế bên cạnh.

Y Mộng Lăng nhượng mảy thản nhiên ngồi xuống hỏi tiếp :

- Có phải các hạ mời Y mỗ đến không?

Đột nhiên Thất Xảo Linh Mai Cổ ngước nhìn chằm chằm vào gương mặt tươi cười thần bí của Y Mộng Lăng.

Thấy vậy Y Mộng Lăng vùng ngửa cổ cất tiếng cười ha hả nói tiếp :

- Bây giờ thì tại hạ đã đến!

- Nhà ngươi đã đến nhưng không phải ứng theo lời mời của ta....

Tới đây lão ta chợt chuyển ánh mắt lớn tiếng quát bảo :

- Dâng lễ!

Y Mộng Lăng liền nhìn theo ánh mắt của lão ta đang hướng về phía sau cây cột đá to lớn khác thường nơi giữa điện.

Đột nhiên cây cột đá từ từ xoay chuyển phát ra tiếng động xè xè, khi xoay được nửa vòng, cây cột bỗng ngưng lại, một tiếng cạch, từ phía sau cột đá một thanh y tiểu đồng khoan thai bước ra, tay bung một cái mâm bạc trên đựng một vật gì lù lù được phủ kín bằng mảnh vải điều.

Thanh y tiểu đồng rón rén bung chiếc mâm bạc đến đặt trước mặt Y Mộng Lăng rồi lễ phép lui ra.

Căn cứ theo lối xuất hiện của thanh y tiểu đồng đủ rõ cả tòa Hoàng cung Thiên Quỷ giáo đều có thiết trí máy móc điều khiển vận chuyển biến hóa!

Y Mộng Lăng trước sau vẫn thản nhiên nhếch mép cười và gương mặt vẫn lạnh lùng bất động như chẳng hề có sự gì xảy ra.

Thất Xảo Linh Mai Cổ bỗng từ từ đứng dậy chìa một bàn tay ra phía trước khẽ lật tấm vải điều đầy món lễ vật đựng trên chiếc mâm bạc.

Toàn thân Y Mộng Lăng bất giác run lên một cái, nét tươi cười ngưng đọng, trên gương mặt đẹp trai thần bí thoáng hiện vẻ kỳ dị ghê hãi, nhưng chỉ trong giây thoáng, chàng ta đã lấy lại nét thản nhiên như cũ, vung cất tiếng cười sang sảng :

- À! Kê ra cũng khá thú vị, không dè đầu lâu của vị Du Sơn Tuân Tá đại nhân thuộc quý giáo lại “du” lên chiếc mâm bạc này!

Hiển nhiên Tá Sâm đã bị Thiên Quỷ giáo xử quyết, đầu lâu của hân máu me bê bết, hai con mắt còn mở trừng trừng, trông thật ghê tởm. Ghê tởm hơn nữa là thủ đoạn lang độc của Thiên Quỷ giáo!

Thất Xảo Linh Mai Cổ nhếch mép buông tiếng cười nhạt lạnh lùng :

- Đây là lễ vật dành cho nhà ngươi đó!

Vừa nói lão ta vừa vung tay một cái, chiếc mâm bạc đựng chiếc đầu lâu đột nhiên bay xẹt đến trước mặt Y Mộng Lăng!

Thất Xảo Linh Mai Cổ đã sử dụng tuyệt học Thiên Quỷ Ngự Phong để điều khiển mâm bạc bay lơ lửng trên không! Nhìn bên ngoài, tuy chiếc mâm bay đi có phần êm nhẹ, nhưng thực ra nó đã ngầm mang một sức mạnh có cả ngàn cân!

Y Mộng Lăng vẫn ngồi yên trên ghế trầm giọng hỏi :

- Tại hạ chẳng có tài cán công lao gì mà được quý giáo tặng món lễ vật hậu quả như vậy, thật không xứng đáng!

Dứt tiếng, chàng khẽ ngước mắt thổi ra hơi nhẹ.

Chiếc mâm bạc đột nhiên bay ngược trở lại như ánh điện chớp ghim ngay một nửa cạnh mâm vào cây cột đá to lớn phía sau Mai Cổ một tiếng “cạch”, cả cái đầu lâu cũng bị hăm sâu một nửa phía mặt với cặp mắt còn mở trừng trừng lòi ra trông thật đáng sợ.

Trên gương mặt lạnh lùng của Thất Xảo Linh Mai Cổ bất giác hằn lên những nét kích động mang đủ những tâm trạng kinh kỳ hãi dị nghi hoặc....

Quả thật là một sự kiện xảy ra ngoài sức tưởng tượng....

Một thiếu niên không đầy hai mươi tuổi làm sao có được nội lực hùng hậu như thế?

Đây là một nội gia khí cao tuyệt học “Bản Cổ Tự Ngưng đại pháp”!

Chỉ thấy Y Mộng Lăng thản nhiên nhún vai nói tiếp :

- Tại hạ thấy rằng nhận không xứng đáng nên đành lưu lại quý giáo để làm kỷ niệm!....

Trong giọng nói của chàng ta vừa lộ vẻ đắc ý, vừa có khí thế, làm chấn động tâm thần đối phương.

Thất Xảo Linh Mai Cổ từ từ ngồi xuống, cất giọng lạnh lùng :

- Nhà ngươi muốn gặp Tuyệt Chương Phong Hà Thúc Tĩnh Nhạc phải không?

- Phải!

- Có phải nhà ngươi cũng còn muốn đợi gặp sư đệ nhà ngươi là Cừu Tĩnh phải không?

- Đúng!

- Ha ha ha!.... ha ha ha!....

Thất Xảo Linh Mai Cỏ đột nhiên há hốc mồm phát ra trận cười sảng sặc đình tai chói óc. Dứt tiếng cười, nét mặt lão ta lại đột nhiên sầm xuống, lớn tiếng quát :

- Dọn tiệc!

Lập tức hai cây cột đá to lớn giữa điện bắt đầu chuyển động, phát ra tiếng kêu se se.... Đến khi cột đá ngừng chuyển động, từ phía sau, bốn gã thanh y tiểu đồng bước khiến theo hai cái ché lớn có nắp đầy kỹ.

Y Mộng Lăng nhướng mày nghĩ thầm :

“Ban nãy đã được hiến lễ bằng đầu người, không biết giờ đây lại được dọn tiệc bằng gì?”....

Hai cái ché lớn do bốn thanh y tiểu đồng khiêng ra đặt trước mặt Thất Xảo Linh Mai Cỏ và Y Mộng Lăng đồng thời chúng đưa tay mở nắp....

Nắp ché vừa bật lên, Y Mộng Lăng bắt giắc trợn tròn cặp mắt.

Trong ché đựng lúc nhúc toàn độc xà đủ màu ngóc đầu thè lưỡi trông thật hãi người.

Đây tức là “yến tiệc” mà Thất Xảo Linh Mai Cỏ vừa quát bảo thủ hạ dọn lên. Chỉ nghe lão ta lạnh lùng nói :

- Y công tử! Đây là quy củ của bốn giáo, sau khi dự xong “Bách Độc Xà Yến”, Hoàng cung Thiên Quỷ giáo được mặc tình công tử xuất nhập.

Dứt lời hắn ta thò tay vào ché bắt ra một con độc xà màu lục dài hơn ba thước. Con rắn độc bị bắt phùng mang phun hơi khè khè, quăng mình quăn chặt vào cánh tay kẻ thù.

Mai Cỏ không chần chờ, lập tức há miệng nuốt cả cái đầu rắn vào!....

Máu rắn từ trong miệng hắn phèo ra đỏ hai bên mép, hai hàm răng đưa qua đưa lại nhai ròn rột!....

Trị rắn, Y Mộng Lăng có thể làm được, ăn thịt rắn chàng cũng có thể ăn được. Nhưng ăn theo cái kiểu Mai Cỏ đang ăn thì quả thật chàng chịu thua. Vì cứ ngồi nhìn không cũng đủ ghê tởm lộn lữa rồi!....

Bách độc xà yến của Thiên Quỷ giáo quả thật là một trò đáng kinh sợ.

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Thiên Quỷ giáo chủ

Độ ngươi nửa chén trà....

Cả một con độc xà đã được Thất Xảo Linh Mai Cỏ nhai nuốt vào bụng một cách ngon lành. Lão đưa tay quệt chùi vết máu rắn dính hai bên mép cất giọng lạnh lùng :

- Đêm đã sang canh năm rồi, xà yến phong thịnh thế sao nhà ngươi không ăn đi?

Kể ra thì xà yến phong hậu thật, độc xà lớn nhỏ lúc nhúc đầy ché trông hoa cả mắt nhưng mà ăn sống như vậy thì ngoại trừ Thất Xảo Linh Mai Cỏ ra chắc chắn chẳng có ai muốn ăn!

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng khề nhún vai ngoảnh mặt đi không thèm đáp lời đối phương.

Mai Cỏ liền thò tay chụp một con rắn dài độ khoảng hai thước, liệng về phía đối phương, miệng khề quát :

- Ta biểu mi ăn đi!

Y Mộng Lăng lệ làng đứng lên cất tiếng cười ha hả, cánh tay mặt chàng chỉ khề lật một vòng đã dùng hai ngón trỏ và ngón giữa kẹp chặt được khúc đuôi con rắn quật nhẹ xuống đất một tiếng “Bét”. Toàn thân con rắn nằm phơi giữa bụng, đặc biệt là làn da bụng rắn suốt từ đầu tới đuôi như bị một mũi dao nhọn xé một đường dài. Thủ pháp thật gọn gàng xuất kỳ. Cách trị rắn của Y Mộng Lăng kể ra cũng được liệt vào hàng cao thủ bắt phàm. Chỉ thấy chàng nhướng mày nhúng vai thản nhiên nói :

- Tại hạ không thèm ăn rắn chết!....

- Nhà người....

- Tại hạ còn có việc cần, xin kiếu từ!

Dứt lời, chàng ung dung quay mình bước ra cửa điện.

- Đứng im!

Một tiếng thét vang như sấm nổi dậy, đồng thời từ sau lưng chàng một đạo kinh phong vù vù thổi tới! Chàng liền ngửa cổ rú lên một tiếng thật dài như rồng gầm hồ rống, đoạn khẽ nghiêng mình quật ngược lại phía sau hai chưởng.

“Bình!....” loảng xoảng.... loảng xoảng, hai cái ché đựng độc xà bị đập bể nát tan tành, bầy rắn độc lúc nhúc trong ché cũng bị đập nát tan theo không còn một con.

Hà hà hà!.... Hà hà hà!....

Thất Xảo Linh Mai Cỏ giơ tay vuốt chòm râu bạc cất tiếng cười sảng sặc như điên, với một vẻ vô cùng đắc ý. Một sự đắc ý khác thường, đáng lẽ phải do Ma Điện công từ Y Mộng Lăng biểu lộ mới đúng.

Nhưng nét mặt Y Mộng Lăng bỗng biến đổi sau khi chàng đảo ánh mắt một vòng ra chung quanh....

Thì ra trong một nháy mắt ấy, cả tòa đại điện từ cửa ra vào cho đến cửa sổ đều được thay đổi bằng một lớp tường đá dày....

Thất Xảo Linh Mai Cỏ lại tiếp giọng lạnh lùng :

- Y công tử nhà người không chịu tham dự Bách Xà Yến thì nơi đây là chỗ chôn xác nhà người!

Y Mộng Lăng nghiêng đầu liếc xéo Mai Cỏ một cái rồi nhún vai nói :

- À! Vậy thì tại hạ cũng thật tình muốn thử xem!....

Thái độ của chàng rất thần nhiên sái thoát. Đây cũng là ưu điểm của Y Mộng Lăng, bất cứ dưới một tình thế nào, trong thâm tâm cảm nghĩ ra sao, nhưng bề ngoài chàng vẫn giữ được nét bình tĩnh, thần nhiên đến độ bất cần!

Lời nói vừa dứt, thân hình chàng nhanh như luồng điện chớp, chồm tới sát cạnh Thất Xảo Linh Mai Cỏ khẽ lật song chưởng đẩy ra hai đạo kinh phong.

Thất Xảo Linh Mai Cỏ lật đặt rùng mình thấp xuống trầm giọng quát :

- Giỏi!

Rồi hai cánh tay hần ta cũng lẹ làng tung lên đưa ra hai đạo kinh phong mãnh liệt đón đỡ chưởng phong của đối phương.

“Bùng! Bùng!” Kinh phong tỏa ra chung quanh cuốn theo những lớp bụi cát mù trời.

Thân hình Y Mộng Lăng chỉ khẽ lắc lư, gương mặt vẫn giữ nguyên nét tươi cười kỳ dị. Còn Thất Xảo Linh Mai Cỏ thì bị lão đảo thổi lui ba bước dài.

Sau khi trụ vững thân hình. Mai cỏ biến sắc quát lớn :

- Hừ! Giỏi lắm!....

Đồng thời những tiếng loong coong, loong coong vang lên chát chúa, trên tay hần ta đã cầm lăm lăm một chuỗi dây sắt nối liền bảy cái nhạc đồng với nhau.

Chuỗi dây nhạc vang lộn như ánh điện loang loáng phát ra tiếng loong coong leng keng đình tai chói óc, ào biến thành hàng trăm vật sáng chói lòa làm loạn trí, làm nao núng tâm can địch thủ. Đây chính là tuyệt chiêu “Thần Linh Phi Ao” mà Mai Cỏ đã nổi danh giang hồ một thời.

Y Mộng Lăng tia ra hai đạo nhồn quang thần dị, thân hình thấp thoáng lay động, thi triển bộ pháp kỳ tuyệt “Cửu Bộ Thái Lăng Hoa” lui về phía sau năm sáu thước.

Chàng đã lui khỏi tầm oai lực tuyệt chiêu của địch thủ, trên gương mặt vẫn giữ vẻ tươi cười nhưng trong lòng cũng e ngại thầm vì chuỗi dây nhạc trên tay Mai Cỏ đã trầm xuống, bảy cái nhạc đồng lớn nhỏ bất nhất đã bắn tới như những luồng điện xẹt dẹt thành màng lưới tinh quang kèm theo những tiếng réo vi vu rợn người.

Nhưng chàng không ngờ rằng tuyệt chiêu của địch thủ lại còn thần diệu hơn thế nữa. Nên khi chàng vừa đứng vững thì cổ tay Mai Cỏ đã trầm xuống, lòng cũng e ngại thầm vì chuỗi dây nhạc trên tay Mai Cỏ đã trầm xuống, bảy cái nhạc đồng lớn nhỏ bất nhất đã bắn tới như những luồng điện xẹt dẹt thành màng lưới tinh quang kèm theo những tiếng réo vi vu rợn người.

Gương mặt tươi cười thần bí Y Mộng Lăng đột nhiên chấn động, chàng vội vàng hóp một hơi dài chân khí, ngưng tụ chân lực, vận thẳng lên kim đỉnh thần hộ. Chàng đã phải thi triển đến môn nội gia chỉ cao trong tuyệt học “Bàn Cổ Tự Ngưng đại pháp”.

Kế tiếp sau một tiếng hú dài lạnh lạnh, hai cánh tay chàng phát mạnh, tạo thành những lớp cuồng phong dữ dội nâng vọt thân hình chàng lên cao gần đụng nóc sảnh tà tà bay lượn nhiều vòng.

Thân pháp thể pháp đều cực kỳ mỹ diệu siêu thoát.

Đây chính là môn khinh công tuyệt học Thiên Mã Hành Không đã nổi danh thần diệu quán tuyệt giang hồ vô lâm hàng trăm năm nay, chưa có môn nào theo kịp.

Tuy tránh thoát tầm nguy hiểm, nhưng Y Mộng Lăng cũng cảm thấy hồi hộp vô cùng, vì từ ngày xuất đạo giang hồ đến giờ, chàng chưa bao giờ phải đối phó một cách tận lực như thế này.

Trong khi đó thì nét kinh dị đã hiện rõ trên khuôn mặt lạnh lùng của Thất Xảo Linh Mai Cổ, hần không ngờ tuyệt chiêu Kim Linh Mộc Nhật của hần thi triển mà lại không thu được hiệu lực. Một tuyệt chiêu mà trong đời giang hồ của hần chỉ mới thi triển có ba lần đều lấy mạng địch thủ như chơi.

Giữa lúc đó, nhiều tiếng sè sè lách tách lại nổi lên, hai cây cột đá to lớn giữa sảnh lại bắt đầu xoay chuyển, nhưng lần này đã xoay tít như cái chong chóng.

Tách, tách, tách, tách. Từng loạt tiếng nổ, hàng trăm mũi tên sắt, vạch thành những đạo hàn quang kèm theo tiếng vun vút xé gió bay tới tập về phía Y Mộng Lăng.

Tiếp theo là những bóng người thấp thoáng mang theo những thanh quý đầu đao sáng loáng nhảy vào chính điện tòa thành lâu.

Dưới màng lưới tên sắt như điện giật, thân hình Y Mộng Lăng đang bay lơ lửng trên không đành phải hạ xuống mặt đất.

Những lần tên độc tuy không đụng được đến da thịt chàng nhưng khi gót chân chàng vừa chạm đất thì sáu bảy lưỡi đao sáng ngời đã kề ngay cổ chàng.

Thất Xảo Linh Mai Cổ cất tiếng cười sảng sặc, giọng đặc ý :

- Ma Diện công tử Y Mộng Lăng, đây là trận Thiên Quý Bách Đao, thử xem phen này nhà ngươi thoát chăng?

Y Mộng Lăng chẳng thèm nói gì, chỉ khẽ nhún vai một cái, hình như bất cứ một sự việc trọng đại nguy hiểm gì, chàng ta cũng chỉ nhún vai một cái là có thể giải quyết trôi qua. Mà thật thì trong tình thế này, chàng ta còn làm gì hơn?....

Thất Xảo Linh Mai Cổ khẽ nhếch mép nở nụ cười đặc ý. Cặp mắt sáng quắc nhìn chăm vào gương mặt tươi cười thần bí của địch thủ, tay đỡ lấy một thanh quý đầu đao trên tay một đại hán đứng cạnh, từ từ bước đến trước mặt Y Mộng Lăng đang đứng chết trân giữa rừng đao tua tủa, miệng hần lẩm bẩm :

- Ma Diện công tử! Ủ! Gương mặt đầy ma lực thần bí, ta hãy hủy gương mặt này của mi trước chắc là thú vị lắm.

Từng đạo nhôn quang lạnh lùng tàn khốc, từng lớp hào khí sau màng lưới đao quang tỏa lẫn trong làn không khí khản trương, lại càng khản trương thêm theo mỗi bước đi nặng nề của Thất Xảo Linh Mai Cổ, khiến ai nấy đều như muốn ngộp thở.

Thanh quý đầu đao trong tay Mai Cổ đã từ từ giơ lên, hào quang chiếu trên gương mặt tươi cười thần bí của Y Mộng Lăng phản xạ thành nét thê sầu, thâm lệ....

Một thảm cảnh sắp sửa hiện ra! Thành linh, mấy tiếng hô lớn từ phía ngoài sảnh vang lên :

- Giáo chủ giá đến! Giáo chủ giá đến!....

Gương mặt lạnh lùng của Mai Cổ bỗng hiện lên nét kinh dị. Thanh quý đầu đao đang giơ cao cũng từ từ hạ xuống. Thế rồi sau một tiếng nổ bùng như sấm dậy, cảnh tượng trước mặt Y Mộng Lăng bỗng dung đổi khác, tất cả trở lại như lúc chàng mới bước vào chính điện. Những điệu nhạc du dương mỗi lúc mỗi gần, rồi hai hàng nữ đồng áo trắng tay xách cung đẳng bảy màu xuất hiện nơi cửa sảnh điện. Theo sau là một cỗ xe nhỏ rèm the buông rũ.

Mọi người trong Thiên Quý giáo, kể cả Thất Xảo Linh Mai Cổ đều vội vàng cúi đầu kính cẩn.

Lúc này không khí trong chính điện thật yên tĩnh ngoại trừ điệu nhạc du dương êm dịu. Nét mặt tươi cười Y Mộng Lăng mấy lần thay đổi, biểu lộ tâm trạng kinh dị, cặp mắt trong sáng của chàng lại càng mở lớn, không hề nháy động. Chàng vô cùng ngạc nhiên trước sự xuất hiện của hai cô gái, một cô gầy ốm thanh tao, một cô mập ú nặng nề, với hai cái tên trái ngược Thanh Thanh và Tiểu Tiểu mà chàng đã có lần gặp.

Cô gái mập béo có gương mặt xấu xí với cái tên Thanh Thanh đã nhìn chàng một cái rồi cũng khẽ nhướn mày nhún vai như ngầm ngạo chàng Vậy thì Thiên Quý giáo chủ tất nhiên là cô gái cơ trí hơn người, đẹp tự thiên tiên....

Đột nhiên tấm rèm xe vén lên, một cô gái che mặt bằng vuông lụa đen bước xuống. Mặc dù không nhìn rõ diện mạo nhưng với dáng người yếu điệu, làn tóc mây đen nhánh óng ả, với mùi thơm da thịt quen thuộc, chàng cũng có thể nhận ra là Thúc Gia Ngọc không sai!

Tiếng âm nhạc du dương chợt ngưng lại, Thất Xảo Linh Mai Cổ lật đặt bước tới vòng tay :

- Tam Điện trưởng lão Mai Cổ xin tham kiến Giáo chủ!

Một tiếng ừ khẽ sau cái phát tay :

- Thôi! Miễn lễ!

Giọng nói thanh tao êm nhẹ như ru chẳng phải Thúc Gia Ngọc thì còn ai nữa? Chỉ có khác là khí thế oai nghiêm túc mịch khiến chàng không thể ngờ tới.

Tam Điện Trưởng Lão Mai Cổ lên tiếng tiếp :

- Vị quý khách này là Ma Diện công tử Y Mộng Lăng muốn đến tìm gặp Tuyết Chương Phong Hà Thúc Tinh Nhạc!

- Thế à?

Gương mặt lạnh lùng Mai Cổ thoáng hiện nét tươi cười âm hiểm tiếp lời :

- Cũng vẫn cái trò cũ là quý khách này muốn đợi gặp người sư đệ tên Cừu Tinh để trả thù cho thầy!

Thúc Gia Ngọc không đáp lời thuộc hạ mà quay sang phía Y Mộng Lăng hỏi?

- Các hạ là Ma Diện công tử Y Mộng Lăng phải không?

Y Mộng Lăng thân nhiên đáp :

- Chắc cô nương cho rằng không phải chứ gì?

Thân hình Thúc Gia Ngọc hình như khẽ rung động. Sau một lát nàng mới chậm rãi nói :

- Y Mộng Lăng hãy theo bốn Giáo chủ vào đây!

Thất Xảo Linh Mai Cổ bất giác biến sắc vì hắn đã phí bao nhiêu công phu mới dụ được.... Hắn lật đặt nói :

- Khái bầm Giáo chủ người....

- Việc của ta sẽ tự biết lo liệu!

Dứt lời nàng liền di động gót sen tiến vào khuôn cửa nhỏ bên tay mặt.

Y Mộng Lăng thân nhiên nhường mấy giờ tay gạt mấy lưỡi đao đang kề nơi cổ chàng rồi nhún vai rào bước đi theo. Chàng thật không ngờ giữa lúc hiểm nguy ngàn cân treo sợi tóc như thế mà lại thoát thân một cách hết sức dễ dàng.

Chàng cũng không bao giờ ngờ được rằng địa vị của Thúc Gia Ngọc ở trong Thiên Quỷ giáo lại cao đến thế. Một vị Giáo chủ ngôi thứ chỉ dưới có một người là giáo hoàng mà thôi!

Thực ra nếu không có chuyện hơn mười năm trước Quỷ Cư Bà Bà phát hiện Thúc Gia Ngọc là một thiếu nữ thông minh khả ái, thu nhận làm nghĩa nữ, truyền thụ hết sở học thì Tuyết Chương Phong Hà Thúc Tinh Nhạc đã không im hơi lặng tiếng quy ẩn hàng mười năm nay! Và cũng đương nhiên Ma Diện công tử Y Mộng Lăng không đến nỗi phải mất nhiều thì giờ để gây ra bao chuyện gây cản bắt ngờ sau này liên quan đến toàn thể giới võ lâm giang hồ! Hiện tại lại không ngờ có Thúc Gia Ngọc hiện thân với địa vị Thiên Quỷ giáo chủ giải cứu chàng thì không biết tính mạng chàng đã ra sao?

Trống điểm canh năm, đêm đã hầu tàn, nhưng màn trời vẫn buông phủ một màu đen tối. Chẳng một ánh trăng bóng sao cũng chẳng một chút gió động.

Không khí thật vô cùng trầm tịch! Hầu như thiên khí sắp có một biến đổi lớn lao!

Y Mộng Lăng lăm lăm bước theo Thúc Gia Ngọc, hai người tiến vào một khu rừng tòng bách.

Vừa dừng bước Thúc Gia Ngọc giờ tay từ từ gỡ bỏ vương lụa che mặt. Cặp mắt trong sáng như nước hồ thu nhìn Y Mộng Lăng giọng lạnh lùng :

- Ta đã bảo không cho ngươi đến đây, tại sao....

- Gia Ngọc hãy nghe....

Y Mộng Lăng vừa ngắt lời Thúc Gia Ngọc nói được vài tiếng, lại bị nàng chặn ngang :

- Có phải nhà ngươi tới tìm ta để lấy thuộc giải độc cổ đó chứ gì?

Dứt lời nàng thò tay vào bọc lấy ra một gói giấy nhỏ đưa tới trước mặt chàng nói tiếp :

- Đây nhà người hãy cầm lấy rồi đi đi!

Y Mộng Lăng đưa tay ra nhưng không cầm gói giấy mà lại cầm lấy cổ tay ngà ngọc của Gia Ngọc, nét mặt hiện vẻ tươi cười thần bí, giọng êm nhẹ như ru :

- Anh tưởng rằng em chưa quên những lời anh nói với em lúc anh trọng thương bỏ ra đi chứ? Anh đã nói rằng anh yêu em chân thật.

- Yêu em chân thật!....

- Gia Ngọc! Em có biết rằng trong mấy ngày nay anh thương nhớ em đến mức nào không? Cũng trong mấy ngày xa cách ấy mà anh cảm thấy rằng anh đã yêu em một cách chân thật tha thiết!

Giọng nói của chàng thốt ra như một điệu du dương quyến rũ đầy vẻ thành khẩn.

Thức Gia Ngọc run giọng nói lên được ba tiếng: “Em cũng thấy....” rồi cặp mắt nàng đã long lanh ngấn lệ, nghẹn lời.

Chàng liền kéo nàng vào lòng. Chàng ôm chặt tấm lưng thon nhỏ của nàng trong tay, nét mặt hiện lên vẻ đắc ý.... Chàng nhẹ nhàng vỗ về nàng với giọng nói vô cùng quyến rũ như ảo như mộng :

- Gia Ngọc! Anh biết em cũng yêu anh tha thiết phải không?

Thức Gia Ngọc mềm người như đang say đắm trong những lời âu yếm đường mật, nàng chợt vùng tay khẽ xô Y Mộng Lăng ra, giọng lại trở nên lạnh lùng :

- Những lời anh nói với tôi đều thật thà hết phải không?

- Đương nhiên!

- Anh nói anh yêu tôi tha thiết?

- Đương nhiên!

- Chắc chắn như vậy rồi chứ?

- Chớ chẳng lẽ còn có gì nghi hoặc?

- Đương nhiên!

Lần này hai tiếng “đương nhiên” lại được thốt ra từ miệng Thức Gia Ngọc.

Y Mộng Lăng thần nhiên khẽ nhướn mày nhún vai :

- Thế thì lạ thật!

Nét mặt Thức Gia Ngọc trở nên lạnh lùng pha lẫn vẻ phẫn nộ :

- Lạ thật!.... Hừ!.... Nhà người hãy nhìn lại phía sau xem!

Nét mặt Y Mộng Lăng vẫn giữ vẻ tươi cười, chàng quay phắt lại nhưng cảnh tượng phía sau đã làm chàng hơi biến sắc.

Chàng không ngờ người xuất hiện trước mặt chàng lại là nữ Hộ chủ Bạch Tường Vi.

Một sự việc xảy ra vô cùng khó khăn đối với chàng.

Cả hai cô gái đều có liên hệ với chàng rất đặc biệt. Chàng đã cùng nói với họ câu “Anh yêu em tha thiết!....” Đến nay cả hai cô gái ấy lại đều xuất hiện tại một chỗ, liệu chàng còn có thể, với gương mặt đẹp trai thần bí, với giọng nói êm nhẹ đầy ma lực quyến rũ, để giải thích rõ ràng hay chăng?

Quả thật là khó khăn mà chàng cũng không ngờ rằng chỉ vài giây nữa lại còn có nhiều việc nữa xô chàng lâm vào thế bí hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Nguyên hình bộc lộ

Y Mộng Lăng lật đặt bước tới mấy bước nhìn Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi, nói với một giọng vô cùng êm dịu :

- Ô! Bạch Tường Vi, anh rất sung sướng được gặp lại em!

- Sung sướng gặp được lại em! Hừ!

Giọng nói của Bạch Tường Vi thật lạnh lùng! Lạnh lùng như khối nước đá! Nét mặt tươi cười thần bí của ý lại lay động :

- Tường Vi! Em hãy nghe anh nói trước đây...

Ngọc Nữ Băng Tâm ngắt lời Y Mộng Lăng

- Anh đừng tưởng bảo tôi vì bảo toàn sinh mệnh của anh nên mới phải nói anh yêu tha thiết cô nàng Thúc Gia Ngọc có phải không?

Ngừng một chút nàng lại tiếp :

- Nói một cách khác, anh cũng đã từng nói anh đột nhiên cảm thấy yêu cô Thúc Gia Ngọc tha thiết chứ không yêu con quỷ cái xấu xí này phải thế không?

Trên gương mặt đẹp trai tươi cười Y Mộng Lăng thoáng hiện vẻ đau khổ nhưng chỉ trong giây phút, chàng lại bình thản khẽ nhúng vai :

- Sự thật trước sau vẫn là sự thật, chúng ta hà tất phải suy đoán vớ vẩn cho một óc.

- Hừ! Sự thật trước sau vẫn là sự thật! Tôi đã nghe anh nói câu ấy biết bao nhiêu lần rồi! Đúng! Sự thật bao giờ cũng vẫn là sự thật! Anh hãy nhìn lại phía sau xem!

- Chu Tiểu Phân!

Đúng vậy, đứng bên cạnh Thúc Gia Ngọc lúc này chính là Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân lạnh lùng thốt tiếng :

- Y Mộng Lăng công tử, chính tiện nữ đây....

Dứt lời hai hàng lệ đã tuôn trào trên khóe mắt của nàng! Nàng nghẹn ngào tiếp lời :

- Bây giờ anh còn điều gì là sự thật để nói với tôi nữa không?

- “Hà”! Y Mộng Lăng buông tiếng thở dài gượng lặp lại :

- Sự thật là sự thật, tôi còn biết nói gì nữa bây giờ?

Đúng vậy, sự thật là sự thật. Dưới tình trạng rõ rệt như ban ngày thể này, chàng còn biện bạch gì nữa.

Giữa lúc đó....

Một tiếng niệm Phật vang trầm trong không khí :

“A Di Đà Phật”. Tiếp theo là một bóng người xẹt xuống giữa tràng với một tốc độ vô cùng mau lẹ.

Một lão hòa thượng tướng mạo uy nghi. Lão hòa thượng chính là Liễu Liễu thần tăng, một vị cao tăng Thiếu Lâm phái đã từng đột nhiên xuất hiện và hết lời ngăn cản Y Mộng Lăng đừng đến Thiên Quỷ Hoàng cung.

Vừa thấy Liễu Liễu thần tăng xuất hiện, Y Mộng Lăng nhếch mép cười kỳ dị nói, giọng đùng đùng :

- À! Không dè một vị chưởng môn tiền đại Thiếu Lâm phái đạo hạnh cao thâm như Liễu Liễu thần tăng mà cũng hiện diện nơi Quỷ cung man rợ này thì thật vui quá!

Giọng nói của chàng đầy vẻ trào lộng. Tuy nhiên Liễu Liễu thần tăng vẫn bình thản nghiêm nét mặt nói :

- Phải bản tăng cũng đã đến đây. Và nếu thí chủ không con gì nói nữa thì bản tăng cũng có một câu chuyện sự thực một trăm phần trăm muốn nói với thí chủ.

Tới đây ông ta đưa mắt nhìn sang Chu Tiểu Phân nói tiếp :

- Và câu chuyện bắt đầu từ chuyện Đan Chi Thần Kiếm với Chu Tiểu Phân nữ thí chủ đây trước.

Chu Tiểu Phân đưa tay gạt lệ hỏi :

- Bắt đầu từ chuyện của tiểu nữ nói trước?....

Liễu Liễu thần tăng khẽ gạt đầu quay sang phía Y Mộng Lăng :

- Y thí chủ, trong chuyện ấy bản thân ngài định lường gạt Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ để lấy được cả người lẫn của làm cho gia đình ông ta bị khuyh tán, sau đó mới tiết lộ bộ mặt thật để dồn ép ông ta vào con đường cùng, chỉ còn nước tự tử mà chết, có phải thế không?

Nét tươi cười trên gương mặt của Y Mộng Lăng thoáng ngưng đọng nhưng giọng vẫn hết sức thản nhiên :

- Ngài là một bậc cao tăng trọng vọng, tốt hơn chớ nên bày đặt chuyện vu vơ gán ghép cho người ta như thế!

Liễu Liễu thần tăng khẽ cất tiếng niệm Phật :

- A Di Đà Phật! Kết quả nửa chừng thí chủ lại đổi ý kiến và cố gây chuyện kinh khủng trong một buổi tiệc cưới....

Y Mộng Lăng vội ngắt lời đối phương :

- Ai cũng biết rằng hôm đó tất cả mọi sự việc phát sinh đều là do người sư đệ phản đồ của sư môn tại hạ đột nhiên xuất hiện gây ra, tại sao lão hòa thượng ngài lại ăn nói hàm hồ như thế?....

- Con người mang tên Cừu Tình xuất hiện tại tiệc cưới không phải là con người có thật mà chỉ là một cái tên do thí chủ bày đặt ra thôi!

Y Mộng Lăng gạt mình kinh hãi thẳm nhưng chàng ta vẫn giữ vẻ tươi cười cố hữu và thản nhiên nhún vai :

- Thế hả? Chỉ sợ rằng câu chuyện ấy do chính lão thần tăng ngài bịa chuyện ra thôi!

Liễu Liễu thần tăng vẫn giọng trầm trầm :

- Người mang tên Cừu Tình xuất hiện giữa tiệc cưới là do thí chủ nài nỉ Tiểu Vân Tước Nhi đóng giả vai trò để che mắt khiến cho mọi người đều tin lời nói của thí chủ là thực....

Ngừng một chút, ông ta lại tiếp :

- Cả đến chuyện sau khi đuổi theo Cừu Tình giả mạo, thí chủ bị một vết kiếm thương tại bắp chân cũng do chính thí chủ tự đâm vào mình với mục đích để cho mọi người đều tin tưởng vào lời bịa đặt của thí chủ đây là thực đấy thôi!

Ha ha ha!.... ha ha ha!....

Một chuỗi cười sần sặc như điên phát xuất từ cửa miệng Y Mộng Lăng. Và chưa dứt tiếng cười, chàng đã buông lời :

- Ô! Thế gian ai mà tin được chàng là con người như thế chứ?....

Liễu Liễu thần tăng vẫn thản nhiên giọng đều đều :

- Tiểu Vân Tước Nhi sở dĩ bằng lòng nghe lời thí chủ giả làm người mặc áo bạc là vì y không phải là gã thư đồng mà là một cô gái xinh đẹp khá ái đã nặng lòng yêu thương thí chủ một cách tha thiết!....

Tới đây, giọng nói Liễu Liễu thần tăng lại càng trầm nặng, có sức chấn động chói tai nhức óc :

- Thế nhưng chuyện thí chủ dám tự đâm cho mình bị thương để tranh lòng tin của kẻ khác mới là thủ đoạn đáng ghê sợ!

Y Mộng Lăng lớn tiếng bài biện :

- Một người tu hành như ngài mà sao nói chuyện hồ đồ như thế?

Liễu Liễu thần tăng thản nhiên tiếp tục câu chuyện :

- Kết quả nửa đêm hôm đó, chính thí chủ đã xuất hiện sát hại Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ!....

Tới đây, Liễu Liễu thần tăng thò tay vào bọc lấy ra một vật liệng xuống đất, nói tiếp :

- Thí chủ hãy nhìn xem cái gì đây?

Cặp mắt Y Mộng Lăng lộ vẻ kinh dị nhìn chiếc mặt nạ Tiểu Diện Phật mà đối phương Liễu Liễu thần tăng vừa liệng ra trong giây lát, rồi chàng từ từ ngược nhìn lão hòa thượng nói :

- Cần có một tấm mặt nạ này của tại hạ thì khó khăn gì....

Chưa nói hết lời, nét mặt Y Mộng Lăng bỗng biến đổi, vẻ tươi cười cũng ngưng đọng. Vì chàng ta đã nhìn thấy từ trong cái tàng cây rậm phía sau Liễu Liễu thần tăng đã thấp thoáng xuất hiện bốn bóng người, toàn là nhân vật cao cấp của Tường Vi hội :

Hai vị Hương chủ Kim Ngân lưỡng đường Thần Phiến thư sinh Trương Vân Hạc, Phiến Giang Long Hoa Nguyên và Tả Hữu Hiệp giám Thắng Tự Kỳ, Tang Cửu Đồ, đi giữa bốn người này là một người ăn mặc theo lối thơ đồng, làn tóc mây xoắn xuống ngang vai, chính là Tiểu Vân Tước Nhi, một cô gái ăn mặc giả trai đi theo Y Mộng Lăng.

Liễu Liễu thần tăng giọng trào phúng :

- Thế nhưng mà kiếm ra được một Tiểu Vân Tước Nhi, rồi từ trên mình nàng tìm ra được chiếc mặt nạ này cũng chẳng phải là chuyện dễ dàng, có phải không thì chứ?

Nét mặt Y Mộng Lăng tỏ ra vô cùng ngạc nhiên khi thấy Tiểu Vân Tước Nhi xuất hiện.

Trong khi đó cặp mắt bồ câu đen láy của Tiểu Vân Tước Nhi hiện vẻ ngượng nghịu chua xót, đôi môi mấp máy như có ý thầm nói với Y Mộng Lăng :

- Anh Mộng Lăng! Anh hãy tha thứ cho em vì em bị bắt buộc phải nói ra sự thực đau lòng....

Giọng trầm lặng của Liễu Liễu thần tăng lại vang lên trong không khí :

- Y Mộng Lăng! Bây giờ nhà ngươi còn gì chối cãi nữa không?

Thình lình Y Mộng Lăng ngửa cổ cất tiếng cười như điên như dại :

- Ha ha ha!.... Đúng!.... Con người mang tên Cửu Tinh không có thật. Thủ phạm giết Thất Đồ Huyết Hoắc Danh, Ngọc Kim Câu Bạch Vũ và Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ đều là Y Mộng Lăng mỗ đây!

Sự trạng đã xảy ra đến nước này thì dù cho Ma Diện công tử Y Mộng Lăng có thông minh tài trí đến đâu cũng không che giấu được nữa.

Tất cả mọi việc xảy ra tại Bắc Kinh nhất thiết đều như Liễu Liễu thần tăng đã kể, ngoại trừ có một điểm mà chàng không chú ý đến là “tình yêu” của Tiểu Vân Tước Nhi đối với chàng.

Thật vậy, nàng đã yêu chàng tha thiết.

Lúc tại Tổng đàn Tường Vi hội, nàng đã giúp Y Mộng Lăng một cách đắc lực. Giọng cười phát ra từ nóc hội sánh chính là do nàng thốt ra. Vì nàng đã đã sống chung với chàng từ thuở còn nhỏ cho đến tuổi khôn lớn. Nàng ái mộ chàng, nàng săn sóc chàng, do đó nàng đã bắt chước rất đúng giọng cười của chàng.

Nhờ đó Y Mộng Lăng đã thuận lợi chiếm đoạt được lòng ái mộ nhiệt thành của Bạch Tường Vi tiềm ẩn tận đáy lòng. Và cũng nhờ chiếm được lòng yêu của Bạch Tường Vi nên chàng đã dò xét được nơi ẩn nấp của cha nàng là Ngọc Kim Câu Bạch Vũ! Thế rồi, khi một mình Bạch Tường Vi trở về Tổng đàn hội sảnh, chàng ta đã tìm đến gặp Ngọc Kim Câu Bạch Vũ tự bộc lộ thân phận lai lịch, sau đó chàng lại tàn khốc đến mức kể rõ sự phát sinh giữa chàng với con gái ông ta, làm cho ông ta kích động uất ức đến phải đập đầu vào vách đá tự tử.

Chuyện giúp đỡ Y Mộng Lăng báo thù là ý tự nguyện của Tiểu Vân Tước Nhi vì nàng không muốn ly khai người sư huynh mà nàng đã đem lòng yêu tha thiết.

Nhưng hề có yêu tất có ghen. Do đó khi đến Bắc Kinh, nàng đã không thể nhịn được mà ly khai chàng. Nhưng nàng có ly khai chàng thật không? Không! Vào giữa lúc chàng gặp nguy khốn khó xử, nàng lại xuất hiện để giúp chàng mà lại còn tận tâm lo lắng nữa.

Đến lúc tại cửa Tây thành Bắc Kinh, giữa lúc Y Mộng Lăng lên cỗ xe đen của cô gái xấu xí thì bóng người xuất hiện sau Bạch Tường Vi chính là Tiểu Vân Tước Nhi. Kể đó Liễu Liễu thần tăng đột nhiên xuất hiện và nàng đã bị kèm chế....

Giọng nói đó êm đềm chần chừ không khí của Liễu Liễu thần tăng lại nổi lên vang vang :

- Y Mộng Lăng! Kể ra nhà ngươi cũng hết sức thông minh, nhưng cũng hết sức độc ác, hết sức tàn nhẫn, ngày nay nguyên hình nhà ngươi đã bộc lộ, bản tạng thật tướng rằng bản tạng có thể vì võ lâm trừ hại. Vậy bây giờ là lúc nhà ngươi chuẩn bị siêu thoát thì vừa!

Nghe đối phương nói, Y Mộng Lăng không thèm đáp lời, chàng ta chỉ lừ lừ đưa ánh mắt mang đầy vẻ cừu hận, phần nộ và bi thống quét nhìn chung quanh.

Trong khi đó, chung quanh khu rừng, từng đạo hàn quang từ những thanh quý đầu đao tiết ra tạo thành một vòng sát khí ngùn ngụt.

Thật vậy, dưới áp lực nặng trĩu của tâm trạng cừu hận bi thống, lại thêm sức lực của một tay kiệt kiệt võ lâm Liễu Liễu thần tăng và lực lượng hùng hậu của Thiên Quý giáo. Y Mộng Lăng muốn an ổn lui ra khỏi Thiên Quý giáo Hoàng cung hầu như là một chuyện khó có thể được. Trừ khi có một phép lạ....

Chàng ta từ từ ngừng mặt, từ nét tươi cười thần bí đầy mê hoặc, hình như chàng tự nhủ :

“Ma Diện công tử Y Mộng Lăng! Mi đã từng mang trách chỉ hào hùng với mộng ước gây nên công nghiệp lớn lao, chẳng lẽ bây giờ mi lại chịu kết liễu cuộc đời một cách vô cùng tối tăm như thế này ư?”

Ý nghĩ ấy chàng không thốt thành tiếng và đương nhiên cũng chẳng có ai hỏi đáp chàng.

Chàng đột nhiên cảm thấy lạnh lạnh nơi da mặt và như có vật gì bò buồn buồn.

Nước, không phải nước mắt mà là nước mưa.

Thì ra trời đã đổ mưa mà lại mưa rào rào nặng hạt. Chàng vùng ngửa cổ thốt lên chuỗi cười sảng sặc như điên. Đoạn từ từ chuyển ánh mắt về hướng Liễu Liễu thần tăng, giọng vô cùng lạnh lẽo :

- Ma Diện công tử Y Mộng Lăng quả thật sẽ táng thân ở đây ư?

Thế rồi thình lình chàng thốt lên một tiếng rú vang dội. Tiếp theo cánh tay chàng lẹ làng như ánh chớp, rút kiếm một tiếng keng. Một đạo hàn quang nháng lên, vạch thành một vòng tròn mỹ diệu kỳ tuyệt.

Hàn quang từ thanh trường kiếm tỏa ra làm thành đường vòng cung với góc độ kỳ dị.

- Trời! Tích Lịch kiếm pháp!

Một tiếng thét đầy kinh hãi hoảng sợ đột nhiên bùng nổ trong không khí như xoáy vào buồng tim mọi người tại tràng.

Từng nét mặt thất thần biến đổi. Cả sắc mặt của Liễu Liễu thần tăng cũng biến thành một màu nhợt nhạt tái mét.

Đột nhiên....

Thân hình Liễu Liễu thần tăng chuyển động, xẹt đến phía sau lưng Tiểu Vân Tước Nhi đang đứng dưới sự kèm chế của bốn cao thủ Tường Vi hội, giờ một bàn tay in vào huyệt Bối Tâm của nàng, trầm giọng quát

- Y Mộng Lăng! Nếu nhà ngươi có cử động gì, bản tăng sẽ đập chết Tiểu Vân Tước Nhi lập tức!

Tiểu Vân Tước Nhi cũng lớn tiếng :

- Anh Mộng Lăng! Anh cứ việc thẳng tay hành động, đừng quản ngại gì về em hết!

Giữa lúc đó....

Nhiều ánh chớp nháng lên, tiếp theo hàng loạt tiếng sấm nổ ù ù vang động cả rừng núi như sắp tới ngày tận thế!...

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Chân tình bộc lộ

Những lần chớp lóe lên như xé rách màn trời u ám phụ họa thêm cho những tiếng sấm nổ ầm ì làm rung động cả núi rừng.

Thanh trường kiếm dựng ngược lên trời với một góc độ kỳ dị không ngừng rung động tạo thành không khí ngột thở kinh người.

Tích Lịch kiếm pháp hầu như có oai lực thần trợ nên sức người với thân thể máu thịt đâu có thể kháng cự.

Nhưng....

Sau mấy đợt chớp lóe sấm nổ, thanh trường kiếm màu bạc vẫn dựng ngược với góc độ kỳ dị và rung động không ngừng.

Từng khuôn mặt khản trương dụi xuống, những ánh mắt kinh hãi chuyển thành ngơ ngác.

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng không thi triển Tích Lịch kiếm pháp, bỏ qua cơ hội chuyển bại thành thắng, quả là một điều hết sức kinh ngạc.

Chẳng qua vì Tiểu Vân Tước Nhi?

Đúng vậy, vì Tiểu Vân Tước Nhi, thanh trường kiếm màu bạc trong tay chàng đã như vô lực rồi nặng nề rớt xuống mặt đất một tiếng keeng!

Ánh mắt Y Mộng Lăng nhìn chăm chăm về Tiểu Vân Tước Nhi, trên gương mặt chàng hiện lên nét buồn thảm khó tả! Chàng đã không tài thi triển một đường kiếm có tính cách quyết định thắng bại trong pho Tích Lịch kiếm pháp đã từng chấn động võ lâm giang hồ. Có thể vì hành động này mà cả cuộc đời này tương lai hứa hẹn của chàng bị kết thúc. Nhưng chàng không hề tỏ ý tiếc hận vì chàng đã có sự phát hiện “tình yêu chân thật” của người sư muội Lăng Ngọc Vũ hóa danh là Tiểu Vân Tước Nhi đối với chàng!

Thế rồi dưới những ánh mắt chăm chú, chàng từ từ bước đến kéo sát thân hình Tiểu Vân Tước Nhi vào lòng.

Cả thân hình kiều diễm của Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ không ngừng rung động, những giọt nước mắt nàng long lanh từ từ lăn xuống hai bên má. Nàng khẽ nói :

- Anh Mộng Lăng! Tại sao bây giờ anh mới....
- Vì lúc nào anh cũng nghĩ rằng em còn nhỏ bé, nhỏ bé như con chim non.
- Em đã chẳng bao lần cho anh biết em đã lớn rồi! Thế mà anh chẳng buồn để tâm đến em!
- Bây giờ anh mới đột nhiên thấy em đã trưởng thành.
- Anh có biết rằng em đã thầm yêu anh ái mộ anh đến mức nào không?

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng đưa tay khẽ nâng mặt nàng lên đặt nhẹ vào môi nàng một chiếc hôn nồng cháy!

Trên gương mặt còn hoen ngấn lệ của Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ hiện lên nét tươi cười sung sướng, giọng nũng nịu :

- Anh xấu lắm, em không thèm chơi với anh đâu!

Trong giây phút này, hình như họ không còn biết đến sự có mặt của người khác ở chung quanh nữa.

Mỗi một cử động nhỏ nhất, mỗi một lời nói ngắn ngủi đều đượm vẻ yêu đương thật là say đắm.

Không khí tình yêu chân thực tỏa ra khiến mọi người có mặt không ai nở làm rối động. Vì không ai là không hiểu rõ giá trị của chân tình.

Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi, Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phán, cho đến Thúc Gia Ngọc, họ đều đã hiểu rõ thế nào là tình yêu chân thực.

Tuy nhiên cảnh tượng trước mắt chính là một cảnh tượng đáng thương đối với họ, chẳng những làm cho họ tan nát cõi lòng mà còn làm cho họ thù hận vì ghen ghét. Họ thấy rằng Tiểu Vân Tước Nhi đã may mắn. Y Mộng Lăng đã may mắn. Đời người ta có gì mãi mãi bằng những giây phút đắm mình trong tình yêu chân thực.

Không khí trầm mặc trôi qua.

Y Mộng Lăng khẽ vỗ vào vai Lăng Ngọc Vũ giọng tha thiết êm nhẹ như ru :

- Em có thấy rằng anh yêu em thành thực không?
- Thấy!
- Vậy thì tình yêu của anh càng nên bảo trọng....

Nghe giọng nói êm nhẹ của người yêu, Tiểu Vân Tước Nhi như chết cả cõi lòng, nàng buồn bã ngẩng nhìn Y Mộng Lăng thẫn thờ hỏi :

- Có phải anh muốn em....
- Hãy nghe lời anh, vì anh yêu em tha thiết nên anh muốn em phải hết sức bảo trọng thân thể....

Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ mấp máy định nói, Y Mộng Lăng đã tiếp lời :

- Hãy nghe lời anh nhé! Tiểu Vân Tước Nhi!

Giọng nói của chàng vừa êm nhẹ, vừa đầy ma lực khiến Lăng Ngọc Vũ không còn sức kháng cự mà ngoan ngoãn khẽ gật đầu.

Trên gương mặt tươi cười thần bí của Y Mộng Lăng thoáng hiện nét thỏa mãn. Chàng khẽ đặt lên cặp môi hơi run động của nàng một cái hôn đầy như tình âu yếm, rồi thình lình xoay người lừ lừ đưa ánh mắt lạnh lùng quét nhìn chung quanh một lượt nhún vai thản nhiên nói :

- Hiện tại sự thật đã rõ rệt, Y Mộng Lăng mở bằng lòng cho mọi người tùy ý xử trí.

Thái độ của chàng thật hết sức bình thân, coi như chẳng chút bận tâm về chuyện gian khổ hay sống chết.

Liễu Liễu thần tăng chấp hai tay trước ngực khề niệm: “A Di Đà Phật”, rồi nhìn Y Mộng Lăng nói :

- Y thí chủ quả là con người sáng khoái, một mắt bản sắc của kẻ anh hùng.

Chỉ đáng tiếc....

Tới đây, ông ta bỗng ngừng lại khề buông tiếng thở dài lắc đầu như có điều rất thương tiếc đối với Y Mộng Lăng. Kế đó, ông ta hướng nhìn về phía Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi, Tiêm Chương Phong Vân Chu Tiểu Phán và Thiên Quý giáo chủ Thúc Gia Ngọc trầm giọng :

- Diệt hung trừ ác mọi người đều có bổn phận làm nhưng thù giết cha không đội trời chung là việc phải dành cho các vị nữ thí chủ giải quyết!

Trên gương mặt của cả ba nàng đều lộ vẻ kích động biểu hiện tâm trạng vô cùng phức tạp.

Yêu! Hận! Tình! Thù! Mâu thuẫn xung đột!

Làm sao bây giờ? Nên giải quyết ra sao bây giờ?

Yêu hận tình thù... làm xáo trộn tâm tư họ, xô họ vào trạng thái hỗn loạn thống khổ không biết chọn ngã nào! Tất cả đều do một bàn tay của vị tiền đại chưởng môn Thiếu Lâm phái Liễu Liễu thần tăng gây ra.

Luận điệu của ông ta là để trừ hung diệt ác để ngăn ngừa cảnh chém giết tàn bạo.

Nhưng với địa vị và danh vọng tuyệt cao của ông ta năm xưa, từ lâu đã ẩn cư nay lại đột nhiên xuất hiện thì sự tình không phải đơn giản bề ngoài như thế được! Tuy nhiên không ai nghĩ đến và cũng không ai kịp chú ý đến mà thôi.

Đột nhiên....

- Hắc!....

Một tiếng cười lạnh như băng, sắc như dao, phát xuất từ phía Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi.

Nét mặt bao phủ như một lớp hàn khí, nàng từ từ rút cặp kim câu, từ từ di động gót chân về phía Y Mộng Lăng, một kẻ đã sát hại thân phụ nàng, đã lường gạt chiếm đoạt thân thể tiết trinh nàng, đã làm phương tâm nàng tan nát!

Lạnh lùng! Cả con người nàng lúc này lạnh lùng như một khối tuyết, không thể tìm thấy ở con người nàng lúc này một tí nhiệt tình nào của giống người.

Bạch Tường Vi chuyển động.

Tiêm Chương Phong Vân Chu Tiểu Phán cũng chuyển động, cặp mắt nàng tràn đầy giận lệ! Chỉ có Thúc Gia Ngọc là đứng nguyên một chỗ, cặp mắt luôn chăm chú trên gương mặt tươi cười thần bí của Y Mộng Lăng, hai núm đồng tiền bên má nàng trệch động, khiến chẳng ai hiểu tâm trạng của nàng lúc này ra sao.

Y Mộng Lăng lại đột nhiên ngừng cổ cất tiếng cười sang sảng :

- Thông thả, tại hạ còn có điều kiện!

- Điều kiện? - Giọng Liễu Liễu thần tăng đượm vẻ ngạc nhiên!

Điều kiện! Ai có thể biết Y Mộng Lăng còn đưa ra điều kiện gì. Và vì đó còn nảy thêm chuyện rắc rối gì nữa? Bởi một khi con người đã dám đem sinh mạng mình đánh đổi với một điều kiện ấy đâu phải tầm thường.

Liễu Liễu thần tăng bước tới mấy bước, Y Mộng Lăng đã xua tay nói :

- Khoan!.... Bất luận thế nào, nếu tại hạ cố ý đem hết sức lực để kháng cự thì chuyện thắng bại chưa biết về ai!....

Đúng vậy, với một kẻ có võ công kỳ tuyệt như chàng cố tình kháng cự thì dù chưa chắc đã thoát khỏi Thiên Quý Hoàng cung nhưng ít ra cũng có bao nhiêu người đổ máu, bao nhiêu người vong thân. Nhất là âm điệu của chàng vừa nói lại êm nhẹ như ru lại càng gây cảm thụ nặng nề cho con người như Liễu Liễu thần tăng, khiến ông ta không biết làm sao, đành trầm giọng :

- Được! Thí chủ hãy cho biết điều kiện!

- Rất đơn giản! - Y Mộng Lăng vừa thần nhiên nhún vai vừa nói - Chỉ cần các vị trả tự do cho Tiểu Vân Tước Nhi được yên ổn rời khỏi đây và từ nay về sau không được xâm hại đến nàng.

- Chuyện ấy có thể được.

- Không!

Liều Liều thần tăng vừa trả lời Y Mộng Lăng một cách khẳng định thì một tiếng “không” được thốt ra từ cửa miệng Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ, phủ định hẳn ý kiến của đôi phương. Nàng hướng nhìn người yêu buồn rầu nói :

- Anh Mộng Lăng! Nếu chúng ta không được sống chung thì anh cũng nên để cho em được chết theo anh cùng một chỗ!....

Giọng nói của nàng đầy vẻ kiên quyết, tình ý chân thật, khiến người ta vô cùng cảm động và cũng vô cùng thương xót.

Nét tươi cười trên gương mặt Y Mộng Lăng bất giác chìm xuống. Chẳng biết đây mới là tình yêu chân thật, chân thật đến độ “Sĩ”, hầu như ra ngoài ý liệu của chàng. Tuy nhiên, chỉ trong giây thoáng, chàng lại bình thần nhìn Lăng Ngọc Vũ khẽ hỏi :

- Tiểu Vân Tước Nhi! Có phải em yêu anh tha thiết không?

- Phải!

- Có phải vừa rồi em đã hứa với anh là vì tình yêu của anh, em cần phải bảo vệ thân thể hơn hay không?

- Phải, em đã hứa nhưng...

Không đợi Lăng Ngọc Vũ nói hết, chàng đã lẹ làng kéo nàng vào lòng, và một giọng nói thoảng như hơi gió lọt vào tai nàng :

- Em thử nghĩ kỹ xem có lý nào anh rời xa em được và em đã thấy anh thất bại lần nào chưa? Hãy nghe lời anh đi!

Giọng nói thoảng nhẹ bên tai đã đem lại cho nàng niềm tin mãnh liệt, nàng khe khẽ gật đầu.

Y Mộng Lăng đặt nhẹ lên má nàng một cái hôn rồi quay ra lớn giọng :

- Còn điều kiện thứ hai nữa!

- Điều kiện thứ hai? - Giọng hỏi dè dặt của Liều Liều thần tăng đầy vẻ bất mãn!

- Phải, còn điều kiện thứ hai và cũng là điều kiện cuối cùng nữa!....

Dứt lời, chàng ngửa cổ thốt hồi cười dài. Đồng thời chàng vung cánh tay tung ra một luồng bạch ảnh bắn ra xa hơn một trượng.

“Bóc” một tiếng nổ nhẹ. Một tấm lụa trắng có từ từ buông xuống. Trên mặt tấm lụa có ba vết máu đỏ chói.

Không nói ai cũng rõ đó là tấm lụa trắng có viết tên họ bốn người :

Thất Đồ Huyết Hoắc Danh, Kim Ngọc Câu Bạch Vũ, Đan Chi Thần Kiếm Chu Kỳ và Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tĩnh Nhạc.

Ba vết máu tươi đỏ chói là vết bôi xóa tên họ ba người đã bị chàng sát hại.

Chàng tiếp tục giọng lạnh lùng :

- Hiện nay Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tĩnh Nhạc còn may mắn chưa bị đền tội, vậy ít ra các người cũng để cho tại hạ thấy kẻ thù....

Tiếng nói chàng chưa dứt thì một tiếng quát lạnh lạnh đã vang lên và một bóng người chồm vọt tới.

Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi. Vết máu đỏ và hàng chữ mang tên họ cha nàng trên tấm lụa trắng đã làm nàng đau lòng, gai mắt, gọi lại mối thương tâm cũ, khiến sự căm phẫn thù hận sôi lên sùng sục trong người nàng, nàng không thể nhẫn nhục được nữa. Không do dự, nàng triển động hai ngọn Ngọc câu trong tay vạch thành hai đạo hàn quang rợn người xẹt về phía đối phương như một ánh điện.

Nàng đã sử dụng tuyệt chiêu Kim Câu Quả Ngọc trong pho võ học gia truyền.

Trong lúc cấp bách, Y Mộng Lăng lại lui ba bốn bước dài. Chàng lạnh lùng quát :

- Bạch Tường Vi! Cô muốn gì?....

- Ta muốn cái mạng nhà ngươi!

Vừa đáp, nàng vừa triển động Kim câu tiếp tục xông tới.

Y Mộng Lăng cất tiếng cười ha hả, thân hình thấp thoáng như một bóng ma lui về phía sau năm bước nói :

- Trước khi sự tình chưa giải quyết xong xuôi, kẻ nào bức bách tại hạ, tại hạ sẽ chẳng nương tay.

Bạch Tường Vi buông tiếng cười nhạt sắc lạnh :

- Thế hả?....

Tiếng nói vừa thốt ra, nàng đã dậm bước định chồm...

- A Di Đà Phật!

Sau tiếng niệm Phật hiệu âm trầm hải người, thân hình Liễu Liễu thần tăng đã đứng chắn ngang giữa Bạch Tường Vi và Y Mộng Lăng.

Ông ta nhìn Y Mộng Lăng chậm rãi :

- Y thí chủ, chỉ sợ giờ này thí chủ khó lòng mà gặp được Tuyệt Chương Phong Hà Thúc Tinh Nhạc vì ông ta đã rời khỏi nơi đây từ hôm qua để đến Đẳng gia bảo ở Cùng Lai sơn.

Chuyện Phi Long Thần Dao Hề Công Cửu nhờ cậy đã làm chàng rung động tâm tư. Đến nay có chuyện Hà Thúc Tinh Nhạc cũng đến Đẳng gia bảo, sao thế gian lại có chuyện trùng hợp như thế, hay là bên trong còn có điều bí ẩn gì?

Liễu Liễu thần tăng một vị danh tiếng trọng vọng đột nhiên xuất hiện cảnh cáo chàng đã đủ làm cho chàng nghi hoặc khó hiểu. Đến nay lại thêm mấy chuyện dồn dập này nữa....

Nét cười thần bí trên gương mặt Y Mộng Lăng lay động, chàng nhìn Liễu Liễu thần tăng lăm bắm :

- Cùng Lai sơn Đẳng gia bảo. Ta cũng đang cần đến đó!....

Sắc mặt Liễu Liễu thần tăng bỗng biến đổi, giọng vô cùng ngạc nhiên pha lẫn kỳ dị :

- Ngươi cũng cần đến Đẳng gia bảo?....

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Long tranh hổ đấu

Giữa lúc đó từ bên bìa rừng một chuỗi cười quái dị nổi lên tiếp theo sau giọng nói :

- Y Mộng Lăng! Thì ra chú em này cũng còn nhớ đến chuyện đi Cùng Lai sơn!

Vừa dứt tiếng, một bóng người đột nhiên xuất hiện giữa trảng như một bóng ma. Người đó mặc bộ quần áo vải thô sơ. Chân đi giày cỏ, đội một cái nón lá rộng vành che kín cả mặt.

Người ấy chính là Phi Long Thần Dao Hề Công Cửu.

Liễu Liễu thần tăng cặp mắt lấp lánh dị quang khế niệm Phật hiệu, cất tiếng hỏi :

- Hề thí chủ không lẽ ngài cũng có mặt nơi đây?....

“Hắc”! Sau tiếng cười nhạt lạnh lùng, Hề Công Cửu nói :

- Lão hòa thượng! Ngài là một vị cao tăng mà cũng có mặt tại Thiên Quý giáo Hoàng cung được thì đâu phải chuyện lạ.

Dứt lời ông ngửa cổ rú lên một tiếng ngân dài. Đồng thời cánh tay vung lên, ánh đao quang sáng lòa bay lượn kèm theo tiếng réo u u!

Phi Long Thần Dao đã đột nhiên thi triển, thanh trường đao dài non một trượng quán ngang lưng.

Đến khi tiếng rú của ông ta vừa dứt, âm thanh còn vang vọng trong không gian, thì thanh trường đao đã ngừng vũ lộng, dựng ngược trước mặt ông ta tỏa ra những luồng hơi lạnh ghê người. Tiếp theo là một loạt những thân cây chung quanh ngã xuống rào rào.

Thủ pháp mau lẹ kỳ dị có một thanh thế hải người!

Phi Long đao pháp. Một đao pháp thần kỳ xứng tuyệt nhất thời, đột nhiên xuất hiện trên một lão đầu què mùa, mù cả hai mắt khiến mọi người tại tràng đều kinh hãi hoảng hốt.

Hầu như câu chuyện sắp giải quyết xong về Y Mộng Lăng, lại gặp trở ngại.

Nét mặt của Liễu Liễu thần tăng biến đổi, thân hình ông ta không thấy nhích động mà đã tiến sát Hề Công Cửu hơn ba bước, trầm giọng quát hỏi :

- Hề thí chủ, người định làm gì thế?

- Làm gì hả?

Hề Công Cửu đột nhiên ngừng mặt, hướng hai lỗ mắt sâu hoắm về phía Liễu Liễu thần tăng thần nhiên nói :

- Rất đơn giản. Tiểu Vân Tước Nhi an nhiên rời khỏi đây. Y Mộng Lăng cũng bình an ra khỏi nơi này. Có thể thôi!

- Không được!

Âm điệu phát ra vẫn trầm lặng hãi người, nhưng cứ nhìn sắc mặt Liễu Liễu thần tăng cũng đủ rõ ông ta đã kích nộ đến kịch liệt.

Đương nhiên câu chuyện ông ta đã phí biết bao tâm huyết sắp đặt, đâu có thể để cho Hề Công Cửu phá hoại một cách dễ dàng như thế được?

- Không được! Ha ha ha!....

Hề Công Cửu nhắc lại hai tiếng “không được” của Liễu Liễu thần tăng, rồi đột nhiên ngửa cổ cất tiếng cười sảng sặc như điên.

Ông ta cười ngặt nghẽo, nghiêng ngửa, thanh trường đao cũng rung động mãnh liệt tỏa ra những đạo hàn quang khí rợn người. Dứt tiếng cười, mũi trường đao của ông bỗng chỉ về hướng Liễu Liễu thần tăng, giọng lạnh lùng :

- Kê nào nói hai tiếng “không được” sẽ ngã xuống như những thân cây vừa rồi!

Rồi không đợi Liễu Liễu thần tăng trả lời, ông ta đã quay sang phía Y Mộng Lăng :

- Ở đây không có chuyện gì dính líu đến chú em nữa, hãy dẫn Tiểu Vân Tước Nhi đi đi!

Y Mộng Lăng thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, nhướn mày mỉm cười :

- Hề lão tiên bối, thái độ tự tin và khẳng định của lão tiên bối thật đáng khâm phục quá!

- Hà hà hà!....

Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu cũng cất tiếng cười khoái trá tỏ ra vô cùng khâm phục phong thái an nhàn thần nhiên của Y Mộng Lăng.

Để chơi lại tiếng cười của Hề Công Cửu, một chuỗi cười khác cũng không kém phần cuồng ngạo vang động trong không khí.

Người phát ra tiếng cười đó là Thần Phiến thư sinh Trương Vân Hạc, Kim đường Đương chủ Tường Vi hội. Và giọng nói của ông ta cũng vô cùng cuồng ngạo sau chuỗi cười :

- Hà! Không dè một lão già què mùa cục kịch như thế này mà lại là Phi Long Thần Đao may mắn có hư danh năm xưa!

Vừa nói lão ta vừa xòe ra cụp lại cái quạt đang cầm trên tay một vòng phát ra hai tiếng xoẹt xoẹt, rồi lại theo ngón tay giữa của lão ta xoay nhanh hai vòng trông rất đẹp mắt. Đồng thời thân hình lão ta xê dịch đến cách chỗ đứng Hề Công Cửu độ ba thước, nói tiếp :

- Lão các hạ nói nghe đơn giản quá, nên Thần Phiến thư sinh muốn xem các hạ bằng vào cái gì mà dám quả quyết như thế!

Nói xong là lão ra tay liền, không chần chờ gì cả. Chiếc quạt trong tay lão với tiếng gió veo veo, nhanh như luồng điện chớp điểm vào ba yếu huyệt : Trung Cự, Thiên Cổ và Mạch Môn của đối phương.

Thủ pháp vừa mau lẹ, vừa lang độc, đây chính là một chiêu lợi hại Tam Hoàng Ấn Nguyệt trong pho Tuy Vân kiếm pháp.

Phi Long Thần Đao không buồn ngừng đầu, chỉ khẽ hất cổ tay một cái, chuỗi thanh trường đao đã bật lên.

“Cạch”. Chuỗi trường đao chạm vào đầu quạt, Thần Phiến thư sinh bị dội lui hai bước.

“Hắc”! Sau tiếng cười lạnh lẽo, Hề Công Cửu hỏi :

- Thiết Phiến lão nhân Trương Tráng Thủy là người thế nào đối với tiểu tử.

- Là thân phụ mõ.

Trong giọng nói của Trương Văn Hạc đượm vẻ bi phẫn.

Hề Công Cửu lật chiếc nón rộng vành, hai lỗ mắt sâu hoắm hướng về phía Trương Văn Hạc gặng lời :

- Là phụ thân nhà ngươi?

Ngừng một chút, ông ta lại tiếp :

- Vậy thì nhà ngươi hãy về hỏi lại phụ thân ngươi xem cây quạt trong tay ông ta năm xưa gặp thanh trường đao này xảy ra như thế nào sẽ rõ!

Lúc này sắc mặt Thần Phiến thư sinh lại càng biến đổi khó coi. Vì lời nói của Hề Công Cửu đã làm hấn ta thương tâm không ít. Chẳng những hấn nhục nhả mà còn nhục nhả lây đến cha hấn nữa.

Hấn nghiêng răng ken két, không thèm đối đáp nửa tiếng, chưởng phiến cùng tung ra cùng một lượt về phía đối phương.

- Nhà ngươi muốn chết!

Trong tiếng quát mang luồng sát khí ghê người. Đồng thời thân hình Phi Long Thần Đao đã xảo diệu lách sang bên cạnh nửa thước. Tiếp theo hai tay ông ta hất nhẹ thanh trường đao bay vọt lên không uốn lượn như một con linh xà phát ra tiếng réo vu vu.

Đao pháp thần kỳ tuyệt diệu ghê người. Chiêu Long Tự Tà Phi trong pho Phi Long đao pháp.

Trong bóng đao lấp lánh, nét mặt Thần Phiến thư sinh hiện vẻ hoảng loạn kinh hãi đến cực độ. Cả những người đứng chung quanh cũng sợ hãi tháo mồ hôi hột lo thay cho tính mạng của người trong cuộc.

Trong một thoáng giây nguy hiểm đó. Bỗng nhiên một tiếng thét giận dữ lạnh lạnh ngân vang. Hai đạo quang mang rực đỏ xẹt về phía Phi Long Thần Đao. Đó là hai chiếc Ngọc Kim câu từ trong tay Bạch Tường Vi hội chủ phát ra.

Cùng một lượt Thăng Tự Kỳ, Tang Cửu Đồ, Hữu Hiệp giám Tường Vi hội cũng nhanh như chớp phát cây đại kỳ chữ “Thắng” to lớn công về phía Hề Công Cửu ba chiêu liên tiếp.

Mọi động tác tuy xảy ra có trước có sau nhưng hầu như đều trong một chớp mắt. Chỉ thấy thanh trường đao trong tay Hề Công Cửu nhoáng lên một vòng rồi tắt lịm.

Một tiếng gào thê thảm như xé rách tâm can mọi người làm át hẳn cả mấy tiếng loảng xoảng.

Hai chiếc Ngọc Kim câu trên tay Bạch Tường Vi bị đánh văng đi hơn hai trượng. Ngọn đại kỳ chữ “Thắng” chỉ còn trơ lại cái khúc cán. Trong vầng huyết quang, Thần Phiến thư sinh Trương Văn Hạc bị cụt một cánh tay nằm gục dưới đất mê mang.

Tất cả những thảm trạng chỉ xảy ra trong vòng nháy mắt.

Thanh trường đao kỳ dị đã mau lẹ cuốn gọn trong lưng Phi Long Thần đao Hề Công Cửu. Ông ta vẫn đứng nguyên một chỗ từ từ xoay người một vòng hướng về phía Y Mộng Lăng :

- Y Mộng Lăng sao không đi còn đứng đây làm gì nữa?

Y Mộng Lăng vội vàng nắm tay Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ vừa định dậm bước. Bỗng thấy Liễu Liễu thần tăng băng mình chạy ra nói :

- Hề thí chủ! Thí chủ đã dồn ép thái quá bản tăng đành phải phá lệ xuất thủ vậy!

- Tốt lắm! - Hề Công Cửu thần nhiên khẽ đáp. - Vậy thì hãy coi trường đao!

Hai cánh tay ông ta hất nhẹ một cái, thanh trường đao ảo hóa thành hình con rồng uốn khúc bay về phía đối phương.

- A Di Đà Phật!

Liễu Liễu thần tăng khẽ niệm Phật hiệu, thân hình thấp thoáng bộ pháp ba tiến hai thoái đã mau lẹ tiến sát Hề Công Cửu năm bước dưới oai lực thần kỳ diệu tuyệt của pho đao pháp tuyệt học Phi Long tự.

Ông ta đã thi triển bộ pháp “Phật Số Liên Hoa bộ”, tuyệt học độc đặc trong Đường Tâm thất của Thiếu Lâm phái.

Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu hơi biến sắc mặt, ngửa cổ cất tiếng rú dài, thanh trường đao đột nhiên biến thế hóa thành nhiều bóng thần long nhe nanh múa vút chụp xuống giữa đầu Liễu Liễu thần tăng với một thanh thế rất lăng lệ kỳ dị!

Chiêu thế “Long Tự Nghịch Phỉ” trong pho đao pháp Phi Long.

Trong tiếng thét vang động, Liễu Liễu thần tăng bị đánh bật lui ba bước.

Hề Công Cửu khẽ rùng thấp thân hình, uốn cong lưỡi trường đao một cái rồi nhanh như chớp, chĩa thẳng mũi đao vào giữa ngực đối phương. Thủ pháp thật mau lẹ lang độc!

Đó là chiêu thế “Phi Long Xạ Nhật”, tiếp theo ngay sau chiêu thế “Long Tự Nghịch Phi”.

- Ôi! Á!....

Mấy tiếng kêu la hoảng hốt vang động không khí đầu tràng, chứng tỏ tất cả đều lo sợ thay cho tính mạng một vị Thiếu Lâm thần tăng đã từng oai vọng hiển hách nhất thời.

Giữa lúc tình trạng muôn phần nguy hiểm đó, đột nhiên tiếng niệm Phật oai nghiêm vang động cao vút tận mây xanh như xé rách màng tai mọi người.

Liễu Liễu thần tăng vẫn đứng nguyên thân hình, hai tay cặp lại giờ ngang ngực.

Lập tức không khí đầu tràng như chìm trong tình trạng im lìm ghê rợn!.

Chỉ có thanh trường đao trên tay Hề Công Cửu là vẫn dựng ngược giữa không trung, thân đao không ngừng rung động tỏa hào quang ghê người.

Rồi chỉ trong giây thoáng sau đó, mũi đao đã bị hai tay Liễu Liễu thần tăng kẹp chặt vào giữa. Đứng ngoài, không ai hiểu hai người đã dùng thủ pháp gì?

Chỉ nghe Liễu Liễu thần tăng nghiêm giọng nói :

- Hề thí chủ, ngài có còn điều gì muốn nói nữa không?

- Có chứ! - Hề Công Cửu cười nhạt một tiếng, nói tiếp :

- Ngài nhất thời kèm chế được Hề mỗ, nhưng thử hỏi ngài có thể nhích nhích được gì hơn không?

Liễu Liễu thần tăng bất giác biến sắc, vì ông ta cũng tự hiểu rõ hiện tại dù có muốn buông tay cũng không dễ gì. Ông ta đã dùng nội gia tuyệt học Thiên Phật chương bí truyền môn phái Thiếu Lâm để kẹp giữ mũi đao của đối phương, chẳng qua chỉ là thế bất đắc dĩ. Đến khi thấy từ mũi đao của đối phương từng đợt tiềm kích tuôn ra như sóng dâng nước chảy cuộn cuộn không ngừng thì bất giác ông ta cũng thâm kinh hãi vô cùng.

Phi Long Thần Đao quả là một tay kinh địch, dưới tình trạng hiện tại, Liễu Liễu thần tăng khó mà thu thế. Mặc dầu bề ngoài hai người đều tỏ ra rất bình tĩnh, nhưng ai cũng rõ đây mới chính là cuộc long tranh hổ đấu, tính mạng nguy hiểm chỉ trong đường tơ kẽ tóc.

Riêng Ma Diện công tử Y Mộng Lăng, chàng vô cùng thần phục hai người quả là những bậc võ lâm kỳ tài nhất thời.

Một con người tự phụ cuồng ngạo như chàng mà có được tâm trạng như thế chẳng phải chuyện vừa.

Hề Công Cửu vừa thi triển nội lực đối chọi với địch thủ vừa hướng về Y Mộng Lăng giọng có vẻ gắt :

- Y Mộng Lăng! Vừa rồi ta đã nói gì với chú em?....

- Lão tiên bối, tại hạ muốn...

- Muốn cái con khi!

Vừa nói ông ta vừa đưa chân đá thanh trường kiếm màu bạc của Y Mộng Lăng bị rớt dưới đất ban nãy làm thành một vệt sáng dài bay về phía chàng như một ánh chớp nhưng không chút kinh lực.

Y Mộng Lăng vừa giơ tay bắt được chuôi kiếm, Hề Công Cửu đã lại lớn tiếng quát :

- Hãy đi ngay!

Tiếng quát đê trầm có một oai lực khiêng ta không thể kháng cự.

Giữa lúc đó Hề Công Cửu vì giây phút phân tâm nói chuyện với Y Mộng Lăng nên đã bị Liễu Liễu thần tăng dồn nội lực áp đảo. Chỉ thấy ông ta đỏ mặt, thân hình từ từ thấp xuống.

“Rắc!” thanh trường đao bỗng bị gãy làm hai đoạn.

Hai bóng người cũng đột nhiên như hai bóng ma thấp thoáng hợp rồi lại phân, phân rồi lại hợp, chỉ trong nháy mắt đã trao đổi ba chiêu năm thức.

Kinh lực bay cuộn ào ào khiến ai nấy đều như ngộp thở.

Thân hình hai người vừa hợp lại phân, chiếc nón lá rộng vành của Hề Công Cửu đã bị xé rách một vệt dài.

Liễu Liễu thần tăng ngửa cổ cười ha ha đắc ý.

Hề Công Cửu quát giận dữ :

- Tiểu tử! Sao không chạy đi còn đứng làm gì nữa?....

Dứt tiếng quát, nửa thanh đao còn lại trong tay ông ta với một oai lực vô cùng dũng mãnh, không hướng về Liễu Liễu thần tăng mà lại hướng về phía Y Mộng Lăng và Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ.

Thân hình chàng và nàng bị bắt buộc phải triển dụng kinh công tuyệt học Thiên Mã Hành Không bay bổng lên cao là bay lượn.

Trong những tiếng quát tháo hò hét, bóng người thấp thoáng, gương mặt Y Mộng Lăng vẫn giữ nguyên nét tươi cười thần bí đặc dị. Tuy nhiên trong tình trạng này, chàng ta không còn có thể do dự được nữa vì chàng đã hiểu thâm tâm Phi Long Thần Đao, dù có phải hy sinh thân mình để cứu thoát ba mạng nhà họ Đặng ở Cùng Lai sơn, ông ta cũng cam, mà cái công tác nặng nề ấy, ông ta lại phó thác cho chàng. Do đó, trong lúc đao lượn trên không, chàng đã quyết định và lớn tiếng nói :

- Xin Hề lão tiên bối hãy bảo trọng, vẫn bối đi trước đây!

Dứt tiếng, chàng nhẹ nhàng kéo tay Tiểu Vân Tước Nhi tung mình nhảy lên ngọn dây từng bách kế cận.

Một tiếng quát lớn “chạy đâu hả?” tiếp theo là mấy bóng người nhảy vút lên theo. Trong số những người nhảy lên có Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi, Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân, Thiên Quý giáo chủ Thúc Gia Ngọc, ngoài ra còn có cả Liễu Liễu thần tăng nữa.

Nhưng một tiếng gầm thét vang dậy, thân hình Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu cũng nhẹ nhàng như ánh điện chớp, nửa thanh trường đao trong tay ông ta phóng vút ra như đao cầu vòng bạc, ánh đao quang sáng rực đầy trời như muôn ngàn con rồng bay lượn múa vút, thanh thế oai lực thật dũng mãnh vô cùng. Ông ta đã thi triển chiêu tuyệt học “Vạn Long Phi Đằng”, chiêu thế oai lực nhất trong pho đao pháp Phi Long. Và đây cũng là lần thứ hai ông ta thi triển chiêu tuyệt học này từ khi xuất đạo giang hồ, ông đã thi triển lần thứ nhất trong cuộc so tài với Thiên Lý Phân Vân truyền nhân đời thứ ba của Đặng Thị Thế Gia tại Cùng Lai sơn.

Bóng đao quang vừa nháng lên, từng loạt những tiếng gào thét thê thảm nổi dậy bốn phía, đến khi nửa thanh trường đao trở về trong tay Hề Công Cửu thì đã sực mùi máu tanh ghê tởm.

Bịch! Bịch!

Hai vị Hương chủ thuộc Kim Ngân lưỡng đường của Tường Vi hội là Thần Phiến thư sinh Trương Văn Hạc và Phiến Long Giang Long Nguyên đều chết gục dưới vũng máu tươi. Bả vai Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi bị xé một vết dài nửa thước, máu thấm đỏ áo....

Cả Liễu Liễu thần tăng cũng bị hót mất một nửa vạt áo tăng bào dưới oai lực của chiêu thế Vạn Long Phi Đằng.

Nhờ giây phút chậm trễ ấy, Ma Diện công tử Y Mộng Lăng đã cùng Tiểu Vân Tước Nhi từ trên ngọn dây nhảy xuống phóng đi được hơn hai trượng.

Lập tức đoàn bộ hạ Thiên Quý giáo bố trí chung quanh với những thanh Quý đầu đao sáng loáng đã như bày kiến lúc nhúc xuyên qua xuyên lại bày thành Thiên Quý trận pháp để chuẩn bị ngăn cản.

Thình lình...

Một chuỗi cười sắc nhọn như tiếng quý gào sấm nổi dậy.

“Khịt khịt khịt....” Tiếp theo là một bóng người thấp thoáng như bóng ma quý nhảy vút ra, mang theo một đạo kinh phong như trận gió lốc.

Thân hình Y Mộng Lăng và Tiểu Vân Tước Nhi đang phi lượn trên không bỗng bị sức mạng của đạo kinh phong kéo tụt xuống đất, lọt vào giữa trận Thiên Quý với hàng loạt Quý đầu đao dựng ngược sáng loáng!

Bóng người như bóng ma quý phát ra chuỗi cười khinh khất quái dị cũng đồng thời xuất hiện giữa tràng. Là một lão thái bà tóc bạc trắng xóa phủ xuống ngang vai, thân hình gầy đét như que củi, mắt tam giác, mũi cú vọ, miệng rộng, răng nanh chìa ra ngoài, làn da thiết bị thâm sạm trông ghê sợ kinh tởm vô cùng. Mụ ta chính là Thiên Quý giáo hoàng Quý Cừu bà bà. Mụ quét ánh mắt lạnh lùng nhìn toàn tràng một lượt, nhíu mày nói :

- Hừ! Các người toàn là đồ vô dụng, để cho mấy đứa con nít vào tận Thiên Quý Hoàng cung phá rối!....

Tướng mạo mụ ta đã khiến người lại thêm giọng nói the thé càng làm cho người nghe phải rùng mình phát tởm.

Cuối cùng mụ ta dừng ánh mắt về phía Hề Công Cửu nói tiếp :

- Còn tên mù này, chắc mi hết muốn sống rồi hử?

“Hắc”! Phi Long Thần Đao hồi đáp bằng một tiếng cười lạnh lẽo. Đồng thời khẽ lắc thân hình bay bổng lên cao đáp xuống giữa trận Thiên Quý, hướng về phía Y Mộng Lăng và Tiểu Vân Tước Nhi, không hề e ngại về nguy hiểm đe dọa.

Sờ dĩ ông ta theo sau Y Mộng Lăng đến Tổng đàn Thiên Quỷ giáo và có hàng động như vậy, chủ yếu là giúp cho chàng ta được an nhiên thoát hiểm để làm tròn công việc mà ông ta nhờ chàng đến Cùng Lai sơn.

Khịt khịt khịt!....

Lại một chuỗi cười quái dị thốt ra từ miệng Quỷ Cừu bà bà, tạo thành một vầng sát khí ghê rợn kèm theo một giọng nói lạnh lùng :

- Tên mù này quả đã đến ngày tận số!....

Vừa nói mụ vừa ngửa cổ hếch cái mũi nhọn khoằm như mỏ cú vọ, từ hai lỗ mũi tia ra hai đạo huyết quang kèm theo tiếng gió ro ro nhằm xẹt ngay giữa mặt đối phương.

Á!.... Huyết!.... Bích Huyết Phi Cỏ!....

Đúng vậy, chỉ có loại vua trong loài cỏ độc Bích Huyết Phi Cỏ mới có tiếng kêu ro ro kỳ dị làm rung động tâm thần địch thủ.

Bích Huyết Phi Cỏ có thể khắc chế mọi loài độc cỏ, cần phải dùng ngay khí huyết của bản thân người sử dụng nuôi dưỡng. Mà tính tình loài độc cỏ này cũng hung ác vô cùng, mỗi khi phóng ra, nếu không được no nê bằng tinh huyết của địch thủ tất sẽ bay về cắn lại chủ, mà người sử dụng cũng hết sức tổn hại chân nguyên.

Quỷ Cừu bà bà đã nuôi dưỡng loại độc cỏ này từ mấy chục năm, trường hợp không gặp cảnh nguy khốn cùng cực, mụ ta không thể phóng ra, thế mà hôm nay, đối phó với Hề Công Cửu, vừa xuất thủ mụ đã sử dụng ngay Bích Huyết Phi Cỏ đủ rõ mụ ta đã quyết tâm sát hại cho bằng được đối phương.

Dưới tiếng kêu ro ro kỳ dị, sắc mặt Hề Công Cửu biến đổi rất khó coi.

Khi vừa trụ vững thân hình, ông ta đã vội vàng gạt treo song chưởng, nửa thanh trường đao nhanh như ánh chớp tạo thành một vầng đạo quang bao phủ quanh mình. Ông ta đã triển dụng đến chiêu tuyệt học “Long Tự Tử Phi” oai lực lớn nhất trong pho đao pháp Phi Long.

Vù vù!.... Hai tia huyết quang bị làn đao quang chặt thành mấy đoạn! Nhưng Hề Công Cửu cũng rung mình thốt tiếng kêu hự, ngã gục xuống giữa trận.

Khịt khịt khịt!....

Quỷ Cừu bà bà phát ra chuỗi cười quái dị giọng đắc ý :

- Bích Huyết Cỏ con ơi! Hôm nay các con được một bữa no nê thỏa thích nhé!...

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Thiên Quỷ trận pháp

Trong trận Thiên Quỷ, ánh đao quang nháng lên nối tiếp nhau, tạo thành bầu khí quyền tráng lệ mờ mờ với những trận pháp qua lại liên tục. Không khí thật âm trầm ghê rợn ghệt thờ!....

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng và Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ, sau khi bị Thiên Quỷ Cừu bà bà dồn vào trận, trước mắt hai người chỉ còn thấy một lớp đao quang sáng ngời chói mắt, với vô số bóng quỷ xuyên qua xuyên lại. Ngoài ra không nhìn thấy một ai khác nữa, kể cả bọn Liễu Liễu thần tăng và Ngọc Nữ Băng Tâm.

Trận pháp thật huyền kỳ diệu tuyệt.

Mộng Lăng cầm lấy tay Tiểu Vân Tước Nhi khẽ thét một tiếng kéo theo nàng dùng phép khinh công tuyệt học Thiên Mã Hành Không bay vút lên cao, bay lượn ba vòng định xông ra ngoài trận nhưng bay đến đâu cũng gặp những làn đao quang chói mắt và vô số bóng quỷ chấp chòn ngăn cản. Chẳng những thế, áp lực chung quanh mỗi lúc mỗi xoay chuyển nhanh hơn, khiến người ta phải hoa mắt váng đầu, có cảm giác như sắp lâm vào quỷ vực.

Nét tươi cười trên gương mặt Y Mộng Lăng tắt lịm đi, chàng đảo ánh mắt nhìn Tiểu Vân Tước Nhi đứng bên cạnh một cái, chỉ thấy nét mặt nàng lúc này như thể hiện đủ cả tâm trạng kinh hãi, hoảng loạn, khiếp sợ!....

Cặp mắt nàng cũng đang đắm đắm nhìn chàng như thăm hỏi: “Làm thế nào bây giờ?”

Y Mộng Lăng siết chặt bàn tay nàng đang nắm trong tay chàng, khẽ nhượng mày nhún vai một cái biểu lộ thái độ thân nhiên để an ủi nàng. Nhưng thực

thi hiện tại chàng cũng chưa biết phải làm thế nào để thoát hiểm.

Thiên Quý trận pháp gồm có bốn cửa :

U Hồn, Địa Cốc, Âm Tào, Quý Phủ, mỗi cửa lại có ba đàn.

Y Mộng Lăng và Tiểu Vân Tước Nhi bị sa vào cửa U Hồn là một cửa có áp lực mạnh hơn hết các cửa khác. Ấy thế là chưa kể cây cờ chiêu hồn ở Tổng đàn giữa trận chưa triển động nên áp lực cũng còn nhẹ bớt phần nào. Kẻ giữ ngọn Chiêu hồn phan ở Tổng đàn là Tam Điện trưởng lão Thất Xảo Linh Mai Cổ nhưng chưa dám thi triển vì chưa được lệnh của Thiên Quý giáo hoàng Quý Cừu bà bà.

Giữa lúc đó bỗng nhiên một tiếng kịch khô khan nổi lên, Y Mộng Lăng thoáng thấy một bóng người văng ngã dưới đất cách chỗ chàng đứng khoảng tám thước.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, ánh đạo quang lại che kín, chàng không thể nhận rõ diện mạo nạn nhân là ai. Tuy nhiên nhờ có chiếc nón lá rộng vành bắn rớt xuống cạnh chân chàng, nên chàng hiểu ngay người vừa bị sa vào trận không ai khác hơn là Phi Long Thần Dao Hề Công Cừu, chàng giật mình lớn tiếng gọi :

- Hề lão tiên bối! Hề lão tiên bối!....

Tiếng gọi của chàng thốt lên nhưng hầu như chỉ thoát ra khỏi miệng là bị ngưng đọng, đến ngay cả chàng cũng không còn nghe rõ giọng nói của mình nữa.

Thấy vậy Y Mộng Lăng bất giác ngạc nhiên vô cùng, nhưng ngay lúc đó, nhờ ánh đạo quang sáng lên, chàng chợt nhìn thấy một khuôn mặt thật vô cùng khốn khổ hiện ra trước mặt. Một khuôn mặt bị hàng trăm ngàn lỗ thủng như lỗ kim châm làm biến hẳn diện mạo. Chỉ có hai lỗ mắt sâu hoắm không trông là giúp chàng nhận rõ ra nạn nhân chính là Hề Công Cừu.

Một tay anh hào vang danh nhất thời như Phi Long Thần Dao mà hôm nay lại kết liễu đời người một cách thảm lệ thể lương như vậy thật đáng thương.

Y Mộng Lăng vô cùng kích động, chàng nắm chặt bàn tay Tiểu Vân Tước Nhi phóng nhanh về phía trước.

Bóng nạn nhân rõ ràng cách chàng rất gần và chàng phóng tới cũng rất nhanh, vậy mà vẫn không tài nào đến gần được một tí nào. Chẳng những thế mà mỗi lúc mỗi cách xa hơn.

Xen vào đó, những bóng ma chập chờn, lúc thì chồm nhảy, lúc thì lượn múa, cảnh tượng lại tăng thêm quái đản.

Đột nhiên trước mặt chàng vệt sáng rực lên. Vệt sáng không phải là đạo quang mà là ánh chớp. Nét tươi cười thần bí trên gương mặt Y Mộng Lăng lay động phát ra một tia sát khí. Thanh trường kiếm màu bạc trong tay chàng bỗng dựng ngược vạch theo một góc độ kỳ đặc. Tiếp theo, hàng loạt tiếng sấm nổ ì ùng vang trời dậy đất. Một tia điện quang từ mũi kiếm xẹt ra vạch thành những vệt ngang dọc trên không như những tia chớp trong cơn giông bão.

Tích Lịch kiếm pháp đã được chàng thi triển. Lập tức những tiếng gào thét kêu rống nổi lên khiến người nghe phải rùng mình sồn gáy. Một mùi khét cháy gây gây bốc lên, tỏa trong không khí, ai ngửi phải cũng muốn lộn mửa!....

Bức tường đạo quang trước mặt Y Mộng Lăng dệt bằng những thanh Quý đầu đao bị điện chớp lửa từ thanh trường kiếm của chàng tỏa ra quét tan. Nằm la liệt dưới đất mười mấy cỗ thi thể bị cháy nám đen co quắp! Thế nhưng một đao sát khí ghê người lại được bổ sung ngay vào lỗ hồng bức đạo quang vừa bị xé rách. Một thanh Quý đầu đao ánh thép sáng ngời tỏa hào quang lạnh buốt đã kề sát ngay cổ chàng. Hai bên nách chàng, hai mũi đao sắc lạnh thọc vào tận da đau nhói. Vậy mà nét mặt chàng vẫn tươi cười như chẳng có chuyện gì xảy ra khiến đối phương sa vào không khí vô cùng mê hoặc.

Thực ra, lúc này trong thâm tâm chàng cũng khiếp hãi vô cùng, vì chỉ có một mình chàng là hiểu rõ Thiên Quý trận pháp quả nhiên biến ảo vô cùng. Chàng đã thi triển một tuyệt chiêu trong pho Tích Lịch kiếm pháp, hạ sát trong nháy mắt hơn mười thủ hạ của Thiên Quý giáo bảy trận, thế mà cũng lại chỉ trong nháy mắt trận thế lại triển động khôi phục như cũ, khiến chàng hết đường nhúc nhích.

Nhìn qua bức tường đạo quang ra bên ngoài, chàng mờ mờ thấy còn có một thanh Quý đầu đao to lớn dựng ngược nên cạnh một ngọn Phuron chiêu hồn thêu bảy cái đầu lâu mặt mũi nanh ác, tỏa ra một khí thế âm trầm ghê rợn!

Bọn Thiên Quý giáo hoàng Quý Cừu bà bà và Liễu Liễu thần tăng không rõ đã rút lui mất dạng từ bao giờ. Trong khi đó, từ hướng thành lầu chính điện Quý Giáo Hoàng cung trôi lên tiếng đàn địch ca nhạc du dương....

Y Mộng Lăng đột nhiên ngửa cổ thốt chuỗi cười dài sang sảng, chàng cười rung động cả thân hình, trong giọng cười đượm vẻ thể lương thâm đậm.

Cùng một tình trạng như chàng, Tiểu Vân Tước Nhi cũng bị hai mũi nhọn Quý đầu đao kề sát bên sườn, nét mặt nàng tái nhợt, tỏ ra lo sợ kinh hoàng vô cùng! Nàng không dám nhúc nhích. Nàng bị lâm vào hoàn cảnh hiểm nghèo như thế này hoàn toàn là vì Y Mộng Lăng.

Tiếng cười Y Mộng Lăng thốt lên như chẳng khác nào mũi dao ngọn đâm vào giữa tim nàng, càng làm cho nàng thêm thống khổ vô cùng! Nàng không ngờ, nàng không dám nhúc nhích nhưng Y Mộng Lăng đã thốt nhiên ngưng tiếng cười, vung thanh trường kiếm trong tay tỏa ánh sáng ngời....

Với lối liễu lĩnh này, chỉ làm cho chàng chóng chết chứ không ích lợi gì, vì chàng làm thế nào để thoát khỏi một thanh Quý đầu đao kề sát cổ và hai mũi đao nhọn đã kề hai bên nách?....

Tiểu Vân Tước Nhi thấy vậy thì hoảng sợ vô cùng, nàng không cần nghĩ ngợi gì nữa mà vội vàng tung ngay hai chưởng nhắm hai lưỡi đao kề hai bên nách Y Mộng Lăng. Hành động như vậy đương nhiên hoàn cảnh nàng cũng chẳng hơn gì Y Mộng Lăng...

Giữa lúc thập phần nguy hiểm ấy, đột nhiên một giọng thét lạnh lạnh vang động :

- Tất cả hãy dừng tay!....

Kèm theo tiếng thét là một bóng người nhỏ nhắn buông mình xuống giữa trận.

Người đó là Thiên Quý giáo chủ Thúc Gia Ngọc, một thiếu nữ nhan sắc tuyệt mỹ, vừa hạ chân xuống đất, nàng đã tiếp lời với giọng nói lạnh lùng và ánh mắt sắc lạnh nhìn chàng!

- Y Mộng Lăng, nhà ngươi muốn chết hử? Nếu muốn chết, ít ra ngươi cũng phải nghĩ đến Tiểu Vân Tước Nhi một chút chứ?....

Trên gương mặt tươi cười Y Mộng Lăng hiện lên vẻ mê hoặc. Nét mặt Tiểu Vân Tước Nhi thì lại bộc lộ tâm trạng như vậy một cách rõ rệt hơn.

Thực ra, cái tình cảm khó hiểu ấy chỉ có một mình Thúc Gia Ngọc là tự biết, chứ còn ai mà rõ được.

Nàng quét ánh mắt nhìn bọn thủ hạ Thiên Quý giáo đang đứng kề đao vào cổ và nách Y Mộng Lăng cùng Tiểu Vân Tước Nhi giọng lạnh lùng

- Các ngươi hãy lui ra tất cả!

Bọn thủ hạ Thiên Quý giáo, tên nào tên nấy đều ngược nhìn vị nữ Giáo chủ của họ với ánh mắt vô cùng nghi hoặc và không tên nào dám nhúc nhích.

- Đây là luật lệ của Thiên Quý giáo hoàng đã đặt ra, ấn định rằng những thủ hạ đã chính thức thuộc thành phần bầy trận Thiên Quý chỉ hành động theo chỉ thị của người điều khiển ngọn Phướn chiêu hồn mà thôi, ngay cả lệnh của giáo hoàng cũng không có hiệu lực lúc bầy trận. Bàng trái lệnh sẽ bị trừng trị lập tức.

Thấy bọn thủ hạ bầy trận không nhúc nhích, Thúc Gia Ngọc vẻ giận dữ khề quát :

- Ta ra lệnh cho các người lui, có nghe tiếng không?

Giữa lúc đó một bóng người đột nhiên xuất hiện với giọng nghiêm cần

- Khái bầm Giáo chủ, làm như vậy nguy hiểm lắm!

Người đó là Thất Xảo Linh Mai Cổ, tay cầm Phướn chiêu hồn có thêu bảy cái đầu lâu mặt mũi đáng ác. Lão ta hai tay ôm ngọn Phướn dựng trước ngực như có ý đề tỉnh Thúc Gia Ngọc, nói tiếp :

- Hơn nữa, vừa rồi giáo hoàng đã ra thân tự lệnh hai người này....

Lời nói của Mai Cổ bỗng bị Thúc Gia Ngọc ngắt ngang :

- Ta chỉ hỏi ngươi, ta là Giáo chủ hay ngươi là Giáo chủ?....

- Ty chức đâu dám sánh với Giáo chủ được!....

Trong âm điệu của Mai Cổ lộ vẻ kinh hoàng vô cùng, vì lão ta không hiểu rõ ý định của Thúc Gia Ngọc ra sao?....

Chỉ thấy Thúc Gia Ngọc khề nhếch mép cười lộ hai núm đồng tiền bên má giọng êm nhẹ :

- Thế hả? Vậy thì đưa cây Phướn chiêu hồn đây!

Thất Xảo Linh Mai Cổ giật thót mình trợn mắt ngó Thúc Gia Ngọc tỏ vẻ do dự.

Thúc Gia Ngọc trầm nét mặt phát ra tiếng cười nhạt sắc lạnh. Rồi đột nhiên nàng đưa tay giật lấy ngọn Phướn miệng quát :

- Mai Cổ, nhà ngươi giữ chức vụ Tam Điện trưởng lão mà dám cãi lệnh Giáo chủ hả?

Vừa nói, ngọn Phướn chiêu hồn trên tay nàng đã tung lên với một phương vị góc độ cực kỳ quái dị quét vào mặt Mai Cổ....

Đây là chiêu tuyệt học “Hồn Ly Quy Hận” trong môn phái Thiên Quý giáo.

Hai người đứng cách nhau rất gần mà Thúc Gia Ngọc lại xuất thủ bất thành linh nên Mai Cổ chỉ kịp bộc lộ nét kinh hãi phần nộ trên khuôn mặt chứ không thể tránh né kháng cự.

“Bách!”....

Một tiếng gào thê thảm tiếp theo.

Thân hình Mai Cỏ từ từ gục xuống đầu mặt dập nát be bét!....

Một thiếu nữ đẹp tựa thiên tiên mà lại xuất thủ một cách lang độc như thế thật đáng kinh người.

Trên gương mặt Thúc Gia Ngọc vẫn một vẻ lạnh lùng không chút tình cảm, nàng khẽ khua động ngón Phuron chiêu hồn trên tay hướng về phía bọn thủ hạ kẻ quất :

- Bây giờ các ngươi hãy lui tất cả đi!

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tình nghiệt

Cái chết của Thất Xảo Linh Mai Cỏ Tam Điện trưởng lão Thiên Quỷ giáo đã làm khiếp hãi tinh thần bọn thủ hạ bày trận Thiên Quỷ, tên nào tên nấy đều nom nớp lo sợ tự động thu hồi các thanh Quỷ đầu đao kề bên cổ và sườn của Y Mộng Lăng cùng Tiểu Vân Tước Nhi rồi kéo nhau nhảy lui.

Thúc Gia Ngọc buông tiếng thở dài nhẹ nhõm.

- Bây giờ các ngươi có thể đi được rồi đấy!

Giọng nói của nàng tuy êm ái dịu dàng như đầy vè u oán.

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng nhìn chăm chăm về phía Thúc Gia Ngọc, trên gương mặt tươi cười của chàng đã thần bí lại càng thần bí hơn.

Thật vậy tình trạng đã xảy ra một cách hết sức bất ngờ. Chàng không bao giờ ngờ được người cứu chàng thoát khỏi Thiên Quỷ trận lại là Thiên Quỷ giáo chủ Thúc Gia Ngọc! Chàng thần thờ lắm lắm :

- Chẳng lẽ vì tình yêu mà nàng....

Thúc Gia Ngọc không đợi Y Mộng Lăng nói hết đã ngắt lời chàng với giọng vô cùng lạnh lẽo và nét phẫn hận lộ hẳn ra mặt :

- Ta hận nhà ngươi lắm!....

Y Mộng Lăng ngược mắt nhún vai :

- Hận tôi, nếu vậy thì... Y Mộng Lăng này cũng cho cô nương biết rõ rằng tại hạ xưa nay vốn là kẻ ân oán phân minh. Ôn cứu tử của cô nương tại hạ xin ghi lòng tạc dạ, còn chuyện cô nương muốn đem chút ân huệ này để ép tại hạ phải thôi việc trả thù phụ thân cô nương là Tuyết Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc thì tại hạ xin thú thật với cô nương là “không thể được”!

Thúc Gia Ngọc đột nhiên biến sắc thình lình giơ tay tát vào mặt Y Mộng Lăng một cái “đét”.

Y Mộng Lăng có thể tránh được nhưng chàng đã đứng yên lãnh một cái tát nảy lửa. Chàng giơ tay quệt chùi vết máu tươi rỉ trên mép thần nhiên nhún vai :

- Một cái tát này có thể thủ tiêu ân tình cô nương đã cứu tại hạ!....

Thúc Gia Ngọc ngắt lời chàng bằng giọng quát giận dữ :

- Y Mộng Lăng nhà ngươi chẳng hiểu gì cả, hãy rút đi!....

Trên nét mặt nàng tỏ ra vô cùng phẫn nộ khích động ai oán!....

Tiểu Vân Tước Nhi đứng bên cạnh Y Mộng Lăng trở mắt ngạc nhiên khích động. Nhưng dù sao nàng ta vẫn còn có cảm tình với Thúc Gia Ngọc.

Nàng cũng như Y Mộng Lăng đều không hiểu vì lý do gì Thúc Gia Ngọc cứu chàng và nàng. Tuy nhiên nàng có thể thông cảm nỗi đau khổ vì yêu của đối phương. Vì chính nàng cũng đã từng trải những phút đau khổ như thế.

Giữa lúc đó Y Mộng Lăng bỗng kéo tay nàng bước đi. Nàng chẳng biết nói gì đành chỉ lẳng lặng cất bước theo người yêu và để lại một cái nhìn cảm kích

về phía Thúc Gia Ngọc.

Thình lình....

Một giọng quát the thé như xé tan bầu không khí :

- Gia Ngọc! Mi giỏi thật!....

Rõ ràng là giọng nói của Quý Cưu bà bà.

Lúc này mọi người đã nghiễm nhiên xuất hiện trên bờ thành lầu. Đứng bên cạnh mọi người còn có Liễu Liễu thần tăng, Bạch Tường Vi và Chu Tiểu Phân.

Sau tiếng hét giận dữ của Quý Cưu bà bà, Thúc Gia Ngọc cũng đột nhiên cất tiếng quát :

- Y Mộng Lăng! Mi chạy đâu cho thoát, hãy coi đây.

Nghe tiếng quát, Y Mộng Lăng quay phắt lại thì vừa vãn một vệt bạch quang bay đến giữa mặt. Chàng thần nhiên nhún vai giờ một chưởng bắt gọn vệt bạch quang vào tay. Trên gương mặt chàng hiện nét tươi cười thần bí quái dị.

Vật chàng bắt được từ tay Thúc Gia Ngọc ném tới không phải loại ám khí gì mà chỉ là một viên giấy vo tròn. Chàng vội vàng dùng thủ pháp hết sức mau lẹ mở mảnh giấy đọc mấy hàng chữ :

“Phải ba bước, trái tám bước, trái ba bước, phải tám bước.”

Mảnh giấy chỉ có bốn hàng mười hai chữ đơn giản như vậy nhưng rất khó hiểu.

Giữa lúc đó bỗng nhiên từng đợt quang sáng ngời kèn theo những đạo kinh khí dừng mảnh từ bốn phía dồn dập kéo tới. Thì ra chỉ trong chớp mắt Thiên Quỷ trận pháp lại được Thúc Gia Ngọc điều khiển triển động.

Y Mộng Lăng chợt hiểu ra ý nghĩa của mười hai chữ trên mảnh giấy nhỏ vo tròn. Chàng lập tức chấn kiếm cất tiếng rú dài, một tay kéo Tiểu Vân Tước Nhi nhảy sang bên phải ba bước....

Quả nhiên chàng đã dễ dàng tránh khỏi tầm uy lực của những ánh hào quang từ những thanh Quỷ đầu đao tràn đến.

Mười hai chữ đơn giản trên giấy nhỏ quả nhiên là yếu quyết xuất trận Thiên Quỷ. Nhưng chàng hết sức phân vân tự hỏi Thúc Gia Ngọc đã thành tâm cứu chàng tại sao nàng còn triển động Thiên Quỷ trận làm gì nữa?....

Chàng bắt giác quay đầu nhìn lại nhưng chỉ thấy hào quang chói mắt, trong rừng đao ảnh chỉ thấy ngọn Phurôn chiều hồn phát phối lay động chớ không nhìn thấy bóng dáng Thúc Gia Ngọc đâu cả.

Y Mộng Lăng không còn dám chần chờ do dự, chàng vội vàng kéo tay Tiểu Vân Tước Nhi chiếu theo mười hai chữ yếu quyết xuất trận lúc tả lúc hữu lẹ làng như một ánh chớp, chỉ trong nháy mắt chàng đã tới chân thành lầu.

Nhưng tới đây rồi biết xử trí ra sao?

Giữa lúc ấy, giọng quát the thé như chó tru quỷ rống của Quý Cưu bà bà làm chấn động tâm thần Y Mộng Lăng và Tiểu Vân Tước Nhi lại nổi lên :

- Con khôn kiếp! Thật mi đã muốn chết!

Tiếp theo tiếng quát quái dị là thân hình Thiên Quỷ giáo chủ Quý Cưu bà bà từ trên bờ thành lầu nhảy vọt xuống.

Y Mộng Lăng nhếch mép cười thần bí, cả kiếm lẫn chưởng cùng tung ra một lượt chuẩn bị liều mạng.

Nhưng một tiếng hét giạt giọng tiếp theo là một thân hình Thúc Gia Ngọc chạy bay đến cản trước mặt chàng khiến chàng buộc lòng phải lật đật thu hồi lực đạo chưởng kiếm vừa tung ra.

Bình!

Thúc Gia Ngọc loạng choạng hẳn về phía sau mấy bước. Nàng đã thay thế Y Mộng Lăng nhận lãnh một chưởng của Quý Cưu bà bà.

Quý Cưu bà bà xéch ngược cặp mắt tam giác lộ ánh quang mang kỳ dị. Sự việc xảy ra thật bất ngờ. Nếu Quý Cưu bà bà không kịp thời thu hồi sức mạnh chưởng lực thì Thúc Gia Ngọc chẳng chết cũng trọng thương.

Mọi người tức giận gằn giọng :

- Hừ! Con quỷ kia, mi định làm trò gì thế?

Thúc Gia Ngọc lộ vẻ u oán :

- Má! Đây là chuyện của con xin má để cho con được tự mình giải quyết lấy.

- Không được!

Giọng the thé đĩnh tai nhúc óc của Quý Cưu bà bà vừa khẳng định vừa có vẻ phẫn nộ.

- Hơn mười năm nay, ta có điều gì cư xử không đẹp với con khốn kiếp mi mà ngày nay mi nỡ phản bội ta?...

Một cái nhếch mép cười chua xót hiện trên nét mặt Thúc Gia Ngọc, nàng nhẹ nhẹ lắc đầu buông tiếng thở dài...

Lúc đó thỉnh thoảng một cách cửa đá thành lầu bỗng mở ra. Thúc Gia Ngọc liền cất tiếng quát :

- Bước.... vào!....

Vừa quát nàng vừa giơ tay đẩy Y Mộng Lăng và Tiểu Vân Tước Nhi vào bên trong cửa thành.

Trên gương mặt sần sùi đen sạm của Quý Cưu bà bà hiện vẻ rung động kịch liệt pha lẫn nét kinh dị.

Ai! Ai đã di động cơ quan mở cánh cửa thành giữa lúc này, hiển nhiên là sự sắp đặt trước của Thúc Gia Ngọc.

Xưa nay mẹ ta vốn hết sức yêu thương Thúc Gia Ngọc vì sự thông minh cơ trí và vẻ đẹp yêu kiều diễm lệ của nàng. Nên mẹ ta đã thu nàng làm nghĩa nữ và không tiếc công truyền thụ võ nghệ, tạo cho nàng trở thành một nhân vật chấn động giang hồ đương thời với danh hiệu Thiên Quý giáo chủ.

Nhưng mẹ đã không ngờ hôm nay nàng lại dùng cái cơ trí ấy để đối phó với mẹ.

Bình!

Cánh cửa đá vừa mở lại đóng lại ngay. Dù mẹ ta có muốn đuổi theo Y Mộng Lăng cũng không còn kịp nữa.

Hắc hắc hắc!.... Khịt khịt khịt!....

Từ trong cặp mắt tam giác Quý Cưu bà bà tia ra hai đạo quang mang sắc lạnh như điện nhìn xoáy vào mặt Thúc Gia Ngọc, miệng mẹ phát ra chuỗi cười quái dị, mẹ chậm rãi dần từng tiếng âm trầm hải người :

- Hừ! Giỏi cho con khốn kiếp. Ta không có thì giờ đâu mà đuổi theo bọn chúng. Mi đã tha chúng đi thì mi cũng phải bắt cho bằng được chúng đem về, nếu không ta sẽ lấy tính mạng mi thay vào.

Nói xong mẹ lại cất tiếng cười khinh khịt quái dị quay gót.

Bên trong cánh cửa đá, không khí tối om như mực, giơ tay không nhìn rõ năm ngón, mùi ẩm thấp hôi hám bốc lên nồng nặc.

Y Mộng Lăng và Tiểu Vân Tước Nhi lặng lẽ trao đổi nhau một cái nhìn, cả hai đều ngạc nhiên không biết nói gì. Họ không hiểu tại sao Thúc Gia Ngọc lại dám vì họ mà công khai cãi lệnh Quý Cưu bà bà. Và bên trong cánh cửa đá này sẽ dẫn đi đến đâu.

Thỉnh thoảng một giọng nói dịu dàng từ bên cạnh thốt lên :

- Sao còn đứng đờ người ra đó làm gì, hãy đi về phía này!

Y Mộng Lăng khẽ rung mình còn Tiểu Vân Tước Nhi thì hiện rõ vẻ kinh dị vô cùng.

Nghe giọng nói êm dịu rất quen tai, Y Mộng Lăng nhếch mép khẽ hỏi :

- Có phải Thanh Thanh đây không?

- Biểu các người đi thì cứ đi còn đứng đó láp giáp cái gì thật ghét quá!

Lần này giọng nói ồ ồ như lệnh võ thật chói tai.

Nét tươi cười quái dị lại càng hiện lên rõ rệt trên gương mặt Y Mộng Lăng.

Bằng vào hai giọng nói kỳ dị đặc biệt ấy, chàng có thể đoán chắc là giọng nói của hai con a hoàn Thanh Thanh và Tiểu Tiểu của Thúc Gia Ngọc.

Thanh Thanh và Tiểu Tiểu là hai cô gái có thân hình và giọng nói hoàn toàn trái ngược không tương xứng khiến người ta khó mà quên được.

Lúc này Y Mộng Lăng không còn nghi hoặc nữa, chàng vội vàng kéo Tiểu Vân Tước Nhi nhắm phía trước mặt bước tới.

Một đốm lửa nhỏ bất thường hiện lên dẫn hai người đi qua một căn thạch thất khá rộng, xuống một bậc đá khá dài, đi vào một con đường hầm.

Đi sâu vào đường hầm, không khí ẩm thấp hôi hám mỗi lúc mỗi nồng nặc thêm, hình như con đường hầm này đã được Thiên Quý giáo Hoàng cung thiết lập đặc biệt từ khi mới xây dựng Thiên Quý Hoàng cung.

Tiếp tục đi được khoảng ngụi nửa chén trà nữa, đóm lửa dẫn đường trước mặt bỗng nhiên tắt phụt, Y Mộng Lăng buộc miệng gọi :

- Thanh Thanh!.... Tiêu Tiêu!.... Thanh Thanh!.... Tiêu Tiêu!....

Hỏi đáp lại chỉ là những âm vọng chứ không thấy bóng dáng hai ả thị tỳ. Cả đóm lửa dẫn đường cũng không thấy xuất hiện nữa.

Hai người lần mò đi được độ năm trượng nữa, bỗng phía trước có tiếng “Bình! Lịch kịch!”.

Cánh cửa đá nơi cuối đường hầm đột nhiên mở ra từ bên ngoài, một tia ánh sáng lơ mơ chiếu vào trong hầm đem theo những hạt bụi lất phất.

Nhìn ra bên ngoài cánh cửa, nhiều gộp đá lờm chờm, hình như cửa đường hầm trở ra một nơi sườn núi.

Y Mộng Lăng nhún vai hóp một hơi dài lắm lắm :

- Hà!.... Thế là qua một đêm, không ngờ mình hãy còn sống!....

Trong giọng nói êm nhẹ của chàng đượm bao nhiêu tâm trạng cảm khái, bi phần, trống trải.... phức tạp đến độ ngay chính chàng cũng không phân tách rõ là gì nữa.

Thật vậy, qua một đêm đối với Y Mộng Lăng đã có bao nhiêu thay đổi lớn lao.

Chàng lẩm bẫm một mình mà không dè lại có người hỏi đáp :

- Nhà ngươi có biết tại sao ta vẫn ở nhà ngươi sống không?

Nét cười mê hoặc thần bí trên môi Y Mộng Lăng bỗng tắt hẳn. Thiệt ra, cả thân hình chàng đã rung động mãnh liệt. Chàng vội vàng quay phắt lại, đứng phía sau chàng nghiêng nhiên là Thúc Gia Ngọc. Chàng buột miệng cảm kích :

- Thúc cô nương, tại hạ không biết cảm tạ cô nương như thế nào bây giờ.

Thúc Gia Ngọc gần giọng với một khí thế ghê người :

- Ta hỏi tại sao ngươi không trả lời?

Y Mộng Lăng lại nhếch mép nở nụ cười mê hoặc khẽ à một tiếng :

- Có phải cô nương vẫn tin rằng tại hạ còn yêu cô nương không?....

Giọng nói của chàng tuy êm ái có sức làm say đắm lòng người nhưng đượm vẻ trào phúng. Ngừng một chút chàng tiếp :

- Nhưng sự thực đã chứng minh rõ rệt, tại hạ đã dành tình yêu cho kẻ khác chứ không phải cô nương.

Sắc mặt Thúc Gia Ngọc bỗng hằn lên từng nét kích động, bộc lộ tâm trạng cực kỳ phức tạp đau thương, bi phần, sầu khổ....

Cái khổ trạng cực kỳ phức tạp khó mà diễn tả này chỉ có một mình nàng là tự hiểu rõ.

Một lúc lâu nàng mới buông tiếng thở dài, giọng u oán :

- Y Mộng Lăng, bất luận như thế nào, ta cũng không muốn nhà ngươi chết, và cũng muốn nhà ngươi tìm thân phụ ta để trả thù, nhà ngươi có biết....

Y Mộng Lăng vùng cất tiếng cười ha hả ngắt lời nàng :

- Vừa rồi tại hạ chẳng đã từng nói rõ với cô nương là chuyện đó không thể được!....

Ngừng một chút chàng nói tiếp :

- Trừ phi tại hạ chết đi. Nhưng mà cô nương lại không muốn cho tại hạ chết.

- Nhà ngươi có muốn để cho một hài nhi sắp sửa ra đời bị mồ côi cha không?

Nụ cười trên môi Y Mộng Lăng bị tắt lịm, thay vào đấy là nét kinh dị :

- Trời!....

Cả nét mặt Tiểu Vân Tước Nhi cũng kích động, bộc lộ tâm trạng vô cùng phức tạp.

Trong khi đó Thúc Gia Ngọc thân nhiên mỉm cười :

- Nhưng hiện giờ thì chẳng còn quan hệ gì nữa.

- Không còn quan hệ gì nữa?

- Phải!

Lần này Thúc Gia Ngọc lại trở nên vô cùng thân nhiên, nàng nói tiếp :

- Sau khi ta để cho nhà người chạy thoát, mẹ nuôi ta là Quý Cưu bà bà đã phóng vào cơ thể ta chất độc “Xích Tuyền Độc Cỗ”, nếu nội trong ngày nay ta không bắt được nhà người đưa về Thiên Quý hoàng cung thì sẽ bị độc phát thân chết!

- Xích Tuyền Độc Cỗ!....

- Phải! Chắc độc ấy chỉ có Quý Cưu bà bà mới giải được. Như vậy tình thế hiện tại chỉ có ta chết hoặc nhà người chết, thế thì còn quan hệ gì nữa mà nói!

Tôi đây nàng khẽ buông tiếng thở dài tiếp :

- Ta đã từng nói, ta không muốn nhà người chết nhưng trước khi ta sắp chết, ta còn có cơ hội phé trừ võ công của nhà người để nhà người không còn tìm phụ thân ta mà sát hại được nữa. Nhà người thử nghĩ ta làm thế có được không?

Vừa lúc đó hai con a hoàn Thanh Thanh và Tiểu Tiểu của nàng cũng đồng thời xuất hiện và trên tay mỗi con đều bung một cái hộp đá màu đen cao khoảng một thước.

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Nguy hiểm trùng trùng

Thúc Gia Ngọc hướng về phía Thanh Thanh và Tiểu Tiểu một cái hỏi Y Mộng Lăng :

- Mộng Lăng, nhà người có biết trong cái hộp đen này đựng cái gì không?

Tôi đây một vẻ cười chua xót hiện lên trên khuôn mặt đẹp như cánh hoa mới nở ban mai, nàng tiếp :

- Người có biết món bảo vật Nhiếp Hồn Hương của Thiên Quý giáo không?

- Thiên Quý Nhiếp Hồn Hương!

Trên gương mặt tươi cười của Y Mộng Lăng thoáng hiện vẻ biến động kỳ dị.

Thiên Quý Nhiếp Hồn Hương là một tuyệt vật của Thiên Quý giáo, một khi phóng ra cả một vùng mây dậm không khí đều bị mờ mờ bởi chất hương nhiếp hồn.

Người hít phải thần hồn sẽ bị điên đảo hoàn toàn mất tri giác, trở thành con người si ngốc.

Hơn mười năm trước, Thiên Quý giáo hoàng Quý Cưu bà bà đã một lần phóng ra làm chấn nhiếp quần hào tam sơn ngũ nhạc, đến nay nghe đến vẫn còn khiếp hãi.

Y Mộng Lăng không ngờ rằng món độc vật tuyệt độc ấy hôm nay lại sắp sửa được thi dụng đối với chàng.

Chỉ thấy Thúc Gia Ngọc khẽ hừ một tiếng lạnh bầm như đang nói với mình :

- Trên đời có ai muốn võ công khổ luyện của mình nhất đán bị phé hết và có ai muốn hy sinh tính mạng của mình một cách vô lý không?

Vừa nói nét tươi cười chua xót trên môi nàng dần dần mất đi, thay thế vào đấy là một vẻ lạnh lùng, nàng nói tiếp :

- Trừ trường hợp bất đắc dĩ phải không Mộng Lăng công tử?

Dứt lời nàng khẽ giữ móng tay áo lấy ra hai cây cờ nhỏ phát nhẹ một cái khẽ quát :

- Sửa soạn mở hộp!

Hai lá cờ nhỏ màu bạc từ từ lơ lửng lên, Thanh Thanh và Tiểu Tiểu đều đặt một bàn tay lên nắp hộp.

Giữa lúc đó Y Mộng Lăng thình lình quát một tiếng lớn :

“Khoan!” - đoạn chàng như rúng mảy nhưn vai nói tiếp :

- Dù làm được như vậy liệu tính mạng của cô nương có bảo toàn được chăng?

Thúc Gia Ngọc cũng như rúng mảy đáp :

- Dù có chết bốn cô nương cũng vui lòng.

- Nhưng tại hạ có thể bằng lòng để cho cô nương chết được không?....

Tới đây nét tươi cười trên mặt chàng không ngớt lay động, giọng êm nhẹ đầy vẻ cảm khái :

- Cô nương nên nhớ cô nương đâu có chết một mình.

Đúng vậy, Thúc Gia Ngọc không thể chết một mình mà còn mang theo cái bào thai trong bụng nàng nữa.

Ánh quang khác lạ lay động trong cặp mắt sắc lạnh của Thúc Gia Ngọc, nàng chăm chăm nhìn gương mặt tươi cười thần bí của Y Mộng Lăng một lúc lâu, rồi thình lình nàng ngửa cổ cất tiếng cười dài khanh khách. Nàng cười ngả nghiêng, ngất ngèo với một âm điệu mê người!....

Y Mộng Lăng lắc đầu giọng pha vẻ phẫn nộ :

- Cô nương cười cái gì thế?

- Chẳng có gì cả. Ta hỏi hiện tại nhà ngươi có thể cứu được ta chăng?

- Đương nhiên là cứu được....

- Viễn vông lắm! Hiện tại có bao nhiêu người trong Tổng đàn Thiên Quý giáo chờ ta đem nhà ngươi về để lãnh án tử hình. Nhà ngươi tưởng rằng có thể đem cái chết của nhà ngươi để đổi cứu lấy mạng ta được chăng?

- Chẳng cần phải làm đến thế! - Y Mộng Lăng khẽ nhưn vai nói tiếp :

- Gia Ngọc, em có còn nhớ em đã từng phóng loại Kim Ty Độc Cổ vào cơ thể anh phải không?

- Phải! - Giọng Thúc Gia Ngọc đầy vẻ cảm khái. - Như vậy tức là nhà ngươi chỉ còn mạng sống chưa đầy một trăm ngày nữa rồi sẽ bị Kim Ty Độc Cổ hút hết tinh huyết mà chết phải không?

Ngưng một chút nàng tiếp :

- Nhưng mà ngươi đừng lo, trước khi phế hết võ công nhà ngươi, ta sẽ trừ luôn cả chất độc cổ ấy một thể.

- Chẳng cần, vì chất Kim Ty Độc Cổ trong cơ thể tại hạ đã được tại hạ tiêu trừ hết sạch rồi....

- À! Thì ra ngươi đã....

- Bởi vậy tại hạ mới nói có thể cứu được cô nương!

Thúc Gia Ngọc khẽ chớp mắt nhẹ nhàng lắc đầu :

- Thiên Quý giáo hoàng Quý Cừu bà đã dùng tinh huyết của mẹ để bồi dưỡng được ba loại độc cổ tuyệt độc, chỉ có bản thân của mẹ mới có thể giải chứ không ai có thể biết được. Ngay bốn cô nương đã theo mẹ hơn mười năm nay mà cũng đành thúc thủ thì nhà ngươi....

Y Mộng Lăng vội ngắt lời nàng :

- Vậy cô nương có biết món bảo vật Uất Kim Hương Điều không?

- Uất Kim Hương Điều!

Trong giọng nói nhẹ của nàng pha lẫn vẻ kinh dị :

- Đó chỉ là một món Huyết Châu Hồn thể bảo trân truyền thuyết chứ làm gì có thực!

Y Mộng Lăng khẽ lắc đầu không nói gì, chàng từ từ cho tay vào bọc lấy chiếc hộp ngọc của Phi Long thần đao đưa tặng, mở nắp lấy ra một con chim nhỏ bằng ngón tay, cái bước đến bên cạnh Thúc Gia Ngọc, khẽ cầm tay nàng nói :

- Gia Ngọc, hãy cho anh biết em bị phóng độc cổ vào cơ thể bằng đường nào để anh giải trị.

Nét tươi cười mê hoặc êm nhẹ của chàng khiến người nghe có cảm giác vô cùng thân thiết chân thành.

Cặp mắt Thúc Gia Ngọc phóng ra hai đạo quang mang khác dị, giọng nói đờ đẫn :

- Em!....

Giọng nói êm dịu của Y Mộng Lăng lại tiếp theo :

- Hãy cho anh biết đi! Hãy nghe lời anh Gia Ngọc!

Cặp môi mọng đỏ Thúc Gia Ngọc mấp máy rung động một lát mới ngập ngừng lên tiếng :

- Y Mộng Lăng, loại độc cổ do Quý Cưu bà bà đã dùng tinh huyết bốn thân của mẹ đẻ bồi dưỡng thì bất cứ phát sinh điều gì ở đâu mẹ ta cũng lập tức có cảm ứng tim huyết sôi trào....

- Mặc kệ mẹ! Hãy giải trừ chất độc cổ trong cơ thể em cho hết đã rồi sẽ tính.

Thúc Gia Ngọc buông tiếng thở dài :

- Dù nhà người có giải trừ độc cổ cho ta thì Quý Cưu bà bà cũng chẳng bao giờ buông tha ta, mà chính ta cũng không bao giờ bãi bỏ ý định phế trừ võ công của nhà người.

- Ô! Đây lại là một chuyện khác!....

Vừa nói chàng vừa thần nhiên nhún vai hầu như trước mắt chàng lúc này chỉ có Thúc Gia Ngọc và việc giải trừ chất độc cho nàng là cần, còn chẳng có việc gì khác đáng kể nữa.

Thúc Gia Ngọc đành lẳng lẳng buông tiếng thở dài, nói rõ nơi bị Quý Cưu bà bà phóng độc cổ vào cơ thể.

Y Mộng Lăng lập tức tỏ vẻ vô cùng thân thiết mở nắp hộp ngọc lấy bảo vật Uất Kim Hương Điều để giải độc cổ cho nàng.

Chỉ một lát sau, từng bầy độc cổ lúc nhúc như bầy kiến được chất hương kỳ dị hấp dẫn ra ngoài cơ thể. Dưới ánh nắng trông bầy độc cổ như những vệt máu tươi.

Giữa lúc đó, Tiểu Vân Tước Nhi từ ban nãy vẫn đứng lặng với nét mặt trầm lạnh cất tiếng :

- Anh Mộng Lăng, phải từ trước đến nay, làm việc gì anh cũng thẳng thắn gánh trách nhiệm hay không?

- Phải!

Y Mộng Lăng đáp giọng có vẻ ngạc nhiên. Chàng ngược mắt nhìn Tiểu Vân Tước Nhi, chỉ thấy nét mặt nàng lộ vẻ khích động biểu lộ tâm trạng vô cùng phức tạp. Cặp mắt nàng đã long lanh ngấn lệ.

Một lúc lâu, nàng nói nghẹn ngào :

- Vậy thì từ nay anh hãy ráng đối đãi với cô ấy cho tử tế.

Hai tiếng “cô ấy” Tiểu Vân Tước Nhi nói đây đương nhiên là Thúc Gia Ngọc.

Nét tươi cười trên mặt Y Mộng Lăng bỗng tắt lịm nhưng chàng vẫn cất tiếng êm nhẹ :

- Tiểu Vân Tước Nhi có phải em...

Tới đây chàng tỏ vẻ vô cùng khích động nói tiếp :

- Em nên nhớ người yêu chân chính của anh vẫn là em!

- Phải!.... Nhưng tình thế nay đã khác rồi, anh không thể buông trôi trách nhiệm của anh được nữa. Anh nên đem tình yêu đối với em dồn sang cho cô ấy mới phải lẽ!....

Giọng nói của nàng tỏ ra vô cùng sầu khổ và hai hàng lệ đã chảy dài xuống má.

Y Mộng Lăng bắt giác rung động tâm thần. Cả Thúc Gia Ngọc cũng bắt giác rung động tâm thần.

Đây quả là một tâm tình vô cùng vĩ đại, vô cùng cảm động.

Nhưng ai có hiểu được nỗi lòng đau khổ của Tiểu Vân Tước Nhi, trước khi có quyết định này, nàng đã chịu đựng một sự mâu thuẫn dày vò đến mức nào chăng?

Tình yêu của nàng đối với Y Mộng Lăng vô cùng sâu đậm, mà đến nay nàng phải có quyết định như vậy quả là có sức chịu đựng nghệ gồm.

Thực ra nàng không đến nỗi phải làm như thế. Nhưng Thúc Gia Ngọc đã mang thai với Y Mộng Lăng, bây giờ có nàng, cô ta sẽ ra sao?

Đời địa vị nàng là Thúc Gia Ngọc thì nàng sẽ quyết định ra sao?

Thế thường đàn bà cô gái vốn là những người giàu tình cảm nên Tiểu Vân Tước Nhi đưa tay gạt lệ chuyển sang Thúc Gia Ngọc, giọng chân thành cảm động :

- Chị Gia Ngọc, em tin rằng chị biết rõ em yêu chàng như thế nào chứ. Bây giờ em giao chàng cho chị, mong chị thương yêu và đừng phụ bạc chàng!....

Quả thật những lời nói cảm động yêu thương, ai mà ngờ được một cô gái yếu đuối có được cái dũng khí ghê gớm như thế.

Lời nói vừa dứt, nàng không đợi Y Mộng Lăng và Thúc Gia Ngọc trả lời đã lao mình chạy đi như bay.

- Tiểu Vân Tước....

- Em...

Cả Y Mộng Lăng và Thúc Gia Ngọc cùng lên tiếng một lượt và cùng lắc mình định đuổi theo nhưng cả hai lại không ai cất bước, chỉ biết thừ người ngó theo bóng dáng Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ khuất dần.... Rồi cùng đưa tay gạt lệ.

Một lát sau, Thúc Gia Ngọc mới quay lại nhìn Y Mộng Lăng đang đứng thẫn thờ. Trong ánh mắt nàng hiện vẻ thương cảm ái ngại!....

Nét mặt Y Mộng Lăng vẫn giữ vẻ tươi cười thần bí nhưng trong thâm tâm chàng vô cùng bi thống. Trong hoàn cảnh này ai mà không đau lòng nhưng điểm đặc biệt của chàng là đã dùng cái vẻ tươi cười thần bí cố hữu bên ngoài để che giấu được cái vẻ bi thương bên trong. Chàng cũng nhìn lại Thúc Gia Ngọc rồi nhún vai nhưn vai một thái độ hết sức thản nhiên như chẳng có việc gì xảy ra.

Sau một lúc trầm mặc, mùi thơm đặc dị từ mỏ con Uất Kim Hương Điều nhả ra đã hút hết hoàn toàn chất độc cổ trong cơ thể Thúc Gia Ngọc, Y Mộng Lăng buông tiếng thở dài nhẹ nhõm :

- Gia Ngọc, bây giờ em có thể hoàn toàn vô sự rồi đó.

Thúc Gia Ngọc khẽ nhếch môi cười :

- Anh nên nhớ kỹ lời tôi nói ban nãy!

- Cô nương cũng nên nhớ kỹ lời tôi đã hỏi đáp cô nương ban nãy!

Cặp mắt Thúc Gia Ngọc đột nhiên sáng lên một cách kỳ dị rồi như dán chặt vào khuôn mặt đẹp trai thần bí của Y Mộng Lăng hơi xẵng giọng :

- Cái gì tôi đã nói là tôi có thể làm được!

Y Mộng Lăng cũng thản nhiên nhún vai :

- Đúng vậy, từ trước đến nay tại hạ cũng chưa có việc gì nói ra mà không làm được!

Quả thật hai kẻ đồng cân đồng lượng. Thúc Gia Ngọc cương quyết bao nhiêu thì Y Mộng Lăng cũng tự tin bấy nhiêu. Một cặp thiếu niên nam nữ, đáng thì vì mối quan hệ, đáng thì sự mâu thuẫn cảm tình đặc biệt mà đứng vào thế chống đối nhau đến cùng.

Thúc Gia Ngọc không muốn Y Mộng Lăng theo sát hại cha nàng là Tuyệt Chương Phong Hà Thúc Tinh Nhạc, nàng muốn phé trừ võ công của chàng.

Nhưng liệu Y Mộng Lăng có để cho nàng được như nguyện chăng?

Chàng đã ngấm ngấm đề khí ngưng thần chuẩn bị nếu Thúc Gia Ngọc thả Thiên Quỷ Nhiếp Hồn Hương là chàng lập tức khống chế nàng ngay.

Ngoài mặt cả hai đều tỏ ra hết sức bình tĩnh nhưng bên trong là một nguy cơ ngấm ngấm chỉ chờ nổ tung.

Rồi như mềm lòng trước sự khích động mâu thuẫn thống khổ, Thúc Gia Ngọc buông tiếng thở dài não nuột.

- Bất luận ra sao em cũng không thể trở về Thiên Quý giáo Tổng đàn được nữa. Bây giờ chúng ta phải làm cách nào rời khỏi đây đã rồi sẽ nói, em e rằng Quý Cưu bà bà cũng sắp tới nơi rồi.

- “Hắc”! Thật không ai có thể ngờ tiếng nói của Thúc Gia Ngọc vừa dứt thì một tiếng cười lạnh lẽo chất chứa như xé rách màng tai vang động trong không khí, tiếp theo giọng nói hân học :

- Con quý cái chết bầm kia giỏi thật, định chạy hăn, khó lắm các con oi!....

Giọng nói the thé như sói tru quý khóc, bất cứ một ai chỉ nghe qua một lượt chẳng bao giờ quên được.

Quả nhiên con người hiện đang làm bay hồn vỡ mặt khắp giang hồ vô lâm hắc bạch lưỡng đạo Quý Cưu bà bà đã đến.

Nhưng những bóng người xuất hiện trước mặt hai người lại là Liễu Liễu thần tăng, Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi, Tiêm Chương Phong Vân Chu Tiểu Phân.

Ngoài ra còn có Thiên Quý Tổng giám Bát Tý Phi Hồ Đình Lôi Chấn, Hoàng Đường trưởng lão Sư Tử Hồng Hồn Khuru Trúc. Còn nhiều Thiên Quý giáo cao thủ nữa.

Gương mặt tươi cười thần bí Y Mộng Lăng đột nhiên chấn động.

Gương mặt kiều diễm như hoa của Thúc Gia Ngọc cũng trong giây thoáng trở nên tái nhợt. Hai ả a hoàn của Thúc Gia Ngọc lại càng hoảng sợ hơn.

Các nhân vật trọng yếu Thiên Quý giáo trong lúc này hầu như đều tập trung hết tại đây. Mà Thiên Quý giáo hoàng đã chính thức lộ diện với khí thế này thì đủ rõ Quý Cưu bà bà đã tức giận đến cực độ và quyết tâm đưa hai người đến chỗ chết mới thôi.

Chết! Thật ra chẳng đáng sợ nhưng dưới con mắt của Thúc Gia Ngọc nhìn khí thế dàn sắp của Quý Cưu bà bà thì nàng đã ý thức được rằng cái chết của nàng với Y Mộng Lăng phải thảm lệ phi thường.

Trong khi đó thì Y Mộng Lăng trầm lắng làm lạ không hiểu tại sao một vị thần tăng của Thiếu Lâm phái, đã từng lãnh đạo giang hồ năm xưa lại.... Chẳng lẽ Liễu Liễu thần tăng cũng là người của Thiên Quý giáo?

Giữa lúc ấy một tiếng gào lớn như sấm nổ làm rung động thâm thâm mọi người tại tràng.

Tiếng rống này được thoát ra từ cử miệng Thiên Quý giáo Hoàng Đường trưởng lão Sư Tử Hồng Hồn Khuru Trúc. Với môn nội gia tuyệt học “Sư Tử Hồng” kỳ dị bất giác đã làm Y Mộng Lăng phải giật mình kinh hoàng nếu không phản ứng mau lẹ kịp thời vận động nội công giữ vững tâm mạch thì không rõ hậu quả sẽ ra sao? Do đó đủ rõ nhân tài Thiên Quý giáo quả nhiên không thể chẳng coi thường.

Tiếng rống của Sư Tử Hồng Hồn Khuru Trúc vừa dứt, tiếp theo là ba tiếng nổ “bùng, bùng bùng”, ba vầng kim quang tỏa ra muôn ngàn ánh sáng xanh đỏ rực rỡ, tạo thành quang cảnh hết sức kỳ dị đẹp mắt.

Theo sau đó là những tiếng hò hét từ xa đưa lại :

- Giáo hoàng giá đến!....

- Giáo hoàng giá đến!....

Tiếng hô lan truyền vang động cả một vùng rừng núi thâm u.

Trong vầng kim quang muôn ngàn tia sáng xanh đỏ bay tỏa đầy trời bỗng hiện ra một cây cờ thêu bốn chữ bằng vàng “Thiên Quý giáo hoàng” cắm ngay giữa tràng.

Thế rồi bỗng nhiên những tia sáng kim quang chói mắt như bị một áp lực gì xung tán, một vầng bóng đen to lớn từ lưng chừng không trung rút xuống chẳng một tiếng động nhẹ.

Đây là một chiếc kiệu lớn sơn đen có mười người khiêng!....

Thiên Quý giáo hoàng Quý Cưu bà bà ngồi chễm chệ dựa lưng trên một chiếc ghế bọc da thú đặt trên kiệu. Đứng sau lưng mụ là bốn thiếu nữ người Mèo có vóc dáng thân hình rất yếu điệu nhưng chỉ có một mảnh da thú nhỏ che kín hạ bộ, còn toàn thân trần như nhộng.

Thiên Quý giáo hoàng xuất hiện với một khí thế thật kinh hồn hải dị, khiến toàn tràng bỗng trở nên im lặng phăng phắc như chìm trong không khí bàng hoàng ngộp thở!

Thiên Quý giáo hoàng ngồi trên kiệu, từ từ đứng dậy, cái mũi nhọn như mỏ cú vọ héch lên hít hít, cặp mắt nhỏ tí hí bằng hạt đậu, tia ra hai đạo nhơn quang xanh lè rọi vào mặt Y Mộng Lăng.

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng cũng đổi lại bằng thái độ nhún vai, ngửa cổ.

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Kiếp hậu dư sinh

- Ha, ha, ha!.... Ha, ha ha!....

Y Mộng Lăng ngửa cổ thốt lên chuỗi cười dài, giọng khinh miệt đượm vẻ trào lộng :

- Khí thế thì ghê đấy, chỉ đáng tiếc là không tương xứng với cái tôn dung xấu tợ ma lem của tôn giá thật tiếc quá! Tiếc quá!....

“Hắc”! Làn da đen sạm sần sùi trên mặt Quỷ Cừu bà cau lại rung động, nộ khí như bốc khói ngùn ngụt. Mụ thốt tiếng hừ lạnh lẽo, bước tới một bước.

Đột nhiên, hai tiếng quát lạnh lạnh vang lên, theo sau là hai bóng người nhỏ thó cùng xẹt về hướng Y Mộng Lăng như hai lần điện chớp.

Hai bóng người này, chính là hai cô gái đang đắm chìm trong sự mâu thuẫn xung đột giữa tình và thù. Bạch Tường Vi và Chu Tiểu Phân.

Hai chiếc Ngọc Kim câu lấp lánh cùng với mười tia hàn quang Đạn Chi Thần Kiếm kèm theo rít gió vu vu, veo veo cùng tập trung vào chỗ đứng của Y Mộng Lăng.

Lập tức thân ảnh màu bạc của chàng ta lấp loáng vài cái, đã tránh lui ra xa hơn bốn bước.

Rồi nét vui cười thần bí cổ hữu trên gương mặt chàng ta bỗng trầm xuống, cặp mắt chàng tỏa nhồn quang nghiêm nghị nhìn hai nàng :

- Nếu hai cô nương còn cố tình dồn ép tại hạ, tại hạ sẽ chẳng nương tay nữa đâu!

Giọng nói của chàng vừa êm nhẹ lại vừa trầm nặng làm rung động tâm thần đối phương.

Chu Tiểu Phân không thêm đáp lời, nghiêng răng tung song chưởng bắn ra mười đạo hàn quang. Đây chính là chiêu Thập Long Hồi Vũ trong môn tuyệt học Đạn Chi Thần Kiếm của nhà họ Chu.

Thế rồi thình lình thân hình chàng lao xẹt xuống đất, vận song chỉ như hai lưỡi kiếm với một chiêu thế hết sức kỳ tuyệt xia thẳng vào yết hầu Chu Tiểu Phân và Bạch Tường Vi.

Mọi người tại tràng đều không ai có thể ngờ được rằng Y Mộng Lăng lại đột nhiên lao xẹt xuống một cách đột ngột và mau lẹ như thế được! Nhất là song chỉ chàng ta điểm ra tuy hết sức bình thường nhưng có phương vị và góc độ rất diệu tuyệt, khiến địch thủ rất khó tìm khe hở để né tránh, đây chính là một chiêu tinh hoa “Song Hồng Ánh Lạc” trong môn tuyệt học Không Không Minh Ly thập bát thủ do một kỳ nhân hải ngoại Không Không Nhất Tẩu sáng chế và đã từng dùng pho tuyệt học này gây thanh danh vang rền giang hồ võ lâm mười năm trước đây.

Hiển nhiên chàng ta đã quyết tâm dùng chiêu tuyệt học này đưa hai nàng Bạch Tường Vi và Chu Tiểu Phân vào tử địa. Mà trong tình trạng này cũng không cho phép chàng làm sao hơn. Huống chi lại còn Thúc Gia Ngọc đang đứng bên cạnh.

Bạch Tường Vi và Chu Tiểu Phân đều đột nhiên biến sắc, vì Y Mộng Lăng đã xuất thủ mau lẹ và quá bất ngờ. Tuyệt học Nam Hải Không Minh đảo một khi đã thi triển thì Bạch Tường Vi và Chu Tiểu Phân dù có võ công cao đến đâu cũng vẫn bị dồn vào thế vô cùng nguy hiểm!

Giữa lúc tình thế vô cùng khẩn trương ấy, đột nhiên một tiếng niệm Phật hiệu trầm nặng trang nghiêm vang rền và một bóng người mau lẹ ngoài sức tưởng tượng bay xẹt ra đem theo một đạo cương khí dũng mạnh hùng hậu. Người đó là Liễu Liễu thần tăng, đã trong chớp mắt kịp thời nhảy ra cứu nguy tính mạng cho hai nàng.

“Bùng”.

Một tiếng nổ vang rền, kinh khí tỏa ra khắp bốn phía chung quanh, quét gục đổ cây cối, tung bay cát đá.

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng bị dội lui bốn bước, Liễu Liễu thần tăng cũng bị lắc lư thân hình tháo lui hai bước, nhường cặp trường mi bạc phếu, mặt lộ vẻ kinh ngạc vô cùng.

Để cứu Bạch Tường Vi và Chu Tiểu Phân ông ta đã không ngần ngại thi triển môn tuyệt học bí ác “Kim La Hán Khử” một môn thần công của nhà Phật đứng ngoài bảy mươi hai môn tuyệt học của Thiếu Lâm phái mà chỉ có người nào có đủ công phu vào tĩnh tu trong đường tâm thất mới có thể luyện thành được. “Kim La Hán Khử” suốt đời võ nghiệp đến nay Liễu Liễu thần tăng chỉ mới đem thi triển có một lần tức là lần đối phó với Thiên Quý giáo hoàng Quỷ Cừu bà cách đây hơn mười năm.

Thế mà hôm nay đối phó với Y Mộng Lăng, một thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi ông ta lại phải thi triển thần công tuyệt học lần thứ hai, thì quả thực chàng ta xứng đáng là nhân vật kỳ dị đáng sợ.

Giương mặt đẹp trai vui cười của Y Mộng Lăng lại lay động, chàng ta lại nhún vai với thái độ bất cần mọi sự :

- Kim La Hán Khí! Không dè một kẻ hèn mạt như tại hạ mà lại được một vị thần tăng chiếu cố như thế, thật chết cũng chẳng ân hận!....

Tới đây chàng ta lại quét ánh mắt sang phía Bạch Tường Vi và Chu Tiểu Phân nói tiếp :

- Xin hai vị cô nương hãy lui ra để tại hạ thử xem bản lĩnh của một vị lãnh đạo võ lâm giang hồ năm xưa đến mức nào?

Thái độ ngừ khí của chàng tỏ ra vô cùng tự phụ kiêu ngạo, cuồng vọng!....

Bạch Tường Vi hàm hàm nét mặt định nhảy ra. Chu Tiểu Phân cũng hàm hàm nét mặt định nhảy ra, nhưng cả hai đều bị Liễu Liễu thần tăng cản lại :

- Hai vị nữ thí chủ không phải đối thủ với hần, hãy để hần đó cho bản tăng tóm cổ cho hai vị trả thù!

Thật vậy. Bạch Tường Vi và Chu Tiểu Phân đều không phải đối thủ của Y Mộng Lăng. Nếu không vì thế, thì hai nàng chẳng chịu đứng nhẫn nhục cho đến bây giờ.

Lúc này, Y Mộng Lăng đã thi triển bộ pháp như mây trời nước chảy, tiến lên tấn công lẹ làng như chớp ba quyền hai chưởng.

Lập tức, Liễu Liễu thần tăng bị lui bốn, năm bước dài.

Cặp trường mi của Liễu Liễu thần tăng cau lại rung động, nét mặt trầm xuống. Song chưởng chập vào nhau một cái trước ngực, hai ống tay áo tăng bào phát động, mỗi chưởng đánh ra ba thức.

Chưởng thế rất cương mãnh, chưởng kinh hùng hậu. Ông ta đã triển dụng một lượt hai môn tuyệt học “Toái Bi thần quyền” và “Phân Thân Thác Cốt Thủ” trong pho Đạt Ma Dịch Cân kinh.

Tùng đột cuồng phong gió lốc cuộn xoáy lạnh rát da thịt, dồn ép Y Mộng Lăng từ chỗ đánh trả mà phải lui về sau bốn bước như cũ.

- Giỏi!

Sau tiếng quát nhẹ, thân hình màu bạc của Y Mộng Lăng đột nhiên xoay chuyển như ánh chớp ảo biến thành mấy chục bóng người màu bạc kỳ diệu khác. Chàng ta đã thi triển bộ pháp “Cửu Bộ Thái Lăng Hoa” một bộ pháp siêu tuyệt độc đáo của Nam Hải Không Minh đảo.

Chòm râu bạc trắng như tuyết của Liễu Liễu thần tăng cũng phát động, đồng thời thân hình xoay chuyển vù vù với thân pháp diệu tuyệt “Bát Tiên Quá Hải Du Phương”.

Thân hình hai người xoay chuyển mỗi lúc một nhanh, trái lại các chiêu thức đánh ra lại mỗi lúc một ít. Tuy nhiên mỗi một chiêu hay nửa thức công ra ấy đều có oai lực kinh hồn táng đờm.

Cái lối đánh lấy động chế động, lấy nhanh cộng nhanh, tiến sát vào nhau này là một lối đánh giới giang hồ võ lâm vẫn tối kỵ, trừ phi song phương đều có thâm cừu đại hận với nhau mới dám đem ra sử dụng.

Thế mà không dè hôm nay lối đánh nguy hiểm ấy lại do hai đối thủ một già một trẻ, cách nhau hằng hai ba thế hệ đem ra sử dụng tại đây.

Liễu Liễu thần tăng từ lần xuất hiện đột ngột trước đây, dưới sự hiện diện của Phi Long Thần Đạo Hề Công Cửu đưa ra lời cảnh cáo Y Mộng Lăng cho đến nay, mọi cử chỉ hành động của ông ta đều làm cho người ta khó hiểu nghi vấn. Nhất là Y Mộng Lăng, chàng ta còn nghi ngờ thêm muốn tìm hiểu cho rõ nguyên nhân mà chưa được.

Cả Bạch Tường Vi và Chu Tiểu Phân cũng không hơn gì.

Với địa vị và danh vọng hiển hách của ông ta năm xưa, bỗng chịu hạ mình đứng chung hàng ngũ với một tà giáo để chỉ trừ bỏ một Y Mộng Lăng, hầu tiêu giải sát kiếp võ lâm thôi ư? Luận điệu thật vô lý khó tin!

Thình lình....

Một tiếng rú dài lanh lảnh. Một tiếng gầm thét trầm nặng cùng vang lên một lượt. Thân hình hai người trong chớp mắt đều ngưng hẳn lại. Bốn cánh tay cùng bắt chéo dính chặt vào nhau! Đứng ngoài không ai nhìn rõ là chuyện gì đã xảy ra, ngay cả Quỷ Cừu bà bà cũng chỉ hơi hiểu ra một chút mà thôi.

Nét mặt Liễu Liễu thần tăng mỗi lúc một trầm xuống.

Vẻ vui tươi thần bí trên gương mặt đẹp trai của Y Mộng Lăng cũng mỗi lúc một ngưng đọng.

Không khí vô cùng khẩn trương....

Giữa lúc đó một giọng quát the thé đỉnh tai chói óc đột nhiên tự miệng Quý Cưu bà thốt ra xé tan bầu không khí khẩn trương :

- Không có lệnh của ta ai bảo các người động thủ. Tất cả hãy buông tay.

Liều Liều thần tăng buông tay, Y Mộng Lăng cũng buông tay.

Quý Cưu bà tròn mắt nhìn Y Mộng Lăng quát giận dữ :

- Gã quỷ nhỏ họ Y kia. Mi có biết là mi sắp chết rồi không?

Cái mũi nhọn mỏ vọ của mụ ta héch lên một cái nói tiếp :

- Nhưng mà lão bà đây cũng muốn biết xem mi có cái lối chết nào tân kỳ không?

- Đương nhiên là có chứ!

Y Mộng Lăng thần nhiên như chẳng có chuyện gì nói tiếp :

- Tức là Y Mộng Lăng mỗ cũng muốn biết xem mụ xú bà ngoài mấy môn độc cổ hoàn toàn vô dụng đối với Y mỗ ra, mụ có còn cái trò ma quỷ gì có thể làm cho Y mỗ chết được!

Thần thái ngữ khí của chàng đã tỏ ra vô cùng khinh miệt chế giễu đối phương.

Nét mặt Quý Cưu bà hằn lên những đường gân xanh giận dữ. Nhất là ba tiếng “mụ xú bà” của Y Mộng Lăng đã làm mụ tức tối lồng lộn như điên.

Nhưng Y Mộng Lăng không đợi mụ ta có phản ứng gì, chàng đã bắn vọt thân hình chàng lên không, xẹt đến trước mặt đối phương làm thành một đường cánh cung rất mỹ diệu.

Quý Cưu bà bà cất tiếng quát :

- Mi muốn chết!

Đồng thời hai cánh tay vụt giơ lên vận nội công phát ra tiếng kêu lách cách, từ các đầu xương mười ngón tay mụ khô khảnh như mười cái que, tia ra mười đạo hắc khí lạnh lẽo, xẹt ngang xẹt dọc giăng nặc đầy trời, dệt thành những bóng ma chập chờn với tiếng kêu réo vi vo chụp xuống giữa đầu đối phương. Mụ đã thi triển tà công “U Minh Âm Khí”.

U Môn Âm Khí là một tà công tối độc được luyện tập ròng rã ba năm mới thành, bằng cách thọc bàn tay ướp trong thủy ma hấp thụ độc khí đủ chín chín tám mươi một cổ tử thi mới xong.

U Minh Âm khí khi thi triển chẳng những có thể làm cho địch thủ ngưng đọng huyết mạch mà còn có thể làm cho thể xác một người trong vòng nửa giờ bị tiêu rã hết thịt, chỉ còn lại một bộ xương khô. Phép tập luyện cũng như hiệu quả sử dụng đều vô cùng tàn khốc ghê tởm hãi người!

Về vui cười trên gương mặt Y Mộng Lăng ngưng đọng, thân hình đang xẹt đi của chàng cũng khựng lại. Trong tiếng rú khê cả khuôn mặt chàng biến thành màu đỏ rực như máu và lớn lên gấp đôi lúc thường. Song chường chàng co vào đây ra mấy cái, trong chớp mắt chàng đã công liên tiếp sáu chường. Từng lớp đạo quang mang màu huyết hồng từ chường thể của chàng nháng lên và có một sức nóng hùng hực như lửa thiêu. Đây là tuyệt học của Nam Hải Không Minh đảo, do Không Không Nhất Tẩu độc sáng chế, luyện bằng cách hấp thụ khí thuần dương của mặt trời ban mai gọi là Húc Nhật Tinh Quang.

Bụp, bụp!.... Bùng, bùng!....

Nhiều tiếng nổ lớn như sấm sét vang dậy, kim quang hắc khí bốc tỏa mù mịt tạo thành một áp lực nặng nề, khiến bọn thủ hạ Thiên Quỷ giáo đứng chung quanh, phải dạt ra xa hơn mười trượng.

Bình!

Mấy tiếng rú thảm thiết theo nhau nổi lên. Cả chiếc kiệu lớn sơn đen dưới chân Quý Cưu bà và bà bị gãy rụn từng mảnh, hất bắn thân hình mụ ra xa hàng trượng. Mười gã đại hán khiêng kiệu đã có năm gã chết thân thể nát bấy như tương.

Thảm trạng xảy ra do kinh lực xung kích giữa hai môn tuyệt học nhất thời tạo nên.

Thân hình Y Mộng Lăng ở trên cao bắn lộn đi một vòng rút ra phía xa hơn một trượng. Sau chiêu này, chàng có chiếm được ưu thế một chút. Nét tươi cười trên mặt chàng lại lay động, nhưng trong thâm tâm chàng đã vô cùng khiếp hãi khê kêu thầm “Thật nguy hiểm”!

Riêng về Quý Cưu bà thì càng ghê gớm hơn, từ trước đến nay, chưa bao giờ mụ bị nhục nhã như thế, nên lúc này nộ khí pha lẫn sát khí trên gương mặt đen sạm của mụ bốc lên ngàn ngút.

Khịt, khịt khịt!.... Khịt, khịt khịt!....

Chuối cười quái dị kéo dài, pha lẫn tiếng nghiêng răng ken két. Mụ hẳn học :

- Tên tiểu quỷ Y Mộng Lăng kia, hôm nay bà không tự tay túm cổ được mi để lột da rút gân, bà thế chẳng sống làm người nữa!

Y Mộng Lăng nhướn mày, chọc tức :

- Ô! Dễ quá mà, mụ xú bà nguoi có bản lĩnh gì thì cứ thi thử!

Sở dĩ đứng trước một nhân vật hung dữ như vậy, mà Y Mộng Lăng vẫn giữ được thái độ bình tĩnh thản nhiên, là vì chàng nghĩ rằng, mụ ta có hung dữ đến đâu chẳng nữa, thì chọc cho một mình mụ ra tay, còn dễ đối phó hơn là cả một đám đông thủ hạ của mụ ào ạt xông tới.

Chỉ thấy Quý Cừu bà cất giọng rú khe khẽ quái gở, rồi giờ bàn tay đầy móng đen nhọn như quỷ trảo, chụp lấy cây Quý Đầu cừu trượng trong tay một thiếu nữ người Mèo.

Rồi không thấy thân hình mụ lắc động đã thấy vô số bóng ma quỷ chập chờn chồm về phía Y Mộng Lăng.

Y Mộng Lăng vẫn giữ nguyên vẻ tươi cười thần bí trên nét mặt, thân ảnh màu bạc thấp thoáng triển động trong vầng trượng ảnh của đối phương, nhịp nhàng tiến lên ba bước, xuống chín bước, lên chín bước lại xuống ba bước.... Thân pháp cực kỳ thần diệu siêu tuyệt. Chàng đã thi triển bộ pháp kỳ tuyệt “Cửu Bộ Thái Lăng Hoa” của Nam Hải Không Minh đảo.

Sáu chiêu, tám thức đã qua, Y Mộng Lăng vẫn một mực tiến thoái tránh né chớ không hoàn công một chiêu hay nửa thức nào.

Thái độ này của chàng đã khiến Quý Cừu bà thêm nổi nóng, tức giận hơn. Mụ đột nhiên thối lui hai bước hạ thấp cây Quý Đầu Cừu trượng chuẩn bị thi triển chiêu thế Đả Quỷ Thất Trượng học được trong pho Thiên Quỷ bí lục....

Thiên Quỷ Thất Trượng, một thế đánh kỳ tuyệt quái quyết, một khi đã ra tay là thu hiệu quả không sai, từ khi luyện thành đến giờ mụ chưa sử dụng lần nào.

Nhưng chiêu thế mụ chưa kịp thi triển, đã nghe một tiếng quát nhẹ :

- Khoan! - Từ cửa miệng Y Mộng Lăng đột nhiên thốt ra.

Quý Cừu bà lập tức ngừng thi triển trượng thế, khi đó Y Mộng Lăng từ từ bước tới cạnh mụ, nét mặt chàng luôn luôn tươi vui ôn tồn nói :

- Giáo hoàng! Tại hạ muốn tiết lộ với ngài một chuyện đại bí mật!....

Giọng nói của chàng êm nhẹ đượm đầy vẻ bí mật với một thái độ hết sức thản nhiên.... Có lẽ ngoại trừ chính chàng ra không ai hiểu rõ chàng định làm gì.

Làn da đen sạm trên gương mặt Quý Cừu bà bà hằn lên nét kích động, hai con mắt ti hí bằng hai hạt đậu cũng tia ra hai đạo quang mang quái dị nhìn đối phương chằm chằm

Y Mộng Lăng nhướn mày nhún vai nói tiếp :

- Cái điều bí mật tại hạ muốn nói nó có liên hệ mật thiết đến bản thân Giáo hoàng nếu ngài chẳng muốn nghe thì thôi vậy!

Quý Cừu bà héch cái mũi nhọn mỏ vọ nhếch mép :

- Mi nói đi.

Y Mộng Lăng nhếch môi cười bí mật từ từ bước đến ghé miệng sát tai mụ :

- Giáo hoàng có biết tại sao mọi người đều chê Giáo hoàng là con mụ ma lem xấu xí không?

Quý Cừu bà rúng động thân hình hỏi giọng the thé giận dữ :

- Mi biết tại sao?....

Y Mộng Lăng đáp giọng êm nhẹ đầy vẻ quyến rũ mê hoặc :

- Tại vì Giáo hoàng quá đẹp nên người ta ganh tị đặt điều, xấu mồm, xấu miệng!....

Quý Cừu bà bà trở mắt tia ra hai đạo quang mang khác thường. Câu nói của Y Mộng Lăng hầu như có một ma lực làm mê loạn thần trí của mụ. Mụ say sưa trầm tụy. Suốt đời mụ chưa hề được ai tặng bốc khen nịnh như thế bao giờ, nhất là về phần dung nhan của mụ, nên nét mặt đang giận hằn hằn của mụ bỗng dịu hẳn xuống mụ khẽ hỏi giọng :

- Thật hả?....

Giữa lúc đó bỗng nhiên cây Quý Đầu Cừ trượng trong tay mẹ ta bị một luồng kinh lực cương mãnh xoắn lấy, đồng thời một tiếng quát nhẹ tiếp theo :

- Mẹ xú bà mỹ lệ hãy buông tay!....

Tình thế đã dồn Quý Cừu bà bà đến chỗ hết phương tránh né, mẹ đành phải buông tay cất tiếng rú dài, thân hình bắn lộn một vòng, thi triển thân pháp tuyệt đỉnh Oán Quỷ Phiên Thân nhanh như làn điện chớp bắn vọt ra xa bảy tám thước.

May mà mẹ ta đã có công phu tu luyện thâm hậu, phản ứng mau lẹ nếu không thì khó tránh khỏi mang trọng thương.

Ha, ha, ha!.... Ha, ha, ha!....

Y Mộng Lăng ngửa cổ cười dài vung tay lao cây Quý Đầu cừu trượng ngập lún xuống đất, không biết chui sâu vào lòng đất bao nhiêu, đoạn chàng nhún vai thân nhiên :

- Bây giờ nếu cần thì mẹ xú bà nguoi hãy lại mà nhặt lấy gậy!

Một món khí giới cần thiết, đương nhiên là cần, nhưng lúc này mẹ ta còn mặt mũi nào đi nhặt lại nữa. Mẹ tức giận xám mặt mày, nghiêng răng trèo trẹo:

- Tên quỷ nhỏ.... mi.... mi....

Mẹ tức giận đến nỗi không thốt thành tiếng. Sau một hồi đứng thờ phỉ phỉ, mẹ ta hếch cái mũi nhọn mở vọ lên trời, rồi đột nhiên rú lên một tiếng thật dài, hai tay vung mạnh, từ trong ống tay áo bắn ra một loạt những lá cờ nhỏ đủ màu đủ sắc bay phất phới, trong vòng bốn trượng vuông, rồi cắm xuống mặt đất bốn lá cờ chung quanh chỗ đứng của Y Mộng Lăng, cộng tất cả là mười ba lá cờ. Đồng thời, mười ba bóng người từ đằng sau tiến lên đứng cạnh lá cờ, làm thành thế bao vây Y Mộng Lăng vào giữa. Mười ba người này đều thuộc hàng nhất lưu cao thủ, giữ những chức vụ quan trọng trong Thiên Quý giáo.

Hắc, hắc!....

Thiên Quý giáo hoàng Quý Cừu bà bà phát ra hai tiếng cười lạnh lẽo, nét mặt trầm xuống, quát bảo thủ hạ :

- Bà Chiêu Hồn Pháp Ấn!

Lập tức, bốn thiếu nữ người Mèo từ phía sau tiến lên, một á bưng một bát nhang lớn, còn ba á cầm vô số những hình ma quỷ bằng gỗ lúc nhúc.

Ba nén hương thấp lên cắm vào bình, không khí bỗng trở nên âm trầm ghê rợn!

Y Mộng Lăng thân nhiên nhún vai khề lăm bằm “Chiêu Hồn Pháp Ấn”....

Mặc dầu không rõ sự lợi hại của môn tà pháp này ra sao, nhưng thấy khí thế đối phương chàng cũng có phần e ngại.

Quý Cừu bà bà cất tiếng cười khinh khất, giờ tay tung mớ tóc bạc bỏ xỏa xuống vai che kín cả khuôn mặt, chỉ để lộ hai lỗ mắt ti hí xanh lè và cái mũi nhọn mở vọ khoằm khoằm. Mẹ cất bước lừ đừ đi chung quanh nơi đặt bình hương đang bốc khói mù mịt, mỗi hình nhân bằng gỗ mẹ đều dán ba bốn lá bùa.

Tất cả mọi người thuộc Thiên Quý giáo có mặt đều đứng nghiêm cẩn trầm túc, càng làm không khí thêm khàn trương hồi hộp.

Trong khi đó chỉ còn một mình Y Mộng Lăng là vẫn giữ nét mặt tươi cười thần bí. Riêng Thúc Gia Ngọc, vì biết rõ sự lợi hại của tà pháp Chiêu Hồn Pháp Ấn nên nàng hãi sợ tái mặt, thân hình run rẩy, bộc lộ tâm trạng kinh hoàng đến cực độ.

Chiêu Hồn Pháp Ấn là một môn tuyệt học quái tuyệt trong Thiên Quý giáo, một khi đã thi triển, địch thủ sẽ bị chết, chết một cách thê thảm, không có một thứ cực hình nào trên thế gian này sánh bằng.

Đột nhiên, Thúc Gia Ngọc lắc nhẹ thân hình như một ánh chớp, phóng đến bên cạnh Y Mộng Lăng, dúi vào tay chàng một viên thuốc màu bạc, dục vội :

- Ngậm viên thuốc này vào miệng ngay!

Dứt lời nàng giờ cao cánh tay phất qua phất lại hai lá cờ nhỏ màu bạc, miệng quát lạnh lạnh :

- Thanh Thanh, Tiểu Tiểu, mở hộp phóng Thiên Quỷ Nhiếp Hồn Hương!....

Nghe mấy tiếng: “Thiên Quỷ Nhiếp Hồn Hương”, mọi người có mặt tại tràng đều kinh hoàng nhón nháo.

Thiên Quý Cừu bà bà ngừng bước quay phắt lại, nhìn Thúc Gia Ngọc, quát the thé :

- Con quỷ cái, mi muốn....

Nhưng mẹ không có thời gian để mắng thêm, vì mẹ biết rõ hậu quả nghiêm trọng của Thiên Quỷ Nhiếp Hồn Hương, vội vàng lao mình về phía Thanh Thanh, Tiểu Tiểu hai á nữ tỳ của Thúc Gia Ngọc.

Hai bàn tay Quý thảo của mẹ giờ lên, hai tiếng thét thê thảm nổi dậy, tiếp theo hai bóng người bị tung bổng lên cao, tưới xuống một vầng huyết thủy!....

Thanh Thanh, Tiểu Tiểu đã bị Quý Cưu bà bà chụp trúng đầu bóp nát vụn! Nhưng một làn khói mờ màu hồng nhạt đã tỏa ra mang theo mùi thơm ngậy ngát và lan rộng dần theo những cái phất nhẹ của hai lá cờ nhỏ nền bạc lấp lánh trên tay Thúc Gia Ngọc. Chỉ trong chớp mắt sau, cả một vùng mây đậm vương rừng cây đã bị bao trùm một làn khói màu hồng nhạt và mùi hương quái dị.

Đây chính là Thiên Quỷ Nhiếp Hồn Hương, một loại phấn độc đã từng một phen làm kinh hồn táng đờm các anh hùng võ lâm bốn phương, đến nay nghe tiếng còn kinh hoàng.

Trong làn khói mờ bay tỏa, những tiếng hò hét kêu rú, nổi lên liên tiếp, theo với những bóng người xô đẩy tháo chạy.

Thúc Gia Ngọc khẽ lắc đầu buông tiếng thở dài, thương tiếc hai ả nữ tử Thanh Thanh, Tiểu Tiểu, vì phóng khói độc mà bị thảm tử dưới tay Quý Cưu bà bà. Kế đó nâng liệng bỏ hai lá cờ màu bạc, kéo tay Y Mộng Lăng dục :

- Chúng ta hãy chạy khỏi đây ngay!

Thế rồi hai người nắm tay nhau dưới sự yểm hộ của làn khói độc thoát khỏi vùng hiểm địa như một ánh chớp.

Y Mộng Lăng cảm thấy viên thuốc do Thúc Gia Ngọc đưa cho ngậm vào miệng tiết ra một vị tanh nồng đánh tan mùi hương kỳ dị mà chàng hít phải. Khi tới một cánh rừng dừng bước nhà viên thuốc ra, trước kia màu bạc bây giờ đã biến thành màu hồng nhạt. Chàng nhìn Thúc Gia Ngọc nói :

- Xin cảm tạ cô nương cứu giúp!

Thúc Gia Ngọc nét mặt trầm túc, ngoài vẻ thâm sâu ra không tìm thấy một chút cảm tình nào, nàng lạnh lùng đáp :

- Nhà ngươi chớ quên rằng, chuyện của chúng ta vẫn chưa giải quyết xong đâu!

- Nghĩa là cô nương vẫn giữ ý định phế trừ võ công của tại hạ?.... Vậy tại sao cô nương lại tốn công phí sức cứu sống tại hạ làm chi cho thêm rắc rối?

Nét mặt Thúc Gia Ngọc vẫn lạnh lùng như băng :

- Bỏn cô nương đã nói, bỏn cô nương không muốn nhà ngươi chết như thế, và chính bỏn cô nương cũng không muốn chết bởi tà pháp của mẹ xú quỷ ấy!....

Thật vậy, nếu không nhờ nàng kịp thời phóng Thiên Quỷ Nhiếp Hồn Hương để đến khi Quý Cưu bà bà sắp đạt xong Chiêu Hồn Pháp Án thì cả Y Mộng Lăng lẫn nàng đều khó lòng sống sót, mà còn chết một cách thê thảm cùng cực nữa.

Ngưng một chút nàng nói tiếp :

- Và bỏn cô nương đã quyết tâm là sẽ làm bằng được.

Nét mặt Y Mộng Lăng không còn tươi vui nữa mà lắng trầm xuống, chàng khẽ lắc đầu :

- Nếu như tại hạ kiên quyết giữ ý định chống lại thì cô nương sẽ xử lý ra sao?

Giọng nói của chàng tuy không êm nhẹ nhưng cũng làm rung động tâm thần Thúc Gia Ngọc.

Nàng từ từ ngược cặp mắt sắc lạnh nhìn gương mặt trầm lặng của Y Mộng Lăng vẫn giọng lạnh lùng :

- Bỏn cô nương quyết định làm theo ý của bỏn cô nương, còn nhà ngươi muốn làm như thế nào thì cứ việc làm, can chi phải bận tâm rắc rối?....

Giọng nói của nàng cũng thanh tao êm nhẹ, nhưng ẩn chứa một ý chí kiên nghị khó thể lay chuyển.

Y Mộng Lăng khẽ nhú mày mỉm cười :

- Việc gì mà cô nương phải khổ tâm đến....

Đến đây thỉnh linh chàng đưa tay rút thanh trường kiếm màu bạc một tiếng “Keng”! Giọng Thúc Gia Ngọc càng trở nên lạnh lùng hơn :

- Y Mộng Lăng, phải chăng nhà ngươi định....

Tiếng nói nàng chưa dứt đã thấy một tia kiếm quang nháng lên kèm theo một tia máu vọt ra!

-Ồ! Nhà ngươi đã....

Giọng nói của Thúc Gia Ngọc đã đứt ngang, tâm trạng biểu lộ đầy sự kinh dị nghi hoặc....

Vì thanh trường kiếm trên tay Y Mộng Lăng đã không đâm về phía nàng, mà lại tự đâm vào chính thân thể chàng ta.

Một dấu chữ thập máu tươi chảy ròng ròng, hiện rõ trên khung ngực Y Mộng Lăng với vết kiếm vạch vào da thịt khá sâu.

Thật là một hành động hết sức khó hiểu, pha lẫn nét tươi vui kỳ dị không ngừng hiện trên khuôn mặt đẹp trai của chàng, chàng chậm rãi nói :

- Cô nương đã kiên trì ý kiến của cô nương vậy thì tại hạ chẳng cần phải để cô nương nhọc lòng phí sức, mà tự tay mổ bụng đi cho xong.

Tôi đây chàng khê lắc đầu buông tiếng thở dài nói tiếp :

- Chỉ tiếc là Tiểu Vân Tước Nhi...

Vừa nói chàng vừa bắt ngờ vung kiếm đâm mạnh vào bụng.

- Ngừng tay!

Giọng thét của Thúc Gia Ngọc run run, toàn thân nàng cũng run lên với tâm trạng rúng động kịch liệt.

Y Mộng Lăng đã từng một lần làm nàng mê hoặc hoảng loạn. Bây giờ lại một lần nữa nàng bị chàng làm mê hoặc hoảng loạn!....

Rồi nhanh như ánh điện chớp nàng giơ tay giữ chặt lấy cánh tay cầm kiếm của Y Mộng Lăng. Lúc đó mũi kiếm đã đâm sâu vào làn da bụng của chàng gần nửa tấc nếu nàng không kịp ra tay ngăn cản thì có lẽ....

Nhưng nàng đâu có biết, nếu quả Y Mộng Lăng thực tâm muốn tự sát thì hà tất trước đó chàng lại vạch hai vết kiếm thương thành hình chữ thập....

Thế mới biết dù Thúc Gia Ngọc đã có tư chất thông minh, tài trí khá cao nhưng trong phút giây tâm tư mâu thuẫn quá độ, nàng lại bị chàng mà mất một lần nữa.

Câu nói nửa chừng của Y Mộng Lăng nhắc đến Tiểu Vân Tước Nhi, gọi nàng nhớ đến cô gái tình địch đã vì nàng mà khăng khai bỏ đi với câu nói dặn nàng chớ nên phụ bạc chàng.

Ai không biết tình yêu của Tiểu Vân Tước Nhi đối với Y Mộng Lăng rất là sâu đậm, nhưng ai dám bảo tình yêu của nàng đối với chàng kém hơn?

Thế rồi nàng đột nhiên nghiêng chặt hàm răng ngọc, giọng kiên quyết đượm vẻ bi thương :

- Y Mộng Lăng, ta cho ngươi hay rằng khi mà ta còn chút hơi thở, thì nhà ngươi đừng hòng động đến một sợi lông của cha ta.

Dứt lời nàng quay mình phóng đi như bay không thềm ngoài cổ nhìn lại.

Y Mộng Lăng nhìn theo sau lưng cho đến khi khuất dạng, miệng nở nụ cười thần bí nhưng trên nét mặt lộ vẻ đắc ý pha lẫn ngậm ngùi!

Chàng có phải là không có tình cảm như mọi người đều nói từ trước đến nay chăng?....

Không, chàng chẳng qua chỉ có hơn người khác một điểm là giấu kín được tình cảm, không để bộc lộ ra ngoài mà thôi.

Chàng khê lắc đầu liệng thanh trường kiếm xuống đất.

Đau đớn! Nhưng không phải đau đớn do vết kiếm thương mà cái đau đớn phát xuất từ thẳm đáy cõi lòng.

Vết kiếm tình cảm vô tình đã từ từ rạch nát tâm tư chàng.

Những người không để lộ nét thống khổ ra bên ngoài thường thường là những người mang nặng nỗi thống khổ bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Đặng thị Bạch Long

Vàng trắng lười liềm treo lơ lửng trên màn trời u ám, đêm đã quá canh hai.

Bầu không khí vắng vẻ như chìm trong cõi chết. Nhất là trong dãy núi trùng trùng điệp điệp của Cùngthị Lai sơn, cảnh im lìm vắng vẻ lại càng ghê rợn hơn.

Đột nhiên nhiều tiếng vó ngựa lộp cộp, lộp cộp.... khua vang, phá tan bầu không khí u tịch rừng rậm đó.

Trên lưng con tuấn mã màu đen, một thiếu niên oai võ thần tuấn, khí thế nghi biêu siêu phàm thoát tục, mình mặc áo bạc, lưng đeo trường kiếm màu bạc.

Thiếu niên đó chính là Ma Diện công tử Y Mộng Lăng.

Sau khi may mắn thoát chết tại Thiên Quý giáo Hoàng cung, chàng đã tìm lại con hắc mã hướng ra vùng biên cảnh.

Đêm nay chàng đã đứng hẹn đến Tứ Xuyên, vào dãy Cùng Lai sơn để làm tròn lời hứa với bậc dị nhân Phi Long Thần Dao Hề Công Cửu, đã vì muốn cứu chàng thoát chết mà bị nát thân trong Thiên Quý trận.

Qua hai tòa sơn cốc, một khu trang viện có bờ tường đá bao bọc bên ngoài, chàng dừng cương xuống ngựa.

Trước cổng một tấm biển lớn đề ba chữ đại tự với nét bút già dặn như rồng bay phượng vũ: “Đặng gia bảo”.

Chàng nhìn lên tấm biển môi nở nụ cười lắm bả:

- Đặng gia bảo! Ta đã tìm đến nơi để làm tròn lời hứa với người đã khuất!..

- Đúng! Nhà người đã đến Cùng Lai sơn Đặng gia bảo!

Một giọng nói to trầm chới tai đã đột nhiên nổi lên để hỏi đáp lại câu nói của Y Mộng Lăng.

Y Mộng Lăng giật mình, ngược nhìn về hướng phát ra tiếng nói, đã thấy một thiếu niên trạc hai mươi tuổi, xuất hiện đứng chống nạnh trên bờ tường từ hồi nào.

Thiếu niên có một khí thế siêu thoát bất phàm, long mi hổ mục, thân hình khôi ngô tuấn vĩ, mình mặc bộ võ phục màu trắng như tuyết.

Ha ha ha!.... Ha ha ha!....

Lần đầu tiên Y Mộng Lăng thốt lên tiếng cười tỏ vẻ hân hoan. Vì đây là lần thứ nhất trong đời chàng gặp được một thiếu niên tuổi cùng trang lứa, cũng có một nghi biêu siêu tục bất phàm tương đương với chàng như thế. Chỉ có một điểm đáng tiếc trên gương mặt đẹp trai tuấn nhã ấy có đượm vẻ ưu tư mà thôi. Chàng vội vàng vòng tay lên tiếng:

- Nhân huynh đây chắc là người mà giới giang hồ võ lâm vẫn xưng tụng là Tiểu Bạch Long Đặng Giao Phi. Tại hạ Y Mộng Lăng có việc xin được cầu kiến nhân huynh cùng hai vị lệnh tôn, lệnh đường đại nhân....

Tiểu Bạch Long Đặng Giao Phi thốt tiếng có vẻ lạnh nhạt:

- Phải! Tại hạ đã được tin các hạ là Ma Diện công tử Y Mộng Lăng đến Đặng gia bảo để đòi người có phải không?

- Phải! Nhưng đây mới chỉ là một nguyên nhân mà thôi!....

- Tại hạ cho các hạ hay rằng Tuyệt Chưông Phong Hà Thúc Tinh Nhạc hiện thời quả có mặt ở Đặng gia bảo, nhưng chuyện các hạ có gặp được ông ta hay không là còn trông vào khả năng tài nghệ của các hạ!....

Giọng điệu của Tiểu Bạch Long Đặng Giao Phi đầy vẻ cuồng ngạo khinh khi.

- Ô! Chuyện đó giản dị lắm, tại hạ đến đây còn có một chuyện khác cần yếu hơn kia - Tới đây giọng chàng có vẻ không vui - Có phải hiện thời Đặng thế gia hai đời ba mạng đều trúng độc cổ của Thiên Quý giáo, chỉ còn sống trong vòng ba tháng nữa không?

- Tại sao các hạ biết?

Giọng điệu của Tiểu Bạch Long tỏ vẻ khích động.

- Đương nhiên Y Mộng Lăng mỗ đến đây chủ yếu là giúp gia đình các hạ giải trừ chất độc cổ theo lời gửi gắm của một vị võ lâm tiền bối....

- Ai?....

- Người đó gia đình các hạ không cần biết!

Ha ha ha!.... Ha ha ha!....

Tiểu Bạch Long ngửa cổ cười sảng sặc một hồi, giọng khinh miệt:

- Nếu vậy các hạ nên rút khỏi nơi đây ngay thì hơn!

Dứt lời chàng ta vung mạnh hai cánh tay. Veo veo hai tiếng gió rít, tiếp theo hai tia bạc quang từ ngang lưng chàng bung ra dài hàng mấy trượng. Đây là

sợi dây lưng bằng lụa trắng. Vừa tung ra, hai sợi dây lụa đảo lộn như hai con bạch long, phát ra những đạo kinh khí dũng mãnh lạnh lẽo vô cùng.

Đây chính là tuyệt học của Đặng thế gia tại Cùng Lai sơn, đã nổi danh mấy đời về môn binh khí dị đặc như huyền.

Trong tiếng rú dài Y Mộng Lăng nhắc bổng thân hình màu bạc lên cao, thấp thoáng như một bóng ma vọt ra khỏi vòng oai thế của hai dải lụa bạch của đối thủ, đặt chân lên bờ tường cao.

Chàng ta đã triển dụng phép khinh công tuyệt học Thiên Mã Hành Không.

Nhưng phía sau chàng bỗng vang lên hai tiếng “Huych huych” con hắc mã của chàng đã bị một dải lụa chém đứt làm hai khúc, cuộn tung ra xa hơn một trượng!

Nét tươi vui trên gương mặt Y Mộng Lăng đã chấn động, chàng trầm giọng quát :

- Tiểu Bạch Long! Các hạ chẳng có lễ độ chút nào, tại hạ sẽ đắc tội....

Vừa nói, chàng ta vừa mau lẹ xô dịch thân hình đến trước mặt Đặng Giao Phi chỉ còn cách khoảng năm thước.

Hắc! Tiểu Bạch Long chỉ hồi đáp Y Mộng Lăng bằng một tiếng nhật lạnh lùng, rồi thân hình chàng ta không tiến mà lại đảo lui hơn tám thước, đồng thời vung mạnh hai cánh tay....

Veo! Veo!....

Hai dải lụa bạch quật ngược lại như hai lần điện chớp, tạo thành hai vòng tròn kỳ dị, phát ra những đạo kinh khí ào ào như sóng cuộn tràn về phía đối phương. Tuyệt học của Đặng thế gia quả nhiên kỳ dị lạnh lẽo!

Một nét kinh ngạc thoáng hiện trên gương mặt thần tuấn của Y Mộng Lăng.

Chàng nghĩ thầm, dùng một loại vải mềm mại và dài như dải lụa bạch để làm binh khí, đã là kỳ tuyệt rồi, đã thế đối phương lại còn tỏ ra có nội lực hùng hậu đến mức lộ hóa thuần thanh để sử dụng võ khí thì thật là hiếm có. Đối phó với loại vũ khí này, phải sắp lại gần được đối phương phần nào có lợi phần này.

Nghĩ đoạn, chàng lập tức như rồng cặp trường mi chuyển bộ, thân hình đột nhiên như chiếc chong chóng xoay liên tiếp ba vòng với một góc độ quỷ dị kỳ tuyệt tiến sát đối thủ hơn năm bước nữa. Chàng đã thi triển bộ pháp thần diệu “Cửu Bộ Thái Lăng Hoa” võ học của Nam Hải Không Minh đảo.

Sắc mặt Tiểu Bạch Long Đặng Giao Phi đột nhiên thay đổi lộ vẻ kinh dị.

Bắt đầu từ năm mười lăm tuổi chàng ta đã với bộ võ phục màu trắng và hai dải lụa bạch, thành danh giang hồ, tạo thành hãn hiệu Tiểu Bạch Long. Trong sáu bảy năm nay chưa một kẻ nào dễ dàng tiến sát đến người chàng ta như thế bao giờ, nên vì lòng hiếu thắng chàng ta đã nổi nóng vung mạnh hai cánh tay với tiếng quát lớn :

- Xuống!....

Hai dải lụa bạch uốn lượn như hai con Giao Long phát ra những đạo kinh khí như con gió lốc cuộn xoáy lấy thân hình địch thủ.

Oai lực độc môn tuyệt học của Đặng Thế Gia Cùng Lai sơn quả nhiên thần kỳ diệu tuyệt, trách nào trước đây Phi Long Thần Đạo Hề Công Cửu với công lực thâm hậu và đạo pháp kỳ bí như thế và cũng tận lực chiến đấu mấy mươi ngày mà cũng không hạ được phụ thân của Tiểu Bạch Long là Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao.

Với chiêu thức cực kỳ lăng lệ mà Tiểu Bạch Long vừa thi triển, có thể nói khó có người tránh khỏi bị dòn rớt xuống chân tường. Nhưng với một kẻ đầy tự phụ ngạo mạn như Y Mộng Lăng liệu chàng ta có chịu để bị thất thế và thể diện không?

Y Mộng Lăng đã bị dòn rớt xuống... Không, thân hình màu bạc của chàng ta đã như một con mối vách, ép sát vào mặt tường tránh khỏi thế công của đối phương, rồi lại như một lần chớp chồm phát dậy.

“Keng” một tiếng ngân rền, tiếp theo một ánh ngân mang nháng lên rồi lại tắt phụt. Thủ pháp thật mau lẹ.

Đây chính là chiêu tuyệt học Đàm Hoa Nhất Hiện của Nam Hải Không Minh đảo.

Thời gian bất quá trong nháy mắt, thanh trường kiếm màu bạc vung ra một vòng rồi lại thu về lập tức.

Y Mộng Lăng thân nhiên đứng khoanh tay trên mặt bờ tường mỉm cười. Tiểu Bạch Long Đặng Giao Phi thốt lên tiếng kêu kinh ngạc, thân hình lật đật nhảy lui lại ba bốn bước dài suýt bị ngã rớt xuống chân tường. Sắc mặt chàng ta biến đổi một cách khó coi. Cặp mắt chàng ta trở lên nhìn Y Mộng Lăng vừa kinh ngạc vừa tỏ vẻ phẫn nộ, vì hai dải lụa bạch của chàng ta bị thanh trường kiếm màu bạc của đối phương trong nháy mắt chặt đứt làm hai. Chàng ta mấp máy môi muốn nói nhưng không thốt nên lời.

- Đặng Thị Bạch Long chẳng qua cũng chỉ như thế thôi ư?

Câu hỏi của Y Mộng Lăng đã tỏ ra cố tình khinh miệt đối phương. Nhưng thực ra chính chàng cũng tự biết cái thắng của mình chẳng được vẻ vang gì lắm.

Chàng ta khẽ nhún hai vai nói tiếp :

- Các hạ đã ương ngạnh không biết nói chuyện thì tại hạ đành phải tìm lệnh tôn và lệnh đường để nói chuyện vậy!

Tiểu Bạch Long Đặng Giao Phi chưa kịp đáp lời thì đã có một giọng to trầm chỏi tai trỗi lên đáp thay chàng ta :

- Nhà ngươi bắt tất phải tìm kiếm chúng ta nữa!

Y Mộng Lăng giật thót mình ngạc nhiên, nét tươi cười thần bí trên gương mặt chàng vụt tan biến, vì tiếng nói phát ra từ một nơi cách chàng không xa, đủ chứng tỏ đối phương đã đến từ lúc nào mà chàng không hay. Tại chàng quá đặc ý trở nên vô ý hay khinh công của đối phương quá cao siêu?....

Chàng từ từ quay lại dụi mắt. Phía sau chàng độ một trượng hai bóng người đang đứng khoanh tay.

Một người là trung niên văn sĩ tuổi trạc bốn mươi, trông thần thái phiêu dật khí vũ bất phạm. Một người là trung niên phu nhân phong vận mê người trông người chỉ khoảng trên dưới ba mươi.

Không nói cũng rõ hai người ấy là vợ chồng chủ nhân Đặng gia bảo: Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao và Phiêu Phiêu Tiên Từ Nguyễn Quỳnh Ty, một giai nhân mà trước đây hơn mười năm Phi Long Thần Đạo Hồ Công Cửu đã vì nàng mà lâm cảnh bị thương thê thảm!

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Nghi ngờ trăm mối

Phiêu Phiêu Tiên Từ hướng cặp mắt trong sáng nhìn Y Mộng Lăng một chập rồi hỏi :

- Các hạ là Ma Diện công tử Y Mộng Lăng phải không?

Nét mặt bà ta tuy lạnh lẽo như băng nhưng giọng nói dịu dàng êm ả khiến người nghe có cảm giác lâng lâng! Trách nào năm xưa Phi Long Thần Đạo Hồ Công Cửu và Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao cùng mê say điên đảo.

Y Mộng Lăng vội nghiêng mình thi lễ :

- Phải vãn bối đây ạ!

Phiêu Phiêu Tiên Từ bồng nhún cặp mày liễu nói :

- Bây giờ nhà ngươi có thể đi khỏi nơi đây được rồi đó!

Giọng nói của bà ta tuy êm nhẹ nhưng Y Mộng Lăng đã bất giác giật mình, vì tính chất đột nhiên của nó.

Gương mặt tươi cười thần bí của chàng sau giây phút ngưng đọng giờ lại lay động, chàng cất tiếng :

- Vãn bối còn có một chuyện cần phụng cáo hai vị.

Vừa nói chàng vừa lấy trong bọc ra chiếc hộp đựng bảo vật Uất Hương Kim Điều của Hồ Công Cửu trao cho tiếp tục :

- Đây là bảo vật Uất Hương Kim Điều, có thể giải được bách độc, vãn bối phụng mệnh...

Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao chợt lên tiếng ngắt lời chàng :

- Có phải các hạ định đưa bảo vật Uất Hương Kim Điều để giúp giải trừ chất độc trong cơ thể chúng ta không?

- Đúng vậy!

- Tiếc rằng Đặng thị Thế gia xưa nay chưa hề để ai uy hiếp bao giờ, mà cũng chưa hề lãnh nhận ân tình của kẻ khác. Lão phu khuyên các hạ hãy mau rời khỏi đây ngay, miễn lão phu phải dùng võ lực...

Nét tươi cười trên mặt Y Mộng Lăng lại rung động. Sở dĩ chàng tỏ vẻ cung kính lễ độ đối với vợ chồng Đặng Giao, bây giờ cũng như ban nãy chàng đã nương tay đối với Tiểu Bạch Long đều là vì chàng còn mang nặng trong lòng mối ân tình cảm kích của Phi Long Thần Dao Hề Công Cửu. Chàng đâu có ngờ Đặng thị Thế gia chẳng có ai biết tỏ ra thông cảm tình lý. Chàng đột nhiên ngửa cổ cất tiếng cười sảng sặc :

- Ha, ha, ha!.... Ha, ha, ha!....

Đoạn chàng châm rãi nói :

- Thì ra Cùng Lai sơn Đặng thị Thế gia đều là những nhân vật như thế!....

Mãn Thiên Phi Hoa hừ một tiếng lạnh lùng hỏi :

- Các hạ nói gì?....

Y Mộng Lăng thân nhiên bước tới một bước nhún vai nói tiếp :

- Đã thế thì Y Mộng Lăng mỗ đành phải cưỡng bức đòi người vậy!

Hà hà!.... Hắc hắc!....

Lần này giọng cười ngạo mạn được phát ra từ Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao.

Ông ta lạnh lùng khinh miệt :

- Đến ngay như Thiên Quý giáo muốn lợi dụng thế lực của Đặng Gia, đã hạ độc cổ uy hiếp tính mệnh của ba vợ chồng cha con ta mà ta còn chẳng coi vào đâu, thì cái trò uy hiếp của nhà ngươi sá kể gì!....

Ngưng một chút, ông ta lại nói tiếp :

- Cho nhà ngươi hay rằng, chẳng những Tuyệt Chương Phong Hà Thúc Tinh Nhạc có mặt tại Đặng gia bảo mà con gái ông ta là Thúc Gia Ngọc cũng vừa đến đây tối hôm qua. Nhưng nhà ngươi liệu sức có thể vượt qua bờ tường này không?

- Tại hạ cũng đành muốn thử xem!

Gương mặt tươi vui của Y Mộng Lăng vẫn không ngừng lay động, giọng nói vẫn êm nhẹ nhưng trong đầu chàng có hơi nổi nóng.

Chàng đã vì muốn giữ lời hứa, từ nghìn dặm bên ba đến đây, nhưng không dè vợ chồng cha con Đặng thị lại đối với chàng có thái độ như thế. Chàng quả thực không rõ tại sao? Chàng tin rằng nếu chàng nêu danh tước Phi Long Thần Dao Hề Công Cửu ra, thì tình thế sẽ đổi khác chứ không đến nỗi như Phi Long Thần Dao đã đòi ba lần cản dận chàng không được tiết lộ danh tước ông ta. Cuối cùng chàng quyết định hãy giải quyết chuyện của chàng trước, rồi sẽ tính sau. Thế rồi thân hình chàng chẳng thấy lắc động mà đã nhấc bổng lên cao bay vèo về hướng Đặng gia bảo như một ánh điện chớp.

Nhưng giữa lúc thân hình chàng vừa rời khỏi mặt bờ tường được độ hai thước đã nghe tiếng quát :

“Trở lại” tiếp theo là một bóng người thấp thoáng phát ra một luồng kinh lực vừa cương vừa nhu, dồn chàng rót trở lại xuống mặt bờ tường.

Bóng người là Phiêu Phiêu Tiên Tử Nguyễn Quỳnh Ty chủ nhân Đặng gia bảo, một nhân vật đã nổi danh khinh công siêu tuyệt.

Y Mộng Lăng khẽ quát :

- Thân pháp giỏi! - Rồi chân chàng vừa chạm bờ tường, chàng đã lại vung tay phát mạnh một cái lấy đà bốc lên cao vút là bay lượn một vòng tiếp tục lao về hướng Đặng gia bảo.

Chàng đã thi triển phép khinh công tuyệt học Thiên Mã Hành Không.

Phiêu Phiêu Tiên Tử cũng vội vàng thi triển môn khinh công bình sinh đắc ý “Vân Lý Phiêu Phong” với ý định cản đối phương lại, nhưng đã không kịp.

Chỉ thấy hai thân ảnh tuyệt diệu bay vút đi, mỗi cái xa hàng trượng. Phiêu Phiêu Tiên Tử chẳng những không đuổi kịp Y Mộng Lăng mà vòn tụt lại sau hàng thước. Bà ta biến sắc mặt tỏ vẻ phẫn nộ, vì đây là lần thứ nhất bà ta đã thua sút kẻ khác về môn khinh công sở trường.

Nét mặt Tiểu Bạch Long hiện lên vẻ kinh dị. Trong khi đó nét mặt Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao lại trầm xuống thêm. Rồi đột nhiên ông ta quát lớn:

- Ngươi định chạy đâu!

Tiếp theo, một cánh tay ông ta vung mạnh lên, một dải lụa màu vàng bay ra như con Giao Long quấy lộn xẹt về phía Y Mộng Lăng như một ánh chớp.

Hồi hộp thay cho Y Mộng Lăng, vì lúc này thân hình chàng đang lơ lửng trên không khó mà né tránh.

Nhưng khinh công tuyệt học Thiên Mã Hành Không quả nhiên thần kỳ chỉ thấy thân hình chàng ta trầm nhanh xuống tám thước, rồi lại bốc vọt lên cao

hơn hai trượng chao mình bay lượn vạch thành đường cánh cung tuyệt diệu.

Thật vậy, tuyệt học Thiên Mã Hành Không quả nhiên thần kỳ. Nếu không, năm xưa Không Không Nhất Tẩu đã chẳng nhờ môn tuyệt học này chấn nhiếp vô lâm Trung Nguyên nhất thời.

Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao nét mặt tỏ ra hăm mộ, nhưng chỉ trong giây thoáng đã bị sức tức giận lo lắng làm chìm mất. Trong khi đó, Y Mộng Lăng đã rời bờ tường được hơn hai trượng.

Lập tức ông ta cũng nhấc bổng thân hình lên cao đảo lượn ba vòng, cả hai cánh tay cùng vươn mạnh mấy cái.

Vút vút vút!.... Vù vù vù!....

Hàng loạt những bóng dải lụa đủ màu, bay lượn đầy trời, ảo biến thành một quang cảnh kỳ quan rực rỡ, tạo thành những con gió lốc cuộn xoáy nghẹt thở.

Đây chính là chiêu tuyệt học “Thiên Hồng Tung Hoàn” mà Đặng Giao đã nhờ đó mà nổi danh Mãn Thiên Phi Hoa.

Trong giây phút, nét tươi cười trên mặt Y Mộng Lăng ngưng đọng lại, thân hình chàng lơ lửng trên không như sa vào giữa giòng khí lưu của một cơn bão lốc nghẹt thở....

Lập tức, chàng vội nghiêng răng vận khí ngưng tụ nơi Thiên linh cực đỉnh. Thi triển đại pháp “Bàn Cổ Ngưng Tụ” hai cánh tay vung mạnh liên tiếp đẩy ra bảy chương một lúc. Tiếp theo trong bầu không khí chấn động, chàng thi triển phép khinh công Thiên Mã Hành Không đến cực độ, bay lượn phi ảo xông ra ngoài vòng uy lực thể công của đối phương.

Đây là lần thứ nhất từ khi xuất đạo giang hồ đến nay chàng đã phải dùng tận công lực.

“Soạt soạt”.... hai dải lụa màu của Đặng Giao bị xé rách tơi tả. Chéo áo của Y Mộng Lăng cũng bị cắt rời hai mảnh.

Kể như chàng đã thoát khỏi nguy hiểm.

Nhưng giữa lúc đó chàng đã bỗng thấy đau nhói ngang lưng, trán đỏ mồ hôi hột. Một dải lụa màu đỏ đã cuốn ngang mình chàng một vòng như muốn nghiêng chàng làm hai khúc. Nét mặt chàng trầm xuống, một luồng chân khí ngưng tụ tại ngang thất lưng....

Nhưng một luồng kinh lực dũng mãnh của đối phương đã truyền qua dải lụa kéo mạnh thân hình chàng hát đi. Chàng vội vàng cất tiếng rú dài, hai tay nắm chặt dải lụa thi triển phép nội công “Thạch Trâm Đại Hối” trì kéo thân hình hạ xuống mặt tường và dùng sức định dứt đứt dải lụa cuốn ngang lưng, nhưng dải lụa mềm mại hình như có sức phản chấn, chẳng những chàng không giật đứt được mà hộ khẩu còn bị chấn nhức.

Nét mặt Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao trầm xuống, cất tiếng cười hăng hắc :

- Y Mộng Lăng, nếu nhà ngươi còn định ương ngạnh xông can vào Đặng gia bảo mẫu sẽ lấy tính mạng của ngươi lập tức.
- Có phải là để ngăn cản không cho tại hạ được gặp Tuyệt Chương Phong Hà Thúc Tinh Nhạc hay không?
- Phải!

Giọng hỏi của Y Mộng Lăng tỏ ra vô cùng nghi hoặc. Mà tiếng trả lời của Đặng Giao hết sức khẳng định.

Thật là một việc khó hiểu. Tại sao Đặng thị Thế gia lại tận lực bảo vệ Tuyệt Chương Phong Hà Thúc Tinh Nhạc như thế?

Hiện nay, cha con Đặng Giao đang bị chất độc cổ của Thiên Quỷ giáo hãm hại chỉ còn mạng sống trong vòng ba tháng, mà Tuyệt Chương Phong Hà lại chẳng vừa từ Thiên Quỷ giáo đến ư?....

Không hiểu giữa họ có liên hệ gì?....

Đột nhiên một tiếng gào thảm thiết rung động tâm thần mọi người, từ hướng Đặng gia bảo vọng ra!

Mãn Thiên Phi Hoa, Phiêu Phiêu Tiên Tử và Tiểu Bạch Long đều rung động thân hình mặt biến sắc.

Cặp mắt Đặng Giao xạ hai đạo lãnh quang như điện nhìn chăm chăm vào mặt Y Mộng Lăng.

Phiêu Phiêu Tiên Tử cùng Bạch Tiểu Long trao đổi nhau một cái nhìn rồi cả ba cùng phi thân chạy trở về Đặng gia bảo.

Một nét kinh kỳ thoáng hiện trên gương mặt Y Mộng Lăng. Chàng khẽ nhún vai lắc bả :

“Thế là thế nào?” rồi cũng phóng mình chạy theo vào.

Hai tầng viện lạc như chạy lùi lại phía sau chàng. Tới một khu hoa viên có mấy cây cổ tùng cao vòi vọi, chàng mới ngừng chân bên cạnh một cổ thi thể.

Trên gương mặt người chết còn mang đầy vẻ phẫn nộ và thống khổ, da thịt co dúm hết sức thảm thương!

Y Mộng Lăng nhếch mép đứng nhìn Đặng Giao hỏi :

- Có phải Tuyết Chương Phong Hà Thúc Tinh Nhạc đấy không?

- Phải!

Nhồn quang Y Mộng Lăng không ngừng rọi trên gương mặt Đặng Giao chàng hỏi tiếp :

- Thật tại hạ không rõ Đặng thị Thế gia các người định giờ trò bịp bợm gì Đứng vậy, sự việc đã xảy ra hết sức nghi hoặc.

- Đặng thế gia chúng ta định giờ trò bịp bợm?

Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao tròn xoe cặp mắt tiếp theo giọng phẫn kích :

- Chính ta đây chưa hỏi xem nhà người đã giờ trò gì?!....

- Tại hạ?!

Thần sắc ngữ khí của Đặng Giao đã làm cho Y Mộng Lăng hết sức ngạc nhiên.

Hắc!....

Đặng Giao thốt tiếng cười lạnh leo xê mình đến cạnh Y Mộng Lăng một bước nói giọng gay gắt :

- Phải mi hãy trả lời ngay!

Giọng trả lời của Y Mộng Lăng cũng tỏ vẻ khích động phẫn nộ :

- Ma Diện công tử Y Mộng Lăng từ khi xuất đạo giang hồ đến nay làm việc gì đều lưu danh để họ, chứ không bao giờ....

Đột nhiên một giọng nói trong trẻo đượm vẻ bi thương ngắt lời Y Mộng Lăng!

- Mộng Lăng! Nhà người cũng đến đây thật đấy ư?

Tiếp theo, là một bóng người nhỏ nhắn buông xuống mặt đất. Nàng là Thúc Gia Ngọc.

Đặng Giao mắt lộ dị quang nhìn Thúc Gia Ngọc hỏi :

- Hiền diệt nữ! Thế này là sao?

Hai hàng nước mắt chảy dài xuống má. Thúc Gia Ngọc ngậm ngùi nói :

- Các vị có thể đoán biết phụ thân tiện nữ bị kẻ nào hãm hại không?

- Ai?

Y Mộng Lăng lên tiếng hỏi trước tiên.

- Các vị có bao giờ ngờ được là Liễu Liễu thần tăng không?

- Liễu Liễu thần tăng?

Chẳng riêng gì Y Mộng Lăng kinh ngạc, mà mọi người có mặt tại tràng ai nấy cũng cùng tâm trạng như chàng.

Quả thật là ngoài ý nghĩ của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Lá rụng rơi

Trong không khí trầm mặc, gương mặt tươi cười thần bí của Y Mộng Lăng không ngừng lay động pha lẫn nét đặc dị.

Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh.

Ngọc Kim Câu Bạch Vũ.

Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ.

Tuyệt Chương Phong Hà Thúc Tinh Nhạc.

Đây là bốn hàng chữ danh tánh ghi trên dải lụa bạch mà mỗi khi chàng ta sát hại xong một người là lại dùng máu tươi xóa đi một hàng. Hôm nay đây là hàng tên cuối cùng được bôi đi. Tuyệt Chương Phong Hà Thúc Tinh Nhạc đã chết. Bất luận ông ta đã chết như thế nào nhưng đối với mối thù của Y Mộng Lăng cũng kể như đã thanh toán xong.

Nhưng có điểm vô cùng khả nghi là với Liễu Liễu thần tăng, một người có địa vị danh vọng trên giang hồ như thế mà đi đồn Tuyệt Chương Phong Hà Thúc Tinh Nhạc vào chỗ chết thì thật là lạ! Vì cớ gì? Bên trong phải có điều gì bí ẩn lắm. Mà Y Mộng Lăng tin rằng điều bí ẩn ấy phải có liên quan đến mối thù của chàng. Chàng từ từ ngừng nhìn Thúc Gia Ngọc hỏi :

- Liễu Liễu thần tăng đâu?

Thúc Gia Ngọc ngược nhìn lại chàng không đáp.

Thực ra cũng chẳng cần nàng phải trả lời vì sau khi hãm hại xong Hà Thúc Tinh Nhạc, đương nhiên ông ta đã bỏ đi mà Thúc Gia Ngọc đuổi theo đã không bắt kịp.

Y Mộng Lăng khẽ nhún vai tiếp lời :

- Như thế càng hay, tránh được cô nương khỏi làm khó dễ tại hạ. Bây giờ để tại hạ đi tìm kiếm ông ta.

Giọng nói của chàng vô cùng êm nhẹ quyến rũ làm cho nét mặt buồn thảm của Thúc Gia Ngọc thêm rung động.

Trạng thái ấy biểu lộ tất cả những mâu thuẫn và tranh chấp giữa chàng và nàng đã vì cái chết của phụ thân nàng mà hoàn toàn tiêu giải.

Tuy nhiên nàng vẫn cố giữ vẻ lạnh lùng trả lời Y Mộng Lăng :

- Cảm ơn! Chuyện trả thù bốn cô nương tự lo lấy được!

- Tại hạ tìm Liễu Liễu thần tăng cũng không phải là để trả thù giúp cô nương, cô nương chớ hiểu lầm!

Tới đây chàng hướng mắt về phía cha con họ Đặng hỏi :

- Đối với cái chết của Tuyệt Chương Phong Hà Thúc Tinh Nhạc, tại hạ nghĩ rằng cha con các hạ thế nào cũng phải biết trước chứ?....

Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao trầm nét mặt :

- Gia đình họ Đặng ta ở Cùng Lai sơn sở dĩ được vô lâm tôn trọng hàng trăm năm nay là do mỗi hành động đều quang minh lỗi lạc. Các hạ chớ nên có ý ngậm máu phun người như thế!

- Nếu vậy thì hay lắm!

Gương mặt tươi cười của Y Mộng Lăng pha chút khinh miệt nói tiếp :

- Chỉ đáng tiếc là một vị đại anh hùng nghĩa bạc vô thiên đã vì gia đình các hạ hư phí cả đời nay lại đánh mất mạng sống một cách vô ích!....

Vừa nói Y Mộng Lăng vừa rào bước ra....

- Đứng im!

Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao cất tiếng quát đình tai chói óc trợn mắt nhìn Y Mộng Lăng vừa quay lại giọng giận dữ :

- Các hạ nói thế là ý gì?

Y Mộng Lăng thân nhiên đáp :

- Tuy người đó đã hai ba lần cản dận tại hạ không nên nói nhắc đến tên tuổi của người, nhưng ngày nay người đó đã chết nên tại hạ tưởng rằng cũng

chẳng cần phải để mai một tấm tình hào hùng vì nghĩa quên mình ấy....

Tôi đây chàng ngược nhìn Đặng Giao tia ánh mắt sáng quắc nói tiếp :

- Chắc các hạ còn nhớ một người đã cùng nổi danh một lượt với các hạ hồi ba mươi năm trước đây chứ?

Nghe nói Đặng Giao tròn xoe cặp mắt, từng thớ thịt trên khuôn mặt rung động.

Một lúc lâu sắc mặt ông ta mới dịu xuống pha lẫn nét buồn thảm giọng nhẹ nhàng :

- Có phải các hạ muốn nói Phi Long Thần Đào Hề Công Cửu không?

- Phải!

Vừa đáp chàng vừa thò tay vào bọc lấy ra cái hộp ngọc đựng món bảo vật Uất Kim Hương Điều nói tiếp :

- Để giải cứu ba mạng gia đình họ Đặng, ông ta đã nhờ tại hạ đem món thiên cổ kỳ trân Uất Kim Hương Điều này đến đây để giải độc cho gia đình các hạ đó!

- Có phải các hạ nói ông ta đã chết?....

- Nếu ông ta tự mình thân hành đi Cùng Lai sơn thì đâu đến nỗi phải vương thảm họa tán thân!

Nhắc đến cái chết của Phi Long Thần Đào Hề Công Cửu nét mặt chàng bất giác cũng lộ vẻ khích động. Chàng đưa chiếc hộp đựng bảo vật Uất Kim Hương Điều đến trước mặt Đặng Giao nói tiếp :

- Thế rồi vì muốn giải cứu tại hạ để tại hạ giúp ông ta hoàn thành công việc giao phó, ông ta đã bỏ mình trong Thiên Quỷ trận. Bây giờ gia đình các hạ tưởng cũng nên vì tấm lòng cao nghĩa ấy mà nhận lấy món bảo vật này đi.

Lúc này Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao đã đứng thờ người, cặp mắt đờ đẫn, hình như ông ta không còn nghe biết Y Mộng Lăng nói gì mà cũng chẳng thèm nhìn món bảo vật một cái.

Thế rồi đột nhiên ông ta ngửa cổ cất tiếng cười :

Hà hà hà!.... Hà hà hà!....

Trong giọng cười ông ta đượm đầy vẻ bi phẫn, ông ta lăm bắm một mình và cũng như để nói với Y Mộng Lăng!

- Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao này đâu phải phùng tham sống sợ chết. Ta hãy còn mạng sống trong vòng một tháng nữa, nhất định ra sẽ dùng thời gian để trả thù cho bằng được mối thù của Hề lão đệ!....

- Tại hạ nghĩ rằng các hạ nên nghĩ đến việc lưu lại chút hậu duệ thừa kế hương quả cho họ Đặng thì hơn.

Câu nói của Y Mộng Lăng khiến Đặng Giao rung mình biến sắc mặt mấy lần. Thật vậy, một điều đáng lẽ ông ta phải nghĩ tới mà ông ta đã không nghĩ tới. Do đó khi Y Mộng Lăng đặt cái hộp đựng bảo vật Uất Kim Hương Điều vào tay, ông ta không còn lòng dạ nào mà cự tuyệt nữa.

Sau khi đã hoàn thành nhiệm vụ giao phó của người đã khuất, Y Mộng Lăng liền quay người bước ra cổng Đặng gia bảo.

Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao đuổi theo mấy bước cất tiếng :

- Xin các hạ hãy khoan đi!....

Y Mộng Lăng dừng bước từ từ quay lại hỏi :

- Chẳng hay các hạ còn điều chi chỉ giáo?

- Về chuyện Liễu Liễu thần tăng sát hại Tuyệt Chưông Phong Hà Thúc Tĩnh Nhạc, tuy lão phu không rõ nội tình cho lắm nhưng...

Ngừng một chút ông ta mới lại nói tiếp :

- Chẳng hay các hạ muốn biết... biết....

Tôi đây nét mặt ông ta chợt biến đổi hầu như trong vụ này còn có điều gì bí ẩn khó nói....

Y Mộng Lăng dương cặp mắt ngó chăm chăm nét mặt biến đổi quái dị của đối phương, vẻ mặt tươi vui của chàng cũng ngưng đọng.

Một lát sau chàng mới nhường mày nhún vai nói :

- Thôi chuyện ấy tại hạ sẽ tự đi tìm hỏi Liễu Liễu thần tăng, các hạ chẳng cần phải nói nữa.

Trong một thoáng giây, tâm trạng của chàng vô cùng kích động. Vì chính chàng cũng đang cần gấp rút hiểu rõ lý do tại sao Liễu Liễu thần tăng lại ra tay hạ sát Hà Thúc Tĩnh Nhạc.

Vừa nghĩ chàng vừa quay mình bước đi không buồn ngoái cổ lại một cái.

Ra khỏi cổng Đặng gia bảo, chàng đưa mắt nhìn con hắc mã bị Tiểu Bạch Long giết chết, khẽ buông tiếng thở dài tiếp tục cất bước. Bước chân chàng nặng nề như tâm trạng chàng đang nặng mối ưu tư.

Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh, Ngọc Kim Câu Bạch Vũ, Đan Chi Thần Kiếm Chu Kỳ, Tuyết Chương Phong Hà Thúc Tĩnh Nhạc, cả bốn người thù của chàng đều đã chết. Nhưng hình như mối “thù” vẫn chưa kết liễu, chẳng những thế chàng còn gánh trên vai gánh nợ tình. Thù cũ chưa dứt, thù mới chồng chất thêm. Đột nhiên chàng thò tay vào bọc lấy ra một ché áo cũ màu mầu đã thâm đen có viết nguệch ngoạc bốn hàng chữ danh tánh mà bốn người ấy hiện nay đều đã chết cả.... Thế rồi chàng tưởng tượng đến nét mặt luôn luôn u sầu của mẹ chàng hiện lên nét tươi vui.

Mẹ chàng đã khổ tâm nuôi dưỡng chàng trưởng thành rồi gởi chàng đến học nghệ với Địa Tà, rồi lại gởi chàng ra Nam Hải Không Minh đảo hy vọng chàng học được tuyệt nghệ của hai đại môn phái, ngạo thị giang hồ võ lâm, chủ yếu cũng chỉ là để chàng trả được mối thù bất cộng đái thiên ấy thôi.

Chàng còn nhớ mãi giọng nói ưu thương của mẹ chàng nói với chàng nhiều lần :

- Con có biết tại sao con được đặt tên Mộng Lăng không? Nếu như là con gái thì con sẽ được mẹ đặt tên là Mộng Y!.... Đây là lời mẹ hứa với cha con lúc người còn tại thế.

Bây giờ chàng đã biết cha chàng họ Y, mẹ chàng họ Lăng, cái tên chàng do mẹ chàng đặt, đã biểu lộ tình yêu sâu nặng thành thật giữa cha mẹ chàng.

Hai mươi năm trước đây, Thiên Ma Y Dật và Tịch Mịch Vân Thường Lăng Ba, một người là nhân vật tuấn mỹ, danh rền giang hồ ai cũng sợ, một người là trang giai nhân tuyệt thế, đã từng làm siêu hồn lạc phách biết bao anh hùng võ lâm.

Chàng đã từng hứa với mẹ chàng, chàng cũng đã từng phát lời thề sẽ trả cho bằng được mối thù của kẻ đã đã sát hại cha chàng, chàng thề sẽ dùng bửu pháp đặc biệt để trừng trị những kẻ đã cùng chàng có mối thù chẳng đội trời chung. Bốn kẻ có ghi tên trên ché áo cũ do mẹ chàng trao cho chàng.

Đêm nay, chàng lại phát giác sự tình hình như không đơn giản như chàng nghĩ. Những điều chàng không rõ, có lẽ mẹ chàng cũng không rõ, vì nếu hiểu rõ, mẹ chàng đã cho chàng hay rồi. Chàng quyết định thế nào cũng phải tìm cho ra lẽ, phải tìm Liễu Liễu thần tăng để hỏi cho rõ ràng đen trắng.

Vừa nghĩ, chàng vừa rảo bước nhanh thêm, trên gương mặt đẹp trai lại hiện lên nét tươi cười thần bí đầy ma lực hấp dẫn. Mảnh ché áo cũ lại được chàng cất kỹ trong bọc.

* * * * *

Bốn ngày trôi qua đi....

Giữa lúc chàng đang mãi miết cất bước, bỗng nhiên một chuỗi cười hăng hắc, lạnh lẽo ghê người, như từ một cõi âm u nào vẳng đến.

Thân ảnh màu bạc ngừng lại. Nét mặt tươi cười của Y Mộng Lăng hiện vẻ kinh dị.

Chàng hướng cặp nhãn quang sáng quắc về phía có tiếng người hỏi :

- Ai?....

- Nhà ngươi là Y Mộng Lăng phải không? Hãy vào đây!

Giọng nói của người lạ hết sức lạnh lùng, có pha lẫn vẻ bi phẫn.

Nhìn chăm chăm về phía lùm cây rậm rạp, nét tươi cười kỳ dị trên gương mặt của Y Mộng Lăng lại lay động. Rõ ràng là đối phương đã tìm chàng để gây hấn. “Gặp rừng chớ vào” là điều tối kỵ của người võ lâm, huống chi lại ở trong tình trạng địch tối ta sáng....

Trong khi chàng đang tỏ vẻ do dự thì giọng nói lạnh lùng của kẻ lạ lại vang lên :

- Đây gã họ Y kia! Ngươi sợ rồi há?....

Y Mộng Lăng nhướng mày bảo thầm :

- Sợ! Hừ thật nực cười!

Đúng vậy, đối với con người đầy tự kiêu tự ngạo như chàng, có bao giờ biết đến sợ là gì!

Vừa nghĩ, chàng ta vừa khẽ nhún vai một cái, thân hình đã như lần điện bay vút lên, là là bay lượn trên lùm cây rậm ba vòng.

Thân pháp và tốc độ khinh khoái mỹ diệu đến tột bậc, đây chính là phép khinh công thượng thừa Thiên Mã Hành Không.

- Thân pháp giỏi! Hãy xuống đây!

Tiếng “đây” vừa dứt, lùm cây bỗng rung ào ào, rồi một hàng loạt lá cây bay vút lên rợp trời, cái nào cũng như lưỡi dao sắc nhọn, có tiếng xé gió veo veo, tập trung chụm vào mình Y Mộng Lăng.

Lại một môn võ học độc đặc kỳ dị với nội lực thâm hậu hải người xuất hiện.

Nét mặt tươi cười kỳ bí Y Mộng Lăng bỗng hần lên những đường kinh dị pha lẫn vẻ hải hùng. Đối phó cách nào bây giờ?

Cặp mắt chàng tia ra hai đạo quang mang kỳ dị.

Thủ pháp “Thiên Diệp Tề Phi” xuất phát bất thành linh, chưa hề xảy ra trong giới võ lâm bao giờ, hoàn toàn ra ngoài sự tính toán của Y Mộng Lăng. Và ý niệm vừa thoáng ấy, chàng cũng chưa hề bao giờ nghĩ tới.

Chàng cất tiếng rú dài, thân hình bốc cao thêm hơn ba thước, song chưởng cùng vung mạnh, một vầng ngân quang tỏa ra vù vù bao bọc khắp mình chàng....

Trong chớp mắt, chàng đã cỡi phăng chiếc áo dài nho sinh màu bạc vung lên....

Vụt vụt vụt!.... vụt vụt vụt!....

Trăm ngàn chiếc lá cây như người mũi dao bén nhọn bị gạt rớt sang hai bên, thân hình chàng lẹ làng thoát ra, nhăm xẹt ra lùm cây cách hơn một trượng.

- Ta bảo ngươi hãy xuống đây!

Theo liền với tiếng quát đê trầm giận dữ, Y Mộng Lăng thoáng thấy từ trong lùm cây rậm, một bóng người thấp thoáng xẹt về hướng chàng như một ánh điện!....

Vù!.... Veo veo veo!....

Hàng trăm ngàn nhánh lá lại rời cành bay tới tấp về phía chàng.

Á! - Y Mộng Lăng bất giác thốt ra tiếng kêu kinh ngạc. Vì lần này thế công của thủ pháp Thiên Diệp Tề Phi lại lợi hại hơn lần trước nhiều, vì người sử dụng phối hợp với môn “Điền Đảo Âm Dương Bát Quái trận”, thật là kỳ tuyệt hải người. Chàng vội vàng vận công ba vòng, khí tụ toàn thân, dẫn chân lực vào Thiên Quái Kỳ Đan, như vậy dù chàng không muốn hạ xuống cũng không thể giữ thân hình trên không được nữa.

Nhưng có thể hạ xuống một cách yên ổn không?

Nét tươi cười trên mặt chàng trầm xuống, đồng thời chiếc áo dài màu bạc cũng được chàng lẹ làng căng trải phía dưới hai bàn chân. Đây là thế “Phá Hũ Trầm Chu”, phải nhờ vào phép “Bàn Cô Ngưng Tụ đại pháp” thì triển đến cực độ mới sử dụng được.

Trong thế xoay chuyển vù vù, thân hình nghiêng ngã tránh né, bỗng nhiên một bên gót chân nhói đau tê dại. Một chiếc lá cây đã xé rách làn áo bạc vạch một vết dài dưới gan bàn chân chàng.

“Huych” chàng bị ngã lăn nhào dưới đất, mắt đỏ hào quang như muốn ngất xỉu.

Vết thương dưới gan bàn chân máu chảy như xối. Chiếc áo dài màu bạc cũng bị xé rách làm năm mười mảnh tơi tả. Mà cũng nhờ có mạng áo này không thì thân hình chàng đã bị hứng chịu những vết thương nguy hại đó.

Trong giây phút, đột nhiên không khí bỗng trở nên trầm lắng, trầm lắng một cách ghê rợn. Chỉ có tiếng bước chân chậm chạp nặng nề làm rung động tâm thần Y Mộng Lăng.

Chàng từ từ quay lại thốt tiếng kêu kinh hải :

- Á!....

Trước mặt chàng là một cự nhân cao năm sáu trượng, to lù lù như một ngọn tháp. Nguyên một cánh tay của cự nhân cũng bằng cả thân hình Y Mộng Lăng! Mặt chàng lúc này lại hần lên nét rung động kỳ dị, chàng thần nhiên nhún vai hỏi :

- Có phải nhà người định tìm gặp Y Mộng Lăng mỗ không?

Trong giọng hỏi của chàng đầy vẻ nghi hoặc. Vì chàng không thể tin được rằng bóng hình thấp thoáng vừa rồi sử dụng thủ pháp Thiên Diệp Tề Phi với Điền Đảo Âm Dương Bát Quái trận lại có thể là con người to lớn dềnh dàng này được?.... Nhưng dù sao thì đối với chàng cũng bất lợi, chi bằng tiên hạ thủ vi cường. Thế rồi bất thành linh chàng cố gượng đau bật dậy, vận hết công lực lên song chưởng tổng mạnh vào giữa ngực cự nhân (người khổng lồ).

“Bình!” Kinh lực cương mãnh, lực đạo hùng hậu đã đập trọn giữa ngực người khổng lồ, nhưng chẳng khác búa đập khúc sắt, thân hình hắn đứng trơ

vững chẳng nhúc nhích, còn Y Mộng Lăng lại bị bật ngược ba bốn thước dài.

“Thiết Bó Sam”, người khổng lồ đã sử dụng công phu ngoại môn Thiết Bó Sam, một môn võ học kỳ tuyệt đã thất truyền võ lâm nhiều năm nay.

Khè khè khè!.... Khè khè khè!....

Người khổng lồ phát ra chuỗi cười dài quái dị như hồi sấm nổ, rung động cả khu rừng núi. Rồi đột nhiên hất gơ cánh tay to dài chụp ngay lấy thân hình Y Mộng Lăng với một thủ pháp cực kỳ mau lẹ.

Y Mộng Lăng giật mình vô cùng kinh hãi, chẳng không ngờ trông người khổng lồ có bộ điệu dềnh dàng thô kệch như thế mà lại xuất thủ một cách khoái tiếp với một kinh lực dũng mãnh ngoài sức tưởng tượng.

Chàng không dám chần chờ vội vàng tung mình tháo lui về phía sau mấy bước nhanh như làn gió, đụng ngay vào một thân cây lớn phía sau lưng một cái rầm!

Rắc! Ào ào ào! Cả một thân cây lớn mấy vàng người ôm bị bàn tay người khổng lồ phạt ngang một cái gãy đổ rầm rầm, thân hình Y Mộng Lăng cũng bị bắn văng ra xa mấy chục bước nằm lăn quay dưới đất, và chưa kịp ngồi dậy thì đã bị người khổng lồ bước vài bước tới nơi, gơ bàn tay hộ pháp chụp lấy đúng huyệt “Kiên Tĩnh” xách bổng thân hình chàng gơ lên cao như một khúc cây nhỏ!

Khè khè khè!.... Khè khè khè!....

Giọng cười quái dị từ cửa miệng người khổng lồ phát ra như những hồi sấm động làm tan mất vẻ tươi cười cổ hữu trên gương mặt Y Mộng Lăng, chỉ còn lại nét kinh hãi kỳ dị.

Từ lúc bị đối phương tấn công bằng thủ pháp Thiên Diệp Tề Phi, chàng luôn luôn ở vào thế hạ phong. Cho đến khi một chân bị thương, chàng cũng vẫn chưa hiểu rõ lai lịch mặt mày đối phương ra sao thì lại bị một người khổng lồ chụp bả vai gơ bổng lên cao như xách một con gà. Chàng đã quá tự phụ, quá khinh địch nên mới ra nông nỗi, nhưng hiện tại thì đành bó tay.

Giữa lúc đó, một giọng nói dê trầm vang lên :

- Thiết Tháp, hãy bỏ nó xuống!

Người khổng lồ có tên gọi Thiết Tháp quả nhiên đã ngoan ngoãn nghe lời, liệng mạnh thân hình Y Mộng Lăng xuống đất lằng lồng lốc mấy vòng. Vết thương sau gang bàn chân lại bị xé rách thêm khiến chàng đau thấu tận ruột gan, thốt lên tiếng kêu “Ồi chao!”. Toàn thân rung động. Một trận thua cay nhục nhả nhất từ khi chàng ra đời đến nay.

“Hắc”! Sau một tiếng cười lạnh lẽo rợn người, tiếp theo là giọng nói âm trầm đầy vẻ khinh miệt :

- Nghe nói Ma Diện công tử Y Mộng Lăng là con người tài ba cứng đầu cứng cổ không dè cũng có ngày nay!....

Sau giây phút đau đớn, Y Mộng Lăng cố gượng ngồi dậy, hướng nhìn về phía có tiếng nói, nét tươi cười thần bí đầy ma lực lại hiện trên khuôn mặt chàng...

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thiết Phiến lão nhân

Một lão già gầy guộc râu tóc bạc trắng như cước đứng nhìn chàng trừng trừng hỏi :

- Y Mộng Lăng nhà ngươi có biết ta là ai không?

Y Mộng Lăng nhún vai thần nhiên đáp :

- Cần gì ta phải biết ông là ai!

Giọng nói và thái độ của chàng đã tỏ ra vô cùng khinh miệt khiến đối phương khó mà nhịn nổi.

Nét giận hiện rõ trên khuôn mặt lão già, tỏa ra sát khí ngùn ngụt lão cất tiếng cười :

- Hắc hắc!.... Rồi đây nhà ngươi sẽ biết!....

Mỗi tiếng nói của lão già như bắn ra từ mỗi kẽ răng.

Vừa vút tiếng lão khẽ lật song chường một cái. Soạt! Soạt! Hai cây quạt nan sắt đã được lão cầm sẵn nơi tay.

Nhưng cùng một lượt Y Mộng Lăng cũng đã có phản ứng mau lẹ, chàng cố gượng đầu thu hết nội lực với một thủ pháp cực kỳ khoải tiệp chụp lấy cổ chân đối phương hất mạnh lên...

Trong lúc ơ hờ, lão già bị chàng hất tung cả thân hình lên cao.

Từ trên không lão già găm lên một tiếng dữ dội lộn người hai vòng hạ chân xuống đất.

Trong khi đó Y Mộng Lăng đã lấy lại được hơi sức chồm người đứng dậy cặp mắt tia ra hai đạo dị quang giọng thần nhiên :

- À! Các hạ là Thiết Phiến lão nhân, Trương Tràng Thủy cha của Thần Phiến thư sinh Trương Văn Hạc, một nhân vật năm xưa đã từng nổi danh võ lâm nhất thời với hai cây quạt sắt thần sầu quỷ khóc.

Cảm thấy sự tình không thể giải quyết đơn giản, Y Mộng Lăng vùng ngửa cổ cất tiếng cười ha hả :

- À thì ra các hạ đến tìm Y mỗ để trả thù cho quý tử, mỗ đâu có dè, mỗ cứ tưởng rằng một nhân vật có tên có tuổi như các hạ đâu lại thêm làm chuyện lén lút hèn nhát như ban này.

Giọng nói của chàng tuy nhỏ nhẹ nhưng mang đầy tính chất khinh miệt chửi xỏ làm cho Thiết Phiến lão nhân tức giận rung người, không nói thành tiếng.

Trong khi đó người khổng lồ bỗng găm lên một tiếng như trời long đất lở bước một bước đến ngay trước mặt Y Mộng Lăng.

Chỉ thấy chàng ta nhìn con người cao lớn dềnh dàng như ngọn tháp môi nở nụ cười thần bí. Chàng không đợi đối phương xuất thủ đã rút lên một tiếng dài lãnh lớt song chường chụp vào giữa ngực đối thủ.

Cao thủ động thủ đôi chiêu, chỉ lẹ tay đi trước một chút là có thể chiếm phần ưu thế. Nhưng đối với địch thủ đã luyện được ngoại môn công phu Thiết Bó Sam như người khổng lồ mà chàng lại dùng song chường đâm ngay vào ngực thì chẳng hóa ra thất cơ lắm ư?

Thật là khó hiểu!....

Khè khè khè!.... khè khè khè!....

Tiếng cười đỉnh tai nhức óc của người khổng lồ vang rền trong không khí.

Đối với thể công mãnh liệt của Y Mộng Lăng hẳn như chẳng thêm biết đến vẫn lừ lừ giang hai cánh tay như hai cây cột nhà vòng ôm lấy đối thủ.

Đây cũng lại là một môn ngoại gia tuyệt học Thiết Bào công. Dù sắt đá mà gặp phải Thiết Bào công cũng bị nát vụn thành cám chó đùng nói gì thể xác con người bằng xương thịt.

Thiết Phiến lão nhân bỗng thét giật giọng :

- Thiết Tháp hãy coi chừng...

Nhưng đã muộn vì Y Mộng Lăng đã xuất thủ nhanh hơn điện trước khi tiếng thét cảnh cáo thủ hạ của lão được thốt ra.

Chàng đã lẹ làng tung một chân đá vào hạ nang người khổng lồ, hai ngón tay mặt móc vào hai mắt, hai ngón tay trái xia vào giữa rốn địch thủ.

Cả ba vị trí đó đều là nhược điểm duy nhất của người luyện ngoại công Thiết Bó Sam, Y Mộng Lăng đã xuất thủ một hơi liên tục với chiêu thức biến hóa thần kỳ lanh lẹ và hết sức đột nhiên.

Nét kinh hãi rung động trên làn da mặt chai cứng như sắt của người khổng lồ tạo thành nét khủng bố chết chóc đến rợn người...

Ồ!....

Một tiếng gào thảm thiết như quỷ rú khiến người nghe phải rùng mình sồn gáy.

Huych, huych, huych....

Cả một khối thịt cao lớn hơn hai trượng như một ngọn tháp lao đảo bắn về phía sau mấy thước rồi đổ xuống.

Máu tươi nhuộm đỏ mặt, hai tay người khổng lồ ôm lấy hạ nang vừa lăn lộn vừa gào thét, thảm trạng thật rùng rợn.

Sắc mặt Thiết Phiến lão nhân biến đổi, biến đổi một cách hết sức khó coi, lão trầm giọng quát :

- Y Mộng Lăng, nhà ngươi thật lang độc tàn khốc.

Nụ cười thần bí vẫn không ngừng tắt trên môi Y Mộng Lăng, chàng liệng bỏ hai tròng con mắt đỏ lòm của người khổng lồ xuống đất, giọng thần nhiên :

- Dịch địa của ngươi trong hoàn cảnh ấy nhà ngươi sẽ đối phó ra sao?

Đúng trong hoàn cảnh một sống một chết ấy, ai là kẻ không phải hạ địch thủ để giữ lấy sự sống cho mình?

Thiết Phiến lão nhân rung động thân hình, ông ta cất tiếng gầm gừ dữ dội :

- Y Mộng Lăng ta sẽ xẻ ngươi ra làm năm bảy mảnh.

Soạt! Soạt!....

Hai cây quạt sắt trên tay lão xòe rộng vừa định xuất thế bỗng nhiên....

Bình! Rào, rào, rào,....

Người khổng lồ vừa kêu rống vừa lặn đến một gốc cây, tung chân đập mạnh vào thân cây một cái. Cả một thân cây mấy vàng người ôm bị tróc gốc đổ xuống đè lên mình người khổng lồ. Hắn dang hai tay ôm lấy thân cây, máu tươi trong miệng đỏ ra như suối và nằm im sau mấy cái đuối chân đập lộn.

Nhìn thảm trạng người khổng lồ, Thiết Phiến lão nhân bậm môi nghiêng răng tung mình đến cạnh đối phương công liền bốn chiêu một thức.

Bóng quạt vù vù lên xuống, chiêu đã thi triển mấy chiêu trong pho Huệ Vân Truy Phong phiến pháp nổi danh giang hồ năm xưa.

Lập tức, Y Mộng Lăng bị dồn nhảy lui sang bên cạnh bốn năm thước mới tránh thoát nguy hiểm tánh mạng, nhưng cũng lãnh một đòn vào đầu bả vai phải, hất văng thân hình ngã ngồi xuống đồng cảnh cây đổ gãy ngổn ngang. Mặc dầu bị đau đến đỏ mồ hôi trán có giọt nhưng nụ cười thần bí vẫn không tắt trên môi.

Hắc! Sau tiếng cười nhạt lạnh lẽo, Thiết Phiến lão nhân lại sấn bước tới xòe cây quạt sắt một tiếng “soạt.” Vạch thành mấy đường phiến ảnh kỳ dị....

- Khoan!

Y Mộng Lăng đột nhiên cất tiếng quát nhẹ. Tiếng quát của chàng tuy không lớn lắm nhưng đầy oai lực ghê người.

Quả nhiên cánh tay vung quạt của Thiết Phiến lão nhân đang giờ nửa chừng bỗng ngừng lại hạ xuống. Cặp mắt lão ta tia ra hai đạo dị quang, nhếch mép giọng khinh miệt :

- Gã tiểu tử họ Y chắc là mi đã biết rõ sắp đến giờ phút tận số, nên muốn trời trăng chứ gì?

Ngừng một chút lão lại tiếp giọng âm trầm đặc ý :

- Mi cứ yên tâm, ta sẽ hủy nhà ngươi một cách hết sức thông thả, trước hết chặt chân tay, rồi sau mới bạt phẳng ngũ quan, kế đó là rút gân, lột da.... như vậy nhà ngươi sẽ thừa thì giờ để trời trăng hậu sự....

Y Mộng Lăng vẫn không tắt nụ cười thần bí trên môi, khẽ lắc đầu nói :

- Thiết Phiến lão nhân! Ông hiểu sai ý tôi rồi!....

- Hà? Ta hiểu sai....

Lão ta trợn mắt tỏ vẻ ngạc nhiên kinh dị.

Y Mộng Lăng không đợi lão dứt lời đã khua nhẹ cánh tay một vòng rút thanh trường kiếm màu bạc khỏi bao. Dựng ngược mũi kiếm trước mặt nhướng mày nhún vai nói :

- Y Mộng Lăng mỗ, ngoại trừ những lần thi triển Tích Lịch kiếm pháp ra, ít khi cho thanh trường kiếm này ra khỏi bao vậy kẻ phải để lại lời trần trối hôm nay chắc là về phần các hạ quá.

- Hà, hà, hà.... Hà, hà, hà....

Thiết Phiến lão nhân ngửa cổ phát ra chuỗi cười dài có pha lẫn vẻ khoái trá, bi phẫn, cừ hận và khinh miệt.

Tiếng cười vừa dứt tiếp theo là giọng lạnh lùng :

- Y Mộng Lăng nhà ngươi muốn làm một cuộc chiến đấu thú dữ cùng đường phải không?

Y Mộng Lăng vẫn cười thần nhiên :

- Tại hạ nghĩ rằng tám chiêu kiếm Áo Thiên của Không Minh đảo chắc là dư để cho các hạ thu dụng thì phải.

Thiết Phiến lão nhân giận dữ toàn thân rung lên lão lớn tiếng quát :

- Tiểu tử khốn kiếp, mi sắp chết đến nơi, mà còn già hống.

“Soạt, soạt” hai cây quạt sắt trong tay lão ta lập tức bung ra một trước một sau với những chiêu thức kỳ dị tấn công đối phương liên tục không còn nề tay.

Ông ta sử dụng một tuyệt chiêu Phiến Vân Thiên Diệp, phối hợp với nửa thức Thu Phong Phi Vân trong pho Truy Phong phiến pháp.

Y Mộng Lăng đứng trước thế công dũng mãnh của một cao thủ đã vang danh giang hồ nhất thời, lại thêm bị hai vết thương khá nặng nên chàng chẳng dám coi thường vội vàng dựa sát thân mình vào một gốc cây, thanh trường kiếm trong tay trầm xuống rồi lại hất lên một cái kể đó đâm sang ngang hai cái và vạch một đường làm thành đường vòng kiếm quang kỳ dị.

Trông chẳng ra thế công mà cũng chẳng ra thế thủ trường kiếm đi ngược hẳn với kiếm thuật thông thường.

Đây chính là một chiêu tuyệt học “Đào Chuyển Thương Không” trong pho Áo Thiên bát kiếm do Không Không Nhất Tẩu đã hao phí thời gian hơn ba mươi năm khổ tâm sáng chế mới thành và được xếp vào một trong những môn tuyệt học của Nam Hải Không Minh đảo.

Một chiêu nửa thức của Thiết Phiến lão nhân công ra bị mấy đường kiếm kỳ dị của đối phương làm mất hiệu lực, mà chính ông ta cũng không hiểu tại sao, chỉ biết, từ kiếm đối phương xẹt ra một đạo kinh phong sắc nhọn kỳ dị bắt buộc lão ta phải thối lui hai bước.

Áo Thiên Bát kiếm quả thực là tuyệt, không thể coi thường.

Nét mặt Thiết Phiến lão nhân cau lại, cặp mắt tia hai đạo hào quang rợn rợn người, cây quạt sắt trong tay vung một vòng rộng rồi liệng vút lên cao. Từ trên không cây quạt lượn một vòng cánh cung, rồi lúc lên lúc xuống bay về hướng Y Mộng Lăng.

Đà bay của cây quạt ngoằn ngoèo lên xuống trông thật kỳ dị, trông tưởng chậm mà lại nhanh chẳng khác lần điện, chỉ chớp mắt đã tới gần đỉnh đầu Y Mộng Lăng. Đây chính là chiêu tuyệt học Huệ Phong Truy Vân mà Thiết Phiến lão nhân đã nhờ đó nổi danh khét tiếng.

Nét tươi cười trên khuôn mặt Y Mộng Lăng tắt lịm, chàng vội vàng trầm cổ tay khua trường kiếm trước mặt đón đỡ thế công của đối phương.

Mặc dầu thế xuất chiêu của chàng mau lẹ nhưng cây quạt sắt của địch thủ bỗng ngưng lại rồi trầm xuống thật nhanh.

Hự! Y Mộng Lăng đã lãnh trọn một đòn vào giữa ngực phun ra một vòi máu tươi. Chân khí tan hóa, thân hình lão đảo ngời xẹp xuống mặt đất, dựa lưng vào gốc cây, ngoẹo đầu sang một bên....

Thiết Phiến lão nhân vẫy tay招呼 cây quạt sắt ngửa cổ cười hăng hắc.

Soạt! Soạt! Hai cây quạt xếp vào mở ra một cái hai mắt lão ta tia ra hai đạo hung quang lừ lừ bước về phía Y Mộng Lăng.

Sáu bước.... Năm bước.... Bốn bước.... Sát khí mỗi lúc mỗi ghê rợn, không khí khẩn trương nghẹt thở....

Y Mộng Lăng chẳng lẽ lại bị âm thầm từ giữa khu rừng rậm thâm u này sao?

Gương mặt chàng ta lúc này đã tái nhợt bộc lộ tâm trạng kích động phần nộ bất phục....

Thình lình chàng ngừng lên vung mạnh cánh tay mặt liệng thanh trường kiếm bay ra như một ánh chớp kèm theo tiếng gió veo veo hình như chàng muốn dùng thủ pháp như địch thủ để trị lại địch thủ.

Nhưng hầu như vì hai vết thương quá nặng mất sức nên thế công của chàng tung ra mất hết hiệu lực chính xác, thanh trường kiếm màu bạc bay qua đầu Thiết Phiến lão nhân ra phía sau lão ta. Thấy vậy lão ta lại càng đắc ý nhếch mép cười âm thầm đầy vẻ tàn ác.

Soạt! Soạt!.... Hai cây quạt sắt tung lên tạo thành những đợt kinh phong lạnh buốt nhằm địch thủ sà xuống...

Thình lình....

Ồi!....

Sau tiếng kêu rống thảm thiết, thân hình Thiết Phiến lão nhân rung lên, sắc mặt thâm biến, một tia máu bắn vọt ra tưới đỏ khắp thân hình Y Mộng Lăng.

Thanh trường kiếm màu bạc đã từ sau lưng lão ta xuyên qua trước ngực. Một việc xảy ra mà Thiết Phiến lão nhân không bao giờ ngờ tới.

Y Mộng Lăng nhếch mép cười đắc ý tán thán, đờm về ngậm ngùi.

Vừa rồi chàng đã triển động nội gia tuyệt học kỳ tuyệt “Bàn Cổ Ngưng Tụ đại pháp” vận khí lao thanh trường kiếm ra khỏi tay với chiêu thế Cửu

Chuyển Càn Khôn trong pho Áo Thiên bát kiếm

Thế kiếm kỳ ảo ở chỗ bay qua đầu địch thủ rồi quay đầu trở lại một cách bất ngờ khiến địch thủ sơ ý không kịp phòng bị.

Thiết Phiến lão nhân tròn xoe cặp mắt rướm máu nhìn Y Mộng Lăng thân hình run rẩy, từng giọt máu từ mũi kiếm ló ra trước ngực chảy xuống.

Rồi đột nhiên lão ta gầm lên một tiếng thật lớn, bộc lộ tâm trạng vô cùng phẫn nộ khích động bi thống cừu hận. Một thảm bại chưa bao giờ nếm phải trong đời ngang dọc giang hồ của lão ta.

Lão ta quải tay ra sau lưng loạng choạng mấy bước nghiêng răng rút phất thanh kiếm ra khỏi thân mình, lừ lừ xích lại gần chỗ Y Mộng Lăng.

Một bước.... Hai bước....

Nét mặt Y Mộng Lăng vẫn cười nhưng con tim đập thình thịch. Chàng cố gượng nhấn mặt chịu đau vùng tay chìa ra một vật màu vàng lóng lánh chói mắt.

Kim Hoa Thiềm!.... Một đóa hoa kỳ dị màu vàng xuất hiện. Cử động của Thiết Phiến lão nhân vội ngừng lại trên nét mặt lão ta hiện lên vẻ kinh hãi cực độ, miệng lắp bắp :

- Kim... Kim... Hoa....

Y Mộng Lăng nhướn mày nhún vai :

- Đúng! Đây chính là đóa hoa kim băng vàng... Nếu quả các hạ muốn chôn xác tại đây.

Ha, hà, hà!.... Hà, hà, hà!....

Thiết Phiến lão nhân vùng ngựa cổ cười rống lên thân hình gập lại miệng phun ra có vòi giọng hỗn hển :

- Được! Non nước còn dài Trương Tràng Thủy này nếu chưa chết sẽ có ngày băm vằm xác ngươi ra làm trăm mảnh để trả hận....

Dứt lời lão ta liệng mạnh thanh kiếm xuống đất thân hình lao đảo bước ra khỏi cánh rừng, khuất sau ngọn đồi thấp.

Nét mặt cười kỳ dị trên gương mặt Y Mộng Lăng chìm xuống luồng chân khí chàng cố gắng đè tụ từ ban nãy đến giờ cũng như chìm xuống thân hình chàng là đi ngồi xập xuống mặt đất hơi thở mệt nhọc, sắc mặt tái nhợt....

Đột nhiên....

Loong koong.... Loong koong....

Từng hồi nhạc ngựa ngân vang xen lẫn giọng hát nghêu ngao ề à bài ca thanh điệu bình lạc.

Nét tươi cười lại hiện trên gương mặt thần bí của Y Mộng Lăng chàng hết sức kinh dị vì chốn sơn lâm hoang vu như thế này mà cũng có nhà sĩ nhân du? Kẻ đó là ai?

Từ đâu đến?

Tiếng vó ngựa xen lẫn tiếng nhạc rung mỗi lúc mỗi gần rồi lơ mờ trong làn sương sớm một bóng đen lờ lờ hiện rõ....

Bóng đen là một con lừa lông lốm đốm, đủ màu đen trắng xám vàng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Hữu Dư tiên sinh

Chỉ thấy Y Mộng Lăng bỗng tròn xoe cặp mắt kinh dị, không phải chàng kinh dị về con lừa đốm lông, mà chàng kinh dị về nhân vật trên lưng con lừa.

Người cưỡi lừa là một lão nhân râu dê bó cằm nằm ngửa gối đầu lên sọ lừa trên lưng con lừa không yên, úp mặt bằng một mê nón rách, hai chân bắt chéo đầu gối nhịp nhịp với điệu bộ hết sức nhàn hạ.

Thế cũng chưa quá dị bằng một cái bồn thủy tinh đeo bên hông con lừa, trong bồn có nước lại có cả cá. Trên đầu con lừa cột một cần câu nhỏ với sợi dây câu buông trong bồn cá. Một lối câu cá kỳ lạ nhất trên đời.

Đột nhiên lão già nằm trên lưng lừa bỗng hát bỏ mê nón che mặt ngồi phất dậy cất tiếng cười hi hi :

- Chà! Cá cắn câu rồi...

Vừa nói lão vừa cầm cần câu kéo lên quả nhiên một con cá chép vàng bị nhấc bổng lên không giẫy lạch đạch.

Lão già hạ cần câu gỡ con cá thả lại vào bồn lắc lư cái đầu lăm bằm :

- Cá ơi! Sao mi dở thế, lưỡi câu của ta thẳng tuột mà mi cũng vướng....

- Lưỡi câu thẳng?

Y Mộng Lăng tròn xoe cặp mắt ngạc nhiên. Quả là chuyện thiên kỳ vãn.

Lão già cười lừa lại thả câu xuống bồn cá, tiếp tục lăm bằm :

- “Việc nhân gian cũng chẳng biết. Vạn vật trời đất ta có cá. Có cá có dư, ha, ha, ha, có dư có cá!....” Có cá có dư. Có dư có....

Y Mộng Lăng bất giác buộc miệng :

- Hữu Dư tiên sinh!

Bụng chàng không ngừng nghĩ thầm :

“Chẳng lẽ người này đúng là Hữu Dư tiên sinh một nhân vật kỳ ẩn hiện phiêu hốt đã nổi danh giang hồ từ ba mươi năm nay?

Lão già trên lưng lừa đã nằm xuống lại đột nhiên ngồi bật dậy hỏi :

- Ai gọi ta thế?

Y Mộng Lăng giật mình :

“Ồ! Quả nhiên ông ta là Hữu Dư tiên sinh”.

Không nghe trả lời lão già cau mày hỏi tiếp :

- Ta nghe hình như là một thằng người thì phải?

Câu này của lão nghe thật kỳ quái chối tai.

Y Mộng Lăng cũng chẳng phải tay vừa. Chàng nhún vai trả miếng :

- Mặc dù lúc này tại hạ trông tiêu tụy nhưng nếu là người còn sáng mắt thì cũng có thể nhận được ra tại hạ là một thằng người.

- À! Thế ra mi là người thật hả?

Hữu Dư tiên sinh hấp háy cặp mắt nói tiếp :

- Gặp những người như nhà ngươì, chỉ tỏ thêm bận chân bận tay chứ chẳng ích gì, trách nào mà vừa rồi lưỡi câu thẳng cũng móc được cá.

Y Mộng Lăng trả miếng :

- Chưa chắc....

- Hừ! Còn chưa chắc.... Nếu ta không còn đoái nhìn bỏ mặt nhà ngươì thì kể như một giò của nhà ngươì chặt bỏ hết xài...

Nghe nói Y Mộng Lăng giật mình kinh hãi thẳm. Thật vậy vết thương nơi gót chân chàng quả khá nặng hơn nữa sau khi bị thương lại tiếp tục vận công phần đầu chàng chưa có dịp xem xét băng bó để máu chảy quá nhiều. Tuy nhiên chàng vẫn tỏ ra thản nhiên nói chuyện lảng :

- Hữu Dư tiên sinh đại danh của lão nhân gia vẫn bối kính ngưỡng từ lâu, hôm nay được diện kiến thật vô cùng vinh hạnh.

Hữu Dư tiên sinh ngưỡng bụng trẻ môi :

- Ma Diện công tử Y Mộng Lăng danh tiếng và việc làm của nhà ngươì ta đều nghe rõ hết. Hôm nay chúng ta gặp nhau kể ra cũng là hữu duyên và cũng là thiện ý.

Dứt lời ông ta rào bước đến cạnh Y Mộng Lăng cầm cái chân bị thương của chàng xách ngược lên như con gà.

Trông điệu bộ ông ta lùn thấp lạch bạch như thế nhưng lối xuất thủ của ông ta lại linh hoạt vô cùng. Y Mộng Lăng có muốn tránh né cũng không kịp.

Hữu Dur tiên sinh một tay xách ngược một bên chân của Y Mộng Lăng còn một tay khác lẹ như chớp xé tuột bên ống quần chàng ta một tiếng soạt.

Y Mộng Lăng lắp bắp kêu lên :

- Hữu.... Dur tiên sinh.... Ông định làm....

Hữu Dur tiên sinh trợn mắt nạt ngang :

- Câm họng đừng lắp nháp....

Vừa nói ông ta vừa xách Y Mộng Lăng lại cạnh con lửa, thò tay vào bồn đựng cá đeo bên hông lửa vốc nước rửa vết thương của chàng.

Tất cả mọi hành động của ông ta hoàn toàn là cưỡng bức không cần biết đến ý của đối phương.

Thực ra đối với những người ngang ngạnh như Y Mộng Lăng cũng chỉ có phương pháp ấy là tốt nhất.

Nước trong bồn đựng cá rửa vào vết thương của Y Mộng Lăng làm chàng đau rất một cách cùng cực, toàn thân run lên bần bật mồ hôi trán nhỏ giọt không thể ngăn được tiếng rên la.

Hữu Dur tiên sinh trợn mắt phát mạnh vào mông chàng ta một cái “đét” nạt :

- Rên la cái gì? Bộ muốn chặt bỏ giò đi làm tên độc cước hay sao?

Y Mộng Lăng cảm thấy đau đớn nhức nhối khôn tả, chàng vùng giãy giụa lớn tiếng la hét :

- Hãy buông tôi ra.

- Đương nhiên là phải buông người ra nếu không làm sao ta có thể rắc thuốc vào vết thương.

Dứt lời ông ta cất tiếng cười hề hề rồi liệng mạnh thân hình Y Mộng Lăng xuống đất một tiếng “phịch” Rồi không đợi chàng ta kịp ngồi dậy ông ta đã nhảy thót lên ngồi chận lên lưng.

Lần này Y Mộng Lăng tức giận như muốn rỏ ruột, chân chàng vùng đạp lưng tung còn miệng thì la hét âm ỉ.

Hữu Dur tiên sinh liền dùng tay dẫn mạnh đầu chàng cho úp mặt sát đất không còn kêu la được nữa, rồi nhích bàn tọa ngồi chận lên mạch Tam Tiêu Âm Lạc của chàng, kể đó ông ta mới quay lưng lên lắc lư cái đầu miệng ư ừ khê hát khúc ca quen thuộc :

- “Sự đời ta chẳng có duyên, trời đất vạn vật ta có cá, có cá có dư, ha ha ha, có dư có cá....”

Mấy câu ca nghe cũng chẳng có nghĩa gì nhưng bộ điệu cũng như cái giọng rề rề như ốc nường của ông ta đủ làm cho người nghe phải tức cười vỡ bụng.

Vừa hát ông ta vừa lấy trong bọc ra hai lọ thuốc tán, cầm hai tay vung vẩy mấy cái, thuốc bột trong lọ tung ra nhưng kỳ diệu là hai thứ thuốc bột màu vàng và màu trắng bay quện trong không khí đã lộn lẩn với nhau thật đều rồi rải xuống vết thương không xảy ra ngoài một hạt bụi nào.

Tiếp theo đó soạt soạt.... cả mảnh áo dài và chiếc áo lót của Y Mộng Lăng đều bị ông ta xé tan từng mảnh băng buộc vết thương. Xong ông ta buông tiếng thở ra nhẹ nhõm đứng dậy khễ đá vào mông chàng một cái :

- Đó xong rồi, có thể ngồi lên được rồi.

Tam Tiêu Âm Lạc mạch được giải khai, Y Mộng Lăng từ từ ngồi dậy nhìn Hữu Dur tiên sinh :

- Cảm ơn lão tiên bối làm thật là quá lắm.

Ông ta ngửa cổ cất tiếng cười sảng sặc rung rinh cả cái bụng phệ rồi thò tay dưới bụng con lừa đứng kế bên rút ra một cái hộp gỗ vuông dài cỡ một thước, miệng nói :

- Đây chú mình coi.

Vừa nói ông ta vừa lẹ tay xếp qua lật lại cái hộp chỉ trong một thoáng đã có một cái bàn vuông rộng chừng hai thước trên bàn đầy dụng cụ đoạn ông ta nhìn chàng nói tiếp :

- Nào chúng ta ngồi xuống đây chơi được chưa?

Y Mộng Lăng đưa mắt nhìn cái bàn bặt chược rồi nhìn lên mặt Hữu Dư tiên sinh hỏi :

- Chỉ có lão tiên bối với tại hạ hai người....

Giọng nói của chàng đượm vẻ trầm buồn. Thật vậy mẫu người như Y Mộng Lăng một khi phải nhận ân huệ của kẻ khác thì nội tâm vô cùng nặng nề thối mắng. Thế nhưng chàng còn biết nói gì đây bây giờ.

Hữu Dư tiên sinh trợn mắt ngó chàng nhắc lại câu nói :

- Quá lắm hả? Chưa chưa xong đâu.

Vừa nói ông ta vừa nhếch mép cười thần bí.

Y Mộng Lăng tò vò về kinh dị nghi hoặc không hiểu ông ta còn giờ trò gì nữa đây.

Giọng Hữu Dư tiên sinh tiếp tục :

- Nghe nói chú mình giỏi về môn đồ bặc lắm phải không? Lão phu cũng là tay tổ trong nghề đó nhất là môn mạt chược.

- Mạt chược!

Y Mộng Lăng tỏ ra hết sức kinh dị chàng không ngờ chuyện chưa xong mà Hữu Dư tiên sinh nói đây lại là chuyện đánh mạt chược. Chàng nhếch cười kỳ dị khẽ hỏi :

- Phải lão tiên bối rủ tại hạ đánh mạt chược ở đây?

- Có phải chú mình ngại không có người xem chứ gì? Hà hà hà....

Hữu Dư tiên sinh tiếp lời :

- Ấy còn con lừa của lão nữa.

- Con lừa?

Nét tươi cười trên mặt Y Mộng Lăng như bị làn tuyết làm ngưng đọng chàng không dám tin lỗ tai mình. Lừa biết đánh mạt chược thật là chuyện thiên cô kỳ vẫn chưa bao giờ nghe nói. Hữu Dư tiên sinh khẽ hừ một tiếng nói :

- Này chú mình đừng có coi thường, chưa chắc chú mình đã ăn nỏ nó đâu, vì nó đã được lão phu huấn luyện kỹ lưỡng. Nếu không, làm gì lão có được cái tiếng có cá có dư.

Y Mộng Lăng khẽ bấu môi nhún vai, không biểu lộ ý kiến gì nữa. Hữu Dư tiên sinh liền quay sang phía con lừa đốm lông :

- Kim Sur con, hãy lại đây chơi mạt chược đi.

Trông con lừa ốm yếu, chẳng có vẻ gì đặc biệt mà Hữu Dư tiên sinh lại đặt cho nó một cái tên rất kêu là “Kim Sur” khiến Y Mộng Lăng không nhịn được sút bật cười.

Con Kim Sur trừng mắt ngó Y Mộng Lăng một cái gục gặt cái đầu hí một tiếng dài, rồi chạy lại nằm phục xuống bên cạnh bàn mạt chược. Hữu Dư tiên sinh cất tiếng cười hề hề ngồi xuống, thò tay xoa lên một hồi lách chách. Rồi đột nhiên ông ta lại cất tiếng :

- À! mới có ba, còn thiếu một chân nữa mới đủ chơi để ta phải đi kiếm mới được.

Đúng vậy, mặc dù đã có thêm con lừa đốm lông Kim Sur, cũng mới chỉ có ba, nhưng kiếm đâu ra một người nữa bây giờ, chẳng lẽ bắt một con cá trong bồn ra cho nó chơi ư? Hữu Dư tiên sinh dù được nổi danh là một kỳ nhân khắp tam sơn tứ hải trong mấy chục năm nay, quả nhiên mỗi hành động cử chỉ đều có tính chất kỳ bí.

Y Mộng Lăng khẽ nhún vai không nói gì nhưng thâm tâm chàng thâm suy nghĩ về ngôn ngữ hành động của đối phương.

Trong khi đó Hữu Dư tiên sinh vẫn lăm bằm như nói chuyện với một người nào đó :

- Đã chơi ăn thua đủ, thì kẻ được muốn cái gì kẻ thua cũng phải đưa cái nấy như thế mới là chơi không ai ép buộc ai, cũng như đi câu, muốn thì cần vô.

Trong khi miệng nói lăm nhảm tay ông ta cầm cần câu kéo dài thêm sợi dây câu, miệng vẫn không ngừng :

- “Người ta thường nói thả dây dài, câu cá lớn” nhất là câu một chân đánh mạt chược, nếu không câu được con phi mập, thì khi được, ăn cái giải gì.

Tới đây, ông ta lại quay sang phía Y Mộng Lăng cười hi hi, hỏi :

- Có phải thế không chú bạn nhỏ?

Y Mộng Lăng lại chỉ nhường mảy không nói gì, vì từ ban nãy tới giờ, Hữu Dư tiên sinh đã nói liên tục, chàng ta còn chỗ nào đâu mà xen vô. Chàng hết sức kinh kỳ, không hiểu ông ta lại sắp giờ trò quỷ quái gì. Chỉ thấy ông ta vừa dứt lời đã lẹ tay như một ánh chớp vút cần câu quất sợi dây bay ra xa.

Ồ!....

Ồ! - Ánh mắt của Y Mộng Lăng nhìn theo hướng đi của sợi dây câu, và bất giác thốt tiếng kêu kinh ngạc. Hữu Dư tiên sinh vùng cất tiếng cười ha hả :

- Chà! Hôm nay thật là hên quá, mới xuất thủ là đã thu hoạch ngay, tuyệt quá!

Đúng tuyệt thật. Rõ ràng tất cả mọi sự xảy ra đều nằm trong sự toan tính của Hữu Dư tiên sinh nhưng ông ta lại cố ý tạo vẻ bất....

Chỉ thấy ông ta khẽ trằm cổ tay thu sợi dây câu về....

“Bịch!” Một thiếu niên trạc hai mươi tuổi mặt mũi phương phi từ trên ngọn cây kế cận rớt xuống đúng chỗ còn thiếu một chân bên bàn mặt chược. Gã lóp góp bò dậy! Không, phải nói gã bị sợi dây câu dưng dậy mới đúng. Lưỡi câu thẳng xuyên qua ngang sống mũi như con trâu bị xỏ xẹo, trông thật thảm hại, chỉ thấy gã nhăn mặt đau đớn nói :

- Lão tiên bối tại hạ là....

- Không cần nói nhiều ta đã biết rõ chú mình là ai rồi.

Dứt tiếng ông ta lại khẽ giật sợi dây câu một cái làm thiếu niên thốt tiếng kêu đau đớn nhồm dẫy và lật đật đưa tay níu lấy sợi dây. Thảm trạng của thiếu niên so với cái cảnh không quân không áo của Y Mộng Lăng còn đáng thương hơn nhiều. Nhưng thanh danh của Hữu Dư tiên sinh ai mà dám coi thường, nguyên một thủ pháp công phu ông ta thi triển vừa rồi cũng đủ chấn nhiếp võ lâm..

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Sòng bạc giữa rừng

Hữu Dư tiên sinh lại trợn mắt xua tay :

- Thôi khỏi nói nhiều lời thôi, ngươi không thấy còn thiếu một chân đấy ư? Lão biết nhà ngươi quá mà, nhà ngươi cũng là tay tổ đánh mặt chược nếu nhà ngươi thắng ta sẽ tha cho đi.

Thiếu niên ngược mặt đau khổ không chơi cũng không xong.

Thế rồi ba người và con lừa bắt đầu cuộc chơi. Và quả như lời Hữu Dư tiên sinh đã nói con lừa lông đốm đã chơi một cách rất điệu nghệ như người.

Nó nằm phục bên bàn mặt chược dùng cái đuôi vất vào bầy bầy xóa mèm mại linh hoạt không kém gì hai bàn tay người, chốc chốc nó cũng ngẩng cổ hí lên từng chập, tỏ vẻ đắc ý lại còn ngoắc cái đuôi cán tay người ta không cho mó đến bài của nó.

Đây là nó học được thói quen của chủ nó là Hữu Dư tiên sinh.

Ba người một lừa đều là những tay sành nghề nên đánh được năm sáu bàn chưa có ai thua ai được. Tới bàn thứ bảy Hữu Dư tiên sinh ngược nhìn Y Mộng Lăng nháy nháy hai cái lên tiếng :

- Tiểu lão đệ, có phải chú mình đang sắp bài “Song long hí châu” không?

Y Mộng Lăng hơi giật mình và cũng nhếch mép cười thần bí. Chàng không ngờ Hữu Dư tiên sinh lại tinh mắt đến thế.

Bàn này Y Mộng Lăng đã thắng thiếu niên, mặc dầu chàng ta biết rõ đối phương chơi lặn, nhưng nhận không ra, đành chỉ biết tròn xoe cặp mắt ngó ẩm ức.

Hữu Dư tiên sinh xoa tay cười hề hề :

- À! Chú mình khá đấy.

Kể đó ông ta quay sang thiếu niên nói :

- Chú mày thua rồi hãy cởi áo dài đưa cho người ta, còn tiền bạc và thanh Đạn Chi kiếm để đó chơi bàn khác.

Thiếu niên áp ứng :

- Lão.... Lão tiền bối....

- Cởi!.... Cởi mau, không lão với thiếu gì cả, thua định chạy hả?

Vừa nói, ông ta vừa giật cần câu một cái làm cho thiếu niên phải héch mặt lên theo, vì lưỡi câu vẫn còn móc chặt nơi sống mũi.

Thiếu niên nọ đành phải lật đật cởi áo dài đang mặc đưa cho Y Mộng Lăng với nét mặt tiếc rề đau khổ.

Lách chách.... Lách chách....

Cuộc chơi lại bắt đầu tiếp tục.

Y Mộng Lăng vừa xoa bài, vừa nhìn thiếu niên đối diện, nghĩ thầm đến câu nói của Hữu Dư tiên sinh vừa qua :

“Đạn Chi kiếm....” chẳng lẽ....

Phải rồi chàng nhận ra thiếu niên có khuôn mặt giống hệt Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ, thảo nào mà hắn ta luôn luôn nhìn chàng với cặp mắt hẳn học thiếu thiện cảm. Chàng nghĩ bụng định hỏi cho ra lẽ, nhưng chàng biết rằng trong lúc này chưa đề gì Hữu Dư tiên sinh cho chàng hỏi và thiếu niên nọ nói. Chàng đành phải đợi đánh bài xong đã rồi sẽ tính.

Tiếng lách chách.. lách chách khua đều đều, con bạc chẳng ai nói gì, chỉ có Hữu Dư tiên sinh là luôn luôn lác la lác lư cái đầu miệng rề rề ngâm :

“Trời đất vạn vật ta có cá có dư, có dư có cá....”

Tới bàn thứ mười, không hiểu ông ta chơi gian lận thế nào, mà Y Mộng Lăng lại thắng thiếu niên. Chỉ thấy chàng ta nhếch cười thần kỳ hội ý, còn thiếu niên nọ thì tròn mắt ngạc nhiên đến tột độ.

Trong khi đó Hữu Dư tiên sinh lại cười hề hề nhìn thiếu niên nọ nói :

- Chú mày thua nữa bây giờ đến áo lót và quần hãy cởi mau cảm không được động đến vật gì trong túi.... Cởi....

Thiếu niên nọ lại bị ông ta kéo sợi dây câu héch mặt lên theo miệng la.

- Ôi! Ôi!.... Xin lão tiền bối nhẹ tay tại hạ xin cởi ngay.

Tình trạng thảm thương của thiếu niên làm cho Y Mộng Lăng ngồi cạnh cũng đem lòng bất nhẫn. Chàng nghĩ nếu dịch địa là chàng thì không bao giờ chàng chịu để cho người khác hạ nhục như thế, dù có phải đầu rơi máu chảy ngay tại chỗ. Đây là điểm khác biệt về khí phách quan điểm của mỗi người.

Thiếu niên nọ cởi áo lót và chiếc quần dài đưa cho Hữu Dư tiên sinh. Ông ta cầm lấy rồi thuận tay liệng sang cho Y Mộng Lăng, đoạn ông ta khề hất tay một cái rút cái lưỡi câu ra khỏi sống mũi thiếu niên hất hàm nói :

- Chú mày thua sạch rồi chẳng còn gì để đánh nữa thôi cho đi đi.

- Nhưng.... Nhưng....

- Không nhưng gì nữa, chú mày đem đưa thơ cho người ta bây giờ để trong túi áo và thua bài giao cả cho người ta rồi còn lẽ gì nữa mà không chịu đi....

Từ sống mũi một giòng máu chảy xuống miệng mét thiếu niên thù mặt ngáp ngừng :

- Thì ra lão tiền bối đã biết....

- Nếu không biết lão đâu có câu cổ nhà ngươi xuống đất.

Dứt lời ông ta tròn mắt áp tới một bước quát lớn :

- Cho mi đi mi không đi chắc muốn chờ ta đá cổ đi hẳn?

Thiếu niên mặt lộ vẻ đau khổ :

- Dạ! Tại hạ xin đi....

- Khoan!

Y Mộng Lăng đột nhiên đứng dậy quát khê. Nhưng Hữu Dư tiên sinh đã quay lại trừng mắt :

- Còn chú mày nữa hãy làm thinh đừng lời thôi. Muốn biết rõ tự sự hãy móc lấy bức thư trong túi áo của y ra mà xem sẽ rõ.

Đoạn ông ta lại quay sang thiếu niên “Cút ngay....” Thiếu niên thót giật mình lùi thúi bước đi chẳng dám hé răng nửa lời.

Hữu Dư tiên sinh vùng cất tiếng cười ngặt nghèo một hồi bảo Y Mộng Lăng :

- Bây giờ chú mình hãy mặc áo vào đi, dù có không vừa vặn khít khao chẳng nữa cũng còn hơn là trần truồng như nhộng.

Y Mộng Lăng lắc đầu không biết nói gì hơn. Mọi chuyện xảy ra hầu như đều nằm trong sự tính toán sẵn của Hữu Dư tiên sinh. Việc làm của ông ta thật là tuyệt diệu.

Trong khi Y Mộng Lăng mặc quần áo thì Hữu Dư tiên sinh cũng thu dọn bàn mặt chược đeo lên bụng con lừa, cái cần câu lại cắm lên đầu lừa thông sợi dây câu vào bõn đưng cá đeo bên lưng hồng lừa. Đoạn ông ta lại nhảy lên lưng lừa nằm ngửa bắt chân chữ ngũ. Che mặt bằng mê nón rách miệng cất tiếng ca rè rè bài ca vô ý nghĩa :

“.... Có cá có dư.... Có dư có cá....”

Con lừa cất cao cổ hí lên mấy tiếng rồi cùng cất vó bước đều đều ra khỏi cụm rừng bỏ lại phía sau tiếng nhạc loong coong... loong coong...

Mặc xong quần áo y Mộng Lăng vội chạy theo lớn tiếng :

- Xin lão tiên bói dừng bước....

Hữu Dư tiên sinh vẫn giữ trên lưng lừa cất tiếng :

- Chú mình muốn tạ ơn hẳn? Thôi miễn đi lão đã thanh toán xong xuôi rồi....

Y Mộng Lăng ngạc nhiên nghĩ thầm :

“Chẳng lẽ năm xưa ông già kỳ dị này đã thiếu món nợ ân tình với Thiên Ma?

Hữu Dư tiên sinh lại trầm giọng :

- Vừa rồi lão đã nói sắc mặt chú mình không được sáng sủa lắm, thế nào cũng có chuyện buồn đau khổ rãng mà cẩn thận.

Tiếng nhạc mỗi lúc một xa, xen lẫn tiếng ca rè rè “Chuyện nhân gian ta vô duyên, trời đất vạn vật ta có cá có dư, ha, ha, ha có dư có cá....!”

Y Mộng Lăng bất giác buông tiếng thở dài, nghĩ bụng :

“Hữu Dư tiên sinh quả là một kỳ nhân thiên hạ danh bất hư truyền.” Chàng đứng thờ người một lúc rồi thò tay vào túi lấy bức thơ ra đọc.

Vừa nhìn qua một lượt nét mặt tươi cười trên mặt chàng bỗng chìm xuống đọng lại thay vào đây là vẻ kinh hãi phần nộ.

Sau một lúc đứng thần thờ Y Mộng Lăng khê rùng vai lảo bảm :

- Tiểu Vân Tước Nhi!

Giọng nói của chàng có vẻ run run như tất cả tâm linh thần trí chàng đang bị một sức nặng gì ghê gớm đè ép.

Đúng vậy trong bức thơ chàng vừa đọc đã đề cập đến Tiểu Vân Tước Nhi như sau :

“Nhà ngươi có còn nhớ Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ không? Và chắc là nhà ngươi đang nóng lòng muốn biết tình cảm của nàng ra sao? Vậy ta chỉ cho nhà ngươi cứ đến Thủy Hà sơn trang sẽ biết, nhưng điều đáng tiếc là lúc nhà ngươi tới được nơi đó thì cũng là lúc Tiểu Vân Tước Nhi đã xuôi tay tắt thở.”

Cuối bức thơ không có chữ ký tên mà chỉ có vẽ một cây gậy đầu curu. Như vậy rất rõ ràng bức thơ được xuất từ tay Thiên Quỷ giáo hoàng Quỷ Curu bà bà.

Thật vậy, lúc còn ở Thiên Quỷ hoàng cung, giữa giờ phút tử biệt sinh ly chàng đã phát hiện lại tình yêu nồng nàn chân thật của Tiểu Vân Tước Nhi và đồng thời chàng cũng phát hiện tình yêu của chàng cũng dành trọn vẹn cho nàng.

Nhưng trong sự mâu thuẫn của tình yêu và đạo nghĩa nàng đã xa lìa chàng. Làm cho chàng mấy lúc gần đây tâm tư nặng trĩu. Chàng biết nói gì bây giờ vì đó là hậu quả hoàn toàn do chàng tạo ra.

Mặc dầu tâm tư chàng như vậy nhưng bề ngoài chàng vẫn luôn luôn giữ nét tươi cười thần bí.

Những con người quật cường kiêu ngạo vẫn thường là như thế, họ cố dìm sâu thống khổ ưu thương xuống tận đáy lòng để một mình tự gánh vác chịu đựng, chớ không nhờ cậy đến ai. Chỉ những lúc đơn thân chiếc ảnh họ mới để biểu lộ ra ngoài những nét ưu tư cảm thán.

Nhiều lúc Y Mộng Lăng muốn phui tay, buông tất cả mọi việc để đi tìm Tiểu Vân Tước Nhi, tiếp tục sống những ngày hoan lạc tươi vui như đã qua, nhưng thực hiện đã níu kéo chàng, không để chàng thực hiện ý định, vì chàng phải đi đến Cùng Lai sơn và chàng tin tưởng rằng thế nào cũng có ngày Tiểu Vân Tước Nhi trở về bên chàng. Vì chàng và nàng đã sống với nhau từ thuở còn nhỏ, chàng biết mức độ chàng yêu nàng, và chàng cũng biết mức độ của nàng yêu chàng như thế nào.

Nhưng mà đến nay thì hiện thực đã quá vô cùng tàn khốc, hình như cái hiện thực tàn khốc ấy luôn luôn đeo theo, hòng hủy diệt những kẻ có chí kiên cường, mà chàng thì lại là mẫu người có chí kiên cường ấy. Với chàng tất cả mọi việc đều bình thường.

Đi! Phải đi đến Thủy Hà sơn trang.

Chàng quyết định hãy gạt bỏ mọi việc, đến Thủy Hà sơn trang một chuyến để gặp Tiểu Vân Tước Nhi, và chàng không tin rằng vì thế mà nàng sẽ bị táng mệnh.

Nhưng Thủy Hà sơn trang ở đâu?

Nét tươi cười lại hiện trên gương mặt đẹp trai thần bí.

Thiên hạ tuy rộng nhưng chàng quyết tâm đi đến cho được nơi chàng định đến.

Chàng tung mình ra khỏi cụm rừng hướng về phía dãy Cùng Lai sơn.

Vết thương nơi chân chàng chẳng còn thấy gì đau đớn là sự thần hiệu do thuốc của Hữu Dư tiên sinh, hay là do tin trong bức thư đã làm thần kinh chàng tê dại?

* * * * *

Bóng hoàng hôn vừa đỏ, Y Mộng Lăng đã xuống tới Thanh Thủy trấn dưới chân dãy Cùng Lai sơn. Vào một hiệu may, chàng đặt may gấp rút hai chiếc áo dài màu bạc và hai bộ quần áo lót ngắn. Com nước xong chàng tìm thuê một phòng trọ nghỉ ngơi.

Vừa ngả lưng xuống giường con mắt môi từ đâu kéo đến và chỉ trong giây phút chàng đã thả hồn chìm trong giấc ngủ say sưa.

Trong giấc mộng chàng thấy mình đứng giữa một khu rừng hoang vắng, bầu không khí tối đen như mực, gió lạnh buốt như cắt da thịt, mấy bóng ma quỷ chập chờn xen lẫn tiếng động xiêng loảng xoảng mỗi lúc mỗi áp lại gần bên chàng. Rồi đột nhiên trước mặt chàng hiện lên ba bóng người cao lớn.

Bóng người đứng giữa trên đầu có chiếc sừng nhọn hoắt, hai chiếc răng nanh chìa ra ngoài môi như răng lợn lòi, sắc mặt nhợt nhạt không một chút máu. Hai tay gã ôm cuốn sổ cù dày nặng còm cộp ngoài bìa đề ba chữ “Sổ sanh tử.” Hai gã đứng hai bên là hai tiểu quỷ tay cầm gong cùm với xâu chìa khóa thỉnh thoảng lại lắc lên loảng xoảng.

- Mì là Y Mộng Lăng phải không?

Y Mộng Lăng khẽ rùng vai đáp cộc lốc :

- Phải.

“Xoảng!” Một cái gong sắt nặng nề thỉnh linh khoác đứng cổ chàng kéo theo thân hình chàng lao đảo mấy cái. Khí lạnh từ cái gong sắt tỏa buốt tận tâm can.

Nét tươi cười khinh thường trên gương mặt Y Mộng Lăng bỗng lảng chìm chàng lên tiếng phẫn nộ :

- Các ngươi định làm gì?

- Còn làm gì à? - Gã lệ quỷ cao lớn đứng giữa nhắc lại câu hỏi của chàng rồi đưa bàn tay đầy móng nhọn dài hàng tất lật bìa cuốn sổ sanh tử....

Những hàng chữ ngay ngắn lần lượt hiện lên trước mắt chàng.

Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh, Ngọc Kim Câu Bạch Vũ, Đan Chi Thần Kiếm Chu Kỳ, Tuyết Chương Phong Hà Thúc Tinh Nhạc, Phi Long Thần Dao Hê Công Cửu.... Thần Phiến thư sinh Trương Văn Hạc, Phiên Giang Long Hoa Nguyên, Tụ Lý Càn Khôn Liễu Ngũ, Thất Xảo Linh Mai Cổ, Người khổng lồ.... Còn nữa.... Tất cả những người đã bị thảm tử bởi tay chàng danh tánh đều lần lượt hiện lên nhảy múa trước mắt chàng không khí bao phủ một màu chết chóc ghê gợn.

Gã lệ quỷ cao lớn sau khi lật hết những trang sổ ghi tên, gã liền đưa cuốn sổ đến trước mặt Y Mộng Lăng nhét vào tay chàng một cây bút, quát giọng lạnh lùng :

- Bây giờ đến lượt mi tự ghi tên mi vào đây.

Y Mộng Lăng hóp một hơi chân khí nhếch mép nở nụ cười thần bí cổ hữu thân nhiên rùng vai nói :

- Nếu như ta không ghi thì sao?

Xoảng! Kết! Chiếc gong sắt nơi cổ chàng khua lên hai tiếng ghê rợn lộ ra một mảnh da lớn, tiếp theo giọng nói âm thầm sắc lạnh như dao xoáy vào lỗ tai chàng :

- Đến giờ phút này mà ngươi còn ngang bướng. Có ghi hay không?

- Không.

Gã lệ quý đứng giữa tròn xoe cặp mắt rít giọng :

- Hừ! Để xem mi có ghi không cho biết.

Dứt lời hai gã liệng mạnh cuốn sổ sinh tử xuống đất.

“Bình!” Một tiếng nổ long trời dậy đất vô số lệ quý hiện lên nhe nanh múa vuốt nhảy qua nhảy lại gầm rú gây thành cảnh tượng như thế giới sắp đến ngày tận diệt.

Thân hình Y Mộng Lăng nhồi lên, hồn phách như bị lia khỏi thân thể. Mồ hôi lạnh từ mỗi lỗ chân lông toát ra không ngăn được tiếng kêu kinh hãi.

“Bình bình bình....”

Một hồi tiếng gõ cửa đập vào tai, Y Mộng Lăng mở choàng mắt đưa tay quệt mồ hôi trán, buông tiếng thở dài nhẹ nhõm.

Thì ra vừa rồi chỉ là một con ác mộng. Nhìn ra cửa sổ, ngoài trời tối đen như mực chàng không hiểu mình đã ngủ được bao lâu rồi.

“Bình bình bình....”

Tiếng đập cửa lại vang lên. Chàng vội vàng ngồi dậy hỏi :

- Ai đó?

- Y công tử có người muốn gặp công tử.

Tiếng trả lời của gã điểm lão nhị làm gương mặt chàng bắn lên nét kỳ dị. Ai muốn gặp chàng giờ này và ở đây? Thật là kỳ quái.

Chàng từ từ bước ra mở cửa hỏi giọng :

- Có người muốn gặp tại hạ?

- Phải! Nếu không tiểu nhân đâu dám vào phá giấc ngủ của công tử.

- Người như thế nào?

- Cũng là một vị thiếu gia như công tử nhưng ít tuổi hơn.

Cũng là một vị thiếu gia công tử. Thật là một điểm nghi ngờ chàng không thể nào nghĩ ra thiếu niên muốn gặp chàng là ai. Mà ai là kẻ có thể biết chàng đêm nay tạm trú tại Tam Hữu lão điểm trong thị trấn này.

Gã điểm tiểu nhị lại giục giọng :

- Người ấy cũng không chịu nói tên họ mà chỉ bảo chúng tôi rằng cứ vào nói với công tử sẽ rõ vì công tử đã gặp người ấy rồi. Cuối cùng người ấy còn nói nhất định phải gặp công tử cho bằng được.

Hừ! Nhất định phải gặp cho bằng được. Y Mộng Lăng hơi xẵng giọng bảo gã điểm tiểu nhị :

- Phiền chú ra nói với người ấy rằng Y mỗ không tiếp khách giờ này.

Ha ha ha!.... Ha ha ha....

Tiếng nói Y Mộng Lăng chưa dứt và gã điểm tiểu nhị chưa kịp trả lời đã nghe một chuỗi cười dài trong trẻo. Tiếp theo là một thiếu niên tuấn mỹ khi thế bất phàm ăn mặc sang trọng đã rào bước đi vào cửa phòng.

Quả nhiên đúng như lời gã điểm tiểu nhị đã nói thanh niên nọ rất trẻ tuổi. Vừa đi tới nơi thiếu niên liền nhướng mày nói :

- Chưa bao giờ nghe nói Ma Diện công tử Y Mộng Lăng lại từ chối không dám gặp mặt người quen.

Nét tươi cười thần bí lại lại động trên gương mặt Y Mộng Lăng chàng cảm thấy có gương mặt rất quen như đã gặp nhiều lần tại một nơi nào, nhưng trong nhất thời không nhớ đã gặp ở đâu.

Còn thiếu niên nọ thì thần nhiên quay sang bảo gã điểm tiểu nhị :

- Chú cho chuẩn bị com rượu dọn lên đây cho chúng tôi nhé.

Điểm tiểu nhị đáp lời lui xuống. Gã thiếu niên liền đẩy cửa bước vào phòng đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi hướng về phía Y Mộng Lăng nói :

- Y công tử ngài thật là một người thanh nhã. Đêm đã sang canh ba mà vẫn không chịu đốt đèn sáng. Có phải ngài đang dự tính những chuyện tương lai hay là hồi ức mọi chuyện dĩ vãng chăng?

Dứt lời thiếu niên không đợi Y Mộng Lăng trả lời đã lại chìa tay nói tiếp :

- Mời công tử ngồi.

Dứt lời thiếu niên nọ cũng thần nhiên ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh chẳng chút khách sáo.

Từ khi thiếu niên xuất hiện đến giờ chỉ có một mình y cười nói liên tục, khiến Y Mộng Lăng không có chỗ mở lời, gần như cái điệu phản khách vi chủ. Cử chỉ ấy, mặc dầu có làm cho người ta kém thiện cảm nhưng với khí thế hào sảng bất phàm lại làm cho người ta thân mến khả ái.

Y Mộng Lăng đành cũng từ từ ngồi xuống hỏi :

- Trông bạn rất quen nhưng tại hạ không nhớ đã gặp bạn ở đâu?

- Quả thực công tử không nhận ra tôi à?

Y Mộng Lăng lại ngược nhìn vị thiếu niên khách lạ một chập rồi khẽ lắc đầu :

- Quả là trông nét mặt rất quen nhưng tại hạ không...

- Ha ha....

Thiếu niên bỗng ngửa cổ cười một hồi dài nói :

- Không dè một nhân vật thông minh xuất sắc như Ma Diện công tử Y Mộng Lăng mà lại có lúc nhận thức kém cỏi đến thế.

Ngưng một chút thiếu niên lại nói tiếp :

- Nhưng thôi rồi thế nào công tử cũng biết.

Giữa lúc Y Mộng Lăng định đáp lời gã điểm tiểu nhị đã đẩy cửa bung vào mâm com rượu đặt lên bàn, đồng thời thấp lên ngon đèn.

Đợi khi gã tiểu nhị ra khỏi, thiếu niên liền đưa tay khép cửa cài then ngang.

Dưới ánh đèn Y Mộng Lăng tia ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chập vào mặt thiếu niên khách lạ. Nét mặt thật là quen nhưng không hiểu...

Thiếu niên thần nhiên nhướn mày cầm bầu rượu rót ra hai chén miệng mỉm cười đứng đĩnh :

- Làm cái gì mà công tử nhìn tại hạ kỹ thế, cứ như là người xa lạ lắm ấy.

Đoạn chàng ta bung một chén rượu đưa đến trước mặt Y Mộng Lăng nói tiếp :

- Hôm nay gặp được công tử thật là hân hạnh xin mời công tử cạn với tôi một chén cho vui.

Dứt lời chàng ta ngửa cổ ực một hơi cạn chén.

Y Mộng Lăng cũng nâng chén rượu lên đáp lời :

- Thật hân hạnh.... Có phải..

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32: Khách lữ phong vân

Thiếu niên chính là Chu Tiểu Phân cải trang.

Sau một lúc trầm lặng Y Mộng Lăng lại trở lại trạng thái thân nhiên cổ hữu, khẽ nhún vai dịu giọng hỏi :

- Cô nương đến tìm tại hạ có việc gì?

- Có việc gì?... Khách khách khách!...

Chu Tiểu Phân nhắc lại câu hỏi của Y Mộng Lăng rồi cất lên chuỗi cười trong trẻo đáp :

- Giữa công tử với tôi tuy chưa chính thức ăn ở với nhau nhưng trên danh nghĩa đã là vợ chồng có phải không?

Y Mộng Lăng thờ dài giọng hòa dịu :

- Có phải cô nương đến tìm tại hạ để trả thù không?

- Trả thù!

Chu Tiểu Phân thoáng nở nụ cười trên môi, nhẹ nhàng bước đến bên chàng đưa tay vuốt nếp áo trước ngực chàng nói :

- Em đến để cứu anh đây!

Cái khí phách hào sảng ban nãy đã biến đi, nhường chỗ cho sự vuốt ve âu yếm rất là quyến rũ.

Nàng hóa trang đã khéo, hành động cử chỉ lại như thật, đến lúc thay đổi cũng lại mau lẹ khôn tả, chỉ có một điều là không hiểu ý định nàng ra sao...

Y Mộng Lăng vùng cất tiếng cười ha hả!

- Cô nương đến cứu tại hạ?

- Thật đấy! Chẳng lẽ anh không tin em ư?

Nét tươi cười thần bí trên gương mặt Y Mộng Lăng lại lay động, chàng khẽ lắc đầu :

- Tại hạ đã nói, người yêu chân chính của tại hạ là Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ, còn với các người khác, kể cả cô nương, tại hạ chỉ có một sự thù hận mà thôi.

Giọng nói của chàng ta nghe rất êm dịu quyến rũ đầy ma lực, nhưng mỗi câu, mỗi chữ lại như lưỡi dao bén nhọn cắt đứt từng khúc ruột, chùng gan người đối diện.

Chu Tiểu Phân lùi ra phía sau hai bước, vẻ tươi vui trên mặt chìm xuống, tuy nhiên giọng nàng vẫn êm ái như ru :

- Anh Mộng Lăng! Anh nên nhớ rằng em rất yêu anh và anh cũng nhớ rằng em đã là vợ của anh...

Y Mộng Lăng hơi cau mày :

- Nhưng tại hạ chẳng bao giờ quên tại hạ đã sát hại song thân của cô nương để trả thù.

Nghe chàng nói, thân hình của Chu Tiểu Phân bỗng rung lên, nét mặt nàng cũng không ngừng biến đổi. Mãi một lúc sau nàng mới trấn tĩnh được xúc động, giọng nhẹ nhàng :

- Nhưng ít ra tình yêu của em đối với anh cũng là chân thực, nếu không đời nào em lại chịu đến tìm anh như thế này.

Đứt lời nàng khẽ đưa tay cởi dải áo dài, khẽ vung hai tay một cái, chiếc áo phủ bên ngoài tung rớt sang bên cạnh. Bên trong là một lần áo lụa mỏng bó sát thân hình, làm nổi bật những đường cong nét đẹp tuyệt diệu của một nàng trinh nữ đầy quyến rũ.

Nàng ngược cặp mắt long lanh âu yếm nhìn Y Mộng Lăng hỏi :

- Anh hiểu ý em rồi chứ?

Y Mộng Lăng cố trấn tĩnh tâm thần xao động, từ từ đáp :

- Chẳng lẽ cô nương lại quên đi mối thù...

- Làm con ai chẳng nghĩ đến chuyện trả thù cho cha mẹ nhưng hôm nay...

- Hôm nay thì sao?...

Chu Tiểu Phân bỗng hỏi sang chuyện khác :

- Có phải hôm nay anh nhận được một bức thư không?

- Phải!

- Em mong rằng anh chớ nên nghe lời trong thư mà tìm đến Thúy Hà son trang, vì ở đó mẹ Quý Cưu bà bà đã lập sẵn Chiêu Hồn Pháp Án, nếu anh đến thế nào cũng bị sát hại.

Ngừng một chút, nàng lại tiếp :

- Hơn nữa anh còn gặp cảnh đau lòng...

- Sao vậy?...

Chu Tiểu Phân không nói tiếp mà giơ tay cuốn mớ tóc mây...

Y Mộng Lăng đặt nhẹ bàn tay lên vai nàng hỏi :

- Em định đi hả?

Giọng nói của chàng hết sức êm nhẹ, khuôn mặt tươi cười đẹp trai như toát ra một ma lực thần bí dụ hoặc. Thân hình Chu Tiểu Phân run lên, giọng nói của nàng cũng run run :

- Em... em...

Hai tay nàng xuôi xuống, cả thân hình eo lả thom tho ngã vào lòng Y Mộng Lăng.

- Em Tiểu Phân!...

Giọng nói êm nhẹ quyến rũ như mộng như ảo lại vang lên... Vòng tay hai người từ từ cuốn chặt lấy thân hình của nhau. Thế rồi những gì xảy ra đã xảy ra, và xảy ra một cách vô cùng mãnh liệt và tàn bạo.

Chu Tiểu Phân gục mặt trên vai Y Mộng Lăng, hai hàng lệ nóng trào ra khoe mắt chảy dài xuống má.

Bi thống! Thê lương!

Những tâm trạng đó đã kéo lại lý trí của nàng. Thành linh nàng nghiêng rặng, từ cặp mắt tia ra hai đạo nhồn quang cừu hận. Một bàn tay óng nuột từ từ đưa lên miệng lấy ra một vật nhỏ bằng hạt gạo màu vàng óng ánh. Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng về nhẹ hai ngón tay bóp nát vật nhỏ bằng vàng, lấy ra một cây kim vàng thật nhỏ dài độ hai phân.

Cầm cây kim châm trong tay, nàng từ từ giơ lên miệng, giọng thật mê hồn :

- Mộng Lăng anh...

Rồi thành linh nàng hạ tay đâm lút mũi kim vào sau ót Y Mộng Lăng.

- Ôi!...

Y Mộng Lăng thấy phía sau ót tê nhói một cái, toàn thân bị mất hết kinh lực, bất giác chàng thốt lên một tiếng kêu đau khổ, hai tay mềm nhũn buông thõng...

“Đét!” Chu Tiểu Phân thẳng tay giáng cho chàng một cái tát nảy lửa, xô mạnh thân hình chàng bắn ra xa mấy thước ngã ngồi xuống mặt đất.

Lúc này trên gương mặt chàng không còn nét tươi cười quyến rũ đầy ma lực, mà chỉ thấy sắc mặt kinh hãi tái nhợt, giọng run run :

- Tiểu Phân... em...

Chu Tiểu Phân lặng lẽ mặc quần áo, xé rách mành liều gần giọng :

- Một cây kim châm dài ba phân đã được bốn cô nương đặt nằm nơi huyết Tĩnh Tuyền Thần Hộ, phía sau ót nhà người!...

- Tinh Tủy Thần Hộ! - Y Mộng Lăng trợn mắt kinh hãi.

Tinh Tủy Thần Hộ là chủ huyết về nhân thể tinh lực, có thể nói là một trong ba đại yếu huyết của con người, huyết Tinh Lực, huyết Thần Trí là huyết chủ về thể phách. Cả ba chủ huyết nhân thể này đều nằm chỗ kín đáo trong cơ thể, bên ngoài có xương cứng bao bọc, những tay điểm huyết cao thủ võ lâm cũng khó lòng mà điểm trúng được ba huyết này. Cùng lắm là chỉ đánh trúng xương phá huyết thì người bị điểm sẽ chết ngay tức khắc mà thôi.

“Tinh Tủy Thần Hộ” chính là chủ huyết quan hệ đến nguồn tinh lực sống chết của con người, khi huyết này bị chế thì tinh lực toàn thân không còn phát huy vận dụng được nữa, mà chẳng khác một phế nhân.

Y Mộng Lăng thực không bao giờ ngờ tới... Mặc dầu chàng ta có một tâm kiến thức rộng rãi, nhưng vẫn không tránh khỏi tâm trạng kinh sợ hãi dị!...

Chu Tiểu Phân khẽ “hừ” giọng thê thảm :

- Chiếc kim luyện chế bằng chất “Hàn Băng Tinh Anh”!

- Hàn Băng Tinh Anh! - Giọng nói của Y Mộng Lăng lộ vẻ cực kỳ kinh dị và không tin.

Hàn Băng Tinh Anh là một chất được sản sinh trong lòng núi tuyết vùng Bắc Cực, có đặc tính cứng rắn chẳng khác kim cương và được coi như loại kỳ trân ít có.

Chu Tiểu Phân cười nhẹ :

- Ta đã chuẩn bị từ lâu rồi!

Thật vậy, so về công lực thì kẻ cả nàng và tất cả mọi người chung quanh thân thuộc nàng đều không ai đáng kể là đối thủ của Ma Diện công tử Y Mộng Lăng, do đó để được chính tay mình hạ sát kẻ thù, Chu Tiểu Phân quả đã tốn bao tâm cơ mới tìm được một mũi kim “Hàn Băng Tinh Anh”. Chỉ có điều đáng buồn là nếu nàng sử dụng được mũi kim này để giết chết kẻ thù mà trả oán cho song thân thì đời nàng như mất tất cả.

Tuy nhiên, bên tình bên hiếu, nàng phải làm sao đây? Nhớ lại song thân nàng bị sát hại mà kẻ thù không đội trời chung ấy là người mà nàng đã yêu là Y Mộng Lăng.

Y Mộng Lăng, vì gương mặt tuấn tú mê người ấy, tuy đã khiến nàng thương tâm oán hận, nhưng cũng đã từng làm nàng bao ngày thương nhớ, mơ tưởng không quên. Gương mặt ấy, nàng đã từng kề má áp môi, để lại dấu vết của tình yêu. Thế mà hôm nay nàng phải ra tay hủy...

Cánh tay nàng giờ cao, run run, bàn tay mấy lần buông ra, nắm lại, rồi lại buông ra, miệng nàng không ngớt lẩm bầm :

- Ta phải ra tay... Nhất định ta phải ra...

Đột nhiên...

Bình! Cánh cửa bị đẩy bật, một bóng người nhanh như lằn điện chớp lao vào đứng bên cạnh Y Mộng Lăng, và một giọng nói âm trầm cất lên :

- Chỉ sợ lúc này ngươi không còn thời gian để mà ra tay nữa!...

Chu Tiểu Phân chấn động tâm thần, nàng không buồn ngó nhìn đến người mới tới mà chỉ lệ làng vờn tay chụp vào giữa mặt Y Mộng Lăng một cái.

Đét!

Bàn tay Chu Tiểu Phân bị gạt ra và thân hình loạng choạng thối lui năm bước.

Người vừa ra tay can thiệp là một thiếu phụ trung niên, nhan sắc tuyệt mỹ, nhưng gương mặt hết sức lạnh lùng, bà ta nhìn chằm chặp Chu Tiểu Phân một lát rồi nói :

- Gã đứng canh gác cho cô nương ở ngoài cửa tiệm đã bị ta điểm huyết, cô nương hãy ra giải huyết và dẫn họ đi đi.

- Bà là ai?

Thiếu phụ chưa đáp lời thì Y Mộng Lăng đã dòi ghé quỳ xuống :

- Con bất hiếu Mộng Lăng, xin lạy chào mẫu thân.

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Sóng gió dồn dập

Y Mộng Lăng đã gọi thiếu phụ là mẫu thân thì bà ta đương nhiên là Tịch Mịch Vân Thường, người đã nổi danh giang hồ võ lâm năm xưa và là con gái của Không Không Nhất Tẩu tại Không Minh đảo Nam Hải.

Chu Tiểu Phân cất tiếng cười hăng hắc :

- À, thì ra bà là Tịch Mịch Vân Thường Lăng Ba. Bà đuổi tôi đi khỏi đây phải không?

Tịch Mịch Vân Thường không buồn ngược nhìn, khề đáp :

- Ta tin rằng với võ công của cô nương hiện tại không làm gì nổi ta, vậy chẳng đi thì còn ở lại làm gì?

Chu Tiểu Phân khề mỉm cười lộ vẻ đắc ý :

- Nhưng bà có biết là huyết Tinh Tùy Thần Hộ sau ót con bà bị cấm một cây kim bằng chất “Hàn Băng Tinh Anh” chẳng?

- Cô nương nói sao?

Rõ ràng là Tịch Mịch Vân Thường đã chấn động tâm thần sau khi nghe Chu Tiểu Phân nói dứt lời. Vừa hỏi, bà ta vừa nhìn Y Mộng Lăng với vẻ kinh dị, và hỏi tiếp :

- Mộng Lăng con, có phải...

Y Mộng Lăng gật đầu :

- Thừa mẹ phải ...

Kẻ đó chàng vẫn thản nhiên tươi cười nói tiếp :

- Nhưng chẳng hề gì, chỉ có điều không vận dụng để tự được chân lực mà thôi!

- Hừ! Chu Tiểu Phân trầm giọng. - Ta cho người biết rằng, chỉ trong mười hôm thôi - mười hôm thôi - nếu không tìm được cục “Thiên Cổ Lạc Thiết” để hút mũi kim ra, thì chất “Hàn Băng Tinh Anh” sẽ phát ra chất lạnh làm đặc các mạch máu toàn thân, lúc đó nhà người sẽ chết cồng!

- Mười hôm! Thiên Cổ Lạc Thiết!...

Tịch Mịch Vân Thường Lăng Ba cặp mắt tỏa tinh quang sáng ngời, sắc lạnh như hai lưỡi kiếm, nhìn Chu Tiểu Phân hỏi :

- Phải chăng cô nương có cục Thiên Cổ Lạc Thiết?

Chu Tiểu Phân lạnh lùng đáp :

- Sự thực đã rõ ràng như thế chứ còn gì nữa, thôi tiểu nữ xin cáo biệt.

- Đứng lại!

Tịch Mịch Vân Thường lặng người đứng cản Chu Tiểu Phân, gần giọng :

- Nếu cô nương không đưa cục Thiên Cổ Lạc Thiết ra để hút mũi kim châm cho Mộng Lăng thì cô nương sẽ phải bỏ xác tại đây!

Vừa nói sắc mặt Tịch Mịch Vân Thường vừa hiện vẻ lạnh lùng đáng sợ.

Mẫu tử tình thâm, ai mà chẳng thế, huống chi bà ta đã từng kéo dài cuộc sống bi thương trên hai mươi năm trời nay cũng chỉ là để trông vào sự thành tựu của đứa con duy nhất Y Mộng Lăng. Nhưng giữa lúc đó, đột nhiên bên ngoài lại có tiếng nổ lộp bộp, rồi kế tiếp tất cả các cửa sổ chung quanh đều bị đập bật, một bóng người xuất hiện trước cửa phòng với khí thế ghê người. Đằng sau có nhiều bóng người nữa.

Y Mộng Lăng ngược nhìn ra, những người này đối với chàng không xa lạ gì, họ đều là người thuộc “Tuồng Vi hội” mà chàng đã có dịp gặp mặt. Đứng đầu là Cửu Đầu Ô Khoái Dư Sinh, Thập Nhị Kim Tiền Tiêu Cung Túc, Lam Thắng Kỳ Tang Cửu Đồ, và nhiều người nữa, tóm lại có thể nói là toàn bộ Tuồng Vi hội đều kéo đến và trên ngực áo người nào cũng có thêu một đóa hoa Tuồng Vi màu trắng!

“Hắc”! Một tiếng cười nhạt buông ra và tiếp theo là giọng nói âm trầm :

- Trái lại, ta muốn xem hôm nay ai là người chết trước!

Y Mộng Lăng lộ vẻ tươi cười thần bí, và không cần suy nghĩ, chàng cũng biết người vừa lên tiếng không ai khác hơn là Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi.

Quả nhiên bóng người ngang nhiên từ ngoài cửa đang đi vào với nét mặt hết sức lạnh lùng, chính là Bạch Tường Vi - Hội chủ Tường Vi hội.

Bước vào phòng, Bạch Tường Vi đưa ánh mắt nhìn khắp một lượt, rồi hướng về phía Chu Tiểu Phân cất tiếng :

- À! Không ngờ tôi đến chậm một chút. Chu muội! Bây giờ mối thù của gia đình hai chúng ta đối với hắc tính sao đây?

- Ha ha ha!...

Chu Tiểu Phân chưa kịp trả lời thì Y Mộng Lăng đã ngửa cổ cất tiếng cười dài, tiếng cười tuy không làm chấn động tâm thần người nghe, nhưng vẻ cuồng ngạo cũng vẫn làm mọi người chột dạ. Vừa dứt tiếng cười, chàng nhún vai nói :

- Thật tại hạ không dè, trong phòng trọ chật hẹp này, hôm nay bỗng nhiên lại biến thành một nơi tụ tập anh hào đủ mặt, thật thú vị quá!

Dứt lời, chàng hướng về Tịch Mịch Vân Thường cúi đầu lạy một lạy nói :

- Thưa mẹ, những mối thù phải trả, con đã trả xong rồi, xin mẹ về đi, chuyện ở đây để con thu xếp!

Tịch Mịch Vân Thường trầm nét mặt, gằn giọng :

- Hừ! Trong đời ta từng gặp bao nhiêu trường hợp sóng gió nguy hiểm. Với khí thế hôm nay của họ, đâu dễ gì ta sợ!

Tuy nói vậy, nhưng trong thâm tâm bà ta cũng rất lo ngại, vì Y Mộng Lăng đã mất hết công lực, trong khi đó cả đám người đông đảo vây bọc, tình thế quả có đáng ngại.

Y Mộng Lăng vội vàng lên tiếng nài nỉ :

- Mẹ! Mẹ nên nghe lời con, về đi ...

- Im ngay, chẳng lẽ mẹ không biết bằng con hay sao?

- Thưa mẹ, vâng!

Y Mộng Lăng quả nhiên không dám nói gì nữa.

Thật không ai ngờ, Y Mộng Lăng một kẻ quen kiêu ngạo tự phụ, chẳng bao giờ coi ai ra gì, mà đối với mẹ lại thuận thảo như thế. Đó chẳng qua là tình thân giữa mẹ và con, mà ai ai cũng thế.

Tịch Mịch Vân Thường đưa tay rút thanh ngân kiếm trên lưng Y Mộng Lăng, sắc mặt trầm lạnh!

- Trừ phi ta ngã xuống, hết thở, bằng không thì đừng hòng kẻ nào chạm đến Y Mộng Lăng!

Dứt lời thanh ngân kiếm nháng lên, tỏa ánh sáng ngời, bà ta từ từ hỏi tiếp :

- Sao! Bây giờ các người cùng ra tay một lượt hay mỗi người lần lượt?

Tang Cửu Đồ vung tay rút cây cờ thêu chữ “Thắng”, nhảy vọt tới trước mặt Tịch Mịch Vân Thường, chẳng nói chẳng rằng, vung ngọn cờ phát hai vòng phát ra tiếng gió vùn vụt như lằn chớp giựt, nhằm đối thủ công luôn một lượt ba ngọn cờ phát và một churong với chiều thức mau lẹ ác liệt vô cùng.

Tịch Mịch Vân Thường cũng chẳng thèm thốt nửa lời, thân hình đứng nguyên bất động, nhưng cổ tay khẽ trầm, vạch ra ba đường vòng cung rung kiếm tạo thành mấy điểm hàn tinh bắn thẳng vào ba yếu huyệt lớn của địch thủ. Kiếm chiêu chẳng những kỳ quái cực độ mà cũng thần diệu cực độ. Lập tức Tang Cửu Đồ bị dồn lui ba bước dài.

Chẳng nhưng Tang Cửu Đồ lộ vẻ kinh hãi, mà tất cả mọi người có mặt tại chỗ ai nấy cũng đều sững sờ.

Danh hiệu Tịch Mịch Vân Thường Lăng Ba thì ai nấy đều đã nghe, nhưng chiêu kiếm thuật thần kỳ ảo diệu vừa rồi thì chưa ai được mục kích lần nào. Chỉ có Y Mộng Lăng là biết rõ, đây chính là một tuyệt chiêu “Tam Áo Nhật Nguyệt Khởi Tinh Thần” trong pho Áo Thiên bát kiếm.

Tịch Mịch Vân Thường buông tiếng cười nhạt lạnh lùng :

- Với công lực của nhà ngươi còn kém lắm, đối người khác ra tay đi!

Thái độ kiêu ngạo, tự phụ chẳng thua gì Y Mộng Lăng.

Tang Cửu Đồ cũng là một nhân vật có tiếng tăm, từng giữ chức Tả Hiệp giám trong Tường Vi hội, làm sao chịu đựng nổi thái độ khinh miệt đó. Lão ta gầm lên một tiếng, thân hình lanh như điện chớp, xoay chuyển ba vòng, cây cờ trắng thêu chữ “Thắng” vù lộng vùn vụt, tỏa thành cả trăm ngàn bóng cờ

chữ Thắng phủ trùm khắp nửa căn phòng, đây chính là chiêu thế “Tam Hoàng Tuyệt Kỹ” trong chiêu cờ của Tang Cửu Đồ. Khí thế lấn liệt, khiến Tịch Mịch Vân Thường đang đứng án ngữ trước mặt Y Mộng Lăng để bảo vệ cho chàng cũng phải lạng mình sang bên cạnh hai bước để né tránh.

Tang Cửu Đồ một chiêu đắc thế, không bỏ lỡ cơ hội, lập tức thi triển liên tiếp mấy tuyệt chiêu, vừa nhằm tấn công Tịch Mịch Vân Thường một mặt nhằm điểm huyết Thất Tuyền phía dưới bụng Y Mộng Lăng, thủ đoạn này của lão ta quả thực bất ngờ và ác độc.

Tịch Mịch Vân Thường lộ vẻ tức giận cực độ thét :

- Mi muốn chết!

Tiếp theo, thanh ngân kiếm tỏa ánh sáng chói mắt, phát ra tiếng ngân rền với khí thế tợ trời long đất lở bao phủ khắp thân hình Tang Cửu Đồ.

Đây là tuyệt chiêu sát thủ “Băng Thiên Liệt Địa Minh Minh Phỉ” trong pho Áo Thiên bát kiếm.

Tang Cửu Đồ kinh hãi biến sắc, chân tay luống cuống.

Đột nhiên, một tiếng quát lớn rung chuyển cả căn phòng, hàng loạt tiếng veo veo xé gió tạo thành mười hai điểm vàng sáng chói bay ra.

Thập Nhị Kiềm Tiền Tiêu Cung Túc đã kịp thời ra tay cứu nguy đồng bọn. Ba mũi kim tiêu nhắm Tịch Mịch Vân Thường, còn chín mũi nhắm Y Mộng Lăng, mũi nào cũng nhắm huyết trọng yếu.

Tịch Mịch Vân Thường tức giận miêng thét lạnh lạnh, thân hình như con gió lốc bay lên mang theo vầng sáng bạc chói lòa.

Leng keng! Leng keng!

Tất cả mười hai mũi kim tiêu đều bị ngân kiếm gạt bay tứ phía.

Tang Cửu Đồ sắc mặt lợt lạt, miệng thở hổn hển, nhảy lui về phía sau hơn sáu bước, manh áo mặc trên mình bị kiếm đối phương chém xả rách hai vệt dài trước ngực, may không bị thương đến da thịt.

Thoát khỏi nguy hiểm, Tang Cửu Đồ cất tiếng cười âm trầm nói :

- Xem chừng bọn ta từng người riêng rẽ ra tay chắc không xong rồi.

Tịch Mịch Vân Thường cười lạt :

- Nếu vậy, các người xông lên cả một lượt đi!

Tang Cửu Đồ cười hăng hắc :

- Bỏn nhân cũng có ý như vậy!

Dứt lời lão ta quay sang bên đồng bọn, nét mặt lộ vẻ âm độc, lớn tiếng hét :

- Tất cả xông lên!

Lập tức năm bóng người đồng không loạt nhảy ra vây bọc chung quanh Tịch Mịch Vân Thường, trong số đó có lão ta. Đồng thời, phía ngoài Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi cũng kéo tay Chu Tiểu Phân sóng bước đến bên cạnh Y Mộng Lăng.

Tịch Mịch Vân Thường tức giận lo lắng, nhưng bị năm cao thủ vây bọc tấn công tới tấp, toàn những chiêu thế hiểm độc, trong nhất thời chẳng những không làm sao thoát khỏi vòng vây mà còn bị dồn ép mỗi lúc mỗi cách xa chỗ Y Mộng Lăng.

Lúc này Y Mộng Lăng cũng lo lắng vô cùng, nhưng võ công đã mất hết, chân lực không vận dụng được thì lo lắng cũng chẳng làm sao hơn, khi đó thì Ngọc Nữ Băng Tâm đã nắm tay Chu Tiểu Phân cùng tiến đến bên cạnh. Chàng thần nhiên ngược nhìn hai nàng rồi nở nụ cười thần bí nói :

- Thật không ngờ chúng ta lại có dịp gặp nhau.

Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi khẽ nhếch môi cười :

- Thế hả! Có điều đáng tiếc là từ đây về sau sẽ không còn dịp nào gặp nữa.

Y Mộng Lăng thần nhiên nhún vai :

- Ô! Điều đó không quan hệ...

Không đợi chàng dứt lời, Ngọc Nữ Băng Tâm đã rút cặp kim câu cầm tay, giơ lên...

Giữa lúc đó, đột nhiên một tiếng quát vang như sấm: “Dừng tay!”

Lưỡi kim câu trên tay Bạch Tường Vi giờ lên nửa chừng bị tiếng quát làm ngưng lại, cả phía bọn năm người đang vây đánh Tịch Mịch Vân Thường cũng bị tiếng quát đó đột nhiên làm chấn động tâm thần phải nhảy lùi, dừng tay.

Tùng đạo nhõn quang kinh hãi quét nhìn về phía phát ra tiếng quát.

Một bóng người nhanh như bóng ma chỉ một thoáng mắt đã buông mình bên cạnh Y Mộng Lăng. Bóng người là một ông già gầy ốm, râu tóc bạc trắng như tuyết.

Ông già này đúng là Thiết Phiến lão nhân, một người mới lúc buổi sáng vừa qua đã dùng thủ pháp “Thiên Diệp Tề Phi” đã thương Y Mộng Lăng và cũng bị chàng ta tặng lại một kiếm bị thương khá nặng.

Chỉ thấy lão ta quét ánh mắt nhìn khắp mọi người một lượt rồi lên tiếng :

- Tính mạng gã họ Y này là của ta, không ai được phép động đến!

Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi là người đầu tiên lên tiếng với giọng hết sức lạnh lùng :

- Mi nói sao?

- Ngươi không nghe ta vừa nói gì ư?

- Bọn chúng ta tìm Y Mộng Lăng chẳng phải là để trả thù cho Trương Văn Hạc con trai của ngươi sao?

- Thù của con ta, đích thân ta trả, không phải mượn tay ai nhúng vào.

Bạch Tường Vi khẽ nhếch môi cười nhạt, rõ ràng nàng đã bộc lộ thái độ không vui, kể đó nàng lên tiếng hỏi tiếp :

- Nói vậy có phải mi cố tình làm khó dễ cho Tường Vi hội chúng ta chăng?

Thiết Phiến lão nhân tròn xoe cặp mắt, vung cây quạt sắt trong tay một vòng, giọng nói có vẻ ngang ngược :

- Hừ một cái hội Tường Vi nhỏ nhít của các ngươi mà cũng định đem ra để hòng hăm dọa được ta ư?

Bạch Tường Vi quá tức giận mặt biến màu xanh xám, miệng uất nghẹn không thốt thành lời.

Y Mộng Lăng thấy vậy khẽ nhếch môi cười khẽ lắm bảm: “Thật thú vị quá!”. Đồng

thời chàng đưa tay khẽ kéo áo Chu Tiểu Phân nói :

- Tiểu Phân, hãy nói cho ta biết Thúy Hà son trang ở đâu đi!

- Ngươi còn muốn đến đó?...

- Ủ! - Chàng thân nhiên nói tiếp :

- Xem tình thế này thì mạng sống của ta cũng còn đáng tiền lắm, chưa dễ gì chết được!

- Gần lắm, Thúy Hà son trang ở ngang sườn bạch trúc trong dãy Củng Lai sơn, cách đây hơn ba mươi dặm, nhưng ta e rằng suốt đời ngươi chưa chắc đã tới đó được!

Y Mộng Lăng đột nhiên nháy mắt cười nhẹ, ghé miệng sát tai Chu Tiểu Phân giọng hết sức quỵến rũ :

- Tiểu Phân, em hãy mặc quần áo lại cho đàng hoàng đi chứ!

Gương mặt Tiểu Phân chợt ửng đỏ. Thực vậy, lúc đó trên mình nàng ngoài chiếc áo dài phủ bên ngoài, bên trong hầu như không có mảnh vải lót mình nào khác nữa. Nàng đưa tay kéo cổ áo dài che kín khoảng ngực trần, trợn mắt ngó Y Mộng Lăng một cái như muốn nuốt sống chàng lập tức.

Vừa lúc đó, giọng nói lạnh lùng của Bạch Tường Vi lại nổi lên :

- Nếu thế thì ta thực đích thân lấy mạng Y Mộng Lăng, xem kẻ nào làm gì nổi ta!

Dứt lời nàng sấn tới một bước, vung lưỡi kim câu...

Soạt! Không đợi nàng kịp ra tay, Thiết Phiến lão nhân đã vung quạt, nhảy lại đứng cản trước mặt Bạch Tường Vi.

Cửu Đầu Ô Khoái Dư Sinh gầm lên một tiếng dữ dội, nhảy ra tung luôn một chưởng, miệng hét :

- Thiết Phiến lão nhân sao dám vô lễ với Hội chủ.

Đồng một lượt bên cạnh, Thập Nhị Kim Tiền Tiêu Cung Túc cũng tung ra mười hai mũi kim tiêu, veo, veo, veo.

Thiết Phiến lão nhân vung quạt sắt thi triển chiêu thể bảo vệ thân mình miệng quát lớn :

- Ta cũng thử xem bản lĩnh tụi bay tới đâu.

Thình lình khi đó từ trên nóc nhà bỗng vang lên chuỗi cười ghê rợn :

Hắc! Hắc! Hắc!

Tiếng cười phát ra kinh lực làm chấn động tâm thần, khiến mọi người có mặt tại tràng đều là cao thủ bậc nhất mà cũng phải biến sắc kinh hãi.

Kẻ nào?

Ba tay giao đầu đều bị giọng cười quái dị làm kinh ngạc phải dừng tay.

Tiếp theo chuỗi cười là một tiếng quát vang rền như sấm, rồi một giọng nói âm trầm :

- Các người, ai cũng muốn lấy mạng Y Mộng Lăng, vậy còn ta sẽ tìm ai để lấy mạng đây?

Thế rồi ...

Bịch! Bịch! Bịch!...

Hơn mười xác người thuộc Tường Vi hội từ trên nóc nhà lăn xuống. Tiếp theo, một tiếng “Huych!” lớn, một xác người nữa được liệng ngay giữa phòng. Xác chết mặt nát be bét, nhưng một vết chường màu vàng nổi lên rõ rệt. Vết chường chỉ có ba ngón: ngón trỏ, ngón giữa và ngón út.

- Á! Đoạn Hồn Tàn Kim Tuyết chường!

Từng cặp mắt tròn trừng kinh hãi, hàng loạt tiếng kêu hoảng hốt nổi lên một lượt.

Đoạn Hồn Tàn Kim Tuyết chường! Tuyết học của nhân vật đại tà ma đã thất tung giang hồ võ lâm hơn bốn mươi năm, mà trước đây đã nổi danh là giết người như cỏ rác, ai nghe tiếng cũng kinh hồn táng đờm, ngày nay bỗng nhiên lại xuất hiện - Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu. Lão ma đầu này có liên hệ gì với Y Mộng Lăng? Một bí mật hãi người.

Mọi người tại tràng, kể cả Y Mộng Lăng và Tịch Mịch Vân Thường cũng kinh hãi không kém!

Rầm! Rầm! ... Ngồi rơi, cột đổ rào rào dưới sự kinh hãi của mọi người.

Giọng nói âm trầm lại nổi lên :

- Gã họ Y, lúc này không chạy đi thì còn đợi bao giờ nữa?

Thình lình, một tiếng hét lanh lảnh, thân hình chàng được một bóng người bay xốt đến cấp ngang lưng, bốc vọt lên khoảng trống trên nóc nhà thoát ra ngoài.

Tuyết học khinh công “Thiên Mã Hành Không”. Y Mộng Lăng không cần nhìn rõ cũng biết người cấp chàng chạy thoát ra ngoài không ai khác hơn là mẫu thân chàng, Tịch Mịch Vân Thường Lăng Ba.

Mấy bóng người nổi gót bay vọt lên đuổi theo, cùng một lượt với đủ mọi loại ám khí bay vèo vèo xé gió và những tiếng quát: “Chạy đi đâu!... Chạy đi đâu!...”

Nhưng tất cả những bóng người và ám khí đều bị một đạo kinh lực hùng hậu vô cùng kèm theo những mảnh ngói gạch bay ra tới tấp chặn đứng lại.

Tịch Mịch Vân Thường yên tâm và dễ dàng cấp Y Mộng Lăng chỉ nhắc mình vài cái đã bay ra khỏi thị trấn.

Tại tràng, tiếng gầm thét tức giận mắng chửi nổi lên ầm ầm nhưng chẳng bóng người nào dám phóng đuôi theo.

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Tha ma kinh biến

Dưới chân dãy núi Cùng Lai sơn, một bãi tha ma rộng với rừng bia mộ nhấp nhô. Không khí âm trầm, thê thảm! Nhứt là vào lúc tờ mờ sáng lại càng đượm vẻ thê lương đáng sợ!

Thình lình có hai bóng người đáp xuống, hai bóng người đó chính là mẹ con Tịch Mịch Vân Thường vừa thoát hiểm từ trong thị trấn chạy ra.

Đặt chân xuống đất bên cạnh ngôi mộ lớn, Tịch Mịch Vân Thường buông tiếng thở dài :

- Chỗ này vắng vẻ, chúng ta hãy nghỉ chân một lát.

Y Mộng Lăng khẽ gạt đầu cùng ngồi xuống bên cạnh ngôi mộ, sau một lúc trầm lặng, chàng mới lên tiếng nói :

- Tại sao mẹ lại rời khỏi Tịch Mịch cốc để kịp thời đến cứu con? Con còn nhớ trước đây sáu năm, sau lần mẹ rời cốc đến chỗ ở của Tà thúc đón con đưa ra Không Minh đảo ở với ngoại công để luyện võ, mẹ đã phát lời thề là không bao giờ rời khỏi Tịch Mịch cốc nữa kia mà?

- Vì mẹ luôn lo nghĩ đến con, nhất là bản tâm mẹ không muốn lúc nào xa cách con. Con giống cha con lúc còn sống hết sức, nên khi xa con mẹ cảm thấy cô đơn vô cùng.

Y Mộng Lăng run giọng :

- Con thật là bất hiếu, không phụng dưỡng mẹ được tận tình cho trọn đạo làm con.

Trước mặt mẹ hiền, Y Mộng Lăng mất hết vẻ kiêu ngạo tự phụ hàng ngày mà trở nên một đứa trẻ hết sức nhu mì thuận thảo.

Tịch Mịch Vân Thường giọng có vẻ buồn :

- Đây chỉ là việc làm bất đắc dĩ vì khi chết cha con chỉ để lại một bản sao pho “Phích Lịch kiếm pháp”, mà công lực của Tà thúc con thì đã bị phế hết. Trong khi đó con cần phải trả thù cho cha con, mà công lực con không đủ nên buộc lòng mẹ phải gửi con cho ngoại công dạy dỗ.

- Hiện nay thì con đã trả thù được cho cha con rồi!

Dứt lời, chàng thò tay vào bọc rút ra mảnh chéo áo cũ, vết máu khô đen, đưa cho Tịch Mịch Vân Thường, nói tiếp :

- Bốn người có tên ghi trên chéo áo này, con đều đã hạ thủ...

Tịch Mịch Vân Thường ngắt lời :

- Mẹ đã có nghe về chuyện con làm, có điều con cũng hơi quá tay đối với...

Vừa nói, bà ta vừa đỡ lấy chéo áo lộ vẻ bùi ngùi.

- Mẹ, con ...

- Thôi chuyện đã qua rồi, đừng nên nghĩ tới nữa. Sau này mỗi khi làm việc gì con nên suy nghĩ đắn đo cho chính chắn hơn.

Y Mộng Lăng ngồi lặng thinh giây lát, hỏi :

- Con thấy hình như mẹ còn có điều gì giấu con trong vụ trả thù cho cha con thì phải?...

Tịch Mịch Vân Thường lộ vẻ không vui :

- Con chỉ nghĩ bấy, mẹ đâu còn giấu con điều gì! Tại sao con lại hỏi vậy?

Y Mộng Lăng nói :

- Tuyệt Chương Phong Hà Thúc Tinh Nhạc không phải do con hạ sát, mẹ có biết ông ta bị ai giết không?

Tịch Mịch Vân Thường kinh ngạc :

- Ai giết?

- Liễu Liễu thần tăng.

- Có phải vị thần tăng Chương môn đời trước của Thiếu Lâm phái không?... Tại sao ông ta làm thế?...

- Ông ta muốn giết người để diệt khẩu.

- Diệt khẩu!...

- Phải! Trước khi hạ sát Hà Thúc Tinh Nhạc, ông ta đã từng cảnh cáo con, sau đó con cũng chết hụt bởi ông ta một lần, con nghĩ với thân phận và địa vị của ông ta...

Chàng chưa nói hết lời, Tịch Mịch Vân Thường đã cau mày :

- Quả thật như vậy ư? Lúc cha con bị hạ sát, ta đang mang thai con, lúc nghe tin đến nơi, cha con đã kiệt lực không còn nói năng được câu gì

- Có phải khi mẹ vừa đến, cha con liền đứt hơi, rồi mẹ phát hiện bên chéo áo cha con có ghi rõ danh tánh bốn tay kẻ thù mà cha con dùng máu ghi lại chăng?

- Đúng vậy, chuyện ấy mẹ đã kể cho con nghe nhiều lần rồi...

Tới đây, Tịch Mịch Vân Thường cúi đầu trầm lặng giây lâu nói tiếp :

- Kể ra lúc bấy giờ mẹ cũng có ý lấy làm lạ vì bốn tay đó chẳng có danh vọng gì trong võ lâm, hơn nữa võ công của cha con so với họ còn cao thâm hơn họ nhiều, làm sao...

Y Mộng Lăng ngắt lời :

- Do đó con tin rằng chuyện không đơn giản như thế!

Tịch Mịch Vân Thường khẽ gạt đầu :

- Có thể lắm, chuyện này để mẹ phải đi tìm Liễu Liễu thần tăng hỏi cho rõ mới được.

Y Mộng Lăng lại hỏi bất thành linh :

- À! Còn Đoạn Hồn Tàn Kim Tuyệt chương vừa rồi có phải là Tàn Kim Huyết Tà năm xưa chăng?

- Mẹ không rõ lắm, nhưng có thể là lão tà thần đó.

- Lão ta có liên hệ gì với chúng ta không?

Tịch Mịch Vân Thường khẽ lắc đầu :

- Mẹ chưa gặp lão ta lần nào, không biết có phải là bạn với cha con ngày xưa chăng?

Y Mộng Lăng lại hỏi :

- Theo ý mẹ thì hành động vừa rồi của lão ta là có thiện ý hay ác ý?

- Ai mà hiểu được. Tuy nhiên, nếu có dịp gặp mặt, chúng ta cũng cần ngỏ lời cảm tạ.

Tới đây bà ta chợt buông tiếng thở dài nói tiếp :

- Hiện tại tuy nhờ sự giúp đỡ của lão, chúng ta đã thoát hiểm, nhưng huyết Tinh Tùy Thần Hộ của con còn bị cấm một mũi kim Hàn Băng Tinh Anh, biết làm thế nào cứu chữa bây giờ!

-Ồ! Chuyện đó mẹ không phải bận tâm gì cả!

- Không phải bận tâm?...

Y Mộng Lăng thần nhiên gạt đầu :

- Đúng vậy! Chuyện đến sẽ phải đến, mỗi lần con gặp nguy hiểm đều được may mắn thoát khỏi một cách bất ngờ cho nên con nghĩ lần này chắc cũng không có gì đáng ngại đến mạng sống đâu!

Tịch Mịch Vân Thường không còn biết nói gì, bà ta ngồi trầm lặng giây lâu rồi ngừng mặt nhìn trời nói :

- Bây giờ cũng sắp sáng rồi, ta cần trở vào thị trấn xem tình hình ra sao. Nếu có thể tìm được con nhỏ họ Chu để lấy cục Thiên Cổ Lạc Thiết thì càng hay, bằng không cũng phải lo ít lương thực ăn đỡ đói rồi sẽ tính sau. Con ở đây đợi ta đừng đi đâu, chỉ một lát ta sẽ trở về.

Vừa dứt lời bà ta đã đứng dậy băng mình đi.

Y Mộng Lăng đột nhiên cất tiếng gọi :

- Mẹ!...

Tịch Mịch Vân Thường vội quay lại hỏi :

- Chuyện gì nữa?

- Nếu mẹ đã quyết định trở vào thị trấn, nhân tiện mẹ lấy giùm hai mảnh áo con đặt may tại tiệm may trước cửa khách điểm Tam Hữu.

- Được!

Y Mộng Lăng nhìn theo cho đến khi mẹ chàng khuất dạng, chàng mới ngả lưng xuống bên cạnh phiến đá mộ bia, nghĩ thầm “Có được bà mẹ hiền chăm sóc thật là hạnh phúc vô cùng”. Kể đó, chàng lại lần lượt nhớ tới mọi người bạn gái: Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi, Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân, Thúc Gia Ngọc, rồi Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ, tới đây chàng chợt rùng mình trở lại hiện thực, chàng lẩm bẫm :

- Tiểu Vân Tước Nhi bây giờ ra sao?... Nhất định phải đến Thúy Hà sơn trang, bất luận ra sao cũng phải gặp mặt Tiểu Vân Tước Nhi cho bằng được!...

Nghĩ tới đây, chàng liền cố gắng ngồi dậy bắt đầu vận công với ý định thử chữa vết thương do mũi kim châm Hàn Băng Tinh Anh cắm nơi huyệt Tinh Túy Thần Hộ.

Chàng vận dụng chân lực ngưng tụ chân khí theo phương pháp nội công kỳ đặc “Bàn Cổ Ngưng Tụ đại pháp” nhưng chẳng có kết quả gì, mà trái lại còn làm cho đầu óc bị nhức buốt vô cùng. Chàng thất vọng buông mình nằm xuống, ngửa mặt nhìn trời tâm thần nặng trĩu ưu tư.

Thình lình chàng nghe có tiếng rất nhỏ gọi tên chàng, chàng vội ngồi dậy cất tiếng :

- Phải mẹ đã về không?

Chờ một lúc không nghe tiếng trả lời, chàng lấy làm lạ, đảo mắt nhìn chung quanh chẳng gặp một bóng người, chàng nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ ta nghe lầm?

Nghĩ vậy chàng lại thản nhiên nằm xuống, nhưng vừa mới đặt mình yên, chợt lại nghe tiếng gọi :

- Y Mộng Lăng!

Lần này tiếng gọi rất rõ ràng mà còn có thể phân biệt không phải tiếng mẹ chàng gọi. Chàng ngồi bật dậy, khẽ quát hỏi :

- Ai?

Vẫn không có tiếng trả lời, không khí trầm lặng một cách ghê người. Y Mộng Lăng hơi chột dạ, đứng lên lớn tiếng!

- Ai vừa gọi tên Y Mộng Lăng đó?

Không khí vẫn im lìm thần bí!

Chàng rùng mình thầm nghĩ :

- Chẳng lẽ là ma. Ta không tin!

Chàng lần bước đếm từng ngôi mộ chung quanh để tìm kiếm, nhưng chẳng gặp gì. Chàng lại có ý ngờ mình vẫn nghe lầm. Nhưng giữa lúc đó chợt có tiếng :

- Y Mộng Lăng hãy đi lại phía này.

Chàng lập tức hướng về phía có tiếng nói chạy lẹ, vượt qua một dãy bốn ngôi mộ lớn thì phát hiện một bóng người nằm gục bên tấm mộ bia, nhìn dáng người chàng giật mình kêu :

- Ủa! Mẹ sao nằm đây?

Vừa kêu chàng vừa đưa tay lay gọi, nhưng bóng người vẫn nằm gục bất động, rồi một gói đồ trong bọc rớt ra, trong bọc có hai mảnh áo dài màu bạc, mấy món đồ ăn còn nóng. Chàng hốt hoảng lật mặt bóng người lên coi, chỉ thấy khuôn mặt bị dập nát be bét, nhưng giữa mặt im rõ vết chưởng màu vàng có ba ngón.

Đoạn Hồn Tàn Kim Tuyết chưởng!

Lại là kiệt tác của Đoạn Hồn Tàn Kim Tuyết Chưởng Cổ Thượng Cửu.

Thế này là thế nào?

Cả một chuỗi cười bí mật, bí hiểm, tàn độc...

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Lòng dạ đổi thay

Nhìn gói đồ ăn còn nóng, hai manh áo dài màu bạc, càng nói lên tình yêu thương vĩ đại của người mẹ hiền đối với con. Càng nghĩ, trên gương mặt tuấn tú của Y Mộng Lăng càng hiện lên vẻ đau khổ hơn bao giờ hết. Chẳng không ngờ chỉ trong một ngày mà mẹ con đã thành vĩnh biệt. Chẳng cúi xuống ôm lấy xác mẹ, cất tiếng khóc bi thương.

Một lúc lâu chàng mới đứng lên gạt lệ, miệng lầm nhảm :

- Con xin mẹ hãy yên tâm nhắm mắt, con thề sẽ trả thù cho cha và cũng trả xong mối thù của mẹ!

- Người muốn trả thù ư?...

Tiếng nói vang lên đột ngột kèm theo chuỗi cười: Khà khà khà!... khà khà khà!... Giọng cười đầy vẻ kiêu ngạo khinh miệt!

Giọng cười của Tàn Kim Huyết Cửu Thương Cổ từng đã xuất hiện trong thị trấn cùng với vết chường màu vàng chỉ có ba ngón. Một lão ma đã giúp mẹ con chàng thoát hiểm và lại dùng độc chường sát hại mẹ chàng.

Nghe giọng cười, thân hình Y Mộng Lăng chấn động mãnh liệt, chàng đứng dậy đảo mắt nhìn chung quanh tìm kiếm nhưng chẳng thấy một bóng người, trong khi đó giọng cười âm trầm cuồng ngạo vẫn vang động khắp vùng tha ma mộ địa.

Y Mộng Lăng tức giận quát :

- Gã họ Cổ, nếu mi có giỏi thì hãy chường mặt ra đây.

- Khà! Khà! Khà!

Tiếp theo giọng cười là lời nói âm trầm :

- Này thằng nhỏ, mi có biết mũi kim Hàn Băng Tinh Anh do Chu Tiểu Phân cắm trên huyết Tinh Tùy Thần Hộ của mi là của ai chẳng?

Y Mộng Lăng bắt gặp lên tiếng kinh ngạc :

- Nói vậy có lẽ là của các hạ...

- Phải, của ta cho nàng đó!

- Tại sao các hạ lại làm như thế để hại Y mỗ với dụng ý gì?

- Chuyện đó đương nhiên là mi sẽ được rõ, nhưng chưa phải hôm nay!

Y Mộng Lăng tức giận hét lớn :

- Đồ chuột nhắt ném đá giấu tay, có giỏi sao không chường mặt ra đây

- Chuyện đó cũng không phải hôm nay. Khà! Khà! Khà!...

Giọng cười cuồng ngạo khinh miệt nhỏ dần, xa dần, chứng tỏ Tàn Kim Huyết Tà đã bỏ đi.

Y Mộng Lăng tức giận run người, lớn tiếng quát :

- Mi bỏ đi mà được hả?

Dứt tiếng quát, chàng liền phóng mình đuổi theo, nhưng chỉ vượt qua được mấy dãy mộ phần là đã mệt thở hồng hộc, chân khí bị bế tắc, trong khi tiếng cười ma quái nhỏ dần rồi im bặt.

Y Mộng Lăng đành gieo người ngồi phịch xuống, lúc này chàng có hơn gì một người thường, võ công đã mất hết vì huyết Tinh Tủy Thần Hộ bị kèm chế bằng một mũi kim Hàn Băng Tinh Anh. Chàng uất hận buông tiếng thở dài náo ruột, luyến tiếc những phút giang hồ ngang dọc, thi triển tuyệt kỹ với danh hiệu Ma Diện công tử, thế mà giờ đây phải khuất phục chỉ một mũi kim nhỏ sau ót. Chàng buồn bã đứng dậy lần bước trở về chỗ cũ nhưng vừa tới nơi thì sự trạng lại làm chàng kinh hãi rụng rời!

Thì thế mẹ chàng đã biến đầu mất, dưới đất chỉ còn bọc đồ gói hai manh áo và mấy món đồ ăn, bên cạnh có một mảnh giấy. Chàng vội vàng nhặt mảnh giấy lên coi, chỉ thấy mấy chữ :

“Qua bãi tha ma này, rẽ bên tay mặt đi nửa dặm thì tới Thúy Hà sơn trang”

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là thủ đoạn của Thiên Quý giáo hoàng Quý Curu bà bà, trước đây Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ đã lọt vào tay mưu quái bà này, nay lại đến thì thế mẹ chàng, chàng có thể bỏ qua đợy chăng? Không thể được!

Chàng lập tức lượm manh áo dài cũ do Hữu Dư tiên sinh cho chàng hôm trước, bắt giắc chàng lại nhớ đến câu nói đùa của vị quái hiệp này: “Ta xem sắc mặt của chú em hăm tài lắm, chắc chắn sắp có điều khổ lụy đến nơi!”. Thật đúng vậy, chỉ mới cách một ngày mà câu chuyện đã thành sự thật.

Thay xong manh áo màu bạc, trả lại phong thái của một thanh niên tuấn tú, trang nhã với khuôn mặt đẹp trai luôn luôn nở nụ cười thần bí đầy ma lực quyền rũ.

Phong độ Ma Diện công tử Y Mộng Lăng được khôi phục với những cử chỉ nhướng mày, nhún vai thần nhiên trước mọi nguy hiểm, chàng từ từ rời khỏi nghĩa trang, tuy nhiên những niềm bi phẫn thống khổ không thể theo những cái nhướng mày, nhún vai thoát ra ngoài thân xác để quên đi mà lại chìm sâu vào tận đáy tâm tư.

Chuyến đi Thúy Hà sơn trang này có thể nói là dữ nhiều lành ít, nhưng với bản chất tự ngạo, tự phụ, tự tín, kiên cường, nên chàng cũng kiên quyết dấn thân để đối phó với hiện thực, bằng một thái độ thần nhiên cố hữu, chàng muốn tỏ cho mọi người hận chàng, yêu chàng, đều thấy chàng không lo buồn, thống khổ gì.

Ra khỏi nghĩa trang, chàng rẽ theo tay mặt bước đi chậm rãi, thái độ nhàn nhả như một kẻ ngao du sơn thủy, thỉnh thoảng còn cất tiếng ngân nga câu hát theo điệu thanh bình lạc :

- “Xuân về đâu! Xuân về đâu! Ai biết xuân nào! Gọi ta cùng đi với...”

Đi một hồi, trước mặt chàng đã hiện ra một rừng bạch trúc trên sườn đồi, chen lẫn những hàng kỳ hoa dị thảo. Thấp thoáng ẩn hiện bên trong cánh rừng bạch trúc là dãy lầu đài kiến trúc nguy nga với vẻ yên lặng hiền hòa chẳng khác cảnh đảo viên thế ngoại.

Y Mộng Lăng không ngờ dãy lầu đài đó lại là Thúy Hà sơn trang, Hoàng cung của Thiên Quý giáo.

Khi chàng vừa đặt chân lên bậc thềm trước lầu đài, chợt nghe tiếng cười khúc khích quen thuộc, chàng vội dừng chân, ngừng nhìn thì bất gặp một bóng dáng yếu điệu từ trong lầu đài phóng ra, miện rú rít :

- Ô! Anh Mộng Lăng, anh đã đến đây ư?

Y Mộng Lăng mừng rỡ mỉm cười, vì vừa tới Thúy Hà sơn trang chàng đã gặp ngay Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ, cô gái chàng hằng lo âu mong nhớ từ khi mất tích đến nay. Chàng bắt giắc buột miệng nói :

- Em Ngọc Vũ!...

Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ tươi cười đứng trước thềm bên cạnh hai con a hoàn thái độ chẳng có vẻ gì đau khổ của một kẻ bị địch thủ giam giữ kèm chế.

Về nghi hoặc thoáng hiện trên gương mặt tươi cười, Y Mộng Lăng bước tới cầm tay Tiểu Vân Tước Nhi hỏi :

- Ngọc Vũ, em vẫn mạnh giỏi chứ? - Giọng nói chàng đầy vẻ thân thiết lo lắng.

Tiểu Vân Tước Nhi liếc nhìn chàng đáp giọng có vẻ thờ ơ :

- Anh Mộng Lăng thấy em có mạnh khỏe không?

Nét mặt Y Mộng Lăng hơi cau lại, vì chàng thấy Tiểu Vân Tước Nhi có vẻ khác thường, chàng lên tiếng :

- Em Ngọc...

Không đợi chàng nói, Tiểu Vân Tước Nhi đã ngắt ngang :

- Em nghĩ chắc anh đã đói rồi!

Dứt lời nàng liền kéo tay Y Mộng Lăng bước đi, miệng tíu tíu nói tiếp :

- Em đã chuẩn bị sẵn com rượu để chờ anh đây!

Nàng kéo chàng đến bên cạnh chiếc bàn ăn đã bày đủ các món ăn còn bốc khói thơm ngát, ản chàng ngồi xuống, chỉ từng món ăn giới thiệu: Đây món ếch chiên, đây món cá nướng, đây món cải xào... đều là món ngày thường anh vẫn thích.

Thật vậy, những món ăn vừa kể đều là món ăn Ma Diện công tử Y Mộng Lăng vẫn ưa thích, nhưng trong tình thế hiện thời thì có vẻ khác thường. Chàng liền cầm tay Tiểu Vân Tước Nhi khẽ hỏi :

- Em Tiểu Vân ...

Không cho chàng nói thêm, Tiểu Vân Tước Nhi đưa tay bịt miệng chàng, giọng âu yếm :

- Hiện giờ em không muốn anh nói mà chỉ muốn nhìn anh ăn thôi. Đã lâu ngày, em không được ngồi nhìn anh thưởng thức những món ăn do chính bàn tay em nấu nướng.

Thái độ âu yếm của nàng thật khả ái. Nàng cầm bình rượu rót cho chàng một chén nói tiếp :

- Đây cũng là thứ rượu ngọt bách quả mà anh thường ưa thích!...

Y Mộng Lăng khẽ nhún vai nói :

- Anh biết rồi! Nhưng có điều đây là Thúi Hà son trang kia mà!...

Tiểu Vân Tước Nhi cất tiếng cười khanh khách, nép mình vào người Y Mộng Lăng ngắt lời chàng :

- Đúng, đây là Thúi Hà son trang, nhưng anh khỏi lo, cứ ăn uống đi đã, lát nữa em sẽ đưa anh đi thăm khắp tòa son trang này, lúc bấy giờ anh sẽ rõ. Kia, ăn đi chứ kéo thức ăn nguội hết!

Không biết nói gì nữa, Y Mộng Lăng đành cầm đũa chén ăn uống qua loa trong chốc lát rồi đứng dậy. Lúc bấy giờ Tiểu Vân Tước Nhi mới lộ vẻ hơi buồn nói :

- Anh Mộng Lăng, đã lâu lắm em mới được ngồi chung với anh, nhưng anh có biết đây là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau không?

Y Mộng Lăng kinh ngạc nhắc lại :

- Lần gặp nhau cuối cùng!...

- Phải!

Từ trong cặp mắt Tiểu Vân Tước Nhi thoáng hiện tia nhìn âm độc rọi trên gương mặt Y Mộng Lăng, nàng khẽ gằn giọng :

- Vì ta hận mi đến chết được!

Y Mộng Lăng chấn động tâm thần, nhưng trên môi vẫn điểm nụ cười thần bí, chàng đã biết là có chuyện khác thường ngay từ khi Tiểu Vân Tước Nhi mới xuất hiện, nhưng chàng không ngờ Tiểu Vân Tước Nhi lại thốt ra câu nói vừa rồi đối với chàng!

Chàng khẽ lắc đầu thờ dài nói :

- Tiểu Vân Tước Nhi em có nói đùa chăng?

- Đùa hà! Khắc! Khắc! Khắc!... Em có nói đùa với anh bao giờ đâu!

Y Mộng Lăng trợn mắt kinh ngạc nhìn Tiểu Vân Tước Nhi chằm chặp. Thật không còn ngờ gì nữa, cô ban gái sống chung với chàng từ thuở thơ ấu đến lúc khôn lớn quả đã hoàn toàn biến thành một người khác, khác cả từ nói năng cho đến hành động.

Tiểu Vân Tước Nhi lại nói :

- Em có hứa sẽ đưa anh đi xem khắp Thúi Hà son trang một lượt, vậy bây giờ chúng ta đi.

Thế rồi không đợi Y Mộng Lăng có ý kiến, nàng đã kéo chàng đứng dậy tiến vào bên trong dãy lâu đài.

Y Mộng Lăng thần thờ bước theo, vừa đi chàng vừa nghĩ, không biết rồi đây ngoài cái chết ra chàng còn phải trả giá bằng cái gì nữa không?

Qua dãy hành lang, bước vào một căn phòng rộng, ở giữa trống rỗng không có bàn ghế gì, chỉ có mười ba ngọn đèn tỏa ánh sáng vàng lợt ảm đạm. Bốn phía tường chung quanh treo la liệt từng khúc chân, chiếc đầu máu me bê bết, chặt xả từ thân thể người ta, cảnh tượng thật tàn khốc hãi hùng.

Y Mộng Lăng rùng mình ghê tởm, trong khi đó Tiểu Vân Tước Nhi lại tỏ ra rất thần nhiên như cảnh tượng quen thuộc hằng ngày, nàng lên tiếng giải thích :

- Đây là kết quả hình phạt dành cho những kẻ phản lại Thiên Quý giáo, còn đối với những kẻ ngoại giáo thì hình phạt có khác.

Kẻ đó nằng kéo chàng sang một căn phòng bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chiêu Hồn Pháp Ấn

Căn phòng này cũng trống rỗng, không có bàn ghế dụng cụ gì, chỉ có một xác chết phụ nữ được ghim vào mặt tường chính giữa bằng lưỡi dao nhọn. Xác chết bị lột trần truồng, khắp từ đầu đến chân được phết một lớp sơn màu trắng.

Vừa nhìn qua xác chết với nét quen thuộc, Y Mộng Lăng đã tròn tròn cặp mắt, mạch máu căng thẳng vì xác chết đó chính là thi thể của mẫu thân chàng - Tịch Mịch Vân Thường Lăng Ba.

Khách! Khách! Khách!...

Tiểu Vân Tước Nhi cất tiếng cười giòn hơi :

- Cách trang sức như vậy chắc có vẻ đặc biệt lắm nhỉ?...

Y Mộng Lăng hét lên một tiếng giận dữ rồi xông tới đánh một chưởng vào điểm yếu hại giữa ngực Tiểu Vân Tước Nhi.

Tiểu Vân Tước Nhi cất tiếng cười nhạt rồi khẽ vung tay gạt nhẹ một cái.

Bịch! Y Mộng Lăng bị đẩy lui sáu bảy bước rồi ngã xuống. Hiện giờ chàng là một kẻ đã mất hết công lực thì còn cự nổi Lăng Ngọc Vũ sao được.

Một giọng máu tươi trào ra hai bên mép, Y Mộng Lăng thờ hồn hèn, gượng ngồi dậy quát :

- Lăng Ngọc Vũ, mi thật không còn là con người nữa mà chỉ là con thú

- Câm họng!

Giọng quát của Tiểu Vân Tước Nhi rất lạnh lùng, lạnh lùng đến ghê người, nàng bấu môi khinh miệt :

- Hiện tại mi không có chỗ nào để mà chõ mỏ vô nữa!

Y Mộng Lăng đứng phắt lên, hăn học :

- Ta liều chết với mi phen này!

Rồi chàng lao mình xông thẳng vào người Tiểu Vân Tước Nhi.

Tiểu Vân Tước Nhi khẽ nghiêng người né tránh rồi đưa tay đẩy chàng sang một bên giọng không có chút tình cảm :

- Mi muốn chết hả?...

Y Mộng Lăng toàn thân run lên bần bật, tròn mắt ngó nhìn Tiểu Vân Tước Nhi một cái rồi chếp miệng, cổ đê nén tâm tình kích động, đoạn chàng lại thân nhiên so vai, nở nụ cười thần bí.

Cười! Nụ cười trước một khuôn mặt lạnh lùng thật là điều trái ngược. Trong tình trạng như thế mà Y Mộng Lăng còn cười được thì quả là bất phàm.

Ha, ha, ha... Ha, ha, ha!...

Chàng đột nhiên cất tiếng cười dài như để xua đuổi hết những sự phẫn uất, buồn bực rồi cất giọng trầm buồn :

- Chết đâu có gì đáng sợ, chỉ có thái độ thay đổi của người con gái như Tiểu Vân Tước Nhi mới là điều làm cho người ta đáng sợ hơn cả!...

Ngừng một lát như để dẫn bớt đau thương, chàng nói tiếp :

- Hôm nay nếu ta được chết trong tay Tiểu Vân Tước Nhi, chẳng qua cũng là số mạng đã định!

Dứt lời, chàng chấp choạng bước về phía Tiểu Vân Tước Nhi.

Tiểu Vân Tước Nhi khẽ nhếch môi cười lật nói :

- Đúng, mi chết trong tay ta là do số định, nhưng không phải là cái chết dễ dàng êm ả như ý mi tưởng đâu.

Vừa dứt lời, sắc mặt nàng đành lại, đưa tay chụp ngay huyết mạch môn cổ tay của Y Mộng Lăng rồi kéo cả thân hình chàng liệng mạnh một cái, miệng quát: “Cút!”

Hự! Y Mộng Lăng bị đau đòn thốt lên tiếng kêu, thân hình bị hất tung rơi vào một căn phòng khác.

Hựch! Lăn đi mấy vòng, đến khi ngồi dậy được mở mắt nhìn thì thấy cảnh tượng trước mặt hoàn toàn biến đổi. Chàng thấy mình được liệng vào một căn phòng bốn bức tường chung quanh bằng đá, không khí u ám ghê rợn. Tại một góc phòng có chiếc bàn gỗ, trên cắm cây bạch lạp tỏa ánh sáng leo lét và một lư hương bốc khói tỏa mùi hăng hắc. Chung quanh lư hương bày lù khù vô số tượng ác quỷ bằng gỗ sơn đủ màu, lớn có nhỏ có, pho tượng nào cũng mang hình thù quái dị, nhe nanh múa vuốt, bên cạnh cắm la liệt cờ phướn, bùa chú, lại càng làm không khí trong phòng càng thêm phần quái đản.

Y Mộng Lăng nhìn cảnh tượng trong phòng một lượt miệng lẩm bầm :

- Thiên Quỷ giáo - Chiêu Hồn Pháp Án!

Thình lình lúc đó từ phía bên ngoài nổi lên chuỗi cười chói tai :

- Khách! Khách! Khách!...

Tiếp theo là giọng nói âm trầm của Thiên Quỷ giáo hoàng Quỷ Cru bà bà!

- Đúng, đây là Chiêu Hồn Pháp Án! Lần trước mi đã may mắn trốn thoát, lần này lão bà sẽ cho mi nếm mùi đau khổ của Chiêu Hồn Pháp Án cho đến chết, thử xem ngươi chạy đằng nào cho thoát!

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng ngửa cổ cười ha hả :

- Lão quỷ bà, mụ muốn đối phó với Y mỗ cách nào mỗ cũng sẵn sàng thừa tiếp, Y Mộng Lăng này đâu có phải kẻ tham sống sợ chết!

- Nhóc con cuồng ngạo, đến lúc này mà mi còn già hống!

Dứt lời, ngọn đèn trên Chiêu Hồn Pháp Án mờ đi, một trận âm phong nổi lên mang theo vô số bóng ma quỷ bay lượn chấp chớn, làm cho thần trí con người mê loạn, những đợt âm phong thổi lạnh buốt. Da thịt trên gương mặt Y Mộng Lăng co dúm từng chấp, tâm linh chấn động, chàng vội vàng nhắm chặt hai mắt, vì hiện thời chàng chẳng còn chút công lực nào thì làm sao có thể kháng cự được uy lực của Chiêu Hồn Pháp Án.

Mặc dầu đã nhắm mắt mà chàng vẫn run bần bật toàn thân, hai hàm răng đánh vào nhau cầm cập. Rồi chỉ giây lát sau, mạch máu trong người chàng đã bị đông đặc, chân tay hết cử động.

Trong khi đó thì tiếng cười âm trầm sắc nhọn của Quỷ bà lại vang lên chói tai :

- Thằng nhóc con họ Y kia, ngươi có biết người chủ trì Chiêu Hồn Pháp Án để xử mi ngày hôm nay là ai không?

- Là ai thì cũng mặc, bất quá đến chết là cùng!

Chàng phần uất gầm lên, nhưng chỉ có cặp môi mấp máy chứ không còn âm thanh thốt ra được.

- Sao mi không mở mắt ra xem cho biết là ai?

Y Mộng Lăng không thèm mở mắt, trái lại chàng nhếch môi cười thần bí, nhưng đột nhiên có tiếng lách cách, lách cách, rồi một sợi xích sắt cuộn chặt từ cổ đến chân làm chàng bất giác mở mắt ra nhìn.

Căn phòng vẫn không khí âm u, vô số bóng ma nhảy múa chấp chớn phát ra tiếng kêu hú kinh hồn khiến người nghe có cảm giác đang ở dưới mười tám tầng địa ngục.

Trước mặt chàng, không biết từ lúc nào đã có ba bóng người đứng sừng sững như quỷ hiện hình. Đứng hai bên là hai mụ đàn bà, một mụ chột mắt, không có vành tai, da mặt sần sùi, tay cầm một đầu sợi xích sắt đã quấn quanh mình chàng, một mụ gầy ốm như cây que, răng nanh chìa ra ngoài, bàn tay móng dài nhọn hoắt đang hờm sẵn trước ngực chàng như sắp sửa moi tim, còn đứng giữa là một thiếu nữ tóc xõa, da mặt nhợt nhạt như kẻ sắp chết không có chút sắc máu, trên tay ôm một quyển sách dày. Thiếu nữ chính là Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ.

Khi thấy chàng mở mắt, nàng như cái máy mở quyển sách chìa đến trước mặt Y Mộng Lăng giọng lạnh lùng :

- Ghi tên tuổi và ngày sinh tháng đẻ của mi vào đây!

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng tròn xoe cặp mắt, hãi dị cực độ, chấn động từng thớ thịt, từng sợi thần kinh, cảnh tượng trước mắt chàng chẳng khác con mòng kinh hoàng.

Lách cách! Lách cách!...

Cổ chàng đột nhiên bị sợi xích sắt nghiền chặt đến phun máu, cuốn sách dày được dí tận mặt và một cây bút thấm sẵn mực đưa tận tay với tiếng quát :

- Ta bảo mi ghi tên tuổi vào đây, nghe rõ không?

Lúc này thể xác và thần trí Y Mộng Lăng đã tê bại, chàng bất giác cầm bút ghi vào quyển sách. Chàng mới ghi được hai chữ “Y Mộng ...” thì đột nhiên có tiếng rầm rầm, rắc rắc vang dội, cả căn nhà bị rung chuyển, ngói gạch bay tung. Chiếc bàn đựng Chiêu Hồn Pháp Ấn cũng bị đánh bay tan tác từng mảnh.

Biến cố xảy ra thật hãi người.

Hề hề hề!... Tiếng kêu quái dị tức tối của Quỷ Cừu bà bà như xé không khí và giọng nói âm trầm ghê rợn của mụ :

- Bọn chó chết ở đâu dám đến đây quấy phá, chắc bọn này hết muốn sống rồi hẳn!

Để trả lời Quỷ Cừu bà bà, một chuỗi cười vang dội trong không khí :

- Mụ quái bà hãy nghe cho rõ, hôm nay gặp tay Đặng Giao này coi như số mụ đã đến ngày tận.

Tiếp theo là một vầng ánh sáng bảy màu rực rỡ bay lượn khắp phòng, phát ra tiếng xé gió vi vút, rồi hai tiếng gào thê thảm nổi lên, hai mụ đàn bà như ác quỷ đứng hai bên Tiêu Vân Tước Nhi bị chặt làm mấy khúc, và chính nàng nếu không mau lẹ kịp nhảy lui về phía sau mấy bước thì cũng chung một thảm cảnh. Kế đó, hai bóng người cùng hiện thân đứng giữa phòng.

Hai người này chính là Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao và vợ là Phiêu Phiêu Tiên Từ Nguyễn Quỳnh Ty.

Cùng một lượt, từ phía sau chiếc bàn Chiêu Hồn Pháp Ấn, mấy bóng người lao ra, trong số đó có cả Thiên Quỷ giáo hoàng Quỷ Cừu bà bà với giọng cười the thé ghê rợn. Thiên Quỷ Tổng giám Sát Tý Phi Hồ Đình Lôi Chấn, Đường Hoàng trưởng lão Sư Từ Hồng Khuru Trúc ...

Vừa hiện thân, Quỷ Cừu bà bà đã tia hai luồng hung quang từ hai con mắt ti hí nhỏ như hạt đậu nhìn vợ chồng Đặng Giao găm gù :

- Hừ! Lão thái bà đang định đi tìm bọn này, không dè bọn này lại tự dẫn xác đến, thật tiện quá!

Sau câu nói của mụ, căn phòng như chìm đắm trong bầu sát khí ghê rợn, một trận chém giết sắp sửa khai diễn.

Thình lình ...

- Oa! - Một tiếng rống vang rền như tiếng sấm dậy giữa không trung.

Mọi người có mặt đều chấn động tâm thần, vận công kháng cự.

Người thảm hại nhất có lẽ là Ma Diện công tử Y Mộng Lăng, vì công lực bị chế nên ảnh hưởng tiếng rống làm ngũ quan chàng đều rướm máu, nét mặt hiện nhiên đau đớn cùng cực.

Tiếng rống quái dị đó chính là do Thiên Quỷ giáo đường Hoàng trưởng lão Khuru Trúc thi triển công lực Sư Từ Hồng.

Vừa rống xong một tiếng, lão ta đã nhẹ như bóng chớp chồm đến tấn công Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao liên tiếp ba chiêu tuyệt học “Kim Sư tam thảo”. Kinh lực, chiêu thế rất là quái dị ác độc khiến Đặng Giao phải thối lui ba bước.

Hắc! Phiêu Phiêu Tiên Từ cất tiếng cười lạt, mặt lạnh như sương, bay ra chặn đòn, cũng thần tốc sử dụng ba quyền hai cước với chiêu thế thần kỳ bí ảo dồn dập thủ tháo lui hơn năm bước. Bà ta đã thi triển tuyệt chiêu trong pho “Xảo Trích Hàn Mai thất thức”.

Trong cuộc chiến sắp sửa kịch liệt, Ma Diện công tử Y Mộng Lăng bỗng cố gắng đứng dậy lớn tiếng :

- Đặng tiên bối, xin nhị vị...

Mặc dầu đã mất hết công lực, sắp chết dưới Chiêu Hồn Pháp Ấn của Thiên Quỷ giáo, nay thấy vợ chồng Đặng Giao xuất hiện, đem lại hy vọng sống sót, đáng lẽ là điều vui mừng, nhưng vốn tính kiêu ngạo, quật cường ít khi chịu mang ơn ai, nên chàng định lên tiếng từ chối sự cứu giúp.

Nhưng không đợi chàng nói hết, Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao đã lớn tiếng ngắt lời chàng :

- Y Mộng Lăng, giờ này mà chưa chịu chạy đi!...

Chưa dứt lời, ông ta đã nhảy tới chụp ngang lưng chàng tung mạnh lên phía lỗ hổng trên đỉnh nóc nhà.

Lập tức hàng loạt bóng người nhảy theo, kèm theo tiếng hò hét hỗn loạn ...

Trong khi đó, từ trên nóc nhà bỗng có một tấm lụa màu bạch bay lượn như con bạch long cuộn ngang thân hình Y Mộng Lăng kéo ra khỏi lỗ hổng bay vút đi.

Quý Curu bà bà, Bát Tý Phi Hồ và Tiểu Vân Tước Nhi đều thét lên những tiếng giận dữ, bỏ vợ chồng Đặng Giao phóng mình đuổi theo.

Mãn Thiên Phi Hoa đâu chịu để cho họ dễ dàng thoát thân, chỉ thấy ông ta đứng nguyên một chỗ, xoay mình ba vòng, lập tức một vầng ánh sáng bảy màu, phát hiện bay lượn với những đợt kinh phong ào ào chặn đứng ba người không cho lao thoát khỏi lỗ hổng trên nóc nhà để đuổi theo bóng người vừa cứu Y Mộng Lăng chạy đi.

Công lực thật kỳ tuyệt, đây chính là môn công phu đặc ý nhất của ông ta “Mãn Thiên Phi Hoa” tuyệt học.

Cũng ngay lúc đó, một tràng cười dài hà hà hà! Hà hà hà!... nổi lên rồi một bóng người như bóng ma quỷ hiện hình, bắt thần xuất hiện giữa đấu tràng mang theo một luồng kinh lực hùng hậu.

Bóng người vừa đột nhiên xuất hiện là một tiểu lão đầu, đội chiếc nón mê hình thù rất quái dị, và chính là tay quái kiệt nổi danh võ lâm đương thời : Hữu Dur tiên sinh.

Tại đấu tràng, từng khuôn mặt đều mang vẻ lạnh lùng đáng sợ, chỉ có Hữu Dur tiên sinh là vẫn tươi cười hề hà, cất giọng khoan thai :

- Các người hãy tìm đường chạy đi cho mau, kéo sẽ cháy thành than bây giờ, cả khu lâu đài này ta vừa cho một mối lửa...

Ông ta chưa dứt lời thì đã có một ngọn lửa hùng hực lửa vào căn phòng, tiếp theo là những tiếng bùng, rắc, rắc, nổi lên từ phía.

Khà, khà, khà!...

Hữu Dur tiên sinh ngửa cổ cười đắc ý :

- Nếu các ngươi muốn chết thì cứ ở lại, còn ta thì phải sống thêm mấy năm nữa để hưởng của trời mới được.

Vừa nói ông ta vừa lao vút ra khỏi phòng, chỉ lác mình một cái đã biến dạng.

Hữu Dur tiên sinh xuất hiện bắt thần, mà biến đi cũng bắt thần chẳng khác con thần long chỉ thấy đầu chó không thấy đuôi; để lại phía sau một cảnh hỗn loạn với vùng lửa đỏ ngất trời.

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Tức khí tranh chấp

Bóng hoàng hôn đã đỏ, chỉ trong vòng nửa ngày, cả tòa lâu đài của Thúy Hà sơn trang biến thành đồng tro tàn dưới cơn bão lửa.

Kêu gào! Gầm thét! Tất cả đều tiêu tan theo khói lửa, còn lại chỉ là những xác chết cháy đen nằm phơi dưới không khí thê lương thảm đạm!

Từ đỉnh núi phía xa, trước tòa sơn động, bóng một thiếu niên áo trắng nét mặt ưu tư, hướng nhìn về phía Thúy Hà sơn trang. Thiếu niên đó là Tiểu Bạch Long Đặng Giao Phi, con trai của vợ chồng Đặng Giao và Phiêu Phiêu Tiên Tử.

Thiếu niên áo trắng lộ vẻ bồn chồn lo lắng, miệng lầm bầm :

- Tại sao giờ này vẫn chưa ra kìa!

Chàng ta nóng ruột là phải, vì trước khi sắp đặt kế hoạch cứu Y Mộng Lăng, chàng đã ước hẹn với cha mẹ chàng là Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao và Phiêu Phiêu Tiên Tử Nguyễn Quỳnh Ty gặp nhau tại đây; thế mà giờ này vẫn chưa thấy ra, chẳng lẽ song thân chàng đã gặp điều gì bất trắc?

Đột nhiên chàng cau mày, quay phắt lại vì nghe có tiếng động lạ. Đến khi nhìn rõ, chàng mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, cất tiếng hỏi :

- Nhà ngươi đã tỉnh rồi à?

Người vừa từ trong động đi ra, đến gần sau lưng Tiểu Bạch Long là Y Mộng Lăng, chàng vẫn mang trên môi nụ cười kỳ dị, nhưng không dấu nổi nét mặt

mỗi ưu tư. Chàng khề cật tiếng :

- Tiểu đệ xin cảm tạ Đặng huynh cứu mạng.

Mặc dầu lên tiếng cảm ơn, nhưng trong giọng nói chàng đượm vẻ thê lương, cảm khái của người anh hùng khi mặt lộ, vì chàng biết huyết Tinh Tuyền Thần Hộ bị chế, mạng sống chỉ còn mấy ngày nữa, nên sự sống đối với chàng lúc này, chẳng thích thú gì, có điều cả gia đình Đặng Thế Gia đã tận lực cứu giúp, thì cũng phải tạ ơn người ta, một hành động mà chàng không bao giờ muốn.

Tiểu Bạch Long Đặng Giao Phi, đáp lời hết sức lạnh nhạt :

- Không có gì phải cảm ơn!

Thật là trái lễ thường tình.

Y Mộng Lăng vẫn giữ nụ cười kỳ dị, nói :

- Nhưng mà chuyện Đặng huynh cứu mạng tiểu đệ là có thực.

- Ủ! Tuy nhiên, trước đây nhà ngươi cũng đã có một lần cứu mạng cả gia đình Đặng thế gia ...

Ngừng một chút, chàng ta lại dừng mảy nói tiếp :

- Do đó, chuyện cứu nhà ngươi hôm nay, kể như đã thanh toán sòng phẳng giữa gia đình ta với ngươi. Trái lại, còn món nợ giữa ta với ngươi thì chưa thể xong được.

- Nợ giữa tiểu đệ với Đặng huynh? - Giọng Y Mộng Lăng hết sức kinh ngạc.

- Phải!

Tiểu Bạch Long từ từ bước tới trước mặt Y Mộng Lăng, cặp mắt tỏa ánh sáng khác thường, gằn giọng :

- Hẳn nhà ngươi còn nhớ đã có lần đánh bại ta chứ!

- Có phải Đặng huynh...

- Tiểu Bạch Long này chưa từng bị bại lần nào, nên ta không phục.

Thật vậy, từ ngày xuất hiện giang hồ, Tiểu Bạch Long chưa hề bị thua một người nào, vẫn giữ vững được danh vọng của Đặng thế gia tại Cùngthị Lai sơn. Nhưng một lần nọ, chàng ta đã bị Y Mộng Lăng đánh bại, mặc dầu không phải là thảm bại, nhưng chàng ta đã lập tâm quyết rửa điều sỉ nhục này.

Y Mộng Lăng thân nhiên hỏi :

- Có phải Đặng huynh định tái đấu chăng?

- Đúng! Nếu lần này bị thua nữa thì Tiểu Bạch Long này sẽ ẩn tích giang hồ. Trái lại, nếu nhà ngươi bị thua thì tính sao?

Y Mộng Lăng nhếch mép cười kỳ dị, khề nhún vai nói :

- Tiểu đệ không muốn tái đấu.

Tiểu Bạch Long trở mắt nhìn Y Mộng Lăng lộ vẻ khích động và phẫn nộ :

- Tại sao nhà ngươi không tái đấu? Hừ không tái đấu cũng không được.

Y Mộng Lăng khề lắc đầu :

- Nếu như tiểu đệ nhận thua thì sao?

Thật là ngoài sự dự đoán của Tiểu Bạch Long, vì chàng ta cũng là một thiếu niên tự phụ hiếu thắng đâu kém gì địch thủ, mà nay lại thấy địch thủ thốt ra được câu nói như vậy thật bất ngờ và trái với lễ thường quá.

Chàng trở mắt nhìn Y Mộng Lăng một lúc rồi dịu giọng :

- Có phải nhà ngươi bị thương, ảnh hưởng đến công lực, nên không muốn tái đấu chứ gì?

Y Mộng Lăng vẫn thân nhiên :

- Bị thương một chút đâu có ảnh hưởng gì bao nhiêu. Chỉ có điều tiểu đệ không muốn động thủ với Đặng huynh nữa.

- Không muốn động thủ với ta nữa?

Câu này đối với Tiểu Bạch Long quả là một câu nói khinh miệt, nên chàng ta tức tối nói tiếp :

- Không! Ta buộc ngươi phải động thủ.

- Đặng huynh có chắc làm được như vậy không?

- Được, để rồi ngươi sẽ biết.

Vừa dứt lời, Tiểu Bạch Long đã bất thần đưa tay tát vào mặt Y Mộng Lăng hai cái : Bốp, bốp...!

Y Mộng Lăng bị đánh lạng quạng thối lui mấy bước, ngã ngồi xuống đất. Hai bên má in hằn vết chường, những giòng máu tươi từ hai lỗ mũi và hai bên mép rỉ ra thấm ướt vạt áo trước ngực.

Tiểu Bạch Long bất giác lộ vẻ ngạc nhiên vô cùng, chàng ta có cảm nghĩ Y Mộng Lăng như một người không có võ công, và không phải một người đã từng đánh bại chàng ta. Đương nhiên, chàng ta đâu có hiểu rõ câu chuyện Y Mộng Lăng bị mũi kim châm Hàn Băng Tinh Anh kèm chế huyết Tinh Tùy Thần Hộ, làm mất hết võ công.

Bị hai cái tát choáng váng mặt mày, nhưng Y Mộng Lăng vẫn gắng gượng đứng dậy, và vẫn nở nụ cười kỳ dị trên gương mặt tuấn tú bất phàm.

Nụ cười của chàng lại càng làm Tiểu Bạch Long điên tiết :

- Hừ! Nhà ngươi giả bộ giỏi thật.

Thế rồi chàng ta hăm hăm bước tới trước mặt Y Mộng Lăng trở mắt nhìn chăm chú vào giữa mặt địch thủ một chập. Đoạn, chàng ta bất thành linh cật tiếng cười ha hả, đưa tay rút trong lưng ra một dải lụa bạch màu trắng, múa thành một đạo quang cuộn ngang lưng Y Mộng Lăng miệng quát lớn :

- Nào thử xem ngươi còn giả bộ được nữa không?

Chỉ thấy chàng ta khẽ rung tay một cái, cả thân hình Y Mộng Lăng bị dải lụa bạch hất tung lên cao bảy tám trượng, chẳng khác mũi tên bắn vọt đi, vạch thành một đường vòng cung, rớt xuống chân núi.

Tiểu Bạch Long ngược mắt nhìn, nhủ thầm :

- Ta xem phen này nếu ngươi còn giả bộ chẳng chịu thi triển võ công, thì sẽ tan xác...

Nhưng ý nghĩ chưa dứt, thì nét mặt chàng ta lại lộ vẻ kinh dị khác thường vì chàng ta nhìn thấy, Y Mộng Lăng quả thực chẳng chịu thi triển công lực mà để mặc cho thân mình lao thẳng xuống núi. Lúc này, Tiểu Bạch Long có muốn cứu lại cũng không còn kịp nữa.

Giữa lúc thập phần nguy hiểm, bỗng nhiên từ bên sườn núi phía trái một bóng người xẹt ra như ánh điện chớp, đón lấy thân hình Y Mộng Lăng rồi cất tiếng hú dài, bay vọt lên đỉnh núi, chẳng khác con diều hâu cắp con gà con.

Bóng người này không ai khác hơn là vị quái kiệt Hữu Dư tiên sinh đã xuất hiện tại Thúy Hà sơn trang trong giây lát rồi lại biến đi như một con thần long.

Vừa hạ chân xuống đất, Hữu Dư tiên sinh đã trầm nét mặt nhìn Tiểu Bạch Long nói :

- Hừ! Ta không ngờ với thân phận một kẻ như ngươi mà lại nở, đang tâm hạ độc thủ với người mất hết võ công như thế.

Tiểu Bạch Long trở mắt kinh ngạc, nói không thành tiếng :

- Sao? Tiền bối nói... Sao...?

Hữu Dư tiên sinh cười lạt :

- Nhà ngươi giỏi ở đó mà đắc ý, lát nữa đây ta xem ngươi sẽ dở khóc dở cười cho mà coi.

Dứt tiếng ông ta không đợi Tiểu Bạch Long trả lời, đã chu miệng huyết lên hồi còi dài âm thanh vang vọng rất xa; Và chỉ trong giây lát, có tiếng hồi âm loong koong, loong koong! - Tiếng nhạc ngựa.

Tiểu Bạch Long đứng thờ người, không biết nói gì, trong lòng thầm hãi sợ một điềm bất thường sắp xảy đến...

Tiếng nhạc ngựa mỗi lúc một gần, từ đằng xa một con lừa đốm lông xuất hiện bên sườn đeo lưng lẳng một cái hồ đựng cá có cắm một cây cần câu đủ bộ, đây chính là dấu hiệu đặc biệt của Hữu Dư tiên sinh. Có điều làm người ta hãi sợ là lúc này trên lưng con lừa chở thêm hai cái xác chết, toàn thân lột trần và sơn bằng một lớp sơn màu vàng.

Lúc bấy giờ, Hữu Dư tiên sinh mới quay sang Tiểu Bạch Long bảo :

- Đặng Giao Phi, chủ hãy nhìn xem xác ai đó.

Thực ra không đợi Hữu Dư tiên sinh nói, Tiểu Bạch Long đã nhìn rõ rồi. Hai xác chết đó chính là xác cha mẹ chàng ta - Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao và Phiêu Phiêu Thiên Tử Nguyễn Quỳnh Ty. Vừa rồi chàng đã có cảm giác bất tường, nhưng không ngờ rằng điều bất tường đó lại ứng vào cái chết cực kỳ bi thảm.

Chàng trợn mắt như muốn rách mí, muốn khóc mà không có lệ, muốn gào mà không thành tiếng.

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng thì rung lên bần bật, chàng kích động vì vợ chồng Đặng Giao đã vì chàng mà chết thảm.

Không khí trầm lặng giây lâu.

Y Mộng Lăng, từ từ bước đến cạnh Tiểu Bạch Long khề lên tiếng :

- Thôi thì người chết không thể sống lại, Đặng huynh cũng chớ nên...

Ý chàng định lên tiếng an ủi Tiểu Bạch Long, nhưng không ngờ vì vài lời nói của chàng Tiểu Bạch Long lại nhào tới ôm lấy thi thể vợ chồng Đặng Giao, cất tiếng khóc rống lên, làm chàng nghẹn lời không thể nói tiếp.

Sau một hồi khóc lóc, Tiểu Bạch Long bỗng như kẻ điên cuồng, ôm xác cha mẹ chàng đặt vào trong cái hang bên cạnh, rồi vận chưởng tung ra liên tiếp mấy chưởng.

Bình, bình... đá núi bị chưởng lực hùng hậu của chàng ta đánh sập ào ào, chỉ trong chớp lát đã lấp kín cửa hang, chôn chặt hai xác vợ chồng Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao và Phiêu Phiêu Thiên Tử Nguyễn Quỳnh Ty đã từng một thời danh tiếng lừng lẫy giang hồ.

Lấp xong cửa hang, Tiểu Bạch Long nghiêng răng gặm thét :

- Trả thù!... Trả thù!... Nhất định ta phải trả thù...

Nét mặt chàng ta hiện lên vẻ bi phẫn cực độ. Y Mộng Lăng đứng bên cạnh, cũng không ngăn được buông tiếng thở dài.

Tiểu Bạch Long trợn cặp mắt đầy lệ nhìn chàng quát :

- Mi thờ dài cái gì? Ta nhất định phải trả thù, mà kẻ thù thứ nhất là mi đó...

- Là tiểu đệ?

- Phải, vì không có mi thì cha mẹ ta đâu đến nỗi phải chết thảm.

Y Mộng Lăng nhìn Tiểu Bạch Long rồi lại buông tiếng thở dài. Chàng còn nói gì được nữa bây giờ. Chàng không giết bá nhân, nhưng bá nhân đã vì chàng mà chết thì cũng thế. Chàng khẽ nhún vai, nở nụ cười kỳ dị rồi từ từ bước tới trước mặt Tiểu Bạch Long nói :

- Kẻ làm con, tất nhiên là phải trả mối thù không đội trời chung cho cha mẹ, chuyện đã xảy ra như thế này, thì xin Đặng huynh cứ việc ra tay.

Tiểu Bạch Long trợn mắt, gặm thét :

- Mi tưởng rằng ta không dám giết mi hử!

Vừa dứt lời, chàng ta đã lẹ như chớp tung hai ngón tay xia ngay cặp mắt của Y Mộng Lăng.

Với thân thủ của Y Mộng Lăng hiện thời thì khó thể né được, huống chi chàng lại không có ý muốn tránh né, mà lại thản nhiên đứng im đón nhận...

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Hỏa thiêu ba ngày

Hữu Dư tiên sinh đột nhiên cất tiếng quát: “Hãy khoan!” rồi thân hình ông xệt đến như chớp chụp giữ cổ tay Tiểu Bạch Long, trầm giọng nói :

- Chuyện này trước đây bản tâm lão không muốn can thiệp, nhưng bây giờ thì lão muốn can thiệp cho đến cùng.

Tiểu Bạch Long vùng tay thoát khỏi kẽm chề, cất giọng phẫn uất :

- Lão già nguoi muốn cái gì?

- Nếu ta muốn thì chú nhỏ nhà nguoi không còn đứng đây được để mà hống hách...

Ông ta lắc lư cái đầu đội chiếc nón mê, nói tiếp giọng đầy vẻ khinh miệt :

- Có điều, lão thấy rằng đã là trang hán tử và muốn cho xứng đáng là một con người thì muốn báo thù cũng phải tìm kẻ thù phạm chân chính mà ra tay chứ!

Tiểu Bạch Long biến sắc, chưa kịp đáp lời, thì đã có có tiếng cười: Khà! Khà! Khà!... với âm điệu sắc nhọn chối tai, rồi một giọng nói âm trầm tiếp theo :

- Đúng! Đã là trang hán tử muốn trả thù phải tìm kẻ chánh phạm mà ra tay, giống như trường hợp gã tiểu tử Y Mộng Lăng đi tìm ta mà trả thù mới đúng là bản sắc con người chứ! Khà! Khà! Khà!...

Trên nét mặt Hữu Dư tiên sinh và Tiểu Bạch Long đều hiện vẻ kinh dị. Riêng nét mặt Y Mộng Lăng thì từ màu lợt lạt chuyển sang màu xám đen.

Giọng cười chối tai ấy, làm sao chàng quên được, chính là giọng cười của kẻ đã cướp mất mạng sống của cha mẹ chàng - Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu.

Sau giây phút khích động, Y Mộng Lăng cũng ngửa cổ cất tiếng cười dài ha hả nói :

- Con quý già họ Cổ kia nếu mi là trang hán tử thì cũng nên chường mặt ra, chớ núp lén như vậy, thật chẳng đáng gọi con người tí nào.

Khà! khà! khà!...

Sau hồi cười dài, lão ta mới cất tiếng :

- Ta sợ gì mi mà chẳng dám hiện thân, nhưng trước khi hiện thân, ta hãy cho mi xem cái này đã...

Bịch! Một xác người được liệng xuống trước mặt Y Mộng Lăng. Xác một thiếu nữ, trên mặt in rõ dấu chương màu vàng chỉ có ba ngón tay.

Nhìn xác thiếu nữ, Y Mộng Lăng sửng sờ kinh ngạc đến độ thất thần, chàng không ngờ Tiêm Chương Phong Vân Chu Tiểu Phán mà cũng bị Cổ Thượng Cửu hạ sát bằng ngọn chưởng Tàn Kim Đoạn Hồn. Chàng phẫn nộ hết lớn :

- Cổ Thượng Cổ! Mi quả là con thú đại chó không phải con người. Mi đã tặng nàng mũi Hàn Băng Tinh Anh, mi đã lợi dụng tay nàng để hại ta, bây giờ mi lại hạ sát nàng bằng độc chưởng...

- Khà! khà! khà! Ta đã giúp người trừ đi một kẻ thù lợi hại, không cảm ơn thì chớ, nguoi còn oán trách ta, thật chẳng biết điều chút nào.

Tiếp theo là một bóng người xuất hiện giữa tròng như bóng ma quỷ hiện hình.

Một lão quái đầu, chột một mắt, cụt một tay, mớ tóc rối bạc như cước xỏa phủ ngang vai, mình mặc manh áo dài màu xám. Lão quái đó chính là Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu, năm xưa đã nổi danh giang hồ Hắc đạo, oai thế chỉ kém có Thiên Ma và Địa Tà một bậc thôi.

Vừa xuất hiện, lão quái Cổ Thượng Cửu đã chiếu luồng nhơn quang từ con mắt độc nhất nhìn Y Mộng Lăng nhếch mép cười khinh miệt :

- Bây giờ ta đã xuất hiện đây, vậy mi làm gì nổi ta, hay chỉ có nước đứng ngó cho rách mắt thôi.

Bị khinh miệt, Y Mộng Lăng giận rung người, từng thớ thịt co dúm, từng sợi thần kinh tê dại. Đứng trước kẻ thù không đội trời chung, đã chẳng làm gì được còn bị khinh miệt thì quả là điều sỉ nhục cho chàng từ trước đến nay. Quá phẫn uất, chàng lại buông tiếng cười dài :

- Hà! Hà! Hà!... Nếu Y mỗ mà hồi phục công lực, thì xem con quý già mi sẽ bị bấm vằm làm trăm mảnh.

- Tiếc rằng, mi không có cách gì để phục hồi công lực phải chăng? Khà! Khà! Khà!...

Lão cất tiếng cười dài, cười nghiêng ngả, cười rung cả mình mẩy.

Ha! Ha! Ha!... Ha! Ha! Ha!

Y Mộng Lăng cũng ngửa mặt cười nghiêng ngả, cười gập cả thân hình.

Sau hồi cười dài, nét mặt tuấn tú của Y Mộng Lăng hiện đầy sát khí, cặp mắt đỏ ngầu, miệng quát :

- Ngay bây giờ ta cũng có thể giết mi.

Dứt lời, chàng đưa tay rút thanh ngân kiếm một tiếng “soạt” chân bước từ từ về phía Cổ Thượng Cửu. Mặc dầu chàng không vận dụng được tí chân lực nào, nhưng với khí thế bộc lộ bên ngoài cũng đủ kinh người, sồn ọc.

Hữu Dur tiên sinh vội đưa tay cản chàng lại, rồi cất tiếng cười ha hả, nhìn Cổ Thượng Cửu nói :

- Cổ lão tà, đã lâu lắm chúng ta mới gặp lại nhau nhỉ.

Cổ Thượng Cửu khẽ ừ một tiếng lạnh nhạt :

- Nhưng ta khuyên lão tiểu tử người chó có xía vào chuyện của ta.

Hữu Dur tiên sinh làm như không để ý đến lời Cổ Thượng Cửu, mà cứ tiếp tục lăm bằm :

- Ta biết mà, năm xưa Cổ lão tà người bị Thiên Ma đánh cho thất điên bát đảo, phải ẩn mặt giang hồ bây giờ mới dám lộ ra...

Nghe nói, nét mặt Cổ Thượng Cửu vốn đã quái dị khó coi, lại càng trở nên khó coi hơn.

Trong khi đó, Hữu Dur tiên sinh khẽ liếc nhìn lão ta một cái, tiếp tục nói :

- Cái chuyện con gánh lỗi lầm cho cha là lý đương nhiên, không ai có quyền xía vào, có điều Cổ lão tà áp dụng thủ đoạn không được quanh minh lắm, làm mất mặt lớp người thuộc hàng tiền bối như chúng ta mà thôi.

- Câm miệng lại, không can hệ gì tới nhà ngươi mà xía mồm vô.

Cổ Thượng Cửu tia

luồng hung quang từ con mắt độc nhất nhìn Hữu Dur tiên sinh như muốn ăn tươi nuốt sống địch thủ.

Thấy Cổ Thượng Cửu nổi giận, Hữu Dur tiên sinh lại càng tỏ vẻ hết sức thản nhiên chấp hai tay sau lưng, ngửa mặt nhìn trời đung đỉnh nói :

- Kể ra thì giữa ta với Cổ lão tà người chẳng có hiềm khích gì, nhưng ta thấy rằng..

Tôi đây ông ta nhìn sang đôi phương ngập ngừng giây lâu không chịu nói tiếp.

Cổ Thượng Cửu bực mình gắt lớn :

- Thấy rằng thế nào? Sao không nói nữa?

- Thôi, chẳng nói nữa, để tránh cho lão tà người đỡ bực mình...

- Ta bắt ngươi phải nói.

- Được, nếu lão tà người muốn biết, thì ta nói vậy...

Dứt lời Hữu Dur tiên sinh giơ tay lật chiếc nón mê ra phía sau, nhìn Cổ Thượng Cửu chậm rãi nói :

- Ta thấy rằng, năm xưa Cổ lão tà người đã bị Thiên Ma làm cho thân tàn ma dại, bây giờ tuy thời gian có thay đổi, cảnh vật có khác xưa, nhưng dưới tay đứa con của Thiên Ma, nhà ngươi cũng chưa chắc đã cứu vãn được mặt mày.

- Láo! Láo! Láo!

- Nếu nhà ngươi không phục, sao chẳng dám lấy mũi kim châm kiểm chế huyệt đạo của nó ra, rồi công khai quyết đấu một trận.

- Có gì mà ta chẳng dám, ta...

Nói tới đây, Cổ Thượng Cửu chợt ngừng lại, rồi lớn tiếng cười khà khà, giọng đắc ý :

- À. Lão tiểu tử người định dùng thủ đoạn khích tướng. Ai thì không biết, chó nhà người thì ta biết quá, ta không mắc bọm người đâu. Khà! Khà! Khà!

Hữu Dur tiên sinh cũng cất tiếng cười ha hả trả miếng :

- Ai thì không biết, chó Cổ lão tà người ta cũng biết rõ quá, vì thứ nhất, người sợ đánh không lại tiểu bối họ Y, thứ hai, người có mũi kim châm, nhưng không có cục Thiên Cổ Lạc Thiết thì dù có muốn lấy mũi kim đó ra người cũng đành bó tay chịu chó làm gì được.

- Láo! Láo!

Từ con mắt độc nhất của lão tia ra đạo nhồn quang kỳ dị, mặc dầu lão nói lão không mắc mưu khích tướng, nhưng lão vẫn bị khích động lớn tiếng biện

bạch :

- Đã mười mấy năm khổ tâm tu luyện, công lực cao cường, ta đâu thêm sợ thằng con nít họ Y. Còn cục Thiên Cổ Lạc Thiết không có, thì đã có Lãnh Kim Tinh...

Nói tới đây, lão ta bỗng ngừng lại, hình như lão chợt tỉnh ngộ là bị mắc mưu nói khích của Hữu Dư tiên sinh.

Thấy vậy, Hữu Dư tiên sinh vội cướp lời :

- Ta cũng biết Cổ lão tà ngươi đâu có sợ gì một gã hậu sinh văn bối. Và ta cũng biết nếu muốn chữa cho thằng nhỏ đó, thì chỉ việc cho nó uống một ít Lãnh Kim Tinh, rồi dùng lửa đốt ba ngày ba đêm, sau đó vận dụng kinh lực chân khí thuần dương giúp sức, là có thể hóa tan được mũi kim châm Hàn Băng Tinh Anh. Có phải vậy không?

- Ủ, đúng thế thì sao?

Hữu Dư tiên sinh vẫn giọng nói thản nhiên :

- Đúng thế thì dễ lắm. Nếu quả Cổ lão tà ngươi còn khí phách là Cổ lão tà, ta nguyện sẽ hy sinh một ít chân khí thuần dương tiếp tay với nhà ngươi chữa cho thằng nhỏ, bằng trái lại, nhà ngươi sợ nó phục hồi công lực rồi không đánh thắng được nó, thì khỏi phải nói gì nữa.

Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu vẫn bị Hữu Dư tiên sinh nói khích, không nén được giận dữ :

- Nói láo. Lão tà này làm việc gì có bao giờ phải mượn ai tiếp tay đâu.

- Đúng. Đó là nhà ngươi nói chứ không phải ta nói nhé.

Dứt lời Hữu Dư tiên sinh liền chìa tay nói tiếp :

- Cổ lão tà, đưa Lãnh Kim Tinh đây.

Cổ Thượng Cửu tia luồng nhìn quanh xanh lét nhìn Hữu Dư tiên sinh, nhưng cuối cùng, vì thể diện của một nhân vật võ lâm, nên lão ta đành phải thò tay vào bọc lấy mảnh Lãnh Kim Tinh đưa cho Hữu Dư tiên sinh, miệng lầm bầm :

- Thế này là nghĩa lý gì?

Hữu Dư tiên sinh vẫn thản nhiên với giọng khô khan :

- Còn nghĩa lý gì nữa. Muốn gỡ nút thì phải do người thắt nút chứ sao. Hà! Hà! Hà!...

Vừa cười, ông ta vừa đưa cho Y Mộng Lăng uống một chút Lãnh Kim Tinh, đoạn quay sang Cổ Thượng Cửu, nói :

- Nào, bây giờ chúng ta đi tìm củi lửa, lát nữa đây, ngươi sẽ lo phần việc của ngươi, còn ta thì vừa câu cá, vừa bỏ thêm củi đốt.

Dứt lời ông ta lắc lư gạt gù cái đầu đội chiếc nón mê, vừa bước đi vừa cất tiếng ngêu ngao hát :

- Có cá có dư, có dư có cá...

Chỉ một lát sau, hai tay võ lâm cao thủ đã khuôn vẽ đây một đồng củi khô. Thế rồi lửa được châm lên bốc cháy ngùn ngụt, Y Mộng Lăng bị Hữu Dư tiên sinh đề chẳng cho nói năng kháng cự gì, bất lọt trần truồng, ngồi xếp bằng trong giữa đồng lửa cháy.

Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu cũng lột hết quần áo, ngồi đối diện Y Mộng Lăng song chưởng đưa ngang trước mặt, chờ đến lúc cần, sẽ vận dụng chân khí thuần dương giúp sức cho hỏa lực, nhiệt khí xông vào nội thể của chàng.

Y Mộng Lăng thực tình không mấy gì tin tưởng, là có thể ngồi trong đồng lửa đỏ, đốt cháy ba ngày đêm mà không hề hấn gì chỉ nhờ vào một miếng Lãnh Kim Tinh mỏng tựa cánh ve. Nhưng chàng nghĩ sớm muộn gì cũng chết, nên chàng đành nhắm mắt mặc cho số phận.

Khi ngọn lửa bốc cao chàng cảm thấy nóng rực, da thịt bỏng rát, cổ khô miệng ráo, mồ hôi đổ ra có giọt. Nhưng trạng thái này chỉ xảy ra trong thời gian ngưởi chén trà rồi bỗng dung một luồng hơi mát mẽ từ trong nội thể, dần dần tản ra khắp ngoài mặt da, lập tức chàng không còn cảm thấy nóng nữa. Lại sau thời gian ngưởi chén trà, chàng cảm giác như có luồng hơi nóng từ bên ngoài thấm vào cơ thể, tập trung tại huyết đan điền rồi dần dần bốc lên. Lúc này, nét mặt chàng thoáng hiện vẻ mừng rỡ vì chàng phát hiện, luồng chân lực từ lâu không đề tụ được, nay đã có thể hòa cùng luồng nhiệt lực tập trung vào huyết đan điền, đề theo với luồng nhiệt lực này cùng bốc lên dần. Chàng lại cảm thấy rằng không bao giờ chân lực đề lên được cao quá luồng nhiệt lực, trách nào mà chẳng phải cần thời gian thiêu đốt ba ngày ba đêm. Đã hiểu vậy, chàng bèn tĩnh tâm ngồi nhắm mắt vận công. Một khi tâm thần đã yên định, thì ngoài đôi lúc còn cảm thấy nóng rát, chàng không thấy đau khổ nữa. Trong thời gian ngồi vận công, chàng cũng vẫn còn mơ hồ nghe Hữu Dư tiên sinh ngồi bên đồng lửa vừa ngêu ngao hát vừa liệng thêm củi.

Đến ngày thứ ba, Y Mộng Lăng cảm thấy luồng nhiệt lực đã hợp với chân lực bản thân xông lên tới huyết Trung Linh Ngũ Phủ, nên chàng biết là công phu sắp sửa thành. Chàng cố tập trung vận dụng chân lực đến độ thật cao, thì đột nhiên luồng nhiệt lực tan biến khắp toàn thân, thân hình chấn động một hồi thật mãnh liệt, trong giây phút ấy, chàng có cảm giác công lực toàn thân đã khôi phục. Chàng mừng quá, cất tiếng rú dài rồi vươn mình nhảy vọt lên

cao hơn ba trượng, bay lượn trên không ba vòng rồi mới đáp xuống, với một tư thế thật mỹ diệu, đó là thân pháp khinh công tuyệt đỉnh “Thiên Mã Hành Không” (ngựa đi trên không).

Tàn Kim Huyết Cỏ Thượng Cửu cũng xoa tay thở ra một tiếng nhẹ nhõm.

Trong khi đó thì Hữu Dư tiên sinh đã nắm bắt chân chữ ngũ trên lưng con lừa, liệng bọc quần áo đến cho Y Mộng Lăng, nói :

- Chú em đừng có vội cao hứng, lát nữa đây còn một trận đấu đang chờ ngươi, trận đấu này, lão không thể can thiệp giúp đỡ được đâu. Bây giờ ngươi hãy mặc quần áo đang hoảng, đến ra mắt sư phụ ngươi đã.

Nghe nói, Y Mộng Lăng lộ vẻ kinh ngạc, vội đưa mắt nhìn chung quanh, quả nhiên chàng thấy một vị lão già, diện mạo thanh tú đang ngồi trên một tảng đá gần đó.

Lão già chính là Địa Tà, sư phụ đã truyền thụ cho chàng môn tuyệt học ám khí “Kim Hoa Thiểm”. Chỉ có điều chàng thắc mắc là sư phụ chàng đã bị phế võ công và dồn ép vào ở trong khu vực võ lâm cấm địa, tại sao bây giờ lại tới đây.

Chàng hấp tấp mặc quần áo, rồi bước tới lạy phục dưới đất :

- Đệ tử xin ra mắt sư phụ.

Địa Tà khẽ “Ừ” một tiếng, trầm giọng hỏi :

- Con có biết tại sao ta đến đây không?

Y Mộng Lăng cung kính đáp :

- Đệ tử ngu muội, xin sư phụ chỉ dạy.

- Nghe nói, con đã trả xong mối thù huyết hải của phụ thân con rồi phải không?

- Thù, tuy nhiên có thể nói đã trả xong, nhưng...

- Bốn người được ghi danh tước trên ché áo, chẳng phải con đều đã hạ sát rồi ư?

- Thừa đúng vậy, nhưng còn có...

- Chuyện đó ta biết rồi, nếu không ta đã chẳng ra đây tìm gặp con...

Tới đây, ông ta ngưng một lát như đắn đo suy nghĩ rồi mới nói tiếp :

- Chuyện khác ta không can thiệp, nhưng chuyện này, thì sở dĩ hôm nay ta phải đến đây gặp con là để cho con hay rằng, mối huyết cừu của cha con, kể từ giờ này trở đi coi như tạm kết thúc, không nên truy cứu thêm nữa.

- Thừa sư phụ...

Y Mộng Lăng ngờ ngạc không hiểu tại sao sư phụ chàng lại ngăn cản không cho truy cứu sự thúc trong mối thù của cha chàng như thế và trong khi còn ngập ngừng thì đã nghe Địa Tà giọng có vẻ gay gắt :

- Con có nghe ta nói gì không?

Y Mộng Lăng đáp :

- Nhưng thưa sư phụ...

- Không nhưng gì cả, nếu con không nghe lời ta, sau này con sẽ hối hận vô cùng.

Cái lý do ngăn cản chàng truy cứu sự thật trong chuyện phục thù cho cha chàng không đủ làm chàng tin phục, chàng nhớ hình như cũng có một lần chàng được nghe Liễu Liễu thần tăng cảnh cáo chàng như thế. Vậy sự thực trong vụ này ra sao. Chẳng lẽ giữa Liễu Liễu thần tăng với Địa Tà - sư phụ chàng - có liên hệ gì? - Không có lý. Rõ ràng, năm xưa sau khi Thiên Ma - Cha chàng - chết, chính Liễu Liễu thần tăng đã hủy võ công của Địa Tà, rồi dồn ông ta vào ở trong khu vực võ lâm cấm địa kia mà. Hay là giữa Địa Tà với Thiên Ma có liên hệ gì. Thật là bí mật, khó hiểu. Sau cùng Y Mộng Lăng tỏ ý cương quyết :

- Có thể đệ tử sẽ nguyện gánh chịu lấy sự hối hận về sau.

Nghe chàng nói, Địa Tà bỗng biến sắc, trầm ngâm giây lát, nói :

- Con có biết Không Không Nhất Tẩu đã vào Trung Nguyên rồi không?

- Phải sư phụ muốn nói đến ngoại công con chăng?

- Đúng. Và con có biết vì lý do gì mà ngoại công con từ ngoài Không Minh đảo xa xôi ngàn dặm, tái nhập Trung Nguyên làm gì không?

- Chắc là người vào để tìm đệ tử...

Địa Tà không đợi chàng nói hết, đã ngắt lời:

- Phải, ông ta vào Trung Nguyên để tìm lấy tính mạng con đó.

Y Mộng Lăng bàng hoàng cả người, chàng không tin lỗ tai mình nữa. Nhưng chẳng lẽ sư phụ chàng lại bịa đặt nói dối chàng ư?

Thật vậy chăng? Quả là một điều bí mật đến hãi người...

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Phong cách hiệp sĩ

Một chuỗi những nghi vấn chồng chất không tìm ra giải đáp.

Y Mộng Lăng ngược cặp mắt ngó vực nhìn sư phụ chàng, một nhân vật đã cùng với Thiên Ma Y Dật, song song nổi danh, oai trấn giang hồ năm xưa - Địa Tà Quy Phụng Thương.

Liễu Liễu thần tăng là một vị chưởng môn Thiếu Lâm trên một đời. Năm xưa, khắp giang hồ, bất cứ nhân vật võ lâm hay lục lâm hảo hán nào cũng như các tay võ sư tiêu khách, môn hội bang phái v.v... Hề nhắc đến bốn chữ Liễu Liễu thần tăng, là chẳng những ngoài mặt tỏ ra cung kính bội phần, mà trong bụng cũng vui vẻ kính phục. Nhất là, năm xưa ông ta đã một lần đơn thân độc mã, kháng khái đến Võ Công sơn Bạch Vân Lĩnh, ứng chiến với Thiên Quỷ Cừu Bà càng làm tăng thêm sự kính trọng của mọi người.

Thế mà, ngày nay chẳng lẽ một người có một danh vọng uy thế như thế, lại có liên hệ gì với một tà giáo như Thiên Quỷ giáo ư?

Gần đây, mấy lần ông ta xuất hiện lần nào cũng mang theo không khí thần bí, lời lẽ khó hiểu. Hay là bên trong còn chứa chất nhiều bí mật, âm mưu?

Lại còn Không Minh đảo Không Không Nhất Tẩu, tại sao lại rời đảo vào Trung Nguyên, vì cớ gì ông ngoại lại đòi lấy tính mạng ngoại sanh? Lời nói của Địa Tà có thực không?

Bao nhiêu nghi vấn đó, đã làm cho Y Mộng Lăng chìm trong suy nghĩ...

Qua thời gian khá lâu, sau cơn gió thổi xào xạc, chàng mới như từ trong giấc mộng sự tỉnh, phóng mắt nhìn chung quanh, chỉ thấy bốn bề vắng lặng như tờ, trên đầu, mảnh trăng non âm đạm treo lơ lửng giữ bầu trời dày đặc ánh tinh quanh lơ mờ ẩn hiện. Địa Tà không hiểu đã đi đâu từ lúc nào.

Có phải, vì chàng mãi chìm đắm trong sự suy tư mà không hay biết, hay là võ công của Địa Tà Quy Phụng Thương đã đạt mức lô hỏa thuần thanh, lui tới đi đứng không một tiếng động?

- Không, không có lý! - Y Mộng Lăng ngửa mặt nhìn bầu trời trăng sao âm đạm, miệng lẩm bẩm như thế. Tuy nhiên, tự trong đáy lòng chàng lại như nhủ chàng, chuyện ấy có thật, Địa Tà đã hoàn toàn khôi phục tất cả võ công đã bị phế hủy năm xưa.

Y Mộng Lăng cúi nhìn bóng mình dưới chân, đột nhiên bao nhiêu nỗi sầu tư, bi thiết trào dâng, mà bất giác rung mình cảm xúc.

Chàng nghĩ đến mẹ chàng, Tịch Mịch Vân Thường Lăng Ba bị Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thương Cừu thăm sát, lại bị Thiên Quỷ giáo son xác, chàng bất giác nghiêng răng thề: "Phải trả thù. Phải trả thù..." cặp mắt chàng lóe lên hai đạo tinh quang sáng ngời.

Thiên Ma Y Dật, cha chàng, năm xưa có phải thực bị táng mệnh dưới tay bốn người Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh, Ngọc Kim Câu Bạch Vũ, Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ và Tuyệt Chương Phong Hà Thúc Tinh Nhạ hay chăng?

Mặc dầu bốn người này, trong chốn giang hồ đều có chút danh vọng, nhưng bảo rằng họ có thể hãm hại được một nhân vật nổi danh lừng lẫy như Thiên Ma thì quả có điều đáng ngờ, dù cho lúc đó cả bốn người hợp lực đối phó.

Y Mộng Lăng từ từ ngồi xuống tảng đá xanh, hai tay bóp trán suy nghĩ. Đối với cái chết của cha chàng - Thiên Ma Y Dật - Chàng đã thấy có nhiều điểm đáng nghi.

Nhưng lúc này, chàng hoàn toàn đã là một kẻ cô đơn, bầu bạn bên mình chỉ còn một thanh trường kiếm màu bạc.

Đường đời dang dặt, sóng gió gian khổ, bụi đời vô tình sẽ dần dần gặm nhấm tâm trí chàng, nhân vật vô tình sẽ bắt thân tập kích thân thể chàng, chàng chỉ có đơn thân nhất kiếm để đối phó. Ngay người yêu chí thành với chàng từ thuở thơ ấu là Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ cũng tàn khóc bỏ chàng mà đi.

Chàng bắt giác thuận tay ngắt một lá cỏ đưa lên miệng nhai, một vị cay mặn ngấm qua cổ họng, tràn vào tâm khảm.

Đột nhiên, chàng đứng phắt dậy, rút thanh trường kiếm khua một vòng, tỏa kiếm quang sáng chói, nhếch môi nở nụ cười...

Nụ cười của chàng lúc này, không phải là nụ cười quyến rũ đầy ma lực cố hữu, mà là nụ cười mang đầy tính chất kiên nghị, chí cương chí dũng, phát xuất từ đáy lòng.

Giữa lúc nụ cười chàng chưa tắt, thì từ sau hàng cây rậm phía xa bỗng xuất hiện mấy bóng người vùn vụt nhảy ra, dàn thành hàng ngang, chiều hơn mười đạo nhồn quang sáng ngời về phía chàng đang đứng.

Y Mộng Lăng thản nhiên đứng im.

Một tia sát khí bốc lên trong làn sương đêm.

“Vù!” Một lá cờ màu đỏ, viền chỉ vàng chung quanh, giữa thêu một chữ “Thắng” to lớn, tung bay lất phất giữa không khí.

Một người trong hàng tiến lên hai bước, Y Mộng Lăng thoáng nhìn đã nhận ra là Tường Vi hội Tổng giám Cửu Đầu Ô Khoái Dur Sinh.

Cặp mắt Khoái Dur Sinh sắc lạnh như đao, nhìn Y Mộng Lăng một cái, giọng lạnh lùng gần từng tiếng một :

- Y... Mộng... Lăng... Hãy nộp mạng.

Y Mộng Lăng trầm tĩnh hồi đáp :

- Sinh mệnh con người, chẳng qua chỉ là một vì sao nhỏ trong vũ trụ mênh mông, chẳng đáng tiếc gì. Tuy nhiên, cũng phải làm sao sống cho có ý nghĩa và chết cho có giá trị. Khoái tiên bối đã cần đến mạng sống của tại hạ, chẳng hay có thể cho tại hạ biết rõ lý do hay chăng?

Khoái Dur Sinh tỏ vẻ ngạc nhiên, vì khẩu khí này không thể có được ở con người như Y Mộng Lăng, thường thì, khi nghe câu nói đối phương khêu khích, chàng lập tức cất tiếng cười khinh miệt, rồi chồm tới ra tay ngay. Nhưng bây giờ thì trái hẳn lại. Đây chính là sự chuyển biến to lớn của Y Mộng Lăng từ một con người kiêu kỳ cuồng vọng, chuyển hóa thành phong cách của một tay võ lâm danh gia kiếm sĩ đầy tư thái hư tâm kiên nghị.

Cửu Đầu Khoái Dur Sinh chưa kịp đáp lời thì một tay thuộc hạ Kim đường Tường Vi hội là Lăng Lý Xà Hành Lý Bản đứng phía sau cất tiếng the thé :

- Thưa Khoái Tổng giám hãy cho thắng nhãi con đó một nhát đao cho rảnh, nói làm chi phí lời.

Y Mộng Lăng vẫn thản sắc ung dung thản nhiên từ từ đảo ánh mắt chung quanh một vòng, hỏi :

- Có phải chư vị muốn dồn tại hạ vào chỗ chết là để trả thù cho lão Hội chủ Ngọc Kim Câu Bạch Vũ hay không?

Thập Nhị Kim Tiền Cung Túc đứng bên cạnh Vũ Bản nổi nóng quát lớn :

- Đúng! Giết người đền mạng, Y Mộng Lăng đúng ngày này sang năm là ngày giỗ đầu của mi, hãy nhớ lấy.

Từ trong tâm khảm Y Mộng Lăng nổi lên một ý nghĩ kỳ lạ, chàng lẩm bẩm: “Giết người đền mạng! Giết người đền mạng!...” Ta giết Ngọc Câu Bạch Vũ, lương gạt tình cảm của Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi là để trả mối thù huyết hải của cha ta là Thiên Ma bị thảm sát. Nhưng Bạch Vũ có quả thật nhúng tay vào vụ giết cha ta không? Ta trả thù có tìm đúng người không? Bao nhiêu điều nghi hoặc miên man gợn lên trong đầu óc Y Mộng Lăng, như mặt hồ gọi lên những làn sóng nước lăn tăn, loang rộng dần, loang rộng dần...

Lúc chàng thì kể truy kể truy sát Bạch Vũ, trong thâm tâm chỉ tràn đầy cừu hận, chứ tuyệt đối không ngờ đến câu chuyện lại đầy rắc rối như thế này.

Cửu Đầu Ô Khoái Dur Sinh đã già nửa đời người, lẩn lóc giang hồ, từng đối diện bao nhiêu địch thủ, bao nhiêu trường hợp, mà lúc này thấy trạng thái trầm ngâm và sự thay đổi bất thường của Y Mộng Lăng cũng không đoán ra lý do tại sao.

Tang Cửu Đầu, tay cầm cây đại kỳ chữ Thắng đã không chịu nổi không khí trầm lắng, lão ta phát qua phát lại lá cờ “vụt vụt” một cái cặp mắt lộ sát quang, lớn tiếng thét :

- Giết!...

Tiếng thét của lão ta vang dậy làm Khoái Dur Sinh như chợt tỉnh, nhìn Y Mộng Lăng, trầm giọng :

- Tường Vi hội chúng ta trên dưới hết thầy chín mươi tư người, ai nấy đều muốn lấy mạng nhà ngươi, chẳng những để trả thù cho Bạch lão hội chủ, mà còn để trả thù cho một người khác nữa...

Vừa nói, Khoái Dư Sinh vừa ném ánh mắt sắc lạnh như mũi tên bắn vào mặt Y Mộng Lăng, nhưng chàng vẫn thản nhiên nghĩ thầm, rất lấy làm lạ không hiểu bọn thủ hạ của Tường Vi hội còn trả thù cho ai nữa.

Cho Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân mới bị Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu hãm hại ư? Không có lý vì Tường Vi hội với Chu thị Tiền trang tuy đều có oai vọng thanh thế trên chốn giang hồ, nhưng mỗi phe hùng cứ một phương, chẳng có họ hàng mật thiết gì, thì có lý nào bọn Khoái Dư Sinh và Tang Cửu Đồ lại đi tìm chàng để liều mạng trả thù cho Chu Tiểu Phân.

Vậy thì người khác là ai?

Đột nhiên, từ cái chết của Chu Tiểu Phân chàng liên tưởng tới một người, và chàng bất giác rung mình hãi thán...

Thập Nhị Kim Tiền Cung Túc cất dứt ý nghĩ chàng bằng giọng nói lạnh lùng, sau chuỗi cười hần hắt :

- Y Mộng Lăng! Nhà ngươi không còn gì để nói nữa chứ?

Y Mộng Lăng bỗng tròn xoe cặp mắt, giọng khích động :

- Có phải các người định nói Bạch cô nương đã... đã bị sát hại rồi?

Tang Cửu Đồ quát giận dữ :

- Rõ ràng Bạch cô nương đã bị nhà ngươi sát hại, bây giờ người còn giả bộ. Nhưng dù nhà ngươi có giả hòng chối cãi leo lẻo chẳng nữa, thì đêm nay cũng phải đền mạng.

Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi đã chết. Ai giết nàng? Chẳng lẽ thủ phạm lại là Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu, kẻ đã thảm sát Chu Tiểu Phân?

Đầu óc Y Mộng Lăng trở nên vô cùng mê hoặc, hỗn loạn...

Tang Cửu Đồ cau cặp mày rậm, phất mạnh lá cờ chữ Thắng cầm trên tay, miệng thét lớn :

- Tường Vi tung bay, kiên chí chiến đấu.

Vụt, vụt! Tiếng rít gió của cây đại kỳ chữ Thắng làm bùng lên ý chí chiến đấu mãnh liệt của đám thủ hạ Tường Vi hội, nhiệt huyết dâng tràn, sát khí ngút trời làm mờ lấp cả ánh trăng đêm.

Y Mộng Lăng lật đặt lên tiếng :

- Bạch cô nương đã... đã...

Thập Nhị Kim Tiền Cung Túc ngắt ngang bằng tiếng quát lớn: “Câm họng!” Đồng thời, hơn mười đạo hàn quang lấp lánh từ trong lòng bàn tay hần bay ra với tiếng xé gió veo veo trong đêm khuya, vạch thành những vết ngang dọc lấp lánh đều nhắm về hướng Y Mộng Lăng.

Thấy Cung Túc đã phát động, Tang Cửu Đồ Khoái Dư Sinh và Trương Bản cũng lập tức xông tới, kẻ tung chưởng, người xuất quyền, ào ạt tấn công với mục đích nhằm hạ sát cho bằng được kẻ thù là Y Mộng Lăng.

Lúc này Y Mộng Lăng đã khôi phục công lực như trước, nên khi thấy đối phương bốn người cùng nhảy vào tấn công, chàng lập tức cất tiếng rú dài triển động thân hình, dùng một thân pháp cực kỳ mau lẹ xảo diệu, bắn vọt lên không, thoát ra ngoài vòng uy lực của các đạo chưởng phong mãnh liệt, thân hình lơ lửng trên không, bay lượn mấy vòng như con bạch long lướt gió dương oai.

Bốn người vừa xuất thủ. Đột nhiên thấy mất dạng Y Mộng Lăng thì đều lật đặt thu hồi công lực sợ đánh nhầm đồng bọn. Trong số có Trương Bản, võ công hơi kém, nên khi thu hồi công lực đã bị đẩy loạn choạng ra xa mấy thước mới gượng đứng vững.

Còn Y Mộng Lăng thì chao mình là là như con én lượn, hạ chân xuống đỉnh ngọn một cây cổ tùng chót vót bên cạnh.

Bốn người cùng gầm gừ thét lên, cặp mắt người nào cũng bốc ngời lửa giận, cùng nhào về phía đối phương tiếp tục xuất thủ.

Thập Nhị Kim Tiền Cung Túc vừa khôi bộ, đã vung tay vãi ra một loạt kim tiền tiêu, bay loạn xạ ngang dọc vạch thành những vết hàn quang, vết nhanh, vết chậm, khiến địch thủ không biết đường nào mà tránh né.

Tiêu pháp kỳ dị chính là thủ pháp tuyệt học tối bí mật của Cung Túc, trong đời giang hồ hần mới thi triển lần này là lần thứ nhất. Tiêu pháp có tên là “Mạn Độ Tam Đồ Hà” có diệu dụng kỳ tuyệt là đường bay của kim tiền nhanh chậm bất nhất, và phát ra nhiều tiếng xé gió vi vu... khác nhau, làm cho địch thủ phải nao núng tinh thần.

Tang Cửu Đồ, Khoái Dư Sinh mặc dầu là đồng bọn lâu ngày với Cung Túc mà cũng không rõ hần có tuyệt chiêu này, nên trong thâm tâm hai gã đều rửa thầm Cung Túc là người hiểm trá nham độc, nhưng cả hai lại đều hy vọng thâm cho Y Mộng Lăng bị thảm sát bởi loạt tiêu này.

Y Mộng Lăng vừa nghe các luồng gió rít của kim tiêu có điểm kỳ dị khác thường, thì lập tức chàng thi triển ngay tuyệt học độc môn của ông ngoại chàng “Không Không Minh Ly thập bát thủ” tung chưởng đẩy về hướng kim tiêu của đối thủ.

Không dè, không phát chưởng thì còn đỡ, khi đã phát chưởng, chưởng phong làm cho các vật kim tiêu đổi hướng loạn xạ với tốc độ mau hơn, lẹ hơn. Vật thì từ đằng trước bắn tới, vật thì vượt qua đi rồi bay vòng lại phía sau. Đây mới thực là chỗ lợi hại âm độc của tuyệt chiêu “Mạn Độ Tam Đồ Hà.”

Giữa lúc thập phần nguy hiểm, mười mấy mũi kim tiêu đều nhắm các yếu huyệt quan trọng khắp mình Y Mộng Lăng bắn tới, thì Cung Túc bất giác nhếch mép cười đắc ý, mừng thầm, phen này nếu hạ được đối thủ, địa vị của hắn tại Tường Vi hội sẽ tăng lên, với hy vọng sẽ đoạt chức Hội chủ dễ dàng, nhưng không dè, cái ảo tưởng diệu vô dương oai của hắn vừa dẹt qua trong đầu óc chưa dứt thì đã thấy đối phương, đột nhiên xoay chuyển thân hình với một thân pháp cực kỳ thần bí, trong chớp mắt, tất cả một loạt kim tiêu đều bay trượt ra ngoài, rớt xuống bụi cỏ bên cạnh.

Bốn người tám con mắt đều trở nên kinh hãi. Không một người nào nhìn rõ đối phương đã sử dụng thân pháp gì để tránh được ám khí.

Y Mộng Lăng vừa rồi, chính chàng đã thi triển bộ pháp “Cửu Bộ Thái Lăng Hoa” tuyệt học của Không Minh đảo. Chàng chỉ đi có bốn bước, đã hoàn toàn tránh hết các mũi kim tiêu.

Trên ngọn tre già phía xa, một quái vật độc mục ngồi vắt vẻo trên một nhánh ngang, thân hình lắc lư theo ngọn tre già bị gió thổi vật qua vật lại.

Độc nhôn của lão quái xạ ra đạo quang sáng quắc, miệng khẽ lẩm bẩm :

- Bộ pháp tuyệt học của Không Minh đảo lợi hại thật.

Từ chỗ ngọn tre già cách đầu trường khá xa, nên không ai phát hiện lão quái độc nhôn độc ti đang ngồi giám sát họ.

Cung Túc xuất thủ không thu hiệu quả, thì vừa thẹn vừa giận, lập tức hấn lại vung tay phát chưởng đánh tiếp, mặc dầu hắn chỉ thiện nghệ về môn ám khí kim tiêu, nhưng nội lực cũng thâm hậu vô cùng nên chưởng phong tung ra, đã cuộn xoáy ào ào với một khí thế cực kỳ dũng mãnh.

Y Mộng Lăng nhẹ nhàng phát tay một cái, đẩy lui Cung Túc, miệng quát lớn :

- Khoan!

Tiếng quát của chàng, chẳng khác tiếng rống gầm, sấm nổ, kinh lực hùng hậu đầy sát khí, khiến Tang Cửu Đồ Khoái Dư Sinh đang lao mình tới cũng phải ngưng lại nửa chừng.

Y Mộng Lăng xech ngược cặp mày kiếm, tiếp tục gằn giọng :

- Chư vị đã từng lăn lộn giang hồ lâu năm, cũng phải biết phân biệt rõ ràng thị phi chứ. Tại hạ tuy mới xuất đạo chưa được bao lâu, nhưng cũng biết rõ, là kẻ nam nhi hán tử võ lâm phải giữ đạo tín thực, nhất ngôn cửu đỉnh. Tại hạ xin cho chư vị biết rằng, Ngọc Kim Câu Bạch Vũ chính do tay tại hạ sát hại để trả thù, trong việc này còn liên quan đến nhiều người nữa, nếu sau này, tại hạ còn sống sẽ có dịp thân đến quý hội giải thích. Riêng về Bạch cô nương, quyết không phải tại hạ nhún tay, xin chư vị hãy...

Y Mộng Lăng chưa dứt lời thì Lăng Lý Xà Hành Trương Bân, lớn tiếng quát ngắt ngang :

- Láo! Láo! Ai mà tin được những lời giả nhân giả nghĩa bịa đặt của mi...

Y Mộng Lăng chưa kịp đáp, thì Tang Cửu Đồ cũng liệng cây cờ chữ Thắng cắm sâu xuống mặt đất bên cạnh, đưa tay trở mặt chàng quát mắng :

- Nhà ngươi đã nhò vào cái bộ mặt đẹp trai thiên biến vạn ảo với cái lưỡi không xương lắt léo định cãi trắng thành đen phải không? Ta cho mi biết một cách rõ ràng không chối cãi là lần này dù mi có khôn ngoan gian xảo đến đâu cũng hết đường chối tội, vì khi nữ Bạch hội chủ của chúng ta sắp lâm chung, người đã chỉ đích danh Y Mộng Lăng mi hãm hại.

Như một đám mây đen phủ chụp xuống đầu, Y Mộng Lăng lớn tiếng biện bạch :

- Ta không bao giờ sát hại Bạch cô nương.

Khoái Dư Sinh cười nhạt :

- Gã gian manh họ Y kia, đừng mở mồm nữa, tâm ý nhà ngươi lúc này ta đã rõ như ban ngày.

Tới đây, lão ngược cặp mắt sắc bén nhìn Y Mộng Lăng một cái, tiếp tục :

- Mi định lợi dụng cái bộ mặt đẹp trai của mi để lường gạt tình cảm, tiết trinh của các thiếu nữ, chứ không phải chỉ một mình Bạch hội chủ của chúng ta, cho nên, bây giờ mi phải cố chối tội giết nàng, để còn hồng chiễm đoạt các cô gái khác nữa. Vì nếu mi thừa nhận đã giết nữ Bạch hội chủ, thì giang hồ thiên hạ sẽ rõ hết cái bộ mặt dê tiện bẩn thỉu của mi còn gì nữa.

Y Mộng Lăng vô cùng tức giận :

- Mi căn cứ vào đâu mà nói láo như vậy?

Khoái Dur Sinh nhếch mép cười hần hắc :

- Dựa vào đâu hả? Dựa vào một câu nói của lão phu...

Y Mộng Lăng cất tiếng cười dài, thân hình chuyển động, hai tuyệt chiêu “Không Hải Ba Dao” và “Không Tùng Lão Nguyệt” trong pho Minh Ly thập bát thủ liên tiếp thi triển, miệng giậm dừ quát lớn :

- Đề tiểu gia xem kẻ nào là kẻ tiểu nhân đê tiện, tà độc. Thủ đoạn của bọn người vậy đánh một mình mẹ ta chắc là quang minh chính đại lắm phải không?

Nhắc tới mẹ là Tịch Mịch Vân Thuồng, Y Mộng Lăng lại càng dâng trào lửa hận, nội lực được tăng cường đưa lên song chưởng từng đợt cuồng phong xoáy cuộn ào ào.

Dưới bóng dương mờ ban đêm, chỉ còn những đợt chưởng phong phản hận của một đứa con côi nhớ mẹ.

Tang Cửu Đồ khua ngón đại kỳ chữ Thẳng đưa ra những đạo kỳ phong phản phạt. Lăng Lý Xà Hành Trương Bản tung song chưởng một lượt, miệng cười khắc khắc :

- Gã tiểu tử họ Y sắp chết mà còn mở mồm, đêm nay Trương đại gia sẽ đưa mi về Tây Thiên.

Khoái Dur Sinh rút cây Thu Phong đao bên sườn. Tòa ánh đao quang lấp lánh màu lam, chứng tỏ lưỡi đao đã được tẩm ngâm nhiều ngày bằng các loại cực độc, chỉ thấy da thấy máu là chết.

Dưới khí thế hùng hổ vây đánh của bốn cao thủ Tường Vi hội, thật ra Y Mộng Lăng chẳng coi vào đâu, nên sắc mặt chàng luôn luôn tươi cười thần bí, nhưng khi nghĩ đến lúc mẹ chàng bị các tay thủ hạ Tường Vi hội vây đánh dồn ép. Trong lúc chàng bị mất hết võ công, thì lập tức chàng bốc ngồi sát khí. Nhất là khi luồng đao phong do thanh Thu Phong đao của Khoái Dur Sinh tràn đến, chàng thoáng ngửi thấy mùi tanh độc, thì chàng giậm thẳm :

“Hừ, một thanh đoản đao vô cùng kịch độc, nếu sơ sẩy để chạm vào da thịt sẽ bị toi mạng!”

Nghe đoạn, chàng lập tức dồn mười hai thành nội lực lên song chưởng, thi triển chiêu thế “Nộ Dục Gia Thiên Vân” phát ra tiếng nổ ầm ầm như tiếng sấm động. Oai lực của tuyệt chiêu này thật tuyệt luân, chẳng kém gì “Tích Lịch kiếm pháp.”

Chỉ nghe hai tiếng hự, hự. Cây đại kỳ trong tay Tang Cửu Đồ bị đánh bật lên không, đồng thời thân hình đồ sộ của hắn cũng từ từ ngã xuống. Khoái Dur Sinh đứng kế cận, chỉ hứng chịu cuối đà chưởng phong, mà cũng bị đao lộn khí huyết, loạng choạng bắn văng đi mấy thước, há miệng phun ra một vòi máu tươi, sắc mặt tái nhợt.

Cây đại kỳ chữ Thẳng xoay lộn trên không mấy vòng, rồi lao rớt xuống bụi trúc chỗ các cao thủ Tường Vi hội vừa núp ở đó xông ra, và khi cây cờ vừa rớt xuống tới đất, thì cũng vừa lúc Tang Cửu Đồ duỗi chân tắt thở.

Còn lại Cung Túc và Trương Bản hai người, bất giác tròn xoe mắt, há hốc miệng đứng thừ người chết trân, không biết phải làm gì. Thân thủ cường tuyệt của Y Mộng Lăng đã làm chấn hải tâm thần của hai gã.

Một trận gió núi nổi lên, không mang theo mùi thơm của hoa cỏ ban đêm, mà mang theo một mùi máu tanh nồng nặc.

Y Mộng Lăng chợt cảm thấy một niềm ghét hận dâng tràn tâm khảm.

Ngửa mặt nhìn trăng, bóng dáng chị Hằng đã khuất sau lớp mây mờ tự lúc nào.

Nhìn xuống đất, xác chết Tang Cửu Đồ vẫn đang còn rỉ máu, chàng nắm chặt hai nắm tay lăm lăm :

- Tại sao ta lại giết người? Tại sao ta lại giết người?

Cái cảm giác này trước kia không bao giờ có ở con người như chàng, quán tính của chàng là sau khi giết một người nào chàng thích thú đứng nhìn người đó quằn quại đau đớn, mà chẳng bao giờ có chút động lòng.

Mỗi con người đều có quyền lợi sống còn trên cõi đời, nếu thuận tay bóp chết cuộc đời hoa gấm của người ta, thì quả là một việc vô cùng tàn khốc dã man. Thế nhưng đối với những nhân vật võ lâm giang hồ thì không sao tránh được sự đâm chém giết chóc. Nhất là đối với Y Mộng Lăng, thì chuyện ấy, chàng lại quá quen thuộc...

Hiện thời thì chàng đã rõ được cái quý báu của mạng sống chàng đã hiểu được chân ý nghĩa của thanh đao lưỡi kiếm. Chàng ngược nhìn ba địch thủ còn lại một cái, rồi cất bước hướng về phía dãy núi xa xa.

Y Mộng Lăng đi rồi, Khoái Dur Sinh thở dài như trút được gánh nặng và buông mình ngã phịch xuống đất. Cung Túc chuyển động song chưởng, định đánh lên theo phía đối phương, nhưng hai chân hắn lại vẫn chôn chặt một chỗ. Hắn đã bị uy thế của Y Mộng Lăng áp đảo.

Lăng Lý Xà Hành Trương Bản thì đứng trợn mắt, nghiêng răng ken két.

Vạn vật im lặng như chìm trong cõi chết, không khí hiền hòa, êm tĩnh như chẳng có gì xảy ra. Thân ảnh màu bạc mờ nhỏ dần và khuất hẳn sau làn sương

đêm phía xa. Gió nhẹ thổi, như tán thưởng Y Mộng Lăng đã có cái phong thái đích thực của con người hiệp sĩ.

Vầng dương quang phía Đông ló dạng...

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Mây phủ đỉnh núi

Y Mộng Lăng đều đều đạp gót trên những ngọn cỏ còn ẩm sương đêm.

Trên cành cây một con chim non thu mình trong lớp cánh chim mẹ, thò đầu ra ngó về phía mặt trời đang mọc, cất tiếng kêu chíp chíp, cảnh tượng êm ả, hạnh phúc xiết bao.

Nhìn cảnh vật, Y Mộng Lăng chợt nhớ đến người cha chưa hề biết mặt: Thiên Ma Y Dật, nhớ đến thân cảnh người mẹ bị chết dưới tay Cổ Thượng Cửu, bất giác, hai hàng lệ nóng đã tuôn trào lã chã...

Chàng ngừng chân, ngửa mặt nhìn trời buông tiếng thở dài náo ruột.

Không dè, sau tiếng thở dài của chàng, bỗng từ lùm cây phía bên trái có một tiếng “Hừ!” thốt ra bằng giọng mũi lạnh lùng xoáy đập vào lỗ tai chàng. Chàng bèn quay đầu hướng vào bụi rậm, quát hỏi :

- Ai?

- Khà, khà, khà! Khà, khà, khà!...

Trả lời chàng, chỉ là một chuỗi cười quái dị, sắc nhọn như mũi tên đặt trên dây bắn đi, xuyên vào cơ thể chàng, rợn người.

Giọng cười quái dị ấy, Y Mộng Lăng suốt đời không bao giờ quên được, chàng cất giọng khích động quát :

- Cổ Thượng Cửu, nếu có giỏi hãy ra đây cùng ta quyết cao thấp một phen.

Ẩn trong bụi rậm, Cổ Thượng Cửu vẫn không chịu lộ diện, tiếp tục cất tiếng cười khinh khất, âm điệu lại còn cao nhọn chói tai thêm.

Y Mộng Lăng lập tức thi triển bộ pháp “Cửu Bộ Thái Lăng Hoa” phi người về phía bụi rậm, nhưng tới nơi lại chẳng thấy bóng dáng Cổ Thượng Cửu đâu.

Chàng đang dao dác tìm kiếm, thì từ phía sau lưng, giọng cười quái dị, vô tình của lão đại ma đầu Cổ Thượng Cửu lại nổi lên. Đối với Y Mộng Lăng, đây là cả một sự lẫm nhục lớn lao.

Bình thường, Y Mộng Lăng là con người luôn luôn trấn tĩnh, siêu thoát, gặp bất cứ việc gì, chỉ có chàng ra tay áp đảo người ta trước, chứ chưa hề bị ai qua mặt bao giờ. Nhưng từ khi Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu xuất hiện đến giờ, chàng mới bị nhiều phen chua cay. Vì Cổ Thượng Cửu là một võ lâm cao thủ chỉ kém Thiên Ma Địa Tà có một bậc, nhất là độc môn võ công “Đoạn Hồn Tàn Kim tuyệt chiêu” của lão ta, đã đoạt mạng biết bao nhiêu người rồi. Mẫu thân chàng Tịch Mịch Vân Thường, Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phàn... đều táng mệnh dưới môn võ công kim chưởng của lão ta. Đến nay, nghe giọng cười đắc ý, ngạo mạn của Cổ Thượng Cửu, Y Mộng Lăng đã bùng cháy trong lòng ngọn lửa phục hận không sao trấn tĩnh được, nhưng lúc này chàng lại không tìm ra nơi ẩn thân của lão đại ma đầu ấy...

Hắc, hắc, hắc! Hắc, hắc, hắc!...

Giọng cười tàn khốc tiếp tục xao động trong không khí đối với Y Mộng Lăng, quả thật là một điều châm chọc vô cùng sỉ nhục.

Lập tức chàng rút thanh trường kiếm màu bạc một tiếng “keng”, vung một vòng phạt qua cả bụi rậm, cất tiếng quát lớn :

- Cổ Thượng Cửu, nhà ngươi cũng là nhân vật có danh có tiếng trên chốn giang hồ, mà lại hèn nhát lẩn lút không dám giao mặt ra. Hôm nay Y Mỗ nêu danh khiêu chiến với nhà ngươi đây.

Giọng cười nhạt khinh miệt của Cổ Thượng Cửu, từ phía xa vọng đến :

- Y Mộng Lăng, nhà ngươi chớ có khoe tài giỏi, sinh mạng nhà ngươi đã nằm gọn trong tay ta, dù ngươi có bản lĩnh tài trời cũng khó lòng thoát khỏi. Nếu không tin, nhà ngươi cứ thử xem.

Y Mộng Lăng cả giận quát :

- Hừ, chỉ giỏi cái miệng nói láo, có giỏi hãy ra đây. Gặp người nếu ta không chặt đôi được cái mạng chó của ngươi ra làm đôi, ta sẽ không làm người...
- Nói thì hay lắm, nhưng cho nhà ngươi biết rằng vài chiêu Tích Lịch kiếm pháp của mi đó, dưới mắt của ta chẳng có gì đáng kể cả. Mi tưởng có một số người sợ môn kiếm pháp đó, rồi mi rở mũi ra làm phách hả?

Giọng nói của lão ta phảng phất phiêu đảng lúc trước lúc sau, lúc tả lúc hữu, làm cho Y Mộng Lăng không sao nhận ra chỗ ẩn thân của lão ta, chàng tức giận hét lớn :

- Cổ Thượng Cửu, có phải nhà ngươi đã sợ ta, nên không dám chường mặt ra chứ gì?
- Láo! Ta đã tung hoành giang hồ hơn bốn mươi năm trời chưa hề biết sợ một kẻ nào cả. Đêm qua, ta đã dùng thuần dương chân khí giúp nhà ngươi hóa giải mũi kim châm khổng chế nơi huyệt “Tĩnh Tuyền Thần Hộ” của ngươi cho nhà ngươi khôi phục công lực mục đích chỉ là để cho ngươi thêm sự đau khổ hành hạ thể xác, chứ để cho nhà ngươi chết một cách đơn giản như thế thật uổng.
- Ngươi tuy có thiện ý giúp ta khôi phục công lực, nhưng ta không thêm mạng on đầu mà đem ra kể lể.
- Đương nhiên, đó là việc ta làm vì sự nói khích của lão quái đầu Hữu Dư tiên sinh, ta đâu có ăn năn hối tiếc, và đương nhiên ta cũng chẳng cần nhà ngươi cảm tạ hay mang ơn mang huệ.
- Vậy thì, bây giờ chúng ta hãy quyết một trận sống mái.
- Khoan, chưa đến lúc chỉ phí thì giờ vô ích, nhà ngươi hãy để dành khí lực, một ngày khác ta sẽ gặp nhau.
- Nhà ngươi sát hại mẹ ta với mục đích gì?
- Nói ra bây giờ hơi sớm, sau này dần dần ngươi sẽ rõ. Cả chuyện Thiên Ma bị hại năm xưa, sau đây, dần dần ngươi cũng sẽ rõ. Khả, khả, khả...

Chấm dứt câu nói là một chuỗi cười quái dị, đình tai chói óc.

Y Mộng Lăng tay phải nắm chặt đốc kiếm trán nổi gân xanh. Nội tâm chàng đang trải qua một cơn kịch động kịch liệt. Mỗi lúc sau chàng mới lại thốt thành tiếng :

- Cổ Thượng Cửu nhà ngươi có biết tại sao sư phụ ta ngăn cản ta đi tìm sự thật về cái chết của cha ta không?
- Đương nhiên là biết nhưng có điều cho mi hay bây giờ, e rằng mi sẽ phát điên phát cuồng lên mất, khả, khả, khả,...

Y Mộng Lăng không thể dần được buột miệng :

- Ta muốn nhà ngươi hãy nói rõ ngay.
- Hà, hà,... Bề nào thì sau này cũng có ngày nhà ngươi được biết, không chừng lúc đó sẽ còn có nhiều chuyện ly kỳ hứng thú nữa cũng nên.

Y Mộng Lăng chợt có cảm giác như khối đá nặng đè lên đầu. Chàng nhớ lại chuyện sư phụ chàng Địa Tà Quy Phụng Thương đột nhiên xuất hiện quá là chuyện bất thường, chẳng lẽ sư phụ chàng...

Càng nghĩ, chàng càng thấy lo sợ, chàng không dám nghĩ tiếp...

Chàng đứng thờ người như khúc gỗ...

Giọng nói lạnh lùng the thé như giọng ma quỷ của Cổ Thượng Cửu lại vang lên :

- Y Mộng Lăng, kiếm pháp của nhà ngươi dùng để chặt cây phát lá thì được lắm đấy. Còn nói ngươi đã dùng kiếm pháp ấy để trả xong mối đại thù cho cha ngươi một cách đơn giản như vừa qua thì thật là lắm to. Ta cho ngươi hay rằng, đó mới chỉ là những sự kiện mờ mịt cho câu chuyện thôi.

Nghe nói, toàn thân Y Mộng Lăng chợt rung lên, chàng lớn tiếng gào :

- Cổ Thượng Cửu!... Cổ Thượng Cửu!...

Màn sương sớm, bị âm điệu của chàng chọc thủng rồi lại hàn liền. Hình bóng Cổ Thượng Cửu đã biến mất, chỉ còn lưu lại chuỗi cười lạnh lùng quái dị phảng phất. Nhìn lùm cây bị phát gãy Y Mộng Lăng có cảm giác như những tia máu tươi bắn tứ tung trước mắt.

Nếu quả lời nói của Cổ Thượng Cửu không sai, thì nguyên nhân cái chết của Thiên Ma Y Dật. Còn nhiều bí ẩn cần được phanh phui.

Dưới ánh phản chiếu của tia sáng mặt trời ban mai mới rạng, thanh trường kiếm màu bạc phát ra màu kiếm quang chói tai. Y Mộng Lăng nhìn mũi kiếm lấp lánh, nét mặt rần rần, cương quyết thốt lời thề: “Ta nhất định phải tìm cho ra sự thật cái chết của cha ta. Ta nhất định phải trả cho xong mối thâm thù huyết hải này.”

Cái chết của Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh, Ngọc Kim Câu Bạch Vũ, Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ, Tuyết Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc chẳng qua là tấu khúc mở màn cho một cuộc sát phạt máu tanh dữ tợn lớn lao hơn, sắp sửa được phô bày ra trước mắt Y Mộng Lãng.

Trong cơ thể Y Mộng Lãng hiện tại có giòng máu cuồng phóng hào sảng của Thiên Ma Y Dật năm xưa đang chảy, chàng ta có cái dũng khí, phách lực ngang tàn, bất khuất, hăng hái một mình độc lực ra đi hoàn thành cái sứ mạng khó khăn còn gấp bội công việc tìm đường lên trời.

Sự bừng tỉnh đêm qua, đưa chàng đặt gót lên trang sử mới của cuộc đời mới mở...

Trong cuộc đi ấy, dù cho có cả trăm ngàn nhân vật võ lâm sẵn sàng đao kiếm chìa thẳng mũi nhọn vào chàng, trở thành địch thủ lợi hại của chàng nhưng chàng vẫn quả quyết ra đi.

Từ đó một thanh niên hiệp khách hiên ngang, ngân bạc trường kiếm, bắt đầu tiếp tục lê gót trên con đường đời đầy gió bụi chông gai...

* * * * *

Phía Nam thành Hàng Dương giòng sông Tương Giang lạnh lùng trôi...

Trên đỉnh ngọn Hối Nhạn Phong, một ngọn núi cao nhất trong số bảy mươi hai ngọn núi trùng trùng điệp điệp của dãy Nam Nhạc Hành Sơn, những ngọn cỏ từng ngao nghể vuron cao như thi gan cùng mưa nắng phong sương.

Một thiếu niên áo bạc, chắp tay sau lưng, ngửa nhìn mây núi. Chỉ thoáng nhìn qua dáng thiếu niên một cái, người ta cũng có cái cảm giác bất bình phàm.

Thanh niên áo bạc ấy chính là Ma Diện công tử Y Mộng Lãng.

Một bầy nhạn từ ngọn núi đối diện vỗ cánh bay vút lên cao, hướng về phía mây mờ mịt xa tít, qua đầu Y Mộng Lãng. Chàng đưa mắt nhìn theo bầy nhạn, bất giác cất tiếng khẽ ngâm một câu thơ trong bài Đăng Vương Các của Vương Bột.

Không ngờ giọng ngâm của chàng chưa dứt, bỗng từ con đường mòn phía sau dãy núi một thiếu nữ áo đỏ uyển chuyển bước ra miệng ngâm nga họa theo.

Tiếng ngâm ngọt ngào êm dịu của nàng áo đỏ vừa dứt, thì đột nhiên một chuỗi cười cao vút nổi lên, chẳng khác tiếng rống gầm từ nơi đáy vực xuyên tận mây xanh.

Y Mộng Lãng bất giác giật mình nghĩ thầm :

“Người nào mà có nội lực thâm hậu đến thế đem so ví có thể còn cao hơn Phi Long Thần Đao Hồ Công Cửu, Hữu Dư tiên sinh và Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu!”

Trong khi tiếng cười còn vang động trong không khí, thì Y Mộng Lãng đã nhìn rõ bóng dáng thiếu nữ áo đỏ, chàng bất giác rùng mình loạng choạng lui mấy bước.

Vì thiếu nữ áo đỏ có một khuôn mặt giống Chu Tiểu Phàn như đúc.

Y Mộng Lãng buột miệng khẽ thì thầm trong miệng như người mê sáng :

- Tiểu Phàn!... Y! Tiểu Phàn!... Nàng...

Nhưng hình như ảnh Chu Tiểu Phàn bị chết thảm dưới bàn tay huyết chưởng của Cổ Thượng Cửu hôm nào lại hiện lên đầu óc chàng... Chàng tiếp tục lẩm bẩm :

“Không, không có lý!... Tiểu Phàn đã chết rồi!...”

Bước theo phía sau thiếu nữ áo đỏ là một vị lão tăng thân hình cao lớn vạm vỡ, mình mặc áo bào lam nhạt, trên cái đầu trọc lóng bóng, lão tăng đội một cái bàn cờ, với những hàng quân ngà màu đen bày sẵn.

Đội một cái bàn cờ trên đầu, không cần phải dùng tay đỡ hay giữ là một việc làm rất dễ, kẻ phàm phu tục tử cũng làm được. Nhưng làm được như lão tăng, bước đi thoăn thoắt mau lẹ như mây bay nước chảy, mà hàng quân cờ không hề nhích động, thì quả là một việc làm cực kỳ khó khăn. Bàn cờ, quân cờ đều bằng ngà láng bóng, láng bóng như làn da đầu lão tăng.

Khi đi qua Y Mộng Lãng, thiếu nữ áo đỏ liếc nhìn diện mạo anh tuấn của chàng, chiếc dù đang cầm trên tay nàng bỗng nhiên rung lên một cái, mấy hạt mưa bụi theo làn gió nhẹ phả vào cặp má hây đỏ nóng bừng của nàng.

Với cái sống mũi dọc dừa, cặp mắt sáng long lanh như sao, đôi môi đỏ tựa thoa son. Y Mộng Lãng quả là một chàng trai hào hoa phong nhã, một mỹ thiếu niên điển hình lý tưởng của các thiếu nữ hằng mong ước. Không những thế, từ gương mặt chàng ta còn luôn luôn toát ra một sức hấp dẫn, kỳ lạ thần bí làm say sưa điên đảo tâm thần bất cứ một thiếu nữ nào đã có lần gặp mặt chàng. Có lẽ đây cũng là một ma lực đặc biệt của phái nam tử như chàng.

Thiếu nữ áo đỏ, sau khi vượt qua chàng, liếc mắt nhìn trộm dung mạo chàng một cái, rồi rào bước như vội vã xuống núi, tay cầm cán dù run run, chứng tỏ nội tâm nàng cũng gợn lên làn sóng xao động vô biên.

Y Mộng Lăng, từ khi bị Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ bỏ đi, chàng không còn để một chút tâm tư nào nghĩ đến phái nữ nữa. Nhất là mỗi khi tại nơi điểm trọ, khi vừa nhắm mắt là hình ảnh của các thiếu nữ đã đi qua đời chàng đều lần lượt hiện lên - Bạch Tường Vi, Chu Tiểu Phàn, Thúc Gia Ngọc - Người nào người nấy đều mang một nét u oán thương đau. Do đó mà chàng càng cảm thấy ăn năn hối hận.

Bây giờ gặp thiếu nữ áo đỏ chàng chú ý không phải vì nàng có sắc đẹp mỹ miều, mà vì nàng có dáng dấp giống Chu Tiểu Phàn in hệt. Trên đời sao lại có người giống nhau đến như thế.

Bảo rằng nàng áo đỏ là em gái Chu Tiểu Phàn thì không đúng, vì chàng biết rõ Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ chỉ có một mình nàng là gái, và một người anh trai nữa, một ở Lạc Dương, một ở Kim Lăng, vậy thiếu nữ áo đỏ là ai?

Khi vị lão tăng đội bàn cờ đi qua Y Mộng Lăng, ông ta liếc nhìn chàng một cái, cất tiếng cười khà khà :

- Thí chủ quả là một khách hào hoa phong nhã, du ngoạn ngâm vịnh, vậy xin mời thí chủ theo bản tăng xuống hàn xá dưới chân núi kia xem bọn bản tăng thường thức một vài ván cờ cho vui.

Trong thâm tâm, Y Mộng Lăng đối với thiếu nữ áo đỏ đã có một ấn tượng kỳ dị, nên cũng có ý định theo nàng để xem nàng có liên hệ gì với Chu Tiểu Phàn hay không. Phần nữa lại thấy lão tăng cũng là tay võ công siêu việt nên chàng càng muốn thân thiện làm quen, may ra có thể dò biết được chút manh mối gì về Thiên Ma Y Dật cha chàng năm xưa hay chăng. Do đó, khi lão tăng ngỏ mời chàng liên vui về nhận lời theo ngay.

Khi chàng đi sóng vai với vị lão tăng xuống núi, chàng thấy vị lão tăng này tuy lớn tuổi, cặp chân mày bạc trắng như cước, nhưng bộ pháp rất mau lẹ, điểm kỳ dị và đặc biệt nhất là hai hàm răng lão tăng đã rụng hết không còn một chiếc, khi đối đáp miệng há ra trống rỗng như cái lỗ hang.

Xa xa từ ngôi cổ tự dưới chân núi, văng vẳng lên tiếng chuông chùa ngân nga rền rĩ, làm cho người nghe có cảm giác lâng lâng như muốn thoát cảnh trần tục, vũ hóa đăng tiên.

Đi được một quãng Bạch Y lão tăng cất giọng trầm trầm hỏi Y Mộng Lăng :

- Nếu bản tăng đoán không lầm, thí chủ phải là một nhân vật trong giới võ lâm.

Y Mộng Lăng thót giật mình kính phục vì nhồn quang sắc bén của lão tăng, chàng chưa kịp đáp, lão tăng đã nói tiếp :

- Trót sinh làm người trong giới võ lâm, trọn ngày này qua tháng khác, ngụp lặn trong cảnh sát phạt ân oán, đâu còn giờ nào nhàn rồi mà ngâm thi vọng nguyệt. Tuy nhiên, thí chủ cũng nên cố gắng kiếm điểm hành vi, tránh được sát nghiệp bao nhiêu là tạo phúc gian hồ được bấy nhiêu.

Y Mộng Lăng chấp tay tỏ vẻ cung kính :

- Văn bói võ nghiệp thô thiển, mong được lão tiền bối hết lòng chỉ dẫn...

Bạch Y lão tăng khẽ mỉm cười :

- Hay lắm! Thí chủ tuổi còn trẻ mà đã được phong thái khiêm nhường như vậy, tương lai có thể làm nên sự nghiệp vĩ đại. Thí chủ nên nhớ kỹ câu “Ngao cốt hư tâm”, võ công của thí chủ đạt tới trình độ như hiện tại là đáng quý lắm rồi, bây giờ chỉ cần thí chủ đào tạo thêm về chí khí cho lịch duyệt nữa là xứng danh con người hiệp sĩ.

Y Mộng Lăng vội vàng chấp tay vái tạ :

- Những lời vàng ngọc của lão tiền bối quả đã làm cho tại hạ như chợt...

Bạch Y lão tăng vội ngắt lời chàng :

- Bản tăng thấy thí chủ có cốt cách rất tốt, nhưng sát khí lại quá nặng. Tuổi thanh niên rất kỳ tính tự cao tự mãn. Kinh dịch có câu “vật cứng dễ gãy”. Nhìn mặt biển Đông Hải từng từng lớp lớp sóng cuộn mênh mông vô tận, nhưng so với toàn thể trời đất thì lại chỉ như sợi lông, hạt cát nhỏ không đáng kể.

Nghe lão tăng nói một hồi, Y Mộng Lăng giật mình đổ mồ hôi hột, chàng bất giác như chợt tỉnh cơn mê, sau hồi mơ cảnh tỉnh của vị cao tăng giáng lên, chàng hồi tưởng lại từ lúc chàng rời Nam Hải Không Minh đảo vào Trung thổ những hành động của chàng từ ấy đến nay đều như trình hiện trước mắt chàng một bức màn màu. Những ánh mắt oán hận và nét tuyệt vọng trên gương mặt trước giờ lâm tử của Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh, Ngọc Kim Câu Bạch Vũ, Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ ... đều lần lượt như hiện ra trước mắt chàng.

Chàng thầm kính phục sự vĩ đại của vị Bạch Y lão tăng. Một vị cao tăng Phật môn khác hẳn với Liễu Liễu thần tăng của Thiếu Lâm chỉ thấy đầy ngôn ngữ và hành động quỷ bí mà thôi.

Giữa lúc chàng đang trầm tư suy nghĩ, thì lại nghe vị lão tăng lầm bầm :

- Như nàng thẳng cương cương quá dễ gãy, hà, hà, hà!...

Y Mộng Lăng như bồng tính con đại mộng.

Vị Bạch Y lão tăng vẫn tiếp tục :

- Ba mươi năm về trước, võ lâm giang hồ, có một nhân vật kỹ nghệ siêu phàm, thanh thế rạng chói như mặt trời giữa trưa, không một nhân vật nào sánh kịp có thể xứng với danh hiệu “Thiên hạ đệ nhất nhân”. Nhưng mà người đó lại quá tự tin vào cái tài võ đồng cái thế của mình, để bộc lộ phong mạng kiêu cuồng, lăng ngạo rồi rút cuộc lâm cảnh thảm tử. Hà! Lúc bấy giờ lão đã có khuyên cáo người ấy một lần, nhưng lúc bấy giờ khí thế của người ấy đang hời hợt thịnh chí mũi kiếm đến đâu, ai nấy đều khiếp phục, nên lời khuyên của lão tăng đã không có hiệu quả...

Tâm thần Y Mộng Lăng mỗi lúc mỗi khẩn trương theo từng câu nói của vị Bạch Y lão tăng. Chẳng đã dư hiểu, nhân vật võ lâm hiển hách nhất thời mà vị lão tăng đề cập đây chính là cha chàng: Thiên Ma Y Dật.

Bạch Y lão tăng vừa đi vừa tiếp tục câu chuyện :

- Đêm đó, lão cùng người ấy ngồi đốt đèn nói chuyện thỉ thễ tại một căn thiền viện trên Nhạn Đăng sơn. Bỗng có hơn mười đại hán bật mặt xông vào bao vây tấn công người ấy. Người ấy thi triển tuyệt nghệ, không đầy mười hiệp đã hạ sát tất cả năm la liệt dưới gốc cây cổ tùng. Lúc xong việc người ấy cũng không để ý xem những người đến đánh lên mình là ai. Nhưng lão tăng đã ngầm dò xét và nhận ra trong số hơn mười đại hán bật mặt bị chết, có tới bảy người là cao đồ của bảy đại môn phái võ lâm.

Nghe đến đây, cặp mắt của Y Mộng Lăng bỗng hé lên nhòm quang kỳ dị, nhưng chỉ trong giây thoáng lại vụt biến đi. Vị lão tăng cũng kịp nhận thấy, nhưng ông ta không tỏ thái độ gì, vẫn tiếp tục kể :

- Nếu ngay sau đó, người ấy biết nghe lời lão tăng, có thể sau này không đến nỗi bị chết thảm... Hà! Cây cao chịu gió lớn. Người tại để lộ phong mạng quá, dễ làm cho nhiều kẻ ghen ghét tìm đường sát hại.

Nghe đến đây, cặp mắt Y Mộng Lăng hướng về phía xa vời, chăm chú nhìn lên mây mờ giăng ngang sườn núi, như muốn tượng tìm thấy hình bóng cha chàng Thiên Ma Y Dật năm xưa đang độ oai hùng kiêu dũng đang ngưng đọng hiển hiện trong đó.

Trận gió núi thổi rì rào...

Áo ảnh trước mắt Y Mộng Lăng vụt tan biến.

Vì sự quá kích động nội tâm, chàng bỗng cất tiếng kêu lớn :

- Cha! Cha!... Con muốn được nhìn thấy mặt cha một lần.. Cha hãy cho con biết ai là kẻ đã thực sự sát hại cha. Con sẽ báo thù cho cha...

Chàng đã tự biết không thể nhắm mắt giết càn nữa, mà phải tìm cho ra kẻ thù chân chính đã giết hại cha chàng...

Bạch Y lão tăng đột nhiên chép miệng :

- Chẳng tranh hư danh gì, chẳng màng võ công chi, tháng ngày bầu bạn với núi rừng cây cỏ, tiêu dao tự tại biết bao nhiêu...

Y Mộng Lăng chợt buột miệng hỏi :

- Thưa lão tiền bối, có phải nhân vật võ lâm mà lão tiền bối vừa kể là Thiên Ma Y Dật, một tay khét tiếng võ lâm ba mươi năm trước đây không?

Vị Bạch Y lão tăng khẽ gật đầu :

- Phải!

Toàn thân Y Mộng Lăng run lên, chàng nghĩ thầm, có thể vị lão tăng này sẽ cho chàng biết được cái nguyên nhân chết thảm của cha chàng năm xưa. Đối với cái thần tích anh hùng hiển hách của cha chàng xưa kia, chàng cũng cảm thấy có chút tự hào kiêu ngạo.

Bạch Y lão tăng lẩm bẩm :

- Thiên Ma... Địa Tà... Địa Tà... Thiên Ma... Tích Lịch kiếm pháp... Kim Hoa Thiềm...

Y Mộng Lăng đang định lên tiếng hỏi lão tăng về nguyên nhân cái chết của Thiên Ma, thì lão tăng đã nói lớn :

- Y, tới rồi! Tới rồi!

Y Mộng Lăng ngừng lên nhìn, đã thấy trước mặt xuất hiện một bức tường màn vàng, bao quanh một ngôi cổ tự, ngoài cổng đề ba chữ lớn: “Nhạn Phong tự”.

Chương 41: Tiếng đàn nét họa

Ngoài song cửa, những lá chuối hứng từng giọt mưa nhẹ rơi rả rích.

Trong hồi tâm linh xá trên Nhạn Phong Tự, lò hương trầm bốc làn khói xanh mờ ảo hiện. Bên bàn cờ quân ngà bóng loáng, Bạch Y lão tăng và thiếu nữ áo đỏ, đang chăm chú vào cuộc cờ cao thấp.

Y Mộng Lăng ngồi một bên lặng lẽ xem hai người tranh phong, mà lòng nôn nao như muôn ngàn đợt sóng dội bên ngoài biển khơi vì câu chuyện mà vị lão tăng kể cho chàng nghe lúc đi đường. Chàng biết vị lão tăng có thể cho chàng biết rõ về cái chết của cha chàng. Nhưng lúc này, vị lão tăng đang để hết tinh thần vào ván cờ đang chơi.

Hai ngón tay ông ta kẹp một quân cờ trắng giờ lên, trầm ngâm không nói. Y Mộng Lăng nhìn xuống bàn cờ, thấy hai hàng quân đen trắng đang ở vào một thế gay go quyết liệt, nếu họ nhầm một nước, có thể thua ngay.

Lão tăng cầm con cờ, nét mặt đắm chiêu suy nghĩ... Thiếu nữ áo đỏ hình như đã nắm phần thắng thế, nên nét mặt có vẻ tươi cười thản nhiên, hướng ra cửa sổ, đếm hạt mưa rơi lác đác trên tàu lá chuối; tuyệt nhiên nàng không ngó nhìn Y Mộng Lăng một lần nào.

Nhìn kỹ trận thế trên bàn cờ. Y Mộng Lăng chỉ thấy những hàng quân màu trắng của Bạch Y lão tăng có một thế bàng bạc như trần rồng nhiếp phượng. Còn những hàng quân đen của thiếu nữ thì uyển chuyển linh tiệp, như nước chảy găm cầu. Quân ngang quân dọc của cả hai phe đều như tỏa ra khí thế can qua xô sát, đao kiếm sát phạt. Y Mộng Lăng như chợt hiểu ra, mỗi vị trí quân cờ của Bạch Y lão tăng đều hàm ẩn nghĩa lý chí cao của môn võ học ảo diệu, mà vị trí quân cờ của thiếu nữ áo đỏ có vẻ tiêu sái, thanh hư không linh hầu như đã đạt cảnh giới thần tiên trong nghệ thuật chơi cờ.

Bạch Y lão tăng cầm quân cờ muốn hạ xuống rồi lại thu về. Cuối cùng, ông ta từ từ nhắm mắt, ngồi xếp bằng bất động, chìm vào cõi suy tư.

Ngồi trước mặt hai kỳ nhân một già một trẻ, Y Mộng Lăng có cảm giác như một kẻ trần tục nhỏ bé. Từ lúc đặt chân vào chốn giang hồ đến nay, chàng đã gặp rất nhiều thanh nga thiếu nữ : Bạch Tường Vi lạnh lùng kiêu ngạo, Chu Tiểu Phân kiều diễm sắc sảo, Thúc Gia Ngọc thanh tao mỹ lệ, Lăng Ngọc Vũ kiều mị say đắm, nhưng đem so với thiếu nữ áo đỏ hầu như đều thua nàng một cái khí chất đặc biệt cao hoa quý phái.

Nàng ta có cái khí thái như thần thánh bất khả xâm phạm. Diện mạo nàng tuy giống tựa Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân, nhưng Chu Tiểu Phân chỉ có cái nét kiều diễm minh lệ, hào phóng không kém tu mi như nhiều trang nhi nữ khác, chứ không có cái vẻ thanh tân mỹ lệ như nàng. Có thể ví Chu Tiểu Phân như đoá hải đường mới nở, còn nàng áo đỏ như bông thược được ẩn hiện trong sương.

Bạch Y lão tăng ngồi nhắm mắt suy nghĩ độ ngội nửa chén trà, bỗng mở mắt, mỉm cười nói với thiếu nữ áo đỏ :

- Long cô nương tuệ trí bao la như biển lão tăng chịu thua...

Thiếu nữ áo đỏ đứng dậy khép nép vạt áo giọng thỏ thẻ :

- Đại sư nương tay, nên tiểu nữ may mắn thắng cuộc. Kỳ lực của đại sư thông thần có thể liệt vào hàng đương kim hải nội đệ nhất quốc thủ.

Bạch Y lão tăng nhướng mày cười :

- Long cô nương quá khiêm nhường đây chứ, kỳ lực của lão tăng chỉ có đến thế thôi. Bây giờ lão tăng muốn được nghe cô nương trở tài diệu thủ cảm âm.

Thiếu nữ áo đỏ nghiêng mình đáp :

- Đại sư quá khen, tiểu nữ rất hồ thẹn, xin đại sư chờ tiểu nữ giây lát.

Đoạn, nàng khẽ chấp tay vái một cái, quay mình bước vào nội thất. Còn một mình lão tăng ngồi lại, nhìn xuống bàn cờ, thỉnh thoảng buông tiếng thở dài.

Y Mộng Lăng đang định lên tiếng, thì Bạch Y lão tăng đã quay lại nhìn chàng, mỉm cười, giọng ôn tồn :

- Có phải thí chủ muốn hỏi nguyên nhân cái chết thảm của Thiên Ma Y Dật năm xưa không?

Y Mộng Lăng giật mình nghĩ thầm cảm phục về sự nhận xét tinh tế của lão tăng, chàng lập tức chấp tay giọng thành khẩn :

- Thưa đại sư, tại hạ Y Mộng Lăng rất mong mỏi được đại sư cho nghe nguyên nhân thảm tử của gia phụ năm xưa...

Bạch Y lão tăng khẽ gật đầu :

- Bàn tăng đã biết thí chủ là con trai của Thiên Ma Y Dật năm xưa. Nếu không thì vừa rồi trên đỉnh Hồi Nhạn Phong bàn tăng đã không cùng mời thí chủ về đây. Thí chủ hãy nhớ kỹ những lời bàn tăng nói chuyện với thí chủ ở dọc đường.

Y Mộng Lăng tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Tại sao đại sư lại biết văn bối là con trai của Thiên Ma Y Dật?
- Diện mạo, quần áo của thí chủ đều giống hệt Thiên Ma Y Dật năm xưa, chẳng sai một nét.

Ngưng một chút, Bạch Y lão tăng nói tiếp :

- Chuyện về Thiên Ma Y Dật rất dài không thể trong chốc lát kể hết ngành ngọn. Y thí chủ, chuyện sát phạt đâm chém có thể giải trừ vạn sự được chăng?

Nghe giọng nói nghiêm túc của vị lão tăng, Y Mộng Lăng biết rõ ông ta có ý khuyên mình nên bãi bỏ ý định tằm cừu đừng gây việc chém giết. Nhưng chàng lại nghĩ ngay đến cái cảnh lúc mẹ chàng chết thảm, cha chàng không được nhìn mặt, thì bất giác chàng lại sôi lên lòng căm thù những kẻ đã sát hại song thân chàng, nên chàng khẳng khái đáp :

- Bỏn phận làm con, cần phải trả xong mối thù lớn cho cha mẹ!

Bạch Y lão tăng chậm rãi :

- Sát phạt tuần hoàn, biết đến bao giờ mới dứt. Y thí chủ, chuyện báo thù của thí chủ so với người khác còn thiên nan vạn nan gấp bội, thí chủ liệu có đủ tin và nghị lực để hoàn thành chăng?

Y Mộng Lăng hào dũng đáp :

- Dù cho khó khăn thế nào, hay có phải táng mệnh văn bối cũng không thoái chí và e ngại. Mong đại sư cho văn bối biết kẻ đã sát hại song thân văn bối.

Bạch Y lão tăng mấp máy đôi môi định nói nhưng hình như chợt nhớ ra chuyện gì, ông lại cúi đầu trầm ngâm giây lát, mới lên tiếng :

- Bàn tăng cũng cần cho thí chủ hay trước rằng, hung thủ sát hại Thiên Ma Y Dật là một kẻ mà thí chủ không bao giờ ngờ tới. Đến khi đó, thí chủ sẽ làm một việc mà con người không ai dám làm mới có thể nghĩ đến chuyện trả thù. Vậy thí chủ có thể làm được chăng?

Y Mộng Lăng đứng dậy, nắm chặt hai tay, cặp mắt phóng ra hai đạo quang mang kiên nghị giọng sang sảng :

- Biết rằng không được cũng phải làm Y Mộng Lăng này sẽ bằng vào một thanh kiếm sắc trong tay và một bầu nhiệt huyết, thề trả cho bằng được mối đại thù, quyết không quảng ngại bất cứ một cản trở gì.

Bạch Y lão tăng giọng nghiêm nghị :

- Lời nói của thí chủ thật đầy chứ?

Y Mộng Lăng cất cao cổ, giọng rắn rỏi cương quyết :

- Mỗi tiếng đều xuất phát từ tim phổi, không có tiếng nào là hư giả.

- Cái ý chí kiên quyết của thí chủ, bàn tăng rất lấy làm kính phục, có điều chuyện này quá khúc chiết, lúc này nói ra e rằng thí chủ chưa đủ tin. Bàn tăng còn cần phải tỉ thí với Long cô nương về môn cầm âm nữa, nếu cả ba môn cầm thư họa đều thắng, thì tối mai, mời thí chủ đến Tào Văn tịnh xá phía sau núi, bàn tăng sẽ hầu chuyện.

Y Mộng Lăng không rõ Bạch Y lão tăng với thiếu nữ áo đỏ Long cô nương tỉ thí bốn môn cầm kỳ thư họa vì nguyên do gì, nhưng chàng biết là rất quan hệ, nên chẳng dám hỏi.

Bạch Y lão tăng đứng dậy, lấy đàn cầm treo trên vách, phất hết bụi bặm mạng nhện vương bám, miệng lầm bầm :

- Đà Diệp ơi! Đà Diệp! Đã lâu lắm ta không gặp đến nhà ngươi. Hôm nay mới lại mó đến, và có thể đây cũng là lần cuối cùng ta bầu bạn với nhà ngươi...

Nghe nói Y Mộng Lăng giật mình nghĩ thầm chẳng lẽ cuộc tỉ thí cầm kỳ thư họa giữa Bạch y lão tăng với thiếu nữ áo đỏ có quan hệ đến mạng sống chăng?

Trong khi đó, một làn u hương từ bên ngoài thoảng vào, thiếu nữ áo đỏ đã xuất hiện trước cửa, tay ôm cây cổ cầm, lúc này nàng đã thay bộ quần áo màu đỏ, lại càng tăng thêm phong thái diễm kiều.

Long cô nương đưa một ngón tay thon nhỏ khều búng sợi dây đàn.

“Tăng!” tiếng đàn êm ái thanh tao, lọt vào lỗ tai Y Mộng Lăng có cảm giác nhẹ nhàng thư thái. Còn Bạch Y lão tăng thì hơi biến sắc nhìn cây đàn trên tay Long cô nương hỏi :

- Có phải cây đàn của cô nương là một danh cầm tối cổ tên gọi là “Xà phụ cầm” không?

Long cô nương khẽ gật đầu, trong khi Bạch Y lão tăng nói tiếp :

- Danh cầm độ nhau chắc là thú lắm. Cây ngọc cầm của bản tăng cũng là một danh cầm tên là Đà Diệp, ba mươi năm trước, khi bản tăng đi vân du sang nước Cao Ly được một vị cầm sư mù thân tặng. Ngày nay được đem ra độ với cây danh cầm của cô nương thật là tương xứng, chỉ đáng tiếc, bản tăng đã lâu ngày không gảy đến chắc là tài nghệ thua kém cô nương nhiều lắm.

Long cô nương khẽ đáp :

- Đại sư quá nhún nhường đấy chứ.

Bạch Y lão tăng chợt quay sang Y Mộng Lăng, bảo chàng :

- Y thí chủ, chuyện về Thiên Ma Y Dật ngoài bản tăng ra, còn có mấy người nữa cũng biết rất rõ, tí như Đa Tình kiếm Quân Dực Phong, Thiên Thủ Diêm Quý Ưông Bảo Ưông, và Tái Thương Đệ Nhất Hiệp Vạn Thắng Thanh, có điều mấy người ấy đều ẩn cư những chốn phong trần vân lâm, khó mà tìm gặp. Nếu không thì bên mình họ, người nào cũng có một tín vật của lệnh tôn năm xưa rất dễ nhận biết.

Y Mộng Lăng nhè nhẹ gật đầu, rồi chợt hỏi :

- Đại sư, cuộc tỉ thí hôm nay...

Bạch Y lão tăng cất ngang lời chàng hỏi :

- Cuộc tỉ thí của bản tăng với Long cô nương hôm nay, quan hệ rất trọng đại. Giả như bản tăng bị thua, thí chủ cứ việc hỏi lại Long cô nương sẽ rõ tất cả. Trong lúc hai tiếng đàn so đo, tốt nhất thí chủ nên lánh ra ngoài hàng hiên quan sát vì tiếng đàn có thể làm tiêu mòn tâm chí người nghe, nếu định lực không thâm hậu, sẽ tiếp thụ không nổi...

Y Mộng Lăng nghe lời vội cúi mình lui ra ngoài xa hơn hai mươi bước. Trong khi đó hai điệu đàn đã bắt đầu trôi lên tranh phong.

Tiếng đàn như những sợi tơ nhỏ, tản mát ra khắp căn thiền viện, xuyên qua cửa sổ bay quyen vào không khí, hoa cỏ núi rừng...

Ngồi ngoài hành lang, lúc đầu vì chàng còn để hết tâm tư suy nghĩ đến những nhân vật hiểu rõ về cha chàng mà Bạch Y lão tăng vừa nhắc tới, nên chàng không lưu ý gì mấy đến tiếng đàn.

Trong khi ấy hai điệu đàn nổi lên lúc lên bổng, lúc xuống trầm, lúc hiên ngang như chàng kỵ sĩ ngoài biên ải, dong duỗi ngàn dặm, chiến cổ vang động. Lúc nhu hòa, như thiếu nữ bên hồ giang nam, nhẹ thả chiếc lá xuôi dòng, âm thì vịnh nguyệt.

Y Mộng Lăng có cảm giác một vị Bạch Phát lão tăng với một thanh mi thiếu nữ tỉ thí cảm thanh thật là trái điệu, chẳng những thế mà còn như một cuộc sinh tử giao đầu đầy nguy hiểm nữa. Chàng ngờ rằng, cuộc so đo của hai người như có quan hệ rất mật thiết đến cục diện võ lâm sau này.

Chàng băn khoăn không hiểu thiếu nữ họ Long là ai? Chẳng những nàng có sắc đẹp như tiên nga, mà hình như còn ẩn chứa một trí tuệ minh mẫn tuyệt vời nếu không làm sao một mình nàng thông hội đủ bốn môn cầm kỳ thư họa. Nàng với Chu Tiêu Phân có liên hệ gì?

Một chuỗi cười dài nghi hoặc, lờn vờn trong đầu óc chàng.

Điệu đàn tiếp tục trôi lên đều đều như nhận lạc bình sa, như phượng múa lưng trời, như gió bay cây cối, như sóng xô rào rạt, lúc thấp, lúc cao, lúc khoan, lúc nhạc.

Dần dần tâm thần Y Mộng Lăng bị cảm nhiễm bởi tiếng đàn, con tim cũng nhịp lên dồn dập theo tiếng đàn lúc cao lúc thấp.

Trong lòng Y Mộng Lăng hồi hộp từng giây từng phút, chàng không biết mong cho ai thắng, ai bại. Chàng không muốn Bạch Y lão tăng thua, chàng cũng không muốn Long cô nương thua.

Trong lúc đó, thì điệu đàn đã đến lúc dồn dập cấp thiết như trận mưa rào đầu hạ, cuộc hơn thua chỉ còn cách nhau đường tơ kẽ tóc.

Con tim Y Mộng Lăng cũng hồi hộp như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực theo với tiếng đàn khi dồn dập xô đuổi.

Lúc này chàng mới nhận ra, tâm thần đã bị tiếng đàn xâm nhập, nhũn nhũn : Lợi hại thay cho điệu đàn song cầm.

Chàng vội vàng thu liễm tinh thần, ngồi xếp bằng, vận dụng phép Bàn Cổ Tự Ngưng đại pháp của Hải Nam Không Minh đảo, chỉ thấy một luồng khí lưu trong mát, từ vực đan điền bốc lên thấu suốt mười hai tầng tâm tư phiền thảo biến mất, tiếng đàn dồn dập như chỉ còn văng vẳng xa tận mãi ngoài ngàn dặm.

Lúc này tâm trí chàng thông linh, điệu đàn không còn xâm nhập dễ dàng, chàng phải cố ý lắng tai nghe kỹ, mới nhận thấy tiếng đàn của hai bên đều đã đến hồi quyết liệt sống chết như đại quân dàn trận, như dũng sĩ hò hét trận tiền, gờ ngựa múa đao, đưa cuộc so tài đến hồi kết thúc.

Đột nhiên một tiếng kêu bi thương nổi lên phía ngoài cửa thiền viện, Y Mộng Lăng ngừng lên, nhìn thấy trên ngọn cây ngô đồng, một con chim phượng hoàng rũ cánh rơi xuống. Nhưng xác chim chỉ rơi xuống nửa chừng rồi dừng lại, thì ra chân nó còn bị một sợi dây dài cột chặt. Từng giọt máu từ mỏ chim rỉ ra, rớt xuống những nhánh lá ngô đồng.

Thì ra, con phượng hoàng đã bị tiếng đàn xâm nhập, nhưng vì bị cột chân, không thể bay bổng lên cao để tránh nên bị thổ huyết mà chết.

Trong tịnh xá, một tiếng “băng” nổi lên chát chúa. Giây đàn đứt, điệu đàn ngưng, trả lại không khí yên tĩnh cho cây cỏ núi rừng. Có ai tin được rằng tiếng đàn lại sắc nhọn đến như thế.

Thân hình Y Mộng Lăng cũng hơi dao động chạng chạng định chạy ngay vào xem ai thắng ai bại nhưng chàng lại ngần ngừ không muốn biết rõ sự thật sớm hơn.

Bên tai chàng chợt vang lên tiếng niệm A Di Đà Phật, và bóng Bạch Y lão tăng xuất hiện trước cửa thiền viện, hai tay chấp trước ngực, nét mặt tỏ vẻ hối hận, nhìn xác con phượng hoàng rũ cánh treo lủng lẳng trên ngọn cây ngô đồng.

Y Mộng Lăng cũng đứng dậy nhìn vào, thấy Long cô nương ngồi tựa mình bên song cửa, sắc mặt nhợt nhạt, chứng tỏ trong lúc gảy đàn đối kháng với vị Bạch Y lão tăng nàng đã thi triển toàn lực.

Bạch Y lão tăng miệng khẽ lẩm bẩm :

- Phượng hoàng, phượng hoàng! Ta nhất thời sơ ý không kịp cỡi chân cho người bay đi. Đây có lẽ cũng là số mạng của người đã chủ định. Thôi nhà người hãy vui vẻ mà siêu sinh cõi khác.

Y Mộng Lăng ngược nhìn Bạch Y lão tăng trầm ngâm. Ông ta từ từ bước đến vỗ vai chàng mỉm cười :

- Bần tăng biết gia học uyên nguyên của thí chủ, với môn Bàn Cổ Ngưng Tụ đại pháp của Nam Hải Không Minh đảo đủ sức kháng cự tiếng đàn, mà quên không nhớ tới con phượng hoàng.

Y Mộng Lăng bất giác giật mình nghĩ thầm Bạch Y lão tăng chỉ vô tình sơ ý làm chết một con chim mà trong lòng đã ăn năn như thế, huống chi chàng đã từng bao nhiêu lần nhúng tay vào máu, thật là khủng khiếp ghê tởm.

Lúc đó, Long cô nương đã nhẹ nhàng lên tiếng :

- Thôi, đại sư bất tất phải tự trách nữa, chắc là số mạng con phượng hoàng ấy đã đến ngày siêu sinh cực lạc. Và nếu không nhờ có tiếng kêu của con chim làm đại sư sơ thần, thì có lẽ tiểu nữ đã kiệt lực không đương cự nổi.

Bạch Y lão tăng lặng thinh không nói gì.

Y Mộng Lăng nghĩ thầm :

- “Như thế rõ ràng lão tăng đã cố ý nhường cho thiếu nữ thắng cuộc, thế mà nàng vẫn không biết, còn tự nhận là đáng thắng.”

Vừa suy nghĩ, nét mặt chàng vừa thoáng hiện vẻ bất bình, thì Bạch Y lão tăng đã nhìn chàng mỉm cười, nói :

- Y thí chủ, mây cao trời rộng mặc tình ta đi lại ngao du, chuyện thắng bại hơn thua đâu đáng kể gì. Hơn thế nữa còn hai môn thư, họa vẫn chưa tỉ thí.

Tới đây, ông ta quay sang Long cô nương nói tiếp :

- Long cô nương, bây giờ chúng ta tỉ thí đến nét đan thanh, nếu như bần tăng lại thua, bần tăng sẽ làm tuân theo lời cô nương, còn ngược lại, chúng ta sẽ dùng bút

pháp để thắng phụ.

Long cô nương thản nhiên đáp :

- Đại sư đan thanh diệu bút quán tuyệt hải nội, phen này chắc tiểu nữ bất địch.

Bạch Y lão tăng mỉm cười tiếp lời :

- Chuyện hơn thua chỉ sai nhau trong đường tơ kẽ tóc, ai biết đâu mà lường trước được.

Trên gương mặt đẹp trai Y Mộng Lăng lại càng hiện lên nét nghi hoặc. Cầm kỳ thì còn biết lối mà so đo, chớ nét vẽ thì làm thế nào để tranh thắng bại. Từ khi chàng gặp Hữu Dư tiên sinh đánh mặt chược với con lừa đã cho là sự lạ rồi, nay lại gặp cuộc tỉ thí giữa Bạch Y lão tăng với thiếu nữ áo đỏ, quả thật là thiên hạ kỳ tuyệt. Trong ý nghĩ chàng cho rằng, nét vẽ xấu đẹp, rất khó mà phân định trong nhất thời, có người thích khí thế hùng hồn, sơn thủy phong vân, có người thích tiêu xảo lung linh, hoa cỏ chim chóc, vậy thì biết thế nào mà so sánh?

Giữa lúc trong lòng chàng mang đầy sự nghi hoặc, thì đã nghe Bạch Y lão tăng lên tiếng :

- Y thí chủ, trận tỉ thí này, thí chủ có thể cùng ngồi bên cạnh bần tăng mà quan sát, nào, chúng ta hãy vào trong này xem tác phẩm của Long cô nương.

Hai người bước vào tịnh xá. Lò hương trầm vẫn bốc khói thơm ngát. Bàn cờ tàn, cây đèn đứt dây vẫn nằm y nguyên trên mặt bàn, chỉ không thấy Long cô nương đâu.

Bạch Y lão tăng bảo chàng :

- Long cô nương vào nội thất lấy các bức vẽ, bây giờ chúng ta cũng chuẩn bị thì vừa.

Đứt lời lão tăng bước vào phía sau bức bình phong, một lát sau ôm ra ba cuộn tranh lớn. Y Mộng Lăng định hỏi xem cách thức tỉ thí thế nào, thì đã thấy Long cô nương cũng từ trong nội thất bước ra ôm theo ba cuộn tranh.

Y Mộng Lăng ngược nhìn nàng nghĩ bụng :

- Không hiểu cô nàng họ Long này có bao nhiêu bộ quần áo, mà chỉ trong vòng vài giờ, nàng đã thay ba bộ khác nhau rồi?

Thì ra, lúc này Long cô nương đã thay bộ quần áo màu đen bằng lụa mỏng, lại càng làm nổi bật làn da trắng mịn của nàng.

Tới nơi, Long cô nương trao ba cuộn tranh trên tay cho Bạch Y lão tăng. Bạch Y lão tăng cũng trao ba cuộn tranh của ông cho nàng.

Hai người đối diện ngồi xuống.

Bạch Y lão tăng nhìn vào bức tranh, chỉ thấy trên nền lụa vẽ bốn nhân vật Ngư, Tiều, Canh, Độc với cảnh tượng như thật, nhất là nét vui mừng, buồn giận trên gương mặt nhân vật trong tranh như nhảy múa trên mặt nền lụa.

Bức họa này nói lên cảnh hồng trần đáng mến đáng yêu. Ngư ông đầu đội nón lá thả chiếc thuyền câu, ngao du tự tại giữa hồ. Gã tiều phu vạm vỡ, vung búa chặt cây đốn củi gánh ra chợ bán. Người nông phu áo vải đánh trâu cày ruộng, nét mặt rạng rỡ khi đến mùa thu hoạch phong đăng. Tay sĩ từ vịnh tay bên thành cửa sổ, đối nguyệt ngâm vịnh, chờ ngày trạng nguyên kập đệ. Tất cả những nét buồn vui ấy đều thuộc về cõi nhân gian trần thế, càng làm cho cảnh vắng vẻ nơi ngọc cung thêm trống rỗng lạnh lẽo.

Nhìn bức tranh, Y Mộng Lăng chẳng thấy cảm giác gì ngoài nét vẽ điêu luyện tuyệt vời, xứng đáng là một tác phẩm trân quý. Nhưng đối với Bạch Y lão tăng thì là cả một sự chấn động tâm thần.

Ông ta đã thế phát xuất gia, nguyên là để lánh xa cõi hồng trần. Đã trải qua mười mấy năm trời thanh tâm tu luyện, không màng tới chuyện nhập thế. Nay coi bức họa nét vẽ đã cho ông ta cái cảm giác rung động, như muốn ăn năn hối hận cái hành động xuất gia của mình.

Nhìn sang Long cô nương, Y Mộng Lăng cũng thấy cặp mày nàng rung động, hai mắt chăm chú nhìn vào bức họa.

Bức họa vẽ ba người Trương Quân Thụy, Thôi Oanh Oanh, và Hồng Nương. Trong bức họa Trương Sinh đứng si ngây nhìn Thôi Oanh Oanh cặp tay Hồng Nương bước đi xa dần. Vẻ mặt Trương Chân hiện lên nét si mê, hoảng hốt, như ẩn như hiện, nét vẽ thật thần kỳ diệu tuyệt, càng nhìn như càng thấy hình bóng Thôi Oanh Oanh và Hồng Nương mỗi lúc mỗi khuất dần sau rừng cây mờ.

Y Mộng Lăng bất giác chấn động tâm thần, trong khi Long cô nương cắn chặt hàm răng đôi môi, như cố đè nén sự kích động nội tâm, cặp má nàng dần dần ửng đỏ.

Y Mộng Lăng nắm chặt hai tay trước mắt chàng lần lượt hiện lên hình ảnh các thiếu nữ đã đi qua đời chàng : Bạch Tường Vi, Thúc Gia Ngọc, Chu Tiểu Phân... Nhất thời máu nóng bùng lên, chàng muốn chồm tới ôm Long cô nương cho thỏa ý nguyện. Nhưng may là lý trí chàng chưa mất hẳn, giữa lúc khẩn yếu, chàng chợt nhớ tới nỗi huyệt cừu của cha mẹ chàng đã như một gáo nước lạnh dội từ đầu xuống chân. Chàng rung động thân hình, khôi phục trạng thái như cũ. Dục hỏa bốc lên cặp mắt dần dần tiêu tan, nhưng mồ hôi đã thấm ra đầm mình. Chàng bất giác hải thâm oai lực ghé người của bức họa.

Lúc này chàng mới biết rõ cách tỉ thí của hai người như thế nào rồi. Thì ra, hai người đều dùng hết tâm trí, tận lực vẽ thành ba bức họa, mỗi bức họa đều châm đốt nhược điểm của đối phương, đem tình thái nhân vật trong bức họa làm giao động ý chí đối phương ai không chịu nổi là người đó thất bại.

Trên sống mũi Long cô nương đã lấm tấm có đôi giọt mồ hôi nhỏ. Lòng bàn tay Bạch Y lão tăng cũng mồ hôi ướt...

Khoảng tàn một cây nhang, hai người bắt đầu rở cuộn tranh thứ hai.

Bức họa trước mặt Bạch Y lão tăng vẽ phong cảnh một buổi gió thổi tuyết bay đầy trời phủ trắng ngọn núi, trên đỉnh núi chót vót có một ngôi thảo lư. Trước thảo lư, một đứa trẻ nhỏ quỳ gối, tuyết chung quanh đã dày lên gần ngập gối, nhưng cặp mắt đứa trẻ vẫn phóng ra hai đạo quang mang kiên quyết.

Bạch Y lão tăng đã tinh nghiên đạo phật nên nhân vật trong bức họa mô tả đứa trẻ nhỏ tên là Tuệ Khả, truyền nhân đời thứ hai của Đức Bồ Đề Đạt Ma. Lúc thiếu thời, Tuệ Khả kiên chí cầu Đức Đạt Ma thu làm đệ tử, nên đã quỳ gối ròng rã ba ngày trước cửa thảo lư, cuối cùng cũng làm cảm động Đức Đạt Ma phải thu nhận làm môn hạ.

Nhìn cảnh trong tranh, Bạch Y lão tăng chìm trong sự suy tư. Bao nhiêu chuyện long tranh hổ đấu trên chốn giang hồ năm xưa lại hiện lên trước mắt ông ta như vòng dây đèn kéo quân, lúc vùng kiêu trên ngựa, lúc cười nói chống địch.

Bức họa Long cô nương đang xem về cảnh Chiêu Quân xuất quan Cổng Hồ, tiếng tỳ bà ní non già từ Hán Đế, cô thân độc mã ra vùng biên ải, trước mặt dải cát vàng mênh mông vạn dặm, lầu son gác tía nay còn đâu?

Nhìn bức họa giấy lät, cặp mắt Long cô nương đã tràn đầy ngấn lệ, như sắp sửa sa rơi.

Đến khi nhìn xuống cuối bức họa, con tim nàng bỗng như bị ai đâm một nhát kiếm mạnh...

Cuối bức họa vẽ một nắm mồ cô độc nằm bên bãi cát vàng, như lặng lẽ ngắm nhìn bóng tịch dương phai dần phía trời Tây.

Nhìn Vương Chiêu Quân đang đẹp như tiên nga, thoát cái đã vui xương dưới lớp cát vàng, chỉ còn lại một nắm mồ hoang. Cái hoa dung nguyệt mạo làm say đắm lòng người, chớp mắt đã vui sâu dưới ba tấc đất quả đã tạo cho con người nổi bi thương cảm xúc biết bao. Mà cũng chỉ có người đẹp mới thấu hiểu hết cái thế lương của lúc nhan sắc phai tàn, cái lạnh lẽo của lúc chôn vùi hương sắc dưới lớp đất dày.

Đến đây, Long cô nương đã quá cảm xúc, nàng thấy như mình sắp sửa đi vào tuổi già, mà không thể ngăn được giọt lệ tuôn rơi lã chã xuống mặt bức họa.

Y Mộng Lăng bỗng buột miệng lên tiếng :

- Đại sư! Đại sư! Đại sư đã thắng rồi!

Bạch Y lão tăng từ từ thở ra một hơi dài, đưa ánh mắt nhìn ra cửa sổ, bụng nhủ thầm :

- Thật là nguy hiểm. Nếu kéo dài thêm một khắc nữa, có lẽ ta lại thua vì tay nàng mất.

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Long kỳ lộ gió

Mảnh trăng non lơ lửng buông ánh trắng mờ nhạt. Bên sườn núi vắng vẻ, một bóng người mặc áo bạc, lầm lũi hướng về phía Tảo Vân tịnh xá Nhạn Phong tự.

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng với chiếc thân cô độc, mang đầy tâm sự u buồn, chàng hy vọng chỉ trong chót lát đây sẽ đến tịnh xá, và chàng cũng hy vọng tịnh xá ở mãi tận nơi thật xa xăm nào đó.

Chàng hy vọng Bạch Y lão tăng sẽ cho chàng biết hung thủ đã sát hại cha chàng là Thiên Ma Y Dật. Nhưng chàng lại hồi hộp lo âu có cảm giác như hung thủ sẽ là người làm cho chàng khó lòng mà hạ thủ trả thù. Chàng ngần ngừ. Nhịp bước từ từ chậm lại.

Trong một thời gian vài giờ ngắn ngủi, chàng đã thâm cảm bởi sự đào luyện của Bạch Y lão tăng, chàng đã nhận ra sự chém giết thù hận, quanh quẩn bao giờ dứt...

Nhưng thù cha không trả, thì còn mặt mũi nào sống ở trên đời nữa. Lương tâm, thù hận đã vò xé tâm can chàng...

Trong tịnh xá, một ngọn đèn tàn, tỏa ánh sáng vàng nhạt xuyên qua cửa sổ. Y Mộng Lăng tìm đến tịnh xá để tìm hiểu và liệu giải bước đường khó khăn trên chốn giang hồ sau này. Không biết còn bao nhiêu cảnh máu tanh đang chờ đợi chàng, trên bước đường phục hận.

Máu tanh! Lúc này Y Mộng Lăng quả đã ngửi thấy mùi máu tanh...

Như một trận gió, Y Mộng Lăng chạy bay vào bên trong tịnh xá, ngọn đèn tàn bên mặt bàn vẫn còn lay động. Nhưng Bạch Y lão tăng đã khí tuyệt nằm bất động trên giường tự bao giờ. Trong tịnh xá, chẳng có dấu vết gì chứng tỏ vừa xảy ra cuộc tranh đấu, mà chỉ có màu máu tươi nhuộm đỏ nền đất...

Không, không thể như thế được! Bạch Y lão tăng không thể chết hăm hồ như thế được...

Y Mộng Lăng đã đứng thẩn thờ như kẻ mất hồn, nên chàng không phát hiện phía bên ngoài tịnh xá, đang có bước chân người đi tới.

Lúc này, trong bụng chàng mang đầy sự kinh hãi, nghi hoặc...

Cái chết của Bạch Y lão tăng đã mang theo xuống lòng đất nhiều điều bí mật chưa ai biết.

Thình lình từ đằng sau Y Mộng Lăng có tiếng kêu kinh hãi.

Chàng quay lại, nhận ra là Long cô nương, xem ra đối với cái chết bất thành linh của Bạch Y lão tăng cũng lấy làm kinh hãi vô cùng.

Y Mộng Lăng vội lên tiếng :

- Long cô nương đến thật đúng lúc, Bạch Y lão tăng người đã...

Long cô nương mặt trắng như tờ giấy bạch, cất tiếng quát lạnh lùng :

- Hừ! Nhà ngươi độc ác thật!

Y Mộng Lăng vội vàng biện bạch :

- Long cô nương! Long cô nương! Hãy nghe tại hạ nói...

Cặp mắt Long cô nương xạ ra hai đạo nhồn quang lạnh lùng, sấn tới một bước, ngắt lời chàng :

- Ta không cần nghe giải thích, ta hỏi ngươi tại sao ngươi giết “Vô Xi thần tăng”? Hãy trả lời ngay, tại sao?

Giọng nói của nàng lạnh lùng như băng, đượm vẻ oai nghiêm hách dịch...

Bốn tiếng Vô Xi thần tăng, Y Mộng Lăng mới nghe tiếng lần đầu tiên, nên chàng bất giác nói :

- Tên tuổi vị đại sư này, hiện đến bây giờ tại hạ mới rõ, tại sao cô nương lại...

Long cô nương thét giận dữ :

- Câm họng lại! Mi còn chối cãi hả?

Tiếng quát của nàng chưa dứt, bên ngoài tịnh xá chợt có tiếng cười oang oang nổi lên :

- Vô Xi đại sư ời! Đêm nay Long mỗ đến để chứng kiến xem ai thắng ai bại đây.

Nghe tiếng bên ngoài, Long cô nương như một ánh chớp, nhảy vèo ra cửa. Y Mộng Lăng vô cớ bị mắc tiếng oan, hết sức bức tức, nên chàng cũng hùng hổ nhảy theo ra.

Bên ngoài, dưới ánh trăng, một cây đại kỳ tung bay trước gió, mặt lá cò theu một con vân long bằng kim tuyến, đang uốn khúc nhẹ nhàng, múa vuốt như thực. Đứng dưới chân cờ bảy tám bóng người, người nào người nấy đều cao lớn vạm vỡ, mặt lộ hung quang sáng ngời, chứng tỏ đều là những tay võ công siêu tuyệt.

Y Mộng Lăng vừa đứng vững thân hình một lão già mặt áo đen bước ra lớn tiếng hỏi :

- Các hạ là ai? Ai sai các hạ đến đây sát hại Vô Xi thần tăng?

Y Mộng Lăng khí giận bốc lên tận đầu, chàng không ngờ, một lão già từng trải tuổi đời như thế mà vừa gặp chàng chưa phải trái ra sao đã khẳng định buộc chàng vào tội giết hại Bạch Y lão tăng, nên chàng khảng khái lớn tiếng hỏi lại :

- Có phải mắt ông đã trông thấy sự thực không?

Lão già áo đen không ngờ Y Mộng Lăng đặt câu hỏi ngược lại, nên bất giác lão cũng ngạc nhiên, thuận lời đáp :

- Lời của Hoa nhi vừa nói đâu có thể sai được.

Long cô nương đứng bên cạnh lão già bỗng tiếp lời :

- Thưa cha trong tịnh xá vừa rồi ngoại trừ hần ra chẳng có một người nào khác.

Y Mộng Lăng tức muốn ói máu, nhưng chỉ trong giây thoáng chàng lại bình tĩnh trở lại, và nghĩ thầm “Chắc có người dự định vu oan giá họa cho chàng”, chàng đang định lên tiếng biện bạch, thì bất ngờ đã có một người nữa bước ra, trở mặt chàng lớn tiếng :

- Long tiền bối! Gã này là Ma Diện công tử Y Mộng Lăng đấy.

Bảy tiếng Ma Diện công tử Y Mộng Lăng vừa dứt, lão già áo đen đã ngửa cổ ré lên hỏi cười quái dị, chòm râu bạc trước ngực không gió mà bay lật phất, oai thế thật hãi người.

Y Mộng Lăng nhìn người vừa bước ra, đã nhận diện được người này là Tả Hiệp giám Tường Vi hội Thập Nhị Kim Tiêu Cung Túc.

Chỉ thấy lão già áo đen tròn mắt ngó chàng quát lớn :

- Hay! Mi là Y Mộng Lăng hả? Phen này gặp Long mỗ, đừng hòng trốn chạy.

Y Mộng Lăng vẫn giọng khiêm tốn :

- Không rõ tại hạ cùng tôn giá có thù oán gì?

Giọng lão già áo đen như tiếng sấm nổ :

- Thù oán hả? Nhiều lắm! Nhà ngươi đã giết hại Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh, Ngọc Kim Câu Bạch Vũ, Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ, Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân, Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi, Thắng Tự Kỳ Tang Cửu Đồ, Vô Xi đại sư... Bấy nhiêu người đủ lắm rồi. Oán thù của tất cả những người ấy, lão phu đều thay họ đòi lại.

Nghe nói, Y Mộng Lăng cũng lớn tiếng :

- Tại hạ giết họ là để báo cừu huyết hận, nhưng trong số ấy Bạch Tường Vi, Chu Tiểu Phân và vị đại sư trong tịnh xá này không phải tại hạ ra tay sát hại.

Lão già áo đen lại quát :

- Dù cho mi có mọc thêm mười cái lưỡi để biện bạch, lão phu cũng không thể tin được. Nhà mi đã giết hại liệt đồ Thắng Tự Kỳ Tang Cửu Đồ rõ ràng chứng tỏ nhà ngươi chẳng coi lão phu ra gì.

Đến lúc này, Y Mộng Lăng mới rõ Tang Cửu Đồ là đồ đệ của một tay nổi danh mười tám tỉnh vùng Giang Nam Giang Bắc với danh hiệu Đại Kỳ Bát Đảo Long Trường Thắng, nên chàng vội nói :

- Tại hạ giết hại Tang Cửu Đồ không phải là cố ý, đến nay tại hạ vẫn cảm thấy bất an trong dạ. Bây giờ có mặt Long tiền bối, tại hạ thành thật có lời nhận tội xin lỗi.

Long Trường Thắng quát lớn :

- Xin lỗi... Lão phu muốn nhà ngươi phải đền mạng.

Trước đây, gặp trường hợp này, thì Y Mộng Lăng đã tuốt kiếm nói chuyện, chớ không thêm biện bạch bằng nửa lời. Nhưng bây giờ, chàng đã lãnh hội ý nghĩa của sự tranh đấu ý khí nhất thời, chẳng những không được việc gì mà còn rối rắm thêm công việc tìm kiếm kẻ thù, nên chàng quyết định dùng trí tuệ để đối phó, chàng bèn ôn tồn giảng giải :

- Long tiền bối thanh danh lừng lẫy giang hồ, chắc tiền bối cũng rõ câu “nhất ngôn cửu đỉnh” chứ? Tại hạ đã nói, Vô Xi thân tằng đại sư không phải tại hạ...

Y Mộng Lăng chưa dứt lời, Long Trường Thắng đã quát lớn :

- Đồ con nít, đừng có hòng khua môi múa mỏ trước mặt lão phu, lão phu không dễ mắc lừa đâu.

Y Mộng Lăng cũng nhuróng mày, lớn tiếng :

- Tiền bối nên suy nghĩ đến đạo lý...

- Hừ! Đạo lý cái con khi, đối với những hạng như nhà ngươi, chỉ có tay chân mới biết rõ sự thật.

Đến đây, Y Mộng Lăng biết là Long Trường Thắng đã nổi máu nóng làm mờ trí suy nghĩ, dù có biện bạch thêm cũng phí lời vô ích. Nhưng đấu với ông ta cũng chẳng ra cái lý gì. Thắng thì còn có con gái ông ta là Long Đóa Hoa và bọn Cung Túc hơn mười người nữa, lại phải thêm một phen phí sức. Còn bại thì uổng mạng tại đây.

Giữa lúc chàng đang tiến thoái phân vân, thì đã nghe Long Trường Thắng quay lại quát bảo thủ hạ :

- Đem cò đây cho ta!

Một đại hán vạm vỡ vội vàng hai tay ôm cán đại kỳ, cung kính đưa đến trước mặt Long Trường Thắng, ông ta đỡ lấy cán cò, xoay một vòng, tỏa ra một đạo kỳ phong xoáy cuộn như con gió lốc.

Nhìn Long Trường Thắng triển khai kỳ pháp, so với Tang Cửu Đồ, Y Mộng Lăng nhận thấy thủ pháp của ông ta quả đã đạt mức siêu phàm.

Lá đại kỳ màu bạc không ngừng tỏa ánh sáng chói lòa với những đạo kỳ phong cương khí dũng mãnh, mỗi lúc đè nặng xuống đầu Y Mộng Lăng.

Đối với một phong trần cao thủ như Long Trường Thắng, thực tình Y Mộng Lăng cũng muốn đấu với ông ta một phen, để thấu lượm thêm kinh nghiệm, hỗ trợ cho võ công của mình không ít. Nhưng sau khi đấu xong rồi kết cuộc sẽ ra sao?

Trong giây thoáng, chàng đã quyết định...

Chàng không đợi kỳ phong trần đến, đã giang hai cánh tay, phẩy mạnh một cái, cất tiếng rú dài, thân hình bốc lên cao với một thân pháp kinh linh tuyệt vời. Chàng đã thi triển khinh công tuyệt học vô thượng “Thiên Mã Hành Không”. Thân hình màu bạc, với hai cánh tay giang rộng như con chim đại bàng, mắt hút về phía trời xa.

Đây không phải là hành động khiếp nhược, lâm trận tháo lui, mà là biểu hiện một tinh thần đại dũng.

Y Mộng Lăng đã chịu đựng được sự chê cười của Long Trường Thắng mà bỏ đi, vì chàng hiểu trận giao đấu không mang lại một giá trị gì cho chàng phải liều mạng nguy hiểm.

Ngày nay, Ma Diện công tử Y Mộng Lăng không còn là một thiếu niên bộc lộ phong mang nữa, mà là một hiệp sĩ đủ đại trí đại tuệ, kiên nghị hào hùng. Chàng có cái dũng khí chịu đựng cái điều mọi người không thể chịu đựng, có cái nghị lực làm cái việc mọi người không thể làm.

Bóng đêm mờ mờ, hình bóng màu bạc như một sợi chỉ nhỏ vượt qua Hồi Nhạn Phong.

Giòng sông Tương vẫn lờ mờ nước chảy về xuôi.

Y Mộng Lăng đứng thẩn thờ bên bờ sông, nhìn trời cao buông tiếng thở dài.

Thình lình, một tiếng cười quái dị đầu đó vang lên :

- Y Mộng Lăng! Nhà ngươi đã biết thế nào là khó khăn chưa? Nhà ngươi đã nếm mùi thống khổ rồi chứ? Hà, hà, hà... Hà, hà, hà...

Giọng cười tàn ác của Tần Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu.

Giòng sông Tương vẫn lặng lẽ chảy xuôi. Mặt nước như đã in rõ những nét xấu xa của cái giống người...

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Bạt đao tương trợ

Mặt nước sông Tương, lăn tăn gợn sóng dưới ánh trăng khuya như rì rào than khóc. Giọng cười quái dị đặc ý của Tần Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu cũng tắt dần theo dòng nước chảy.

Đối với chuyện Tần Kim Huyết Cổ Thượng Cửu luôn luôn theo sát sau lưng Y Mộng Lăng chẳng có chút gì là kinh hoàng hay sợ sệt, mà chỉ làm tăng thêm chí kiên quyết trả thù của chàng. Một giang hồ hảo hán như Y Mộng Lăng không bao giờ để rơi một giọt nước mắt.

Đứng thẩn thờ bên bờ sông với niềm tâm sự ngổn ngang, chàng không còn biết tìm ai để hỏi cho ra manh mối kẻ thù bây giờ.

Đến Thiệu Lâm tự tìm Liều Liều thần tăng ư? Không dễ gì ông ta đã chịu tiết lộ. Về hỏi sư phụ Địa Tà Quy Phụng Thương chăng? Sư phụ chàng đã chẳng tìm gặp chàng bảo mỗi phục thù kẻ như kết thúc, không cần tìm hiểu thêm nữa ư? Hay là đi tìm ba vị phong trần dị nhân mà Vô Xi thần tăng đã cho chàng biết danh tánh: Đa Tình Kiếm Quân Dục Phong, Thiên Quý Thủ Ưông Báo, đệ nhất anh hùng Vạn Thắng Thanh? Nhưng ba người này đều chẳng khác như nhân văn đã hạc biết đâu mà tìm.

Mãi đến khi ánh sao mờ cuối cùng ẩn dạng, làn gió ban mai nhẹ thổi rì rào, Y Mộng Lăng mới như sức tỉnh con mộng, nặng nề lê gót tiếp tục bước vào cuộc sống giang hồ gian hiểm, với bao nhiêu nỗi niềm tâm sự ngổn ngang u uẩn.

* * * * *

Một buổi chiều tà...

Trên con đường cái quan xa tấp một thiếu niên mặc võ phục màu trắng, hai vạt áo phía trước lốm đốm nhuộm đầy vết máu đang lảo lút lê gót một cách nặng nề.

Thiếu niên ấy chính là Tiểu Bạch Long Đặng Giao Phi, con trai của Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao ở Đặng gia bảo Cùng Lai sơn, vừa trải qua một thảm họa cả hai vợ chồng đều chết trong Tổng đàn Thiên Quý giáo.

Một bầy nhạn bay qua, một làn gió thổi rung cây lá, Đặng Giao Phi cũng giật mình kinh hoàng, ngoảnh quanh ngoảnh quẩn, ngờ ngợ ngác ngác, hình như chàng có cảm giác bị người bí mật nào luôn luôn theo sát bên mình.

Chàng phảng phất ngửi thấy mùi tử vong.

Vì vừa trải qua một trận chém giết kịch liệt, xúc động quá độ, nên cặp mắt chàng đã thất thần trí tuệ, chỉ còn lại những tia máu đỏ ve, bước đi loạng choạng.

Những ngày đã qua, Đặng Giao Phi đã nhờ vào danh vọng của song thân Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao và Phiêu Phiêu Tiên Từ Nguyễn Quỳnh Ty mà xuất hiện giang hồ, ít khi gặp sự khó khăn bất như ý.

Nhưng từ khi gặp Y Mộng Lăng rồi Hữu Dư tiên sinh, rồi Cổ Thượng Cửu người nào cũng là tay cao thủ tuyệt vời. Thế rồi, cho đến bây giờ bị đánh lén trọng thương, chàng mới thấu hiểu được hết cái hiểm trá gian nguy của giang hồ hắc bạch lưỡng đạo.

Hiện giờ, chàng rất cần một nơi nghỉ ngơi, chữa thương, vì máu xám đen trên tả chưởng chàng đã dần dần lan vào tới đầu bả vai. Chàng đã trúng độc...

Mà chất độc này là chất độc tối tàn khốc của Thiên Quỷ giáo cũng mang cái danh hiệu tối tàn khốc là “Diêm Vương Thán kỳ độc”. Một chất độc không thuốc cứu chữa, ngay cả bản thân Thiên Quỷ giáo hoàng Quý Cư bá cũng không có thuốc giải. Cho nên người nhiễm phải chất độc này, thì Diêm Vương cũng vô bản kinh thần.

Lúc này, bên lùm cây cạnh vệ đường, hai người mặt áo đen âm thầm theo bèn gót Đặng Giao Phi, chốc chốc lại đưa ánh mắt âm độc nhìn nhau, cùng nở nụ cười đắc ý nham hiểm.

Bóng tà dương mỗi lúc một lạt dần, bước chân đi của Đặng Giao Phi cũng mỗi lúc một lao đảo khó khăn...

Thình lình chàng ngã chúi xuống đất, hai mắt mờ đi. Bóng tử thần đã lảng vảng sắp chụp xuống đầu chàng.

Hai bóng người áo đen như hai bóng ma từ trong lùm cây nhảy ra. Nhìn kỹ, thì ra họ là hai thủ hạ đắc lực của Thiên Quỷ giáo : Bát Tý Phi Hồ Đình Lôi Chấn và Đường Hoàng trưởng lão Sư Tử Hồng Khuru Trúc.

Lúc sắp sửa chúi đầu xuống đất, Đặng Giao Phi còn cố gượng kịp thời, rút thanh trường kiếm chống vững thân hình, cất tiếng quát hỏi :

- Ai?

Mặc dầu cặp mắt lúc này đã mờ đi, không nhận rõ diện mạo hai người mới xuất hiện, nhưng chàng cũng có cảm giác đối phương lai ý bất thiện.

Nghe chàng hỏi, Sư Tử Hồng Khuru Trúc cất tiếng cười quái dị :

- Chúng ta là người đến lượm xác mi. Muốn chôn xác ở đây hay ở đâu tùy ý, cứ nói lên chúng ta sẽ giúp cho toại nguyện.

Đặng Giao Phi vùng kiểng lên một vòng, quát lớn :

- À thì ra lại bọn mi, phen này đừng hòng thoát chạy.

Khuru Trúc cười nhạt, khinh miệt :

- Hừ! Chó sắp chết còn sủa bậy. Cái mạng của mi giới lắm là còn được vài giờ là cùng..

Trong khi đó, Bát Tý Phi Hồ Đình Lôi Chấn lặng lẽ không nói gì, chỉ sấn bước tới, vung chưởng gạt thanh kiếm của Đặng Giao Phi bắn sang một bên.

Thân hình Đặng Giao Phi bị đẩy lui ba bốn bước dài, nhưng chàng vẫn cố gượng sấn lên tiếp tục vùng kiểng, quát lớn :

- Còn vài giờ nữa cũng đủ cho ta liều mạng với bọn Thiên Quỷ giáo chúng bây.

Khuru Trúc trợn mắt gầm gừ :

- Đồ ranh con mà cũng giỏi sủa càn bậy. Ngay như bố mẹ ngươi mà còn bỏ xác trong Thiên Quỷ trận thì nhà ngươi là cái thá gì. Ngươi không xem Y Mộng Lăng võ công còn cao gấp ngươi mười lần mà cũng bị thảm bại bởi tay Thiên Quỷ giáo đây ư?

Đặng Giao Phi sôi trào khí giận, vung trường kiếm chém loạn xạ. Nhưng Đình Lôi Chấn và Khuru Trúc lúc này hình như không muốn giao thủ với chàng, mà chỉ lách mình né tránh.

Khi lẩn ra phía sau, Khuru Trúc cất tiếng cười nhạt, giọng âm trầm :

- Nhãi con, nếu mi ngoan ngoãn nằm xuống chờ chết thì còn mát mẽ hơn, bằng cưỡng lên như thế, thì chỉ càng làm cho cái chết đến mau hơn và đau đớn hơn mà thôi.

Quá tức giận, Đặng Giao Phi liền thi triển một tuyệt chiêu lâm nguy cứu mệnh gia truyền, đâm ngược về phía sau một nhát. Trong cơn thịnh nộ, kiếm khí của chàng rất dũng mãnh và kỳ diệu. Khuru Trúc cũng không dè chàng có chiêu này, nên trong lúc vội vã chỉ kịp nghiêng đầu né, mũi kiếm bay xốt ngang cổ lạnh người.

Hắn tức giận như điên, hét lên :

- Hừ! Nhãi con, chết đến nơi, còn giỏi lớn hòng.

Vừa quát, hần vừa rút cây trường chiêu dài hơn hai trượng một tiếng “vút” như con mãnh long uốn khúc, sử dụng chiêu thế tối âm độc nhằm hạ tam lộ đối phương công tới.

Với tuyệt chiêu hiểm độc này, lúc bình thường chưa dễ gì Đặng Giao Phi đã thoát hiểm huống chi lúc này chàng đã nhiễm phải kỳ độc gần muốn kiệt lực. Tuy nhiên, cầu sống là bản năng của con người, nên chàng không chịu nhắm mắt chờ chết một cách oan uổng như thế mà cố xuất toàn lực tung song chưởng, dùng hai thế kiếm liên tục, đâm một nhát vào sườn Khuru Trúc, đồng thời thân hình nhất bổng lên cao, tránh khỏi độc thế Âm Khí thập bát thủ của Lôi Chấn. Chàng đã triển dụng phép kinh công bí pháp “Vân Lý Phiêu Phong” của mẫu thân chàng Phiêu Phiêu Tiên Tử Nguyễn Quỳnh Ty.

Nhưng khi thân hình chàng còn lơ lửng ở trên không, thì chân khí đã kiệt. Khuru Trúc ở phía sau nhìn rõ, liền vung trường chiêu quát ngay giữa lưng chàng một ngọn.

Làn vải áo trắng bị xé rách, máu đỏ tuôn ra xối xả, theo với tiếng gầm dữ dội của Khuru Trúc: “Cho mi chết này!”

Thân hình Đặng Giao Phi bị đẩy rớt xuống cách xa đó khoảng mười trượng, nhưng chàng vẫn chống kiếm đứng dậy được ngay, giọng hét bi thảm:

- Hôm nay cho bọn bây thấy rằng trai dòng họ Đặng chẳng phải lũ hèn hạ.

Sư Tử Hồng Khuru Trúc thấy một roi không quạt ngã được đối phương thì hần tức giận lồng lộng nhảy vọt theo, quạt ngang một đường kinh phong rít lên veo veo...

Miệng hần quát lớn: “Thử xem phen này mi có mình đồng hay da sắt?”

Ngọn roi này nếu quạt trúng xác Đặng Giao Phi sẽ tan tành nát bấy. Sống chết chỉ còn cách nhau có một đường tơ...

Giữa lúc ngọn roi của Khuru Trúc sắp chạm thân hình Đặng Giao Phi, bỗng nghe Thiên Quỷ Tổng giám Đinh Lôi Chấn hét lớn:

- Khuru trưởng lão! Hãy thông thả...

Tiếng hét của Đinh Lôi Chấn tuy không lớn lắm, nhưng rất rõ ràng đánh thép.

Khuru Trúc nghe tiếng liền cảm thấy giới luật của Thiên Quỷ giáo rất nghiêm, nên mặc dầu là chức Đường Hoàng trưởng lão hần vẫn phải tuân lời Tổng giám, lật đặt thu hồi chiêu thế, quay lại ngạc nhiên hỏi đồng bọn:

- Đinh Tổng giám?

Đinh Lôi Chấn cất giọng âm trầm:

- Khuru Trưởng lão quên lời giáo hoàng rồi ư?

Sư Tử Hồng Khuru Trúc cười khan một tiếng, thu roi, vỗ vào trán mấy cái, nói:

- À! Đúng rồi. Nếu giết nó như thứ này, chẳng hóa ra tiện nghi cho nó lắm ư? Giáo hoàng dặn phải để cho nó ném mùi thông khô đau đớn vì chất độc Diêm Vương Thán mới xứng tội.

Đặng Giao Phi cả giận quát:

- Giết thì giết, ta không phải là phường tham sống sợ chết đâu.

Sư Tử Hồng Khuru Trúc cất tiếng cười hăng hắc:

- Khoan hãy tự hào anh hùng hào hán, đợi lát nữa đây, chất độc ngấm, mi sẽ biết.

Tiếng nói của Khuru Trúc chưa dứt, Đặng Giao Phi lại vung kiếm xốc tới, đồng thời lúc ấy, từ phía xa có tiếng nhạc ngựa reo vang.

Đinh Lôi Chấn và Khuru Trúc cùng hướng nhìn về phía xa, một con kiện mã đang tung vó phi đến như gió cuốn. Chỉ trong thoáng mắt, con ngựa đỏ đã đến nơi. Gò cương đứng lại ngồi trên lưng ngựa là một thiếu nữ áo đỏ.

Đinh Lôi Chấn và Khuru Trúc nhìn nhau một cái, rồi Khuru Trúc lẹ làng nhảy đến đứng sát cạnh Đặng Giao Phi.

Thiếu nữ áo đỏ nhếch mép cười, hỏi:

- Hai người hợp đấu một thanh niên, không sợ người ta chê cười hay sao?

Đinh Lôi Chấn lịch duyệt giang hồ, nên chỉ thoáng nhìn đã biết thiếu nữ áo đỏ có ý gây sự, hần liền trầm giọng hỏi:

- Cô nương có thể cho biết danh tánh và sư thừa là ai không?

Thiếu nữ áo đỏ hỏi ngược lại :

- Vậy các ông là ai? Hai ông gia hợp lực đối phó một thiếu niên, có hợp giang hồ quy củ không?

Sư Tử Hồng Khuru Trúc không dần được tức giận :

- Biết quy củ thì hãy ngoan ngoãn cút đi. Việc của ông nội mi, không khiến mi xía vô!

Thiếu nữ áo đỏ bĩu môi, khinh bỉ :

- Hừ! Xem bộ các ngươi có vẻ bất lương, vậy bốn cô nương cứ xía vô thử để coi các ngươi làm gì được!

Khuru Trúc giận dữ biến sắc. Đinh Lôi Chấn từ từ bước tới, trầm giọng :

- Cô nương lưng đeo bảo đao chắc cũng là nhân vật trong giới giang hồ. Vậy cô nương chắc cũng biết rõ luật lệ giang hồ là không nên chen tay vào chuyện của người khác chứ? Bằng không, Thiên Quỷ giáo chúng tôi có thù tất phải trả cho được. Cô nương nên suy nghĩ kéo sau này hối không kịp.

Thiếu nữ áo đỏ bĩu môi khinh miệt :

- Cái gì là Thiên Quỷ giáo với Địa Quỷ giáo mà đem ra lừa dối bốn cô nương. Tốt hơn hết là hai ông nên khôn ngoan về đi, để chàng thanh niên này lại đây.

Sư Tử Hồng Khuru Trúc trợn mắt rống lên :

- Ô hay! Anh chàng này chẳng phải là chồng hay nhân tình gì của mi, can chi mi phải sống chết bảo vệ nó. Bây giờ mi khôn hồn thì hãy bỏ tránh đi cho xa, bằng không, Khuru thái gia mà nổi nóng lên, thì thái gia sẽ tể luôn cả mi một lượt đấy.

Thiếu nữ áo đỏ không dè Khuru Trúc lại mở miệng ăn nói hạ lưu như thế, nên nàng e thẹn, đỏ mặt, cau mày, nhảy phắt xuống ngựa, sấn đến trước mặt Khuru Trúc, miệng giọng hỏi :

- Thằng già đui, mi nói cái gì?

Tiểu Bạch Long Đặng Giao Phi đứng bên cạnh vội lên tiếng :

- Cô nương! Chuyện của tại hạ với bọn Thiên Quỷ giáo còn nhiều rắc rối lắm, xin cô nương chớ nên bận lòng, thịnh tình của cô nương tại hạ xin tâm lãnh.

Thoáng nhìn diện mạo khôi ngô thần tuấn của Đặng Giao Phi thiếu nữ áo đỏ bất giác động lòng, nói :

- Tướng công chớ ngại, chúng ta là bạn giang hồ hiệp nghĩa, giữa đường gặp chuyện bất bình, bạt đao tương trợ, chớ có gì đâu mà ngại!

Khuru Trúc không dần được cơn tức :

- Thôi không cần phải lè nhè cho mất thì giờ, để Khuru thái gia làm ơn cho hai ngươi thượng lộ một thể cho đỡ cô đơn.

Dứt lời, cây trường kiếm trong tay hắn quẩy lên như con linh xà, nhắm ngang sườn thiếu nữ áo đỏ quật tới.

Thiếu nữ áo đỏ như rồng cặp mây liễu, khẽ xoay thân hình một vòng tránh khỏi chiêu thế của đối phương, tay phải rút bảo đao, sử dụng ngay đao thế “Xuân Vân Đột Hiện” nhắm cặp mắt của Khuru Trúc. Đao phong xé gió veo veo. Đinh Lôi Chấn đứng ngoài chốt dạ, nghĩ thầm :

- Hừ! Con nhỏ này chẳng phải tay vừa!... Nhưng chẳng lẽ hợp sức hai người mà thua nó sao?

Trong lúc Đinh Lôi Chấn đứng suy nghĩ, thì thiếu nữ áo đỏ đã dồn Khuru Trúc luống cuống trong vằn đao quang lấp lánh.

Trường kiếm vốn là môn binh khí chỉ lợi đánh xa, nay Khuru Trúc bị thiếu nữ áo đỏ áp lại sát mình, đâm ra mất cả áp dụng, không sao thi triển được tuyệt học, nên hắn tức mình liệng bỏ cây roi, dùng song chưởng tung ra những ngọn quyền cương mãnh trong pho La Hán thần quyền. Thì ra trước khi gia nhập Thiên Quỷ giáo, Khuru Trúc đã là tục gia đệ tử phái Thiếu Lâm.

Thiếu nữ áo đỏ khẽ nhếch mép cười vận bảo đao với chiêu thế Vân Phong Tàn Lĩnh nhẹ nhàng hóa giải hai ngọn La Hán thần quyền của Khuru Trúc.

Đến đây, Đinh Lôi Chấn mới biết thiếu nữ áo đỏ quả là tay ghê gớm. Đao pháp của nàng hết sức linh xảo và tạp bác, có lúc như Thu Thủy đao pháp của Nam Cung gia ở Thần Châu, có lúc lại sử dụng Huyền Huyền đao pháp. Đao phong vù vù, chiêu thế quý dị, khiến hắn không tài nào phân biệt được nàng thuộc môn phái nào.

Trong khi đó thì Khuru Trúc đã bị thiếu nữ áo đỏ dồn luống cuống chân tay, có lẽ chỉ trong vòng mấy chiêu nữa là nguy đến tính mạng.

Thấy thế, Đinh Lôi Chấn lập tức xuất chiêu đẩy về phía sau lưng thiếu nữ áo đỏ một chiêu.

Đặng Giao Phi đứng bên cạnh nhìn thấy, vội thốt kêu lên :

- Cô nương coi chừng đằng sau!

Thiếu nữ áo đỏ nghe tiếng vội nghiêng mình né tránh, quay đao chém ngược một đường, đồng thời nàng cảm thấy hai đạo chiêu phong vừa xẹt qua có một sức lạnh lẽo ghê hồn thấu tận xương tủy.

Đinh Lôi Chấn xéch cặp mày rậm, đẩy ra ba chiêu liên tiếp. Thiếu nữ áo đỏ có cảm giác như đứng trước cơn gió bão mưa tuyết giữa sa mạc về mùa đông.

Cùng một lượt, Khuru Trúc cũng phát chiêu tấn công hai đạo chiêu lực một âm một dương phụ lực nhau, oai thế càng thêm ghê hãi.

Tiểu Bạch Long Đặng Giao Phi lo lắng định khua kiếm xông lên cứu trợ nhưng bàn tay sờ đến đốc kiếm đã tê rần, không thi triển được tí nội lực nào, nên chàng đành nhắm mắt, buông tiếng thở dài.

Đao pháp của Hồng Y thiếu nữ đột nhiên biến đổi. Quyền chiêu của Đinh Lôi Chấn và Khuru Trúc tuy nhanh, nhưng vẫn không khoái tiếp bằng đao thể của nàng, nên khi cả hai vừa nhích cánh tay, thì mũi đao của nàng đã đưa trên trước mặt.

Khuru Trúc vừa hốt hoảng nhảy lui vừa cất tiếng kêu quái dị :

- A! Đao pháp ma quỷ!...

Thiếu nữ áo đỏ nghe tiếng kêu của Khuru Trúc, thì nàng nhếch mép cười :

- Mi chưa thấy đao pháp này bao giờ ư? Bây giờ thì bản cô nương cho thưởng thức. Hai người tự xưng là Thiên Quỷ giáo gì ghê gớm lắm kia mà, nhưng dưới mắt bản cô nương, thì chỉ là một bọn chuyên cậy đông ăn hiếp kẻ cô thân mà thôi.

Sư Tử Hồng Khuru Trúc tức giận sùi bọt mép :

- Mi mà biết cái gì. Thiên Quỷ giáo hoàng Quỷ Cư bà là một bậc võ công hiển hách đệ nhất thiên hạ lát nữa đây bắt được mi ta sẽ đưa mi về Tổng đàn cho mi thưởng thức môn thần học Chiêu Hồn Pháp Ấn, bảo đảm, chỉ nhìn thấy thôi, mi cũng đủ té cứt sồn đãi!..

Thiếu nữ áo đỏ lại cau mày tức giận, đỏ mặt tía tai, vì từ thuở bé đến giờ, nàng chưa hề nghe những lời thô tục như thế bao giờ. Nàng vận chuyển đao thể, nhắm Khuru Trúc chém luôn ba nhát.

Đao thể của nàng tinh diệu kỳ tuyệt, toàn nhắm những vị trí thật bất ngờ, nên Khuru Trúc chỉ kịp tránh được hai nhát đầu, còn nhát thứ ba, thì hắn đã thi triển hết bình sinh sở học, vẫn không tài nào tránh né, mà bị xốt ngay đầu xương bả vai trái, máu tuôn ướm đầm bên nửa thân áo. Hắn la lên một tiếng, đưa tay ôm bả vai, loạng choạng tháo lui ba bốn bước, mồ hôi trên trán đổ ra như tắm.

Thiếu nữ áo đỏ nhìn đôi phương ôm vai đầy máu, với nét mặt đau đớn nhăn nhó, thì nàng bất giác lộ vẻ kinh hoàng, vì đây là lần thứ nhất nàng ra tay và trông thấy máu. Đinh Lôi Chấn thấy có cơ hội, lập tức tung song chiêu, dùng hết mười thành công lực với chiêu thể “Quần Quỷ Gia Khấp” đẩy ngay giữa lưng thiếu nữ áo đỏ.

Thiếu nữ áo đỏ, nghe tiếng gió lộng phía sau, định quay lại thì đã không kịp...

Đinh Lôi Chấn đang mừng thầm một chiêu đắc thủ. Không dè, một mũi kiếm từ bên cạnh đâm ngang tới. Người phát kiếm chính là Tiểu Bạch Long Đặng Giao Phi.

Chàng ta nguyên đã kiệt lực sắp gục, nhưng khi thấy thiếu nữ áo đỏ sắp sửa lâm nguy, thì bỗng bùng nhiệt huyết sôi trào, rồi sức mạnh từ đâu kéo đến giúp chàng tung ra nhát kiếm cuối cùng.

Chiêu phong của Đinh Lôi Chấn vô cùng khoái tiếp, đánh trúng lưỡi kiếm của Đặng Giao Phi một tiếng cách rớt xuống đất. Nhờ một giây thoáng ngưng trệ ấy, thiếu nữ áo đỏ kịp thời xoay mình sử dụng đao thể Thiểm Ảnh Phù Thiên chém bổ vào mặt đối phương như ánh điện chớp.

Trong lúc cấp bách, Đinh Lôi Chấn vội vàng ngửa người ra sau thì triển Thiết Bản công tránh khỏi nhát đao nguy hiểm, búng chân chồm dậy, lao vút vào cụm rừng biến dạng, bỏ mặc đồng bọn bị thương ôm vai đứng đó.

Khuru Trúc bất giác cất tiếng kêu lớn :

- Đinh Tổng giám! Đinh Tổng giám!...

Bóng tịch dương từ từ chìm khuất sau rừng Tây Sơn...

Chương 44: Đăng Long tiên kiếm

Trời mờ mờ sáng, ánh dương quang phía trời Đông đã ửng hồng.

Sư Tử Hồng Khưu Trúc nhìn lưỡi đao sáng loáng, sắc bén như nước trên tay thiếu nữ áo đỏ, mà lạnh mình sồn gáy, liền mạng chạy vắt giò lên cổ, không quản gì đến vết thương nơi bả vai, cái khí thế huyênh hoang hống hách ban nãy đã vắt bỏ đằng nào không biết, chỉ còn biết tìm đường giữ mạng sống, quên hẳn cái khí phách của con người võ lâm giang hồ xưa nay.

Tiểu Bạch Long Đăng Giao Phi nguyên đã lãnh một thương của Đinh Lô Chấn, nay lại mang thêm một đợt thương tích nữa, nên thân hình lão đảo vài cái, đã gục xuống, hôn mê bất tỉnh.

Thiếu nữ áo đỏ vội vàng bỏ cả việc đuổi theo Khưu Trúc, bước lại đỡ xốc thân hình chàng lên. Bàn tay thiếu nữ đụng vào da thịt của một người khác phái, bất giác đôi má nàng bùng đỏ. Từ lúc nàng ra đời đến nay, ngoại trừ một người cha già ra, nàng chưa hề tiếp xúc với một người khác phái xa lạ bao giờ.

Đến khi nàng nhìn xuống vết thương nơi cánh tay Đăng Giao Phi, đã thấy chung quanh máu tím bầm đang lan dần, thì biết chàng trúng phải chất kịch độc, nếu để chạy vào đến tìm thì dù có gặp bực Đại La Kim Tiên cũng hết phương cứu chữa. Nên nàng không còn dám do dự gì nữa, mà vội vàng cúi lượn thanh trường kiếm, ôm thân hình Đăng Giao Phi, nhảy lên con hồng mã, gò cương phi nước đại, trông chẳng khác một vệt khói hồng.

Đến trước cửa căn tửu điểm, thiếu nữ áo đỏ dừng ngựa nhảy xuống, gã điểm tiểu nhị ngồi trong cửa chạy ra, thấy một thiếu nữ trẻ đẹp ôm một chàng trai mình đầy máu me bước vào, thì gã đứng khựng lại, trở mắt nhìn giây lát, mới háng giọng hỏi có vẻ khó chịu :

- Cô nương muốn trọ đêm nay hay chỉ ăn uống rồi đi?

Gã vừa nói dứt, và mắt còn đang chăm chăm nhìn thiếu nữ, chợt thấy một bàn tay hơi nặng nề. Gã liền nhìn xuống, thì ra thiếu nữ đã dúi vào tay gã một thỏi vàng đồ ói, gã bất giác há hốc mồm ngạc nhiên giây lát, rồi đột nhiên đôi hăn nét mặt tươi cười :

- Cô nương đến thật gấp dịp may quá, trên lầu còn một phòng thượng hạng, để tiểu nhân cho quét dọn!

Dứt lời, gã đỡ lấy cương ngựa trên tay thiếu nữ dắt ra phía sau, vừa đi gã vừa ngắm nghía thỏi vàng trên tay, lòng lâng lâng không biết nghĩ gì.

Đến khi cột ngựa xong trở ra phía trước, thì đã không thấy tăm dạng thiếu nữ áo đỏ đâu nữa. Gã đang thù người ngạc nhiên, thì chợt lại thấy thiếu nữ áo đỏ từ trong căn phòng xếp bên cạnh, vén rèm bước ra, gã vội lấp bắp :

- Thưa... thưa cô nương, phòng ấy của...

Thiếu nữ áo đỏ gắt :

- Không thưa hỏi lấp nháp gì cả, mau đi lấy một thau nước lại đây!

Gã vội vàng cúi đầu bước đi. Đến khi mang chậu nước vào phòng, thì hăn lại càng ngạc nhiên hơn nữa...

Thiếu niên áo bạc thuê căn phòng xếp hôm trước, lúc này đang trầm tư ngồi cầm cổ tay thiếu niên áo trắng xem mạch, còn thiếu nữ áo đỏ thì đứng một bên tò vò lo âu! Gã nghĩ bụng: “Chắc thiếu niên áo trắng là tình nhân của thiếu nữ áo đỏ”! Tuy nghĩ vậy, nhưng hăn không dám mở miệng nói gì, đặt vội chậu nước xuống bàn rồi lui ra ngay. Vì hăn đã tiếp xúc với nhiều nhân vật võ lâm giang hồ, nên có kinh nghiệm, gặp họ, ít nói chừng nào hay chừng nấy.

Thiếu niên áo bạc, sau một lúc xem mạch, chàng khẽ buông cổ tay thiếu niên áo trắng cau mày không nói gì.

Thiếu nữ áo đỏ vội hỏi :

- Không hiểu vị Đăng tướng công này còn chịu đựng được độ bao lâu nữa?

Thiếu niên áo bạc thờ dãi :

- Chàng ta trúng phải chất kỳ độc của Thiên Quỷ giáo, hiện tại đã lan vào tới bả vai, sợ rằng chỉ sống trong vòng hai giờ nữa là cùng.

Thiếu nữ áo đỏ giọng lo âu :

- Thế... thế thì làm cách nào bây giờ?...

Thiếu niên áo bạc nhìn thiếu nữ áo đỏ, nhận thấy từ trong ánh mắt của nàng bộc lộ vẻ lo lắng, thương tiếc... thì bất giác chàng lại nhớ đến một cặp mắt

trong sáng thơ ngây trước đây, cũng mỗi ngày đều nhìn chàng với ánh mắt như thế...

Thiếu niên áo bạc chính là Ma Diện công tử Y Mộng Lăng, và chàng đang nhớ đến người yêu từ thuở ấu ơ là Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ.

Thế rồi, chàng đột nhiên hạ quyết tâm, cần phải dùng nội lực của mình, giúp Đặng Giao Phi kháng cự chất độc. Dù không hẳn giải được chất: “Điềm Vương Thán” kỳ độc, thì cũng có thể dồn vào một nơi, để cho khỏi xâm nhập nội tạng bảo vệ tính mạng. Làm như thế, chàng sẽ mất đi khá nhiều chân nguyên quý giá, nhưng nhìn ánh mắt thiếu nữ áo đỏ, chàng cảm thấy có bốn phần không thể để nàng thất vọng. Hơn nữa song thân Tiểu Bạch Long là Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao và Phiêu Phiêu Tiên Tử Nguyễn Quỳnh Ty đều vì chàng mà chết thảm tại đội Bạch Trúc, lại còn ân nghĩa của Phi Long Thần Dao Hề Công Cửu, khiến chàng không thể ngồi nhìn họ Đặng bị tuyệt tự.

Ngồi nhắm mắt suy nghĩ một lúc, chàng chợt ngừng lên nhìn thiếu nữ hỏi :

- Xin hỏi cô nương cao danh quý tính và sư thừa là ai?

Thiếu nữ khẽ đáp :

- Tiểu nữ họ Ngô, còn sư phụ tiểu nữ là Đẳng Long Tiên Kiếm.

Nghe nói, Y Mộng Lăng chợt biến sắc xen lời hỏi :

- Có phải Đẳng Long Tiên Kiếm Thiết Đan Dương không?

Thiếu nữ áo đỏ khẽ gật đầu.

Y Mộng Lăng bất giác lộ vẻ chấn động kinh ngạc...

Chàng chấn kinh đây không phải vì thiếu nữ đứng trước mặt là cao đồ của Đẳng Long Tiên Kiếm Thiết Đan Dương. Mà là vì Thiết Đan Dương trước đây đã nổi danh lẫy lừng nhất thời. Đến khi Thiên Ma Y Dật, Địa Tà Quy Thượng Phương và Tịch Mịch Vân Thường Lăng Ba xuất hiện thì ông ta đột nhiên im hơi lặng tiếng, không ai rõ vì nguyên nhân gì.

Nay bỗng nhiên gặp được nữ đồ đệ của Thiết Đan Dương, thì chàng có hy vọng tìm gặp được sư phụ nàng để dò hỏi về cái chết của cha chàng - Thiên Ma Y Dật - năm trước. Nghĩ đến đây, chàng lại bùng bùng sôi lên bầu nhiệt huyết, càng nghĩ, chàng lại càng cảm thấy bên trong chuyện chết thảm của cha chàng có nhiều ẩn tình kỳ bí...

Thiếu nữ áo đỏ họ Ngô - Ngô Nguyệt Cẩm - không rõ sự đau khổ biến ảo bên trong nội tâm Y Mộng Lăng, nên nàng hướng cặp mắt trong sáng đầy vẻ ngạc nhiên, nhìn chàng chăm chú.

Đột nhiên, Y Mộng Lăng ngừng nhìn thiếu nữ áo đỏ hỏi :

- Ngô cô nương đi ngang đây chắc là đến Hành Dương Hồi Nhạn Phong, vậy chẳng hay có chuyện gì, và tại hạ có thể giúp đỡ được phần nào chăng?

Ngô Nguyệt Cẩm đưa tay vén mấy sợi tóc mây lòa xòa trên trán khẽ đáp :

- Tướng công không hỏi thì tiểu nữ cũng cần phải thưa lại với tướng công. Lần này tiểu nữ hạ sơn và vâng mệnh của sư phụ lão nhân gia đi tìm một vị sư thúc đã mất liên lạc với gia sư từ nhiều năm nay, vì lão nhân gia có việc quan trọng cần phải bàn bạc với vị sư thúc đó. Thịnh tình của tướng công, tiểu nữ xin chân thành cảm tạ trước.

Dứt lời nàng liền chấp tay vái dài.

Y Mộng Lăng vội vàng né tránh, hỏi tiếp :

- Cô nương bắt tất phải đa lễ, xin cô nương cho biết Thiết lão tiên bối cần gặp quý sư thúc bàn về chuyện gì?...

Và không đợi đối phương trả lời, chàng lại đột nhiên hỏi thêm :

- Có phải về việc liên quan đến cái chết của Thiên Ma Y Dật năm xưa không?

Ngô Nguyệt Cẩm cúi đầu khẽ đáp :

- Chuyện ấy sư phụ tiểu nữ không nói, nên tiểu nữ cũng không dám hỏi.

Y Mộng Lăng lại hỏi tiếp :

- Chẳng hay quý sư thúc là ai, tại hạ tuy mới xuất đạo giang hồ, nhưng nếu tại hạ có điều gì biết được, tại hạ sẽ tận tâm giúp đỡ.

Ngô Nguyệt Cẩm đáp :

- Từ trước tới giờ, tiểu nữ cũng chưa hề gặp mặt tể sư thúc, mãi đến gần đây khi được lệnh hạ sơn, tiểu nữ mới được sư phụ cho hay tể sư thúc trước

kia cùng học nghệ với sư phụ, đến năm 20 tuổi thành tài hạ sơn, xông pha giang hồ, tạo được một danh hiệu khá vang động lòng lẫy là Phi Long Thần Dao Hề Công Cửu.

Y Mộng Lăng bắt giác thốt tiếng “A”! Thì ra sư thúc của Ngô Nguyệt Cầm lại chính là Hề Công Cửu. Nhớ lại câu chuyện bi tráng đã qua giữa ông ta với gia đình họ Đặng, và lúc ông ta bị chết thảm trong Thiên Quỷ trận, Y Mộng Lăng bắt giác, không dấu được vẻ bi thiết hiện lên nét mặt, chàng nghĩ thầm :

“Có nên cho nàng biết sự thật này không? Hay là tạm ẩn mặt?... Liệu khi biết rõ sự thật nàng có đủ sức chịu đựng cơn xúc động bất thần này chăng?...”

Chờ một lát lâu, không thấy Y Mộng Lăng nói gì, Ngô Nguyệt Cầm sốt ruột, lên tiếng hỏi :

- Chẳng hay tướng công có rõ chút gì về hành tung của Hề tặc sư thúc không?

Y Mộng Lăng trù trù một lát, mới đáp :

- Hiệp tung của Hề tặc bói phiêu hốt bất định, tại hạ sẽ cố gắng tìm tòi theo dõi và thông tin cho cô nương trong một ngày gần đây. Còn vị Đặng thiếu hiệp này cô nương có quen biết thân thiết không?

Ngô Nguyệt Cầm hướng nhìn về phía Đặng Giao Phi một cái, khẽ lắc đầu :

- Tiểu nữ không quen biết, vừa rồi giữa đường gặp Đặng thiếu hiệp bị hai tên tự xưng là thủ hạ Thiên Quỷ giáo ám hại, nên tiểu nữ vì lòng nghĩa hiệp, ra tay cứu giúp mà thôi!...

Y Mộng Lăng chột cau mày, nghiêng răng lẩm bẩm :

- Hừ! Giỏi cho bọn Thiên Quỷ giáo, bọn bay định dùng bàn tay ma quỷ không chế toàn bộ võ lâm ư?... Quý Cưu bà hồi, thế nào cũng có phen ta cùng mi sống mái!...

Ngô Nguyệt Cầm ngạc nhiên xen lời hỏi :

- Chẳng hay Quý Cưu bà là ai mà lợi hại ghê gớm đến thế?

- Mụ ta là người sáng lập Thiên Quỷ giáo, tự xưng là Thiên Quỷ giáo hoàng. Năm xưa mụ ta đã có lần cùng vị chương môn nhất đại của Thiếu Lâm tự là Liễu Liễu thần tăng quyết chiến tại Võ Công sơn. Trận này không ai có mặt tại tràng, nên không rõ ai thắng ai bại. Mà sau trận này trở về Thiếu Thất Phong, Liễu Liễu thần tăng cũng giấu bắt câu chuyện, không hề hở môi. Không dè trong mấy năm gần đây, mụ ta chiêu binh mãi mã, sáng lập Thiên Quỷ giáo, dùng thủ đoạn tối độc ác, bách hại các nhân vật võ lâm chính phái. Chính song thân của vị Đặng thiếu hiệp đây cũng bị chết thảm bởi bàn tay âm độc của bọn tà giáo đó, nên tại hạ vì muốn cứu vớt tai kiếp võ lâm, mà thế sẽ sống mái với mụ một phen.

Vừa nghe nói, Ngô Nguyệt Cầm vừa nhìn Y Mộng Lăng chăm chăm, cảm động vì lòng nghĩa khí của chàng, nên nàng tiếp lời :

- Tướng công có thấy sức một mình tướng công quá đơn bạc không?

Y Mộng Lăng ngang nhiên khảng khái đáp :

- Tại hạ cũng biết võ công của Quý Cưu bà thâm hậu khôn lường, đối kháng với mụ là cả một khó khăn hiểm nghèo, nhưng bọn nam nhi võ lâm chúng tôi, vì bảo tồn chính khí, thì chuyện sống chết đâu có sá kể gì.

Ngô Nguyệt Cầm cũng cảm động thốt lời :

- Để giúp sức trong việc tiêu diệt Thiên Quỷ giáo, nếu có việc gì cần đến tiểu nữ, xin tướng công cứ cho biết, tiểu nữ sẽ tận tâm tận lực.

Thật đáng thương cho Ngô Nguyệt Cầm, nàng đâu có hay sư thúc nàng Phi Long Thần Dao Hề Công Cửu bị chết thảm trong Thiên Quỷ trận. Nàng cũng đâu có biết câu chuyện bi thương luyến sử giữa sư thúc nàng với song thân Đặng Giao Phi đang nằm thoi thóp cạnh đó.

Nhìn Ngô Nguyệt Cầm, Y Mộng Lăng chợt nhớ đến Thúc Gia Ngọc và Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ đang ở trong tay Thiên Quỷ giáo, thì chàng lại lấy làm tiếc cho cái chuỗi ngày tươi đẹp của cô gái đứng trước mặt, nếu đem dón vào chuyện chém giết dành giật hư danh thì thật vô giá trị quá, nên chàng khẽ mỉm cười nói :

- Thịnh ý của cô nương, tại hạ xin tâm lĩnh, tại hạ tuy võ nghệ tầm thường, nhưng lại muốn dùng sức lực một mình để tiêu diệt bằng được bọn Quý giáo!

Ngô Nguyệt Cầm lớn tiếng :

- Tướng công võ dũng, ai ai cũng khâm phục, nhưng chuyện tiểu trù bọn ma quỷ, tiểu nữ quyết không chịu nhường ai!

Y Mộng Lăng buông tiếng thở dài :

- Cô nương hiểu lầm ý tại hạ rồi. Tại hạ muốn nói, bọn Thiên Quỷ giáo đầy âm mưu sâu độc, không từ bất cứ thủ đoạn nào và chẳng coi nhân mạng người ta ra gì!...

Không đợi Y Mộng Lăng nói hết lời, Ngô Nguyệt Cẩm đã xẵng giọng :

- Tiểu nữ thử hỏi tướng công, chúng ta luyện võ để làm gì. Tiểu nữ tuy là thân nữ nhi nhưng cũng biết rút gươm, múa kiếm, chuyện sống chết chẳng coi ra gì cả.

- Cô nương tuy đã được chân truyền của Đẳng Long Tiên Kiếm lão tiền bối, nhưng cô nương chưa được biết và đặt chân đến Tổng đàn Thiên Quỷ giáo, ở đó có biết bao nhiêu cạm bẫy nguy hiểm, nào là Thiên Ty Độc Cô, Thiên Quỷ thần địch, với Thiên Quỷ trận bố trí bốn cửa U Hồn, Địa Cốc, Âm Tào, Quỷ Phủ... Dù cho người có bản lĩnh tày trời cũng khó mà đương cự.

Hồng y thiếu nữ Ngô Nguyệt Cẩm trông bề ngoài thì xinh đẹp yếu điệu, nhưng nàng lại có tính vô cùng kiên quyết, chẳng sức mạnh nào làm nàng sợ hãi, do đó, khi nghe Y Mộng Lăng nói những sự nguy hiểm ghê gớm của Thiên Quỷ giáo nàng bỗng xéch mày đứng dậy, gay gắt :

- Dù Thiên Quỷ giáo có là hang rồng cọp ở đi chăng nữa, tiểu nữ cũng không lùi bước!

Y Mộng Lăng chợt buột miệng bồi thêm một câu :

- Đến ngay sư thúc của cô nương là Hề lão tiền bối cũng không địch nổi Thiên Quỷ trận nữa là, cô nương có đi chỉ uống thêm tính mạng mà thôi.

Ngô Nguyệt Cẩm liền lớn tiếng hỏi dồn :

- Sao?... Tướng công nói sao?...

Y Mộng Lăng vừa nói xong, thì biết đã lỡ lời, vì nếu chàng thổ lộ cái chết của Hề Công Cửu ra bây giờ, thì với tính cách cương trường của Ngô Nguyệt Cẩm, thế nào nàng cũng xông ngay vào Tổng đàn Thiên Quỷ giáo để trả thù chi Phi Long Thần Đao. Do đó chàng đã làm thinh không đáp. Thái độ này, càng làm Ngô Nguyệt Cẩm bốn chồn nóng nảy hỏi :

- Tướng công... Tướng công hãy làm ơn nói cho biết tệ sư thúc với Thiên Quỷ trận ra sao?...

Y Mộng Lăng suy nghĩ thấy rằng, chuyện này trước sau gì rồi cũng phải tiết lộ. Chi bằng nói ngay ra cho nàng trở về yêu cầu Đẳng Long Tiên Kiếm Thiết Đan Dương xuất sơn đối phó với Quỷ Cừu bà. Nghĩ vậy, chàng bèn lộ vẻ buồn rầu, nói :

- Lệnh sư thúc võ công rất cao siêu, với pho Phi Long đao pháp, trong Thiên Quỷ giáo, ngoài Quỷ Cừu bà ra, có lẽ không tên nào cự nổi, nhưng tiếc rằng.

- Sao? Tệ sư thúc đã có mệnh hệ gì?...

Mặc dầu chưa nghe hết câu nói của Y Mộng Lăng, nhưng cứ nhìn nét mặt của chàng, Ngô Nguyệt Cẩm cũng đã rõ sự nguy hiểm tính mệnh của Hề Công Cửu, nên nàng không giữ được bình tĩnh, mà xen lời hỏi dồn dập.

Y Mộng Lăng tiếp tục kể :

- Tiếc rằng, Hề lão tiền bối đã vì cứu mạng tại hạ, cứu mạng cả gia đình họ Đặng, nên một mình xông phá Thiên Quỷ trận, bị Quỷ Cừu bà lén phóng chất độc Bích Huyết Cỏ!...

Nghe đến đây, Ngô Nguyệt Cẩm có cảm giác như tiếng sét nổ giữa đầu, miệng lâm nhảm :

- Sư thúc!... Thì ra sư thúc đã chết!...

Tin dữ đến một cách đột ngột, khiến Ngô Nguyệt Cẩm vừa kinh hãi vừa ngạc nhiên, cặp mắt long lanh ngấn lệ, môi cắn chặt. Rồi đột nhiên nàng lớn tiếng :

- Thôi, tiểu nữ cũng chẳng cần phải đến Hội Nhạn Phong tìm Vô Xi thần tăng để hỏi tin tức gì nữa, và xin cáo biệt tướng công..

Y Mộng Lăng vội ngắt lời hỏi :

- Đêm hôm khuya khoắt thế này, một mình cô nương định đi đâu?

Ngô Nguyệt Cẩm hét lên :

- Đến Thiên Quỷ giáo, tìm Quỷ Cừu bà để trả thù!

Vừa hét nàng vừa tuốt trường kiếm nhảy bay ra khỏi cửa.

Y Mộng Lăng đột nhiên cất tiếng quát lớn :

- Đứng lại!

Ngô Nguyệt Cẩm quay đầu hỏi :

- Tướng công đến Thiên Quỷ giáo được thì tiểu nữ cũng đến được chứ có sao?

Y Mộng Lăng hát hàm về phía Đặng Giao Phi đang nằm thoi thóp, mặt tái nhợt, nói :

- Đã cứu người thì phải cứu cho đến nơi, bây giờ cô nương bỏ đi, như thế có phải là cứu chàng ta không?...

Ngô Nguyệt Cầm cương quyết đáp :

- Đã có tướng công lo liệu cứu giúp, chàng ta tất sẽ mau hồi phục, mà tiểu nữ cứu chàng ta cũng không phải để cầu báo ơn, vậy thì bây giờ tiểu nữ đi là được lắm rồi chứ!

Y Mộng Lăng chợt nhìn nàng với hai đạo nhòm quang sáng quắc, khiến nàng bất giác rùng mình, từ từ quay lại.

Y Mộng Lăng chậm rãi nói :

- Ngô cô nương! Cô nương nên biết rằng, chuyện báo cừu tuyết hận thì bất cứ một người nào có chút huyết khí, cũng đều hăng hái xông pha, nhưng liễu lĩnh quá gấp như thế, thì chẳng những công việc thất bại, mà còn để cho kẻ địch chê cười. Cô nương không thấy trường hợp của Đặng thiếu hiệp đây ư? Chàng ta cũng nóng nảy vì song thân thảm tử, mà một mình xông vào Thiên Quỷ giáo để lãnh lấy kết quả như thế này, liệu song thân chàng ta ở dưới suối vàng có an vui không?

Ngô Nguyệt Cầm cúi mặt buồn rầu không nói gì, Y Mộng Lăng lại nói tiếp :

- Đặng thiếu hiệp bị trúng chất kỳ độc của Thiên Quỷ giáo, xem ra còn kịch liệt hơn chất Kim Ty Độc Cô. Bây giờ tại hạ tạm dùng công lực ngăn chặn, không cho chất độc xâm nhập tạng phủ, sau đó nhờ cô nương đưa chàng ta về gặp lệnh sư Thiết lão tiên bối, nhờ người là bậc tiền bối hiểu rộng biết nhiều, tất sẽ có cách cứu chữa. Đồng thời cùng với lệnh sư bàn cách đối phó Thiên Quỷ giáo có hại là tiện lợi nhiều bề không?

Nghe những lời phân rõ thiệt hơn của Y Mộng Lăng, Ngô Nguyệt Cầm chợt hiểu ra mình đã quá nóng nảy xung động, nên nàng thành thật nhận lỗi :

- Lời tướng công chỉ dẫn rất phải, vừa rồi tiểu nữ vì quá xúc động nóng nảy, mong tướng công lượng thứ!

Y Mộng Lăng khẽ nhún vai, nói :

- Chính tại hạ cũng phải mất hai ngày đêm mới thấu triệt cái lý lẽ như vậy đó. Trước đây tại hạ cũng đã có trường hợp vừa nghe tin dữ, đã hấp tấp hành động, nếu không nhờ được mấy vị cao nhân cứu trợ, có lẽ giờ này cũng đã bỏ xác lâu rồi.

Ngô Nguyệt Cầm nhìn sang sắc diện Đặng Giao Phi, bất giác lo lắng hỏi :

- Đặng thiếu hiệp thương thế rất nặng, không hiểu có thể qua khỏi chăng?

- Không lo! Chàng ta từ nhỏ đã được cha mẹ đào luyện, tu tập “Huyền môn nội lực” thế nào chàng cũng đủ sức chống cự với chất độc trong vòng vài giờ nữa.

Ngô Nguyệt Cầm chuyển ánh mắt từ gương mặt Đặng Giao Phi sang gương mặt Y Mộng Lăng. Nàng nhận thấy cả hai đều đẹp trai, tuấn nhã, mỗi người một vẻ, và cả hai đều có một ma lực tuổi trẻ của chàng trai vô lâm tuấn kiệt. Nàng không biết so sánh ai hơn ai.

Đối với thiếu niên áo bạc Y Mộng Lăng, nàng lại càng chẳng hiểu chút gì về lai lịch của đối phương, mặc dù đã cùng nhau đối đáp trong thời gian khá lâu. Nàng cũng không hiểu thiếu niên áo bạc có mối thâm thù gì với Thiên Quỷ giáo Quý Curu bà mà lại thốt lời thề quyết cùng mụ ta sống mái.

Thật là khó hiểu!...

Hướng ánh mắt nhìn ra phía ngoài song cửa, nàng chợt có cảm giác thiếu niên áo bạc là một con người thê lương, cô độc làm sao!...

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Gian trá hiểm nguy

Ngô Nguyệt Cầm nhìn Y Mộng Lăng giây lát, chợt hỏi :

- Chẳng hay trớ công là... là ai, mà tiểu nữ chưa được biết quý danh?

Y Mộng Lăng ngừng đầu, khẽ đáp :

- Tại hạ Y Mộng Lăng.

- Y Mộng Lăng!...

- Đúng đấy, hần chính là con trai Thiên Ma Y Dật, một tay đã ngao thị giang hồ hơn mười năm trước đây!...

Một giọng nói lạnh lùng nổi lên từ hướng sườn núi ngoài cửa sổ vọng vào.

Nghe giọng nói, Ngô Nguyệt Cầm lập tức đặt tay vào đốc kiếm, quát hỏi :

- Ai đó?

Chỉ có Y Mộng Lăng nghe giọng nói vừa rồi, bất giác chàng ngạc nhiên sững sờ, vì giọng nói đối với chàng rất quen thuộc, giọng nói mà từ nhỏ tới lớn, chàng đã được nghe hàng trăm ngàn lần, với âm điệu nhẹ nhàng, êm ái ngọt ngào, nhưng ngày nay thì lại lạnh lùng như băng tuyết, pha đượm vẻ u oán, phần hận.

Và bóng người bên ngoài chưa kịp hồi đáp, chàng đã đứng dậy, nói với Ngô Nguyệt Cầm :

- Ngô cô nương, người ngoài ấy là vị sư muội của tại hạ.

Ngô Nguyệt Cầm vội nói :

- Ô! Nếu thế phiền thiếu hiệp làm ơn giới thiệu cho chị em chúng tôi quen biết nhau!

Ngô Nguyệt Cầm mới dót gót vào chốn giang hồ chưa đầy mười hôm, cho nên gặp ai, thấy ai nàng cũng muốn làm quen, nay nghe nói người bên ngoài lại là sư muội của Y Mộng Lăng, thì lập tức nàng lại càng tha thiết muốn gặp. Vì hơn mười bảy năm nay, nàng chỉ sống trong rừng sâu, núi cao, bạn với muông thú chim chóc, hoa cỏ, ngoài một người là sư phụ ra, nàng chưa gặp người lạ. Ngày nay bước chân ra đời, tiếp xúc cái gì, vật gì cũng thấy lạ lùng mới mẻ.

Chính Y Mộng Lăng cũng vui mừng cất tiếng gọi :

- Tiểu Vân Tước Nhi!...

Không dè chàng vừa gọi, vừa bước chân ra tới gần cửa, thì đột nhiên tấm rèm cửa được gạt lên bằng một thanh trường kiếm sáng ngời. Và khi nhìn đến thân sắc người đứng bên ngoài, lại càng khiến chàng thêm ngai ngừng e sợ!...

Ngô Nguyệt Cầm nhìn ra, thấy một thiếu nữ mặc áo lông, nàng có một gương mặt rất là xinh đẹp, khả ái, ai trông thấy cũng đem lòng cảm mến. Nhưng lúc này, trên gương mặt ấy lại mang một nét lạnh lùng đáng sợ, lạnh lùng như hàn khí từ thanh trường kiếm trên tay nàng toát ra.

Còn Y Mộng Lăng, vì gặp Lăng Ngọc Vũ bất thành linh, và trong lúc quá vui mừng, chàng đã quên bẵng đi nàng đã có phen lẳng nhục chàng tại Tổng đàn Thiên Quý giáo, khiến chàng suýt bỏ mạng vì tà pháp Chiêu Hồn Pháp Án, nên sau giây phút sững sờ ngạc nhiên, chàng vội bước lên một bước nói :

- Tiểu Vân Tước Nhi, lâu quá không gặp hiền muội!

Tiểu Vân Tước Nhi bĩu môi, xì một tiếng :

- Ai là Tiểu Vân Tước Nhi! Ai Là sư muội của mi?!...

Y Mộng Lăng nhìn Lăng Ngọc Vũ với nét mặt hết sức ngạc nhiên, rồi chàng chợt nhớ, lúc ở Thúy Hà sơn trang, đã có một lần nàng nhìn chàng với nét mặt hết sức lạnh lùng cùng với giọng nói: “Ta hận ngươi đến chết!”.

Nghe đến đây chàng cảm thấy một niềm thống khổ dâng lên đến nghẹn ngào rơi lệ. Chàng nhẹ nhàng nói :

- Tiểu Vân Tước Nhi hiền muội! Tại sao hiền muội lại đem lòng oán hận ngu huynh như thế?

Mãi đến tận giờ phút này, Y Mộng Lăng vẫn không hiểu vì duyên cớ gì Tiểu Vân Tước Nhi lại hận chàng đến như thế. Có thể nói, nàng hận muốn nhìn thấy chàng chết mới thôi.

Trong khi đó thì Tiểu Vân Tước Nhi dùng giọng mũi khề hừ một cái, hết nhìn Y Mộng Lăng lại nhìn Ngô Nguyệt Cầm, rồi đột nhiên cất tiếng cười khanh khách giòn tan.

Trong giọng cười có pha lẫn vẻ bi phẫn!.

Y Mộng Lăng nhiều lúc muốn chạy lại cầm lấy cổ tay thon nhỏ mềm mại của nàng, nhưng một ý nghĩ khác lại ngăn cản chàng, vì lúc này trên tay nàng đang cầm thanh trường kiếm, rồi nhất đáng xảy ra xung đột thì đối với chàng, với Lăng Ngọc Vũ, với Ngô Nguyệt Cầm, người nào cũng chẳng hay gì.

Hơn nữa, lại còn Đặng Giao Phi đang lâm bệnh trầm trọng nằm đó, cần phải cứu chữa cấp thời, nếu không sẽ tánh mệnh hoàng tuyền chỉ trong mấy giờ nữa thôi.

Trong khi đó thì giọng Tiểu Vân Tước Nhi vẫn tiếp tục rít lên lạnh lùng :

- Hận mi!... Ta hận mi đến chết!...

Thế là ý gì? Một con người thông tuệ như Y Mộng Lăng, mà cũng đành ngơ ngẩn ngạc nhiên!...

Có phải vì yêu mà trở thành hận không? Không! Tuyệt đối không phải thế!

Vì chính nàng đã biết rõ sự quan hệ giữa chàng với các thiếu nữ Chu Tiểu Phấn, Bạch Tường Vi và Thúc Gia Ngọc kia mà...

Nghĩ vậy, chàng bèn khẽ dịu giọng :

- Tiểu Vân Tước Nhi! Hiền muội có thể cho ngu huynh được biết lý do gì mà hiền muội oán hận ngu huynh đến thế! Hiền muội cũng nên nghĩ đến cảm tình giữa chúng ta trong những ngày cùng học nghệ tại Không Minh đảo chứ!

- Hừ! Cảm tình! Mi mà cũng biết đến cảm tình nữa kia à! Mi đã lừa dối bao nhiêu thiếu nữ thơ ngây khờ dại, ta không thèm đếm xia đến nay thì mi..

Tới đây, nàng chột vung kiếm, quát lạnh lùng :

- Mi... đã quá ty bì hèn hạ!...

Giọng nói của nàng chẳng khác những nhát kiếm đâm thấu buồng tim Y Mộng Lăng.

Ngô Nguyệt Cầm từ nãy giờ đứng ngạc nhiên một bên, nay mới lên tiếng :

- Thưa vị tỷ tỷ, có thể dễ cho Y thiếu hiệp đây chữa xong vết độc thương của vị Đặng thiếu hiệp kia, rồi sẽ...

Nàng chưa nói dứt, thì Lăng Ngọc Vũ đã cất tiếng quát lạnh lùng ngắt lời :

- Câm miệng! Cô thì biết cái gì mà xía miệng vô!

Y Mộng Lăng nhìn sắc thái Lăng Ngọc Vũ, nhận thấy nàng không còn vẻ gì là một cô gái ngoan ngoãn ngày xưa. Một người có thể thay đổi tình cảm mau lẹ như thế được không? Nhất định không! Trăm vạn lần chàng không tin. Chắc bên trong còn có ẩn tình gì?

Ngô Nguyệt Cầm cũng không phải vừa, nghe đôi phương nói xong cũng ứng tiếng đáp ngay :

- Tại sao cô nương lại ngang ngạnh đến như thế. Quả thật đáng để sư huynh cô quản giáo lại mới được!...

Lăng Ngọc Vũ xéch mày lớn tiếng :

- Có phải cô muốn thay hấn dùng kiếm tranh thua với ta không?...

Ngô Nguyệt Cầm lập tức rút bảo đao :

- Chuyện rắc rối giữa sư huynh muội nhà các người, chính ra ta không cần xen vào làm gì, nhưng hiện giờ Y thiếu hiệp cần phải cứu chữa người bệnh này gấp. Nếu cô nương ở bên cạnh gây rắc rối, thì ta sẽ không còn nương tay đâu!

Lăng Ngọc Vũ cười nhạt :

- Hay! Hay lắm! Giỏi lắm! Bằng vào cái bộ mặt đẹp trai quyến rũ của Y Mộng Lăng, thiên hạ có bao nhiêu thiếu nữ dám cho hấn lợi vào nước rửa. Nhưng tiếc rằng bọn thiếu nữ ấy quá ngu muội.

Tới đây, nàng đưa ánh mắt nhìn Ngô Nguyệt Cầm một cái, mỉm cười giọng mai mỉa :

- Kể ra cô em cũng có bộ mặt khá đẹp đấy, tiếc rằng bị quyến rũ bởi một tên sỏ Khanh đây thủ đoạn!...

Ngô Nguyệt Cầm biến sắc :

- Cô nương chớ nói bậy!...

Nàng chưa dứt lời, Y Mộng Lăng đã trầm giọng :

- Tiểu Vân Tước Nhi...

Lăng Ngọc Vũ lớn tiếng át giọng :

- Bắt đầu từ nay trở đi, mi không được quyền gọi ta là Tiểu Vân Tước Nhi nữa. Hôm đó nếu không nhờ vợ chồng Đặng Giao và Quỳnh Ty đến kịp, thì mi đã chết mất xác rồi. Tuy nhiên hôm nay thì mi hết đường trốn chạy. Ta đang muốn nhìn tận mắt thấy mi bị chảy cho đến hết máu mà chết mới nguôi hận!...

Tới đây, nàng lại nhìn sang Ngô Nguyệt Cầm, nhìn thanh bảo đao trên tay Nguyệt Cầm, tiếp giọng lạnh lùng :

- Kể ra võ công của cô em cũng khá lắm đấy. Đình Tổng giám và Khuru trưởng lão của bốn giáo đều bị bại bởi tay cô em, lát nữa đây ta sẽ lãnh giáo cô em mấy chiêu tuyệt học.

Ngô Nguyệt Cầm bình tĩnh đáp :

- Giữa chúng ta vừa mới gặp nhau, chưa có oán hận gì, hà tất phải dùng đến đao kiếm!

Lăng Ngọc Vũ cất tiếng cười sắc nhọn :

- Mỗi cừu hận lớn lắm chứ! Mi dám cả gan sát thương Tổng giám và Trưởng lão của Thiên Quỷ giáo thì đừng hòng sống mà đòi khỏi đây!

Y Mộng Lăng lớn tiếng gay gắt :

- Tiểu Vân Tước Nhi! Thì ra hiền muội cũng gia nhập Thiên Quỷ giáo rồi ư?

Lăng Ngọc Vũ đưa ánh mắt nhìn Y Mộng Lăng đầy vẻ đắc ý, khinh miệt. Hình như nàng rất lấy làm thỏa mãn khi thấy Y Mộng Lăng kinh hãi vì hành động của nàng.

Giữa lúc Y Mộng Lăng định lên tiếng, chợt từ bên ngoài, một hồi niệm Phật hiệu “A Di Đà Phật” với kinh lực sắc mạnh như dao chém. Lúc mới nghe tiếng “A” như còn từ ngoài xa, mà khi đến tiếng “Phật” thì như đã tới kề bên cửa, Ngô Nguyệt Cầm nghĩ bụng: “Thần pháp của người này cũng mau lẹ chẳng thua gì sư phụ mình”.

Nghe tiếng niệm Phật, Y Mộng Lăng như bùng sôi nhiệt huyết vì chàng đã nhận ra giọng nói của Liễu Liễu thần tăng Thiều Lâm tự.

Lăng Ngọc Vũ nhướng mày, tỏ vẻ đắc ý :

- Liễu Liễu đại sư tới rồi! Ha, ha... Y Mộng lăng, phen này dù mi có chấp cánh cũng không bay khỏi đây.

Tám vải màn lay động. Liễu Liễu thần tăng đã đột ngột xuất hiện trước mặt Y Mộng Lăng. Ông ta cũng vẫn áo tăng bào màu trắng với thần sắc kỳ dị khó hiểu.

Y Mộng Lăng đưa ánh mắt sắc bén nhìn Liễu Liễu thần tăng, chỉ thấy ông ta thản nhiên mỉm cười :

- Y thí chủ! Đã lâu mới được gặp lại thí chủ, thật là hân hạnh!

Y Mộng Lăng nổi giận :

- Thôi, xin ông hãy dẹp cái trò giả nhân giả nghĩa, khẩu thị tâm phi ấy lại. Tại sao ông cố tình ngấm ngầm theo dõi tôi, và ra tay sát hại Tuyệt Chương Phong Hà Thúc Tinh Nhạc! Hãy nói mau!

Lăng Ngọc Vũ cất tiếng quát :

- Đừng hỗn láo! Chết đến nơi rồi mà còn giả hòng!

Liễu Liễu thần tăng không hề biến sắc, vẫn giọng thản nhiên

- Tại sao Y thí chủ lại cứ trách lão tăng đã giết hại Thúc Tinh Nhạc? Chính hấn ta là kẻ thù của thí chủ đang cần tìm kiếm. Mà lão tăng đã giúp thí chủ thanh trừ họ, đáng lẽ thí chủ phải cảm ơn lão tăng mới phải chứ!

Y Mộng Lăng lớn tiếng :

- Chớ không phải ông cố tình giết Thúc Tinh Nhạc để diệt khẩu?

Cặp mắt Liễu Liễu thần tăng loé lên hai đạo quang mang rợn người, lạnh nhạt nói :

- Thí chủ muốn suy đoán làm sao, lão tăng cũng không có quyền ngăn cản, tuy nhiên có điều chắc chắn là đêm nay, thí chủ có thể có cơ hội đi gặp Thúc Tinh Nhạc để hỏi cho ra lẽ!...

Nghe nói, Y Mộng Lăng bất giác rợn người, nghĩ thầm, thì ra bây giờ Liễu Liễu thần tăng đã lộ hẳn bộ mặt nanh ác giả dối. Rõ ràng Thúc Tinh Nhạc biết rõ nguyên nhân cái chết của Thiên Ma Y Dật năm xưa, nay thấy Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh, Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ và Ngọc Kim Câu Bạch Vũ lần lượt bị chết, nên mới có ý định tiết lộ, bèn bị Liễu Liễu thần tăng hạ sát để diệt khẩu. Xét ra Liễu Liễu thần tăng có liên quan nhiều đến cái chết của

Thiên Ma Y Dật. Y Mộng Lăng hình như đã dần dần nắm được chút đầu mối. Chàng nhìn chăm chăm vào mặt đối phương, khẽ hừ một tiếng, hỏi :

- Mối thù của tại hạ, không dám làm nhọc lòng đến tôn giá phải tiếp tay, tôn giá là một kẻ tu hành mà tùy ý sát sanh như thế, chẳng hay ngài có thấy hổ thẹn với Đức Thích Ca Phật Tổ hay không?

Liễu Liễu thần tăng cất tiếng cười hăng hắc :

- Thí chủ chẳng phải đã trả xong mối huyết cừu rồi ư, tại sao bây giờ lại còn truy vấn lung tung gì nữa mối thù của cha thí chủ năm xưa, kẻ như đã kết thúc, vậy thì hành động của thí chủ bây giờ chỉ là mang một ý đồ khác, là muốn độc lực nhất thống thiên hạ vô lâm có phải không?

Nghe nói, Y Mộng Lăng bùng sôi lửa hận, thốt tiếng cười dài :

- Giỏi thay cho một vị Thiếu Lâm chương môn. Ông thử tự hỏi xem hành động của ông có hợp với lẽ trời đất không? Hai tiếng hiệu xưng “Thần tăng” của ông quả đã bị dơ bẩn rồi!

Đứng bên cạnh nghe những lời lẩm liệt của Y Mộng Lăng, Ngô Nguyệt Cầm thầm gật đầu cảm phục: “Hảo nam nhi! Hảo nam nhi!”

Liễu Liễu thần tăng bị Y Mộng Lăng dùng lời lăng mạ như thế, nhưng ông ta vẫn bình tĩnh, thản nhiên :

- Thiên Ma Y Dật năm xưa vì đã quá khinh cuồng, mục hạ vô nhân, nên mới gặp cảnh thảm tử. Ngày nay thí chủ cũng lại đang bước vào con đường ấy rồi! Và sinh mạng thí chủ chắc cũng gần tàn!...

Y Mộng Lăng cả giận :

- Có lẽ các tăng nhân trong thiên hạ đều vì ngài mà xấu hổ lây mất. Năm xưa, trận chiến giữa ngài với Quý Cừu bà tại Bạch Vân linh làm chấn động vô lâm lung lay oai danh. Tiếc rằng thiên hạ vô lâm đều bị ông khôn khéo che mắt, khiến ai nấy đều lầm tưởng mà tôn sùng ông lên hàng Thái Sơn Bắc Đẩu, nhận định ông là một bậc thần tăng vĩ đại, đại nhân, đại dũng, bốn ba xuôi ngược vì hạnh phúc vô lâm. Nhưng bây giờ dưới mắt Y Mộng Lăng này, thì ông chỉ là một gã kiêu hùng đại gian, đại ác!...

Liễu Liễu thần tăng đứng lặng thinh, cặp mắt tóe lên hai đạo sát quang sáng ngời.

Lăng Ngọc Vũ bỗng cất tiếng quát lớn :

- Bây giờ dù mi có hò hét la lối đến bể cuống họng cũng vô ích. Vì Liễu Liễu đại sư là bậc đức cao trọng vọng, đâu có thể nhận thức kém cỏi như người được!

Tới đây, nàng lại quay sang phía Liễu Liễu thần tăng :

- Đại sư để cho tiểu nữ thanh toán tên này nhé?

Liễu Liễu thần tăng thản nhiên nói :

- Y thí chủ đây đã gây ra mấy vụ huyết án chấn động giang hồ, lại nhờ có bộ mặt đẹp trai quyến rũ giống Thiên Ma Y Dật năm xưa, để mê hoặc các thiếu nữ trong thiên hạ. Y là một kẻ hoạ hại giang hồ, huyết tanh tàn khốc, nếu giết y ngay bây giờ, y chết sẽ không được nhắm mắt thỏa mãn, chi bằng hãy để nghe xem y láo khoét đến mức nào?

Y Mộng Lăng cặp mắt đỏ vùi, lòng lộn hết :

- Ông tưởng rằng những việc làm gian ác xảo trá của ông, giang hồ không ai biết hẳn? Ha, ha... rõ ràng ông đã thông đồng với mục Quý Cừu bà, trận chiến năm trước tại Bạch Vân Linh chỉ là chuyện hư trương mà thôi. Vậy mà ông cũng đã làm được bao người lầm tưởng kính phục, khen ông là đại anh hùng, nhưng có ai hiểu đằng sau ba tiếng “đại anh hùng” ấy sự thật là một tên “Ma quỷ tăng”!

Liễu Liễu thần tăng quắc mắt hỏi :

- Thí chủ có gì làm bằng chứng?

Lăng Ngọc Vũ bỗng xen lời :

- Chính mi mới là một đại ác nhân thực sự, lợi dụng bộ mặt đẹp trai, với cái miệng khôn khéo, đã làm cho bao thiếu nữ lầm tưởng!

Ha, ha, ha!... Ha, ha, ha!...

Y Mộng Lăng cất tiếng cười dài, tiếng cười bi phẫn gào lên :

- Tiểu Vân Tước Nhi!... Tiểu Vân Tước Nhi!... Tại sao hiền muội lại biến đổi tâm tính đến như thế?

Thình lình, một ý nghĩ hiện lên trong óc, mối thù cha mẹ cần phải trả, đồng thời cần phải cứu vớt Tiểu Vân Tước Nhi, khôi phục lại bản tính nhu mì hiền hậu của nàng ngày trước. Chàng bèn quay sang Liễu Liễu thần tăng dụ giọng :

- Bằng chứng!... Ông cần trưng bằng chứng hả?

- Phải! Lão tăng tin rằng thí chủ chỉ khéo uốn ba tấc lưỡi thôi chứ không sao có được bằng chứng!...

- Ông tự tay sát hại Thúc Tinh Nhạc, nhắm mắt làm ngơ trước những hành động của Thiên Quỷ giáo, thế chưa đủ làm bằng chứng nữa ư?

Nghe nói, trên gương mặt hiền từ của Liễu Liễu thần tăng bỗng hiện lên vẻ đanh ác, phẫn hận, tràn đầy sát khí.

Thấy vậy, Y Mộng Lăng vội đưa mắt ra hiệu cho Ngô Nguyệt Cẩm nói :

- Ngô cô nương, hãy mau đem Đặng thiếu hiệp lánh đi, ở đây để mặc tại hạ đối phó!

Ngô Nguyệt Cẩm đáp :

- Sư phụ tiểu nữ là Đẳng Long Tiên Kiếm, chắc vị hòa thượng này chẳng dám làm gì tiểu nữ đâu!

Đẳng Long Tiên Kiếm Thiết Đan Dương là một nhân vật đã vang danh lừng lẫy trước Thiên Ma, Địa tà và Lăng Ba Tiên Từ từ lâu, nên khi nghe đến danh hiệu, Liễu Liễu thần tăng cũng có vẻ chột dạ, nghĩ thầm: “Hừ, lão bất tử Thiết Đan Dương vẫn còn sống và ẩn cư thu đồ đệ!”

Y Mộng Lăng thấy Ngô Nguyệt Cẩm không chịu đi, liền nói :

- Cô nương có thể đứng đây để nhìn Đặng thiếu hiệp độc phát vong thân không? Sinh mệnh của chàng ta ở trong tay cô nương, nếu chậm trễ thêm một giờ nữa, thì dù có tài Biến Thước tái sinh cũng đành bó tay!

Ngô Nguyệt Cẩm cắn môi hết nhìn Y Mộng Lăng lại nhìn Đặng Giao Phi.

Y Mộng Lăng lại dục :

- Cô nương phải quyết đoán ngay mới được.

Liễu Liễu thần tăng chợt cất tiếng cười dài :

- Hà, hà, hà!... Cả hai đều không ai đi khỏi nơi đây được hết. Đẳng Long Tiên Kiếm không thể đem ra hăm dọa lão tăng này được. Nhất là lão ta lại ở xa tận Tích Vân Phong Nhạn Đãng Sơn, thì dù có cặp mắt thông thiên nhỡn cũng không thể nhìn thấy ái đồ của lão ta bị chết ở đây được.

Ngô Nguyệt Cẩm nổi nóng, quát lớn :

- Một kẻ khoác áo cà sa như ông, mà lòng dạ lang độc như rắn rết. Hôm nay bản cô nương sẽ cho ông biết đồ đệ của Thiết Đan Dương chẳng phải là phường tham sống sợ chết!

Lăng Ngọc Vũ đứng bên cạnh át giọng :

- Hừ! Mi không xứng đáng nói chuyện với lão đại sư, bản cô nương sẽ cho mi nếm mùi tuyệt học của Không Minh đảo!

Liễu Liễu thần tăng xua tay chậm rãi :

- Hai người bọn này hãy nhìn ra cái lùm cây ngoài song cửa lia thì biết.

Y Mộng Lăng vội đưa ánh mắt sắc bén nhìn qua ra phía ngoài cửa sổ. Đã thấy những ánh sáng lấp lánh của các loại khí giới như Thiên trượng, Giới đao Phương tiện sạn... Chàng bất giác buộc miệng :

- Thập đại cao tăng Đạt Ma viện!

Liễu Liễu thần tăng khẽ gật đầu :

- Thí chủ quả có cặp mắt tinh đây. Đã nhiều năm nay, có biết bao nhiêu võ lâm cao thủ gặp phải Tam Muội Bồ Đề trận pháp của Thiếu Lâm Thập đại cao tăng cũng đều bị thua cả, liệu hôm nay hai vị cũng chẳng tài nào phá nổi trận pháp mà đào thoát!

Y Mộng Lăng, từ khi được Vô Xỉ thần tăng chỉ điểm, chàng đã không còn tính kiêu cuồng như trước nữa, nên lúc này nghe đối phương nói, chàng chỉ bình tĩnh mau chóng tìm cách thoát thân. Riêng Ngô Nguyệt Cẩm, không dẫn được tính nóng, cất tiếng quát :

- Hôm nay bản cô nương sẽ cho người biết Tam Muội Bồ Đề trận pháp chẳng phải là tường đồng vách sắt gì mà cầm chân bản cô nương được!

Y Mộng Lăng chợt lui lại hai bước, tới gần chỗ Đặng Giao Phi đang nằm, lớn tiếng

mắng đối phương :

- Chỉ có Vô Xi đại sư tại Hồi Nhạn Phong mới xứng danh Nhất đại thần tăng, còn hạng người như ông, chỉ đáng sắp hàng với bọn cầm thú, rắn rết mà thôi!

Liễu Liễu thần tăng nhướn mày, trầm giọng :

- Bàn tăng đã ba mươi sáu năm giữ chức Chương môn Thiếu Lâm, người trong võ lâm, bất cứ ai gặp bàn tăng cũng cung kính kính, ngay cả Thiên Ma Y Dật năm xưa gặp bàn tăng, cũng một tiếng thần tăng, hai tiếng thần tăng, ngày nay thí chủ dám công khai lăng mạ bàn tăng thì quả là to gan lớn mật thật!...

Trong khi đó, Y Mộng Lăng chợt chỉ tay ra cửa nói :

- Vô Xi thần tăng ngài đã tới!

Lăng Ngọc Vũ vội vã quay đầu nhìn ra, trong khi Liễu Liễu thần tăng vùng ngựa cổ cười ha hả quái dị, giọng cười của ông ta chói lọi làm Ngô Nguyệt Cẩm chột ớn.

Y Mộng Lăng vừa dứt tiếng, liền định đặt tay lên đốc kiếm định rút ra, thì Liễu Liễu thần tăng đã nói ngay :

- Y thí chủ cũng thông minh thật. Thí chủ định làm cho bàn tăng phân tán tinh thần, để thừa cơ xông ra tẩu thoát, nhưng, hà, hà... không dè bàn tăng lại không mắc lừa, hà, hà, hà!...

Y Mộng Lăng tức giận :

- Hiện giờ chúng ta hãy thử tài cao thấp!

Liễu Liễu thần tăng lộ vẻ đắc ý :

- Bàn tăng tuy là người xuất gia rất tin thuyết quỷ hồn luân hồi, nhưng không vì ma quỷ mà kinh hãi, thí chủ lại nhè đem một người chết ra đánh lừa sao nổi?

Y Mộng Lăng bất giác sinh lòng ngờ vực, vì Vô Xi thần tăng mới chết một cách bí mật cách đây vài ngày, làm sao Liễu Liễu thần tăng đã hay tin mau lẹ như thế?

Chàng bèn quát hỏi :

- Tại sao ông biết tin Vô Xi thần tăng đã chết?

Liễu Liễu thần tăng lộ vẻ đắc ý, cười hăng hắc :

- Bây giờ bàn tăng cũng cần cho thí chủ hiểu rõ, kẻ thí chủ chết không nhắm được mắt, Vô Xi thần tăng chính là sư đệ của bàn tăng.

Y Mộng Lăng bất giác thốt tiếng “À” kinh ngạc, trong khi Liễu Liễu thần tăng nói tiếp :

- Hắn ta cùng con gái của Long Trường Thắng so tài các môn “Cầm, Kỳ, Thi, Họa”, chuyện nhỏ mọn ấy bàn tăng chẳng đáng để ý tới làm chi. Nhưng hắn ta lại định tiết lộ nguyên nhân cái chết của Thiên Ma Y Dật, nên buộc lòng lão tăng phải bịt miệng hắn lại!

Y Mộng Lăng buột miệng hỏi :

- Thế ra ông đã sát hại Vô Xi thần tăng?

Liễu Liễu thần tăng đáp :

- Tại hắn ta biết quá nhiều chuyện, chớ không phải bản tâm bàn tăng cố ý sát hại!

Y Mộng Lăng bất giác rung mình kinh hãi vì hành động của vị chương môn Thiếu Lâm quả vô cùng lang độc, đã sát hại Thúc Tĩnh Nhạc, lại còn đang tâm sát hại cả người sư đệ của mình, thật là lang độc đáng tởm! Bàn tay đã đặt lên đốc kiếm của chàng, bỗng chùng lại.

Liễu Liễu thần tăng lừ lừ nhích từng bước một tới gần.

Cặp mắt đen láy của Lăng Ngọc Vũ mở lớn như chờ đợi chứng kiến phút tử vong của Y Mộng Lăng!...

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Sát cơ trùng trùng

Theo lần với bước chân mỗi lúc một áp lại gần của Liễu Liễu thần tăng, Ngô Nguyệt Cẩm hồi hộp, con tim như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Còn Y Mộng Lăng thì nhiệt huyết sôi trào bùng bùng, nét khẳng khái hiện rõ trên mặt.

Thanh trường kiếm màu bạc tuốt ra khỏi bao. Một tiếng nổ lớn như tiếng sấm động kèm theo một tia điện chớp sáng lòa chói mắt.

Trời đất như muốn rung chuyển.

Lăng Ngọc Vũ vội vàng nhún chân nhảy lui về phía sau hàng trượng. Y Mộng Lăng cầm thanh trường kiếm màu bạc dựng ngược lên với một phương vị kỳ dị, tỏa ánh sáng lấp lánh làm chấn động tâm phách mọi người. Chàng đã thi triển pho “Tích Lịch kiếm pháp” oai dũng tuyệt luân!...

Mái ngói bị bể vỡ, bụi cát đổ xuống ào ào, thân hình Y Mộng Lăng như một trận gió, cấp gọn Đặng Giao Phi vào nách, nhún chân bay vọt ra, đồng thời miệng quát bảo Ngô Nguyệt Cẩm :

- Hãy mau theo tại hạ!

Bóng người áo bạc, thân hình màu đỏ, cùng một lượt nhanh như tên bắn lướt đi.

Oai lực Tích Lịch kiếm pháp đã làm cho tấm áo tăng bào rộng phồng phình của Liễu Liễu thần tăng phải dán chặt sát da, tuyệt học tối đắc ý của Thiên Ma Y Dật năm xưa, quần áo gấp phải sẽ lập tức bị cháy thành than.

Công lực của Liễu Liễu thần tăng cũng chẳng phải vừa, khi ông ta đã kịp thời vận dụng mật kỹ “Kim La Hán Khử” khổ luyện nhiều năm trong Đường Tâm thất tại Thiếu Thất Phong, thì những luồng tiêu nhiệt khí lưu của Tích Lịch kiếm pháp cũng không thể xâm phạm cơ thể ông ta được. Tuy nhiên, ông ta vẫn cảm thấy một luồng hơi nóng ập tới bỏng rát da thịt.

Gạch ngói rui xà trong nhà đều bị cháy thành than bụi bay mù mịt.

Liễu Liễu thần tăng nhếch miệng cười nhạt :

- Các ngươi có chạy đằng trời cho thoát!

Ông ta lập tức phát ông tay áo tăng bào, lao người nhảy qua bức tường đuổi theo ra bên ngoài đã thấy thập đại cao tăng Đạt Ma viện phát động trận pháp huyền mô cao diệu “Tam Muội Bồ Đề” vây chặt Y Mộng Lăng, Ngô Nguyệt Cẩm và Đặng Giao Phi vào giữa.

Tiếng gió xoáy động ào ào, kinh khí cuộn cuộn, sát khí ngút trời.

Từ một góc cây cao phía sau nhà, Lăng Ngọc Vũ đứng nhìn trận chiến, miệng lầm bầm :

- Ta hận ngươi! Ta hận ngươi! Ta muốn tận mắt trông thấy nhà ngươi bị chết!

Những bóng người thấp thoáng lay động, đao kiếm vũ lộng, quyền chưởng tung ra tới tấp, cỏ cây chung quanh cũng bất giác phải rung động, kinh hãi, mất đi vẻ thom mát địa đàng của lúc bình thường.

Đạt Ma viện vốn là nơi tinh nghiên võ công của Thiếu Lâm tự, những đệ tử đã được vào Đạt Ma viện đều có võ công cao siêu liệt vào hàng cao thủ, mà mười đại cao tăng Đạt Ma viện lại là những nhân vật tinh tuyển kỹ càng, nói riêng về từng người, cũng đã là đệ nhất lưu cao thủ võ lâm, huống chi cả mười người huy động trận pháp thì uy lực lại càng cuồng mãnh ghê gớm, một khi trận thế phát động, sẽ có uy lực tương sanh tương khắc, liên miên bất tuyệt, chỉ có chết chớ không có đường ra.

Vừa vào trận, Y Mộng Lăng đã biết trận thế lợi hại, vì những chương phong quyền lực đẩy ra là do sức mạnh của mười vị cao tăng tập trung lại, thì sức mạnh quả là vô địch.

Ngô Nguyệt Cẩm tuy là đệ tử danh gia, nhưng vương bận phải cấp thân hình Đặng Giao Phi do Y Mộng Lăng trao cho, lại phần lịch luyện giang hồ còn non kém, nên khi lâm trận đã có vẻ nao núng.

Y Mộng Lăng hét lên những tiếng vang rền, trường kiếm loang loáng với những chiêu tuyệt học của Không Minh đảo thi triển bất tuyệt.

Trận chiến giữa song phương như ngọn lửa bùng cháy dữ dội.

Y Mộng Lăng đại cừu chưa trả lễ nào chàng chịu chết trong trận, nên chàng ta đã triển động hết sức bình sinh tuyệt kỹ, vũ lộng trường kiếm màu bạc, chẳng khác một con bạch long vùng vẫy gầm thét giữa trời.

Liễu Liễu thần tăng đứng ngoài trận nhìn vào, chốc chốc lại nhếch miệng cười âm hiểm.

Giữa lúc Y Mộng Lăng rú lên một tiếng dài định thi triển khinh công tuyệt học Thiên Mã Hành Không, thì một trung niên tăng to lớn, vung cây thiền

trọng nặng nề bỏ xuống, miệng quát :

- Mi định chạy hả, đừng hòng.

Y Mộng Lăng lập tức thi triển thủ pháp “Không Không Minh Ly thập bát thủ” gạt bắn cây thiền trọng nặng hàng ngàn cân sang một bên, trường kiếm bên tay mặt tung ra tám đường kiếm liên tục. Đây chính là pho “Áo Thiên bát kiếm” của Nam Hải Không Minh đảo.

Một tăng nhân bào màu đen, người gầy đét, khề hừ một tiếng :

- Tà môn kiếm pháp đâu có gì lạ. Tiểu tử, mi hãy mở mắt ra mà xem “Đạt Ma kiếm pháp” chánh tông của Thiếu Lâm.

Đạt Ma kiếm pháp là một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm, uy lực rất lớn. Kiếm pháp tuy dễ học, nhưng khó có người đi đến mực thần tùy cao siêu.

Vị hắc y tăng đã xuất gia từ lúc còn nhỏ, ở Thiếu Lâm tự bốn mươi tám năm, chuyên luyện về Đạt Ma kiếm pháp, có thể nói với đương kim Thiếu Lâm, vị hắc y tăng này đã được liệt vào hàng nhân vật đệ nhất. Lúc này, ông ta thi triển kiếm chiêu Cửu Phẩm Liên Đài, mũi kiếm bay đi phát ra tiếng gió vu vu ghê rợn.

Tinh hoa pho Áo Thiên bát kiếm của Y Mộng Lăng ở chỗ, khi xuất kiếm, phát thành nhiều ánh kiếm loang loáng làm hoa mắt đối phương, trong lúc sơ thần ấy sẽ bị kiếm thương. Nhưng lúc này, mười vị cao tăng liên kết thành một, nên trong số, dù có một hai vị yếu kém, lập tức được các vị khác bổ xung. Do đó, oai lực của pho tuyệt kiếm đã bị hạn chế.

Trường kiếm của chàng chạm vào trường kiếm của vị hắc y tăng, lóe lên hai đạo kiếm quang sáng rực.

Không khí đầu tràng như ngừng đọng!...

Kẻ hào dũng hiệp sĩ, vì chính khí, bạt kiếm phản đầu. Kẻ độc tâm kiêu hùng, vì tà ác, liều mạng giết chóc.

Ngô Nguyệt Cầm đã thấy lắm tấm đồ mờ hôi trán, nàng vừa xuất đạo giang hồ, liền gặp ngay một trận chiến kinh hồn đáng tởm, nên nội tâm nàng chẳng khác ngọn thủy triều dâng lên ào ạt! Đối với sinh mạng của mình, nàng không lo ngại, nhưng nàng lo ngại cho Đặng Giao Phi đang cấp bên sườn. Đây cũng là một cảm tình si diệu chớm nở của một thiếu nữ vừa tới tuổi trưởng thành.

Ngay cả Y Mộng Lăng, từ khi đặt chân vào Trung Thổ đến nay, từng trải qua bao nhiêu trận đánh lớn nhỏ, nhưng chàng cũng cảm thấy trận chiến này nguy hiểm khó khăn nhất.

Sống và chết chỉ cách nhau trong đường tơ kẽ tóc. Từ cặp mắt của chàng bắt giác tia ra hai đạo nhồn quang kỳ dị.

Liễu Liễu thần tăng đứng bên ngoài nhìn thấy, ông ta bắt giác khề rùng mình, vì ánh mắt ấy chẳng khác nào ánh mắt của Thiên Ma Y Dật năm xưa trong giờ phút kiệt lực phản chiến liều mạng, đầy bi phẫn, khích ngang, bất khuất...

Sát khí bốc lên ngút trời che lấp cả những vàng trắng sao âm đạm. Trận chiến vẫn tiếp tục kéo dài một cách mãnh liệt. Chỉ có những người đang dần mình trong sự chém giết mới có thể hội được hết cái hương vị tàn khốc, hung lang của cảnh chém giết.

Đột nhiên, từ phía ngoài rừng, vang lên điệu ca nhàn nhã.

Nghe giọng ca, Liễu Liễu thần tăng bắt giác biến sắc, trái lại Y Mộng Lăng thêm phần khôi tỉnh thần, thanh trường kiếm tóa ra những đạo kiếm phong ào ào như thác đổ sóng dâng, làm cho mười đại cao tăng cũng phải nao núng rung động tâm thần phần nào.

Giọng ca vẫn đều đều vang lại, xen lẫn tiếng nhạc ngựa loong coong...

Giây lát sau, một con lừa sắc lông lốm đốm từ bên cánh rừng xuất hiện, chở trên lưng một lão già, lùn thấp, mập ú, đầu sói, đang nằm ngửa, bắt chân chữ ngũ trên lưng lừa, miệng ngêu ngao hát.

Liễu Liễu thần tăng khề hừ một tiếng, bước ra đón hỏi :

- Tiên sinh phiêu bạc thiên nhai, cười lừa thường nguyệt, quả thật thanh nhàn nhỉ?

Thì ra lão quái đầu nằm trên lưng lừa chính là Hưu Dư tiên sinh.

Nghe hỏi, Hưu Dư tiên sinh cười hề hề :

- Thanh nhân đầu bằng đại hòa thượng, dưới trắng bày trận thao luyện, tâm khái thần di. Nhưng coi chừng, đại hòa thượng đêm hôm không ở chùa tụng kinh niệm Phật, mà lại ra ngoài du nhàn gây xáo động, khó được lên cõi cực lạc lắm đấy!

Liễu Liễu thần tăng cau mày hỏi :

- Chẳng hay tiên sinh đến đây có chuyện gì?

Hữu Dur tiên sinh chồm dậy, ngồi xếp bằng trên lưng lừa, vươn vai ngáp dài một cái, rồi lại rề rề hát :

“Chuyện nhân gian ta vô duyên. Trời đất vạn vật ta có cá, có cá có dư, hà hà, hà, hà, có cá có dư. Kim Sur ơi Kim Sur, mi biểu ta có nên nhúng tay vào chuyện nhân gian rắc rối này không?...”

Con lừa lồm đồm cất cao cổ hí dài một tiếng, rồi lắc lắc cái đầu.

Hữu Dur tiên sinh vùng cất tiếng cười khà khà :

- Giỏi! Kim Sur giỏi lắm!...

Đoạn ông ta tụt xuống lưng lừa, đưa tay đâm lưng mấy cái nói :

- Hà! Ban nãy ngủ một giấc trong rừng đã quá, không dè bị mấy lão trọc làm ồn mất giấc ngủ, bây giờ lại lên con nghện đánh mạt chược rồi đây. Này, đại hòa thượng, ông có biết đánh mạt chược không?

Liễu Liễu thần tăng cười gượng :

- Tiên sinh cứ nói đùa, bản tăng làm gì biết. Bản tăng là kẻ xuất gia, cần phải răn giới lòng sâu niệm, mà mạt chược lại là môn đồ bác đưa người ta đến chỗ tham lam vô bờ, bản tăng đâu dám mó tới!

Hữu Dur tiên sinh trố mắt :

- Quái! Con Kim Sur của lão còn biết đánh mạt chược, tại sao đại hòa thượng lại không biết đánh nhỉ?

Liễu Liễu thần tăng rất mong vị ôn thần này bỏ đi cho rảnh, không dè đối phương lại cứ dằng dai lè nhè, nên ông ta trầm nét mặt đứng làm thinh. Trong khi đó, Hữu Dur tiên sinh lại cười hề hề nói tiếp :

- Này đại hòa thượng, chúng mình quen biết nhau quá mà, chơi vài bàn cho vui đi!

Liễu Liễu thần tăng lắc đầu :

- Bản tăng không thạo cách chơi mạt chược, đành phụ nhĩ ý của tiên sinh vậy.

Hữu Dur tiên sinh cười khà khà :

- Ô, cái đó dễ lắm, trước đây con Kim Sur của lão cũng không biết đánh, thế mà lão chỉ dạy có một lát là hiểu rành. Còn đại hòa thượng, chắc lão chỉ nói qua cách thức một lượt là biết đánh ngay chứ gì?

Liễu Liễu thần tăng hai ba lần bị Hữu Dur tiên sinh đem ví với con lừa, nên ông ta tức giận trong bụng nghĩ thầm :

- Hiện giờ vì tình thế ta phải nhịn mi, nhưng ta thế nào cũng có lúc ta cho mi nhục nhã dưới tay ta.

Trong khi đó, Hữu Dur tiên sinh đã vỗ bành bạch vào lưng lừa nói :

- Kim Sur ơi Kim Sur! Hôm nay chúng ta lại được một phen chơi mạt chược thích thú!

Liễu Liễu thần tăng lên tiếng :

- Dù bản tăng có biết đánh chẳng nữa, vì chúng ta chỉ có hai người, mà mạt chược thì phải đủ bốn người mới chơi được.

Hữu Dur tiên sinh cất tiếng cười hề hề :

- À! Thì ra đại hòa thượng cũng là người thành thạo về môn này, thế mà còn giả bộ. Bây giờ chúng ta đã có hai tay, thêm con Kim Sur của lão là ba, đại hòa thượng tìm thêm một người nữa trong số đệ tử của mình là đủ chứ gì!

Liễu Liễu thần tăng rủa thầm “À, ra mi định làm hồng thế trận Tam Muội Bồ Đề của ta, nhưng mà mi đừng có hòng, vì ta không mắc lừa đâu!”

Hữu Dur tiên sinh lấy trên lưng lừa xuống một cái túi gấm đựng bàn mạt chược.

Trong trận, Y Mộng Lăng vẫn trở toàn lực phấn đấu.

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Xảo thi kỳ kế

Liều Liều thần tăng đang suy nghĩ tìm cách cự tuyệt Hữu Dur tiên sinh, chợt nghe trên không vang lên chuỗi cười khịt khịt quái dị.

Tiếng cười vừa dứt, Hữu Dur tiên sinh đã nói :

- Lại có cả lão quái vật đó tới nữa!

Tiếng cười dội lên trong đêm khuya lại càng tăng thêm vẻ âm u ghê rợn! Tiếng cười lọt đến tai Y Mộng Lăng đang mải mê chiến đấu, bỗng sôi trào nhiệt huyết, vận kiếm như mưa sa bão táp, tấn công tới tấp, chẳng chút nương tay. Vì mỗi khi chàng nghe tiếng cười chói tai ấy, chàng lại nhớ ngay đến cảnh tượng mẫu thân chàng bị chết thê thảm bên một gò mả hoang vắng, diện mạo nát bấy, với một vết chường màu vàng chỉ có ba ngón.

Hữu Dur tiên sinh vừa bày bàn mặt chược xoa đi xoa lại lách chách miệng lẩm bẩm :

- Cổ lão tà, không hiểu trận gió nào lại đưa bạn đến đây. Hà hà..., thật là may quá, lão chủ đang thiếu một chân đánh mặt chược đây!...

Hữu Dur tiên sinh chưa dứt lời, thì trước mặt đã sừng sững xuất hiện một lão quái đầu, mái tóc bạc trắng nhưng từng sợi đều dựng ngược lên như những mũi kim bạc tằm thuốc độc. Một ông tay áo trông rỗng bay phất phơ trước gió. Độc nhãn tỏa ánh sáng sắc lạnh lấp lánh còn hơn ánh kiếm quang từ trong tay Y Mộng Lăng.

Lão quái đầu, độc tý độc nhãn, chính là Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu, một nhân vật đến như điện, đi như gió, hành động phiêu hốt, năm xưa trên hắc đạo, lão đi đến đâu là rừng động đến đấy, oai danh chỉ có kém Thiên Ma Địa Tà một chút mà thôi.

Cổ Thượng Cửu nhìn Hữu Dur tiên sinh nhe hai chiếc răng nanh nhọn hoắt, cất tiếng cười với giọng âm trầm ghê rợn.

Hữu Dur tiên sinh thần nhiên ngược mắt nhìn trời, đứng đĩnh đạc :

- Ông bạn có chuyện gì mà vui cười dữ vậy?

Thái độ của Hữu Dur tiên sinh bề ngoài thật là nhàn nhả như chẳng buồn để ý gì đến trận giao đấu sinh tử giữa mười đại cao tăng Thiếu Lâm với Y Mộng Lăng. Nhưng thực tế, trong bụng ông ta thì muốn phân hồi hộp như ngồi trên lửa bỏng, chưa nghĩ được ra cách gì để cứu Y Mộng Lăng thoát khỏi tường đồng vách sắt của đối phương.

Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu ngưng tiếng cười, giọng lạnh lùng :

- Nay ông bạn, cái trò cờ bạc đánh cuộc của ông bạn đem phô trương ra. Cổ mổ không mắc lừa ông bạn nữa đâu!

Hữu Dur tiên sinh giờ tay lên gãi đầu sồn sột :

- Ồ! Ồ! Mổ định bày trò chơi bởi kiếm bữa nhậu nhết, không dè đã bị lật tẩy, thật chán quá! Suốt ngày bán nhận, bây giờ lại bị nhận mỗ mù mắt!...

Cổ Thượng Cửu quay mình bước đi không thèm nghe những lời moi móc xiên xéo của đối phương.

Hữu Dur tiên sinh bỏ bàn mặt chược đứng dậy, rồi như chợt nhớ ra điều gì, ông ta chạy đến trước mặt Cổ Thượng Cửu, đưa bàn tay vỗ đầu bẹt bẹt vài cái, nhe răng cười :

- Ông bạn Cổ lão tà ơi, chút xíu nữa lão lại bị ông bạn qua mặt, nghe ông bạn nói ngoài mặt thì thao thao như nước chảy, nhưng thật tình bây giờ lão mới hiểu ra ông bạn mù tịt chẳng biết tí gì về môn xoa bài mặt chược!...

- Hắc, hắc..., này ông bạn già ơi, ông bạn lại định giờ thủ đoạn khích tướng đấy hả! Lần trước mỗ đã bị ông bạn nói khích cú mạng sống cho thằng oắt con Y Mộng Lăng, nhưng lần này thì cái trò đó xưa quá rồi, xin ông bạn dẹp qua một bên cho rồi.

Dứt lời, lão ta có vẻ đắc ý ngửa cổ cất tiếng cười ha hả...

Hữu Dur tiên sinh chớp cặp mắt :

- Thây kệ chuyện sống chết của thằng oắt con họ Y. Bây giờ lão phu muốn xoa vài bàn cho đỡ con ghien, dù cho trời sập cũng mặc. Lão phu, con Kim Sư của lão và vị Đại hòa thượng Thiếu Lâm, thế là đủ chân rồi, chúng ta còn chờ gì nữa?

Cổ Thượng Cửu trợn mắt, hừ một tiếng :

- Lão phu đã nói không đánh là không đánh, đừng có rắc rối.

Hữu Dur tiên sinh liền thung thình bước đến bên cạnh con lừa vỗ vài cái, nói :

- Kim Sur ơi Kim Sur! Cỗ lão tà không thèm chơi với chúng ta đâu!

Con lừa liền đập hai chân xuống đất mấy cái, hí lên một tiếng. Hữu Dư tiên sinh lập tức ghé sát tai cào mõm lừa, gật đầu lia lịa, miệng rè rè :

- Ủ! Ủ! Mi nói đúng đấy! Cỗ lão tà không phải là địch thủ của chúng mình, chơi với hắn sẽ phí thì giờ đi...

Cỗ Thượng Cửu chợt quay lại, quắc độc nhôn, tia ra đạo quang mang lấp lánh :

- Láo! Người mà đi chơi bài với lừa mới là mất mặt!

Hữu Dư tiên sinh liền xếp bàn mặt chược nhảy phóc lên lưng lừa, miệng lẩm bẩm :

- Có nhiều người lúc bình thường thì khoác lác ra điều ta đây ghê gớm, nhưng đến lúc đụng vào sự thực thì lại co đầu rút cổ, không dám hó hé, thôi chúng ta đi Kim Sur!

Liễu Liễu thần tăng từ nãy giờ mong mỏi Hữu Dư tiên sinh sớm đi cho rảnh mắt, nay thấy vậy thì chấp tay niệm Phật, nói :

- Tiên sinh quả là bậc cao nhân nhã sĩ, cười thanh phong, đập nguyệt ảnh, tiêu dao vân du, tiếc rằng bản tăng có việc bận bịu không thể viễn tống, xin tiên sinh thứ lỗi, có dịp khác rảnh rồi bản tăng sẽ tìm tiên sinh cùng ngao du thiên hạ cho vui!...

Hữu Dư tiên sinh đảo mắt vài vòng, nhếch mép cười hề hề :

- Đại hòa thượng, vì hạnh phúc vô lâm bốn ba suốt ngày, tâm nguyện ấy chỉ sợ có lẽ đến kiếp sau mới được đền đáp.

Liễu Liễu thần tăng tuy thần sắc không thay đổi, nhưng trong bụng rủa thầm :

- Thằng quỷ lão đầu này, ta kỳ cho mi chỉ trong một năm nữa, mi sẽ hết đường lẩn lút vì tay ta...

Tàn Kim Huyết Cỗ Thượng Cửu chợt hướng theo phía Hữu Dư tiên sinh quát lớn :

- Đứng lại! Lão già lùn!...

Hữu Dư tiên sinh liền nằm khểnh xuống lưng lừa, bắt chân chữ ngũ nhắm mắt, ngáp một cái thật dài, đáp :

- Lão phu thích đi là đi. Cỗ lão tà muốn giữ lão phu lại, ít ra phải giao đấu cỡ ba ngày ba đêm

Cỗ Thượng Cửu hét lớn :

- Này lão tiểu tử, mi đừng có làm tàng, công phu của mi ra sao lão phu như đếm trong bụng, mi khích lão phu chơi bài với dụng tâm ra sao lão phu cũng rõ nữa. Hà, hà, hà, mạng sống của thằng oắt con Y Mộng Lăng, lão phu đã nắm chặt trong tay, dù nó có chấp cánh cũng không bay thoát. Đêm nay, lão phu quyết sẽ dùng bàn mặt chược để bẻ gãy nhuệ khí của mi trước cho mọi người biết rằng, trong thiên hạ chẳng phải chỉ có một mình mi là giỏi về môn này. Bây giờ muốn đánh cuộc bằng tiền, bằng đầu người, cái gì cũng được, cho mi tùy ý lựa chọn.

Liễu Liễu thần tăng đang định ra dấu cho Cỗ Thượng Cửu để mặc cho Hữu Dư tiên sinh đi cho khuất mắt, không dè Hữu Dư tiên sinh đã ngửa cổ cất tiếng cười ngặt nghẽo, cười nghiêng ngửa, cười tụt cả thân hình xuống lưng lừa.

Lúc đầu Cỗ Thượng Cửu và Liễu Liễu thần tăng đều không hiểu lý do gì Hữu Dư tiên sinh lại cười ngặt cười nghẽo, cứ tưởng xưa nay đối phương vẫn quen hành động nửa điên nửa khùng, nên cũng chẳng để ý. Đến khi thấy lão tà từ trên lưng lừa lăn xuống đất, mà vẫn không dứt tiếng cười, thì cả hai đều tỏ vẻ nghi hoặc, tia bốn đạo nhôn quang nhìn đối phương không chớp.

Mười vị đại cao tăng đang vây khốn Y Mộng Lăng, người nào cũng ẩn cư lâu năm trong Thân Sơn cổ tự, tinh tọa tu vi, nội lực thâm hậu độc đáo, mặc dầu không bằng Y Mộng Lăng tu tập ở Nam Hải thần công Bàn Cốc Ngưng Tụ đại pháp, nhưng thiên môn Bát Nhã thiên công ai nấy đều đã tu luyện được bảy thành hóa hầu nên trận đấu kéo dài mà tinh lực người nào người nấy vẫn dồi dào, liên miên bất tuyệt.

Giữa lúc vị cao tăng thủ tòa Đạt Ma viện vừa truyền lệnh cho chín vị tăng nhân khác thi triển Vô Tướng Phá Định thần công để giải quyết trận đấu mau lẹ, bất chợt Y Mộng Lăng và Ngô Nguyệt Cẩm thì chợt nghe tiếng cười như điên dại của Hữu Dư tiên sinh, tiếng cười thấu vào tận cơ thể làm ai nấy đều cảm thấy rung động tâm thần.

Tiếng cười tỏa ra không trung rồi từ bốn phương tám hướng dồn lại, lúc thì như tiếng phượng kêu đầu núi, lúc thì như tiếng vượn hú sườn non, cao thấp dồn dập, biến ảo muôn phương.

Tàn Kim Huyết Cỗ Thượng Cửu và Liễu Liễu thần tăng, một người là nhân vật hung tàn hãn hữu trong phe hắc đạo bốn Nam tẩu Bắc nhiều năm. Một người là chương môn nhân thượng nhất đại của Thiếu Lâm tự, nơi thánh địa của nền võ thuật Trung Quốc, võ công người nào cũng cao siêu độc đáo. Lúc này, cả hai đều đã hiểu Hữu Dư tiên sinh có ý dùng nội lực thấu ra tiếng cười để đả kích mười vị cao tăng Thiếu Lâm để ám trợ cho Y Mộng Lăng, nên cả hai đều bất giác nghĩ thầm: “Công lực của lão già này quả nhiên bất phàm”

Giọng cười điên cuồng của Hữu Dư tiên sinh lại càng làm cho Liễu Liễu thần tăng có thêm ý định sát hại ông ta. Tuy nhiên, vị lão tăng này cũng hết sức

sâu hiểm, trong lúc chưa nắm vững cơ hội chắc chắn để hãm hại đối phương, ông ta vẫn giữ thái độ hết sức thân thiện, rình chờ cơ hội.

Hữu Dur tiên sinh sau chuỗi cười ngặt nghèo liền chồm dậy phui bụi quần áo, trở Cổ Thượng Cửu nói :

- Cổ lão tà, hiện tại, tuy ông bạn có ý muốn đánh bài với lão nhưng con Kim Sur của lão nó nhận thấy ông bạn đầy mình tà khí, sợ chơi với ông bạn nó lây hơi hám xấu xa ấy mất!

Cổ Thượng Cửu cười lạnh lùng :

- Lão tiểu tử sợ rồi hả? Mi không dám đánh cuộc với ta nữa hả.

Hữu Dur tiên sinh cất tiếng cười hề hề :

- Cổ lão tà, ông bạn hiểu lầm rồi, không phải là lão không dám, mà là vì con Kim Sur của lão nó không thích chơi với ông bạn!

Cổ Thượng Cửu nổi khùng :

- Không thích thì thôi, hãy dắt cái con lừa chết toi của mi cút đi cho xa!

Hữu Dur tiên sinh làm như không nghe tiếng xua đuổi của đối phương, mà ghé miệng vào tai lừa chép chép chíp chíp một lúc, đoạn ngừng đầu, miệng khen lầy khen đề :

- Đúng! Đúng lắm! Ý kiến của Kim Sur tuyệt hảo!

Liều Liều thần tăng ho khan một tiếng, nói :

- Nếu tiên sinh định rời khỏi nơi đây, bản tăng xin cung tống...

Hữu Dur tiên sinh liền quay lại xua tay :

- Ủa, sao đại hòa thượng đã ăn chay tụng kinh mà còn nóng nảy thế? Lão phu cùng Cổ lão tà nói vài câu chuyện, nếu ngài thích nghe thì nghe, bằng không thì lại tâm sự với con Kim Sur của lão đây này!

Liều Liều thần tăng khẽ hừ một tiếng, quay đi không thèm đáp lời.

Cổ Thượng Cửu thấy chỗ nào cũng bị đối phương chơi lẩn nước, thì cảm thấy mất mặt, liền quát lớn :

- Muốn cút thì cút ngay đi cho rảnh mắt!

Hữu Dur tiên sinh cười hi hi :

- Vừa rồi con Kim Sur nó nói với lão rằng, ông bạn đã coi thường nó, thì nó cũng chẳng xem ông bạn ra gì. Vì nó thấy rằng chơi bài với ông bạn chỉ thêm nhục đầu mà sau này còn bị người ta cười vào mũi cho là đẳng khác.

Cổ Thượng Cửu bạnh cổ nổi gân xanh, nghiêng răng quát :

- Mi với ta đánh tay đôi bằng quân bài mật chược, lấy số điểm phân thắng phụ!

Hữu Dur tiên sinh lắc đầu :

- Đã nói không đánh là không đánh. Giữa lão với ông bạn thì không có gì đáng nói, chỉ sợ có kẻ khác không ưng!

- Ai dám cản trở không ưng, Cổ Thượng Cửu sẽ cho nó biết tay lợi hại.

Hữu Dur tiên sinh chỉ con lừa đang đứng đằng sau, nói :

- Con Kim Sur của lão nó không ưng!

Cổ Thượng Cửu nổi giận phùng phùng, bước nhanh tới, đưa bàn tay mặt chỉ còn ba ngón nắm lấy đầu con lừa hét lớn :

- Lão phu thử xem mi là cái giống gì mà dám ương ngạnh!

Tàn Kim Huyết Cổ Thượng Cửu vốn là một tay hung độc nổi tiếng, giết người không nháy mắt, huống chi hạ sát một con lừa, giữa lúc ba ngón tay lão đang định vận nội lực bóp vỡ đầu lừa thì Hữu Dur tiên sinh đã nắm lấy đuôi lừa, lắc đầu lia lịa :

- Cổ lão tà, không được đâu!

Cổ Thượng Cửu đang định hồi đáp, chợt cảm thấy ba đầu ngón tay tê buốt, phải buông nhàoang ra. Thì ra Hữu Dur tiên sinh đã dùng phép nội công thâm

hậu “Cách Sơn Đà Ngươi”, đẩy lực đạo từ đuôi lửa lên, nếu Cổ lão tà không kịp thời buông tay và lui nhanh thì có cơ gây cả cánh tay.

Hữu Dur tiên sinh dùng đỉnh leo lên lưng lửa, đưa bàn tay khô nứt như que củi, sờ mó vuốt ve tai lửa, miệng rề rề giọng ca buồn tẻ, vô nghĩa :

”... Trời đất vạn vật ta có cá, có cá có dư...”

Cổ Thượng Cửu tròn mắt hằm hừ :

- Xuống ngay!...

Hữu Dur tiên sinh vẫn thản nhiên :

- Nay Cổ lão tà, nếu bạn muốn tranh thắng bại với lão phu trên phương diện bài bạc thì phải tìm thầy khổ luyện thêm vài ba năm nữa.

Cổ Thượng Cửu cũng là tay từng khét tiếng giang hồ nhất thời, làm sao chịu nổi những lời châm chọc vừa kể, nên lão tức giận xám mặt, ngửa cổ cười sằng sặc :

- Thằng họ Cổ này đã từng lê gót giang hồ chẳng kém nhà ngươi là bao nhiêu. Nghề cờ bạc trong thiên hạ, đệ nhất cao thủ phải kể Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiêu Phân của Chu thị Tiên trang, ngay cả Thiên Áo Thủ cũng đã bị hạ dưới tay nàng, còn nhà ngươi thử hỏi được liệt vào hàng thứ mấy? Hắc, hắc... Tiếc rằng vị Chu cô nương đẹp như tiên sa cá lặn, đệ nhất cao thủ trong nghề đồ bác ấy đã bị chết thảm dưới bàn tay ba ngón của lão phu rồi!...

Hữu Dur tiên sinh cười khà khà :

- Lão phu đã thuộc lòng cái cốt chuyện anh hùng của ông bạn rồi, ông bạn giết ai lão phu cũng mặc chẳng cần biết, nhưng có điều ông bạn đừng tưởng Chu Tiêu Phân chết rồi là ông bạn đã tự phụ thiên hạ đồ thủ rồi không.

Cổ Thượng Cửu cười nhạt một tiếng, không trả lời.

Hữu Dur tiên sinh lại giơ bàn tay nhăm nhính :

- Thiên Áo Thủ lão phu đã được nghe danh nhưng có thể không bằng ông bạn, vậy thì ông bạn có cao minh đến đâu cũng còn thua lão phu một bậc, chỉ đủ tài tạm liệt vào hàng đệ tam cao thủ là cùng, có phải thế không Kim Sư?

Con lửa đứng kề bên cất cao cổ hí lên một tiếng dài, rồi gật gật đầu hai cái!

Cổ Thượng Cửu găm lên giận dữ :

- Hãy giao thủ để phân cao hạ, chớ chỉ bằng vào miệng lưỡi, đâu đáng kể gì?

Hữu Dur tiên sinh chọc tức thêm :

- Ông bạn đã không muốn chơi với con Kim Sư mà chơi tay đôi với lão phu thì lão phu cũng chỉ dùng ba ngón tay và nhắm một mắt để chơi với ông bạn cho công bằng.

Cổ Thượng Cửu găm lên như trâu rống :

- Đừng khoác lác! Mi có bao nhiêu tài cán cứ việc đem ra hết, ta thề sẽ dùng ba ngón tay bóp bẹp mi cho mà coi!

Hữu Dur tiên sinh làm bộ trở mặt nhìn đối phương mặc cả :

- Đây là ông bạn đã thách thức lão phu vậy nếu có thua thì đừng oán trách nhé!

- Khỏi nhiều lời vô ích, hãy bắt đầu ngay lập tức.

Hữu Dur tiên sinh liền tụt xuống lưng lửa, lấy trong chiếc túi gấm ra mấy quân bài mặt chược, lắc lắc trên tay hỏi :

- Bây giờ chúng ta chơi bằng cái gì?

Cổ Thượng Cửu đáp không do dự :

- Đánh bằng cái đầu của lão phu và nhà ngươi!

Liễu Liễu thần tăng đứng bên cạnh tuy biết Hữu Dur tiên sinh dùng thủ đoạn lấy thoái làm tiến, nhưng nhìn sang mười đại cao tăng Đạt Ma viện lúc này lại đang phát động trận thế một cách mãnh liệt, thì ông ta vững bụng liệu định Y Mộng Lăng và Ngô Nguyệt Cầm chẳng dễ gì thoát ra được, nên ông ta lặng thinh không nói gì.

Hữu Dur tiên sinh liền xua tay bảo Cổ Thượng Cửu :

- Không được, không được, tính mệnh con người ta đâu phải trò đùa, hơn nữa chúng ta cũng chẳng phải thù oán gì, hà tất phải đem cái đầu ra đánh cuộc. Bây giờ lão phu đề nghị, nếu ai thắng thì có quyền bắt người thua phải làm cho mình một việc, nhưng cấm ngặt không được đòi lấy tính mạng của đối phương, sao Cổ lão tà chịu không?

Cổ Thượng Cửu trợn mắt, giọng hậm hực :

- Cũng được! Mi thật đầy thủ đoạn khôn ngoan điều nguyệt. Bắt đầu đi ngay cho xong việc và chơi theo lối chẵn lẻ.

- Được!

Nhưng Cổ Thượng Cửu chợt lại xua tay :

- Khoan! Dùng con bài mặt chược của mi thì ta không chịu!

- Vậy thì tùy ý ông bạn muốn chọn cái gì cũng được!

Cổ Thượng Cửu cau mày nhìn chung quanh một lượt nói :

- Bây giờ tùy ý chọn một vật gì cũng được, rồi đánh cuộc xem vật ấy là chẵn hay là lẻ, là đơn hay là song. Và chúng ta hãy nhận trước ai giữ số chẵn ai giữ số lẻ, ai giữ đơn ai giữ song!

Hữu Dur tiên sinh cười hề hề :

- Ô! Thế là đâu phải đánh bài mà là thử thời vận may rủi. Lão phu bằng lòng cho ông bạn chọn trước đây!

Cổ Thượng Cửu nhận ngay :

- Lão phu giữ số chẵn.

Hữu Dur tiên sinh hấp hím cặp mắt nói :

- Ông bạn giữ số chẵn rồi thì đương nhiên số lẻ phần lão phu. Giả tỷ bây giờ lấy cặp mắt của ông bạn để đánh cuộc thì lão phu thắng là cái chắc rồi.

Cổ Thượng Cửu bị cụt tay chợt mắt, nguyên có một đoạn ân tình bí thảm mà suốt đời lão coi là chuyện đại kỵ, bất cứ ai nhắc tới hoặc chê cười lão, lập tức bị lão tặng một ngọn “Đoạn Hồn Tàn Kim tuyệt chương”. Thế mà lúc này bị Hữu Dur tiên sinh đem ra trào lộng, hấn đành chỉ hậm hực cổ nuốt giận mà rằng :

- Lão tiểu tử, bây giờ mi hãy nói những quân bài trên tay mi tính từ một đến sáu là lẻ hay chẵn?

Hữu Dur tiên sinh giật mình nghĩ thầm :

- Nếu tính số từ quân nhất đến quân lục cộng lại mà hai mươi một, rõ ràng là lẻ, chẳng lẽ thằng cha già họ Cổ này nó điên cái đầu rồi sao, vì nó giữ phần chẵn mà. Không, không có lý, tên lão tà này gian ngoan thật, chắc lão định giờ trò quỷ quái gì đây. Hừ! Chẳng lẽ mình bị bại về tay hấn sao?...

Nghĩ đến đây, Hữu Dur tiên sinh ngược nhìn đối phương, cười hề hề :

- Cổ lão tà, nếu thế thì ông bạn thua rồi!

Tàn Kim Huyết Cổ Thượng Cửu thần nhiên :

- Ồ, nếu thua thì ông bạn cứ đưa những quân bài đây cho mỗ đếm cho mà coi!

Hữu Dur tiên sinh biết rõ ràng đối phương sẽ giờ thủ đoạn, nhưng ông ta vẫn thần nhiên đưa sáu con bài cho Cổ Thượng Cửu.

Cổ Thượng Cửu dùng ba ngón tay kẹp lấy mấy cây bài, nói :

- Lão tiểu tử, hãy lại gần đây coi xem mỗ đếm số điểm bao nhiêu?

Hữu Dur tiên sinh lắc đầu đáp :

- Cần gì phải lại gần để xem, đến đưa bé còn để chòm nó cũng có thể nhắm mắt tính được ra số điểm là số hai mươi một - Con số lẻ - Tiếc rằng mỗ thắng ông bạn như vậy chẳng được về vang mấy.

Cổ Thượng Cửu tức giận :

- Khỏi nhiều lời, mi thử đếm lại xem là số lẻ hay số chẵn?

Hữu Dur tiên sinh đón lấy mấy cây bài, lắc trên lòng bàn tay vài cái, đã nhận thấy quân lục bị đối phương dùng chỉ lực mài bằng mất một điểm, như vậy

cộng lại tất cả sáu con bài, chỉ còn lại hai mươi điểm - Con số chẵn - thì cũng chợt dạ nghĩ thầm “Hừ, mi đừng chỉ lực mài đi một điểm, nhưng mi đừng tưởng ăn được ta đâu.”

Vừa nghĩ, Hữu Dư tiên sinh vừa chìa bàn tay cầm mấy quân bài đưa sát tai con lừa, lắc đi lắc lại nhiều lần...

Cổ Thượng Cửu có vẻ sốt ruột, một con mắt còn lại tia nhờn quang xanh lè nhìn theo mấy quân bài không chớp.

Lắc một lúc khá lâu, Hữu Dư tiên sinh mới chợt lên tiếng :

- Cô lão tà, ông bạn thua rồi, số điểm cộng lại chỉ có mười bảy điểm, chớ đâu phải hai mươi. Lão phu nhờ trời còn lại đủ cả hai con mắt nên đếm kỹ lắm, không tin ông bạn đếm lại coi!

Cổ Thượng Cửu khề hừ một tiếng nghĩ thầm: “Á! Mi đừng hòng múa riu qua mắt thợ, lát nữa đây ta sẽ mài đi thêm một điểm nữa cho mi biết tay!”

Nghĩ đoạn, lão liền nói :

- Mi mờ mắt hay sao mà đếm bậy như vậy?

Hữu Dư tiên sinh vẫn tiếp tục lắc lắc mấy quân bài trên tay, miệng chọc tức đối phương thêm :

- Ông bạn không tin hả, lát nữa đếm lại sẽ biết. Lão phu nhận thấy ông bạn thua là cái chắc, hãy chịu đi cho rồi vì ở đây cũng chẳng có ai mà sợ mất mặt.

Cổ Thượng Cửu lớn tiếng hằn học :

- Ai mà tin được cái miệng lưỡi và trò gian manh xảo quyệt của mi, bây giờ hãy nhờ Liễu Liễu thần tăng đếm số giúp là công bằng hơn hết, mi bằng lòng không?

Hữu Dư tiên sinh tỏ vẻ do dự :

- Đại hòa thượng hằng ngày lần tràng hạt, đương nhiên đếm số phải chính xác rồi, nhưng ông bạn hãy đem đến mà nhờ đếm, chớ lão phu thì ghét cay ghét đắng cái đám đầu trọc lốc bình vôi ấy lắm!...

Cổ Thượng Cửu đang toan tính thầm làm thế nào để lọt mấy quân bài vào tay đang dùng chỉ lực mài đi một điểm, nay nghe đối phương nói vậy thì như mở cờ trong bụng, lập tức chìa tay nhận lấy mấy quân bài, đoạn lẹ làng liệng ngay sang cho Liễu Liễu thần tăng đang đứng cách đó hơn một trượng.

Chỉ trong nháy mắt, vừa đón lấy quân bài rồi tung đi ngay mà lão ta đã mài nhẵn một điểm, thủ pháp thật mau lẹ tuyệt luân.

Liễu Liễu thần tăng nhìn qua mấy cây bài một lượt, lớn tiếng :

- Mười chín điểm, số lẻ!

Cổ Thượng Cửu tái mặt sững sờ.

Hữu Dư tiên sinh cười khà khà :

- Đúng! Đúng! Nhỡn lực đại hòa thượng rất tinh tường! Lão phu bội phục vô cùng!

Cổ Thượng Cửu sấn tới một bước, hét lớn :

- Sao lại mười chín điểm? Đại sư đếm đúng đây chứ?

Liễu Liễu thần tăng nghiêm nét mặt :

- Bàn tăng tuy già cả nhưng mục lục không đến nỗi kém cỏi như thế!

Liễu Liễu thần tăng và Cổ Thượng Cửu, hai người tuy cùng là nhân vật âm hiểm, cả hai đều muốn hạ cho bằng được Y Mộng Lăng mới cam, nhưng cả hai đều không ưa nhau. Tàn Kim Huyết Cổ Thượng Cửu trong phe hắc đạo, từng hùng bá nhất phương, dưới mắt đâu có coi Liễu Liễu thần tăng ra gì. Mà Liễu Liễu thần tăng cũng đã từng là Chương môn Thiếu Lâm, một tôn phái thiên hạ đệ nhất, đương nhiên cũng chẳng coi đối phương ra gì. Lúc này ông đã nghiêm nét mặt trầm giọng trả lời khiến Cổ Thượng Cửu đành phải nhìn nhận.

Cổ Thượng Cửu trở mắt ngo Hữu Dư tiên sinh rồi lại ngo sang Liễu Liễu thần tăng, hung quang từ một con mắt độc nhất lóe lên sáng rực, hằn đậm chân nghiêng răng :

- Lão tiểu tử, kể như mi lại thắng keo này!

Hữu Dư tiên sinh cười hi hi :

- Đương nhiên là lão phu phải thắng chứ, vì từ thuở ra đời đến giờ, đã hàng trăm ngàn lần đánh bài đánh cuộc, lão phu chưa biết thất bại là cái gì. Cổ lão

tà à! Mùi vị thất bại coi bộ khó nuốt lắm. Chính mắt lão phu được thấy một người cũng vì đánh cuộc thất bại mà mất cả hai con người, trở thành kẻ tàn tật suốt đời...

Cổ Thượng Cửu biết Hữu Dư tiên sinh kể chuyện Phi Long Thần Dao Hề Công Cửu và bắt gác lão ta rùng mình toát mồ hôi, lạnh xương sống, vì có thể đối phương cũng đòi lấy hai con người của mình được chớ đâu có trái với điều kiện đã giao ước... Càng nghĩ đến cái cảnh tàn tật mù lòa, lão ta thất sắc lạnh người. Nhưng ngặt vì nhân vật võ lâm một khi đã hứa lời, thì không bao giờ thay đổi hay chối cãi!...

Lão ta đứng thờ người như một khúc gỗ.

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Thiên Vương thất tăng

Hữu Dư tiên sinh háy mắt nhìn Cổ Thượng Cửu cười khi khi, nói tức :

- Cổ lão tà, ông bạn tung hoành ngang dọc giang hồ hàng mấy chục năm mà không dè hôm nay lại bị lão phu hạ sát ván mà chẳng hiểu ắt giáp gì!... Hề hề hề...

Khuôn mặt dài thòng như mặt ngựa của Cổ Thượng Cửu lúc này lại càng khó coi thêm vì quá tức giận biến thành sạm đen.

Hữu Dư tiên sinh thấy vậy thì càng đắc ý gãi đầu sồn sột :

- Lão phu phải tìm xem có việc gì thật tuyệt để bắt ông bạn thực hiện mới được? À, Kim Sư này, nên bắt Cổ lão tà làm việc gì nhỉ?...

Cổ Thượng Cửu hăm hừ tức giận :

- Bất cứ việc gì thầy trò nhà mi cứ nói ra lão phu cũng làm được hết. Đêm nay cho bọn mi lên chân đác ý, lần sau gặp lão phu sẽ quyết một phen sống chết!...

Hữu Dư tiên sinh le lưỡi :

- Eo ôi, làm cái gì mà hung dữ quá thế! Cái việc mà lão phu định đưa cho ông bạn làm đây rất đơn giản, bằng vào cái tài cao siêu của ông bạn đâu có thấm tháp gì mà lo. Có điều trước khi giao việc, lão phu cũng cần phải nói rõ cái nguyên nhân ông bạn bị thất lợi thua cuộc để ông bạn khỏi ảm ức trong lòng. Nguyên lúc lão phu nói là mười bảy điểm, thực tình số điểm trong những quân bài vẫn còn đủ là hai mươi, thế rồi ông bạn tưởng thật, liền nhận lấy quân bài mà thêm một điểm nữa, giúp cho lão phu thắng cuộc. Đây gọi là kẻ “hư hư thực thực” trong binh sách Tôn Tử đấy, ông bạn nghe rõ chưa?

Cổ Thượng Cửu tức muốn ói máu, nghẹn lời không thốt được câu gì.

Hữu Dư tiên sinh lại cười híp mắt nói tiếp :

- Ông bạn đừng có lo, Hữu Dư mỗ là một bậc chính nhân quân tử, không bao giờ làm cho ông bạn phải đến nỗi mất mặt lắm đâu. Đây cái việc mà lão phu muốn nhờ ông bạn là hãy làm ơn đuổi cổ mười cái ông đại hòa thượng kia đi, và giao cái chàng thiếu niên mặc áo màu bạc cho lão phu, vì hòa thượng gì mà không ngoan ngoãn ở chùa tụng kinh niệm Phật, đang đêm lại chạy ra đường đấm đá làm ngăn trở đường ngao du ngâm vịnh của lão phu!... Sao, cái việc ấy có khó không Cổ lão tà?...

Nghe nói, Cổ Thượng Cửu biết là Hữu Dư tiên sinh cố ý bắt mình cứu thoát Y Mộng Lăng khỏi trận Tam Muội Bồ Đề, gây sự thù oán xích mích giữa mình với phái Thiếu Lâm, nhưng vì xưa nay, lão ta vốn tính cuồng ngạo đã quen, nên lão chẳng buồn nhìn Liễu Liễu thần tăng một cái mà trầm giọng đáp ngay :

- Ô! Dễ lắm, dễ lắm, nhưng mà lão phu giao hẹn trước, tính mạng của thằng oắt con Y Mộng Lăng sau này lão phu vẫn cần phải thanh toán!

Hữu Dư tiên sinh xua tay :

- Khỏi lo, chuyện về sau để sau này sẽ tính, xong chuyện rồi lão phu sẽ mặc kệ, ông bạn muốn gọi thằng oắt con ấy là sư phụ cũng được, hay muốn cho nó một chương nát thầy cũng được, miễn là đêm nay, lão phu cần nó phải được bình an vô sự.

Cổ Thượng Cửu gầm một tiếng dữ dội “Được!” rồi xoay mình hướng về phía trận đấu giữa mười vị đại cao tăng với Y Mộng Lăng.

Liễu Liễu thần tăng đứng bên cạnh lập tức vung tay áo rộng, trầm giọng quát :

Cổ Thượng Cửu quỳ đầu :

- Hiện giờ lão phu không có thì giờ rảnh với đại hòa thượng. Để lát nữa lão phu xong việc chứng minh sẽ phân tài cao thấp, ai thì còn sợ võ công Thiếu Lâm, chớ lão phu thì chỉ coi như những đường hoa quyền tú cước, múa chơi cho đẹp mắt mà thôi!...

Liễu Liễu thần tăng sa sầm nét mặt, nhướn cặp trường mi, ống tay áo không có gió mà tự động phồng lên.

Hữu Dur tiên sinh đứng ngoài thấy vậy, cũng phải hải thẩm trong bụng, tự nhủ :

“Trách nào mà đôi phương chấp chưởng một đại môn phái võ lâm, chần nhiep các tay giang hồ hai đạo hắc bạch, xem chừng hai người khó tránh khỏi một phen tử chiến!”

Liễu Liễu thần tăng sấn tới lật chưởng vỗ vào lưng Cổ Thượng Cửu một chưởng. Ông ta đã sử dụng Thiếu Lâm tuyệt học, chiêu “Kim Đồng Khuyñh Từ Địch” có oai lực chấn động son lâm trong pho “Di Lạc Hàm Tiểu tam thập lục chưởng.”

Thiếu Lâm lão tổ Đạt Ma thần tăng khi từ Thiên Trúc vào Trung Thổ, nhiều năm diện bích đã từ trong Kinh Dịch tham ngộ sáng chế ra pho “Di Lạc Hàm Tiểu tam thập lục chưởng”, kinh khí oai lực khi triển động, có thể bắt rồng trên mây, hạ hổ trong rừng. Và cũng chỉ vì oai lực của pho chưởng này quá dũng mãnh lợi hại nên các vị cao tăng Thiếu Lâm ít khi dám đem ra triển dụng, do đó ít người trong giới võ lâm được biết oai thế của pho chưởng này. Hôm nay, trong lúc nóng giận, Liễu Liễu thần tăng đã quyết đem ra ứng dụng để hạ cho bằng được đối phương. Pho chưởng này so với môn “Kim La Hán Khí” ông ta tinh luyện trong Dưỡng Tâm thất còn hùng hậu lợi hại hơn gấp trăm lần

Chưởng phong gầm rít như xé rách màn trời.

Tàn Kim Huyết Tà không kịp xoay hẳn người lại chống đỡ và lão ta cũng không ngờ đối phương xuất chưởng mãnh liệt đến thế, nếu như tiếp tục tiến thẳng vào chỗ trận đấu của mười đại cao tăng thì sẽ lãnh trọn một ngọn chưởng vào giữa lưng. Và vốn là một nhân vật đệ nhất đẳng trong giới võ lâm hắc đạo, nên trong lúc cấp bách, lão đã búng chân nhảy tạt sang bên cạnh hơn ba thước tránh thoát được chiêu “Kim Đồng Khuyñh Từ Diệp” của Liễu Liễu thần tăng. May lão ứng biến nhanh nhẹn mau lẹ như thế mà còn bị chưởng phong xé rách một ống tay áo bay tung phát phối trên không.

Liễu Liễu thần tăng phát động chưởng thế, chiêu trước vừa tung ra thì chiêu sau lại thi triển kế tiếp, chưởng chiêu “Ngọc Nữ Hiến Thanh Liên” với đạo kinh phong như đợt sóng lượn tràn tới.

Hữu Dur tiên sinh chợt nghĩ thầm: “Không dè lão đại hòa thượng này công phu lại cao diệu đến thế. Giả tỷ mình đấu với lão ta có lẽ phải mất ba ngày ba đêm vẫn chưa phân thắng bại. Phen này Cổ lão tà sẽ ném mùi xính vính.”

Cổ Thượng Cửu, ngoại hiệu “Tàn Kim Huyết Tà” chẳng những hình dáng lão độc nhon độc tý đã nói lên trọn vẹn đầy đủ cái tính chất tàn ác lang độc của lão, mà trong lúc đối địch, xưa nay lão vẫn có thói quen tấn công tới tấp như vũ bão, oai

cuồng mãnh liệt. Năm xưa, dưới chân Vu Sơn tại Trường giang, trong một đêm, hắn đã tàn sát hết cả một lúc ba mươi sáu hắc đạo cao thủ tại Huyền Cao bang, do đó hung danh của lão vang rền.

Lúc này hung tính của lão lại bộc phát, lão gào lên một tiếng như quỷ rống. Pho “Đoạn Hồn Tàn Kim tuyệt chưởng” tung ra liên miên bất tuyệt với những tuyền chiêu!

Huyết Tảo Tàn Nguyệt, Vạn Lý Đoạn Qua, Quân Long Tự Thủ... Kinh khí chưởng phong tuôn ra ào ào như mưa giông, bão chớp, mãnh liệt kinh hồn!...

Liễu Liễu thần tăng trước ba chiêu thế liên hoàn của đối phương, cũng chẳng hề nhúc nhích lùi lại nửa bước, chưởng đòn “Phật Quả Thập Lực”, “Bát Phương Đồng Hiện”, phát động tăng bào, phát xuất tiêu chưởng, tinh ảo kỳ diệu, lấy công đối công.

Chưởng ảnh biến ảo loang loáng như thiên nữ tán hoa với những cơn gió lốc cực kỳ hung hiểm.

Cao thủ giao đấu, chỉ một phút sơ hở đủ tạo thành cái sống hay cái chết trong đường tơ kẽ tóc. Trong trận, Y Mộng Lăng và Ngô Nguyệt Cầm mặc dầu người nào cũng thấm một đở mồ hôi nhưng cả hai đều nỗ lực phấn đấu chẳng chút chùng tay.

Mười đại cao tăng Đạt Ma viện cũng tấn công tới tấp như những đợt thủy triều ngoài Đông Hải xô cuộn dòn dập.

Tuệ Định đại sư, vị cao tăng đứng đầu Đạt Ma viện thấy thế cũng phải chợt dạ e ngại, tự cảm thấy chính mình đã lăn lóc trong trường hợp giao đấu bao phen lâm liệt, nhưng ông ta chưa hề gặp một cặp nam nữ nào kiên cường bất khuất như Y Mộng Lăng và Ngô Nguyệt Cầm, khiến ông ta bất giác phải khen thầm: “Quả thật là một cặp thiếu niên thiếu nữ cương cường kiên nhẫn!”

Trận chiến bên này giữa Liễu Liễu thần tăng với Cổ Thượng Cửu cũng đã đến hồi kịch liệt vô cùng.

Đứng bên cửa sổ, một cặp nhon quang sắc lạnh nhìn chăm chú vào trận đấu, theo dõi từng thế đánh của thiếu niên áo bạc Y Mộng Lăng với nét bi phẫn oán hận. Ánh mắt ấy chính là của người thiếu nữ, người yêu duy nhất của Y Mộng Lăng - Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ.

Trước đây, tình yêu của nàng đối với Y Mộng Lăng rất là chân thành thấm thiết, vậy mà không hiểu tại sao lại thay đổi mau chóng đến thế? Hình như vấn đề này chỉ có Liễu Liễu thần tăng là giải đáp nổi... Nhưng chắc là chẳng bao giờ ông ta chịu tiết lộ cho Y Mộng Lăng biết, vì bên trong còn chứa đựng

bao nhiêu âm mưu quỷ độc!

Thình lình, một điệu tiêu kỳ ảo du dương vang truyền vào trong trận đấu đang diễn ra một cách hung tàn mãnh liệt. Tiếng sáo véo von thanh thoát, làm nhật đi không ít cái sát khí đượm đầy huyết tanh nồng nặc.

Trong số mọi người chỉ có Cổ Thượng Cửu, Liễu Liễu thần tăng, Hữu Dư tiên sinh là không bị ảnh hưởng bởi ma lực của tiếng sáo, còn Y Mộng Lăng và Lăng Ngọc Vũ cũng đã nghe quen điệu sáo giống như điệu sáo đầy ma lực của sư môn ngoài Không Minh đảo. Chỉ có Ngô Nguyệt Cẩm và mười đại cao tăng là bị ảnh hưởng ma lực của điệu sáo, làm chiêu thế tung ra đều có vẻ rời rạc....

Y Mộng Lăng thấy vậy, đang định kéo Ngô Nguyệt Cẩm, dùng khinh công tuyệt học Thiên Mã Hành Không để thoát khỏi trận thế, thì đột nhiên tiếng sáo ngưng bật, mười đại cao tăng lập tức khôi phục công lực, chinh đôn trận thế, những làn đạo quang, trường khí, chưởng phong, kinh lực lại ào ào cuộn cuộn như cuồng phong sóng vỗ.

Hữu Dư tiên sinh thấy Cổ Thượng Cửu chiến đấu dằng dai với Liễu Liễu thần tăng thì bất giác lớn tiếng :

- Cổ lão tà, nhà ngươi nói mà không giữ được lời, sao không mau mau đuổi cổ mấy tên trọc ấy đi!

Cổ Thượng Cửu hừ một tiếng lạnh nhạt, gia tăng nội lực lên song chưởng, nhưng Liễu Liễu thần tăng cũng lập tức thi triển Vô Tướng thần công ứng phó không chút sơ hở.

Trong trận, Y Mộng Lăng vừa suy nghĩ đến người phát ra điệu sáo vừa rồi, chàng chợt nhớ đến ngoại công chàng - Không Không Nhất Tẩu. Thế rồi chàng lại lập tức liên tưởng đến lời nói của sư phụ chàng Địa Tà Quy Phụng Thượng. Chẳng lẽ, lúc này ngoại công chàng lại đến đây để lấy mạng chàng ư?

Không, ta không thể chết lúc này được!...

Giữa lúc Y Mộng Lăng đang nhủ thầm như thế thì đột nhiên một đại hán áo gấm xuất hiện, tay cầm một ống tiêu bầy lố, dưới ánh trăng tỏa ánh sáng xanh lè.

Vừa xuất hiện, đại hán áo gấm lập tức vung ống trường tiêu phát ra tiếng vu vu, điểm vào hai đại yếu huyệt Tướng Đài và Phụng Vĩ của Đinh Tuệ đại sư, đồng thời tả chưởng phật chéo vào giữa ngực Hắc Y lão tăng, một thế rất là dũng mãnh kỳ tuyệt.

Hữu Dư tiên sinh nhìn thấy lối xuất thủ thần kỳ của đại hán áo gấm thì nghĩ thầm :

- Với thân thủ của người này thì chuyện cứu Y Mộng Lăng thoát khỏi trận chẳng thành vấn đề nữa, ta còn ở đây làm gì?...

Nghĩ đoạn, ông ta lập tức nhảy lên lưng lừa bỏ đi, chẳng thèm ngoái cổ lại.

Đại hán áo gấm vừa xông vào trận đã xuất thủ với hai tuyệt chiêu. Đại Tuệ thần tăng xoay mình cúi thấp người tránh thoát trường tiêu điểm huyết của đối phương, trong khi Hắc Y lão tăng ý có luyện ngoại môn công phu Kim Chung Trạo, hấp khí đan điền đón đỡ một chưởng của đối phương.

“Bình!” Hắc Y lão tăng bị lão đạo thân hình mấy vòng. Tuy không bị thương nhưng vị lão tăng này cũng cảm thấy khí huyết đảo lộn, hải thận về chưởng lực hùng hậu của đại hán áo gấm.

Chưa kịp đợi đối phương phản công, đại hán áo gấm đã sấn đến cạnh Y Mộng Lăng, chộp lấy cánh tay chàng dục :

- Hãy theo ta!

Y Mộng Lăng ngạc nhiên hỏi :

- Các hạ là ai?

- Ta là sư huynh của ngươi, hãy theo ta đi mau, có chuyện gì lát nữa sẽ nói!

Y Mộng Lăng nghi nghi hoặc hoặc, miệng lẩm bẩm :

- Sư huynh của ta?

Hơn một năm trước, Y Mộng Lăng từ hải đảo đặt chân vào Trung Thổ, tại Tường Vi hội, tại Chu thị Tiền trang, khi giết Bạch Vũ và Chu Kỳ hai người, chàng từng bịa ra một người sư huynh tên “Cửu Tinh”, không dè ngày nay lại gặp đại hán áo gấm tự xưng là sư huynh của chàng. Như vậy, như vậy, đại hán này là đệ tử của Địa Tà Quy Phụng Thượng. Nhưng khi chàng đến học môn thần kỹ “Kim Hoa Thiểm” tại nơi Địa Tà, chàng chưa nghe nói có vị sư huynh bao giờ. Thật hay là giả, khó mà phân biệt...

Trong lúc Y Mộng Lăng còn đang phân vân suy nghĩ miên man, thì đã bị đại hán áo gấm giựt cánh tay một cái mạnh, kéo ra khỏi trận Tam Muội Bồ Đề của mười đại cao tăng Thiếu Lâm.

Y Mộng Lăng đột nhiên nhóra, vội lớn tiếng nói :

- Khoan!...

Đại hán áo gấm vẫn nắm chặt cánh tay Y Mộng Lăng kéo đi, miệng giải thích :

- Nếu chậm trong giây lát nữa thì dù người có bản lĩnh tày trời cũng khó trốn thoát. Tàn Kim Huyết Tà với Liễu Liễu thần tăng khi phát hiện ra Hữu Dur tiên sinh đã bỏ đi, thế tất họ ngừng cuộc gia đấu. Lúc bấy giờ dù người có Nam Hải khinh công tuyệt kỹ Thiên Mã Hành Không cũng khó chấp cánh mà thoát khỏi trận thế của Thiếu Lâm Đạt Ma viện Thập đại cao tăng, cộng thêm sự hỗ trợ của Liễu Liễu thần tăng nữa.

Cái điều mà Y Mộng Lăng lo lắng là chàng e ngại cho tính mạng của Ngô Nguyệt Cẩm, làm sao một thiếu nữ đủ sức chống chọi với mười đại cao thủ trong khi bên cạnh còn một Đặng Giao Phi đang hấp hối!

Mặc cho chàng lo lắng, đại hán áo gấm vẫn giữ chặt huyết mạch môn chàng kéo đi. Dọc đường chàng có lên tiếng hỏi đại hán mấy câu nhưng đều không được trả lời. Mà chỉ thấy đại hán luôn luôn rảo ánh mắt sáng quắc ra bốn phía chung quanh quan sát.

Đi được một lúc, tới vùng gò mà chi chít, vừa trông thấy cảnh tượng thê lương nơi bãi tha ma mộ địa, Y Mộng Lăng lại nhớ ngay đến cái chết bi thảm của mẫu thân chàng Tịch Mịch Vân Thường Lăng Ba.

Tới một gò mà lớn, đại hán áo gấm dừng chân ngồi xuống. Vì huyết mạch môn bị khống chế nên Y Mộng Lăng cũng phải ngồi xuống theo đại hán.

Gió đêm nổi lên từng cơn rì rào, lay động những khóm cỏ dại bên hoang mộ, chòn vờn như những bàn tay ma quỷ khua múa!

Đại hán ngồi ngửa mặt lên trời nhìn mây ánh sao rơi như có vẻ chờ đợi một người nào.

Một lát sau, Y Mộng Lăng chợt lên tiếng hỏi :

- Các hạ là ai? Dẫn tại hạ tới đây có mục đích gì?

Đại hán áo gấm đáp có vẻ hồ hững :

- Kim Ngọc Thánh Thủ Chiến Vân Thập!

Y Mộng Lăng nghĩ thầm: “Kim Ngọc Thánh Thủ Chiến Vân Thập! Cái tên lạ quá!”.

Chàng lên tiếng hỏi tiếp :

- Các hạ tự xưng là sư huynh của tại hạ, vậy là đệ tử của gia sư Quy Phụng Thương, tại sao tại hạ không được gặp bao giờ nhỉ?

Kim Ngọc Thánh Thủ Chiến Vân Thập đang định hỏi đáp thì đột nhiên từ ngoài ba trượng xa có tiếng niệm Phật hiệu. Chiến Vân Thập liền đứng phát dậy, cặp mắt tia nhờn quang sáng rực, quát hỏi :

- Ai?...

Trong giọng quát hỏi của Chiến Vân Thập có một vẻ oai nghiêm chấn nhiếp tinh thần, khiến Y Mộng Lăng cũng phải gật đầu khen ngợi.

Dưới bóng trăng mờ nhạt, từ phía sau ngôi mộ bia cao lớn, tiến ra một hàng dọc bảy vị tăng nhân. Đi đầu là một lão tăng gầy ốm, vừa xuất hiện lão tăng này đã ôn tồn khẽ hỏi :

- Vị thí chủ thanh niên đây chắc là Ma Diện công tử Y Mộng Lăng, con trai độc nhất của Thiên Ma Y Dật thí chủ năm xưa phải không?

Y Mộng Lăng đưa mắt quan sát khắp lượt bảy vị tăng nhân, trong số có sáu người đã lớn tuổi, râu tóc bạc trắng như sương, nhưng mục quang thì sáng như điện, tinh thần quắc thước, chẳng có vẻ gì là già nua, chỉ có một vị đi sau cùng, tuổi trạc tứ tuần, diện mạo rất là anh tuấn. Y Mộng Lăng vốn được truyền tiếp cái khí phách ngang tàng ngạo nghễ của Thiên Ma Y Dật, nên khi nghe hỏi, chàng đã ngang nhiên đứng dậy đáp :

- Tại hạ là Y Mộng Lăng đây, chẳng hay đại sư có điều chi chỉ giáo?

Bảy vị tăng nhân nghe Y Mộng Lăng lên tiếng đều đứng ngay lại, mười bốn đạo mục quang lấp lánh sáng ngời rọi về phía chàng. Nhất là vị trung niên tăng, diện mạo anh tuấn, trong ánh mắt còn chứa đựng một tình cảm kỳ đặc khó thể miêu tả.

Y Mộng Lăng ngược cặp mắt trong sáng quét nhìn bảy vị tăng nhân một lượt, ngang nhiên hỏi :

- Bảy vị đại sư chất vấn tại hạ, vậy trước khi trả lời tại hạ cũng muốn được biết pháp danh, pháp hiệu các vị?

Vị lão tăng cao gầy đáp :

- Bản tăng pháp hiệu Từ Lâm, trụ trì tại Vân Nam Thiên Vương tự...

Ngừng một chút, Từ Lâm đại sư ngắm nhìn Y Mộng Lăng từ đầu đến chân, miệng lẩm bẩm nói tiếp :

- Quả nhiên giống Thiên Ma Y Dật không sai một nét!...

Kim Ngọc Thánh Thủ Chiến Vân Thập nghe đến mấy tiếng Vân Nam Thiên Vương tự thì thót giật mình. Vì từ trước đến nay, Thiên Vương tự vẫn được giới võ lâm coi là một nơi thần bí, bên trong tàng ẩn vô số cao thủ, người nào người nấy đều xuất nhập phiêu hốt, như thần long hiện hình trong giây thoáng rồi lại biến đi, không ai rõ hình dung diện mạo, thế mà hôm nay lại xuất hiện tại đây.

Từ Lâm đại sư tiếp tục cất giọng dè dặt :

- Thiên Ma Y Dật khét tiếng giang hồ năm xưa, tuy đã qua đời hơn hai mươi năm nay, nhưng cho đến bây giờ, bản tạng vẫn còn một điều nghi ngờ hoặc, nên muốn được thỉnh giáo thí chủ.

Y Mộng Lăng mặc dầu chỉ được nghe mẫu thân kể lại sơ lược về cái chết của phụ thân chàng, nhưng chưa được biết chân chính hung thủ là ai, nay nghe hỏi, chàng liền đáp :

- Chàng hay đại sư muốn hỏi điều gì?

Từ Lâm đại sư tia ánh mắt sắc lạnh :

- Chuyện bản tạng muốn hỏi có quan hệ trọng đại, người ngoài nghe không tiện!

Dứt lời ông ta quét ánh mắt về phía Kim Ngọc Thánh Thủ Chiến Vân Thập. Chiến Vân Thập chẳng chút sợ hãi, khẽ kéo tay Y Mộng Lăng dục :

- Có chuyện gì nói ngay bây giờ đi!

Từ Lâm đại sư nhướn cặp mày bạc, sáu vị lão tăng đứng phía sau, có một vị cao lớn cất tiếng quát hỏi :

- Mi là cái gì mà dám xen vào chuyện này?

Vị lão tăng cao lớn này, chính là Hoàng Chung đại sư trong Thiên Vương tự, tiếng quát của ông ta vang rền như tiếng chuông ngân vọng, khiến Y Mộng Lăng và Chiến Vân Thập đều có cảm giác như tiếng sấm động ừng ực bên tai.

Chiến Vân Thập khẽ hừ một tiếng :

- Tại hạ là sư huynh của Y Mộng Lăng!

Hoàng Chung đại sư sắc mặt tối sầm :

- Là sư huynh của hần thì sao? Ai thì còn sợ Quy Phụng Thương sư phụ mi, chứ Thiên Vương tự thì chẳng coi ra gì! Nếu quả Địa Tà Quy Phụng Thương đã khôi phục công lực thì bản tạng sẽ là người thứ nhất tìm y quyết đấu một trận!

Hoàng Chung đại sư tuy đã thí phát, thân nhập không môn, nhưng người sân niệm còn nặng, chưa gột hết tính hung hăng hiếu chiến. Từ Lâm đại sư cũng biết rõ tính khí của người sư đệ này, nên ông ta chỉ đứng ngó Chiến Vân Thập không nói gì!

Y Mộng Lăng trong thâm tâm chỉ muốn biết rõ nguyên nhân cái chết của phụ thân, không muốn để Chiến Vân Thập khống chế bắt giữ. Hơn nữa Quy Phụng Thương lại không muốn cho tìm hiểu nguyên nhân, như vậy, dù có đi theo Chiến Vân Thập về chỗ sư phụ cũng chẳng được biết gì hơn, chẳng bằng hỏi các vị tăng tại Thiên Vương tự còn hơn. Nghĩ đoạn, chàng liền lên tiếng :

- Tại hạ bằng lòng đi theo đại sư đến chỗ kín đáo nói chuyện.

Chiến Vân Thập biến sắc :

- Không được!...

Hoàng Chung đại sư trợn mắt sầm tới :

- Không được cũng phải được. Bản tạng hãy đấu với mi một trận trước để cho mi biết rằng, cao thủ trong thiên hạ, chẳng phải chỉ có một mình Quy Phụng Thương.

Chiến Vân Thập thần nhiên đáp :

- Nếu cần!...

Hai người liền triển khai hộ thể, sắp chiến...

Chương 49: Khổ Thanh bí đồ

Hoàng Chung đại sư tuy đã già cả, nhưng xuất huyền như vũ bão, dũng mãnh tuyệt luân, dù cho tay trắng nam thiết hán, cũng khó so bì.

Chiến Vân Thập hiệu xưng Kim Ngọc Thánh Thủ, đương nhiên về mặt quyền chương có công phu độc đáo. Đoạn Kim Khuyết Ngọc tam thập lục thức, chỉ trong nháy mắt đã công đủ bảy chiêu liên tục.

Trong lúc hai người đang sấp chiến, Từ Lâm đại sư liền lớn tiếng truyền lệnh :

- Tam sư đệ, sau khi tính toán xong vị trí chủ ấy, hãy đến hội tập tại ngã ba cây hòe cách đây hơn mười dặm nhé!

Hoàng Chung đại sư vừa giao đầu, vừa đáp :

- Tiểu đệ đã hiểu, chỉ độ mười chiêu nữa là xong!

Từ Lâm đại sư quay sang vị tăng nhân trẻ tuổi nhất bọn :

- Hồng Ngự sư đệ ở lại đây chờ Hoàng sư huynh một lát!

Dứt lời, ông ta vẫy Y Mộng Lăng đi theo cùng bốn vị tăng nhân khác, biến dạng trong bóng đêm mờ, để lại Hồng Ngự đại sư với khuôn mặt khô ngò thần tuấn, cúi đầu miệng lầm bầm: “Thằng nhỏ thật giống mẹ nó như đúc!”. Trước mắt ông ta lại hiện lên hình dáng yêu kiều diễm lệ của Vân Thường Tiên Từ Lăng Ba.

Giữa lúc Hồng Ngự đại sư buông tiếng thở dài, ngừng lên nhìn vào trận đấu, thì Hoàng Chung đại sư đã chiếm hết phần ưu thế, dồn ép đối phương luôn luôn tháo lui.

Chiến Vân Thập bị dồn lui một hơi năm, sáu bước, liền nổi nóng, thò tay vào bọc rút ra một ống sáo dài bằng bạch trúc, điểm ngay bụng dưới đối phương một chiêu. Trong khi ống tiêu vung lên phát ra tiếng kêu vu vu rộn người!

Hoàng Chung đại sư khẽ rung mình quát lớn :

- Hừ, mi đừng hòng dùng ma âm tà thanh làm náo loạn tâm thần bản tăng!

Dứt lời, ông ta liền hóp một hơi dài chân khí, hai ống tay áo rộng vung lên trước mặt chu miệng phát ra hai tiếng “Hú ư! hú ư!” quái dị rền rĩ. Lập tức, tiếng sáo mê ảo mất hẳn hiệu lực.

Chiến Vân Thập giật mình kinh hoàng, ông ta không dè tiếng tiêu đã làm mười đại cao tăng của Thiếu Lâm Đạt Ma viện cũng phải rung động tâm thần, lại không áp đảo nổi một vị cao tăng của Thiên Vương tự. Tuy nhiên là người có võ học cao siêu, nên chỉ trong giây thoáng ông ta đã kịp thời thu hồi ống tiêu, búng ra một chỉ.

“Véo”, tiếng chỉ phong xé gió rộn người! Đây là một trong những tuyệt kỹ của Địa Tà - Phá Vân Khai Bìa chỉ - thanh thế tuy không hùng hậu bằng La Hãn Kim Cương chỉ của Thiếu Lâm, nhưng oai lực còn ghê gớm hơn Huyền Cơ chỉ của phái Võ Đang nhiều.

Hoàng Chung đại sư cười nhạo báng :

- Mi còn miếng võ nghệ ruột nào, hãy mang ra thi thốt nốt đi!

Dứt tiếng, ông ta vận khí xoay người một vòng, mười đạo chỉ phong của Chiến Vân Thập tung ra đều rót nhằm tấm bìa đá phía sau làm bể nát như cám!

Hồng Ngự đại sư đứng ngoài cũng phải gật đầu khen thầm: “Chỉ pháp lợi hại thật!”

Chiến Vân Thập liên tiếp thi triển tuyệt học, đều bị đối phương tránh né mau lẹ, thì biết đã gặp phải đối thủ ghê gớm, lập tức tả chương công luôn ba chiêu mãnh liệt, tay phải thò vào bọc lấy loại ám khí kỳ tuyệt “Thiên Hoa Thiểm”.

Môn ám khí này, năm xưa Địa Tà Quy Phụng Thương đã sử dụng làm chấn động cả vùng đại giang Nam Bắc. Nay Chiến Vân Thập, thấy Hoàng Chung đại sư quá lợi hại, bên cạnh lại còn một đối hủ đứng hờn sẵn, trong khi Y Mộng Lăng thì bị uy hiếp dẫn đi, nên ông ta nổi giận bừng bừng, quyết định thi triển ám khí tuyệt độc.

Giữa lúc ông ta vừa lấy ám khí ra khỏi bọc, thì đột nhiên đã bị Hoàng Chung đại sư đá tới một ngọn cước với phurong dị hết sức kỳ dị, làm ông ta không thể né tránh, phải hấp tấp ngã người búng chân búng ra phía sau mấy bước.

Khi thân hình chưa đứng vững, thì ngọn cước thứ hai của đối phương lại vèo tới. Hồng Ngự đại sư đứng bên ngoài khẽ lầm bầm :

- Cước pháp của Hoàng Chung sư huynh tuy có lợi hại, nhưng vẫn còn kém “Thất Bộ Quy Âm cước” của Bạch Túc sư huynh nhiều!

Khi Hoàng Chung đại sư tung đến ngọn cước thứ ba thì Chiến Vân Thập đã phải lui ra sau tới bảy tám bước, ông ta liền cất tiếng cười nhạo báng :

- Sao, trò chơi của bản tăng có vẻ được chứ?

Từ phía xa đột nhiên có tiếng cười nhạt :

- Chưa chắc! Chớ vội khoe mẽ!

Lúc này, Chiến Vân Thập đã cầm sẵn ba đóa “Kim Hoa Thiểm” trên tay, chỉ chờ xuất kỳ bất ý là tung ra, lấy mạng đối phương, đến khi nghe tiếng cười nhạt và giọng nói âm trầm, thì bất giác tinh thần hừng khởi, miêng quát lớn :

- Đại hòa thượng hãy coi đây!

Ba đóa hoa màu vàng bay xẹt như ba ánh điện chớp, đem theo tiếng xé gió vo vo kỳ dị, âm độc, tạo thành một âm điệu vô cùng ghê rợn dưới ánh trăng mờ âm đạm. Đừng nói gì cả ba cánh hoa đều trúng, mà chỉ trúng một cánh thôi cũng đủ tan xương nát thịt, đây chính là thủ pháp đặc biệt của Địa Tà Quy Phụng Thương năm xưa đã làm cả hai đạo hắc bạch đều khiếp hãi kinh sợ.

Tiếng réo xé gió của Kim Hoa Thiểm như tiếng sáo ma đòi mạng, ai cũng cảm chắc Hoàng Chung đại sư sắp bị phôi xác trong chớp lát.

Hồng Ngự đại sư đứng ngoài mặt biển hẩn sắc. Trong khi đó, Hoàng Chung đại sư lại ngửa cổ thốt lên chuỗi cười dài khăng khắc, song chương cùng một lượt đẩy ra, tạo thành một bức tường kinh khí vô hình, che chở khắp chung quanh, khiến những mảnh ám khí Kim Hoa Thiểm của Chiến Vân Thập đụng phải đều bay bật ra bốn phía.

Chiến Vân Thập thấy ám khí vô hiệu, lập tức tung mình nhảy lui ra sau, thì cũng ngay lúc đó, người vừa cất tiếng cười nhạt đã xuất hiện giữa trăng, thốt giọng lạnh lùng :

- Thiên Cương Khí Công của Thiên Vương tự lợi hại thật.

Hoàng Chung đại sư trở mắt nhìn người vừa xuất hiện, quát lớn :

- Đêm hôm khuya vắng, tôn giá xuất hiện nơi đây, chắc có việc gì? Lại nữa, chỉ trong giây thoáng đã nhận ra môn bí học Thiên Cương Khí Công của bản tự, chắc cũng thuộc vào hàng võ lâm đệ nhất cao thủ, vậy hãy cho bản tăng biết rõ quý danh!

Người nọ đáp giọng hết sức lạnh lùng :

- Lão phu là người mà thiên hạ vẫn gọi là Địa Tà Quy Phụng Thương đây!

Nghe nói, Hồng Ngự đại sư liền bước ra, nói :

- Quy thí chủ chắc nhận ra bản tăng chứ, đã hai mươi năm rồi, mà thí chủ vẫn còn phong thái như xưa?

Địa Tà Quy Phụng Thương rọi ánh mắt sáng quắc nhìn kỹ gương mặt khôi ngô thuần tuấn của Hồng Ngự đại sư một chập, rồi bỗng gật đầu nói :

- À, thì ra ông bạn!

Hồng Ngự đại sư chưa kịp nói gì, thì Chiến Vân Thập đã bước tới trước mặt Địa Tà, nói :

- Thừa sư phụ, sư đệ Y Mộng Lăng con đã bị năm lão hòa thượng khác của Thiên

Vân tự dẫn đi rồi!

Địa Tà Quy Phụng Thương khẽ gật đầu, rồi ngửa lên trời nhìn mấy vì sao lấp lánh, buông tiếng thở dài, nhủ thầm :

- Y huynh! Y huynh! Hiền huynh bị chết thật oan uổng. Tiểu đệ phải hết sức nhẫn nhục để tránh con mắt sắc bén của Liễu Liễu thần tăng, cách đây không lâu, hiền tẩu lại bị Tàn Kim Huyết Tà sát hại. Hiền nay đưa con của hiền huynh lúc nào cũng nhất tâm nhất ý tìm cách báo cừu huyết hận cho hiền huynh, nhưng chuyện làm ấy nó khó khăn gian khổ đến mức nào, và liệu với võ công hiện tại và đơn côi của nó có thể hoàn thành được ý nguyện hay chăng? Huống chi đối với kẻ hung thủ chân chính, liệu nó có thể hạ thủ được hay không? Đứa con của hiền huynh cũng mang một giòng máu kiêu ngạo như hiền huynh, hễ gặp việc gì càng khó thì lại càng quyết tâm thực hiện cho bằng được. Nếu chuyện này, sau khi nó biết rõ sự thật, nhất định nó sẽ ăn năn đau khổ vô cùng. Y huynh! Y huynh! Hiền huynh thấy tiểu đệ ngăn cản nó báo thù là sai hay là đúng?

Tiếng lòng của Địa Tà chỉ có những con gió núi thổi cành lá xào xạc hồi đáp.

Hoàng Chung đại sư thấy Địa Tà ngửa mặt nhìn sao thù người chẳng nói năng gì, thì cất tiếng hỏi :

- Quy thí chủ đã rời võ lâm cấm địa, tái xuất giang hồ, chắc phen này võ công phải xuất sắc hơn xưa nhiều lắm chứ?

Địa Tà đáp sang chuyện khác :

- Thiên Vương tự xuất toàn lực đến vùng Vân Nam này chắc có chuyện gì trọng đại lắm phải không?

Hoàng Chung đại sư đáp :

- Đó là chuyện riêng của tệ tự, nếu Quy thí chủ muốn biết thì tìm gặp Từ Lâm sư huynh của bản tăng mà hỏi sẽ rõ.

Địa Tà đột nhiên hỏi :

- Có phải các vị vì bức “Khổ Thanh đồ” không?

Hoàng Chung và Hồng Ngự đại sư cả hai đều giật mình biến sắc không hiểu tại sao Địa Tà lại biết được câu chuyện bí mật này. Và họ chưa kịp nói gì, thì Địa Tà đã chép miệng tiếp lời :

- Hai mươi năm trước, vì bức “Khổ Thanh đồ” mà Y Dật bị chết thảm oan uổng, không dè hai mươi năm sau, cũng vẫn bức “Khổ Thanh đồ” ấy gây nên sát kiếp trùng trùng. Xem ra, nó quả là một vật bất tử.

Dứt lời ông ta quay sang nhìn Hồng Ngự đại sư một chập, nói :

- Năm xưa, đại sư cũng từng vẫy đánh Thiên Ma Y Dật, chuyện này nếu thắng nhờ Y Mộng Lăng nó biết rõ sự thật nó cũng chẳng bỏ qua đâu!

Nghe nói, Hoàng Chung đại sư bỗng quay lại quắc mắt nhìn Hồng Ngự đại sư hỏi :

- Sao? Tiểu sư đệ cũng có tham dự vụ vẫy đánh Thiên Ma Y Dật đấy à! Chẳng hay gia nhập bốn tự, tiểu sư đệ lại lịch ra sao?

Giương mặt Hồng Ngự đại sư hiện lên vẻ đau khổ, hết nhìn Địa Tà lại nhìn Hoàng Chung đại sư, lẩm bẩm :

- Năm xưa, bản tăng quả có nhúng tay vào vụ vẫy giết Thiên Ma, nhưng không phải vì bức “Khổ Thanh đồ” mà là vì... vì một người...

Hoàng Chung đại sư bỗng lớn tiếng quát hỏi :

- Vì ai?

Hồng Ngự đại sư lắc đầu, vẻ khổ sở :

- Chuyện đã cách nay hai mươi năm rồi..., bản tăng không muốn nhắc lại nữa!

Quy Phụng Thương nhìn vẻ mặt buồn thảm của Hồng Ngự đại sư thì sực nhớ đến người mà đối phương nhắc tới có thể là Tịch Mịch Vân Thường Lăng Ba, ông ta bèn quay sang Hoàng Chung đại sư nói lảng :

- Đại sư cho rằng bức “Khổ Thanh đồ” của Thiên Ma có thể hỏi Y Mộng Lăng mà tìm ra được ư? Đại sư đã làm rồi!

Hoàng Chung đại sư thản nhiên :

- Chuyện đúng hay sai, thí chủ không cần phải lo!

Địa Tà Quy Phụng Thương bất giác lại nhớ đến chuyện hai mươi năm về trước. Lúc bấy giờ ông ta với Thiên Ma Y Dật là một cặp như hình với bóng, vùng vẫy giang hồ khắp nơi, các đại môn phái trong võ lâm đều phải im hơi lặng tiếng khiếp sợ. Có một hôm, vào buổi hoàng hôn tại Tô Châu, hai người trọ tại khách điểm ăn nhậu, trong lúc quá chén vui miệng, Thiên Ma vô tình tiết lộ với người bạn thân là ông ta đang giữ trong tay một bí kíp võ học “Khổ Thanh đồ”, có thể tu tập trong vòng thời gian hai năm là trở thành thiên hạ vô địch.

Bất ngờ câu chuyện lọt vào tay Liễu Liễu thần tăng, vị Chưởng môn Thiếu Lâm ngụ trọ tại phòng bên cạnh, khiến ông ta khởi động lòng tham, nhưng không dám ra tay vì khiếp sợ tài ba của Thiên Ma - Địa Tà, nhưng khi trở về Tung Sơn Thiếu Lâm tự, ông ta đã ngày đêm tìm cách để đoạt cho bằng được pho bí kíp võ học trong tay Thiên Ma đã tiết lộ.

Một câu nói vô tình. Một ý nghĩa tham lam bộc khởi, đã dẫn khởi một cuộc tàn sát thảm khốc một thời lúc bấy giờ. Không dè ngày nay sau hai mươi năm, cũng vẫn cái nguyên nhân ấy lại sắp sửa diễn ra một cuộc tàn sát đẫm máu hơn. Mà lần này, lại do con của Thiên Ma là Y Mộng Lăng gánh chịu! Trong khi đó, thì bức “Khổ Thanh đồ”, vật gây ra thảm cảnh chém giết, vẫn không ai biết mặt mũi nó ra sao và ở đâu?

Khổ Thanh đồ! Khổ Thanh đồ! Khổ Thanh đồ!

Ba tiếng “Khổ Thanh đồ” luôn luôn lờn vờn trong đầu óc, trong ý nghĩ của Địa Tà Quy Phụng Thương. Đến khi chấm dứt dòng suy tư ngưng lên, thì Hoàng Chung và Hồng Ngự đều đã biến dạng tự lúc nào!

Không hiểu Hồng Ngự đại sư có kể lại sự thật cho Y Mộng Lăng nghe chăng? Mà khi chàng biết rõ sự thật rồi, câu chuyện sẽ xảy ra như thế nào?

Nghĩ đến đây, Địa Tà Quy Phượng Thương chợt có cảm giác như trước mắt mình toàn là máu! Máu tanh nồng nặc!

Gió núi thổi rì rào như đun đầy vùng sát khí bốc lên, lan ra.

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Nguyên hung cự ác

Y Mộng Lăng vì muốn biết rõ nguyên nhân cái chết của phụ thân, nên chàng ta không ngần ngại nguy hiểm theo các vị tăng Thiên Vương tự dẫn đi. Chàng cũng biết sư phụ Địa Tà và sư huynh Chiến Vân Thập đến tìm chàng với chuyện gì rồi, nhưng chàng đã hạ quyết tâm, dù cho việc gì khó khăn nguy hiểm nhất trên đời mà có thể giúp chàng đạt thành ý nguyện chàng cũng không từ.

Từ Lâm đại sư đi trước dẫn đầu, phía sau là bốn vị tăng nhân khác cùng với Y Mộng Lăng. Bộ pháp của các vị tăng nhân Thiên Vương tự người nào người nấy đều lướt đi êm nhẹ như làn gió thoảng, khiến Y Mộng Lăng cũng phải giật mình hải thẩm về võ học cao siêu của phái này, so với các nhân vật cao thủ mà chàng đã gặp như Liễu Liễu thần tăng, Tàn Kim Huyết Tà, Thiên Quý giáo hoàng, Long Trường Thắng, Phi Long Thần Đạo... đều không thua sút, mà có phần vượt trội hơn là khác!

Một lát sau, đã vượt quãng đường hơn mười dặm, tới bờ một con suối nhỏ, cả bọn dừng lại dưới gốc một cây hòe, thiên niên cỏ thụ, cành lá xum xuê.

Từ Lâm đại sư đợi cho Y Mộng Lăng đến sát bên cạnh, đột nhiên xuất chỉ bất thành linh điểm một cái, Y Mộng Lăng chỉ kịp cảm thấy huyết Kinh Môn cạnh sườn tê rần một chút rồi toàn thân bất động.

Từ Lâm đại sư phát chỉ vừa mau lẹ vừa đột ngột, Y Mộng Lăng lại vô tình không dè dối phương hạ thủ ám toán. Bằng không, dù cho Từ Lâm đại sư có tài giỏi đến đâu, cũng không thể trong vài hiệp khống chế nổi Y Mộng Lăng.

Y Mộng Lăng bất giác nổi giận cự lại :

- Đại sư làm như thế là ý gì?

Từ Lâm đại sư không đáp, mà chỉ đưa tay mặt, xách bông thân hình Y Mộng Lăng, nhảy vọt qua bờ suối bên kia, đặt chàng vào trong một cỗ xe ngựa dẫu kín trong bụi rậm.

Y Mộng Lăng lớn tiếng hằn học :

- Đại sư làm như thế, chớ trách tại hạ mở lời vô lễ!

Từ Lâm đại sư khẽ cau mày rồi thuận tay điểm vào huyết cam của Y Mộng Lăng, khiến chàng ta chỉ còn xéch mày giận dữ, nhìn đối phương buồn tằm rèm xe phủ kín. Cỗ xe ngựa bắt đầu chuyển bánh lăn lóc cộc.

Nằm trong xe, Y Mộng Lăng bất giác lại hồi tưởng đến bao nhiêu chuyện đã qua. Chàng nhớ đến bao nhiêu chuyện yêu kiều diễm lệ của Thúc Gia Ngọc hiện đang mang trong mình giọt máu của chàng! Chàng nhớ đến mối tình của Chu Tiểu Phấn một cô gái trên danh nghĩa đã thành hôn thê của chàng hiện đã chết thảm dưới bàn tay ba ngón của Tàn Kim Huyết Tà Cỗ

Thượng Cửu! Chàng nhớ đến Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ với sự thay đổi tâm tính một cách khác thường trong bàn tay của Thiên Quý giáo hoàng Quý Cư bà! Rồi chàng lại nghĩ đến cái chết thảm khốc của mẹ chàng, cái chết đầy nghi hoặc rắc rối của cha chàng. Bao nhiêu nhiệm vụ nặng nề đang chờ chàng. Từ trong ánh mắt chàng lại hiện lên vẻ kiên nghị sáng chói!

Cỗ xe ngựa vẫn lăn bánh đều đều trên con đường gập ghềnh, mang theo ý nghĩ của chàng đến một nơi xưa nay đã nổi tiếng là hoang vu thần bí!

* * * * *

Vân Nam Thiên Vương tự với một kiến trúc cổ kính, nằm giữa khu rừng già cây cối um tùm, chung quanh bao bọc bằng một con suối, luôn luôn giữ vẻ u tĩnh thần bí.

Từ một góc tối phía trái thiên viện, đột nhiên có một bóng người bốc vọt lên cao như một ánh điện, rồi mất hút trong những dãy phòng xá san sát của ngôi chùa cổ vĩ đại đầy bí mật.

Bên dãy hành lang dài trước chính điện, một vị lão tăng có cặp lông mày màu vàng, với thân hình lom khom chậm chạp bước về hướng lầu chuông. Tới chân lầu vị lão tăng ngược mặt nhìn chòm sao sáng trên nền trời, khẽ buông tiếng thở dài, lầm bầm :

- Hai mươi năm rồi, có lẽ bây giờ thằng nhỏ đó đã trở thành một thiếu niên anh tuấn!

“Coong”!...

Tiếng chuông trong vắt ngân rền vang vọng, làm rung chuyển cả một vùng rừng núi âm u, như mang theo tâm tư của vị lão tăng đến một nơi xa xăm nào đó. Dư âm tiếng chuông chuyển vào chính điện, với sáu vị tăng nhân đang ngồi tĩnh tọa trên tám bồ đoàn cỏ xanh, ai nấy đều lắng lắng, không khí im phăng phắc, chỉ có làn khói trầm, từ nơi lư hương tỏa lên nghi ngút.

Đội tiếng chuông dứt hẳn, Hồng Ngự hòa thượng, vị tăng có khuôn mặt khô ngô tuấn vĩ ngồi dưới cùng mới lên tiếng :

- Chắc năm vị đại sư đang gấp muốn biết nguyên nhân tại sao đến bây giờ mới về chùa phải không?

Cả năm vị lão tăng đều khẽ gật đầu. Kế đó Tử Lâm đại sư ngồi trên cùng lên tiếng nói :

- Hồng Ngự sư đệ, bạt thiệp lao khổ, đáng lẽ phải được nghỉ ngơi, nhưng vì chuyện bức “Khổ Thanh đồ” đã quá gấp rút như lửa, nên buộc lòng sư huynh đây phải triệu tập hội họp nửa đêm để bàn bạc, mong sư đệ lượng tình!

Hồng Ngự hòa thượng cất tiếng cười vui vẻ :

- Chút khó nhọc nhỏ mọn, chẳng có gì phải bận lòng sư huynh.

Một vị lão tăng mặt áo màu lam, có cặp mắt sâu hoắm, hai gò má nhô cao, thân hình to lớn, chột trầm giọng hỏi :

- Hoàng Chung sư đệ đâu? Tại sao không cùng về một lượt với sư đệ?

Hồng Ngự hòa thượng đáp giọng hết sức thân nhiên :

- Chết rồi!

Tiếng nói vừa dứt, cả năm vị lão tăng đều biến sắc, vị tăng mặc áo màu lam - Lam Châu đại sư - cúi đầu suy nghĩ giây lát, rồi ngẩng lên hỏi cộc lốc :

- Ai giết?

Lam Châu hòa thượng rất ít nói chuyện, nhưng mỗi khi mở lời đều suy nghĩ kỹ càng.

Hồng Ngự hòa thượng rất điềm tĩnh trả lời :

- Liễu Liễu thần tăng!

Lam Châu đại sư biến sắc, hỏi gặng :

- Sư đệ nói thực đấy chứ?

Hồng Ngự nhường mảy đáp :

- Nếu Lam Châu sư huynh đã nghi tiểu đệ như thế, thì còn hỏi làm gì nữa?

Lam Châu đại sư biến sắc gặng lại :

- Sao! Sư đệ nói sao?

Hồng Ngự hòa thượng dùng giọng mũi khề hừ một tiếng :

- Công việc trong chùa từ trước đến nay đều do đại sư huynh làm chủ, vậy chuyện này không cần nhị sư huynh phải cật vấn tiểu đệ!

Lam châu đại sư tựa cặp mắt sáng hoắc nhìn Hồng Ngự hòa thượng chằm chập. Hồng Ngự hòa thượng cũng trừng mắt nhìn lại chẳng chút nao núng.

Trầm lặng trong giây lát, Lam Châu đại sư chột dần từng tiếng một :

- Sư đệ nói dối!

Hồng Ngự đại sư phanh ngực, cãi lại :

- Bàng vào có gì, mà sư huynh bảo tiểu đệ nói dối!

Trong thiền phòng lúc này, không khí rất nặng nề, sắc mặt sáu người đều âm trầm khác thường, chỉ có tòa tượng Phật Di Lặc là luôn luôn mang nét mặt hiền từ và nụ cười hỉ xả.

Sau một lúc khá lâu, Tử Lâm đại sư mới lên tiếng :

- Chẳng hay nhị sư đệ có ý kiến gì để chứng minh Hoàng Chung sư đệ không phải do Liễu Liễu thần tăng sát hại?

Lam Châu đại sư hăm hừ mấy tiếng lạnh nhạt, rồi mới trầm giọng đáp :

- Thứ nhất, Liễu Liễu thần tăng là một vị chưởng môn thượng nhất đại của Thiếu Lâm, một vị hữu đạo cao tăng, trưởng một môn phái, có lý nào giết người một cách bừa bãi. Huống chi, từ sau trận quyết chiến với Quỷ Cưu bà tại Bạch Vân linh Võ Công sơn đến nay, ít khi thấy Liễu Liễu thần tăng xuất hiện giang hồ, vậy thì có lý nào ông ta lại đột nhiên lộ diện, sát hại Hoàng Chung sư đệ một cách vô cừu vô oán như thế. Thứ hai, Liễu Liễu thần tăng tuy là nhân vật xuất sắc võ lâm Trung Nguyên, nhưng Hoàng Chung sư đệ võ công cũng chẳng kém cỏi, vậy ông ta có muốn sát hại cũng chẳng phải dễ. Thứ ba, tại sao Hoàng Chung sư đệ bị hại, mà Hồng Ngu sư đệ lại có thể an toàn trở về được?

Hồng Ngu hòa thượng nghe nói, thì trầm nét mặt, xạ cặp nhòm quang sáng ngời không chớp, ngời yên bất động. Lam Châu đại sư cũng trừng mắt ngời ngáy như pho tượng đá.

Huyền Đình hòa thượng, một vị lão tăng thấp nhỏ ngồi kế bên, thấy tình trạng đối địch khấn trương giữa hai vị sư huynh đồng môn, thì bàn tay không ngừng xoa đi xoa lại mở cò khô dưới chân bồ đoàn.

Lam Châu đại sư tiếp tục nói :

- Võ công của Hồng Ngu sư đệ như thế nào thì chúng ta ở đây biết rồi, nhược bằng Liễu Liễu thần tăng có cạy đông hiệp ít thì tại sao cả thi thể của Hoàng Chung sư đệ cũng không thể đem về chùa được?

Ba vị tăng, Huyền Đình, Thanh Đăng, Bạch Túc bất giác đều hướng nhìn Hồng Ngu hòa thượng bằng cặp mắt nghi ngờ.

Hồng Ngu đại sư vẫn thản nhiên cười :

- Những lời của nhị sư huynh hoàn toàn là bịa đặt, chứ chẳng có gì làm bằng cớ cả!

Lam Châu đại sư giọng lạnh lùng :

- Sư đệ nói vậy, có nghĩa bảo ta là bịa đặt nói láo phải không?

Hồng Ngu hòa thượng ngược nhìn không trả lời, tỏ vẻ mặc nhận. Thái độ này đã làm cho Lam Châu đại sư tức giận nghẹn lời, sắc mặt xanh sạm.

Bạch Túc hòa thượng lên tiếng :

- Đối với những lời của nhị sư huynh vừa nói, thất sư đệ có ý kiến gì hãy cho biết đi?

Hồng Ngu đại sư hớp một ngụm nước trà, rồi mới chậm rãi đáp :

- Khi tiểu đệ cùng Hoàng Chung sư huynh rời chỗ Địa Tà Quy Phụng Thương được một đôi thì gặp Liễu Liễu thần tăng suất lĩnh thập đại cao tăng Đạt Ma viện đi tới, trên tay hai vị cao tăng đi đầu, cấp theo hai người, một nam một nữ. Tiểu đệ và Hoàng Chung sư huynh bước tới chào hỏi, mới biết gã thanh niên là con trai của Đặng Giao, còn thiếu nữ là ái đồ của Đằng Long Tiên Kiếm Thiết Đan Dương.

Thanh Đăng hòa thượng đột nhiên xen lời hỏi :

- Thiếu nữ đó tên là gì?

- Ngô Nguyệt Cầm!

Thanh Đăng hòa thượng thốt lên một tiếng “À!”, cặp mắt hiện từ dần dần hiện vẻ kích động, hai bàn tay nắm chặt, giọng run run :

- Thanh Nghi... Mi... Mi đã đi... Ta không muốn gặp... lại... mi nữa.

Lam Châu đại sư bất giác hỏi :

- Đồ đệ của Thiết Đan Dương có liên hệ gì với sư đệ? Thanh Nghi là ai?

Cả Bạch Túc và Huyền Đình hòa thượng ngồi kế bên cũng đều nóng lòng muốn nghe Thanh Đăng nói ra xem Thanh Nghi là ai, thì Thanh Đăng hòa thượng đã lớn tiếng quát lên :

- Sư huynh đừng có hỏi!

Lam Châu đại sư gằn giọng :

- Sao? Ta không có quyền hỏi sư đệ ư?

Thanh Đăng đại sư, một vị hoa thượng vốn thuần nhũ xưa nay, bỗng lớn tiếng gầm :

- Không ai có quyền hời hết! Ai cố tình hời chuyện này, ta sẽ liều mạng với người đó!

Huyền Đình hòa thượng ngày thường vốn không mấy cảm tình với Thanh Đăng, lúc này bỗng lên tiếng :

- Có ta cần hời sư đệ đây!

Thanh Đăng hòa thượng, chẳng nói chẳng rằng, đột nhiên tung ngay một quyền vào giữa mặt Huyền Đình.

Huyền Đình quát giận dữ “Giỏi!”. Đoạn cũng tung quyền đón đỡ. Công lực cả hai đều ngang nhau không phân hơn kém.

Giữa lúc Thanh Đăng hòa thượng định tung quyền công tiếp, thì Từ Lâm đại sư đã lớn tiếng quát :

- Ngưng tay!

Mặc dầu tiếng quát của Từ Lâm đại sư đã vang dậy như tiếng sấm động, nhưng chiêu thế của Thanh Đăng cũng đã tung ra. Ông ta sử dụng chiêu thế tuyệt học của Thiên Vương tự “Quan Âm Quy Ngọc chỉ”, khiến Từ Lâm đại sư cũng phải đứng phắt dậy, tiếp giọng quát :

- Ai không ngưng tay, ta sẽ dùng quy luật của bốn tự trừng trị!

Thanh Đăng đại sư đành phải thu hời chỉ lực, hậm hực ngồi xuống.

Từ Lâm đại sư quay sang Hồng Ngu, nói :

- Tiểu sư đệ hãy kể nốt câu chuyện đi!

Hồng Ngu đại sư vừa định lên tiếng, thì Thanh Đăng đại sư đã xen lời :

- Thôi, chuyện này để ta kể tiếp cho sư đệ, mặc dầu câu chuyện đã cách nay hơn hai mươi năm, nhưng có thể dính líu tới cái chết của Hoàng Chung Tam sư huynh lắm!

Từ Lâm đại sư bất giác lộ vẻ ngạc nhiên, chưa kịp hỏi gì, thì Thanh Đăng đại sư đã nói :

- Thiếu nữ tên Ngô Nguyệt Cầm, ái đồ của Thiết Đan Dương ấy, tính ra năm nay cũng đã mười chín tuổi rồi. Mẹ nàng là Ngô Thanh Nghi, cũng vì bức “Khô Thanh đồ” mà tình nguyện ly khai sư môn, tìm cách thân cận với Thiên Ma Y Dật, để dò thám chỗ cất dấu bản đồ ấy!

Nói đến đây, vẻ mặt Thanh Đăng đại sư hằn lên nét đau khổ. Mọi người thấy vậy, cũng đều lặng lẽ cúi đầu trầm nghĩ, chỉ vì một bức “Khô Thanh đồ” mà bao nhiêu sóng gió nổi lên.

Hồng Ngu đại sư tiếp lời :

- Chính Liễu Liễu thần tăng cũng vì bức “Khô Thanh đồ” mà thành linh ra tay hạ sát Hoàng Chung sư huynh đó!

Lam Châu đại sư hỏi :

- “Khô Thanh đồ” không ở trong tay Hoàng Chung sư đệ, tại sao Liễu Liễu thần tăng lại làm như thế?

Hồng Ngu đại sư nhìn Lam Châu đại sư một cái, đáp :

- Thế mới gọi lòng người nham hiểm khó dò. Lúc vừa gặp, Liễu Liễu thần tăng đã biết tiểu đệ và Hoàng Chung sư huynh là người của Thiên Vương tự, lão ta cậy người đồng, thế mạnh, cố ý nói bức “Khô Thanh đồ” ở trong tay anh em tiểu đệ. Lúc đó, giả Hoàng Chung sư huynh phủ nhận thì đã xong chuyện, đằng này Hoàng sư huynh lại nói: “Biết chỗ cất bức bản đồ, nhưng không cho lão ta biết”. Nghe nói, lão ta bỗng biến sắc mặt lộ sát khí, và thân nhiên bước đến cạnh Hoàng sư huynh, chấp tay nói: “Ồ! Nếu vậy bản tăng xin lỗi!”. Hoàng Chung sư huynh là người nóng nảy thẳng tính, thấy vậy liền chấp tay đáp lễ, Liễu Liễu thần tăng liền thừa cơ phát xuất một ngọn “Kim Cương chỉ” xuyên lủng sọ Hoàng Chung sư huynh!

Nghe đến đây, Lam Châu đại sư liền đứng phắt dậy, hậm hực :

- Hừ! Ta phải đến tận Thiếu Thất Phong tìm lão ta thanh toán mới được!

Từ Lâm đại sư giờ tay, chậm rãi :

- Khoan, nhị sư đệ chớ nóng, theo ngu huynh nhận xét, có lẽ Liễu Liễu thần tăng sắp tìm đến bốn tự!

Lam Châu đại sư ngạc nhiên :

- Tại sao sư huynh biết?

Hồng Ngự hòa thượng đáp thay :

- Đại sư huynh nhận định rất đúng. Liễu Liễu thần tăng cũng đang cần thiết bắt được Y Mộng Lăng, vì theo lời đồn đãi thì Thiên Ma Y Dật có bí mật ghi khắc địa điểm cất giấu bức “Khổ Thanh đồ” vào một vật trang sức nào đó, mà hiện giờ đang ở trên mình Y Mộng Lăng. Ngày nay Y Mộng Lăng ở trong tay bốn phái, thì Liễu Liễu thần tăng phải đến tận nơi để dành lại chứ!

Từ Lâm đại sư gật đầu tán đồng ý kiến.

Lam Châu đại sư ngừng nhìn Từ Lâm đại sư một cái, nói :

- Nếu vậy, Thiên Vương tự chúng ta sẽ phải đương đầu với các môn phái Trung Nguyên?

Từ Lâm đại sư ngắt lời :

- Thiên Vương tự võ công bao la vạn tượng, duy chỉ thiếu có bức “Khổ Thanh đồ”, dù vậy có phải đương đầu với các phái võ Trung Nguyên cũng đành, chứ không ngăn ngại gì.

Tới đây ông ta chợt ngừng lời, ngược cặp mắt sáng quắc hướng nhìn ra phía cửa sổ.

“Vút!” Một mũi đinh sắt dài bay đến cắm ngập vào thành cửa sổ.

Lam Châu đại sư bước tới nhổ mũi tên sắt, gỡ ra một mảnh giấy nhỏ buộc phía đuôi tên, đọc xong hai hàng chữ mới viết chưa ráo mực trên mảnh giấy, ông ta liền hừ một tiếng, giọng hậm hực :

- Họ đã đến rồi!

Từ Lâm đại sư cũng đỡ lấy mảnh giấy xem xong, ra lệnh :

- Bạch Túc sư đệ, hãy báo cho toàn thể trong chùa chuẩn bị đối địch!

Sau khi mọi người ra khỏi thiền phòng, Hồng Ngự hòa thượng cũng bước ra theo, đi chậm chậm về hướng một căn tinh xá nơi góc vườn rậm rạp. Vào bên trong tinh xá, ông ta đưa tay đẩy một tấm ván sang bên cạnh, để lộ thân hình Y Mộng Lăng bỏ nằm cong queo dưới một hầm đất.

Hồng Ngự hòa thượng giải khai huyết cầm cho chàng, hỏi :

- Y thí chủ, có biết chuyện bức “Khổ Thanh đồ” không?

Trong mấy ngày nay, Y Mộng Lăng luôn luôn nghe người nói ba tiếng “Khổ Thanh đồ”, nên chàng Hồng Ngự hòa thượng nói một cái giọng lạnh lùng :

- Biết thì sao? Không biết thì sao? Hơn nữa, “Khổ Thanh đồ” là vật của phụ thân tại hạ, kẻ khác bên ngoài đừng có hòng mà mó tay. Tại hạ xem ra các vị Thiên Vương tự tăng cũng chẳng hơn gì Thiếu Lâm tự tăng, tất cả đều là phường chỉ rình đi cướp đoạt bảo vật của kẻ khác mà thôi!

Hồng Ngự đại sư đột nhiên thấp giọng :

- Ở trên đời này hiện giờ có một mình bản tăng là người duy nhất biết rõ nguyên nhân và thủ phạm đã sát hại Thiên Ma Y Dật mà thôi!

Y Mộng Lăng sững người nhìn đối phương với ánh mắt hết sức ngạc nhiên. Chàng không hiểu lời nói của đối phương có đáng tin hay không đáng tin?

Hồng Ngự đại sư thấy chàng lặng thinh, thì nói tiếp :

- Thí chủ cho rằng đã giết được Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh, Đạn Chi thần kiếm Chu Kỳ, Ngọc Kim Câu Bạch Vũ và Tuyệt Chương Phong Hà Thúc Tĩnh Nhạc bốn người là đã trả mối đại thù rồi phải không?

Y Mộng Lăng lắc đầu :

- Tại hạ cũng biết câu chuyện không đơn giản như ý nghĩ của tại hạ lúc rời Không Minh đảo vào Trung Thổ, nhưng tên của bốn người ấy là do mẫu thân tại hạ phát hiện trên vật áo của phụ thân tại hạ lúc hấp hối!

- Đúng, bốn người ấy cũng có lòng tham định cướp bức “Khổ Thanh đồ”, nhưng dù cho cả bốn người ấy cùng liên thủ, võ công cũng chẳng bằng Thiên Ma trong muôn một, thì làm sao có thể sát hại được ông ta?

- Điểm này tại hạ cũng đã nghĩ đến.

Hồng Ngự hòa thượng nói tiếp :

- Nhất là trong lúc mẫu thân thí chủ Vân Thường Tịch Mịch Lăng Ba nghe tin đến nơi, thì Thiên Ma chỉ còn thôi thóp, không thể cử động, nói năng gì nữa, thì làm sao viết được tên kẻ thù lên vật áo?

Trong lúc Hồng Ngự nhắc đến tên Vân Thường Tiên Tử, vẻ mặt ông ta hẳn lên nét đau khổ khác thường. Y Mộng Lăng có thoáng nhận ra, nhưng vì đang gấp muốn biết tin tức về cái chết của cha chàng, nên chàng không mấy gì lưu tâm, mà hỏi tiếp :

- Vậy thì kẻ nào đã viết tên bốn người ấy lên vạt áo phụ thân tại hạ?

Hồng Ngự hòa thượng đáp :

- Chính kẻ viết tên người lên vạt áo của Thiên Ma, ấy mới là thủ phạm vụ án. Cái kẻ đi hoa tiếp mộc này quả nhiên đã che mắt được Lăng Ba trong khi nài quá bi thương. Chỉ tiếc cho bốn người kia tuy có tham dự cuộc vây đánh Thiên Ma, không được cái gì, mà lãnh cái chết thê thảm sau này!

Y Mộng Lăng lại gần hỏi :

- Vậy kẻ nào đã viết?

Hồng Ngự hòa thượng cười nhạt :

- Thí chủ là người thông minh chắc là đã hiểu dụng ý của bốn tự rồi chứ. Thiên Vương tự chúng tôi cần bức “Khổ Thanh đồ”, thí chủ cần biết kẻ chân chính thủ phạm giết cha. Chúng ta trao đổi nhau, đâu có ai bị thua thiệt gì?

Y Mộng Lăng đột nhiên hỏi :

- Trước khi chữ xuất gia, xin đại sư cho biết tục danh là gì?

Hồng Ngự hòa thượng thân nhiên đáp :

- Đa Tình Kiếm Quân Dực Phong!

Lúc này Y Mộng Lăng mới thực tin lời nói của Hồng Ngự hòa thượng, chàng chợt nảy xin mưu kế, mỉm cười nói :

- Về bức “Khổ Thanh đồ”, tại hạ là con trai của Thiên Ma Y Dật đương nhiên là biết rõ chỗ cất dấu không sai. Nhưng còn thủ phạm giết hại thân phụ tại hạ, làm sao biết được là thực hay giả theo lời nói của đại sư?

Hồng Ngự hòa thượng giọng quả quyết :

- Bản tăng được thấy tận mắt, lại có đủ cả chứng cứ. Kẻ đó là Nam Hải Không Minh đảo chủ, Không Không Nhất Tầu!

Nghe đến đây, Y Mộng Lăng trở cặp mắt nhìn đối phương không chớp, lúc như đờ đẫn, lúc như tỉnh táo!

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Đa tình sâu

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng ngẩn ngơ nhìn Đa Tình Kiếm Quân Dực Phong, thầm nghĩ: Sự thật có thể như thế được chăng? Nhưng chàng thấy nét mặt Quân Dực Phong rất nghiêm trang, chẳng có chút gì là dối trá. Chàng cảm thấy sự việc xảy ra trăm ngàn đầu mối dồn dập trong lòng, chàng không thể nào hiểu nổi tại sao Không Không Nhất Tầu, ngoại công chàng lại trở thành kẻ thủ phạm chính trong vụ án sát hại cha chàng là Thiên Ma Y Dật. Mà Thiên Ma Y Dật thì là chồng của Tịch Mịch Vân Thường Lăng Ba, con gái của Không Không Nhất Tầu! Chàng lại nhớ đến lời nói của sư phụ chàng, Địa Tà Quy Thượng Phụng trong lúc gặp chàng tại Tổng đàn Thiên Quý giáo đã cảnh cáo chàng rằng chuyện trả thù của chàng đến đây coi như tạm kết thúc, đừng nên truy xét thêm nữa, kéo sẽ phải hối hận.

Hối hận! Đúng vậy, bây giờ chàng đã bắt đầu hối hận!

Chàng không bao giờ ngờ được rằng kẻ thù mà chàng đã bao công lặn lội trèo non vượt biển để tìm kiếm cho bằng được lại là Không Không Nhất Tầu, ngoại công chàng.

Mối thù này sẽ giải quyết cách nào?

Y Mộng Lăng nắm chặt hai bàn tay, thân hình run rẩy. Chàng nghĩ đến sư phụ chàng Địa Tà Quy Thượng Phụng, đã bao ngày vui đầu khổ luyện hoàn thành tuyệt kỹ “Kim Hoa Thiêm”. Thế rồi, chưa kịp đem thi thố, đã bị giang hồ quần hiệp hợp sức vây ép, dồn vào khu vực võ lâm cấm địa phé hết võ công, khiến mẹ chàng phải đưa chàng ra Không Minh đảo để nhờ ngoại công là Không Không Nhất Tầu dạy dỗ tuyệt nghệ. Nhờ tư chất thông minh, chỉ trong mấy năm, chàng đã luyện thành các môn tuyệt học “Bàn Cốc Ngưng Tụ đại pháp”, “Thiên Mã Hành Không”, và pho kiếm pháp “Áo Thiên bát

Kiểm” để rồi trở về Trung Nguyên tìm giết các tay thủ phạm sát hại cha chàng như Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh, Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ, Ngọc Kim Cầu Bạch Vũ v.v... Nhưng không hề, đến nay chàng mới rõ ra kẻ hung phạm chủ chốt lại chính là ông ngoại chàng.

Sự việc xảy ra, đưa chàng đến chỗ không biết giải quyết thế nào cho ổn. Cháu giết ông ngoại ư? Đại nghịch bất đạo. Con không trả thù cho cha ư? Lương tâm cho phép chăng!

Y Mộng Lăng nhìn Đa Tình Kiếm Quân Dục Phong rồi đột nhiên cất tiếng hỏi :

- Chuyện đại sư kể có đúng thật chăng?

Đa Tình Kiếm Quân Dục Phong từ từ đáp :

- Kể ra chuyện này đối với thiếu hiệp thì khó tin thật, nhưng bình sinh bản tăng chưa hề nói dối một câu. Nếu thiếu hiệp không tin thì có thể ra Trại Bích hồ ngoài quan ngoại tìm hỏi Đệ nhất anh hùng Vạn Thắng Thanh sẽ rõ hết mọi điều ẩn khúc.

Y Mộng Lăng chiếu cặp tình quang sáng ngời hỏi :

- Gia phụ năm xưa bôn tẩu giang hồ, tuy gây thù kết oán không ít, nhưng đối với Không Không Nhất Tẩu, xa cách mãi tận ngoài Nam Hải, chẳng có gì xâm phạm lẫn nhau, huống chi gia phụ lại là con rể của ông ta, thì vì có gì ông ta lại có thể dang tay sát hại gia phụ?

Đa Tình Kiếm Quân Dục Phong chép miệng than :

- Thói đời như mây nổi, biến hóa không đầy chớp mắt, mọi sự đều do chữ danh chữ lợi mà ra cả. Chuyện Không Không Nhất Tẩu ra tay ác độc đối với Thiên Ma Y Dật, có thể nói là có liên quan đến chuyện đời trước của họ nữa! Chính lúc Tịch Mịch Vân Thường đời kết hôn với Thiên Ma Y Dật, Không Không Nhất Tẩu đã cực lực phản đối, nhưng Tịch Mịch Vân Thường Lãng Ba vẫn khăng khăng một mực, nên cuối cùng, vì chỉ có một đứa con gái cưng, mà Không Không Nhất Tẩu buộc lòng phải chấp nhận cuộc tình duyên này...

Y Mộng Lăng xen lời :

- Nếu chỉ có thế thì đâu đến nỗi Không Không Nhất Tẩu phải sát hại Thiên Ma Y Dật?

Đa Tình Kiếm Quân Dục Phong gạt đầu :

- Đúng, Không Không Nhất Tẩu cũng là bậc tôn sư một phái võ. Khí độ đâu có hẹp hòi như thế, sở dĩ ông ta sát hại Thiên Ma Y Dật là vì một chuyện tình cờ khác.

Nói tới đây, Đa Tình Kiếm Quân Dục Phong bắt thần phóng mình ra ngoài quan

sát khắp chung quanh một lượt, rồi mới quay vào nói tiếp :

- Chuyện đó xảy ra cách đây hơn hai mươi năm, lúc bấy giờ, phụ thân của Thiên Ma Y Dật là Thiên Lý Ma Ảnh Y Tương Phi, tung hoành vô lâm, có thể nói thiên hạ vô địch, đi đến đâu, quần hùng hãi sợ đến đó. Không Không Nhất Tẩu tỏ vẻ bất phục, hai người bèn hẹn nhau giao đấu tại bờ Đại Giang. Cuộc giao đấu suốt một ngày một đêm, cuối cùng Không Không Nhất Tẩu Lãng Huyền Trai bị thua dưới một chiêu Phích Lịch kiếm pháp của Thiên Lý Ma Ảnh Y Tương Phi. Không Không Nhất Tẩu là một tay hết sức tự phụ trước nay vẫn cho rằng kiếm thuật của mình vô song, không hề nay bị hại bởi tay Y Tương Phi, nên lão ta liền lánh ra Nam Hải ẩn tích mai danh, khổ tâm nghiên cứu kiếm thuật chờ ngày tái đấu. Do đó khi nghe con gái nói đến chuyện muốn kết hôn với con trai của Y Tương Phi là Y Dật, thì lão đã không bằng lòng rồi!

Nghe đến đây, Y Mộng Lăng lộ vẻ kinh ngạc hỏi :

- Với tuổi tác của đại sư, chỉ ngang với tuổi của gia phụ, làm sao đại sư lại biết câu chuyện của hai vị tiền bối đó một cách rành rẽ như thế?

Quân Dục Phong thần nhiên cười, đáp :

- Đúng, năm xưa Không Không Nhất Tẩu giao đấu với Y Tương Phi tại bờ Đại Giang, bản tăng còn là đứa bé để chòm theo mẹ đến dự xem cuộc giao đấu giữa hai vị cao thủ đó, thiếu hiệp có biết mẹ của bản tăng là ai không? Chắc thiếu hiệp đã nghe danh Công Tôn Thập Tam nương chứ!

Y Mộng Lăng thốt tiếng :

- Ô! Thảo nào mà đại sư chẳng rõ câu chuyện bí mật vô lâm này rành rẽ thế!

Quân Dục Phong nhìn Y Mộng Lăng kể tiếp :

- Không Không Nhất Tẩu đương nhiên không thể lòng dạ hẹp hòi mà hận tình đối với Y Dật, nhưng mối hiềm khích bị thua sút một kiếm đối với Thiên Lý Ma Ảnh Y Tương Phi thì không lúc nào quên. Thế rồi sau thời gian hai mươi năm, Lãng Huyền Trai đã luyện được mấy môn tuyệt học Ảo Thiên bát kiếm và Thiên Mã Hành Không, lão cho rằng bản lĩnh có thể đủ trả mối thù một kiếm, nên lão mượn cơ rời Không Minh đảo vào đất liền thăm con gái, để tiện việc nhờ con rể là Y Dật chuyển lời ước hẹn tái đấu với Thiên Lý Ma Ảnh Y Tương Phi.

Nghe đến đây Y Mộng Lăng trầm nghĩ :

- Mỗi cừu hận của giới giang hồ thật là sâu đậm, ngoại công chàng chỉ có thua một kiếm, mà để bụng hàng hai mươi năm để lo phục thù, ý chí kiên quyết thật đáng phục và đáng sợ!

Chàng lại nghe Quân Dực Phong nói tiếp :

- Nào dè khi vào đến địa phận Quảng Đông, Không Không Nhất Tẩu gặp Liễu Liễu thần tăng, chương môn Thiếu Lâm, được vị thần tăng này tiết lộ câu chuyện Thiên Ma Địa Tà bắt được bức “Khổ Thanh đồ”. Trong bức họa đồ này có ghi chép pho bí kiếm tuyệt học đã lưu truyền hàng mấy ngàn năm. Không Không Nhất Tẩu liền nảy sinh lòng tham nghĩ rằng nếu lấy được bức “Khổ Thanh đồ”, thì có thể luyện thành kiếm thuật thần kỳ, sau này tái đấu với Thiên Lý Ma Ảnh sẽ nắm chắc phần thắng. Cũng vì ý niệm tham lam đó, mà Thiên Ma Y Dật mang họa diệt thân!

Y Mộng Lăng nghe tới đây, thì lẩm bầm :

- Lại chuyện bức “Khổ Thanh đồ”! “Khổ Thanh đồ”!

Quân Dực Phong kể tiếp :

- Sau đó Liễu Liễu thần tăng nhận thấy nếu mang danh nghĩa Thiếu Lâm ra tay thì không tiện, mà Không Không Nhất Tẩu cũng cảm thấy nếu mình công khai ra mặt dồn ép Y Dật lấy họa đồ thì câu chuyện sẽ rúng động võ lâm, mang tiếng giang hồ chê bai.

Do đó, cả hai người bàn bạc suốt một ngày mới tìm ra kế hoạch...

Y Mộng Lăng ngắt lời hỏi :

- Kế hoạch của họ như thế nào? Đại sư có thể cho tại hạ được rõ chăng?

Quân Dực Phong đáp :

- Bàn tăng không được rõ ràng tí mĩ kế hoạch của hai người, nhưng được biết đại khái là Thiên Ma Y Dật bị các phái vây đánh một trận. Số người tham dự trận này rất đông đảo, Liễu Liễu thần tăng thân dẫn mười hai cao tăng viện Đạt Ma tham dự. Số Chương môn các phái hiện nay đã qua đời như Võ Đang chương môn Định Dương Thần Kiếm Huyền Mộng đạo trưởng, Điểm Thương chương môn Bạch Giang Lăng, Không Động chương môn Xích Vân Vũ Sĩ đều có dẫn môn đệ tham dự trận đánh. Ngoài ra, còn có các cao thủ nổi danh nhất thời như Tái Thượng Đệ nhất anh hùng Vạn Thắng Thanh, Thiên Thủ Điểm Quỷ Khách Vương Bào v.v... đều được ước hẹn đến Đình Vân Phong tại Quân Sơn.

Y Mộng Lăng hỏi :

- Hiện nay các phái võ lâm, ngoài phái Thiếu Lâm còn có chút uy thế, các phái khác như Võ Đang, Điểm Thương, Thái Cực, Hoa Sơn và Không Động đều bị suy sút, ít có đệ tử xuất hiện giang hồ là thế nào?

Quân Dực Phong nói tiếp :

- Trong trận chiến đó, mặc dầu Thiên Ma Y Dật đã chiến đấu thần dũng vô song, nhưng cũng không chống nổi số đông võ lâm cao thủ hợp sức vây bọc. Cuối cùng ông ta bị chết, và đối phương cũng bị thương vong nặng nề. Vì lẽ đó mà ngày nay các phái vẫn chưa phục hồi được khí thế.

Y Mộng Lăng chợt nhớ đến câu chuyện do mẹ chàng kể lại, liền lên tiếng hỏi :

- Thế tại sao trên ché áo của Thiên Ma Y Dật lại phát hiện tên bốn người Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh, Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ, Ngọc Kim Câu Bạch Vũ và Tuyệt Chương Phong Hà Thúc Tinh Nhạc là ý gì?

Quân Dực Phong giải thích :

- Đây là quỷ kế của Không Không Nhất Tẩu và Liễu Liễu thần tăng đặt ra để đánh lừa Tịch Mịch Vân Thương Lăng Ba, nhận lầm bốn người đó là hung thủ sát hại Thiên Ma chông mình. Còn bốn người ấy thì lại không dè mình bị đồng bọn gieo họa.

Nghe đến đây, Y Mộng Lăng thấu rõ những bí mật, nghi ngờ thắc mắc trong mấy năm trời. Cái lý do mà Tuyệt Chương Phong Hà Thúc Tinh Nhạc bị chết bất ngờ dưới tay Liễu Liễu thần tăng, đến bây giờ chàng cũng minh bạch. Liễu Liễu thần tăng đã giết Thúc Tinh Nhạc để diệt khẩu.

Chàng cảm thấy tâm trạng bàng hoàng, mê hoặc, sự tình diễn biến quá đột ngột, khiến tâm tư chàng xúc động kịch liệt.

Chàng không bao giờ ngờ tới người ngoại công hiền từ như Không Không Nhất Tẩu lại là hung thủ chánh trong vụ sát hại cha chàng. Lúc này chàng cảm thấy mình trở thành một kẻ cô độc trong khoảng trời đất mênh mông. Cha chết sớm, mẹ bị sát hại bởi bàn tay, Tàn Kim Huyết Tà, người bạn thân từ thuở nhỏ là Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ thì bội bạc bỏ đi, Thúc Gia Ngọc, cô gái tuy chưa phải là vợ nhưng đã mang trong bụng một giọt máu của chàng, cũng không rõ lưu lạc nơi nào?

Đau khổ, uất nghẹn, bị thương găm nhấm tâm hồn chàng, cặp mắt chàng mờ dần, cổ họng như tắt thở, hai bên mép rỉ thấm máu tươi.

Quân Dực Phong vội hỏi :

- Y Thiếu hiệp, thiếu hiệp làm sao thế?

Y Mộng Lăng khẽ lắc đầu, há miệng phun ra búng nước máu. Lúc này sự đau khổ trong thâm tâm chàng đâu có thể dùng lời nói để phát tiết được. Đầu óc chàng chứa đầy cừu hận.

Quân Dục Phong cặp mắt đột nhiên tia ra hai đạo tinh quang, trầm giọng quát :

- Y thiếu hiệp, những chuyện thiếu hiệp muốn biết, bản tăng đều đã tỏ bày hết. Giờ thì thiếu hiệp hãy thực hiện lời hứa với bản tăng đi chứ!

Trong lúc thần thò suy nghĩ, Y Mộng Lăng chợt nghe tiếng Quân Dục Phong quát hỏi, chàng vội ngừng đầu hỏi :

- Đại sư muốn tại hạ thực hiện lời hứa gì?

Quân Dục Phong dừng mày, gần giọng :

- Bức “Khổ Thanh đồ” hiện giờ ở đâu?

Y Mộng Lăng mỉm cười đáp :

- Đại sư chẳng phải là bậc chân tu thấu rõ mọi lợi lộc phú quý trong cõi trần thế ô trọc này như ánh mây trôi, sớm còn tối mất, vậy đại sư còn cần bức “Khổ Thanh đồ” làm gì nữa.

Nghe chàng nói, Quân Dục Phong cũng lộ vẻ bùi ngùi, nhắm mắt khẽ than :

- Trăm năm trần thế, chẳng khác một giấc mộng nam khe, danh mà chi, lợi mà chi!

Y Mộng Lăng tiếp lời :

- Đúng! Đời người trăm tuổi, chớp mắt qua mau, mau như lời nói của Đức Phật “Một sát na, một ý niệm”. Đại sư đã dãi ngộ, đại giác như thế, tại hạ rất lấy làm bội phục!

Quân Dục Phong chợt quắc mắt :

- Nhưng đây chỉ là lời nói của sư phụ Quân mỗ căn dặn lúc Quân mỗ hạ sơn hành đạo, và cho đến nay, Quân mỗ vẫn chưa thấu triệt được hết ý nghĩa của câu nói ấy, nên Quân mỗ vẫn có ý muốn biết bức “Khổ Thanh đồ” ở đâu!

Thực ra thì chính Y Mộng Lăng, chàng cũng không rõ bức “Khổ Thanh đồ” cha chàng cất dấu ở đâu. Tuy chàng có nghe Quân Dục Phong nói, cha chàng - Thiên Ma Y Dật - Đã đem tất cả bí mật về bức họa đồ đồ dấu trong một món đồ trang sức tùy thân, nhưng chàng chưa hề được mẹ chàng nhắc đến. Về di vật của cha chàng để lại cho chàng chỉ có mỗi chiếc cà rá chạm mặt Phật Di Lặc tươi cười. Chẳng lẽ trong chiếc cà rá đó, lại cất dấu mọi điều thần bí về bức “Khổ Thanh đồ” mà bọn Không Không Nhất Tẩu và Liễu Liễu thần tăng hằng cố công tìm kiếm cho bằng được hay sao?

Không có lý, vì chiếc cà rá đó, khi Thiên Ma Y Dật - cha chàng - còn sống, đã đem cầm tại một tiệm cầm đồ ở Bắc Kinh, sau này chàng mới nghe lời mẹ chàng đi chuộc về.

Thấy Y Mộng Lăng đứng cúi đầu làm thinh, Quân Dục Phong liền bước tới một bước quát :

- Ngươi nói hay không?

Y Mộng Lăng ưỡn ngực khẳng khái đáp :

- Nói hay không là do ý tại hạ, đại sư không thể bắt ép được!

Quân Dục Phong năm xưa cũng là một tay anh hùng khảng khái từng gây sóng gió giang hồ một thời, bây giờ tuy đã cắt tóc đi tu, nhưng tính tình ngày xưa vẫn còn, nên khi nghe Y Mộng Lăng trả lời như vậy, ông ta liền trầm giọng nói :

- Kê nam nhi trong giới võ lâm, một lời nói nặng bằng chính vạc, ngựa từ khôn theo, bản tăng không ngờ Y Mộng Lăng nhà ngươi lại là hạng người tráo trở nuốt lời...

Quân Dục Phong chưa nói hết lời, thì đột nhiên từ phía chính diện có tiếng mõ khua mỗi lúc một gấp, khiến ông ta phải vội vã lao mình ra khỏi tịnh xá, chạy đi như bay, chẳng khác một vệt khói mờ.

Y Mộng Lăng lắng tai nghe tiếng mõ khua thì biết thế nào trong chùa cũng xảy ra chuyện đại biến, nhưng chỉ một lát sau, tiếng mõ đã ngưng, trả lại sự yên tĩnh cho đêm vắng.

Còn lại một mình trong tịnh xá, trước ngọn đèn mờ leo lét, tâm tư Y Mộng Lăng chẳng khác đợt sóng triều sôi lên cuộn cuộn. Lời nói của Địa Tà Quy Phụng Thương cảnh cáo chàng, quả thực không sai. Bây giờ, chàng có thể vung kiếm của ngoại công chàng quyết một trận sống còn được chăng? Không, không thể được! Nhưng chàng cần phải trả thù.

Y Mộng Lăng thì thầm như hỏi ngọn đèn tàn, ngọn đèn tàn không trả lời mà chỉ chấp chòn nhảy múa. Hàng lệ nóng, từng giọt, từng giọt nhỏ xuống! Chàng nhớ đến mẹ chàng - Tịch Mịch Vân Thường - năm xưa, diễm sắc kinh tuyệt vô lâm, trách nào mà Đa Tình Kiếm Quân Dực Phong chẳng si tình đến thất vọng cắt tóc đi tu. Nghĩ đến đây, chàng lại chạnh nhớ đến mình, được thừa kế cái tính chất hào hùng khảng khái của cha và di truyền về hào hoa tuấn nhã của mẹ, nên từ khi xuất đạo giang hồ đến nay, bất cứ cô gái nào gặp mặt chàng một lần, là đã đem lòng luyến ái. Ti như :

Tiêm Chương Phong Vân Chu Tiểu Phân

Ngọc Kim Câu Bạch Tường Vi

Thúc Gia Ngọc, ái nữ của Tuyệt Chương Phong Hà Thúc Tĩnh Nhạc.

Rồi Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ, cô bạn gái sống chung với chàng từ thuở ấu thơ.

Tới đây chàng bỗng lớn tiếng kêu :

- Tiểu Vân Nhi, tại sao em lại nỡ bỏ ta mà đi!

Thế rồi chàng cúi xuống thở dài, nhón quang chàng bắt giặc chạm vào khuôn mặt Phật Di Lặc đang tươi cười chạm nổi trên chiếc cà rá chàng đang mang, ánh mắt chàng vụt sáng lên.

Những bí mật xưa nay thường thường được phát giác trong những lúc tình cờ vô ý.

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Sát khí ngút trời

Lại nói khi Đa Tình Kiếm Quân Dực Phong vừa về gần tới chính điện, thì gặp đại sư huynh của ông là Từ Lâm đại sư, vội lên tiếng hỏi :

- Có chuyện gì vậy sư huynh?

Từ Lâm đại sư nét mặt nghiêm trọng nói :

- Ngu huynh triệu tập tất cả tăng lữ tại Thiên Vương tự có ý định cùng bọn Không Không Nhất Tẩu quyết một trận mất còn. Phen này, vì bức “Khô Thanh đồ”, bốn tự chúng ta không thể lùi bước, nhẫn nhục, làm mất thanh danh của “Thiên Vương thất tăng”.

Hồng Ngư đại sư - Pháp danh của Đa Tình Kiếm Quân Dực Phong - Nhìn vị sư huynh khả kính, lắm bầm :

- “Khô Thanh đồ” ời, mi có biết rằng vì mi mà sắp có bao nhiêu người vong mạng, chắc mi lấy làm hãnh diện lắm!...

“Khô Thanh đồ” quả là một vật bất tường.

Làn sương sớm mờ đục hãy còn bao phủ cửa chùa, hồi chuông ngân rền đã vang lên từng chập...

Một trăm lẻ tám tiếng chuông lờn lộng ngân dội khắp vùng núi rừng tĩnh mịch, tiêu biểu cho mười hai “tháng”, hai mươi bốn “giờ” và bảy mươi hai hậu trong một năm vận hành chu lưu vô cùng vô tận.

Tiếng chuông cuối cùng chưa dứt, dư âm còn vang vọng chưa tan, thì hơn một trăm tăng lữ đã nghiêm chỉnh tụ tập đầy đủ trước sân chùa.

Đứng trước hành lang thiền viện, Từ Lâm đại sư, đưa mắt nhìn tăng lữ khắp một lượt rồi trầm giọng :

- Đêm qua, Hồng Ngư sư đệ về chùa báo cáo tình hình vô lâm đang rối động. Bọn Không Không Nhất Tẩu cùng Liễu Liễu thần tăng phái Thiếu Lâm đã kết hợp với Thiên Quý giáo Quý Cư bà, sắp sửa kéo đến xâm phạm bốn tự chúng ta. Lũ tà ma ngoại đạo đó đã gửi giấy báo, buổi sáng hôm nay, chúng sẽ đến cầu giáo.

Tới đây, đại sư ngừng lời, nuốt nước miếng như để thấm giọng, rồi nói tiếp :

- Bốn tự từ ngày khai sáng đến nay, đã trải ba đời, oai chấn giang hồ đồng đạo đều coi bốn tự là nơi tàn ẩn tuyệt nghệ bí truyền, nay gặp bọn ngoại đạo đó mưu định xâm nhập quấy phá, vậy chúng ta hãy đồng tâm hiệp lực, đừng để giảm mất uy danh của Thiên Vương tự chúng ta đã tạo bấy lâu nay.

Nghe xong, tăng chúng đồng loạt cất tiếng dạ vang như hồi sấm động, hùng khí ngút trời.

Kim Đình đại sư bước ra khỏi hàng ngũ, trầm giọng hét lớn :

- “Mài Dao!”

Hơn một trăm vị hòa thượng, nhất loạt đưa tay nhất giới đao bên sườn vung lên.

Trong chớp mắt, cả một vùng sân rộng trước cửa Thiên Vương tự chỉ còn nghe tiếng mài đao chạm đá sột soạt, và thỉnh thoảng một vùng đao quang sáng loáng vung lên.

Hồng Ngự đại sư tuốt kiếm cầm tay, mắt không rời chăm chăm về hướng rừng tùng trước cổng, đợi bọn Không Không Nhất Tẩu, Liễu Liễu thần tăng và Quý Cưu bà hướng dẫn thủ hạ từ Trung Nguyên kéo ra gây sự với mục đích nhằm vào Ma Diện công tử Y Mộng Lăng đang nằm trong tình xá của Thiên Vương tự. Vì Y Mộng Lăng là đầu mối duy nhất để truy tầm bức “Khổ Thanh đồ” của Thiên Ma lưu lại.

Tất cả đều do lòng tham của con người...

Đám tăng lữ của Thiên Vương tự vốn được huấn luyện kỹ càng nên động tác mau lẹ dị thường, chỉ trong một thoáng đã lập xong một tòa đại trận “Bách Tăng Hội Tôn” ngay trước sân chùa.

Đại trận này, các nhân vật cao thủ giang hồ, chưa một ai được biết. So với “Thất Tinh kiếm trận” của phái Thiếu Lâm, cũng chưa ai rõ hơn kém ra sao?...

Thời gian như ngưng đọng...

Huyền Đình đại sư, ngửa mặt nhìn trời, hai bàn tay nắm chặt vào nhau, lộ vẻ sốt ruột, lẩm bẩm :

- Quái, tại sao giờ này bọn chúng chưa tới?...

Lam Châu đại sư, xắn cao ống tăng bào, để lộ hai cánh tay gân guốc, cầm thiền trượng động xuống phiến đá kêu coong coong!

Bạch Túc đại sư bàn tay đỏ mề hôi luôn luôn chùi vào vạt áo.

Không khí trước trận chiến, quả là khẩn trương hồi hộp.

Trong tình xá, Y Mộng Lăng bị điểm huyết đặt ngồi trên chiếc ghế, mắt chàng vẫn chăm chú nhìn khuôn mặt Phật Di Lặc chạm nổi chiếc cà rá, khuôn mặt chạm mang nét tươi cười, thần bí, thanh khiết, có lúc lại lộ vẻ ma mị, khiến người ta không biết đường nào mà suy đoán tìm tòi...

Chiếc cà rá chạm mặt Phật Di Lặc này là vật trang sức tùy thân của Thiên Ma Y Dật năm xưa, nó có chứa đựng điều bí mật gì chăng?

Giả như, chiếc cà rá có cất giấu bức “Khổ Thanh đồ” thật thì năm xưa Thiên Ma đã không tùy tiện đem thế tại tiệm cầm đồ ở Bắc Kinh.

Nhìn di vật của phụ thân, Y Mộng Lăng bất giác nổi lòng oán hận ngoại công là Không Không Nhất Tẩu.

Đột nhiên ánh mắt chàng phát hiện có những đường nét khác lạ mờ mờ trên khuôn mặt chạm. Tâm thần chàng chấn động mãnh liệt, rồi trên gương mặt tuấn tú chàng dần dần lộ vẻ tươi cười... Đạo nhơn quang trong cặp mắt trong sáng mỗi lúc mỗi ngời lên, lấp lánh như ánh tinh quang.

Chung quanh tình xá, vắng lặng như tờ, tăng chúng toàn tự đều tập trung tại sân chính điện, không một ai hay biết Y Mộng Lăng đã...

* * * * *

Tia sáng ban mai vừa rọi trên nóc Thiên Vương tự, Từ Lâm đại sư khẽ nói :

- Họ tới rồi đó!

Từ phía cổng chùa, nhiều bóng người thấp thoáng ẩn hiện, rồi một đoàn hơn bốn mươi người theo sau ba vị lão già từ từ đi tới. Hồng Ngự đại sư đã nhận ra, lão hòa thượng đi bên trái mặc tăng bào màu nguyệt bạch là Liễu Liễu thần tăng, Chương môn đời trước của Thiếu Lâm phái, lão bà đi bên phải, mặt mày xấu xí, tóc phủ tận vai, tay cầm cây Phủ Đầu trượng, chính là Thiên Quý giáo hoàng Quý Cưu bà. Còn lão già áo vàng đi giữa, thân hình khôi vĩ, nét mặt hiền hòa đáng kính chính là Không Minh đạo chủ Không Minh Nhất Tẩu Lăng Huyền Trai. Đoàn người bước đi có vẻ khoan thai, nhưng thực ra mau lẹ dị thường.

Cặp mắt chuột nhỏ như hạt đậu của Quý Cưu bà tia hai đạo hung quang nhìn chung quanh Thiên Vương tự khắp lượt, nhưng chẳng coi bọn tăng lữ của chùa này vào đâu! Mụ vừa đi, vừa động đầu cây Quý Đầu Cưu Trượng xuống những phiến đá lót

đường, vang lên tiếng thỉnh thỉnh.

Bầy tăng lữ Thiên Vương tự người nào cũng thấy nét mặt nghiêm trọng, biến đổi theo mỗi bước đi của đoàn người mỗi lúc mỗi áp lại gần, không khí khẩn trương, họ có cảm giác như đã ngửi thấy mùi máu tanh sắc súa!

Không Không Nhất Tẩu Lăng Ngọc Trai vừa đặt chân lên sân chùa, nhìn đại trận “Bách Tạng Hội Tôn” một lượt, cất tiếng cười khà khà :

- Lão hủ rất lấy làm vinh hạnh được các vị đại sư đón tiếp long trọng như thế này.

Dứt lời, lão ta chấp tay hướng về phía Từ Lâm đại sư và chào một cái. Từ Lâm đại sư cũng chấp tay trước ngực, miệng niệm Phật hiệu cuối mình đáp lễ. Giữa lúc đại sư còn khom lưng, bỗng thấy một đạo kinh lực vô hình, ào tới. Đại sư vội vàng vận chuyển nội lực đẩy ra kháng cự, hóa giải ngay nguồn kinh lực của đối phương.

Từ Lâm đại sư thâm nhủ :

- “Không Không Minh Ly thập bát thủ” của Không Không Nhất Tẩu quả thật danh bất hư truyền, chiêu thức phát xuất một cách vô hình, vừa rồi gặp người công lực hơi kém, chắc đã tán mạng giữa tràng. Hừ! Nhưng mà Lăng Huyền Trai nhà người chỉ diệu võ dương oai được ở ngoài hoang đảo, chớ vào Thiên Vương tự này thì đừng mơ tưởng thành công.

Còn Không Không Nhất Tẩu thì thâm nghĩ :

- Lão trọc này, võ nghệ quả không thẹn là tay đứng đầu Thiên Vương thất tăng, nhưng hôn nay, dưới mắt lão phu, bọn Thiên Vương tự các người cũng chẳng đáng gì.

Cả hai cùng nhìn nhau một chập, rồi Từ Lâm đại sư lên tiếng trước :

- Lăng thí chủ không quảng đường xa tới đây, chẳng hay có việc gì chỉ giáo?

Lăng Huyền Trai mỉm cười đáp :

- Lão hủ đến quấy nhiễu quý tự là muốn tìm gặp đứa cháu ngoại có câu chuyện gia đình, vì lão hủ được ngheo Liễu Liễu đại sư mách bảo đứa cháu của lão phu tên Y Mộng Lăng hiện đang có mặt tại quý tự, chẳng hay đại sư có thể nể mặt lão hủ cho ông cháu lão hủ được gặp nhau không?

Từ Lâm đại sư đứng lặng thinh chưa đáp, Không Không Nhất Tẩu đã nói tiếp :

- Chắc đại sư cũng vì tinh thần từ bi hỉ xả, phổ độ chúng sanh của Đức Phật mà chẳng nỡ nào cự tuyệt lời yêu cầu của lão hủ.

Từ Lâm đại sư vội trầm giọng đáp :

- Chuyện Lăng thí chủ luôn gặp Y Mộng Lăng, chẳng có gì trở ngại đáng nói, mà Lăng thí chủ đem theo biết bao nhiêu là cao thủ khí thế tỏ ra như có phần như muốn đề

diệu võ dương oai, bắt ép bốn tự phải phải...

Không đợi Từ Lâm đại sư nói hết, Quý Curu bà đứng bên cạnh đã nổi hung tính, cướp lời :

- Hoi đâu mà tốn lời lý luận với lão trọc thối tha đó làm gì. Chúng ta cần thắng nhờ Y Mộng Lăng thì bọn Thiên Vương tự phải ngoan ngoãn đưa ra, bằng không, lão thái bà đây nổi nóng lên sẽ cho một lửa thiêu rụi ngôi chùa mục nát này bây giờ!

Lam Châu đại sư quát lớn :

- Mụ quý bà, mi dám..

Quý Curu bà hét lên một tiếng quái dị hoành ngon Quý Đầu thượng, ngắt lời :

- Sao ta không dám!

Lam Châu đại sư lập tức vùng thiên thượng bỏ xuống giữa đầu Quý Curu bà một tiếng “vụt”. Nếu trúng, mụ Quý bà chắc đã biến thành đồng thịt nát!

Quý Curu bà vùng cất tiếng cười khắc khắc quái dị, một tay vùng Quý Đầu thượng đón đỡ, một tay vận kinh lực phát ra tiếng gió re re điểm vào các huyết đạo “Kiên Tĩnh”, “Huyền Ky” và “Tôn Huyết” của đối phương.

Thấy vậy Lam Châu đại sư cũng gầm lên một tiếng như sấm, thiên thượng biến chiêu, đôi thế từ trên giáng xuống sang thế lao đầu gây thẳng tới, nhằm giữa ngực địch thủ, khiến Quý Curu bà cũng phải nhảy lui gồm sợ. Đây là môn tuyệt học đặc ý nhất của Lam Châu đại sư - Pho thượng pháp “Bách Diệp Thiên Phi” gồm ba mươi sáu chiêu - pho thượng pháp này khi triển khai, uy lực mỗi lúc mỗi mạnh, nếu địch thủ công lực hơi kém, sẽ khó lòng cự nổi chỉ trong vòng năm chiêu đầu thôi.

Các đại cao tăng Thiếu Lâm tự cũng có nhiều vị cao thủ sử dụng thượng pháp, nhưng khi nhìn thượng pháp của Lam Châu đại sư có oai lực chuyển động núi non như vậy, thì họ cũng ngán thẹn công lực vô biên của đối phương. Đây không phải là nói “Phong Ma thượng pháp” của Thiếu Lâm tự kém oai lực hơn “Bách Diệp Thiên Phi” thượng pháp của Thiên Vương tự, mà muốn nói đến trình độ thành đạt võ nghiệp của mỗi người.

Quý Curu bà cất tiếng cười the thé, nói :

- Trọng pháp của tiểu hòa thượng ngơoi đối với lão thái bà đây, chẳng có gì đáng gọi là hay ho, mi hãy coi đây.

Dứt lời, mụ liền thi triển chiêu “Vạn Quỷ Tranh Thực” với trọng thể ảo biến kỳ dị tạo thành một vầng hắc quang, đồng thời thi triển cả “U Minh Âm Khỉ” một môn võ công rất hải người trong Thiên Quỷ Bí Lục. Lập tức, bóng trọng như mưa sa chớp giạt, và âm khí rợn người bao tỏa cả một trọng vuông.

Bình thường đối phó người khác, Quỷ Cừu bà chỉ sử dụng một pho “Đà Quỷ Thất Trọng” đã đủ đánh thắng đối phương, nhưng hôm nay với Lam Châu đại sư, chẳng phải tầm thường, nên mụ phải cùng một lượt thi triển hai môn tuyệt học.

Võ công của phe tà ma ngoại đạo, tuy không hùng hậu bằng tuyệt học chính tông, nhưng về âm hiểm độc ác thì huyền môn võ công lại không bằng.

Không Không Nhất Tẩu đứng một bên lẳng lẳng nhìn Quỷ Cừu bà giao đấu cùng Lam Châu đại sư, mặt vẫn luôn giữ vẻ bình thường chẳng chút vui mừng hay khích động gì.

Tâm địa của một tay kiêu hùng, khiến người ta thật khó mà suy đoán.

Liễu Liễu thần tăng thì cặp mắt không chớp, hết sức chăm chú theo dõi cuộc đấu của hai người.

Từ Lâm đại sư thì hình như hết sức tin tưởng vào tài nghệ của người sư đệ mình nên ánh mắt ông ta luôn luôn chú ý về phía Không Không Nhất Tẩu.

Nhìn vào trận đấu, bề mặt thấy hai người có vẻ ngang tài, nhưng nhận xét kỹ thì Quỷ Cừu bà có vẻ kém thế, vì mụ ta đã phải thi triển cả hai môn tuyệt học “Đà Quỷ Thất Trọng” và “U Minh Âm Khỉ”, trong khi Lam Châu đại sư chỉ sử dụng có một pho “Bách Diệp Thiên Phi” trọng pháp. Dưới con mắt của hai tay cao thủ tuyệt đỉnh, Không Không Nhất Tẩu và Liễu Liễu thần tăng họ đều hiểu rõ như vậy, và chính Quỷ Cừu bà, mụ ta cũng biết Lam Châu đại sư là tay lợi hại, nhưng vì đứng trước hàng trăm con mắt của Thiên Quỷ giáo đồ và các tăng lữ Thiên Vương tự, mụ ta đâu có chịu kém, huống chi bản chất mụ lại vốn là một vật hung hăng vô song.

Trong một chiêu “Kinh Thủy Trường Lưu” của Lam Châu đại sư đưa ra, Quỷ Cừu bà vùng trọng đón đỡ, đầu trọng của mụ vừa chạm vào thân trọng đối phương, lập tức như có một đạo kinh lực nóng bỏng chuyển từ đầu trọng xuyên vào chưởng tâm, rồi từ chưởng tâm xuyên thẳng đến giữa ngực, đồng thời có tiếng Lam Châu đại sư quát :

- Hãy buông gây!

Kinh lực hùng hậu vô song của Lam Châu đại sư nếu Quỷ Cừu bà không buông gây mà cố vận công kháng cự thì thế nào cánh tay phải cũng bị gãy. Nhưng không dè, mụ ta vốn hung hăng ác độc, nên chỉ thấy mụ khễ nghiêng mình một cái, tay tả bất thành linh tung ra vầng “Kim Ty Cổ Độc”, nhiều tia sáng nhỏ màu vàng lóe lên một cái rồi tắt ngay. Lam Châu đại sư kêu thảm một tiếng :

- Nguy tai!

Từ Lâm đại sư đứng bên ngoài cũng kịp thời phát giác, vội giơ hữu chưởng đẩy ra một đạo kinh phong nhảm vắn “Kim Ty Cổ Độc”.

Liễu Liễu thần tăng cũng cười lật một tiếng, tung chưởng đẩy bật đạo kinh lực của Từ Lâm đại sư trở về.

Hai vị hòa thượng này, có thể nói là hai tay tuyệt đỉnh cao thủ của Phật môn, nên khi chưởng lực của họ chạm nhau, tạo thành tiếng “ầm” lớn, không khí chấn động ào ào.

Từ Lâm đại sư đứng nguyên bất động. Liễu Liễu thần tăng đôi vai khễ lắc lư.

Trong những đợt kinh phong chuyển động, có tiếng vi vu bay lượn của “Kim Ty Cổ Độc”. Cái lợi hại của “Kim Ty Cổ Độc” là ở chỗ, bị trúng chưởng lực không rút có thể tự tiếp tục bay lượn đi tìm mục tiêu công kích, cho đến khi nào gặp đối thủ mới thôi.

Quỷ Cừu bà bình sinh luyện được rất nhiều tuyệt kỹ, tỷ như “Thiên Quỷ Thất Trọng”, “Thiên Quỷ thần dịch”, “Chiêu Hồn Pháp Ấn”, và lợi hại nhất là môn “Kim Ty Cổ Độc”; kẻ nào bị trúng loại Cổ Độc này, thì chỉ có nước quy phục Thiên Quỷ giáo đồ để phục dịch nô lệ cho mụ mà thôi!

Liễu Liễu thần tăng tung ra một chưởng không đẩy lui được Từ Lâm đại sư thì cảm thấy mất mặt, ông ta lập tức thi triển thần công “Kim La Hán Khỉ” đã dài công ngồi tu luyện trong “Đường Tâm thất” tại Thiếu Thất Phong.

Bạch Túc đại sư trong bụng luôn luôn nhớ tới vụ Liễu Liễu thần tăng bắt giữ Ngô Nguyệt Cầm, nên vừa thấy Liễu Liễu thần tăng ra tay lập tức cất tiếng cười lật, xông lên nghênh chiến.

Vừa bước tới, Bạch Túc đại sư đã lớn tiếng quát hỏi :

- Bàn tăng có vài điều muốn hỏi đại sư?

Liễu Liễu thần tăng khễ hừ một tiếng, giọng lạnh lùng :

- Nhà ngơoi chưa mở miệng, lão nạp đã biết, có phải ngơoi định hỏi đến sự sống chết của sư huynh ngơoi là Hoàng Chung đại sư chứ gì? Lão sư bắt tài đồ đã bị chết dưới tay của lão nạp rồi!

Bạch Túc đại sư vô cùng bị phẫn, sắc tới hai bước, hét lớn :

- Hoàng Chung sư huynh đối với mi không thù không oán, tại sao mi lại sát hại?

Liễu Liễu thần tăng cười ha hả :

- Vì bức “Khổ Thanh đồ” buộc lòng ta phải làm như thế. Hôm nay ta tới vùng Nam Cương này cũng chỉ nhằm bắt lại thằng nhỏ Y Mộng Lăng để hỏi cho ra chỗ cất giấu bức “Khổ Thanh đồ”, một bảo vật mà ta cùng Không Không Nhất Tẩu đã phí công truy tầm hơn hai mươi năm nay...

Liễu Liễu thần tăng chưa dứt lời, Bạch Túc đại sư đã thét vang như sấm :

- Là một kẻ đã xuất gia như mi dám ngang nhiên kể chuyện giết người cướp của như vậy mà không biết thẹn!

Liễu Liễu thần tăng tròn mắt, xà hai đạo lãnh quang, hỏi :

- Mi nói sao?

Bạch Túc đại sư gắng từng tiếng :

- Thiếu Lâm tự được Trung Nguyên võ lâm tôn là Thái Sơn Bắc Đẩu thánh gia, mi đã làm tới chức Chương môn của phái này mà dám ngang nhiên nói chuyện phò trương hành động giết người cướp của như thế, phỏng rằng giang hồ võ lâm nghe được thì nhục nhã biết bao?

- Bây giờ ngươi muốn gì?

- Võ lâm giang hồ luôn luôn ân oán phân minh, hôm nay bản tăng phải đòi lại nhà ngươi món nợ của Hoàng Chung sư huynh!

Liễu Liễu thần tăng cất tiếng cười hắc hắc :

- Chỉ sợ nhà ngươi sắp sửa theo Hoàng Chung sư huynh của ngươi xuống cõi âm minh địa phủ mà thôi. Vừa rồi ngươi có muốn hỏi ta vài điều, vậy còn điều gì nữa hỏi nốt đi, kéo sẽ hối hận.

Bạch Túc đại sư đang định đáp lời chợt nghe Lam Châu đại sư kêu lên một tiếng “Hự” thân hình lão đảo tảo lui về sau mấy bước, đồng thời, Thanh Đẳng đại sư múa đao loang loáng xông ra ngăn chặn Quỷ Cư bà đuổi theo.

Lam Châu đại sư nhìn trên vai mình, thấy một vết lưng nhỏ máu chảy thấm áo sắc mùi tanh hôi, thì biết đã bị trúng Kim Ty Cổ Độc của Quỷ Cư bà. Ông ta vung thiên trọng định nhảy ra tái chiến địch thủ, thì Từ Lâm đại sư đã mau lẹ nhảy tới điểm bệ huyết đạo bên vai bị thương, bằng chậm trễ, Kim Ty sẽ theo mạch máu vào tâm mạch, thì dù có gặp được Thần Y Quốc Thủ, hay Đại La Kim Tiên cũng vô phương cứu chữa, vẫn hồi sinh mạng.

Điểm xong huyết đạo cho người sư đệ, Từ Lâm đại sư vừa quay ra, chạm ngay ánh mắt sắc lạnh của Không Không Nhất Tẩu.

Hai người nhìn nhau chằm chập.

Một bên là đại trận “Bách Tăng Hội Tôn” Thiên Vương tự.

Một bên là Thiếu Lâm quần tăng và Thiên Quỷ giáo đồ.

Luồng gió như nhẹ thổi buổi ban mai, nhưng chẳng mang chút không khí thanh sáng nào, mà chỉ sặc mùi sát khí khàn trương!

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Mưa máu gió tanh

Bạch Túc đại sư nhìn Liễu Liễu thần tăng hỏi tiếp :

- Điều thứ hai, thần tăng muốn biết nhà ngươi đã đem nữ đồ đệ của Thiết Đan Dương đi đâu?

Liễu Liễu thần tăng cười chế giễu :

- Ủa đại sư cũng là người tu hành niệm Phật, thì hỏi thăm giai nhân hồng phần làm gì. Nữ đệ tử của Thiết Đan Dương, ta đang có việc cần dùng, nếu Thiết Đan Dương

có cần người thì bảo y thân đến gặp ta mà hỏi.

- À! Thì ra nhà ngươi muốn dò xét một số việc liên quan đến Thiết Đan Dương, nên mới bắt giữ đồ đệ của người ta để uy hiếp chứ gì?

- Điểm này ta cũng chẳng cần giấu ngươi làm chi. Chuyện bắt Ngô Ngọc Cầm chẳng qua là phụ mà thôi, còn mục tiêu chính yếu vẫn là Y Mộng Lăng.

Bạch Túc đại sư lớn tiếng quát :

- Ta muốn nhà ngươi phải thả Ngô Ngọc Cầm lập tức.

- Nhà ngươi bằng vào cái gì mà đòi, thả hay không thả là do ta. Cả gã tiểu tử Y Mộng Lăng cũng thế, bọn Thiên Vương tự các ngươi phải giao ra đây cho ta. Các ngươi tưởng rằng bày ra một thế trận nhỏ mọn thế kia là có thể chống đỡ được hẳn! Ha, ha, ha!... Các ngươi lắm rồi!...

Bạch Túc đại sư trả miếng :

- Đại trận “Bách Tăng Hội Tôn” của Thiên Vương tự cũng chẳng kém gì “Thiếu Lâm La Hán trận”, nếu không tin, ngươi thử xông vào trận coi. Còn chuyện gã tiểu tử Y Mộng Lăng ngươi cũng đừng hòng hỏi tới.

Liễu Liễu thần tăng vùng cát tiếng cười hắc hắc :

- Hừ! Không dè Thiên Vương thất tăng cũng chỉ là lũ tham si cuồng vọng!

Bạch Túc đại sư trả lời :

- Bọn các ngươi cũng chẳng hơn gì, nếu các ngươi muốn đòi lại Y Mộng Lăng, hãy thử hỏi xem tòa đại trận kia nó có bằng lòng không đã.

Liễu Liễu thần tăng dùng giọng mũi khê hừ một tiếng, giọng khinh miệt :

- Ta nhìn trận thế của các ngươi không có gì là đặc biệt cả, thế mà bọn Thiên Vương thất tăng các ngươi định dùng làm đại trận để trấn sơn và phá địch, thì nhỡn quang các ngươi quả là thiên cận quá!

Bạch Túc đại sư quát lớn :

- Lời nói suông không có gì làm bằng cứ, hãy lấy sự thực chứng minh. Thiếu Lâm tự ở Trung Nguyên xưng hùng quen rồi, nay ra tới vùng Nam Cương này hãy coi chừng!

Liễu Liễu thần tăng không thèm đáp lời, chiêu thức “Tứ Hàng Phổ Độ” tung ra như chớp nhằm đánh xuống vai địch thủ. Bạch Túc đại sư cũng hấp hơi giữa người tung ra một cước bất thành linh.

Hai bên bắt đầu sắp chiến.

Liễu Liễu thần tăng thi triển thần công “Kim La Hán Khí” tu luyện tại Dưỡng Tâm thất với sự thần diệu là nội lực theo chưởng thế tung ra, thu phóng tùy ý, do đó, chưởng đánh không trúng mục tiêu, nội lực không bị tiêu hao.

Bạch Túc đại sư một cước tung ra chưa rút về, thì cước thứ hai đã kế tiếp, mỗi lần thi triển đều liên tục một hơi bảy ngọn cước kế nhau. Đây là môn tuyệt học đặc ý “Thất Tinh Lược Không” của Bạch Túc đại sư.

Chưởng phong vù vù. Bóng cước lấp lánh.

Còn phía Quý Cưu bà với Thanh Đăng đại sư thì Quý Cưu bà đã chiếm ưu thế.

Trận chiến đôi bên diễn biến thật vô cùng ác liệt.

Pho tượng Bồ Tát bằng đồng đặt trên chính diện Thiên Vương tự như lảng lảng nhìn xuống cuộc đấu hung tợn dưới sân chùa mà lộ vẻ xót thương cho bọn người trần tục đầy tham si dục vọng. Bọn người đó, đều tranh nhau chiếm giữ cho bằng được Ma Diện công tử Y Mộng Lăng, để từ nơi chàng tìm ra bức “Khổ Thanh đồ” do Thiên Ma Y Dật lưu lại năm xưa.

Quý Cưu bà sau khi phóng Kim Ty Cổ Độc, đã thương Lam Châu đại sư, nay lại dồn Thanh Đăng đại sư mỗi lúc mỗi lùi dần thì mụ đắc ý, cất tiếng cười khì khì quái dị, rồi bất thành linh sử dụng tuyệt chiêu “Vạn Quý Tranh Thực”. Trong pho “Thiên Quý Thất Trọng”, đồng thời tả chưởng đưa ra một luồng âm phong lạnh buốt, năm ngón tay đen nhọn nhắm chụp vào đầu vai phải đối phương.

Thanh Đăng đại sư thoáng ngửi mùi gió tanh sắc súa, chỉ hơi phân thần một chút, vai phải liền bị địch thủ chụp trúng, xé rách làn vải áo, da thịt bị vết móng tay vạch sâu bắn máu.

Quý Cưu bà lập tức nhảy lui cất tiếng cười khì khì!

Thanh Đăng đại sư vừa định bước tới tái chiến, thì cả cánh tay phải đã tê liệt, máu nơi vết thương chảy ra màu đen tím. Thanh Đăng đại sư biết trúng chất

kỳ độc, ông ta tức giận tròn mắt, nghiêng răng ken kết, rồi đột nhiên rút thanh gươm đao của một hòa thượng đứng bên cạnh, vung lên tạt chặt bỏ cánh tay của mình, cánh tay rớt xuống, máu loang đầy sân.

Quý Curu bà không thèm chú ý đến Thanh Đăng đại sư, mà chỉ cười nhạt một tiếng tung Quý trọng nhắm ngay sau lưng Hồng Ngự đại sư, tấn công bất ngờ. Trong thâm tâm mục ta, chỉ muốn giết hết cho lẹ các tăng lữ Thiên Vương tự để tìm bắt cho được Y Mộng Lăng hành hạ chàng một phen cho hả giận. Mục nhớ đến khuôn mặt tuấn tú của chàng mục lại càng tức uất, nghiêng răng cồm cộp, và ngọn Quý Đầu trường cũng phát ra tiếng rít gió vèo vèo.

Một con người mặt mũi đã xấu xa, thì hành động của người đó chẳng khác Quý U Linh Dạ Xoa, khiến ai trông thấy phải run sợ, khiếp vía.

Từ Lâm đại sư nhìn đại thế, thấy khó lòng giải quyết êm thấm, ông ta đang định cho lệnh phát động trận thế “Bách Tạng Hội Tôn” thì Không Không Nhất Tẩu đã bước tới khiêu chiến :

- Lăng mỗ, vốn ẩn cư vùng Nam Hải hoang đảo đã lâu, nay có hân hạn được gặp đại sư, mong đại sư chỉ giáo vài chiêu để ấn chứng võ học!

Từ Lâm đại sư từ từ đáp :

- Lăng thí chủ đã có lòng như vậy, bản tăng đành phải lãnh giáo.

Thế rồi hai người đều vận nhón lực nhìn nhau chăm chú, thân hình không ai nhích động.

Người luyện võ công đến mức thần thông, thường chứ xuất chiêu, đã quyết định tuyên thắng, vì họ chỉ dùng nhón quang sắc bén nhìn rõ nhược điểm đối phương rồi thừa cơ xuất thủ, chỉ một đòn đã hạ được địch thủ.

Mục quang của Không Không Nhất Tẩu chuyển dần sang màu đỏ thắm như màu ráng chiều. Mục quang của Từ Lâm đại sư thì từ trong suốt chuyển sang màu lam biếc, rồi cuối cùng biến sang màu tím như màu ngọc hổ phách.

Mục quang của hai người giao xạ qua lại, sắc bén nhưng lại mỹ diệu vô cùng, tương tự chẳng khác những chiêu thức hữu hình được tung ra liên miên bất tận, nếu người nào tỏ vẻ sơ hở, lập tức bị đối phương thừa hư tấn công, tâm thần sẽ bị rung động, và tâm mạch bị chấn đứt.

Cuộc đấu của các tay cao thủ tuyệt đỉnh theo kiểu này, so với kiểu trường đao đại kiếm, hờ hợt hung bạo, còn nguy hiểm hơn gấp bội, sống với chết chỉ trong chớp mắt.

Liều Liều thần tăng thấy Không Không Nhất Tẩu đã khiến chế được Từ Lâm đại sư, ông ta liền đưa mắt ra hiệu cho Quý Curu bà. Mục Quý bà hếch mũi cười quỷ dị rồi quay đầu vung tay ra hiệu cho lão Tổng giám Thiên Quý giáo Bát Ty Phi Hồ Đinh Lôi Chấn.

Đinh Lôi Chấn lập tức vung cây trường phan có thêu bảy cái đầu lâu màu vàng, lập tức bốn Thiên Quý giáo đồ đồng loạt rú lên như loài quỷ hú gọi nhau dưới cõi âm ty. Đồng thời, thập đại cao tăng Đạt Ma viện của Thiếu Lâm tự dưới sự chỉ huy của Đinh Tuệ đại sư trong chớp mắt bày thành trận “Tam Muội Bồ Đề”.

Thiếu Lâm tự vừa bày xong trận thế, thì hơn bốn mươi giáo đồ Thiên Quý giáo cũng lập xong Thiên Quý trận pháp với bốn cửa “U Hồn”, “Địa Cốc”, “Âm Tào” và “Địa Phủ”.

Sau khi bày xong trận thế, Quý Curu bà nhìn Huyền Đinh đại sư, vị chủ trì đại trận “Bách Tạng Hội Tôn” Thiên Vương tự cất tiếng cười quái dị, nói :

- Nếu đại sư thấy rằng không địch nổi, thì giờ phút này đầu hàng vẫn còn kịp, bằng đến lúc xáp chiến rồi, chắc hơn một trăm vị đại sư của quý tự sẽ đều công đức viên mãn, hồn du tây thiên cực lạc cả đó!

Huyền Đinh đại sư thấy Quý Curu bà một mình liên tiếp đã thương Lam Châu đại sư, đánh thắng Thanh Đăng đại sư, bức uy Hồng Ngự đại sư thì vừa kinh ngạc công lực địch thủ, vừa phẫn nộ, gằn giọng :

- Với trận pháp của loài ma quỷ các ngươi, đâu có gì là kỳ!

Quý Curu bà động đầu quý trọng xuống đất một tiếng rầm, thét hỏi :

- Thật không kỳ kỳ há?

Huyền Đinh đại sư hiên ngang đáp :

- Thiên hạ đều sợ Thiên Quý trận, riêng bản tăng không ngán chút nào!

- Ngươi nói câu đó có sớm quá chăng!

- “Bách Tạng Hội Tôn” đại trận của bổn tự, trước giờ chưa có người nào đã phá nổi, nay mục Quý Bà ngươi định xông trận để vào chùa cướp đoạt Y Mộng Lăng thì thật là mộng tưởng. Còn định dựa vào Thiên Quý trận nhỏ nhoi để tranh hơn kém với Thiên Vương tự, thật chẳng khác nào châu chấu đá xe!

Lời nói của Huyền Đinh đại sư tuy có hơi quá khoa trương, nhưng thiên hạ võ lâm, chưa có người nào thoát thân khỏi đại trận “Bách Tạng Hội Tôn” của Thiên Vương tự thì là sự thực.

Quý Cưu bà nghe Huyền Đình đại sư khoa trương trận thế, thì ngửa mặt cất tiếng cười khắc khắc một hồi dài, mới nói :

- Thật không dè “Bách Tạng Hội Tôn” đại trận của Thiên Vương tự đã nổi tiếng gần xa, hôm nay bỗng nhiên bị tiêu tan như mây khói, thật tức cười quá!

Huyền Đình đại sư đưa mắt nhìn thấy hơn một trăm tăng lữ bày trận vẫn nghiêm chỉnh một chỗ, thì bật cười hỏi :

- Có phải mục Quý bà nguoi điên đầu rồi chăng!

Giương mặt gầy đét khó coi của Quý Cưu bà lộ vẻ đắc ý, cười the the :

- Lão đại hòa thượng ơi, lão thử đếm xong ba tiếng xem có phải “Bách Tạng Hội Tôn” đại trận, oai chấn bốn phương của lão đã tan vỡ rồi không!

Huyền Đình đại sư tức giận, vừa định lên tiếng ra lệnh phát động trận thế, thì Quý Cưu bà đã chỉ đầu Quý trưởng, miệng hỏi :

- Ngã này!... Ngã này!... Ghê gớm thay đại trận “Bách Tạng Hội Tôn”!

Huyền Đình đại sư chỉ thấy hơn trăm tăng lữ người nào người nấy đều mềm nhũn người ngã gục xuống, vũ khí trên tay buông rơi ngổn ngang khắp mặt đất, chuyện xảy ra bất thần, khiến ông ta cũng đâm bối rối, bàng hoàng không biết xử trí ra sao nữa!

Quý Cưu bà nhắm mắt cười khè khè, vô cùng đắc ý.

Liễu Liễu thần tăng thì giọng lạnh lùng khinh miệt :

- Thiên hạ đồn đại, Thiên Vương tự là nơi thánh địa, trong chùa ẩn chứa rồng hổ, cao thủ như mây, hôm nay mới biết thì ra chỉ là đám cao thủ vừa thấy địch đã nằm bò ra đất, thật đáng tức cười!

Huyền Đình đại sư trán nổi gân xanh, lớn tiếng quát :

- Quý Cưu bà nguoi....

Vì quá tức giận, huyết khí xông lên chặn ngang cổ họng, khiến ông ta nghẹn lời.

Quý Cưu bà cười hỏi :

- Ta, ta làm sao? Bọn Thiên Vương tự các nguoi coi sinh mạng của hơn trăm tăng lữ sớm chiều gần nhau là trọng, hay coi sinh mạng của gã tiểu tử Y Mộng Lăng chẳng chút thân thích là trọng?

Hồng Ngự đại sư bước tới, nói với Quý Cưu bà :

- Thiên Quý giáo chuyên dùng âm mưu quỷ kế, giang hồ đồn đại, quả không ngoa. Mục Quý Bà, hãy đưa thuốc giải độc ngay đây, bằng không mục sẽ khó sống!

- Muốn thuốc giải độc hả, dễ lắm, đem gã tiểu tử Y Mộng Lăng đánh đổi, lập tức có ngay.

Hồng Ngự đại sư cười lạt :

- Mục Quý bà nguoi thật không biết hơn thiệt chút nào. Huyền Đình sư huynh, chúng ta hãy xông lên, hợp lực bắt sống con mục này, lo gì chẳng có thuốc giải.

Huyền Đình đại sư ồ lên một tiếng như mới chợt nghĩ ra, lập tức tung chưởng tấn công liên tiếp ba chiêu mạnh tựa sấm sét.

Quý Cưu bà cất tiếng cười khắc khắc :

- Bọn nguoi tự rước lấy cái chết, chớ trách lão thái bà đây ác độc.

Vừa nói mục vừa vung Quý Đầu trượng, sử dụng liên tục hai chiêu “Oán Quý Phách Môn” và “Tiểu Quý Đầu Thoa” tấn công luôn hai địch thủ một lượt, đồng thời mục hướng sang Liễu Liễu thần tăng gục :

- Đại sư còn đứng trơ ra đó làm gì, sao không xông ra hợp lực với lão bà bắt sống hai tên hòa thượng này đem về Tổng đàn Thiên Quý giáo, lão bà chỉ cho họ uống một ít thuốc là có thể trở thành hai tay lương tướng đắc lực dưới trướng!

Hồng Ngự đại sư cũng biết rõ nếu phen này chiến bại, thì sẽ trở thành một kẻ nô lệ nhục nhã cho mục Quý Bà đúng như lời mục vừa nói, nên lão bất giác nảy sinh ý chí quyết tử chiến đến cùng, cất cao giọng cảm khái: “Thù xưa chưa trả, thề chẳng trở về. Tráng sĩ ra đi hề bao giờ trở lại”...

Giọng ca cảm khái của ông ta cao vút tận mây xanh, vang dội khắp núi rừng. Hùng khí dũng mãnh tránh liệ, khiến Liễu Liễu thần tăng cũng phải biến sắc, hỏi :

- Đa Tinh kiếm Quân Dực Phong, nhà người định...

Không đợi đối phương dứt lời, Hồng Ngự đại sư đã múa kiếm vèo vèo, tấn công luôn ba chiêu một lượt, rồi cùng Huyền Đình đại sư chia nhau tiếp chiến Quý Cưu bà và Liễu Liễu thần tăng.

Lại nói phía trước cuộc đấu giữa Từ Lâm đại sư với Không Không Nhất Tẩu đang đến độ khấn trương vô cùng, chỉ một bên nào sơ hở là mất mạng liền. Chẳng may cho Từ Lâm đại sư, lúc đó lại nghe tiếng Huyền Đình đại sư hét lên vì thế trận “Bách Tạng Hội Tôn” bị phá, làm cho tâm thần hơi bị phân tán, Không Không Nhất Tẩu thừa hư tấn công, dồn hai mục quang sắc lạnh như hai con băng xà xuyên tới vèo vèo!

Từ Lâm đại sư thân hình loạn choạng thối lùi ba bước, há miệng phun ra búng máu tươi, ánh tinh quang đang sáng ngời trên cặp mắt ông ta cũng chuyển màu âm đạm.

Không Không Nhất Tẩu nhếch môi cười đắc ý.

Từ Lâm đại sư từ từ quay về phía hai người sư đệ đang giao đấu khê gọi :

- Huyền Đình, Hồng Ngự hãy dừng tay.

Vừa nghe tiếng gọi của sư huynh, Huyền Đình đại sư và Hồng Ngự đại sư cùng tấn công luôn hai chiêu mở đường rồi nhảy lui.

Từ Lâm đại sư nhìn hơn một trăm tăng lữ nằm la liệt mặt đất, buông miệng thở dài :

- Chúng ta thua rồi!

Giọng nói ông ta đầy bi thương tiếc hận, và cặp mắt cũng long lanh đọng hai giọt lệ.

Không Không Nhất Tẩu bước tới nói :

- Bây giờ có thể phiên đại sư dẫn Lăng mộ đến gặp đưa cháu ngoại Y Mộng Lăng được chứ!

Từ Lâm đại sư nắm chặt hai tay, thân hình run rẩy, đáp :

- Được, mời thí chủ đi theo bản tăng.

Hồng Ngự đại sư đột nhiên cất tiếng :

- Khoan, bản tăng còn có điều muốn nói!

Quý Cưu bà nổi nóng, động cây Quý Đầu trượng một tiếng thịch, quát :

- Còn gì nữa nói mau!

Hồng Ngự đại sư mắt ngó Quý Cưu bà, gần từng tiếng một :

- Muốn gặp Y Mộng Lăng, hãy đưa thuốc giải độc trước đã!

Quý Cưu bà đưa mắt nhìn Liễu Liễu thần tăng như hỏi ý, Liễu Liễu thần tăng nói :

- Lòng người khó đo lường, đại sư đã không tin bọn ta, thì bọn ta cũng không thể tin được các vị đại sư. Tốt nhất là chờ khi gặp mặt Y Mộng Lăng, bọn ta sẽ trao thuốc giải.

Hồng Ngự đại sư lớn tiếng đáp :

- Được!

Đoạn ông ta đi đầu hướng dẫn đoàn người theo vào trong chùa.

Không Không Nhất Tẩu đi chậm chậm phía sau, trong óc nổi lên bao nhiêu ý nghĩ. Ông ta nghĩ, lát nữa đây gặp Y Mộng Lăng, ông ta có thể tìm ra được bức “Khô Thanh đồ”, như vậy, mối nhục bị thua dưới tay Thiên Lý Ma Ảnh năm xưa tất nhiên sẽ rửa sạch. Ông ta lại nhìn sang Liễu Liễu thần tăng và Quý Cưu bà thăm nghĩ: Hừ! Được bức “Khô Thanh đồ” rồi, các người đừng có hòng chia chác!

Nghĩ đến đây, ông ta cảm thấy tâm tư thoải mái vì mọi việc đều xảy ra hết sức thuận lợi, tuy nhiên, ngoài mặt ông ta vẫn giữ được vẻ hết sức bình thản hiền hòa. Quả xứng danh một tay kiêu hùng, khéo che đậy dã tâm lang sói dưới bộ mặt từ thiện nhân nghĩa.

Căn tĩnh xá vừa xuất hiện trước mắt thì bước chân bọn Từ Lâm đại sư trở nên nặng nề chậm chạp kéo theo tâm tư cũng nặng trĩu, thâm trầm!

Vừa dừng chân trước tĩnh xá, Hồng Ngự đại sư đã chìa tay bảo Quý Cưu bà :

- Y Mộng Lăng ở trong phòng đó, mẹ Quý Bà hãy trao thuốc giải độc cho bản tăng.

Tuy biết rõ Y Mộng Lăng thế nào cũng ở trong phòng, nhưng Quý Cưu bà vẫn nói :

- Làm gì mà gấp vậy, đã trông thấy người đâu?

Hồng Ngự đại sư trầm nét mặt vừa định lên tiếng, thì Liễu Liễu thần tăng đã dẫn đầu đẩy cửa tịch xá bước vào. Vì ông ta đã biết rõ võ công của Y Mộng Lăng tuy có đáng gờm, nhưng so với ông ta thì chưa đáng ngại, nên ông ta mạnh dạng đi trước. Từ Lâm đại sư, Không Không Nhất Tẩu, Hồng Ngự đại sư và Quý Cưu bà đều nối gót bước theo.

Vào bên trong tịch xá, tất cả mọi người đều bất giác giật mình kinh ngạc, hãi dị!

Liễu Liễu thần tăng dòm Quý Cưu bà, Từ Lâm đại sư dòm Hồng Ngự đại sư, không khí trong phòng im lìm một cách đáng sợ.

Một chập sau, Quý Cưu bà mới động Quý Đầu trượng một tiếng rầm, the thé quát hỏi Hồng Ngự đại sư :

- Người đâu?

Hồng Ngự đại sư tắc nghẹn không biết trả lời ra sao, vì rõ ràng tự tay ông ta tự điểm huyết Y Mộng Lăng nhốt trong tịch xá, bây giờ bỗng dưng biến mất. Chàng ta tự vận công giải huyết được chăng? Không có lý, vì trình độ võ công của chàng ta chưa tới mức đó. Hay là một vị cao thủ võ lâm nào đến cứu? Ai?

Quý Cưu bà vùng cất tiếng cười khinh khịt :

- Thủ đoạn đánh lừa của các người cao minh thật. Nếu lão nương đây không cẩn thận thì đã để lọt thuốc giải độc vào tay các người một cách oan uổng rồi!

Hồng Ngự đại sư ngai ngừng biện bạch :

- Chính tay bản tăng đã điểm huyết Y Mộng Lăng cầm giữ tại đây từ hôm qua. Hay là các người đã cho đồng bọn len đến cứu đi rồi!

- Lão, nếu vậy, hà tất bọn ta phải thân đến đây cho mệt.

Giữa lúc đó đột nhiên Từ Lâm đại sư tìm gặp một mảnh giấy có hai hàng chữ đặt trên mặt chiếc bàn nhỏ ở góc phòng. Không Không Nhất Tẩu cũng cùng một lượt trông thấy mảnh giấy. Ông ta vội bước tới đọc hàng chữ do Y Mộng Lăng viết đề lại.

Càng đọc, nét mặt ông ta càng thêm khó coi, và ánh mắt càng thêm thâm trầm.

Trên mảnh giấy, Y Mộng Lăng viết lại mấy hàng chữ, đại khái là để nói với Không Không Nhất Tẩu, cảm tạ công ơn ông ta đã dạy dỗ chàng mấy năm tại Nam Hải, và nói rằng chàng cũng đã biết rõ sự thực trong mối huyết thù của cha chàng. Cuối cùng chàng hẹn ngoại công chàng một năm sau sẽ gặp mặt tại vùng quan ngoại, thanh toán ân oán!

Y Mộng Lăng đã tự giải huyết và bỏ đi một cách êm lặng..

Thời gian một năm, Y Mộng Lăng có thực đủ khả năng so tài với Không Không Nhất Tẩu chăng? Ánh dương quang trên không rọi xuống làm nổi bật những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán mọi người. Bầu trời không mưa, không gió, nhưng mọi người đều có cảm giác như đang đứng giữa cơn mưa máu gió tanh!

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Thù dứt tình trọn

Thời gian một năm qua đi như giong sông lững lờ chảy. Thành Bắc Kinh vẫn quang cảnh như cũ, nhưng người đã biến đổi.

Một buổi chiều hoàng hôn nọ, trong lúc cửa thành sắp sửa đóng, bỗng có một thiếu niên ăn mặc lam lũ, da mặt đen sạm, bước vào khách điểm. Điểm tiểu nhị trông thấy bộ dáng thì quay đi, như chẳng hề biết tới. Thiếu niên hình như rất quen thuộc với thái độ này, nên vẫn thản nhiên mỉm cười hỏi :

- Ở đây có ngựa bán không?

Điểm tiểu nhị quay lại nhìn thiếu niên lom lom như nhìn một vật lạ, hỏi :

- Anh muốn mua ngựa?

Thiếu niên khẽ gật đầu.

Điểm tiểu nhị bữu môi nói tiếp :

- Hiện thời tại bốn tiệm có ba con ngựa nhưng đều là giống tốt từ Quan Đông gửi về, nhưng chẳng biết trong mình anh có bao nhiêu tiền mà đòi mua ngựa! Theo ý tôi, anh nên mua con lừa mà cỡi xúng hơn!

Thiếu niên chẳng thèm đáp lời, chỉ lẳng lặng thò tay vào bọc lấy ra một đĩnh vàng, nhét vào tay điểm tiểu nhị, rồi đi tới tàu ngựa, chọn con ngựa màu đen cao lớn dất ra.

Điểm tiểu nhị sững sốt, không ngờ gã thiếu niên ăn mặc lam lũ dơ dáy thế mà lại có đĩnh vàng sáng chói, nên bất giác đứng đờ người, miệng há hốc. Mãi đến khi thiếu niên phóng lên ngựa phi biệt dạng, gã mới ôm đĩnh vàng vào lòng, lặn dưới đất mấy vòng.

Chu thị Tiền trang - Trước đây rất phồn thịnh huy hoàng, ngày nay đã biến thành một vùng hoang vu vắng vẻ, tuy nhà cửa lầu gác vẫn còn, nhưng khắp nơi đều cỏ mọc rêu phong. Thiếu niên lam lũ cưỡi ngựa đi ngang Chu thị Tiền trang dừng cương đứng nhìn một chập, rồi bất giác buông tiếng thở dài. Trước mặt chàng phẳng phát hình ảnh một giai nhân diễm lệ - Tiêm Chương Phong Vân Chu Tiểu Phân - Ái nữ của Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ, nét mặt chàng lộ vẻ bùi ngùi.

Bỗng nhiên, từ trên dãy lầu Chu thị Tiền trang, bóng dáng diễm kiều của Chu Tiểu Phân xuất hiện, thiếu niên run người kích động, lớn tiếng gọi :

- Tiểu Phân! Tiểu Phân! Tôi có lỗi với Tiểu Phân! Chẳng hay bây giờ nàng có vui lòng tha thứ cho tôi không?

Chu Tiểu Phân vẫn lăm thình không trả lời.

Thiếu niên lại lớn tiếng gọi :

- Tiểu Phân!

Chu Tiểu Phân vụt quay mình trở vào.

Thiếu niên vội vã nói :

- Tiểu Phân! Tiểu Phân hãy nghe tôi có nhiều điều muốn giải bày...

Chu Tiểu Phân đột nhiên quay lại hỏi :

- Ông quen biết chị Tiểu Phân tôi hả?

Thiếu niên hết sức kinh ngạc :

- Thế ra cô nương đây không phải là Chu Tiểu Phân... À! Phải rồi, cô nương là...

Thiếu niên đã nhận ra thiếu nữ có gương mặt giống Chu Tiểu Phân như đúc này là con gái của Bát Đào Long Kỳ Long Trường Thắng mà chàng đã gặp lúc cô ta so tài “Cầm kỳ thư họa” với Vô Xi thần tăng Hành Dương Hối Nhạn Phong trước đây hơn một năm.

Thiếu niên liền hỏi thiếu nữ :

- Sao cô nương lại đến ở Chu thị Tiền trang này?

Thiếu nữ đáp giọng bùi ngùi :

- Tiểu nữ gần đây mới được phụ thân cho biết rõ cha ruột của tiểu nữ chính là Đạn Chi Thần Kiếm Chu Kỳ.

Nghe xong, thiếu niên thở ra một hơi dài như cảm thấy sự đau buồn của thiếu nữ, rồi chấp tay nói :

- Xin cô nương tha tội đường đột cho tại hạ, đã làm xúc động mối thương tâm của cô nương. Thôi tại hạ xin cáo từ.

Dứt lời thiếu niên gò cương ngựa phóng đi. Thiếu niên khẽ cúi đầu chào, đến khi nàng sức nhớ ra thiếu niên là ai, ngừng lên, thì thiếu niên đã phi ngựa biến dạng.

Một bầy nhạn bay ngang trên đầu hướng về phương trời xa. Thiếu nữ ngơ ngẩn thất thần như vừa đánh mất đi một cái gì quý giá.

* * * * *

Trăng hạ huyền trông như một chiếc thuyền con căng buồm lữ đừ trôi trên mặt biển màu lam mênh mông vô tận.

Một thiếu niên mặt áo màu bạc, ôm thanh ngân kiếm, ngựa nhìn trắng thờ thẩn. Chàng đang nghĩ tới cha mẹ, nghĩ tới bạn bè.

Đêm trăng xuông, ngoài biển ải thật đượm vẻ thê lương. Từ cặp mắt thiếu niên mặt áo màu bạc, bỗng long lanh ngấn lệ!

Trong dãy rừng cây u tối bỗng nổi lên tiếng thét lạnh lạnh, rồi một bóng người nhỏ bé bay vụt ra, hạ xuống trước mặt thiếu niên.

Nhìn rõ khuôn mặt bóng người vừa xuất hiện, thiếu niên áo bạc rùng mình thốt tiếng kêu kinh ngạc :

- Tiểu Vân Tước Nhi!

Bóng người đó chính là Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ, cô bạn gái mà hơn năm trời nay lúc nào thiếu niên cũng nghĩ đến, đêm nào chàng cũng nằm mơ thấy nàng. Vừa nhìn rõ mặt nàng, thiếu niên đã mừng rỡ như bắt được vàng, nhảy tới dang đôi tay như định ôm gọn nàng vào lòng.

Thế nhưng, nét mặt Tiểu Vân Tước Nhi lại lạnh lùng như băng, gằn giọng :

- Y Mộng Lăng, hôm nay mi hãy nộp mạng đây!

Nàng vừa dứt lời thì mũi trường kiếm lạnh toát chỉ còn cách ngực chàng có hai tấc.

Thiếu niên mặc áo màu bạc chính là Ma Diện công tử Y Mộng Lăng mà hơn một năm trước đây đã mất tích một cách thần bí tại Thiên Vương tự vùng Nam Cương.

Chàng ngược mắt nhìn Tiểu Vân Tước Nhi rồi nhìn xuống mũi trường kiếm, kinh ngạc hỏi :

- Tiểu Vân Tước Nhi, em định làm gì vậy?

- Ta muốn giết ngươi!

Giọng nói của nàng còn sắc lạnh hơn mũi trường kiếm nàng đang trở trước ngực

Y Mộng Lăng, khiến chàng có cảm giác như trái tim bị nàng chém xả làm hai. Chàng ngược cặp mắt thành khẩn nhìn nàng.

- Tiểu Vân Tước Nhi, nếu em muốn ta chết, ta sẽ cam tâm tình nguyện chết, vì trong đời ta, người con gái mà ta yêu thành thực nhất, chỉ có một mình em

Gương mặt Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ vẫn lạnh lùng như băng tuyết :

- Y Mộng Lăng, ngươi đừng tưởng rằng với gương mặt ma mị của ngươi lại làm rung động được lòng ta nữa. Hôm nay ta nhất quyết không tha ngươi. Kìa như Bạch Tường Vi, Chu Tiểu Phân, Thúc Gia Ngọc, cô nàng nào mà chẳng bị gương mặt ma mị của ngươi cám dỗ. Ta công nhận trước đây quả ta đã quá ngu, nên mới trao trọn cho ngươi tấm chân tình...

Y Mộng Lăng khẽ lắc đầu, nói :

- Tiểu Vân Tước Nhi, em nói đúng lắm, đó là tất cả những sai lầm của ta ngày trước. Mà cũng vì chuyện báo thù cho cha ta, ta đã đáp lời với mẹ ta là sẽ dùng những biện pháp đặc biệt để xử tử kẻ thù, nhưng đến khi ta phát giác bị sa vào một vòng cạm bẫy vô cùng ác độc, thì chuyện xảy ra không lấy lại được nữa. Đối với cái chết của hai nàng Bạch Tường Vi và Chu Tiểu Phân, trong lòng ta luôn luôn ăn năn hối hận. Bây giờ em hãy tin ta.

Tiểu Vân Tước Nhi chiếu hai đạo nhồn quang sáng quắc, gằn từng tiếng một :

- Y Mộng Lăng, vậy có gì mi sát hại cha mẹ ta?

Câu hỏi chẳng khác nào tiếng sét đánh lưng trời, làm Y Mộng Lăng choáng váng cả mặt mày, lỗ tay nghe ùng ùng, chẳng trở mắt nhìn Lăng Ngọc Vũ không thốt nên lời.

Bây giờ chàng mới hiểu, trách nào mà lâu nay, nàng đã hận chàng, chỉ muốn dồn chàng vào chỗ chết.

Lăng Ngọc Vũ lại cất tiếng thét hỏi :

- Y Mộng Lăng, sao ngươi không nói?

- Tiểu Vân Tước Nhi, em đã nghe ai nói ta sát hại cha mẹ em?

- Liễu Liễu thần tăng đã cho ta hay thì đâu có sai!

Nghe đến bốn tiếng “Liễu Liễu thần tăng” Y Mộng Lăng đã bùng cơn lửa giận, nhưng chàng cố nén giữ giọng bình tĩnh nói :

- Y Mộng Lăng này thề có trời cao chứng giám, rằng ta không hề sát hại cha mẹ nàng!

Lăng Ngọc Vũ cả giận, quát :

- Y Mộng Lăng mi hèn lắm, đã dám làm mà không dám nhận!

Y Mộng Lăng đang định trả lời, thì bỗng nhiên trong rừng cây có tiếng cười và giọng nói âm trầm :

- Đúng, Y Mộng Lăng hẳn không có sát hại song thân ngươi, mà Lăng Nam Dương cùng Ngô Ngọc Mẫn là do chính tay ta giết.

Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ vừa quay đầu lại, đã thấy Liễu Liễu thần tăng đứng sừng sững sau lưng như một bóng ma, bên cạnh còn có Thiên Quỷ giáo hoàng Quỷ Cừu bà với nét đánh ác ghê tởm.

Trong một thoáng, Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ cảm thấy đầu óc mơ hồ lúng búng. Nàng không thể nào hiểu nổi, một vị thần tăng nàng hằng tin phục tôn kính lại là kẻ thù sát hại cha mẹ nàng. Nàng lại nghe Liễu Liễu thần tăng nói tiếp :

- Đêm nay thì hai vị sẽ được cùng nhau yên giấc tại đây!

Quỷ Cừu bà cất tiếng cười khè khè nói lời :

- Và vùng biên ải này được hân hạnh chôn sát cặp nam nữ đa tình!

Lời nói của mụ Quỷ bà chưa nói dứt, Y Mộng Lăng đã quát lên một tiếng lạnh lạnh, thanh ngân kiếm được rút ra khỏi vỏ phát ra âm thanh rên rĩ như tiếng rồng gầm.

Liễu Liễu thần tăng cất tiếng cười ngất :

- Y Mộng Lăng hiện giờ mi chẳng khác con thú bị còng đường, đừng nói gì một năm, mà cho là mi có luyện võ thêm mười năm, trăm năm đi nữa cũng chẳng phải đối thủ với bản tăng và lão thái bà đây...

Không đợi Liễu Liễu thần tăng nói hết, Y Mộng Lăng đã vung kiếm bay lên trên không như một đạo cầu vòng màu bạc.

Quỷ Cừu bà bình sinh chưa hề gặp kiếm chiêu kỳ diệu như vậy, nên nhất thời không biết đường nào đón đỡ, rồi chỉ nghe một tiếng rú thê thảm, thanh ngân kiếm đã đâm suốt từ trước ngực ra sau lưng mụ. Đồng thời, Y Mộng Lăng cũng thuận thế, quay đốc kiếm điểm trúng huyệt Huyền Cơ của Liễu Liễu thần tăng, khiến ông ta không kịp nhút nhích, chỉ đứng trơ mắt nhìn xác Quỷ Cừu bà gãy gục dưới đất, mồ hôi đổ ra như mưa!

Y Mộng Lăng lạnh lùng hỏi :

- Hiện thời, Ngô Nguyệt Cẩm nữ đồ đệ của Thiết Đan Dương và Tiểu Bạch Long Đặng Giao Phi ở đâu?

Liễu Liễu thần tăng vội đáp :

- Ngô Nguyệt Cẩm hiện đang ở trên Thiếu Thất Phong, còn Tiểu Bạch Long Đặng Giao Phi thì vừa trúng độc chết đêm qua rồi!

Y Mộng Lăng trừng mắt nhìn ông ta một cái, nói :

- Nhà ngươi tuy đã cùng Không Không Nhất Tẩu âm mưu hãm hại cha ta, nhưng nay ta vì đức hiếu sinh của đáng Phật Tổ, mà tha chết cho ngươi, để ngươi có đường hối cải mà tiếp tục đóng nốt vai trò lãnh đạo võ lâm!

Trong khi Liễu Liễu thần tăng cúi đầu hổ thẹn, thì Y Mộng Lăng nắm tay Tiểu Vân Tước Nhi cùng bước đi. Rời khỏi chỗ đó một quãng xa, Y Mộng Lăng mới dắt Tiểu Vân Tước Nhi ngồi xuống bên gốc cây lớn để tâm sự nỗi niềm những ngày xa cách.

Lúc này, Lăng Ngọc Vũ cũng có cả trăm ngàn lời muốn giải bày cùng Y Mộng Lăng, nhưng nàng chỉ thốt lên được ba tiếng: “Anh Mộng Lăng...”, rồi nghẹn ngào xúc động, vùi đầu vào ngực chàng, đôi vai run run.

Giữa lúc cả hai đang chìm trong sự ngây ngất của hương say tình ái, thì bỗng nhiên có tiếng nói khàn khàn ghê rợn :

- Y Mộng Lăng, lão phu đã theo dấu nhà ngươi ba ngày ba đêm nay rồi! Bây giờ thì ngươi hãy sửa soạn để nộp mạng, khà, khà, khà!

Tiếng nói khàn khàn và giọng cười quái dị đó, Y Mộng Lăng không bao giờ quên được. Và thảm trạng mẹ chàng - Tịch Mịch Vân Thường Lăng Bà - bị giết chết, mặt nát be bét, có in dấu chương màu vàng ba ngón lại hiện lên trước mắt chàng. Dấu độc chương của Tàng Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu.

Chàng vùng đứng dậy, cất tiếng sang sảng :

- Cổ Thượng Cửu, hôm nay chúng ta sẽ quyết một trận sống còn, nhà ngươi hãy bước ra đây!

Tàng Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu với thân hình gầy đét, độc nhồn độc tý, từ trong khu rừng bước ra, cất tiếng cười dài khà khà :

- Ta nghe nói, ba hôm nữa, mi có hẹn một trận sống chết với Không Không Nhất Tẩu Lăng Huyền Trai, vậy hôm nay ta chỉ cho mi giảm bớt chút nhuệ

khí thôi, chứ không lấy mạng mi đâu mà lo.

Y Mộng Lăng không thèm đáp lời, mà chỉ cầm ngang thanh ngân kiếm đứng oai nghiêm như vị thiên thần.

Cổ Thượng Cửu cười lật một tiếng từng sợi tóc bạc dựng ngược, chiêu thế Đoạn Hồn Tàn Kim Tuyệt chưởng tung ra ào ào như ngọn thác đổ.

Y Mộng Lăng trầm cổ tay, đẩy một đường kiếm, tra kiếm vào bao, ba động tác chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Cổ Thượng Cửu gục xuống dãy chết, và đến lúc chết lão vẫn chưa hiểu tại sao Y Mộng Lăng lại có võ công cao siêu và kiếm thuật kỳ diệu như thế!

Cả Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ đứng một bên cũng nhìn chàng không chớp mắt.

Thế rồi trong đêm đó, Y Mộng Lăng đã đem tất cả sự tình kể rõ cho Tiểu Vân Tước Nhi nghe.

Võ công kinh người mà chàng hiện có là do sự phát hiện tìm được bức “Khổ Thanh đồ” dấu trong chiếc cà rá chạm hình khuôn mặt Đức Phật Di Lặc của cha chàng để lại, rồi tự giải huyết, trốn khỏi tỉnh xá Thiên Vương tự, tìm vào hoang sơn, khổ công tu luyện suốt một năm trời. Cuối cùng chàng đã luyện thành võ công đệ nhất vô song.

Nhưng đối với cuộc chiến trong ba ngày sắp tới, thì chàng lại bối rối khó nghĩ vô cùng.

Không Không Nhất Tẩu là ngoại công chàng. Cháu giết ông ngoại là điều đại nghịch bất đạo. Nhưng nếu không cùng Không Không Nhất Tẩu quyết chiến một trận, thì mối thù của cha chàng sẽ vĩnh viễn không trả được. Chàng do dự, bồn chồn, tâm tư nặng trĩu!

Chỉ có Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ là tốt cùng hạnh phúc, nàng đã có được tình yêu, có được điều nàng mơ ước!

* * * * *

Dãy sa mạc hoang vắng vùng biên ải, nhìn xa tấp ngút ngàn. Y Mộng Lăng cưỡi trên lưng con tuấn mã màu đen, bốn vó cất đều đều như bay trên mặt cát, thanh ngân kiếm dưới ánh tà dương phản chiếu thành những đạo quang mang sáng chói.

Từ đằng xa, Không Không Nhất Tẩu cũng gò cương ngựa phi tới. Khoảng cách mỗi lúc một thu ngắn, tâm tư Y Mộng Lăng cũng mỗi lúc thêm khẩn trương. Rồi hai ngựa gặp nhau. Vượt qua...

Vết máu tươi kéo dài trên mặt cát nóng. Tiếng vó ngựa mỗi lúc xa dần, rồi im lặng, trả lại không khí hoang vắng cho dãy sa mạc ngút ngàn vô tận!

Y Mộng Lăng ngồi bất động trên lưng hắc mã, hai hạt lệ nóng thương tâm trào ra khóe mắt.

Không Không Nhất Tẩu mặc cho con bạch mã soài bước phi đều, một lúc sau, thân hình từ trên lưng ngựa rớt xuống, kết thúc một kiếp sống kiêu hùng, thanh trường kiếm vẫn nắm chặt trong tay. Xa xa, tiếng hồ cả vang vọng...

Mấy năm sau, giang hồ xuất hiện một nam, hai nữ chuyên hành hiệp, cứu khổ phò nguy. Họ là Y Mộng Lăng, Thúc Gia Ngọc và Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ.

Ma Diện đã trở thành Tiểu Diện hào dũng hành hiệp.

Ngân kiếm vẫn sáng chói vang rền, bạt vía anh hùng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Diện Ngân Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.